C:\Users\Plazma\Desktop\307\Harry_Potter_a_Okultni_had.PDB

**PDB Name:** Harry_Potter_a_Okultni_had
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 21.9.2006
**Modification Date:** 21.9.2006
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Harry Potter a Okultní had

První den letních prázdnin Harry plánoval se pořádně prospat. Cítil se tak unavený, že mu nemohl stačit ani rok spánku na to, aby zapomenul na vše, co se událo za posledních deset měsíců. Harry Potter byl pravděpodobně nejslavnějším kouzelníkem na světě, vyjma zlého čaroděje, který zabil jeho rodiče. Teď byl zřejmě ještě slavnější, když jen před pár týdny vyhrál Pohár Tří kouzelníků. Jeho sláva však končila na hranicích kouzelnického světa. V obyčejném světě – tom mudlovském, byl ten, kdo je jen pro zlost jeho strýci, tetě a bratranci. Chtěl se vyspat a zapomenout, ale místo toho se probudil o půl osmé, protože ho vyrušil křik dělníků, hučení a skřípání hloubkového rypadla a pronikavý hlas jeho tety pokřikující instrukce na muže, kteří byli najati na přestavbu zahrady u domu v Zobí ulici číslo 4, kde se Harry cítil vítaný asi jako žhář v papírenské továrně. Při takovém rámusu nebylo možné znovu usnout a tak Harry rezignoval, odhodil přikrývku stranou a posadil se na okraj postele. Rukou nahmatal brýle na nočním stolku a nasadil si je. Pokoj byl plný kouzelnických pomůcek a čarodějných knih ležících na podlaze kolem Harryho cestovního kufru, který ještě nestačil vybalit. Vstal, přešel k šatníku a podíval se do zrcadla na jeho dveřích. Za poslední rok vyrostl o několik palců a nohavice od pyžama mu končily vysoko nad kotníky. Během Poháru Tří kouzelníků byl natolik zaneprázdněný tím, jak zůstat naživu, že si ani nevšiml rýsujícího se ohryzku na svém krku. Zkusil zazpívat kousek školní hymny, aby zjistil jak jeho hlas zní. Ve škole čar a kouzel v Bradavicích bylo tradicí, že každý zpíval hymnu na svou vlastní melodii. Harryho oblíbená byla Londonderry Air. Ale v jeho hlasu bylo něco zvláštního...než jako píseň to spíš znělo jako něco mezi zahradním trpaslíkem sedícím na drakovi a zuřivou kočkou kopající kolem sebe. Odkašlal si a zkusil to znovu tentokrát s jinou melodií, ale bylo to ještě horší než prve. Jeho hlas byl nakřáplý a vydával strašný hluk, dokud s sebou jeho sněžná sova Hedvika nezačala zmítat, skuhrat a plácat křídly o klec. Najednou dělníci v zahradě ztichli a jeden z nich zařval: "Co to k sakru bylo?" Harry doufal, že myslel Hedviku a ne jeho, ale druhý dělník už odpovídal: "Core, Dicku, myslím, že to někdo zpíval." Harry se zašklebil do zrcadla. Rozhodl se prozatím svých experimentů s hlasem zanechat, odhrnul si vlasy z čela a prohlédl si jizvu. Měla tvar blesku a byla vzpomínkou na vraždu Harryho rodičů. Když byl ještě hodně malý, Voldemort zabil jeho rodiče a pokusil se zabít i jeho. Spustil vlasy opět do čela. Potřeboval ostříhat. Když byl malý, tak proti stříhání vždy bojoval (jeho teta a strýc byli jeho vlasy neustále frustrovaní). Nyní ho ale napadlo, že by se sebou měl něco udělat, aby spíš než jako malé vyděšené dítě vypadal jako kouzelník, který přemohl lorda Voldemorta.Taky zpozoroval, že mu začínají rašit vousy na bradě, nad horním rtem a na tvářích. Konečně! Možná se bude muset holit ještě než skončí léto. Harryho napadlo, jestli existuje nějaká kouzelná břitva, kterou se není možné pořezat. Ještě nikdy neviděl kouzelníka chodícího s malými chomáčky toaletního papíru na pořezaném obličeji, jako to dělal každé ráno strýc Vernon. Někdy mu dokonce při snídani upadly do kávy, nebo jídla. Když se to stalo, Harry se k tomu raději nevyjadřoval ani se nezasmál a jen zhnuseně pozoroval, jak strýc nabírá plnou lžíci vajíček s chomáčem krvavých papírků a nevědomky ji pojídá, zaneprázdněný ranními novinami. Pak se vždycky rozzlobeně ptal tety Petunie: "Petunie! Co jsi dnes ráno dala do těch vajíček?! Jsou odporná!" Teta ale obvykle argumentovala tím, že recept je od známého kuchaře z televizní show. Harry pokaždé upustil vidličku a strčil hlavu pod stůl, aby se vyhnul jejich pohledům, když málem vyprskl smíchy. Vousy byly opravdu hodně viditelné, vypadal, jako by si pořádně neumyl tvář a kůži mu pokrývala vrstva špíny. Podíval se do zrcadla na svůj hrudník - nikdy nespal v tričku, protože trpěl fobií z udušení ve spánku a s límečkem kolem krku měl pocit, že nemůže dýchat. Jeho hruď byla světlá, plochá a bez jediného chlupu - byl hrozně vyzáblý. Zatnul svaly a znovu pohlédl do zrcadla. Vypadal opravdu směšně. Za měsíc mu bude patnáct a nemá žádné svaly. Svěsil paže a prohlížel si jizvu na loktu levé ruky. Rána byla od Červíčka, který mu vzal krev, aby ji mohl přidat do lektvaru na znovuzrození lorda Voldemorta. Jeho krev...krev nepřítele byla poslední ingrediencí do lektvaru, který Voldemort potřeboval, aby se mohl vrátit do svého těla. Po kostech otce a mase služebníka (Červíček si usekl ruku a byl odměněn novou, stříbrnou rukou)….. Harry se zachvěl, aby se zbavil strašlivé vzpomínky na Červíčka svíjejícího se na zemi, jak si druhou rukou držel krvavý pahýl...
Dělníci se znovu pustili do práce. Pokřikovali na sebe a jako soprán ve sboru se nad tím nesl pištivý hlas tety Petunie, poučující je, jak mají svou práci dělat. Strýčkově továrně na vrtačky se dařilo dobře - proto nabídl tetě Petunii přestavbu zahrady, aby mohla zapůsobit na členy svého zahradního klubu a ta se do toho hned pustila. Najala zahradní designéry, jejichž plány se měli řídit, ale nyní trávila všechen čas tím, že na poslední chvíli měnila každý detail a výsledným zmatkem všechny kolem sebe přiváděla k šílenství. Harry si oblékl šortky, tričko, ponožky a tenisky, proklouzl kolem Hedviky a vydal se dolů. Když přišel do kuchyně, strkal si právě strýc Vernon do pusy kousek slaniny, na kterou mu spadl zakrvácený chomáček papíru. Harry potlačil smích a strčil hlavu do ledničky, aby našel nějaké jídlo a tak nikdo nemohl vidět jeho výraz. Posadil se ke stolu s pomerančovým džusem a banánem a natáhl se

pro toast s máslem. Jeho bratranec Dudley už u stolu seděl a jeho snídaně se skládala z jogurtu, ovoce a rýžového koláče. Už bylo upuštěno od grepů, protože Dudley údajně vypadal lépe. V Harryho očích však stále byl spíš hromadou chvějícího se sádla, než malým svalovcem. Od té doby, co se Harry vrátil domů, choval se k němu překvapivě rozumně a zdvořile, dokonce Harrymu odnesl z auta do domu jeho kufr a pořád se chlubil, jak zhubl. Vůbec se Harryho nezeptal na jeho školu a neustále žvanil o dívce, se kterou chtěl začít v září chodit. To bylo samé - Julie sem, Julie tam. Harry trpělivě naslouchal, mimo Bradavice byla kouzla zakázaná a tak neexistoval způsob jak ho umlčet. Stejně raději poslouchal Dudleyho žvásty, než aby byl zbit, jak se mu v dětství často stávalo. Teta nakonec na chvíli opustila dělníky v zahradě a také přišla na snídani. Náhle se koláč na stole rozstříkl na všechny strany, když ho smetla velká sova, která přiletěla otevřeným oknem. Přistála na židli strýce Vernona a nutila ho sundat jí z pravé nohy dva dopisy - když se k tomu neměl, otočila se a pohledem spočinula na slanině. Naštvaný strýc vstal, couvl z dosahu ptáka a zaječel na Harryho: "Harry! Co to tu chce?" Harry se chvilku kochal strýcovou fobií z magie, pak šel k sově, sundal jí z nohy pergameny a podal kousek slaniny. Prohlédl si dopisy. Jeden byl adresovaný tetě a strýci a vypadal jako od Siriuse, druhý byl pro něj. Oficiální dopis z Bradavic. Sova zahoukala. Poté, co úspěšně splnila úkol a nedostala žádné další instrukce vyletěla oknem ven. Harry uslyšel, jak dělníci vyjekli překvapením. Podal strýci dopis od jeho kmotra Siriuse Blacka, který v kouzelnickém světě prchal před spravedlností, protože jeho bývalý přítel Petr Pettigrew (stříbro-ruký služebník lorda Voldemorta, zvaný Červíček) na něj úspěšně svalil vinu za vraždu, kterou spáchal sám, stejně jako vinu za vraždu několika mudlů (nekouzlících lidí), kteří se k tomu náhodou připletli. Od té doby, co Harry tetě a strýci řekl, že jeho kmotrem je kouzelník uprchlý z vězení, se k němu chovali o poznání lépe. Strýc otevřel dopis a začal číst. Výraz jeho tváře byl nejdřív rozmrzelý, pak zmatený, potom se změnil v překvapení a nakonec ve zděšení. Harry svůj dopis z Bradavic ještě neotevřel, zajímalo ho, co může Sirius psát, že to strýce tak rozrušilo. Když dočetl, natáhl ruku s dopisem k Harrymu a dával přitom dobrý pozor, aby se ho nedotkl, jako by ho mohl uhranout. Harry se zahleděl do dopisu:

Drahý pane a paní Dursleyovi,
píšu Vám, protože mám o Harryho starost. Přál bych si mít svého synovce u sebe a starat se o něj, ale jak jistě víte, můj pobyt v kouzelnickém světě není zcela legální a pokud budu cestovat s nejslavnějším kouzelníkem světa, budu příliš nápadný a nebudu se moci postarat o jeho bezpečnost. Ředitel Bradavic profesor Brumbál se domnívá, že bude nejlepší, když přes léto zůstane u Vás, ale chtěl bych Vás varovat abyste ho příliš nezatěžovali – po tom co musel minulý rok absolvovat. Harry Vám to možná neřekl, protože je velmi skromný, ale stal se nejmladším vítězem Poháru Tří kouzelníků, který se letos konal po téměř sto letech. Dalším důvodem, proč Vám to zřejmě nesdělil, jsou události, na které se pokouší zapomenout a které následovaly po ukončení turnaje. Harry byl přenesen na místo, kde se nacházel kouzelník, který zabil jeho rodiče a stal se svědkem jeho znovuzrození. V ten den zažil strašlivé věci. Harryho spolužák byl zavražděn před jeho očima. Harry se utkal s lordem Voldemortem, zachránil si život a vrátil se se spolužákovým tělem, aby ho rodiče mohli pochovat. Udělal víc, než mohlo… nebo dokázalo… mnoho dospělých kouzelníků. Jsem na něj velmi hrdý kvůli jeho morální síle, čestnosti a kouzelnickým schopnostem. Všechny tyto věci poukazují na to, že z Harryho jednou bude ten největší kouzelník všech dob. Prosím postarejte se o něj dobře...ve škole nebude navždy. Doufám, že zařídíte zakoupení všech jeho školních pomůcek a prvního září ho dopravíte k vlaku do Bradavic.

Sirius Black

Strýc Vernon na Harryho upřel svá malá očka: "A jak může každý poznat, že ty jsi ten slavný Harry Potter?" pronesl ironicky. Harry stáhl rty v úzkou štěrbinu a odhrnul si čupřinu z čela, aby odhalil jizvu. Vernon také stiskl rty a zamručel: „Ach, zajisté..“ Posadil se zpátky na židli – teď když sova odletěla znovu nabyl svou sebejistotu. "Tak vítěz poháru! Musíš si myslet kdovíjaký nejsi mistr magie!" Hary byl překvapený. Obvykle se strýc vyhýbal jakékoliv zmínce o kouzlení. Co ho ovšem nepřekvapovalo, bylo, že ho popichuje. Znělo to, jako kdyby nečetl v dopise část, ve které se mluví o jeho skromnosti a také, že se pokouší zapomenout na Cedrika... Cedrik Diggory byl druhý bradavický šampion. "Podporujte Cedrika Diggoryho – Opravdového šampiona Bradavic!," hlásaly odznaky, které někteří studenti minulý rok nosili. Odznaky, na nichž se tento nápis po stisknutí změnil na: "Potter je hnusák" – odporně zelená barva písma měla připomínat barvu jeho očí (které ale byly spíš jako smaragd). Harry si to pamatoval, jako by to bylo včera. On a Diggory se dostali do finále turnaje. Bylo to tak nedávno, že Harry stále cítil chlad Cedrikova těla, pořád viděl výraz jeho tváře, modré oči, prázdné a nevidoucí... Harry se na strýce zamračil, ale už nic neřekl. Mohlo by se stát, že by celé léto zůstal zamčený v pokoji a jeho kouzelnické pomůcky by opět skončily v přístěnku pod schody. Harry si až teď všiml Dudleyho, který na něj civěl s jistou dávkou nechtěného respektu. "Dobrá," řekl strýc. "Jediné co chci je, aby ses mi tohle léto nepletl do cesty!" Podal dopis své ženě a nasupeně
odešel do práce - přál si totiž, aby si Sirius Harryho odvezl a on ho už nikdy neviděl. Dudley vzal od matky dopis, ta poodešla k oknu, otevřela ho a něco zaječela na dělníky. Harry si náhle vzpomněl na svůj dopis z Bradavic. Otevřel ho a s rostoucím úsměvem, který nebyl schopný potlačit, četl:

Bradavická škola čar a kouzel
Ředitel: Albus Brumbál (nositel Merlinova řádu první třídy, Veliký čar., Nejvyšší divotvorce, Nejhlavnější hlavoun, Mezinárodní sdružení kouzelníků)

Vážený pane Pottere,
jako ředitelka Vaší koleje, Vám s potěšením oznamuji, že jste byl jmenován prefektem Nebelvíru počínaje 1. zářím. Je to

zodpovědnost o níž vím, že ji nebudete brát na lehkou váhu. Budete dohlížet na dodržování školního řádu stejně jako na chování ostatních studentů v nepřítomnosti učitele. Je to důležitá funkce. Od našich prefektů očekáváme jen to nejlepší. Oba Vaši rodiče byli prefekty a vím, že by na Vás byli hrdí. Jako prefekt budete mít přístup do míst zakázaných ostatním studentům a budete se účastnit pravidelných setkání všech prefektů pátého, šestého a sedmého ročníku, pod vedením primuse a primusky, kterými budou Roger Davies z Havraspáru a Alice Spinnetová z Nebelvíru.
Gratuluji Harry! Ráda Vás 1. září uvítám jako prefekta.
Se srdečným pozdravem

Minerva McGonnagalová
zástupkyně ředitele

Harry si prohlédl přiložený seznam prefektů 5. ročníku:

Nebelvír: Hermiona Grangerová, Harry Potter
Mrzimor: Hannah Abbotová, Ernie MacMillan
Havraspár:Mandy Brocklehurstová, Evan Davies
Zmijozel: Milicent Bulstreodová, Draco Malfoy

Draco Malfoy! zaúpěl Harry. To si mohl myslet. Samozřejmě, že Snape jmenoval Malfoye prefektem! Severus Snape byl v Bradavicích učitelem lektvarů a ředitelem zmijozelské koleje. Myslel si o Malfoyovi, že nemůže udělat nic špatně, stejně jako o Harrym, že nemůže udělat nic správně. Harry nebyl překvapen mrzimorskými prefekty, znal Hannah a Ernieho z hodin Bylinkářství, ale neznal Mandy Brocklehursteovou ani Evana Rogerse. O Evanovi věděl jen to, že je bratr Rogera a hraje Famfrpál za Havraspár. "Jsem prefekt!“ řekl Harry tetě a bratranci, přičemž se pokusil zamaskovat, jak ho to potěšilo. Teta zachroptěla: "Ty a prefekt?!!" Harry nedokázal skrýt bolest ve svém hlase: "Moje matka i otec byli prefekti. Dokonce primusové!" Jeho teta vypadala naježeně: "Nechci nic slyšet o tvých rodičích! Ani o té...té tvojí škole!" řekla. Harry si vzal dopis nahoru do pokoje a přinesl Hedvice trochu slaniny. Přemýšlel, s kým by se mohl podělit o ty dobré zprávy. Myslel na svého nejlepšího kamaráda Rona Weasleyho, ale pak ho napadlo, že Ron prefektem jmenován nebyl a asi by to nebylo zvlášť taktní. Harry rychle zapomněl na Siriusův dopis, kde oslavuje jeho skromnost - chtěl se prostě svěřit někomu, koho by to potěšilo jako jeho. Mohl napsat Hermioně, která jela s rodiči na dovolenou do Řecka, ale zřejmě také dostala svůj dopis a o všem už ví. Po Řecku Grangerovi navštíví Viktora Kruma a jeho rodinu v Bulharsku. Hermiona se s Viktorem seznámila, když přijel se svým ředitelem z Kruvalu do Bradavic na Pohár Tří kouzelníků. Viktor byl šampionem své školy a při jednom úkolu Hermionu zachránil z jezera. Harry se rozhodl, že Hermioně napíše později, přičemž jako záminku využije gratulaci k prefektuře. Pak ho napadlo: Hagrid! Z rozházeného kufru vzal pergamen, brk a inkoust. Posadil se za stůl a rychle Hagridovi napsal o svém jmenování. Věděl, že to Hagridovi nebude připadat jako vychloubání, ale bude se radovat s ním. Hagrid byl jedním z jeho nejlepších přátel, velký poloobr, kterého ve 3.ročníku vyloučili, protože údajně otevřel Tajemnou komnatu (byl udán samotným Voldemortem, který před 50-ti lety studoval v Bradavicích jako Tom Raddle). Poté dostal Hagrid v Bradavicích práci klíčníka. Byl to Hagrid, který, když bylo Harrymu 11 let a ještě neměl ponětí o nějakém kouzelnickém světě, o tom, že je slavný a o tom, že jeho rodiče zabil lord Voldemort (nezemřeli při autonehodě, jak mu tvrdili strýc a teta tónem, jakoby to byla jenom jejich vina), ho přišel odvést do Školy čar a kouzel v Bradavicích. Dokončil list Hagridovi a přivázal ho k Hedvičině noze. Ještě, než vzlétla, dal jí zbytek slaniny. Když vyletěla oknem, zaslechl opět údiv dělníků pod okny. "Jejda," pomyslel si Harry, to jsem neměl dělat, teta Petunie z toho dostane mladé….
Nebyl si jistý, kde má Hedvika Hagrida hledat, ale věděl, že ho určitě najde. Podle toho co zaslechl, ho Brumbál poslal na diplomatickou misi k obrům, aby je přesvědčil ke spojenectví proti Voldemortovi, který byl nyní v plné síle. Voldemort počítal s tím, že se obři přidají na jeho stranu a Brumbál se rozhodl si jejich loajalitu raději pojistit. Brumbál se také obával, že Voldemort vyhledá Mozkomory a přesvědčí je k spolupráci. Mozkomoři jsou strážci kouzelnického vězení Azkabanu, ve kterém byl Sirius zavřený 12 let (bez soudního procesu), než z něj uprchnul. Mozkomoři byli děsiví a na dlouhou dobu se stali ve třetím ročníku Harryho noční můrou, dokud se neučili bojovat s Bubáky (kteří na sebe vždy berou podobu toho, čeho se nejvíc bojíme). Jeho Bubák se měnil v Mozkomora. Učil se s nimi bojovat za pomoci vyvolání Patrona. Teď měl pocit, že kdyby se střetl s Bubákem, podobu Mozkomora na sebe nevezme...
Harryho také zajímalo, jestli se Hagrid dozvěděl něco o své matce Fridwulfě, krvežíznivé obryni, která ho a jeho otce opustila, když byl Hagrid ještě malý. Obři měli obecně velmi špatnou pověst a během Voldemortovy vlády teroru byli zodpovědní za několik masových vražd mudlů. Harry doufal, že se obři stanou Brumbálovými spojenci, ale nebyl si jistý, jestli by měl spolupracovat s tak vražednými monstry. Pořád lepší, než kdyby se připojili k Voldemortovi, napadlo ho. Když poslal Hedviku s dopisem, neměl co dělat. Uslyšel v zahradě hluk a šel se podívat k oknu, aby zjistil, co se děje. Dělníci uprostřed zahrady vykopali za pomoci rypadla obrovskou díru na umělý rybníček. Harry je několik minut sledoval a pak se rozhodl sejít dolů, aby si to prohlédl blíž. Pozorování dělníků se mu zdálo jako mnohem lepší nápad, než se sklíčeně ploužit pokojem a přát si skákat a z plných plic křičet, „Jsem prefekt!“ Vyšel kuchyňskými dveřmi a našel si skromné místo k sezení u zdi domu. Jeden z dělníků poodešel od skalky a se zeměměřičskou výstrojí v ruce si prohlížel plány. Už asi dva týdny pracovali pod tetiným velením. Harrymu připadala zahrada kompletně přestavěná, i když ještě zdaleka nebyla hotová. Po chvíli neměl stání a zeptal se Dicka, který dělníkům šéfoval, zda nepotřebují ještě jeden pár rukou. Dick si prohlédl jeho hubené bledé paže a řekl: "Seš si jistej, že to zvládneš? Je to těžká práce." Harry ho ujistil, že ano a pustil se do práce, kterou mu Dick přidělil, přičemž si užíval kamarádství vznikajícího mezi těžce pracujícími muži. Dělníci se nejdřív chvilku bavili jeho postavou a nazvali ho křehotinkou, pak ale uznali, že se Harry

práce nebojí a obdivovali jeho houževnatou chuť pracovat. Možná budu mít i nějaké svaly, pomyslel si Harry přenášející velký balvan na druhý konec zahrady. Když se přiblížil čas oběda, pojedl s dělníky a pak se znovu pustili do práce. Někteří z nich si sundali trička, protože polední slunce pořádně pražilo. Harry se rozhodl udělat to samé a nic si nedělal z toho, že se na jeho účet dělníci dobře bavili. Za týden se Harryho bledá kůže stala minulostí stejně jako nedostatek svalů, protože neustálá námaha na jeho těle začala být vidět. Další týden, když opět pracoval na zahradě, uviděl v trávě malého hada, který upoutal jeho pozornost. Had si pro sebe něco mručel a Harry rozuměl každému slovu. Mumlal si: "Najdu sssi perfektní domov a najednou je na kusssy. Velcí hulváti všechno rozdrtí, vykopou mou oblíbenou květinovou possstel..." Ačkoliv od druhého ročníku v Bradavicích věděl, že je Hadí jazyk (ten, kdo rozumí a mluví hadí řečí), moc na to nemyslel. Zřídka se s nějakým hadem setkal. Podle hlasu Harry poznal, že to není had, ale hadí slečna. Rozhodl se, že s hadem promluví: "Omlouvám se za to. Byl to nápad mojí tety. Obávám se, že to tak bude vypadat ještě několik týdnů." Had se přestal hýbat, zvedl hlavu a vypadal…pokud to u hadů jde… trochu šokovaně:"Co jsssi to říkal?" "Řekl jsem, že to byl nápad mojí tety, zničit ti takhle dům. Jestli chceš, tak ti pomohu najít k bydlení nějakou jinou zahradu." "Ne," řekl had. "Chtěla jsssem říct, ještě nikdy předtím jsssem nemluvila s člověkem v mém vlastním jazyce." "Ach tak," zasyčel Harry. "Já jsem Hadí jazyk. Půjdu do pátého ročníku kouzelnické školy. Když jsem byl ještě malý, mocný čaroděj, který byl taky Hadí jazyk, se mě pokusil zabít, ale nepodařilo se mu to a některé z jeho vlastností přenesl na mně. Ale kolem hadů se moc nepohybuji a tak na to často zapomínám." "Ssslyšela jsssem o kouzelnících a také jsssem ssslyšela legendy o kouzelnících, kteří mluví hadím jazykem, ale nikdy jsssem tomu nevěřila." "No, je to vzácné. Jednou jsem mluvil s hroznýšem královským. Řekl mi, že nikdy nebyl v Brazílii. Žil v zoo, ale mně se náhodou podařilo pustit ho na svobodu." "Co je to hroznýš královský?..." najednou se odmlčela, rozhlédla se a předtím, než se odplazila do nejbližšího keře sykla: "Dívají ssse na tebe!" Harry se rozhlédl po skupině dělníků, kteří na něj civěli, jako by se zbláznil. Po minutce si uvědomil, že dělníci nemohli slyšet jejich rozhovor, ale jenom syčení, protože když mluvil hadí řečí, mohl tomu rozumět jen on sám. Harry se na ně rozpačitě pousmál: "No, musíte s nimi mluvit jejich vlastním jazykem," pokrčil rameny. Nejdříve zavládlo rozpačité ticho, ale potom se Dick rozesmál a ostatní ho napodobili. Harry se smál s nimi. Vlastně jim řekl pravdu, když tvrdil, že mluvil hadím jazykem. Celý zbytek dne při práci sledoval keř, kde had zmizel, ale neviděl ho. Každou noc tvrdě prospal, poté co se vyčerpaný z práce svalil do postele. Svaly ho bolely, ale konečně alespoň nějaké měl. Taky byl rád, že už není bledý jako kus pergamenu. Těšilo ho, že práce zaměstnává i jeho myšlenky a tak jeho mysl odvádí od Voldemorta. Příští ráno, dřív než se v domě někdo probudil, Harry zatoužil napsat Hermioně gratulaci ke jmenování prefektkou a nakonec to taky udělal. Zřejmě měla stejné nutkání jako on, protože pět minut po tom, co Hedvika odletěla z Harryho ložnice, přiletěla jiná sova a přinesla mu od ní dopis:

Drahý Harry,
gratuluji Ti k Tvé prefektuře. Samozřejmě jsem doufala, že to budeš ty (Harry naopak doufal, že tohle neřekla Ronovi, kterého by se to jistě velice dotklo, protože se vždy snažil vyrovnat svým bratrům, z nichž dva byli prefekty a jeden dokonce primusem). Mamka, taťka a já jsme teď na prázdninách v Řecku a je to tu báječné. V nejbližší době pojedeme do Bulharska navštívit Viktora a jeho rodinu. Bydlí v hlavním městě Sofii. Možná mi Viktor pomůže vylepšit techniku létání na koštěti. Dostal novou práci jako náhradní chytač u...uhodneš u jakého týmu? U Kudleyských Kanonýrů! To by mělo Rona potěšit!

Harry o tom dost pochyboval, protože Ron byl na Hermionu pěkně naštvaný, když šla s Viktorem na vánoční ples. Dokonce se rozhodl požádat Kruma o autogram až na konci školního roku. Viktor Krum byl hvězda Světového Famfrpálového poháru, konaného vloni v létě. Famfrpál byl kouzelnický sport, který se hrál na košťatech. Harry se mu sám věnoval a ve školním kolejním družstvu zastával post chytače. Znovu pokračoval ve čtení:

Viktor tedy bude pracovat v Anglii a o víkendech se můžeme setkávat v Prasinkách, když nám dovolí tam chodit. Nemyslíš si, že nám to zakážou, když je teď "Ty-víš-kdo" zpátky, že ne? Posílám ti fotku mně a mých rodičů v Parthenonu. Příští zastávka je Korfu. Prosím, dávej na sebe pozor a dej Brumbálovi nebo Siriusovi hned vědět, kdyby tě rozbolela jizva nebo se stalo cokoliv jiného co souvisí s černou magií.
S láskou
Hermiona

Harry si prohlížel přiloženou fotografii. Byl to mudlovský obrázek, na kterém se postavy nehýbaly. Hermiona stála s rodiči před velkým řeckým chrámem, oba ji drželi kolem ramen – jejich malou holčičku, která už tak malá nebyla. Hermiona na sobě měla krátké vypasované tričko bílé barvy a minisukni. Její kůže měla krásný bronzový nádech. Harry si všiml, že se nechala ostříhat. Vlasy teď měla kratší, poletovaly jí kolem obličeje poněkud spořádaněji než předtím. Skoro ji v první chvíli nepoznal, ale po pečlivější prohlídce obličeje a jejího úsměvu si byl jistý. Na očích měla tmavé brýle, které ji chránily proti horkému řeckému slunci. Vypadala šťastně a určitě si skvěle užívala rodinného výletu. Harry doufal, že jsou v bezpečí. Co kdyby na ně chtěl Voldemort zaútočit během jejich cesty? Vzpomněl si, jak Siriuse znepokojila myšlenka, že by se Voldemort mohl zmocnit Rona nebo Hermiony. Proto se Sirius rozhodl, že na oba o prázdninách dohlédne. Harry překvapeně vzhlédl, když mu kolem ucha prosvištěla Ronova sovička Papušík, která dovnitř vletěla pootevřeným oknem s dopisem na noze. Byla tak malá, že by ji mohl schovat v dlani. Pašík byl hrozně roztržitý a taky neužitečný, protože nebyl schopný unést nic velkého a těžkého. Neustále kroužil kolem Harryho, dokud ho nechytil. Když se mu nakonec podařilo sundat mu z nohy dopis, začal číst:

Drahý Harry,
gratuluji ti k prefektství. Hermiona mi už o tom napsala. Jak je možné, že je Malfoy taky prefekt? Teď bude ještě nesnesitelnější parchant než dřív, pokud to je ještě vůbec možné! Víš, že se Hermiona chystá navštívit Kruma? A že on bude hrát za Kanonýry? Já se cítím jako ve vězení – nikam nechodíme! Ten výlet do Egypta před pár lety jsme vyhráli a teď ani nemáme výmluvu pro cestování do Rumunska nebo Egypta, abychom navštívili Billa s Charliem, protože si oba vzali volno a zůstali doma. Brumbál si myslel, že to tak bude nejlepší. A ONA si teď cestuje po Řecku a jede navštívit kouzelníka, který je ze školy, kde učí černou magii!!! Na konci léta tě vyzvedne Sirius a Záchranným autobusem tě odveze k nám. Od nás se na Příčnou ulici dostaneme pomocí Letaxu. Taťka půjčí auta z ministerstva, která nás 1. září odvezou na nádraží. Nemůžu uvěřit, že musíš zůstat u mudlů! Jenomže Brumbál říká, že je to tak lepší. Neslyšel jsem o Hagridovi, ty ano? Nejsem si jistý, jestli by měl vyhledávat svou matku, nebo jiné obry...nejlepší bude, když zůstanou v horách a nebudou se plést do války kouzelníků. Co tvá jizva? Doufám, že nebolí. Napiš mi, co bys chtěl k narozeninám. Uvidíme se v srpnu...

Ron

Harry odložil dopis a vystavil si fotku Hermiony na poličku. Dal Papušíkovi pamlsek a poslal ho zpět. Bylo ráno a Harry se musel obléct, sejít dolů do zahrady a pustit se do práce. Přemýšlel nad tím, že by byl možná docela šťastný, kdyby se nikdy nedozvěděl, že je kouzelník a měl práci jako je tahle. Zkoušel si představit mudlovský život, bez kouzelného světa...ale nešlo to. Jeho život se od základů změnil, když mu bylo jedenáct...měl pocit, jakoby roky, které strávil předtím v nevědomosti prožil někdo jiný. Po rychlé snídani vyšel Harry na zahradu. Bylo ještě příliš brzy a nikdo jiný tu nebyl. Začal tedy přenášet kameny. Asi po půlhodině se objevil Dick, ale byl sám. Harry překvapeně vzhlédl. "Dobré ráno Harry!" "Dobré Dicku, kde jsou ostatní?" Dick byl asi šedesátník s hnědou tvrdou kůží poukazující na těžkou práci. Měl šedivé vlasy sčesané dozadu a modré oči. Harrymu občas připomínal Brumbála. Dick si promnul bradu jakoby se mu zdráhal říct nějakou špatnou zprávu. "Víš, dostali jsme novou zakázku a platí nám dvojnásobek za rychlou práci. A ke všemu...tvá teta je...no, prostě, chlapi tu už nechtějí pracovat!" odmlčel se a rozhlédl se po nedokončené zahradě. "Ale máme dohodu – takže já tu zůstanu a dodělám to tu a několikrát za den zkontroluju svoje chlapy jak pokračují s tou další zakázkou. Pořád mi chceš ještě pomáhat, Harry?" Harry se usmál a přikývl. "Samozřejmě, mě to baví." Dick si povzdechl a zase jednou vypadal na svůj věk. "Někdo to dělá pro zábavu a někdo, aby měl na živobytí." Harry zrudl a vzpomněl si na všechno to zlato, co měl v kouzelnické bance u Gringottových. Ron byl na peníze také citlivý a pěkně ho naštvalo, když mu Harry neřekl, že se všechno Leprikonské zlato co mu dal, druhý den rozplynulo... Tak se s Dickem dali do práce, která byla ve dvou podstatně pomalejší. Vůbec ho nenapadlo, jak důležití byli ostatní. On a Dick pracovali několik dnů, Harrymu se s ním dělalo dobře, protože toho moc nenamluvil. Jedno obzvláště slunečné poledne po společném obědě se Dick položil do trávy, pod hlavu si dal svůj batoh a odpočíval. Harry si sundal tričko a taky se rozvalil do trávy. Chvíli tak leželi a pak přišel čas začít znovu pracovat. Harry na sebe hodil triko a šel odnést odpadky od oběda. Když byl před dveřmi vedoucími do kuchyně, uslyšel syčící hlas: "Ssskála se zřítí...ssskála se zřítí...ssskála se zřítí…" Harry se zmateně rozhlédl. V rohu zahrady stála skalka z několika velkých balvanů, které se měly použít na umělý rybníček. Harry se rozhlédl po zahradě a hledal hada, který na něj před pár dny mluvil, ale nikde ho nespatřil. "Hmmm," zamručel a zanesl odpadky do kuchyňského koše. Když přišel zpátky na zahradu, procházel zrovna Dick kolem skalky a vybíral keř, který se měl nasadit k zadním dveřím. Když se to stalo byl Harry nejmíň padesát stop daleko a tak nemohl nic dělat. Kameny na skalce se najednou zřítily, srazily Dicka k zemi a zavalily ho. Harry se mu rozběhl na pomoc a když přiběhl blíž, uviděl, že má pokroucenou levou nohu. Vzpomněl si na to, jak si ve druhém ročníku při Famfrpálu zlomil ruku. Jenomže tady žádný kouzelný lék neměl a ani neznal žádné dostatečně silné kouzlo, které by jeho kamarádovi pomohlo. Harry se cítil jako v transu, když z Dicka jeden po druhém sundával kameny. Dick byl hrozně bledý, kousal se do rtu a těžce oddychoval. Před dvěma týdny by Harry bez pomoci ostatních žádný z kamenů neuzvedl. Byly roztroušeny všude kolem a zničily několik keřů, které bylo nutné nahradit. Zatímco pracoval, křičel na tetu a bratrance, aby zavolali záchranku. Objevili se právě, když sundával poslední kámen. Harry držel Dicka za ruku, když mu zdravotníci obvazovali nohu, aby ho mohli odnést do sanitky. Poté, co sanitka odjela, jen těžko se bránil pocitu viny. Slyšel varování a nic neudělal. Bylo mu jasné, že to byl hlas hada, se kterým už dřív mluvil. Harry skoro neslyšel tetu Petunii, která si trpce stěžovala na nedokončenou práci a hořekovala nad keříky, které Harry zničil. Harry se omámeně obrátil a nejdřív ji ignoroval, pak se ale na ni ledově podíval a řekl: "Já to udělám!" Mazaně se na něj zadívala, jakoby ho chtěla odhadnout, když dodal: "Pokud mi za to zaplatíš!" Věděl, že musí přijít s částkou, kterou by teta neodmítla… "Pět liber denně," sdělil jí, přičemž se vytáhl do celé své výšky a pevně se jí podíval do očí. Byl teď stejně vysoký jako ona. Upřeně na něj zírala, pak se rozhlédla po zahradě a bylo jí jasné, že to nikdo jiný neudělá. Souhlasila, zmizela v domě a Harryho nechala na zahradě. Cítil se smutně a opuštěně. Spěšně se rozhlédl po zahradě, ale hada neviděl. Zkusil na něj zavolat: "Hade tady, tady hade…" Ale znělo to úplně normálně, nedokázal promluvit hadím jazykem. Asi musí být nedaleko, pomyslel si. Celé odpoledne pracoval na zahradě a kameny poskládal do bezpečnější pozice. Od tety vybral pět liber, udělal si k večeři sendvič, pak se svalil do postele a usnul. Každý den vstal, když vycházelo slunce, osprchoval se, oblékl a pak pokračoval v práci. Pár dní po tom, co si Dick zlomil nohu, uslyšel při obědě Harry známé syčení: "Jak ssse daří tvému příteli? Proč jsssi ho nevaroval?" Harry se rozhlédl a u nohy spatřil asi dvacet palců dlouhého, matně zeleného hada s třpytivýma očima podobajícím se kočičím. "Bude v pořádku. Nevím, proč jsem mu to neřekl. Nevěděl jsem, že...že..." "Že hadi mají Vidění?" doplnila ho hadí dáma měkce a Harry přikývl. Jeho nejneoblíbenější předmět ve škole byly lektvary, protože nesnášel profesora Snapea. Ale nakonec musel uznat, že jsou přece jenom užitečné, což se nedalo říct o hodinách Věštění. Profesorka Trelawneyová trávila každou hodinu předpovídáním Harryho předčasné smrti. Podle ní by měl být už nejméně stokrát mrtvý. Harry

nikdy nic neviděl, když se díval do křišťálové koule nebo když hleděl do čajové sedliny na dně šálku a ani nedokázal nic vyčíst z postavení hvězd. Přesto si byl jistý, že had mluví pravdu. Jen málo lidí mohlo hadům porozumět a zjistit, že předvídají budoucnost. "Když máš tedy Vidění, řekni mi: bude Voldemort zastaven?" zeptal se Harry. "Kdo?" zasyčel had. "Ty nerozumíš, mohu vidět jen pár minut do budoucnosssti a jenom, děje-li sse to v mé blízkosssti! Nemohu předvídat událossti, které sse sstanou za dlouho. Vidím jen záblesssky. Čím je had větší, tím dále do budoucna vidí." Harry dostal nápad. "Chtěla bys jít v září do školy se mnou? Je to sice na severu a je tam zima, ale mohl bych... mohl bych... " Harry nevěděl jak dál, ale náhle dostal inspiraci. "Mohl bych tě nosit omotanou kolem paže, kde bys ses zahřála! Byla bys můj domácí had!" Podívala se na něj. "Co je to domácí? Nerozumím." "No," řekl Harry, "lidé si občas vyberou nějaké zvíře o které se starají, dají mu jméno a vezmou si ho do domu, aby žilo s nimi. Takovým zvířatům se říká domácí. Jsou to domácí mazlíčci." Had na něj zasyčel, "Nejsssem domácí mazlíček. Pokud půjdu ss tebou, bude to jen moje volba - ne tvoje. Co je to jméno?" "No," ozval se znovu Harry, "Moje jméno je Harry Potter. Tak na tebe lidi volají... " znejistěl, neschopný ji vysvětlit smysl jmen. "Mysssllela jssem, že na tebe volají 'líný mizero,'" odporoval had. "Ne, ne, to není to samé jako jméno. To říkají jako urážku. Tím se nezabývej. Koukej, ty jsi předpověděla budoucnost a já jsem ti nevěřil, takže tě pojmenuji... Cassandra." "Proč?" "Protože to podle řecké mytologie byla věštkyně obdařená schopností předpovídat budoucnost, ale kvůli prokletí jí nikdo nevěřil." Had neodpověděl. Zajímalo ho, jestli se jí to, co právě řekl nedotklo. "Ale Cassandra je trochu dlouhé, takže bych ti mohl říkat zkráceně Sandy." "Zkráceně?" Harry začal s hadem poněkud ztrácet trpělivost. I když můžeš mluvit s hady, neznamená to, že se s nimi domluvíš, pomyslel si. "Přezdívka. Přezdívka je kratší verze tvého jména." "Jaká je tvoje přezdívka?" "No, hádám, že Harry," řekl – nikdy předtím o tom neuvažoval. Vlastně ani neviděl svůj rodný list. Bylo jeho skutečné jméno Harold? Harrison? Nebo to prostě bylo tak, že se vážně jmenuje jenom Harry? Nevěděl. "Ale to je tvoje jméno." "Já vím." Teď už byl Harry skutečně unavený vysvětlováním skutečností, které každý člověk prostě věděl. Chtěl se vrátit zpátky ke své práci. Znovu si oblékl tričko, několik mraků zakrylo slunce a on se otřásl. "Harry Pottere," ozval se náhle had. "Ano, Sandy?" odpověděl Harry, zkoušeje její nové jméno. "Chci vyzkoušet tvou paži." "Cože?" "Ssslunce je zakryté. Je mi zima. Mluvil jsssi o tom, že bysss mě nosssil kolem tvé paže. Je mi velká zima." Zvedl ji nahoru, vychutnávaje si dotyk její hladké kůže a opatrně ji dvakrát omotal kolem horní části levé paže. Upravila si ocas a položila si na něj svou hlavu, přičemž ze sebe vydala hlasitý povzdech. Harry se usmál. Neváží víc než pár uncí. Nevadí, že vidí jen pár minut do budoucnosti, pomyslel si. Zbytek dne pracoval Harry se Sandy kolem paže a celou dobu si povídali. Zkoušel na ni mluvit jednoduše a jasně, jakoby byla poněkud omezená, ale snažil se ji neurazit. Nechtěl ji mást lidskými zvyklostmi, se kterými se nikdy nesetkala. Zdálo se, že se na něj taky pokouší mluvit co nejjednodušeji - ačkoliv s tím, aby pochopil co mu sděluje problémy neměl. Když měl potíže se zvednutím opravdu těžkého balvanu …ne toho co spadl na Dicka…řekla mu, že slyšela ostatní dělníky, jak si navzájem říkají, aby balvan podepřeli nohou. Harry shlédl dolů na ty svoje. Pořád byly poměrně hubené, ačkoliv je teď měl aspoň opálené. "Nemůžu," řekl. "Nejsou na to dost silné." "Tak je nech zesílit," řekla jednoduše. Harry nad tím zauvažoval. Ano! Mohl by začít běhat. To by mělo jeho nohy posílit. Ale na konci dne byl příliš unavený, aby ještě běhal. Jediné co chtěl, byla večeře a spánek. Proto se rozhodl, že první věcí, kterou ráno udělá bude běh – ještě předtím než začne s prací v zahradě. Také se rozhodl, co by chtěl k narozeninám: knihu, která by obsahovala kouzla za pomoci hadů. Slyšel, že k některým mocným kouzlům černé magie jsou zapotřebí hadi. Možná jsou i některá, která do černé magie nepatří. Musí se na to zeptat Siriuse. Šel do postele s pocitem, že by to přece jenom nemuselo být špatné léto. Minulý rok strávil tím, že se snažil kvůli Poháru vylepšit svoje magické dovednosti a teď je čas, aby zapracoval na fyzické kondici a použil také trochu tajemných schopností. A pokud mu to pomůže v boji s Voldemortem, možná by se *měl* naučit něco málo z černé magie. Voldemort to určitě nebude očekávat – nebo jeho had... Harry sáhl po obrázku Hermiony s rodiči. Díval se na něj, zatímco ležel v posteli a připravoval se ke spánku. Nedovolím aby se ti něco stalo, řekl si divoce. Nebo Ronovi. Nedovolím. Voldemort bude muset nejdřív bojovat se mnou a se Sandy, aby Vás dostal.

Příští ráno vstal Harry ještě dříve než obvykle a oblékl si šortky, nátělník bez rukávů a tenisky na běhání. Před tím než odešel, vypil dvě sklenice vody, ale nic nejedl. Nejdřív se cítil skvěle, jak míjel dům za domem jeho nohy bušily do chodníku, orosené trávníky vlhce voněly - ale po pár blocích byl zadýchaný, nezvyklý na tempo které nasadil. Pokračoval v běhu, nicméně jakmile doběhl k parku, který byl asi půl míle od domu, obrátil se a klidným tempem běžel zpátky domů, cítíc jakoby mu srdce mělo každou chvíli vybouchnout. Konečně dorazil na Zobí ulici, pot mu stékal po tváři a nohy se mu třásly při každém kroku, jakoby se teprve učil chodit. Vypotácel se po schodech do koupelny, aby si dal sprchu a zhroutil se v rohu sprchového koutu, zatímco na něj dopadaly proudy vody. Během dalšího týdne toho v zahradě moc neudělal - ranní běhání ho plně vyčerpávalo a celý zbytek dne se do práce musel nutit. V sobotu si jeho strýc s tetou stěžovali, jak pomalu práce pokračuje a Harry jim to skutečně nemohl vyčítat. Věděl, že kdyby se pohyboval ještě pomaleji, tak bude chodit pozpátku. „Omlouvám se," řekl u večeře, stěží schopný udržet hlavu, aby mu nespadla do talíře. "Zkouším si vylepšit kondičku ranním běháním. Právě jsem s tím začal, takže na to ještě nejsem tak úplně zvyklý. Ale budu pracovat i o víkendu, nemusíte mít obavy... " Záblesk, který se mihl v tetiných očích ho polekal. "To je TO co děláš? Běhání !" Harry skoro viděl jak se jí kolečka v hlavě otáčejí. "V tom případě máš další práci... neplacenou - měla bych dodat. Budeš Dudleyho trenér!" Dudley vzhlédl od celeru a hlávkového salátu; ostatní měli vepřové kotlety s brambory a fazole na másle. Harry a Dudley pohlédli stejně zděšeně jeden na druhého. "Ale mami... " "Ale teto Petunie... " "Ale nic!" prohlásila teta. "Začínáš zítra!" Harry a Dudley se na sebe zašklebili a ostražitě si měřili jeden druhého. Od Harryho návratu domů mezi nimi došlo ke zmírnění napětí, ale to neznamenalo, že by měli dělat cokoliv dohromady, zvláště pak každé ráno běhat. Harry se ve skutečnosti cítil den ode dne lépe a lépe. Dnes běžel do parku tam a zpátky dvakrát, celou dobu udržoval stejné tempo a cítil se před zahájením svých denních prací méně unavený než obvykle. To byl začátek. Také se naučil rozehřát a vychladnout před a po běhu a už ho ani nechytaly křeče, jako když měl za sebou třetí den. Další ráno, jakmile se oblékl, zaklepal na dveře Dudleyho ložnice. Nic

se neozývalo. Harry stiskl kliku a vešel. Dudley byl stále v posteli a tvrdě spal. Harry se rozhlédl po ložnici. Dudleyho pokoj byl snem každého patnáctiletého chlapce. Měl dva televizory a videorekordér, nejmodernější stereo soupravu, počítač s 20-ti palcovou obrazovkou a nejméně stovku videoher. Měl jakékoliv CD po kterém zatoužil, jakoukoliv videokazetu (některé jak si Harry všiml byly VELICE pikantní), ale nikde neviděl ani jednu knihu. V Dudleyho šatně se poohlédl po něčem na běhání, našel také nějaké tenisky a ponožky. Potom Dudleym hrubě zatřásl. "Vstávej! Tvoje matka chce abychom běhali tak budeme běhat!" Harry se nikdy neobtěžoval být k Dudleymu zdvořilý jako byl ke své tetě a strýci, kde to byl jen pud sebezáchovy. Dudley se převrátil a zděšeně otevřel oči. Pak je znovu zavřel, zakrývaje si hlavu přikrývkou. "Vypadni zmetku! To je snad noční můra!" Harry mu strhl pokrývku z obličeje a odhodil ji pryč. Přiblížil svou tvář na palec od Dudleyho a pokusil se napodobit vojenský tón, jak to jednou viděl v jakémsi americkém filmu o armádě. "Vzmuž se! Jdeš běhat!" Dudley ho zkusil udeřit, ale Harry byl příliš rychlý. Vyrazil přes pokoj a lehkým klusem poskakoval vedle dveří. "Pokud mě chceš zmlátit, budeš si mě muset chytit!" Dudley zavrčel a neochotně na sebe natáhl oblečení, které mu Harry vybral a zavázal si tenisky. Pak se Harry otočil a utíkal pryč ze dveří, dolů po schodech, cítíc otřesy každého schodu jak ho Dudley naštvaně následoval. Harry otevřel vchodové dveře a vyběhl před dům, pronásledovaný Dudleym. Jakmile minul pár domů, Harry si uvědomil, že už za sebou neslyší žádný dupot. Otočil se, aniž by přestal klusat na místě a uviděl potem zbroceného Dudleyho, který byl zhroucený přede dveřmi vedlejšího domu s hlavu mezi koleny. Harry doklusal zpátky k Dudleymu, lehce před ním poskakoval a tiše čekal. Po pár minutách se Dudley narovnal a Harry, který stále klusal na místě na něj kývl. "Skvěle," řekl Dudleymu. "Jsi připravený pokačovat?" Dudley pevně přikývl, už se ani nepokoušel Harryho udeřit - naopak vypadal odhodlaný udělat cokoliv jeho vychrtlý bratranec chce. A možná, jak si Harry myslel, doufá, že to posílí jeho šance v září u Julie… Harry trochu zpomalil, ačkoliv pořád ještě doslova kroužil kolem Dudleyho. Běžel dopředu asi půl bloku, pak se vrátil zpátky k Dudleymu, zůstal po jeho boku dalšího půl bloku dokud ho pomalejší tempo nezačalo příliš nudit. Pak běžel zase dopředu, ale ještě jednou se vracel stejnou cestou, aby se znovu zařadil vedle svého bratrance. Když se konečně dostali do parku, chtěl se Dudley natáhnout na trávník, ale Harry mu to nedovolil. "Teď protáhnout," řekl mu. "Měli jsme to udělat předtím než jsme začali, ale protáhneme se teď. Jinak dostaneš křeče." Názorně to Dudleymu předvedl a ten to po něm odvážně všechno zkoušel opakovat, dokonce i dotknout se špiček prstů na nohou (což se mu nepodařilo). Harry na něj kývl, překvapený, že opravdu dělá co může. Vůbec si nemyslel, že Dudley zvládne bez neustálého nářku alespoň polovinu toho co dokázal. Po protažení mu Harry nakázal připravit se na zpáteční běh. Teď to šlo Dudleymu o poznání lépe, prakticky skoro celou cestu zpátky na Zobí ulici běžel vedle Harryho, přestože Harry cítil, že se šetří. Jakmile doběhli ke dveřím, Harry nařídil další cvičení a Dudley přikývl; ve tváři byl rudý a sotva popadal dech, ale beze slova stížnosti. Když skončili, tiše vešli do domu a Harry s malým úsměvem prostě poplácal Dudleyho po zádech. Dudley se mu pokusil úsměv vrátit, ale očividně ho to stálo obrovské úsilí, kterého rychle zanechal, zavřel oči a vrávoral nahoru do schodů dát si sprchu. Zatímco ho Harry pozoroval, tak ho napadlo, že během té doby co běželi do parku a zpátky se mezi nimi něco změnilo. Cestou do kuchyně si rukou otřel pot z čela, otočil kohoutkem ve dřezu a rovnou se z něj napil. Po týdnu Dudley běhal vedle Harryho každé ráno, i když Harry pořád běhal pomaleji než by ve skutečnosti rád. Přece jen občas běžel zase dopředu a pak se vracel zpátky k Dudleymu. Obvykle se pořádně napil a něco snědl, zatímco se Dudley sprchoval a pak se vyměnili. Byl tak zaneprázdněný Dudlyho tréninkem a celotýdenní prací na zahradě, až se jeho narozeniny přiblížily úplně nepozorovaně. Ráno 31.července vešel Dudley do Harryho ložnice ho probudit, namísto aby to bylo naopak - jak se už stalo běžnou praxí. Bylo to krásné pondělní ráno. Harry byl obzvláště unavený, protože zůstal dlouho do noci vzhůru a četl Dějiny kouzelného léta, aby mohl napsat domácí úlohu dlouhou jeden a půl svitku o tom, jak Brumbál v roce 1945 porazil Grindelwalda (Grindelwald byl během druhé světové války na straně nacistů, což nebylo žádné překvapení). Harry si nebyl jistý jestli díky tomu, že Brumbál Grindelwalda porazil neměl i zásluhy na ukončení války, ale rozhodně by ho to také nepřekvapilo. Hitler byl znám svým zájmem o magii a nadpřirozené jevy a Harry věděl, že všechna nejdůležitější vítězství Spojenců byla dosažena až poté, co Brumbál získal kontrolu nad zlým čarodějem. Harry zasténal a zašklebil se na Dudleyho, stejně jak to Dudley udělal první den tréninku jemu, s tím rozdílem, že přikrývka přistála na jeho obličeji. "Hej!" vykřikl, když ji Dudley na něj přitiskl. Podařilo se mu vykroutit se z postele ven a s žuchnutím dopadl na podlahu. Dudley se smál a hodil přikrývku na postel. "Měl jsi vidět jak jsi se tvářil!" zavyl smíchy. Pak vytáhl zpoza zad balíček a položil ho na postel. "Všechno nejlepší k narozeninám, Harry." Harry na něj z podlahy šokovaně zíral. Ještě nikdy za celý svůj život nedostal k narozeninám od svého bratrance žádný dárek. Vrhl se zpátky na postel a začal sundávat obal, pod kterým byl přenosný magnetofon se sluchátky a kazetou uvnitř. Harry se na Dudleyho usmál. "Díky, Dudley." Podíval se na pásku v magnetofonu - byla to nějaká Gotická hudba. "Gotika?" řekl se zvednutým obočím. "Kvůli tomu že jsem čaroděj?" Dudley pokrčil rameny. "To je všechno co jsem vymyslel. Není to nové. Ani ten přehrávač není nic extra. Nepotřebuju tři." Ačkoliv Dudley připustil, že vyvinul jen nepatrnou námahu, aby dal Harrymu dárek, Harry si toho vážil. Bylo to víc než kdy udělala jeho teta a strýc. Právě když byli připraveni k odchodu, znenadání na okně přistála sova. Harry před časem poslal Hedviku k Siriusovi s dopisem, ve kterém ho žádal o příručku využití hadů v kouzlení a teď se vrátila s jeho dárkem a vzkazem. Harry ho začal otvírat, ale dovnitř vlétla středně velká hnědá sova s balíčkem nadepsaným Hermioniným nepřehlédnutelným rukopisem, následovaná Papuštíkem, vlekoucím pro něj příliš velký balík a děsivou sovou u které si Harry domyslel, že přináší něco od Hagrida, od něhož dostal ke svým jedenáctým narozeninám Hedviku. Dudley uskočil do rohu, vyplašený čtyřmi sovami létajícími po místnosti, ale pokoušel se vypadat nevzrušeně. Harry od nich převzal balíčky, jeden po druhém, dávaje každé soví pamlsek a kromě Hedviky, která se usadila na bidýlku ve své kleci, všechny poslal pryč. Harry nejdříve strhl obal z dárku od Siriuse. Odložil lístek na polici a potom se podíval na velkou knihu, kterou držel: *Kouzelníci, čáry a hadi* od Colleen Colubrové. Dovnitř Sirius vepsal:

Drahý Harry... Vše nejlepší k patnáctým narozeninám! Od tvého kmotra,

a dál byla nějaká čmáranice, ve které Harry matně poznal S a B, ale která byla jinak naprosto nečitelná. Harry začal zběžně listovat stránkami a zašklebil se. Vypadalo to, že by mohla obsahovat něco užitečného. Nejraději by si ji začal číst hned, ale místo toho se přinutil otevřít Hagridův balíček. Byla v něm nějaká moc pěkně voňavá paštička s medem a oříšky, kterou Hagrid označil jako Ukrajinskou verzi baklavy. "... neříkám tím, že bych byl na Ukrajině... " zněla Hagridova poznámka. Harry se usmál. Hagrid prostě neuměl udržet tajemství. Jako další otevřel balíček od Rona. Poté, co na polici odložil další kartičku, našel dort od Ronovy maminky, krabici medového cukroví, opasek se sponou na které se vinuli dva hadi, a úzké pouzdro na hůlku. Na Siriusovu radu, domyslel si Harry. Najednou zjistil, že na dně balíku od Weasleyových je ještě jeden malý balíček s kartičkou. Kartička byla od Ginny a na ní jednoduše stálo:

Všechno nejlepší k narozeninám, Harry.
S láskou Ginny

Rozhrnul papír obalený okolo hrající krabičky, ve které po otevření našel amulet na stříbřitém řetízku. Amulet vypadal jako bazilišek a měl malá, žhavá, zelená očka. Usmál se nad tím a okamžitě si jej pověsil kolem krku. Dudley sebral kartičku, přečetl si ji a se zdviženým obočím se obrátil na Harryho "S láskou Ginny, jo?" Harry se ušklíbl, nehodlal vysvětlovat Dudleymu historii okolo Ginny a Baziliška. Nakonec otevřel balíček od Hermiony, který obsahoval... žádné překvapení... další knihu. Sirius jim skutečně poradil, protože podle tučně tištěného textu byla o péči a chovu hadů. Jak Harry otevřel dopis, na podlahu slétla fotografie. Harry četl vzkaz, zatímco se Dudley sehnul pro fotku.

Drahý Harry,
Všechno nejlepší k narozeninám! Doufám, že ti tato kniha bude užitečná. Sirius říkal, že by měla. Posílám další fotku, tentokrát z Korfu. Teď jsme právě v Bulharsku. Sirius nás doprovází jako náš pes. Vypadalo to jako nejlepší řešení. Maminka se stále zdá poněkud nesvá, kdykoliv se zase změní v člověka - myslím si, že dává přednost spíš jeho psí podobě. Doufám, že se uvidíme v Příčné ulici! Mám tě pozdravovat od Viktora. Myslím na tebe.
S láskou Hermiona

Harry se musel zasmát, když si představil Hermioniny rodiče vyrovnávající se se Siriusovými proměnami ve velkého černého psa a to mu zvedlo náladu. Její rodiče nebyli kouzelníci. Byli zubaři, ale akceptovali dceřinu volbu stát se čarodějkou, přičemž zanechali svých snů, že Hermiona půjde v jejich stopách a bude studovat medicínu (jak Hermiona nafoukaně sdělila, v šesti letech). Harry pohlédl na Dudleyho, jenž držel fotografii, kterou zvedl ze země. Harry viděl, že na zadní stranu Hermiona napsala *Všechno nejlepší k narozeninám Harry, S láskou od Hermiony*. Dudley zíral s otevřenou pusou. Polkl. "To je tvoje holka?" Harry vzdychl. Celý minulý rok musel tento fakt uvádět na pravou míru, když se to objevilo v kouzelnických novinách *Denní Věštec*. "Ne, jsme jenom kamarádi. Je jedním ze dvou mých nejlepších přátel. Co si všechno lidi nevymyslí jenom proto, že kluk a holka spolu kamarádí... " "To není holka," přerušil ho Dudley. Harry se na něj zamračil. Co jiného bylo teda na obrázku? Dudley ho držel tak pevně až mu zbělely kotníky. "Jasně že je to holka, o čem to mluvíš?" "Ne," trval Dudley na svém. "To je žena." Podal fotku Harrymu a teď přišla řada na Harryho, aby otevřel pusu. Tentokrát byla Hermiona na obrázku sama namísto se svými rodiči. Vyfotili ji na slunné pláži, opřenou o ruce, s jednou nohou pokrčenou a druhou pohupovala v koleni. Všechno co měla na sobě byly černé háčkované bikiny. VELICE MALÉ černé háčkované bikiny. Harry byl úplně vedle. Hermiona odhalovala tolik... kůže. Měla opět černé brýle, jako na obrázku Parthenonu, ale teď se nesmála a vypadala spíš vážně. Harry cítil, jak mu vyschlo v puse. Jako ze strašné dálky zaslechl Dudleyho hlas jak říká, "Jsi si jistý, že to není tvoje přítelkyně?" Harry se na něj polekaně podíval, potom fotku opatrně položil k ostatním."Jo," zaskřehotal; docela se mu podařilo ovládnout svůj hlas, ale ne úplně. Dudley k němu otočil hlavu, zatímco opouštěl pokoj. "Idiote... " zaslechl jeho bratranec jak si zamumlal, když odcházel. Harry se dotkl baziliščího přívěsku kolem krku a znovu se podíval na obrázek Hermiony na pláži, její odhalenou kůži, vlasy kaskádovitě spadající v zářivě hnědých kudrnách s odlesky zlata. Bezpochyby už je žena a ne dívka. Myslel na to kde právě je a konečně pochopil Ronovo nepřátelství k Viktoru Krumovi. Poté, co se s Dudleym vrátili z běhání ho Dudley pustil do sprchy jako prvního. Harry strávil dopoledne prací na zahradě, pak se posadil a prohlížel si knihy od Siriuse a Hermiony, zatímco nechal Dudleye zkusit některé z Bertíkových fazolek tisíckrát jinak, které mu poslal Ron. (Dudley byl v pohodě, když našel borůvkovou, s příchutí sirupového koláče, ryby a chipsů, ale odradila ho jedna co chutnala jako leštěnka na nábytek). Pravidelně během dne se Harry díval na fotografie na polici a doufal, že je Hermiona v bezpečí, dotýkal se amuletu co mu poslala Ginny a přál si, aby Ron, Ginny a zbytek Weasleyových byli taky v pořádku.
Během večeře se Dudley poněkud hlučně Harryho vyptával, jestli se mu jeho narozeniny líbily a jestli už vyzkoušel jeho magnetofon. "Pokud bys chtěl jinou pásku, tak se podívej ke mně do pokoje a vezmi si jakoukoliv budeš chtít," dodal. Harry mu poděkoval a řekl, že magnetofon ještě nezkoušel, ale plánuje to během zítřka, zatímco bude pracovat na zahradě. Naprosto neočekával co bude následovat. Dudley se otočil na své rodiče a řekl: "Tak! A co jste dali Harrymu VY k jeho narozeninám?" Teta Petunie šokovaně vzhlédla od svého talíře. Strýc Vernon přestal žvýkat a oba hleděli na svého syna jako by je postihla ta nejhorší možná kletba. "Cože?" vybuchl jeho otec po minutě a vyprskl nerozkousané maso doprostřed stolu. Sáhl po něm a znovu si je nacpal zpátky do pusy. Harry se s odporem odvrátil a zašklebil se. "Nikdy mu nic nedáváme, vždyť to víš!"
"Přesně tak!" Dudley odpálil zpátky na otce. "Co kdyby se něco stalo Vám, když jsem byl malý a Harryho rodiče si mě vzali k sobě? Přáli byste si, aby se mnou zacházeli stejným způsobem jako to děláte Vy jemu?" "Nebuď směšný!" řekla

teta Petunie. “Pokud by se s námi něco stalo tak bys šel k tetě Marge…. “ “To je jedno!“ prskal Dudley . “Co kdybych šel k ní a ona se mnou zacházela jako Vy s Harrym?“ “To by se nikdy nestalo drahoušku, protože tě miluje.“ “Říkám ‘co kdyby,’ Vy mizerové!“ vybuchl Dudley potřásaje hlavou. Jeho rodiče na něj zmateně hleděli a vůbec nechápali příčinu jeho rebelie. “Takhle se mnou nemluv mladý muži!“ zařval jeho otec poté, co šok odezněl. “Budu s tebou mluvit, jak sakra uznám za vhodné,“ sdělil mu Dudley, zvedl se a opustil pokoj. Harry se cítil nepohodlně, stále ještě žvýkal mrkev, pokoušel se to dělat co nejtišeji a střídavě sledoval tetu a strýce, kteří ho teď sledovali s jasným obviněním, svalujícím na něj vinu za Dudleyho chování. Pak vybuchli. “To všechno je tvoje vina. Ty jsi... ty jsi ho začaroval! Oznámíme to v té tvé škole, kde se čaruje a tebe vyhodí!“ řekla teta Petunie. Harry nevině potřásl hlavou. Věděl, že nemůže být vyhozen. Ministerstvo kouzel může použít *Priori Incantatem* na jeho hůlku a jednoduše tak zjistit poslední použité kouzlo, které provedla, což oni, jako spousta Mudlů nemohli vědět. Spolkl své sousto a omluvil se sám sobě. Cítil jejich oči zabodávající se mu do zad, jak běžel halou ke schodům. Jakkoliv oceňoval, že je Dudley na jeho straně, celé léto kolem sebe se strýcem a tetou chodili velice opatrně a nepotřeboval, aby ho obviňovali za změny, které se s Dudleym udály a podezřívali ho z překračování zákona, který studentům zakazuje kouzlit mimo školu. Vešel do svého pokoje a sedl si na postel, kde si chtěl přečíst víc z knihy od Siriuse, když ho napadlo, že ještě neochutnal dort. Vyskočil z postele a otevřel krabici - okamžitě ho obklopila vůně čokolády a krému, která z ní vycházela. Pak dostal nápad, přešel chodbou k Dudleyho pokoji a zaťukal na dveře: “Hej, Dudley,“ zašeptal nahlas a opatrně se rozhlížel kolem dokola. “Chceš dort?“ Dudley seděl u počítače a hrál hru. “Jasně, ale jenom malý kousek. Jsem v tréninku, však víš.“ Harry se usmál. “Vím.“ Vešli do Harryho pokoje a jen co si sedli na podlahu Dudley znovu vyskočil a běžel zpátky do svého pokoje. Vrátil se s talíři, vidličkami a servírovacími kleštičkami. Harry byl překvapený, kde se tyto věci vzaly v Dudleyho pokoji. “Když mi nařídili dietu, máma mi sebrala všechno jídlo, které jsem měl v pokoji schované, ale nechala mi tam tyhle věci - mám je už od osmi let. Harry se zasmál a oběma ukrojil kus dortu.“Šťastné narozeniny Harry,“ řekl Dudley s plnou pusou. Harry spolkl kousek výborného dortu paní Weasleyové a usmál se na svého bratrance. “Však víš Dudley, skutečně si myslím, že jsou.“ Oba ještě snědli dva kousky dortu a pak si popřáli dobrou noc. Harry si svlékl tričko, které následoval zbytek oblečení, kromě dlouhých spodek. Lehl si znovu na postel s rukama za hlavou, prohlížel si všechna přání a fotografie - především fotku Hermiony na pláži. Na okamžik se dotkl svého amuletu který měl stále kolem krku, nějak ho myšlenka s ním spát netrápila tak jako spaní v tričku. Sundal si brýle a zhasl světlo. Tyto jeho narozeniny byly určitě nejlepší.

## Host v domě

Následující zbytek týdne byl jednotvárný. Harry a Dudley každé ráno chodili běhat, Harry poté trávil den prací na zahradě, kam s sebou často bral Sandy a povídal si s ní. Po večerech si četl ve svých nových knihách nebo dělal domácí úkoly. Sandy s ním teď byla i v noci. Spával, zatímco ji měl obtočenou kolem paže. Kdykoliv ji na ruce neměl, připadal si podivně. Když ji poprvé přinesl k sobě do pokoje, byla trošku nervózní, jakmile zahlédla Hedviku. ”Přinesl jsi mě sem abys mě zabil ?” zeptala se. Harry se na ni podíval. ”Ne, to je moje domácí sova Hedvika. Nosí poštu. Je schopná najít kohokoliv kdekoliv ve světě a dodat mu dopis, i když zrovna nevím, kde se nachází. Všechny poštovní sovy to dovedou. ” ”Působivé,” zasyčela nepřesvědčeně Sandy. ”Takže ty už máš domácího mazlíčka,” ozvala se ublíženě. ”No, Hedvika mi zajišťuje spojení a já se na oplátku o ni starám a krmím ji. Takže ona je spíš něco jako zaměstnanec než domácí zvíře.” Náhle ho napadalo, že to není moc odlišné uspořádání jako mají domácí skřítci, kteří jsou podle Hermiony neprávem zotročeni. ”Myslel jsem si, že nechceš být moje domácí zvířátko?” ”Nechci. Ale nechci být ani zaměstnanec. Takže kdo jsem?” Harry se na ni zamyšleně díval. ”Co takhle moje spolubydlící?” ”Co je to spolubydlící?” ”To je označení pro lidi, kteří spolu bydlí. Obvykle to jsou přátelé.” ”A co přátelé?” ”Co je s nimi?” ”Proč jsi mi nejdřív nabídl abych byla tvoje spolubydlící a ne přítel?” ”Já... já nevím. Jsi moje přítelkyně Sandy? Byl bych moc rád.” ”Ano, jsem tvoje přítelkyně Harry Pottere.”
Asi týden a půl po jeho narozeninách se Harry chystal jít po večeři nahoru, když někdo zazvonil u dveří. Bez přemýšlení vyhrkl ”Já otevřu!” a stiskl kliku. Byl to Snape. Harry okamžitě zařval a uskočil, Snape byl ta poslední osoba kterou by očekával na Zobí ulici. Očividně se pokoušel obléct jako mudla – něco, co Harry u něj nikdy neviděl. Bohužel se jeho oblečení do Surrey nehodilo. Byl oblečen jako někdo z afrického safari, od pohorek až po helmu se sítí proti moskytům. U pasu měl dokonce i mačetu, ačkoliv si Harry všiml, že na druhé straně mu visí kouzelnická hůlka. Jeho nohy mezi khaki šortkami a ponožkami byly smrtelně bledé, čímž poukazovali na skutečnost, že nikdy v životě na safari nebyl. Splihlé černé vlasy měl svázané pod helmou do ohonu. Harry zůstal stát a nevěřícně na něj zíral. ”Také Vás rád vidím, Pottere,” zavrčel. Harry rychle o krok ustoupil. Snape opatrně vešel dovnitř, dívaje se nedůvěřivě kolem dokola, jakoby očekával nějaký útok lustru na stropě nebo květin naaranžovaných na stole v hale. Potom ho následoval velký černý pes a Harry si vydechl úlevou. ”Siriusi! Díky bohu!” Ale jeho kmotr se nepřeměnil do lidské podoby. Nedůvěřivě se rozhlédl a pak kývl na Snapa, který šel zpátky ven a vyzval nějaké další lidi stojící v hloučku na zápraží, aby šli dovnitř. Lidé vešli do domu – byla to Hermiona a její rodiče. Harry byl stejně šokovaný, jako když prve viděl ve dveřích Snapea. ”Hermiono!” bylo to jediné, co byl schopen říct. Celá rodina Grangerových vypadala, jakoby se přes ně přehnalo tornádo. Všichni vrávorali pod tíhou jejich zavazadel, která s sebou pravděpodobně vláčeli z Anglie do Řecka a Bulharska. Všiml si, že Hermiona vypadá zvlášť vyčerpaně, i když se jí nemohl podívat do očí, protože na nich měla černé brýle. Byla oblečena do džínových šortek dosahujících ke kolenům. Do nich měla zastrčené velké bílé tričko s krátkým rukávem s bílo-modrou řeckou vlajkou a na nohách měla obuté prošlapané turistické boty. Všichni vypadali poněkud zaprášeně, jakoby sem šli z Bulharska pěšky. Harry je uvedl do obývacího pokoje a zavřel přední dveře. Dudley a jeho rodiče nyní stáli v hale, nedůvěřivě zírali na podivnou tlupu, která přepadla jejich dům. ”Podívejte se... ”

říkal právě Harryho strýček když vcházel s tetou Petunií a Dudleym v závěsu do obývacího pokoje. Náhle se Sirius proměnil z černého psa na člověka a teta Petunie se s výkřikem přikrčila za svého manžela. Sirius si ze zad ometl nějaký prach a urovnal rozcuchané vlasy. "Dovolte mi abych se představil," řekl, nabízeje při tom svou ruku Vernonu Dursleymu. "Jsem Sirius Black, Harryho kmotr. Už jsme se potkali." Vernon Dursley se schoulil, odmítaje se dotknout Siriusovy nabízené ruky. Náhle předstoupil Dudley, stiskl mu ruku, pevně jí potřásl a autoritativním hlasem řekl, "Dudley Dursley" Sirius se na Dudleyho usmál a Harry Dudleymu věnoval uznalé přikývnutí. Pak si všiml, že se Dudley dívá na Hermionu. "Velice se omlouváme, že jsme k Vám vpadli tak bez ohlášení, ale jedná se o stav nejvyšší nouze. Zatímco byli Grangerovi v Bulharsku, někdo se pokusil o únos. Zlí kouzelníci zkoušeli unést Hermionu." Harry na ni šokovaně pohlédl - seděla s kamenným obličejem, pořád s tmavými brýlemi na očích. "Viktoru Krumovi se podařilo překazit jejich plán únosu, ale předtím je Hermiona slyšela mluvit o tom, že instrukce dostanou od někoho jménem Lucius." Udělal přestávku, aby toto sdělení všichni strávili. "Myslím, že všichni víme o koho se jedná." Dursleyovi němě zavrtěli hlavami, nemajíce představu o čem Sirius mluví. Vypadali, jako by si přáli, aby Sirius a zbytek těch podivných lidí opustili jejich dům. Hermionina matka seděla hned vedle ní, objímala ji pažemi a pokoušela se ji k sobě přivinout. Hermiona to odmítla a opět se posadila vzpřímeně, aby nevypadala jako ufňukaný rozmazlenec. "Cestoval jsem s Grangerovými z Řecka do Bulharska, ale poté, co se stal ten únos jsem se spojil s profesorem Snapem. Mluvili jsme s ředitelem Bradavické školy, který si myslí, že zde je pro Hermionu to nejbezpečnější místo dokud nezačne škola. Její rodiče budou ukryti pro jejich vlastní bezpečí – už byla přijata příslušná opatření." Grangerovi vypadali, že je to nepotěšilo. "My... my máme pro Vás šek. K pokrytí nákladů za Hermionin pokoj a stravu na zbytek léta," řekla Hermionina maminka Dursleyovým. Harry viděl, jak jeho tetě zasvítily oči. Teta Petunie zřídka odmítla peníze a Grangerovi vypadali docela normálně, když pomineme fakt, že cestovali ve společnosti Siriuse a Snapea. "Může tady zůstat?" zeptal se Sirius Dursleyových. Ti vypadali, že se obávají odmítnout. Vernon Dursley nepatrně přikývl, pan Granger vytáhl šekovou knížku a začal vyplňovat šek. Podal ho Harrymu strýci, který vytřeštil oči a náhle vypadal jakoby se probudil. "Harry!" vyštěkl. "Odnes zavazadla tvé přítelkyně do hostinského pokoje!" prakticky vytrhl panu Grangerovi šek z ruky, čímž ho málem povalil. Harry posbíral Hermionina zavazadla a řekl jí: "Tvůj pokoj je nahoře." Přikývla a následovala ho do haly. Sirius se proměnil zpět na psa a vyvolal tím další jekot tety Petunie. Snape a Grangerovi se přesunuli do haly s velkým černým psem. "Děkuji Vám, pane a paní Dursleyovi," řekl Snape podlézavým hlasem, jakoby mu konverzování s mudly bylo neobyčejně odporné. "Nyní Vás opustíme." Jakmile se za nimi zavřely dveře, Harry a Hermiona pokračovali nahoru do schodů. Stále držela hlavu vzpřímeně. Harry položil kufry, aby mohl otevřít dveře, potom je zase sebral, rozsvítil světlo a vyzval Hermionu, aby vešla dovnitř. Šel hned za ní, položil zavazadla na postel, obrátil se k ní a opatrně ji pozoroval. V pokoji nastalo ticho. Najednou Hermiona zašeptala, "Zavři dveře." Harry je zavřel a Hermiona si okamžitě strhla tmavé brýle z obličeje, odhalujíc tak oči červené od pláče. "Ach, Harry!" Přišla k Harrymu, ovinula mu paže kolem pasu a vzlykala na jeho hrudi. Harry si ji k sobě pomalu přitáhl, položil jí bradu na vrcholek hlavy (byl překvapený, když zjistil, že je teď o několik palců vyšší než ona - předtím byli oba stejně vysocí) a začal ji hladit po vlasech, uchvácený jemností jejích kadeří. Naposledy ho políbila na vlakovém nádraží King's Cross na konci června a tím že mu dala polibek na tvář ho překvapila. Ještě nikdy předtím to neudělala. Ale tohle nebylo jako pusa na rozloučenou, nikdy se nedrželi jako teď, zatímco plakala. Vypadalo to, že tak budou stát velice dlouho, ale když se mu znovu stulila do náruče a přestala plakat, zvedl jí tvář, aby se na ni podíval a laskavě ji políbil na čelo. "Jsi unavená. Trochu se vyspi." Šel ke dveřím a otevřel je. Dívala se na něj jako vyplašená srnka. "Dobrou noc, Hermiono." "Dobrou noc, Harry." Harry opatrně zavřel dveře a v hale narazil na Dudleyho tázavý výraz. Odmítavě zavrtěl hlavou. "Potřebuje si odpočinout." Dudley přikývl a vešel do svého pokoje. Harry vklouzl do své ložnice a zavřel dveře. Nachystal se ke spaní, ale předtím než si lehl vzal z poličky obrázek Hermiony na Korfu, přinesl si ho k posteli a posadil se na její okraj. Potom se s ním natáhl k lampě na nočním stolku a dlouho se na něj díval. Nakonec si sundal brýle a zhasl světlo.

Harry ucítil jak jeho postel poskočila. Leknutím otevřel oči. Slunce už vycházelo, ale ještě ne zcela. Venku se zatím úplně nerozednilo, přírodu halily šedivé stíny a horizont byl olemovaný růžovou barvou. Zašilhal k nohám postele a zjistil, že tam sedí Hermiona. Měla oblečené něco co považoval za letní pyžamo, jakési světle modré bavlněné šortky a propínací tričko na knoflíky s límečkem a kapsou. Seděla s koleny přitaženými k bradě a nepřítomně hleděla do dálky. Promnul si oči a natáhl se pro brýle. Když si je nasadil, posadil se a pokrývka se mu sesunula k pasu. Dívá se na něj nějak divně, pomyslel si. "Hermiono?" troufl si. Doufal, že ji vytrhne z jejího zamyšlení. Podívala se mu do očí. "Vypadáš jinak," řekla jednoduše. "Celé léto manuálně pracuju," vysvětlil a zvedl ruku. "Moje mozoly mají mozoly." Ale cítil, že se dívá někam jinam než na jeho ruce. "Máš taky nižší hlas." "Jo, ale můj zpěv se vůbec nezlepšil. Teď se zdá, že jsem tenor, ale možná skončím jako baryton." Několik minut neřekla nic. Harry nebyl zvyklý, aby byla tak zticha. Mluvila pořád, pokud náhodou neměla nos zabořený v knížkách. Přelétla očima pokoj. Všiml si, že se dívá na svou fotografii na nočním stolku - teď si přál, aby ji strčil někam do zásuvky nebo tak něco. Pak jí zrak spočinul na Sandy na jeho paži a na baziliščím amuletu, který se mu houpal na prsou. "Ještě jsi nepoznala Sandy," rozhodl se říct, aby přerušil ticho. Naklonil se dolů a promluvil k hadovi. "Sandy? Jsi vzhůru?" Sandy zvedla hlavu. "Už ano." Podíval se na Hermionu, která měla pusu dokořán. "Víš," řekla, " slyšela jsem tě mluvit hadím jazykem předtím jenom jednou: v soubojnickém klubu v druhém ročníku, když jsi řekl Malfoyovu hadu, kterého vykouzlil, aby nechal Justina na pokoji a každý si myslel, že ho proti němu štveš." "Dokud jsem neslyšel Sandy mluvit v zahradě, zapomněl jsem, že to umím. Tráví teď se mnou hodně času. Je prima si s ní popovídat." "Ssss tebou je taky prima mluvit," řekla mu Sandy. "Naučila jsssem ssse hodně o lidech." "Co říkala?" chtěla vědět Hermiona. Bavit se o Sandy se jí zdálo jednodušší než o čem Harry opravdu chtěl mluvit - pokus o únos. Usmál se. "Říkala, že se mnou ráda mluví a taky že se hodně naučila o lidech." Chvíli zvažoval, že jí poví o hadích předtuchách. Ale pak si vzpomněl, co by pro něj všechno mohla Sandy udělat ve škole během vyučování, především v hodinách věštění, kdy by mu říkala co se stane během pár minut.…

Hermiona by to pravděpodobně považovala za podvádění nedůstojné prefekta nebo, což bylo důležitější, nedůstojné pro něj a nutila by ho to prozradit. Pořád ještě nebyl rozhodnutý, jestli do toho půjde nebo ne.. mělo to přece jenom příchuť podvodu. "Co to je?" zeptala se po té, co se ticho protahovalo, ukazujíc na amulet. Harry sáhl dolů a pohrával si s ním. "To je dárek k narozeninám. Od Ginny." "Aha," řekla Hermiona, když jí došly souvislosti. Harry si domyslel, že Hermiona by asi nevybrala amulet s Bazilišem, pokud by byla Ginnině místě. Hermiona zjistila jako první, že nestvůra v Tajemné komnatě je Bazilišek a podívala se na něj pomocí zrcadla. To ji však neochránilo a ona upadla do stavu blízkému smrti, hlubokého bezvědomí, ze kterého ji naštěstí vysvobodil nápoj z kořene mandragory. Hermiona neměla ohledně Basilišků žádné romantické představy. Náhle se na něj vychytrale zadívala. "Máš nějaký důvod proč se tak schováváš pod dekou ? Spíš nahý?" Harry byl šokován. "Ne! Ale... skoro. Jen ve spodkách. Mohla bys... mohla bys mě omluvit než se obléknu? Dudley a já chodíme každé ráno běhat." Ušklíbla se. "Boxerky nebo slipy?" "Boxerky." "Barva?" "Černá." "Jako čaroděj. Jenom vylez, stejně to vypadá jako plavky." "Hermiono, PROSÍM... " "Dobře, dobře, už jdu." Vstala a šla ke dveřím, znovu se zadívala na svou fotografii na nočním stolku, ale nic neřekla. Když odešla, spustil nohy z postele a šel do šatny najít nějaké oblečení na běhání. Za peníze, které si vydělal prací na zahradě si mohl koupit pár věcí na sebe a aby si to zjednodušil, vybral si všechno černé: černé šortky a tílka bez rukávů, v kterých běhal, ponožky, běžecké boty, černé džíny, roláky a propínací košile, které mohl nosit na podzim pod školní uniformou, pár černých svetrů a triček. Dokonce si, jak už prozradil Hermioně, koupil černé boxerky. Jakmile vešel do šatny, dveře jeho ložnice se znovu otevřely. Byla to Hermiona. Chvíli zaraženě stála s rukou na klice a smála se, že ho přistihla jen ve spodním prádle. "Můžu jít běhat s Vámi? Najdu si nějaké vhodné oblečení. Po tom co se stalo v Bulharsku...řekněme, že si raději vylepším fyzickou kondici pro případ, že bych nemohla použít kouzla, víš?" Harry stál na místě, odmítaje se zakrýt nebo zčervenat. "Jistě. Potkáme se za pět minut před vchodovými dveřmi." Přikývla, ale nehýbala se, znovu na sobě cítil její oči. Víc jak minutu hleděli jeden na druhého. Harry pohlédl na její fotku na nočním stolku a pomyslel si: OK, dobře. Je to férové. Já ji viděl oblečenou do *tohohle*...

Všichni tři se potkali u vchodových dveří, Harry v jeho černém běžeckém oblečení, se Sandy pořád obtočenou okolo ruky (Dudley to věděl, ale Harry se důsledně vyhýbal tomu, aby jeho strýc s tetou hada viděli), Dudley ve svém běžeckém úboru a Hermiona v šedé běžecké podprsence a velice těsných cyklistických šortkách v barvě královské modři. Dudley valil oči a Harry se snažil ho při tom nenapodobit - nevypadala, že by plánovala běžet vedle něj, ale pokud chtěla být vpředu tak mu to vyhovovalo. Všichni si vzali s sebou vodu a Harry je přinutil udělat pár protahovacích cviků na trávníku poté, co si sundal Sandy z paže a položil ji pod keř, aby tam vyčkala až do jejich návratu. Hermiona nebyla zvyklá dělat tyto zahřívací cviky, ale docela rychle se chytla. Harry se pokoušel na ni nedívat, pokud to nebylo absolutně nezbytné. Dudley se nenamáhal odvracet oči, ale jakmile začali běžet chytře se posunul za Hermionu, aby měl dobrý výhled. Běželi do parku a zpět třikrát, Hermiona se ani jednou neotočila nebo neflirtovala. Po snídani šla Hermiona do zahrady s Harrym dívat se jak pokračuje v práci. Oblékla si jednoduchou blůzku bez rukávů zelené barvy, bílé bavlněné šortky a tenisky. Hnědé kadeře měla stále trošku vlhké ze sprchy a opálení dělalo bělmo jejích očí ještě zářivější.

Harry měl svoje obvyklé černé oblečení, tričko s krátkým rukávem, šortky a černé pracovní boty, které používal, protože chránily nohy, kdyby mu na ně náhodou spadl kámen (což se mu stalo už několikrát). Sedla si naproti domovní zdi v pozici, kterou zaujala ráno - paže okolo nohou, kolena přitažená k bradě. Harrymu to připadalo, jakoby se snažila chránit před útokem, jako pevnost v obležení. Napadlo ho, jak ten pokus o únos musel být traumatický….co jí asi ti Luciusovi násilníci provedli ?...Celé dopoledne ho tiše pozorovala. Nosíval si sem přehrávač od Dudleyho, aby si zkrátil čas během práce nebo občas mluvíval se Sandy, ale dnes nechal svůj dárek uvnitř a když Sandy zvedla hlavu a mluvila na něj tiše jí zašeptal: "Promiň, Sandy. Promluvíme si později. Tohle není vhodná doba." Přijala to bez poznámek, položila si hlavu zpátky na svůj ocas a znovu usnula. Oběd snědli v zahradě a jak byl Harry zvyklý, sundal si tričko a položil se na trávu, pochytat trochu sluníčka. Slunce šimralo jeho oční víčka a matně si uvědomil, že se Hermiona pohnula. Ucítil, že se posunula jen pár palců od něj a po několika minutách s očima stále zavřenýma zašeptal její jméno. Nejdřív neodpověděla a tak to zopakoval. Předtím než vyslovil druhou slabiku řekla trochu netrpělivě: "Já jsem tě slyšela."

Zmlkl asi na půl minuty a potom řekl, "promiň. Nebyl jsem si jistý. Napadlo mě jestli se už cítíš připravená promluvit si o Bulharsku." Zůstal ležet na zádech se zavřenýma očima, doufal, že když se na sebe nebudou dívat, bude pro ni jednodušší mluvit. Povzdechla si jakoby se mu chystala znovu říct, že je ještě na tento rozhovor moc brzy, ale místo toho se do toho rovnou pustila. "Byli jsme na tržišti. Viktorova a moje máma se šly podívat na chleba do pekařství, Viktor s mým tátou kupovali nějaká kuřata a já jsem se měla postarat o zeleninu. Zdálo se to naprosto bezpečné, stánek se zeleninou byl jen o dva dál než prodejce kuřat a já jsem se chystala koupit nějakou cibuli a pepř… Ale najednou jsem se cítila bezstarostně a pohodově jako bych byla pod kletbou Imperius. Pokoušela jsem se s tím bojovat, ale nebylo s čím, nebylo mi řečeno nic, co bych nechtěla udělat. Zjistila jsem, že mám naléhavé nutkání koupit zeleninu, ale to byl důvod proč jsem tu byla. Vzpomínám si, že jsem byla pěkně zmatená, jako kdybych čekala na instrukce, ale ty nepřicházely." "Jako v transu jsem sáhla po červeném pepři a zkoušela jsem se zeptat kolik za něj chtějí za pomocí frází, co mě naučila Viktorova maminka. Ale když jsem to vyslovila, tak to neznělo jako můj hlas. Ta žena u stánku řekla, že nevypadám dobře… znělo to jako z velké dálky... a já jsem si pomyslela, že možná nejsem pod kletbou Imperius, možná jsem nemocná…jsem v cizí zemi, už jsem předtím onemocněla z neznámého jídla a vody, v brašně mám nějaké mudlovské léky, měla bych si něco vzít, abych se cítila lépe. Odvedla mě dovnitř stánku, kde seděla a byla tak milá, hladila mě a mluvila na mě anglicky… teď když o tom přemýšlím, anglicky se mnou mluvit neměla, ne ? Žádný bulharský přízvuk." "Pak jsem se... zastavila. Naprosto zastavila. Bylo to jako bych byla světlo, co někdo vypnul. Nevzpomínám si, že bych slyšela nějaké zaklínadlo. Nevzpomínám si, že bych něco vypila... nic. Když jsem...se vzpamatovala, byla tma a po každé straně jsem měla muže v šedých kouzelnických hábitech, oba na mě mířili hůlkami. V

hlavě jsem zase měla všechno v pořádku, ale snažila jsem se vypadat omámeně, i když jsem už nebyla, protože spolu mluvili a já jsem chtěla slyšet co říkají. Žena od stánku se zeleninou zmizela. Tržiště bylo prázdné. Jeden z nich řekl, 'Lucius bude velice potěšen.' Mluvili anglicky. Ten další řekl, že o ty čtyři další bude postaráno, další tři dívky z Bradavic a mudlovský chlapec, který byl v mudlovské škole, když to udělali v červnu.. ať to bylo cokoliv. Pak mluvili o mě, o tom jak vypadám a že by to mělo být něco…extra... " Toho se obával. Harryho to stálo velké úsilí zůstat se zavřenýma očima. Po té co to překonal ji vybídl, aby pokračovala. Zhluboka se nadechla a řekla: "No, až kam se pamatuju, nedělali nic... extra. Pak oba na mě zároveň namířili svoje hůlky ... cítila jsem se jako bych se nemohla pohnout... a vyslovili zaklínadlo, na které si nemůžu vzpomenout. Je možné, že na mě potom použili paměťové kouzlo, což by vysvětlovalo, proč si na nic nevzpomínám. Však víš, mě stačí slyšet zaklínadlo jednou a obvykle si ho zapamatuju... " "Já vím," řekl Harry jemně. "Potom... jsem se znovu zastavila. A když jsem se zase vzpamatovala byl den, otevřela jsem oči a ležela jsem na pohovce ve Viktorově domě, on mě zvedl nahoru, zavolal mým rodičům a řekl jim, že jsem zpátky, že jsem v pořádku… " "Ale ty o tom nejsi přesvědčená." "No, to není tak úplně ono. Je to tak, že prostě nevím. Během toho ... celý ten ztracený čas. Kdo ví?" Harry poslepu natáhl ruku, našel Hermioninu a propletl její prsty se svými. Cítil, jak křečovitě tiskla jeho ruku a zmáčkl jí ji zpátky. Už nemluvili a jakmile jeho hodinky zapípaly, otevřel oči a dal se zase do práce, jakoby se nic nestalo. Pustil Hermioninu ruku a znovu si oblékl tričko. Pohlédl na ni, stále ležela na zádech, oči zavřené před sluncem a zpod víček jí tekly slzy. Strašně ho to za ni bolelo, to co potřebovala byla jistota. Náhle se posadila a netrpělivě zavrtěla hlavou. Rychle si osušila oči, jakoby jí slzy dráždily, potom vyskočila na nohy a řekla: "Tak to by bylo. Nenecháš mě tu sedět a koukat jak děláš všechnu práci, ne? S čím ti mám pomoci?" Harry se na ni užasle podíval. Hodlá snad předstírat, že se právě nebavili o tom co se stalo v Bulharsku... a o jejích obavách z prázdných míst? Očividně ano. "No," zaváhal, "musíme zasadit tyhle růžové keře těsně ke zdi. Jsou popínavé a časem zakryjí tyhle mřížky. Je to v podstatě jako Bylinkářství, ale bez dýmějového hnisu, po kterém ti otečou ruce." Hermiona se zasmála. Když to slyšel, tak se mu ulevilo. "Ach, ten nesmysl! A ty ostatní dopisy! Všichni ti lidé, kteří uvěřili Ritě Holoubkové, když napsala že si s tebou a s Viktorem pohrávám!" Harry se taky usmál. "Mimochodem," řekl. "Co se vlastně stalo s Ritou Holoubkovou?" Hermiona vypadala jako by mu zapomněla říct, že vyhrála v loterii. "Ach! Harry! Rita Holoubková! Počkej až to uslyšíš!" "Já čekám!" odpověděl Harry falzetem, aby ji napodobil. Hodila po něm hroudu. "Nesměj se mi! Když jsme přijeli do Londýna, vzala jsem si Ritu s sebou domů, ale ještě jsem ji nepustila. Napsala jsem profesorce McGonagallové a celou záležitost jsem jí vysvětlila. Od té doby co je registrovaným Zvěromágem, nemá moc porozumění pro ty, kteří obchází zákon. Tak jak tak se domluvila s Brumbálem a oba se přemístili k nám domů. Máma a táta chudáci nevěděli co si mají myslet, McGonagallová se tvářila, jako by pokaždé osobně sdělovali studentům, že se stanou prefekty. Jakmile ale táta a máma opustili pokoj, zrušila jsem nerozbitné kouzlo na lahvičce, kam jsem zavřela Ritu a vytáhla jsem ji ven. Byla pěkně neochotná přeměnit se zpátky do své lidské podoby. Myslím si, že doufala pokud zůstane broukem, McGonagallová a Brumbál si budou myslet, že jsem pitomá a všechno se uhladí. Nakonec ji pohrozili, že ji přinutí se odhalit... však víš, jako Sirius a Lupin Červíčka... tak se rozhodla vzdát se a v dalším okamžiku v pokoji seděla Rita a dívala se na mě. Teda kdyby mohl pohled zabíjet.. " "Držela jsi ji v lahvičce a nutila ji jíst nať celé dva týdny." "A ona pošpinila moje, tvoje a Viktorovo dobré jméno - nezapomeňme na Hagrida. Nedostala víc než si zasloužila. Spíš míň, myslím." Harry se pokoušel zachovat vážnou tvář. Opravdu zábavné, teď se Ritě Holoubkové mohl smát. Během turnaje tří škol by tomu nikdy nevěřil. "Takže... " vyzval ji. "Takže," pokračovala Hermiona, jakoby nepoužil to samé slovo, "McGonagallová okamžitě začala vysvětlovat důvody, proč se všichni Zvěromágové musí registrovat, ale Brumbál ji přerušil a řekl, že k tajné práci je výhodné mít nějakého neregistrovaného Zvěromága na své straně." "Hmm, zřejmě myslel Siriuse." "Ano. Ale taky jí předložil návrh. Řekl: 'Pokud Vám nevadí plnit příkazy zastaralého řádu, měl bych pro Vás práci.' Nechtěla dostat pokutu nebo jít do žaláře kvůli tomu, že se nezaregistrovala, takže poslouchala co jí říkal a... " "A co? Co jí řekl, že má dělat?" Tvář se jí zakabonila. "To je právě to. Nevím. Poslal mě s McGonagallovou ven z místnosti, takže na mě dohlížela a já jsem neměla žádnou možnost tajně poslouchat. Když jsme se vrátili zpět do obývacího pokoje byli už pryč a potom mi McGonagallová pogratulovala k prefektství, ujistila mě, že bych měla dostat oficiální dopis, a že se uvidíme na podzim." "Potom co?" "Potom nic. Odešla." Harry se zamračil. "A jak Brumbál ví, že Rita Holoubková udělá správnou věc? Protože je neregistrovaný Zvěromág tak může pracovat pro Voldemorta?" "Podle mě to dělá hlavně proto, že z toho koukají pěkní sólokapři. To je dobrý důvod být mouchou na stěně... nebo spíš broukem. A netuším, jak Brumbál posuzuje její míru loajality. Pořád se divíme proč věří Snapeovi, ale v obličeji to napsané nemá." "Ještě ne." "Ach, Harry. Nemáš představu. Snape byl skutečně velice... milý když přijel do Bulharska. Vypadal, že má o mě opravdu strach. Napůl jsem očekávala, že Nebelvíru sebere kvůli mně body za to, jak jsem se nechala tak pitomě unést. Ale vůbec mi nenadával. Opravdu vynadal Viktorovi, že ze mě spustil oči, ačkoli... " "A proč Sirius řekl, že Viktor zmařil únos? Znělo to jako bys byla vrácena. Jako by tě unesli a potom změnili názor." "Och, Viktor řekl, že byl na tržišti a čekal před zeleninovým stánkem, právě když ti dva kouzelníci na mě zamířili svoje hůlky. Na oba použil rychlosvazovací kouzlo a nechal je tam. Vzal mě zpět do domu jeho rodičů, ale trvalo to až do rána, než mě přivedli k sobě. Když se konečně Sirius dostal k zeleninovému stánku už byli pryč..." "Nebo přinejmenším to je Viktorova verze." Pochmurně přikývla. "Nebo to je přinejmenším jeho verze. Nemysli si, že jsem nad tím nepřemýšlela, Harry. Chci říct, měla jsem se s Viktorem v Sofii skvěle, on byl... " sklopila hlavu a zrudla, "...tak nějak... vždyť víš, můj první kluk... " Vyhnula se jeho pohledu. "Ale mám pocit že já... já to k němu necítím stejně jako on ke mě. To je jenom... " zrudla ještě víc a nedokončila to. "Jenom co?" Harryho to najednou strašně zajímalo. Hermiona k němu vzhlédla. "To není důležité. Důležité je, že teď mám velký problém." "Větší problém než být skoro unesená zlými čaroději pracujícími pro Luciuse Malfoye?" "To může být to samé. Jak jsi řekl, Viktorova verze jak to všechno bylo... to je jeho příběh a nikdo ho nemůže potvrdit. Možná přece jenom měli v úmyslu mě vrátit. Možná jsem teď pod nějakou kletbou a nevím o tom. Necítím se jako bych byla, ale nikdy nevíš… Problém o kterém mluvím je jak se zbavit Viktora." "Ty chceš zabít Viktora?" zeptal se šokovaně

Harry. Hodila po něm další hroudu. "Ne, ty tupče... chci říct… on na nás teď myslí jako na přítelkyni a přítele. Chce přijet do Prasinek, když budeme mít víkendové návštěvy. A já se s ním nechci rozejít a nechci s ním zůstat!" "Cože?" drmolil Harry zmateně. "Koukej, pokud se s ním rozejdu bude naštvaný. Už jsem ho naštvaného viděla. A taky nezapomeň, že studuje černou magii. Nesnesla bych pomyšlení na to, co by mohl udělat když se s ním rozejdu a on se …. rozčílí. Ale nemůžu s ním zůstat, protože mu nevěřím. Taky - pokud se s ním rozejdu a někdo jako Lucius Malfoy bude chtít, aby pro něj pracoval, může být tak naštvaný, že ho nebudou muset nutit. Plus, jak už jsme viděli, není schopen vzdorovat kletbě Imperius. Říkal jsi mi jak Moody... myslím Skrk... na něj použil kletbu Imperius v bludišti a on se otočil a použil Cruciatus na Cedrika. Je velmi lehce ovlivnitelný. A ačkoliv nemám žádný důkaz, to může být to, co se stalo v Bulharsku. Přinejmenším, raději věřím, že to udělal pod kletbou než dobrovolně, jestli spolupracuje s Luciusovými poskoky. Takže jak jsem řekla s Viktorem se necítím zrovna v bezpečí a dobře chráněná. Tady se cítím bezpečně." "Tady?" Harry byl zmatený. Podívala se na něj zúženýma očima. "Ty o tom nevíš, co? Od té doby co jsi byl dítě, tu působí kouzla, která chrání dům několik bloků kolem dokola. Je nemožné přemístit se dovnitř a ven, nebo dokonce použít přenášedlo... Snape měl jedno, které jsme použli abychom se dostali k Vám, ale přemístili jsme se víc než na míli daleko odsud. Nejsem přesvědčená, že kouzlo působí až tak daleko, ale chtěl zachovat bezpečnost. To je důvod, proč jsme byli tak zničení když jsme přišli minulou noc... bylo pozdě, tahala jsem svoje zavazadla, a Snape nechtěl Siriusovi dovolit je očarovat, aby byla lehčí." Harry byl rozpačitý. "Jednou přišli Weasleyovi krbem. Nechali přechodně připojit ohniště v obývacím pokoji do sítě, měli speciální povolení z Ministerstva kouzel. Samozřejmě, moc to nefungovalo, protože ohniště bylo zabedněné…" "Ale, vidíš? Museli na to mít speciální povolení. Jsou tu také všude kolem detektory černé magie. Proč si myslíš, že Voldemort nebo jeho Smrtijedi si sem pro tebe ještě nepřišli?" Harry se zašklebil. "Vždycky jsem si myslel, že je to proto, že je odradila představa potkat Dursleyovy." Tomu se oba zasmáli a rozhodli se konečně pustit do práce. Bylo pěkné po Dickovi znovu pracovat ještě s někým jiným a Hermiona se nebála zašpinit ani se nevyhýbala těžké práci, ačkoliv se snažil ji ušetřit toho nejhoršího. Po zbytek týdne, Hermiona s nimi každé ráno chodila běhat a zbytek dne pracovala s Harrym na zahradě. Třetí den Dudley uviděl Hermionu na čtyřech v zahradě a dobrovolně se nabídl jim pomoci. Harry dobře věděl proč, ale nevšímal si toho. Opravdu to nemohl mít Dudleymu za zlé. Ačkoliv to bylo víc než malé vyrušení, když s ním Hermiona začala flirtovat. Harry ji při tom ještě nikdy neviděl. Sice se chovala poněkud pošetile, když se točila okolo Zlatoslava Lockharta během druhého ročníku, ale to jí tehdy bylo jenom 12 let. Jakmile se všichni tři pustili do práce, zahrada byla brzy hotová a Harry od tety vyinkasoval svých posledních 5 liber. Teď po ranním běhání chodil do zahrady dělat jen základní údržbu jako zalévání a plení, ale zbytek dne měl volno. S Hermionou pracovali na prázdninových úlohách, seděli na lavičkách v novém altánku, zatímco se nedaleko poflakoval Dudley a hrál videohry na svém gameboyi. Čas od času ho půjčil Harrymu nebo Hermioně, to když už byli unaveni psaním úkolů a vypadalo to, že když hrála Hermiona bylo naprosto nezbytné, aby ji jednou rukou objímal okolo ramen. Koncem třetího srpnového týdne byla teta Petunie během večeře docela rozmrzelá. Začala si mumlat sama pro sebe, jak je obtížné vařit pro další osobu a ostře při tom sledovala Hermionu. Vzhledem k tomu, že Harry už dostal všechny peníze za práci na zahradě (a většinu jich už utratil) cítil povinnost Hermionu bránit. "Uklízí si svůj pokoj a sama si pere. A taky ti její rodiče dali pěkně tučný šek... " Ale najednou Dudley zle matku okřikl, "Nech Hermionu na pokoji! Ona je tak... tak... " "Dudley!" vykřikla jeho matka vyčítavě. Otec se na něj zamračil. "Nezapomeň chlapče!" zavrčel. "Možná vypadá normálně, ale je... je... jednou z nich!" vyprskl.
"Jen to řekni, tati! Řekni to! Je čarodějka! Čarodějka! Proč se o tom nedokážeš bavit normálně? Harry je čaroděj, Hermiona je čarodějka a říkají nám mudlové! Lítají kolem na košťatech a... a... a ona není nic co začíná na R (rádodajka) a rýmuje se s čarodějkou!" dokončil a předtím než jako velká voda opustil místnost, ostře se zadíval na svou matku. "Dudley!" vykřikli oba rodiče. Po Dudleyho odchodu panovalo ticho. Harry s Hermionou kradmo pohlédli jeden na druhého a snažili se co nejdříve dojíst. Ticho bylo ohlušující. Harry si nepříjemně připomenul svoje narozeniny. Co je to v poslední době s Dudleyem? divil se. To nebylo jenom Hermioniným příjezdem, trvalo to už celé léto. No jasně, pomyslel si Harry. Většina patnáctiletých chlapců se nějak bouří proti rodičům. Zkoušel si představit jaké by to bylo, kdyby ho vychovali vlastní rodiče - jak by s nimi teď vycházel. Zkoušel to ze všech sil, ale nedokázal si představit nic než úlevu, kdyby byli naživu. Možná to je ten problém, přemýšlel dál. Většina puberťáků neví jaké to je. Ačkoliv v Dudleyho případě podle Harryho názoru by bylo spíš štěstí to zjistit. Zkusil si představit situaci o které se zmiňoval Dudley; Harryho rodiče by byli živí a starali by se o Dudleyho poté, co se něco stalo s Vernonem a Petunií. Nedokázal vymyslet nic lepšího, než jak se hádá s rodiči, které v životě nepoznal. Možná proto, že měli hosta... ačkoliv Petunie se k ní chovala sprostě... Harryho teta a strýc už neřekli ani slovo. Předtím, než vstali od stolu Hermiona promluvila: "O úklid se nestarejte paní Dursleyová. Harry a já to uděláme. A také bych mohla poslední den tady uvařit speciální večeři, jako poděkování za to, že jste mě tu nechali. Když jsme byli v červenci v Řecku, dělala jsem tam kurz vaření s vynikajícím šéfkuchařem ... prosím řekněte ano," řekla sladce a smířlivě se na ně zadívala. Harryho strýc se nepohodlně zavrtěl a podíval se na svou ženu. "Dobře," řekl, když vstal od stolu. Petunie Dursleyová ho následovala z místnosti, stále raněná Dudleyho výbuchem. Harry a Hermiona uklidili stůl a postavili se ke dřezu, aby umyli a utřeli nádobí. Harry uslyšel z obývacího pokoje televizi. "Kurz vaření během prázdnin? Nechodila jsi vůbec někdy do školy?" zeptal se jí. Zasmála se a postříkala ho mydlinkami. Stříkl na ni zpátky a začalo to vypadat na rozpoutání války všichni proti všem, ale Sandy (pod rukávem jeho košile, kde ji jeho strýc s tetou nemohli objevit) řekla, že jeho teta přichází do pokoje a tak Harry okamžitě přestala a zašeptal Hermioně: "Teta Petunie se vrací." Škádlivě se na něj zašklebila, pak se otočila a podívala se ke dveřím. Nic se nedělo. "Jsi si jistý?" zeptala se. "Počkej minutku," zašeptal Harry, zatímco utíral nádobí. Hermiona polohlasně počítala do šedesáti a když se dostala k číslu šedesát jedna, teta Petunie vešla do kuchyně. Znovu se podívala na Harryho, skoro polekaně. "Jak jsi věděl, že... " začala šeptem, ale teta Petunie si to vyložila po svém. "Vy dva si dávejte pozor, abyste tady nic nerozbili!" zakřičela pronikavě s rukama v bok. Oba na ni hleděli s vyvalenýma očima, ujišťovali ji, že budou velice opatrní a když se otočila a znovu odešla, zhluboka si

oddechli. Hermiona se na Harryho upřeně zadívala. Vyhnul se jejímu pohledu, pokračoval v utírání nádobí, zatímco mu běželo hlavou: Nesmím ji říct, že Sandy má předtuchy... to bylo těsně...
Další den, po ranním běhu a sprše, Hermiona a Harry seděli v zahradním altánku s Dudleyem opodál, který opět hrál svoje počítačové hry. Hermiona měla s sebou svůj notebook s recepty z Řecka a listovala jimi, zatímco hledala ten nejlepší recept na jídlo, které chtěla podávat před odjezdem. Kuličkovým perem si dělala poznámky na kousek linkovaného papíru, což Harrymu připomnělo, že to je poprvé, co ji vidí psát něčím jiným než brkem na pergamenový svitek. Občas zapomínal, že stejně jako on má mudlovskou výchovu. V jeden moment Dudley vstal, aby si vzal jinou hru a Harry se spokojeně protáhl, vychutnávajíc si letní pohodu. "Víš," řekl jí, "S tebou tady a s Dudleyem chovajícím se ke mně tak přátelsky si skoro připadám, jako bych měl bratra a sestru. Je to skvělé." Zmátlo ho, když uviděl výraz zděšeného úleku na Hermionině tváři. "Sestru?" řekla tiše. "Sestru?" opakovala. Harry nevěděl, co si má myslet. Když se Dudley vrátil, Hermiona zaklapla svůj notebook s recepty a zrudla, řekla že si jde číst dovnitř. Harry ji pozoroval jak odchází, marně si lámajíc hlavu co mohl říct špatně... Po obědě šel Dudley nakupovat s rodiči věci do školy. Jak odcházeli, Harryho strýc se najednou podezřele chytře zahleděl na Harryho a Hermionu. "Nejsem si jistý, jestli Vás tu můžeme nechat pohromadě samotné... " začal říkat. Hermiona k němu bystře vzhlédla."Ach, nemějte obavy pane Dursley. Oba jsme prefekti. A víme jak vážné následky by mělo porušení zákona... však víte... " Zadíval se na ni z pod přivřených očí. "To není to, o čem jsem mluvil," procedil přes zuby. Harry si všiml jak Hermiona před tím než opustila místnost pod svým opálením zrudla."Ty!" vyštěkl najednou jeho strýc. "Co budeš dělat?""Musím vyplít zahradu. Zabere to dost času - všude kolem jsou pampelišky, zkouším se jich zbavit," řekl mu Harry. Jeho strýc se na něj podezíravě podíval. "V pořádku," zavrčel a brzy všichni Dursleyovi vyrazili pryč, koupit Dudleymu jeho nové učebnice do Smeltingské školy a novou uniformu (ta stará mu už byla velká, poté co začal s běháním). Harry se převlékl do pracovních šatů a šel do zahradní kůlny pro lopatku a podložku na klečení. Hermiona se objevila u zadních dveří. "Nevadilo by ti, kdybych se opalovala zatímco budeš pracovat? Už pěkně dlouho jsem se k tomu nedostala a možná se k tomu do konce léta už ani nedostanu." Harry pokrčil rameny. "Jistě. K plení pomoc nepotřebuju." Vrátila se zpátky do domu a Harry si vybral místo odkud by mohl začít, klekl si na podložku, natáhl si zahradní rukavice a začal vydloubávat pampeliškové kořeny. (Nerad používal k likvidaci plevelu chemické prostředky.) Zanedlouho slyšel jak se kuchyňské dveře znovu otevřely a Hermiona se vrátila. Nepodíval se ke dveřím, byl skloněný a zarputile vydolovával pampelišky, které vypadaly jako zdroje jejich rozšíření po celé zahradě. Potom vzhlédl a vytřeštil oči. Oblékla si bikiny. Roztáhla si ručník na trávník a sedla si na něj, potom zvedla lahvičku s opalovacím olejem, aby si ochránila kůži. Zkoušel se dívat jinam, ale vždycky ji viděl alespoň koutkem oka. Nedokázal říct, jestli se na něj dívá, znovu měla nasazené tmavé brýle. Pokud si myslel, že na obrázku v jeho pokoji vypadá dobře, nebylo to nic ve srovnání se skutečností. Když byla hotová, lehla si na záda a vypadalo to, že zavřela oči. Paže měla položené vedle těla, celé tělo se jí na slunci lesklo a Harry cítil jak mu vyschlo v puse. Odtrhl od ní oči a znovu se zadíval na pampeliškový kořen. Zkoušel se koncentrovat na práci, ale nebylo to nijak lehké. Několikrát místo plevele vytrhl květinu a nenápadně ji zkoušel zase zasadit pro případ, že se na něj dívala. Po chvíli se posadila a zvedla si brýle z očí. "Harry? Myslíš, že bys mi mohl pomoci s natřením zad?" Harry se na ni zděšeně podíval. "Zad?" Přikývla. "Nedosáhnu si tam." Poté se převrátila na břicho a hlavu si podložila pažemi. Harry si sundal zahradnické rukavice a obezřetně ji obešel. Klekl si vedle ní, zvedl lahvičku s opalovacím olejem, nalil si trošku do dlaně a začal jí natírat záda. Zatímco ho roztíral zadržoval dech, pokoušel se vzpamatovat a snažil se nemyslet na to, jak je její kůže příjemná na dotyk. Stálo ho velkou námahu nedat najevo úlevu jakmile skončil, ačkoliv úleva to byla obrovská. Vstal a chtěl odejít, ale zadržela ho: "Potřebovala bych pomoci také se zadní stranou nohou." Harry žalostně pohlédl dolů na její nohy…měl pocit jako by se topil. Možná bych mohl začít předstírat, že mě rozbolela jizva, přemýšlel. To by mě vysvobodilo. Přesto k ní znovu úslužně poklekl a začal jí roztírat olej na zadní stranu nohou. Jakmile se jeho prsty dotkly kolenní jamky, trhla sebou a zavzdychala. Harry se lekl a stáhl se. "Pokračuj," zašeptala. "Jsi v pořádku?" odvážil se. "Moje kolení jamky jsou... citlivé." Rychle roztíral olej na zbývající část nohou, přičemž zkoušel nevnímat její vzdechy, které z ní vycházely jakmile se dotkl koleních jamek. Nutil se na ni nedívat a nezastavovat prsty na její kůži... Byl opravdu potěšen, když skončil a vrátil se zpátky k pletí, ale šlo to pomalu. Slunce pálilo, cítil se hloupě a zmámeně, to všechno kvůli Hermioniným vzdechům a tomu, jak ležela na ručníku jen v malých bikinách. Měl v úmyslu se nedívat, ale většinu času stejně trávil pohledem na ni.
Konečně mohl odložit nářadí, v zahradě nebylo po pampeliškách ani památky. "Jdu dovnitř," řekl když zamkl kůlnu. Otevřel kuchyňské dveře, aby utekl do domu - ale když se ohlédl, viděl, že se Hermiona zvedla, obtočila si ručník kolem pasu, překontrolovala jestli je lahvička s olejem dobře zavřená a vydala se za ním. Její krátké kudrny se ve slunci leskly, zlaté záblesky se míhali uprostřed hnědé záplavy. V kuchyni oba sáhly zároveň v ledničce po studeném pití a Hermiona si natruc stoupla velice blízko něj, když zavíral dveře. Její tvář byla od té jeho jen centimetr, Harry sklopil pohled, potom provinile vzhlédl k její tváři. Její oči se zdály být velice blízko těch jeho, bělmo tak bílé, až se zdálo do modra. "Pořád na mě myslíš jako na sestru?" řekla skoro šeptem. Otočila se, takže nemohla vidět jak Harrymu spadla čelist - stál na místě jako přimražený, zkoušeje se ji pochopit. Sedl si na kuchyňský stůl, poslouchal sprchu v poschodí a snažil se na ni nemyslet... Vypil několik sklenic vody, aby se vyhnul dehydraci a pokoušel se vůbec o ničem nepřemýšlet, což se mu podařilo kromě myšlenek na ni. Když Hermiona sešla zpátky dolů, měla oblečené džíny s jednoduchou modrou halenkou a vypadala teď jako ta Hermiona kterou znal ze školy - kromě nového sestřihu a opálení.
Její kůže zářila, vlasy svítily a Harry přemýšlel jak si jenom kdy mohl myslet, že je Cho Changová krásná? Ale pak ho něco nepříjemně vyrušilo: proč flirtovala s Dudleyem?
Sedla si naproti němu ke stolu a než se usadila zjistil, že z něj vypadlo: "Proč jsi flirtovala s Dudleyem?" Usmála se a zadívala se dolů na ruce. "Jenom abych se ujistila, že je to další spojenec. Když mi Snape řekl, že Brumbál navrhl abychom šli sem, myslela jsem si, že by to mohl být dobrý způsob jak ho...převychovat." Harry přitakal, ale nemohl se ovládnout aby se ještě nezeptal. "Chápeš že Ron žárlí na Kruma, nebo ne?" Ne že já ne, řekl si v duchu. Ne že já ne, ne

že já ne... Žalostně se usmála. "Ron je nedospělý mizera. Nechápej mě špatně, miluju ho jako... " a upřeně se na Harryho zadívala "…bratra. Jestli žárlí na Viktora, dobře... ani teď nemůžu zapomenout jak se choval před vánočním plesem. Způsob jakým mě požádal... pokud se tomu vůbec dá říkat žádost. *Hermiono, ty jsi holka*... Jak lichotivé, že si toho všiml! Ty jsi alespoň šel k dívce která se ti líbila a pozvals ji, pak jsi se domluvil s Parvati, aby šla s tebou a Ronovi jsi zařídil Padmu.... On není schopný si ani domluvit schůzku! Myslím si, že s dívkami nebude chodit ještě pěkně dlouho... Je pořád jako velké dítě, co nedokáže mluvit o citech... " dokončila jako by jí to mrzelo, ale pokoušela se o tom nepřemýšlet. Najednou k němu vzhlédla. "Myslíš si, že ještě někdy pozveš Cho Changovou?" Harry se zašklebil. "Děláš si legraci? Když jsem na ni tohle léto myslel, viděl jsem ji pořád jak pláče na slavnostním zakončení, když jsme připíjeli Diggorymu. Proudy slz stékající jí po tváři. Jednou jsem měl sen, že máme rande a ona řekla něco jako: 'Ach, Harry, nebylo to skvělé nechat Cedrika zabít, takže můžeme být dnes spolu?' Ne, nemyslím si, že bych byl schopný ji zase někam pozvat dokud neodezní ta strašná vina kterou cítím ohledně Diggoryho... což nebude pravděpodobně nikdy." Hermione pokývala. "Uvažovala jsem, jestli se cítíš za to co se stalo odpovědný. Věř mi, Harry, nikdo ti to nevyčítá, ani jeho rodiče ne... " Položil svou ruku na její. "Šetři dechem, Hermiono. Vinu kvůli němu budu cítit až do konce života, tak to prostě je. Konec příběhu." Polkla a položila ruku přes jeho. "Pořád tě to ničí, co?" Přitakal a odvrátil oči. "No, musíme tě rozptýlit něčím jiným, jako například pomoci mi zbavit se Viktora.... nebo alespoň udělat opatření, abychom spolu nezůstali sami. Už vím, půjdeš do Prasinek s námi!" "Ty chceš, abych šel s tebou na rande s Viktorem?" zděsil se. "Hmm, to by vypadalo divně. Ron by mohl jít taky. A Ginny. Možná Parvati a Levandule a George s Fredem. Můžeme udělat velkou skupinu. Těžko bude odporovat, když řeknu že to tak bude, tak to tak bude." Harry slíbil, že půjde a ona se k němu naklonila a políbila ho na tvář, aby mu poděkovala. Jejich tváře byly velice blízko. Najednou Harry vstal, málem při tom porazil židli. "Já... hmm... musím si dát sprchu. Zahradničení... pot a špína... však víš... " Prakticky utekl z místnosti, zatímco sám sebe přesvědčoval, že není nedospělý jako Ron, když se takto chová. Právě když míjel halu, Dursleyovi se vrátili. Harry jim sdělil, že si jde před večeří dát sprchu, zahrada je hotová a Dudley řekl: "Znamená to, že Hermiona nic nedělá? Hermiono! Chceš si zahrát na mém počítači Hvězdné války?" Hermiona přišla do haly a teple se na Dudleyho usmála. "Moc ráda." Všichni tři šli nahoru, Dudley a Hermiona do jeho pokoje a Harry do koupelny. Jak stál pod sprchou, Harry znovu myslel na Hermionu slunící se v bikinách, jak se dotýkal její pokožky zatímco ji mazal olejem... ale pak si uvědomil, že pokud se o něj bude Hermiona zajímat *tímto způsobem* (a všechno nasvědčovalo tomu, že ano) moc bezpečí jí to neskýtá - už byla v ohrožení kvůli tomu, že je jeho kamarádka, o kolik vážnější by bylo kdyby byla jeho přítelkyně? A konec konců pořád tu byl Viktor Krum. A taky Ron... Hermiona si myslí že je otravný a nedospělý, ale mohl by se z něj obratem stát úhlavní nepřítel, pokud by ho naštavalo, že Harry a Hermiona jsou spolu....a jak měl Harry podezření, tak by ho to opravdu naštvalo, kdyby se to stalo a on by na to přišel. Pak by Harry měl místo dvou přátel jednu přítelkyni a dalšího smrtelného nepřítele... Harry vyšel ven ze sprchy s hlavou vířící myšlenkami. Oblékl se a vešel do Dudleyho pokoje, posadil se na postel a beze slova pozoroval Hermionu s Dudleyem u počítače. Cítil se jako by byl v transu, pokoušel se vyznat se ve svých pocitech a touhách, zkoušel rozpoznat jestli by jí to, co k ní cítí ještě víc neohrozilo než doposud. Když byl čas k večeři, sešel dolů a dobrovolně se přihlásil k umývání nádobí s Hermionou, takže si s ní mohl promluvit, ale vypadalo to, že jí kromě věcí týkající se úklidu nemá co říct. Ani ona moc nemluvila, jenom jednou najednou poznamenala, "Víš, Harry, nikdy jsem ti neřekla jak jsem byla pyšná, když jsi se postavil Voldemortovi. Tolik dospělých to nedokázalo... nebo nemohlo." Znělo to jako by citovala Siriusův dopis Dursleyovým... Sirius pravděpodobně řekl Hermioně to samé, domníval se. Měl dojem, jakoby mluvila o Viktorovi jako o jednom z těch, kteří by to nedokázali. Poté, co uklidili nádobí hráli v obývacím pokoji šachy, zatímco zbytek rodiny v televizi sledoval nějakou americkou komedii - jejich smích zaplňoval mezery v konverzaci takže se nikdo necítil nucen mluvit. Je to divné, hrát šachy bez toho, aby se figurky samy hýbaly, napadlo Harryho. Jak dohráli (Harry vyhrál; sehrál už hodně šachových partií společně s Ronem, takže uměl hrát tvrdě, ale zatím se mu moc nedařilo) popřáli ostatním dobrou noc a vydali se nahoru po schodech. Na chodbě oddělující jejich pokoje se Hermiona k němu najednou naklonila a znovu ho políbila ho na tvář. Harry polkl, dívaje se na ní s úzkostí, pak se k ní naklonil a také ji políbil. Povzdechla. "Domnívám se, že pokud na mě chceš myslet jako na svou sestru... " zkoušela ho. Harry se na ni zašklebil a zašeptal: "příliš pozdě," přinutil se vejít do svého pokoje, potom však zahlédl na její tváři spokojený úsměv s ruměncem a měl co dělat, aby nepřešel chodbu a neukázal jí poněkud méně bratrské chování… Další den byl poslední před jejich odjezdem do Doupěte. Po ranním běhání, se Hermiona, Harry a Dudley vydali do obchodu nakoupit ingredience, které potřebovala k uvaření večeře. Chtěla, aby jí to pomohli dopravit v pořádku do domu. Po svačině všechny vyhodila z kuchyně a začala připravovat jídlo. Jakmile nastal čas, Harry a Dudley přesunuli na její pokyn stůl a židle do zahrady, aby se mohli najíst pod širým nebem. Když je Hermiona konečně svolala k jídlu, byly ohromeni. Uvařila smažené houby na pepři, plněné olivy, pesto a tavený sýr Gruyere, zeleninový salát se speciálním dresingem, jehněčí kýtu s restovaným špenátem a lanýžovým rizotem a jako dezert čokoládový dort s Tureckou kávou, včetně ovoce a sýra. Bylo to zdaleka to nejlepší jídlo jaké kdokoliv z nich jedl. Petunie a Vernon vypadali, že zapomněli na to, kdo ho uvařil a s nadšením se cpali. Dudley byl uchvácen, že se zbavil celeru a hlávkového salátu a Harryho napadlo, že by klidně mohla naučit domácí skřítky ve škole, jak tohle uvařit…pak se snažil nesmát nad představou domácích skřítků, kteří umožňují té šílené reformátorce Hermioně Grangerové, jež mezi nimi budí pohoršení pokaždé, když popisuje jejich situaci jako zotročení, aby je vyučovala. Po večeři Harry a Hermiona znovu uklidili nádobí. Vypadalo to jakoby použila všechny hrnce v kuchyni. Když byli konečně hotovi, zrovna se začalo stmívat a tak se šli posadit do zahradního altánu na lavičku. Harrymu připadlo úplně přirozené položit svou ruku za ni podél opěradla lavičky, potom ji zlehka přesunul na její nahé rameno, hladil jemnou kůži a prsty na ní bezmyšlenkovitě kreslil kroužky. Hermiona sklonila hlavu k jeho pravému rameni a položila mu levou ruku na stehno, zatímco pozorovali zářící růžovou oblohu pomalu přecházející v sametově temnou modř. Harry si nebyl jistý jak dlouho tu takto seděli - když se najednou podíval dolů na ni a zjistil, že ho pozoruje. Nemohl přijít na nic co by řekl - nechtělo

se mu mluvit a doufal, že jí také ne. Najednou věděl co chce udělat, chtěl to tak moc, jako ještě nic předtím. Jejich ústa byla blíž a blíž, už cítil její horký dech vonící po čokoládě a kávě a ucítil jak se její rty otírají o jeho. “Blíží se velký černý pes.” Harry zpozorněl a odtáhl se od ní. Sandy promluvila pod rukávem jeho trička. Rozhlédl se po zahradě, vpravo, vlevo a za sebe. Pak se obrátil zpátky k Hermioně, která vypadala víc než naštvaně. “Co se děje?” řekla a v hlase jí zaznělo ostří. “Sirius jde,” řekl jednoduše, stále se ohlížel, zkoušeje zahlédnout svého kmotra, zvědavý jestli tam už někde je a jestli je viděl. Sundal svou ruku z jejích ramen a obě paže zkřížil přes prsa. Hermiona si je zamračeně zkřížila taky. Možná si myslí, napadlo ho, že se vymlouvám. Ale jakmile uběhla další minuta, u rohu kůlny se zatřpytily oči a tiše se k nim blížil velký černý pes. Hermiona se znovu podívala na Harryho, rozčilená a znepokojená. “Už to děláš zase!”

## Odchod a záchranný autobus

Sirius si sedl vedle lavičky a nechal Harryho a Hermionu, aby ho pohladili. Hermiona se pořád dívala na Harryho s podezřením, pomyslel si. Najednou před nimi stál jeho kmotr ve své lidské podobě. Sirius se posadil na lavičku vedle Harryho. "Jste oba připraveni odejít? Byl jsem v Doupěti... Ron a zbytek jeho rodiny je v pořádku. Bill a Charlie jsou ještě pořád tam... " "Jo," řekl Harry. "My víme. Ron z toho není moc nadšený." "Ano. Má pocit, že ho hlídají jako malé dítě." "Takže on má pocit, že se s ním zachází jako s dítětem?" zeptala se Hermiona. "Je v pořádku?" Neznělo to, jakoby ji to potěšilo. "Psala jsem mu během našeho cestování... ale nikdy mi nenapsal zpátky, ani jednou." Sirius se na ni vyrovnaně zadíval. "No, ptal se mě jak jsi se měla. Ne zrovna přátelsky, musím říct. Tak jsem mu řekl o tom únosu. Potom se zdál velice znepokojený... " Hermiona vypadala, že ji to náramně zaujalo. Harry se znovu posadil a zamračil se. "Opravdu? Co řekl?" chtěla vědět. "Řekl? Neřekl nic. Ale... přesto můžu říct, že ho to znepokojilo." Sirius se na ni znovu podíval, pak na Harryho, který se pitvořil. Vypadal zmateně. Rozhodl se změnit téma. "Jak už víte, pojedu s Vámi Záchranným autobusem... zvířata jim nevadí... takže nebudete cestovat samotní. Avšak, musíme jít pěšky téměř celou míli. Ochranná kouzla působící okolo domu byla rozšířena. Autobus není schopný nás vyzvednout blíž." Takže Snape nedělal přehnaná opatření, když je přenesl tak daleko, pomyslel si Harry. Jen před pár lety jsem nastoupil do Záchranného autobusu u Magnoliové ulice, pár bloků dál… Sirius se znovu proměnil v psa a vešel s nimi do domu. Dudley byl v kuchyni, vypadal provinile, protože měl hlavu v ledničce. "Ach, ahoj, právě se dívám, jestli tu není nějaká čokoláda... teda, chtěl jsem říct ovoce... " Pak si všiml velkého černého psa. "Jéé! Tvůj kmotr je už tady." Harry přiložil prst ke rtům. "Pšt! Jdeme si pro naše zavazadla. Už musíme jít." "Pomůžu ti s těmi tvými, Hermiono!" řekl Dudley nadšeně. Hermiona se na něj usmála a vyšli z pokoje. Harry pohladil Siriuse po hlavě. "Počkej tady." Zdálo se, že Sirius nic nenamítá. Když Harry dotáhl svoje zavazadlo dolů ke schodům a vracel se zpátky pro klec s Hedvikou, čekal v hale. Dudley nesl dolů Hermionin kufr, vypadaje při tom, jakoby ho měl každým okamžikem upustit. Harryho teta se strýcem stáli ve dveřích obývacího pokoje, nabručení jako vždycky, navzdory dobré večeři. "Můžu jít s Vámi?" zeptal se Dudley Harryho. Jeho rodiče zároveň vykřikli, "Dudley!" "Nemyslel jsem do té jejich školy... " Sirius přešel z kuchyně do haly a změnil se do své lidské podoby, což znovu vyvolalo jekot tety Petunie. "Myslím, že by je jenom rád doprovodil. To je v pořádku, ale nejprve musíme jít skoro míli pěšky." Hermiona se neurčitě zadívala dolů na svůj kufr. „Bylo hrozně těžké to dotáhnout až sem, když jsme přijeli, Siriusi. Myslíš, že bys mohl... " Sirius se na ni usmál. "Dobře. Uděláme to raději tady než venku. *Wingardium Leviosa*," zašeptal a lehce se dotkl obou zavazadel. Petunie znovu vykřikla, nevěda co očekávat; kouzla v jejím domě! Ale jediné co se stalo, bylo, že každé zavazadlo se nyní vznášelo asi palec od podlahy, jakoby stálo na velmi malých kolečkách, které nejsou vidět. Hermiona kývla na Dursleyovi. "Děkuji, že jste mě tu nechali, pane a paní Dursleyovi." Harry jim úsečně pokynul. "Sbohem," řekl jen. Sirius se znovu změnil v psa, Petunie opět zaječela. Dudley se na svou matku zamračil. "Ovládej se," řekl jí a pak otevřel dveře. Všichni čtyři odešli. Harry a Hermiona za sebou lehce táhli svoje vznášející se zavazadla, Sirius šlapal před nimi. Asi po dvaceti minutách, se Sirius najednou posadil, podíval se na Harryho a přikývl. Harry vytáhl z pouzdra na opasku, který dostal od Rona, svou hůlku a zvedl ruku jakoby mával na taxík. Ozvalo se ohlušující KŘACH a jakoby odnikud se vynořilo oslepující světlo. Dudley a Hermiona oba vykřikli, ani jeden z nich to nečekal. Dudley odstrčil Hermionin kufr pryč z tmavé cesty a Hermionu s ním, protože se ho pořád ještě druhou rukou držela. Před nimi se uprostřed tiché předměstské ulice vynořil třípodlažní, nachově zbarvený autobus, který tu ještě před chvilkou nestál. Zlatý nápis nad předním sklem hlásal *Záchranný autobus*. Harry a Sirius klidně popošli k autobusu a během chvilky se k nim přidala i Hermiona, která se cítila trochu směšně, zatímco dostrkala svoje zavazadlo na místo kde stáli, tentokrát smýkaje s Dudleyem. Pěkně se třásl. Z autobusu vyskočil průvodčí ve stejně zářivé uniformě jako byla barva vozidla a začal svou obvyklou řeč: "Vítejte na palubě záchranného autobusu, nouzového dopravního prostředku pro čarodějnice a kouzelníky. Stačí natáhnout ruku s hůlkou... " "Ahoj, Stane," přerušil ho s úsměvem Harry, který už jednou předtím jeho řeč slyšel. Stan Silnička přestal mluvit a zadíval se na něj se zábleskem poznání. "Harry! Harry Potter, živý a zdravý!" "Pšt!" rychle ho Harry tišil. "Ticho nebo moc dlouho živý a zdravý nezůstanu." Stan na něj mrknul. "Jasně, já vím. Znovu cestuješ v utajení, co? Zase jako Neville Longbottom?" Zase zamrkal. "Jsem s tebou. Ahoj, Neville Longbottome," řekl pěkně nahlas. "A kdo to je s tebou?" "To je můj bratranec Dudley. A tohle je... Levandule Brownová." "Pojďte na palubu!" zvolal Stan. Hermiona na něj hleděla poněkud popleteně. "Neville? Levandule?" "Jo, myslím, že jsem ti vyprávěl, jak jsem před pár lety... " "Nemáme na to celou noc, Neville a Levandule," řekl Stan ještě hlasitěji než předtím, přičemž spiklenecky pomrkával. "Jedete do Londýna?" "Ne. Do Doupěte. To je za Vydrníkem svatého Drába." Harry otevřel svůj kufr a vytáhl váček s penězi. "Kolik?" zeptal se Stana. "Dobře. Naložím Vaše zavazadla na palubu a zjistím sazbu." Vytáhl svou hůlku a zamával s ní nedbale nad jejich kufry a Hedvičinou klecí. "Druhé poschodí, v pořádku?" Harry přitakal. Zatímco se zavazadla sama přesunula do autobusu, Dudley valil oči a

Stan studoval malou brožurku, kterou vytáhl z kapsy. "Tady to máme: patnáct srpců, ale za sedmnáct dostanete čokoládu , a za devatenáct... " "To je dobré, Stane. Tady je třicet stříbrných srpců za nás za oba,“ a podal mu dvě velké zlaté mince. "Tvoje drobné," řekl Stan, vzal si galeony a vrátil Harrymu čtyři stříbrné srpce, které Harry přidal k ostatním penězům. "Můj... pes může jet s námi, že?" podíval se na Siriuse a nevšímal si Dudleyho, který se snažil zahlédnout, co dalšího má Harry ve váčku. "Jasně. Všichni nastupovat!" Harry a Sirius vyšplhali po schůdcích, ale Dudley položil Hermioně ruku na rameno. "Napíšeš mi?" zeptal se jí chraplavě. Přikývla a naklonila se, aby ho políbila na tvář. "Samozřejmě, Dudley. Na shledanou." Otočila se a vystoupala nahoru. Harry se vynořil za záclonou jednoho okna v druhém poschodí. "A co tvoji rodiče, Dudley? Ze sov dostávají záchvat." "Napiš mi do školy, na to nikdy nepřijdou." "Měj se!" zavolal na něj Harry a poprvé ve svém životě cítil, že ho bude postrádat. "Ahoj!" volal Dudley, zatímco mával. Stan Silnička se zastavil vedle mosazné postele, kterou si Harry vybral. Hermiona umístila svůj kufr k noze vedlejší postele a Sirius si lehl na zem mezi ně."Harry... chci říct, Neville... ten kluk je mudla? Je v pořádku?“ "Je, Stane. Před pár měsíci bych tohle říct nemohl, ale teď ano, je v pořádku." Stan sešel dolů posadit se na křeslo vedle řidiče, kterým byl Ernie Bourák. Ozvalo se další hromové prásknutí a Harry s Hermionou se oba octli na zemi, těsně minuvší Siriuse, kterého rychlost záchranného autobusu odhodila stranou. Venku na ulici, to Dudleyho zase vrhlo na zelený trávník a nějak to spustilo automatický zavlažovací systém. Posadil se, opatrně se protáhl - očividně zapomněl, že bude pokropený stejně jako zbytek trávníku a řekl jenom: "Téda... "
Harry a Hermiona se vzpamatovali z bleskového startu a lehli si do přidělených postelí. Harry spustil ruku dolů, aby mohl hladit Siriuse. Hermiona vyhlížela ven skrz okenní záclony, fascinovaná ubíhající krajinou. Jednu chvíli se zdálo, že jsou v Manchesteru, další v Edinburgu, pak v Bathu... Harry se usmíval, zatímco pozoroval její tvář. Tak se na ni podívejte. Už čtyři roky ví, že je čarodějka a tyhle věci ji stále dokážou ohromovat. Potom se Harry zasmál sám sobě. Se vším co už přečetla, zná pravděpodobně mnohem víc ohromujících věcí než já. Pak si ale vzpomněl na jiné věci, na které si ona vzpomenout nemůže a pocítil při tom stejnou bolest jako když na něj Voldemort použil kletbu Cruciatus. Znovu se na ni zadíval, na její nevinnou radost z ubíhající krajiny, na její úlek pokaždé, když autobus znenadání poskočil. Doufám, že nikdy tu bolest nepozná, pomyslel si. Nebo Ron. Harry si položil hlavu na paže a zavřel oči. Zdálo se mu, že tu takhle ležel jenom chvilku, když zaslechl Stana Silničku, jak pod schody vykřikuje, "Další zastávka: Doupě!" "To je ta naše! řekla rozčileně Hermiona, vyskočila na nohy, shrábla zavazadlo, přičemž už neobtěžovala Siriuse žádostí, aby je znovu začaroval. "Ach, Harry, nikdy jsi mi neřekl jaké to je! Je to neuvěřitelné!" S křachnutím autobus projel po tiché, tmavé vesnické cestě a pak se zastavil. Harry se na ni usmál. "Měli bychom jít." Zvedl Hedvičinu klec a přesunul svůj kufr ke schodům. Jakmile je Stan uviděl přicházet, znovu očaroval zavazadla, aby se vznášela, takže mohli jednoduše sejít ze schodů, následujíc svoje kufry. Sirius šel za nimi. Harry překontroloval čas na hodinkách, bylo teprve jedenáct hodin večer. Vzhlédl a uviděl jeden z nejpovzbudivějších výjevů: Doupě, domov rodiny Weasleyových. Vypadalo, jakoby se mělo každou chvíli zřítit, ale Harry věděl, že tomu brání kouzla a že je uvnitř mnohem větší než se zdá z venku. Ve většině oken se ještě svítilo, Weasleyovi jen těžko mohli přeslechnout jejich hlučný příjezd. Opravdu, kuchyňské dveře se otevřely a Ginny vyšla ven na zahradu, na tváři široký úsměv, jakmile uviděla Harryho. Poté, co ji Harry zahlédl se začal taky usmívat - ta vyrostla a zkrásněla! pomyslel si. Měla oblečené jednoduché letní šaty, modré s vypasovaným živůtkem, skromně zakrývající její kolena. Bosa běžela přes trávník je uvítat a on jí se smíchem šel vstříct na půl cesty. Překvapil ji, když ji objal pažemi, políbil na přivítanou a točil se s ní dokola dokud se ho nechytla kolem krku a nevybuchla smíchy. Postavil ji dolů, šklebil se na ni... byla trochu vyšší než on, a... pomyslel si, *Báječný pocit, držet ji*! Dokonce i v měsíčním světle uviděl, že Ginnina tvář je stejně rudá jako její vlasy. Přes rameno zahlédl Hermionu vylézající z autobusu, jak se na ně mračí. Podíval se zpátky na Ginny. "Ahoj, Ginny! Moc rád tě vidím. Děkuji za dárek k narozeninám," dodal, zatímco vytáhl svůj baziliščí amulet z pod trička, aby jí ho ukázal. Usmála se, vypadala potěšeně. "Ron říkal, že máš hada... " "Správně! To je Sandy." Svlékl si svou černou džínovou bundu. Měl na sobě černé tričko, kterému ustřihl rukávy a ukázal jí malého zeleného zahradního hada, obtočeného kolem nadloktí. Ginny pro jistotu ustoupila zpátky a pohladila Sandy. "Je jemná na dotek," zašeptala. Potom přesunula svoje prsty k Harryho nadloktí, nad místo, kde byla omotaná Sandy a sledovala jimi obrys nově viditelných svalů, ale náhle stáhla svou ruku provinile zpátky a podívala se na něj. Zdálo se, že jejich tváře jsou velice blízko a v místě, kde se dotýkala jeho paže cítil mravenčení. Co to je? Divil se Harry. Nejdřív Hermiona a já jsem skoro... teď Ginny vypadá tak pěkně a opravdu jsem si užíval, zatímco jsem ji držel a... Dveře se znovu otevřely a do zahrady vešel Ron Weasley. Oba, Harry i Ginny vyskočili a okamžitě od sebe odstoupili. Hermiona došla k nim a bez úsměvu kývla na Ginny. "Ahoj, Ginny." Ginny vypadala zmateně nad tak chladným přivítáním a pozdrav jí vrátila. Harry pozdravil Rona, který mu odpověděl celkem normálně, ale pak se objevil další chlad, mrzutý pozdrav mezi Ronem a Hermionou, který by se dal nejlépe popsat jako vzájemné zachrochtání. Ginny se na ně zmateně podívala, potom na Harryho, který jen zvedl obočí a pokrčil rameny. Hrál si na nechápavého, moc dobře věděl, že Ron je na Hermionu pořád naštvaný kvůli její návštěvě u Viktora Kruma, zvlášť poté, co byla skoro unesena. Snape jí možná nevyčítal co se stalo, ale Ron asi ano, pomyslel si Harry. Otočil se, aby se ještě rozloučil se Siriusem, ale ten už odešel. Potom, bez jakéhokoliv varování, se Záchranný autobus s hlasitým prásknutím rozjel a zmizel z dohledu. Všichni čtyři se otočili a společně zamířili ke kuchyňským dveřím, Ginny a Ron nesli Harryho kufr a Harry s Hermionou zase ten její. Jakmile byli uvnitř domu, Harry okamžitě dostal velkou pusu od paní Weasleyové a pan Weasley a jeho synové ho poplácávali po zádech. Bill byl pořád stejný pohodář jak si ho Harry pamatoval, od jeho dlouhé zrzavé kštice a náušnice s kančím zubem až po oblečení rockové hvězdy a boty z dračí kůže. "Ahoj, Harry. Jak to jde? A... " Bill se náhle zarazil. "Ahoj, Hermiono," řekl pomalu, zatímco si ji pozorně prohlížel nahoru a dolů pohledem, který se Ronovi a Harrymu vůbec nelíbil. Usmála se na něj a pohodila krátkými kadeřemi. "Ahoj, Bille. Co dělají skřeti?" "Vztekají se jako čerti. Ale co je to s tebou?" Usmívali se jeden na druhého. Harry vyhledal její oči, dívala se teď na Billa přesně tak, jak si předtím prohlížel on ji. Rád by našel způsob, jak to přerušit, ale bylo to tak neočekávané, že z toho byl na rozpacích. Náhle dovnitř vpadli Fred a George. "Hej, teda, Hermiono!

vypadáš skvěle!" pronesl George vesele a Fred vyloudil hlasité vlčí zavytí. Všichni tři se rozesmáli. Oba, Fred i George si se slovíčky hlavu nelámali; ani se nikde neschovávali zatímco dělali oči na děvčata. Byli stejně přímočaří, jako jejich příchod. Hermiona se smála. "Díky, Jak se máte?" "Co my?. Jaké to je, být přítelkyní světově známého hráče famfrpálu?" chtěl vědět Fred. Při zmínce o Viktorovi Ronova tvář zrudla a opustil kuchyň, zatímco si něco brumlal pod nosem. "Ach, hmm, je to bezva," vykoktala. Charlie zašel k Harrymu a poplácal ho po rameni. "Ale," řekl dvojčatům, "pomyslel Viktor Krum na létání, aby dostal svého draka? Vyhrál snad Viktor Krum Pohár tří kouzelníků?" Všichni byli zticha. Potom Harry potichu řekl Charliemu: "Raději bych o tom nemluvil." Charlie se otočil. "Ach, promiň, teď jsem do toho opravdu šlápl ... " "Otevřít pusu, vložit nohu!" zavyli Fred s Georgem unisino. "No tak, no tak," řekla paní Weasleyová, zkoušeje své syny usadit. "Neotravujte Harryho a Hermionu. Nechte je nejdřív zabydlet v jejich pokojích." Pak se otočila k Hermioně. "Křivonožku asi do rána neuvidíš, zlatíčko. Je venku na lovu. Ale celé léto byl moc hodný." Znovu očarovala kufry, aby létaly. "Tak jdeme, drahoušci. Poletí po schodech za Vámi." Ginny vyšla nahoru a Hermiona ji následovala se svým kufrem. Ginny se na ni ohlédla přes rameno, pořád se zmatkem ve tváři. Ron nasměroval Harryho ke schodům, zlobně si měřil Hermioniny záda a vrčel. No, pomyslel si Harry, aspoň zatím na mě není nikdo naštvaný. Sledoval Hermionu, jak vchází do Ginnina pokoje a zavírá dveře. On a Ron pokračovali nahoru až k vršku domu, do pěkně stísněného prostoru, který měl Ron zcela polepený plakáty Kudleyských Kanonýrů, jeho oblíbeného famfrpálového týmu, což dalo pokoji zřetelně oranžový odstín. "Kde je Percy?" zeptal se Harry zatímco pokračovali do Ronova pokoje kolem zavřených dveří. Ron žuchl na jednu postel. "Na schůzce. Měl by být brzy zpátky, nebo si to pěkně schytá. Přestože už je ze školy venku, máma říká, že dokud bude bydlet pod touhle střechou…. vzpomínáš si na Penelopu Clearwaterovou? Byla Havraspárský prefekt." "Jasně." "No, tak ta teď dělá pro Týdeník čarodějek, redakční asistentku nebo tak něco. Myslím si, že její práce se skládá z roznášení dýňového džusu na schůzích a pomáhání při volbě vítěze ceny Za nejkouzelnější úsměv… Všiml sis, že Zlatoslav Lockhart ji pořád ještě každý rok vyhrává? Na chvíli spolu přestali chodit když ukončili školu, ale pak na sebe narazili na nějaké párty a tam se dali zase dohromady. Dostala vlastní byt ve vesnici v Dorchesteru a máti je z toho jak na jehlách... " Harry tiše seděl na druhé posteli a zkoušel věnovat pozornost Ronovu vyprávění, ale jeho mysl bloumala... " Tak co myslíš, Harry? Harry?" "Co?" řekl Harry zmateně. "Promiň, jsem asi utahaný... " "Řekl jsem: Jsou pořád Hermiona s Krumem pár? Říkala mi o jeho práci s Kanonýry. Věříš tomu?" Harry opatrně zvažoval slova. "No, ona s ním nechce zůstat. Říkala, že k němu necítí to samé jako on k ní." Ron vypadal, že ho to velice potěšilo, ale raději se to pokoušel zamaskovat. "Taky říkala, že se s ním necítí bezpečně. Však víš, celá ta věc s únosem." "Já vím!" vykřikl Ron, vyskočil na nohy a přecházel tam a zpátky přičemž se musel v polovině hrbit - měřil teď víc jak šest stop a strop se u stěny sešikmoval až na čtyři stopy. "Měl na ni dávat mnohem větší pozor! Nehledě na to, že už je dost starý a může používat kouzla kdykoliv si zamane, na rozdíl od ní ! Co si o sobě vůbec myslí?" Harry mu neřekl o Hermionině podezření, že by Viktor Krum mohl spolupracovat s únosci. "Jo, taky říkala, že už mu to Snape vpálil." "Snape?" "Setkali se se Siriusem v Bulharsku. A on přivedl Hermionu a její rodiče ke mně domů. Měls mě vidět jak jsem nadskočil, když jsem otevřel dveře a uviděl ho tam." Ron se rozesmál. "Ano! Přál bych si vidět tvůj obličej!" Držel se za břicho a převalil se na postel, pak se postavil a znovu se podíval na Harryho. "Takže se s ním chystá rozejít." Harry mu vyložil Hermioninu nesnáz a také plán hromadné schůzky. "Za sebe jsem jí to už slíbil. Myslíš, že byste ty a Ginny mohli jít taky a možná ještě Fred s Georgem?" "Asi jo. Kromě George. On teď chodí s Angelinou." " S Angelinou? Nebyla na vánočním plese s Fredem?" "Jasně a pak si ještě spolu párkrát vyšli, ale jednou se ti dva vyměnili... znáš je, takové ty věci s dvojčaty, jen z legrace... a ona obrátila s tím, že má raději George. Fred to vzal v pohodě." "A to se pořád... vyměňují?" "Nevím. Angelina je asi pozná, myslím. Zřejmě v nich musí vidět nějaký rozdíl, když se rozhodla, že má raději George." Harry se náhle cítil hrozně unavený. „V kolik se chystáme jít na Příčnou ulici?" Odstrojil se a vlezl si do postele. Ron ho napodobil. "Hned po snídani. Letaxem. Ale nezdržíme se dlouho. Jakmile se vrátíme zahrajeme si famfrpál. S Billem a Charliem budeme na každé straně čtyři, pokud se přidá i Hermiona." "Myslíš? Nesnáší lítání na koštěti. Ginny ho hraje taky?" "Jéje, Ginny určitě. Ty jsi ji ještě hrát neviděl, co?" Harry zavrtěl hlavou. Ron se zašklebil, ale okamžitě se zase ovládl. Harryho by zajímalo proč. "Takže dobrou noc," řekl rázně a zhasl světlo.

Eso

Dalšího rána, během příprav na cestu do Příčné ulice do sebe všichni neustále naráželi. Poté co se konečně najedli, se jeden po druhém postavili do kuchyňského krbu, vzali si od paní Weasleyové trochu Letaxu a nahlas zakřičeli, "Příčná ulice!" aby se ujistili, že se dostanou přesně tam kam chtějí. Paní Weasleyová zůstala doma s Charliem, během jejich nákupů je doprovázel Bill. Šel první, následován Ronem, Ginny, Harrym, Georgem, Hermionou a Fredem. Pan Weasley a Percy se už přemístili do práce na Ministerstvo, ale protože teď byl jejich dům chráněn bezpečnostními kouzly, museli jít nejprve notný kus pěšky.Všichni ostatní se s žuchnutím přemístili do obchodu Madam Malkinové. Hermiona byla jediná, kdo nepotřeboval kompletně nové oblečení, chtěla jen jeden hábit na schůzky a slavnostní příležitosti . "Od minulého roku jsem nevyrostla ani o kousek," povzdechla si. "Řekla bych, že se můj růst zastavil... " "Pro mě jsi tak akorát," řekl jí Bill s úsměvem. Hermiona se otočila a zrudla. Harry najednou zakusil velice podivný pocit, poprvé od doby co ho znal, měl nekontrolovatelnou touhu pořádně Billa nakopnout do holeně. George a Fred letos půjdou do sedmého ročníku. "Loni jsme vážně vypadali jako strašáci," řekl Fred. "Odejdeme s důstojností." Pořád ještě měli výhru za získání Poháru tří kouzelníků, co jim věnoval Harry na konci školního roku a tak se rozhodli něco málo investovat, i když se dohodli, že si většinu ponechají na dobu, kdy dokončí školu (což byl nápad jejich otce). Ale přece jenom chtěli alespoň část utratit. Fred a George si začali prohlížet nejhezčí hábity v obchodě a Harry se k nim připojil. Myslel si, že by to rozhodně mohlo vylepšit jeho prefektský vzhled... o tom, že se stal prefektem se nezmínil... ani

Hermiona... od té doby co přijeli do Doupěte. Poté, co viděl jak se Percy coby prefekt choval, nechtěl, aby si Weasleyovi mysleli, že je jako on. Harry na sobě cítil Ronův pohled zatímco se s Ginny přehraboval v použitých hábitech - oba od loňska docela vyrostli. Ginny se nad Hermionou pěkně tyčila. Ale nejdřív si Harry potřeboval vyzvednout nějaké peníze z banky. Řekl Billovi, že jde ke Gringottovým a Bill se rozhodl ho doprovodit. Harry ho zastavil. "Neměl bys zůstat s nimi?" Bill nerozhodně hleděl střídavě na Harryho a své sourozence. "Poslouchej," řekl Harry. "Budu u Gringottových. Ty tam pracuješ. Všude kolem jsou skřeti. Budu v pořádku. Zůstaň tu s nimi," řekl, kývaje směrem k Hermioně a ostatním. Bill ustoupil a přikývl. "Spěchej zpátky." Spěchal. Pak stál a připadal si jako na mučení, než mu konečně vzali všechny míry na nové hábity. Zdálo se mu, že jsou daleko nejhezčí, jaké kdy měl. Prohlížel se v zrcadle – opravdu docela vyrostl a uvědomil si, že se čím dál víc podobá svému otci. Vážně potřebuji ostříhat, pomyslel si Harry, aspoň pak budu vypadat jako já. Zrcadlo na něj vybaflo, "Skvěle, skvěle! Vypadáš nádherně! Zkus si zbytek!" Jakmile nakoupili hábity, zamířili přímo do Krucánků a Kaňourů pro knihy. Kromě Příručky kouzelných slov a zaklínadel (5. roč.), a dalších vydání knih pro pátý ročník k předmětům, které studovali poslední čtyři roky, Harry a Hermiona taky potřebovali *Získání N.K.Ú.: Připrav se na nejhorší zkušenost ve svém životě*, od Růženky Etudové. Fred a George dali Ronovi svůj použitý výtisk (měli jej dohromady) a tento rok budou mít zase Percyho starou učebnici *O.V.C.E. a to jste si mysleli, že N.K.Ú. bylo hrozné*, znovu od Růženky Etudové. Harry si všiml, že na jejich letošním seznamu je také *Soubor mudlovské literatury z nakladatelství Šípková růže * a jeden výtisk si vzal. Uvnitř toho bylo docela dost: hry (Shakespeare, Shaw, Čechov), pár krátkých povídek, (Loterie, Kouzelníkův dar) a dokonce i celé romány (Pán much, Tess D'Urberville). Lámal si hlavu pro který je to předmět, v každém případě by to mohlo být dobré čtení, napadlo ho. Bylo to jako celá knihovna, nějak začarovaná do průměrně velké knížky. Všiml si, že si ji Ron odškrtl ze svého seznamu, ale nekoupil si ji. Když si doplnili přísady do lektvarů, rozhodli se naobědvat v otevřené kavárně. Cestou narazili na obchůdek Prvotřídní potřeby pro famfrpál. Fred a George se zastavili, obličeje přilepené k výloze, pak se otočili a podívali se na ostatní, přikývli a všem řekli, aby na ně počkali venku. "Budeme hned zpátky," prohlásil George. Asi o deset minut později, se Fred a George vynořili z obchodu se čtyřmi velkými balíčky. Dva předali Ronovi a Ginny. "Opožděné dárky k narozeninám! Od milujících bratrů!" řekl jim Fred. "Moje narozeniny byly před třemi a půl měsíci," stěžoval si Ron. "a Vy jste na ně úplně zapomněli!" "Doufám, že je to lepší než můj neopožděný dárek k narozeninám... " začala Ginny. "To je tím, že máš narozeniny na Apríla, Gin," řekl George. "Otevři to!" Společně s Ronem strhli papír z jejich balíčků. Uvnitř byla značková, novotou zářící košťata Nimbus 2001. Ginny nadšeně vypískla. "Momentálně je na špici Nimbus 3000. A samozřejmě Kulový blesk. Ale tyhle jsou zatraceně lepší než ta na kterých jsi kdy lítala," řekl Fred. "Bez obav, my jsme si taky nepořídili Nimbusy 3000 nebo Kulové Blesky. Ty naše jsou stejné jako Vaše. Jinak bychom nemohli koupit čtyři. Tyhle jsou teď zlevněné." Ginny je oba střídavě objímala. "Ach, to je nádhera! Děkuju! Děkuju!" Pak se zarazila. "Máte teď ještě nějaké peníze?" Fred s Georgem se na sebe podívali. "Ve skutečnosti ne. Ale můžeme počkat a naobědvat se až doma... " "Není třeba," řekl Harry šlechetně. "Oběd je na mě!" Ron pořád ještě zíral s otevřenou pusou na svůj rozbalený Nimbus 2001. "Ještě nikdy jsem neměl nové koště... " Fred k němu přešel. "No, jak už jsem řekl, není to úplná špička, ale... " Ron vzhlédl s rozzářenou tváří. "To je fuk. Díky, Frede! A tobě taky, Georgi!" Bratři se zadívali na jeho tvář. "Není zač, Rone," řekl Fred. Ron pořád uchváceně zíral na své nové koště. Fred si odkašlal. "Jsi si jistý, že Vy dva nechcete spolu být o samotě? Tlumená hudba, nějaké vínko... " Všichni se rozesmáli a Ron zrudl, znovu zabalil koště do obalu, aby ho ochránil. Během cesty do kavárny ho kolébal v náručí jako dítě. Po dobu oběda se skvěle bavili, mluvili jeden přes druhého a smáli se, až ji tekly slzy. Harry si skoro nevšiml nápadně krásné dívky s lesklými černými vlasy, která stála nedaleko jeho židle, dokud nevstal, aby vyhodil nějaké zbytky a málem do ní nenarazil. "Jéé! Neviděl jsem tě!" řekl jí, přičemž se pokoušel znovu získat rovnováhu. Byla to Cho Changová, šestým rokem chytač Havraspáru. Harry si všiml ještě několika Havraspárských, stáli jen pár kroků od nich, drželi tašky od Madam Malkinové a z Krucánků a Kaňourů. "Jak se máš?" zeptal se jí, zkoušeje potlačit nevýslovný pocit viny, který jej přemáhal, jakmile si vybavil Cedrikovo tělo bez života.... "Můžu s tebou na minutku mluvit o samotě, Harry?" zeptala se ho Cho. Nejistě se zadíval na Billa. "Zůstanu na dohled," informoval ho a vedl ji kolem stolů pryč z doslechu ostatních. Zpozoroval, že se Hermiona a Ginny na ně dívají. "Co se děje?" zeptal se jí, když se posadili k prázdnému stolu. Zhluboka se nadechla, jakoby si potřebovala dodat odvahu. "Harry... nechtěl bys jít se mnou během prvního víkendu do Prasinek?" Harry v duchu zasténal. Ještě před rokem by dal cokoliv za to ji slyšet jak mu tohle řekne. Potom přišel Pohár tří kouzelníků... Pevně stiskl rty, zkoušeje přijít na to nejméně bolestivé odmítnutí, ale nevymyslel nic jiného než pravdu. *Je mi to hrozně moc líto, ale nemůžu jít s tebou, protože pokaždé, když tě vidím cítím vysilující, drtivou, paralizující vinu za to, že tvůj předešlý přítel je mrtvý.*

To jí samozřejmě říct nemohl. Pátral po dalších omluvách, snažil se najít východisko a nenechat ji na holičkách, když najednou dostal nápad. "No," řekl jí. "Co takhle dvojitá schůzka s Viktorem Krumem a Hermionou? Její rodina je dost nervózní, když chodí s někým, kdo už je ze školy venku a takhle by nebyli samotní... " "Dvojitá schůzka?" opakovala po něm, zatímco rozvažovala jeho návrh. "No tak dobře. Asi ano." Rozhlédla se po ostatních ze své koleje, kteří na ni nedočkavě mávali. "Ach, už musím jít. Uvidíme se ve vlaku?" "Pravděpodobně," odpověděl Harry. "Tak zítra!" Plaše se na něj usmála. "Tak zítra." Znovu se připojila ke svým přátelům, kteří se kolem ní namačkali, evidentně zvědaví co se mezi nimi stalo. Harry se vrátil zpátky ke stolu a vyzvedl účet, vytáhl svůj váček s penězi, aby jej zaplatil, protože předtím slíbil, že to udělá. Klidně podal číšnici pět zlatých galeonů. Chtěl jí dát velkorysé spropitné potom, co ji Fred s Georgem celý oběd trápili. Bill mezitím zjistil jak se jmenuje, takže jí mohl poslat sovu s omluvou. Hermiona už to nemohla vydržet. Nakonec vybuchla, "No? Co to všechno mělo znamenat?" Harry se na ni usmál. "Jsem rafinovaný. Požádala mě, abych si s ní vyšel. Pokoušel jsem se přijít na to jak ji taktně odmítnout... " Bill byl vyvedený z míry, viděl jak je krásná. "Proč?" Harry vzdychl. "Kvůli té hrozné vině. Cedric Diggory byl její přítel." Bill přikývl a Harry pokračoval. "V každém případě, jsem pak dostal skvělý nápad a řekl jí, že s ní půjdu s Vámi na dvojité rande - s tebou a

s Viktorem. Chápeš? Chápeš?" Hermiona se zamračila. "Ne."
"Soustřeď se! Zařídíme to tak, aby byli spolu co nejvíc... oba chytači, to mají společné... budeme se k nim chovat hrozně, bez toho abychom to s nimi ukončili a než se naděješ Viktor k ní bude milý a pozorný, Cho k němu zrovna tak a Viktor se rozejde s tebou, místo toho aby ses s ním rozcházela ty – oni se dají dohromady a tvůj problém bude vyřízený!" Harry skončil, celý udýchaný. Georgeovi spadla čelist. "Slyšel jsem teď dobře, že Hermiona už nechce chodit s Viktorem Krumem?" "Ano," sykl na něj Harry. "Ale všichni o tom pomlčíte. Pokud Cho zjistí, že tohle je ten důvod, proč jsem souhlasil jít s ní ven... budu mít po dobré pověsti a Hermiona zrovna tak." Ginny byla zmatená. "Ale Hermiono, v dopisu, který jsi mi napsala po příjezdu do Bulharska, jsi říkala... " "Teď ne, Ginny!" zašeptala Hermiona a prsty si přejela po hrdle. Ginny pořád vypadala poněkud popleteně. Otočila se k Harrymu. "Takže," řekla tlumeně, "ty už nemáš rád Cho Changovou?" "Ne, že bych ji neměl rád, ale nechci s ní nikam jít." "Ale jdeš." "Jenom párkrát než ji dáme s Viktorem dohromady..." Ginny přikývla, ale nevypadala přesvědčeně. Jejich rozhovoru si v podstatě s výjimkou Hermiony nikdo nevšímal. George a Fred se právě dohadovali kdo bude hrát v kterém týmu až se po obědě vrátí do Doupěte. "Ron bude brankář a Harry může být ve svém týmu chytač," řekl George. " Můžou si vzít Billa jako útočníka a Hermionu jako odrážeče." Jakmile to Hermiona zaslechla, prudce obrátila hlavu. "Zadrž Georgi, já a koště... " "Budeš v pohodě. Můžeš si vzít Ginnin starý Zameták. Je pomalý jako melasa. A jako odrážeč - všechno co musíš dělat je mávat klackem... " "To mám létat jenom s jednou rukou?" řekla zděšeně. "Takže," poznamenal Fred dřív než by mohla najít další výmluvy. "To znamená, že já budu útočník našeho týmu, George bude náš odrážeč, a abychom si to zbytečně neulehčovali… nebylo by fér, kdyby byl Charlie chytač, takže bude brankář a jako chytače dáme Ginny." George a Fred si vyměnili zlomyslné pohledy. Co to má znamenat? přemýšlel Harry. Ginny taky vypadala jako by měla vybuchnout. Charlie musí být neuvěřitelný brankář, pomyslel si Harry. No, stejně vyhraje ten, kdo chytne Zlatonku...
"Sto nula!" zvolal Bill triumfálně, když se mu po desáté podařilo dostat Camrál přes mladšího bratra Charlieho. Pak zařval a na poslední chvíli se vyhnul Potlouku odraženém od Hermioniny pálky. „Sakra, Hermiono!" hulákal. "Říkám to naposledy, jsme ve stejném týmu!" "Jejda!" vřískla z opačného konce hřiště. "Promiň!" Celou hru slepě mlátila do Potlouků, většinou směrem k Harrymu, Ronovi a Billovi (aspoň to tak vypadalo), ačkoliv Fred a Ginny měli také několikrát namále. Harry létal v kruzích nedaleko Rona, který bránil, vznášeje se před prostřední ze tří obručí. Sledoval pole a hledal Zlatonku. Ginny nevypadala, že by se starala o aktuální dění. Smála se něčemu co jí řekl George a oba peskovali Charlieho. K Harrymu zmatku se ukázalo, že Charlie je otřesný brankář. Ron byl perfektní. Dejme tomu, Fred hrál jako útočník, což nebyl jeho post ve školním týmu, obvykle byl odrážeč po boku George. Ale Fred měl několik pěkných střel, které vypadaly, že by mohly zaručit pár bodů jeho týmu i když je Ron všechny zachytil. To na Harryho udělalo dojem. Začalo ho opravdu zajímat, proč Fred rozdělil hráče tak jak je rozdělil. Hermiona byla hrozbou, nejvíce vlastnímu týmu, ale Bill byl jako útočník docela působivý a Ron se zdál jako brankář nedostižný. Přestože každý Camrál přešel přes Charlieho, George byl dobrý odrážeč, ale polovinu času strávil vyhýbáním se divokým Potloukům přilétajících od Hermiony a Fred nebyl schopný prohodit Camrál přes Rona. A to nechali Harryho jako chytače soupeřům a do svého týmu si vzali Ginny. Proč mě Fred nechtěl do svého týmu? uvažoval... pak zamrkal a najednou tu byla Ginny, s rozpálenou tváří létala kolem pole, triumfálně v dlani svírala škubající se Zlatonku a Fred, George a Charlie potěšeně hulákali. "Vyhráli jsme – je to stopadesát ke stu!" křičel smějící se Fred. Harry zíral na Ginny. Její dlouhé rudé vlasy se za ní vznášely, vypadala jakoby se nemohla přestat smát i kdyby chtěla a on cítil jak se mu tvář roztahuje širokým úsměvem, přestože ve Famfrpálu nebyl zvyklý prohrávat. Hermiona na něj hleděla zúženýma očima. Zahráli si ještě tři další hry a pokaždé, když Harryho družstvo vedlo o sto bodů, Ginny chytila Zlatonku a vyhrál druhý tým. Harry ji nikdy neviděl dokud ji nesvírala v dlani. Už byl skoro čas na večeři a druhý den ráno vstávali brzo kvůli cestě do Londýna (Ministerstvo jim poskytlo svoje auta), takže se rozhodli ukončit hru. George, Fred, Charlie a Ginny se nepřestali smát. Bill poplácal Harryho po rameni. "Měl jsem tě varovat," řekl mu. "Nebo jsem měl trvat na změnách v družstvech... " "Co?" Harry byl zmatený. "No, sázel jsem na tebe, Harry. Pokud by ji někdo mohl předstihnout, tak jsem myslel, že určitě ty, poté co jsem viděl jak jsi loni dostal toho svého draka. A věděl jsem, že Ron jako brankář je nedostižný... " "Chceš říct... " "Ginny je eso!" Fred zavyl s neskrývanou radostí. "Promiň, Harry. Bylo to hrozně zábavné vidět tě jak jsi se tvářil... " Charlie se chechtal. George položil ruku Harrymu na rameno. "Víš, Harry," začal mu George vysvětlovat hlasem, kterým dokonale imitoval Percyho, "Ginny je eso. Rozený chytač, stejně jako Charlie. Může to dělat se zavřenýma očima nebo během spánku. Nikdy jsi proti ní neměl naději." "Co jsi tím myslel, jako já?" zeptal se Charlie. "Ještě jsem ji neporazil." Ginny zčervenala. "Ale nikdy neměla zájem hrát ve škole." "Všichni ti koukající se lidi... " zašeptala plaše a odmítala se podívat na Harryho. "Ach!" vykřikl Fred, znějící jako Hermiona, když se snaží upoutat pozornost učitele, který ji ignoruje, aby ji vyvolal (obvykle Snapea). "Ach, ach, ach!" "Co ti je?" zavrčel na něj Bill. "Právě jsem si uvědomil! Oliver je ze školy pryč, loni byl Pohár tří kouzelníků takže se Famfrpál nehrál a nikdo na to ani nepomyslel, ale my potřebujeme pro Nebelvír nového kapitána a nového brankáře!" "Jasně," souhlasil Harry. "Na to jsem zapomněl... " "A ty můžeš být náš nový kapitán, Harry!" vykřikl Fred triumfálně. "Já? A co ty?" "Uf, nechci tu zodpovědnost. Vyhánět lidi z postelí brzo ráno na tréninky, nudit je strategickými poradami... " "A ty si myslíš, že JÁ v tom budu dobrý? Nikdy jsem se o strategii moc nezajímal - obvykle jsem se jen snažil najít Zlatonku.. " "Ale Harry, ty máš moc! Můžeme mít kapitána Harryho Pottera, toho který porazil Ty-víš-koho! Harryho Pottera, vítěze Poháru tří kouzelníků! No tak, Harry--" "Dobře, dobře. Ale... kdo vlastně rozhoduje o tom, kdo bude kapitánem?" "Ostatní hráči. George a já budeme hlasovat pro tebe a řekneme o tom i ostatním. Nemyslím si, že to Alice bude chtít, je teď primuska. A Angelina a Katie po tom pravděpodobně taky netouží, takže zbýváš jenom ty." "Samozřejmě, pořád potřebujeme brankáře... " "Jako kapitán si ho můžeš vybrat." Harry se usmál na Rona. "Pak chci Rona. Co Vy na to? Pochopitelně to není oficiální dokud nebudu zvolený kapitánem, ale všechno nasvědčuje tomu, že Fred s Georgem mysleli na všechno." Přesto Ron po nabídce hned neskočil. "No... to neznamená že bych nechtěl být brankář, ale raději hraji jako útočník. Nechci se chlubit, ale jsem v tom taky dost dobrý... " "Tak dobře," přemýšlel

rychle Harry. "Můžeš být brankář, ale zároveň taky rezervní útočník, v případě, že by se některému něco stalo. Potom... já můžu být náhradní brankář... " pokračoval, zatímco si v hlavě představoval soupis hráčů. Pak náhle dostal nápad. "A Ginny by mohla být náhradní chytač!" Ginny s trhnutím zvedla hlavu, otevíraje pusu k protestu, potom ale zachytila Harryho prosebný výraz. Zavřela pusu zatímco hleděli jeden na druhého, nevadilo mu dívat se na ni tak dlouho dokud konečně neřekla... . "Tak jo. Udělám to." Harry ji chytil do náruče a točil se s ní dokola, jako když včera večer vystoupil ze Záchranného autobusu. Když ji zase postavil, byla úplně rudá a bez úspěchu zkoušela nedat najevo jak je bláznivě šťastná. Hermiona vypadala jako by jí z uší vycházela pára. Ke všem se otočila zády a vlekla se zpátky do Doupěte aniž by s někým promluvila. "Co to s ní je?" řekl Ron, zatímco sledoval její odchod.

## Hermionina pověst

Další ráno se nahrnuli do ministerských aut a uháněli do Londýna na nádraží Kings Cross.
Jeden po druhém nenápadně procházeli přepážkou mezi nástupišti devět a deset, aby se dostali na kouzlem skryté nástupiště 9 3/4. Harry, Bill a Hermiona byli poslední, kteří ještě měli přejít přes přepážku, když se nedaleko nich náhle objevila jakoby odnikud vysoká štíhlá postava, rychle mířící přímo k nim. "Viktore!" zvolala Hermiona překvapeně, pokoušejíc se vypadat, že ji to potěšilo. Postranním pohledem se podívala na Billa a Harryho jako by je prosila, aby ji ochránili."Hermi-ou-no, tady jsi! Přišel jsem tě vyprovodit... " "Ach, jak milé... " vykoktala. "No, právě se chystám projít přepážkou. Mohli bychom jít společně." Viktor Krum vzal její ruku do dlaně a společně se vydali směrem k přepážce, potom zmizeli. Harry s Billem je následovali, Harry namáhavě tlačil svůj vozík se zavazadly a v druhé ruce držel klec s Hedvikou. Konečně byli na nástupišti všichni, na koleji už stál připraven Bradavický expres, který se třpytil ve slunci, majestátní a krásný. Celé nástupiště bylo zaplněno hemžícími se studenty v hábitech, táhnoucími svá zavazadla, soví klece a kočičí přepravky, a jejich loučícími se rodiči. Fred a George našli svého přítele Lee Jordana a zmizeli v jeho kupé. Harry s Hermionou si vyžádal společné kupé s Ronem a Ginny, všichni k němu táhli svoje zavazadla kromě Hermiony, jejíž kufry nesl Viktor Krum. Pak se zase vrátili zpátky na nástupiště, aby se rozloučili s paní Weasleyovou, s Billem a Charliem. Paní Weasleyová objímala a líbala Freda s Georgem, kteří jí vyklouzli co nejdřív to bylo možné (je to trapné, když už Vám je sedmnáct) potom Rona (ten se musel ke své malé matce poněkud sklonit, aby dosáhla na jeho tvář) a nakonec Ginny, která se tak moc sklánět nemusela. Hermionu objala a políbila jenom jednou a konečně se obrátila k Harrymu. "Tak moc jsi podobný svému otci... " začala říkat a Harry v jejích očích zahlédl slzy. "Kéž by tě teď mohli vidět tví rodiče, to že jsi prefektem a to ostatní... " Harry k ní přistoupil, rychle ji objal a políbil, aby jí zabránil pokračovat. Cítil, jak se mu do očí derou slzy. Často myslel na své rodiče, obzvlášť při příležitostech jako byla tahle, ale nechtěl o tom mluvit. Když ho pustila, Bill mu potřásl rukou a Charlie ho poplácal po zádech. "Opatruj se," řekl mu Bill, najednou vypadal velmi vážně. Harry přikývl. Charlie se na něj usmál. "Bylo by hezké, kdyby se jeden z bratrů vydal v mých stopách a stal se kapitánem Nebelvírského týmu, ale... těžko si můžu stěžovat, když se jím namísto toho stal Harry Potter, že?" Harry se zasmál. "Budu se snažit ze všech sil." "Ne, nebudeš. Prostě vyhraješ ten zatracený Famfrpálový pohár!"
"Zkrátka žádný nátlak, co?" řekl Bill, přičemž rýpl loktem Harryho do žeber. Harry se na ně usmál a pak se otočil, aby se vrátil zpátky do vlaku. Hermiona byla ještě na nástupišti, zabraná do rozhovoru s Viktorem Krumem. Harry nastoupil do vlaku a postavil se do uličky, díval se z okna na Weasleyovy a mával... "Pottere!" otočil se, přímo k němu uličkou kráčel Draco Malfoy, oblečený v hábitu krásnějším, než byly ty nejhezčí v obchodě Madam Malkinové, které si u ní Harry a dvojčata nakoupili. Musí být šitý na zakázku, pomyslel si. Pak si toho všiml. Na Malfoyově hábitu byl přišpendlen stříbrný odznak prefekta s písmenem P uvnitř. Ten Harryho byl stále ještě v zavazadlech s jeho novým hábitem. Harry si zkřížil paže přes prsa a pohledem se zabodl do Malfoye. Pro jednou s sebou neměl Crabbea a Goyla.
"Co tady děláš? Prefekti mají vpředu vyhrazené čtyři soukromá kupé. Dodržuj pravidla! Děláš ostudu ostatním prefektům!" "Protože nejsem dost nafoukaný? Je mi dobře tam kde jsem," odpověděl mu klidně Harry.
Ucítil, jak Malfoyův pohled sklouzl na jeho paži, Harry měl pořád ještě oblečené černé tričko bez rukávů a nad levým nadloktím byla omotaná Sandy. "Cos dělal ? Zvedal závaží, nebo co?"
"Jen poctivě pracoval." "Hmm. Fyzická práce. Jako mudla!" Pak ukázal na Sandy. "Co je tohle?"
"Slyšel jsi vůbec někdy o hadech, Malfoyi? Je to symbol Vaší koleje." "Myslel jsem tím - to je domácí mazlíček?" "Ne. Sandy je moje kamarádka. Těžko si uděláš domácího mazlíčka z někoho, s kým si můžeš popovídat." Počkal, až mu to dojde. "Ale jistě," řekl konečně Malfoy. "Hadí jazyk. Hmm. Slyšel jsem, že Ty-víš-kdo má svého vlastního hada. Trochu většího než je tahle zakrslá věc, samozřejmě... " Náhle se zarazil a podíval se oknem na nástupiště. Ron a Ginny vyšli do uličky, zvědaví, co ho udivilo. "No nazdar," bylo všechno co Ron řekl. Všichni zírali. Hermiona se otočila, aby mohla znovu nastoupit do vlaku, ale Viktor Krum ji chytil za ruku a přitáhl si ji k sobě. Vzal ji do náručí a sklonil se k ní, zvedl jí tvář a potom zakryl její ústa svými. Nejdřív se zdálo, jakoby se chtěla vyškubnout, ale pak to vypadalo, že se do polibku ponořila, položila mu ruce kolem krku, bylo vidět jak pod tlakem Viktorových rtů otevřela ústa a on ji hluboce líbal. Harrymu vyschlo v krku a Ronova i Malfoyova pusa byla otevřená dokořán. Jenom Ginny vypadala, že ji to nepřekvapilo. Potom se vlak začal rozjíždět a Hermiona přerušila polibek, aby mohla naskočit. Viktor Krum zůstal stát, zvedl ruku a mával jí na rozloučenou, jejím odjezdem vypadal velmi zarmoucený. Když Hermiona vklopítala do uličky, ztuhla - potkaje se s upřenými pohledy asi tuctu studentů, kteří očividně byli svědky jejího dramatického polibku na rozloučenou mezi ní a hvězdou nedávného Světového poháru ve Famfrpálu. Otevřela pusu aniž by vydala jedinou hlásku a zrudla. Nakonec to byl Malfoy, který první promluvil. "To je jasné zlepšení, Grangerová," řekl unyle a přejel jí okázalým pohledem nahoru a dolů. Ron začal vytahovat svou hůlku, ale Harry usoudil, že rychlejší než kouzlo bude něco jiného. Otočil se k Malfoyovi a přimáčkl ho dolů na podlahu uličky,

poklekl mu na prsa a pravou rukou mu tlačil na krk. Malfoy zalapal po dechu. "Nemůžu dýchat," sípal, zkoušeje dosáhnout na svou hůlku, ale brzy to vzdal a pak se jen bezúspěšně pokoušel odstranit Harryho paži ze svého krku. Ostatní studenti v uličce se přitiskli ke stěně, aby umožnili někomu projít. Byla to Alice Spinnetová, na novém hábitu měla svůj odznak primusky a tvářila se velice přísně. "Pottere! Malfoyi! Přestaňte!" Harry odtáhl paži z Malfoyova krku a znachověl, šlechetně natáhl ruku, aby mu pomohl vstát. Ten to nejdřív ignoroval, ale poté co se neúspěšně zkoušel postavit, neochotně ji přijal a jakmile byl na nohou okamžitě se pustil. Chytil se za hrdlo. Alice k nim přistoupila blíž, takže mohla mluvit potichu, ale byl to hrůzu nahánějící šepot. "Oba dva jste prefekti!" šeptala divoce. "Měli byste jít ostatním příkladem!" Mluvila děsivě jako profesorka McGonagallová. "Malfoyi!" vyštěkla. "Vrať se do svého kupé!" Ustoupila bokem, takže mohl projít, ohlédl se přes rameno na Harryho, v očích mu doutnala nespokojenost a stále se držel za krk. Alice to uviděla. "Běž!" řekla znovu a Malfoy tentokrát nabral rychlost, hrubě odstrkoval ostatní studenty stranou a už se zpátky neohlédl. Alice teď vypadala méně přísně, ale jenom trošku. "Harry, copak už mám mé vlastní koleji sebrat body?" Harry měl alespoň tu slušnost, že předstíral rozpaky. "Ne, Alice." "Dobře. Přijdete s Hermionou? Vepředu máme soukromá kupé pro prefekty. Pro každou kolej jedno." Harry se otočil a podíval se na Hermionu, která ještě pořád stála v uličce. "Hm, ne, nemyslím. Raději zůstaneme tady." "Tak fajn, možná to bude nejlepší. Myslím tím, držet tě dál od Malfoye. Naše první schůze je v neděli večer v osm třicet v místnosti vedle Velké síně. Neopozděte se!" Stála u něj velice blízko, Harry se jí podíval dolů do obličeje. Zdálo se, že se mu něco snaží sdělit očima, vypadaly nějak…prosebně. Pak se otřásla, jakoby se probudila ze sna, otočila se a odkráčela uličkou do přední části vlaku, znovu vypadala jako primuska . *Co to bylo?* divil se Harry. Zbývající čumilové jí uhýbali z cesty, pak se otočili a znovu zírali na Hermionu. Hermiona ještě víc zrudla a schovala se do jejich kupé. Ron, Ginny a Harry ji následovali. Ginny a Hermiona seděli na jedné straně, Harry a Ron na druhé. Hermiona vytáhla Křivonožku z jeho přepravky, položila si ho na klín, hladila mu oranžovou srst a vypadala, jakoby se snažila uklidnit. "Přála bych si, aby to neudělal," řekla tiše. "Myslíš Viktor nebo Malfoy?" zeptala se chytře Ginny. "No, oba," odpověděla, pořád hladila Křivonožku a ani nevzhlédla. "Předpokládám," řekl Harry dívaje se na její zářivě hnědé kudrny a opálené údy, které jí vyčnívaly z přiléhavé halenky a sukně, "…že od Malfoye, to bylo něco jako kompliment." Hermiona se zašklebila. "Malfoy je poslední člověk od kterého bych nějaký chtěla. A pořád se potřebuju zbavit Viktora, pamatuješ?" Ginny se úskočně usmála. "Na nástupišti jsi nevypadala tak dychtivě ho opustit... a v dopise jsi psala jak dobře umí líbat... " "Drž hubu Ginny!" zasyčela na ni Hermiona, ve tváři celá rudá. Ginny to úplně omráčilo, tvář se jí zkřivila a v očích se jí zatřpytily neprolité slzy. "No, asi by sis měla sednout dopředu k prefektům! Pak by ses se mnou nemusela obtěžovat!" otočila se k Hermioně zády a sledovala oknem ubíhající krajinu aniž by ji viděla. Hermiona okamžitě vypadala zarmouceně. "Ginny, omlouvám se, já... " zkoušela to urovnat, vida, že Ginny tomu nevěnuje nejmenší pozornost. V poslední době jim to moc neklape, pomyslel si Harry. Hermiona vzdychla. "Možná si raději trochu zdřímnu," řekla tiše, se zavřenýma očima se opřela a pokračovala v líném hlazení Křivonožky. Harry se podíval na Rona, který na Hermionu zíral s tak zraněným výrazem v očích, až se při pohledu na něj zachvěl. Možná by jí měl konečně něco říct, přemýšlel. A co cítím já? Nevěděl. Pak se podíval na Ginny a srdce se mu sevřelo. Chudák Ginny, co cítím k ní? Nebyl si jistý. Zdálo se, že tohle bude velice zmatený pátý rok.

Když konečně dorazili na nádraží v Prasinkách, už se všichni značně uklidnili. Během cesty měli možnost navštívit i ostatní přátele ve vlaku... kamarády z Nebelvíru Nevilla Longbottoma, Deana Thomase, Seamuse Finnegana a bratry Creeveyovy... stejně jako pár dalších studentů z Mrzimoru, které znali z hodin bylinkářství a další členy nebelvírského famfrpálového týmu. Ale protože nebyl v kupé pro prefekty, Harry nešel navštívit Cho Changovou, jak se domluvili den předtím (byla prefektkou Havraspáru za šestý ročník). Cestou si nakoupili spousty cukrovinek a dýňových paštiček, ale pořád si nechali místo pro slavnostní večeři, která na ně čekala ve Velké síni na hradě. Ron, Hermiona, Ginny a Harry sdíleli jeden povoz bez koní, který je odvezl do školy. Harry popáté vstoupil do Bradavického hradu s pocitem, že je opravdu doma. Mám za sebou víc než polovinu školy, napadlo ho. Po tomto roce už budou jenom dva další a pak... a pak co? říkal si. Stát se Bystrozorem? Hrát Famfrpál profesionálně? Tedy, pokud se mu podaří školu dokončit, teď když se Voldemort vrátil zpátky... Zkoušel na to nemyslet. Všechno má svůj čas. Tento rok mě čeká N.K.Ú. To je to, na co bych měl myslet. Vešli do Velké síně a usadili se ke stolu vyhrazenému jejich koleji. Harry se cítil docela důležitě v novém hábitu se svým stříbrným prefektským odznakem. Stejně jako Hermiona se ve vlaku převlékl. Ginny a Ron na sobě měli oblečené obnošené hábity, ten Ronův byl na manžetě roztřepený. Hagrid přivedl prvňáčky, přičemž cestou diskrétně zamával Harrymu, Ronovi a Hermioně (no, moc diskrétně ne, Hagrid byl obrovský). Poté co všichni studenti až na prvňáčky seděli, začalo rozřazování. Moudrý klobouk už zase zpíval novou píseň, která se kdysi Harrymu vtiskla do paměti, ale pak si uvědomil, že každý rok zpívá něco jiného... a po každé skvěle. Postupně, trochu v úzkých, jakmile zaznělo jejich jméno, předstupovali chlapci a dívky kolem jedenácti let, na hlavu jim byl dán klobouk a pak byli posláni do Nebelvíru, Havraspáru, Mrzimoru nebo Zmijozelu. Připadalo mu, že od jeho vlastního zařazování uběhla už spousta času. Crabbe evidentně měl malou sestru... pokud by se ovšem dala popsat jako malá, Wilhelmina Crabbeová, byla ta největší jedenáctiletá dívka jakou kdy Harry viděl. Byla zařazena do Zmijozelu, což nikoho nepřekvapilo. Docela malý hubený chlapec s kudrnatými blonďatými vlasy měl neobvyklé jméno Kratiknot - Harry byl zvědavý, jestli není příbuzný s učitelem kouzelných formulí. Kratiknot byl za jásotu celého stolu, kterým provázeli každého jejich nováčka poslán do Nebelvíru. Na konci, měli v Nebelvíru osm nováčků, čtyři dívky a čtyři chlapce. K Wilovi Kratiknotovi přibyli Andy Donegal a jeho sestra-dvojče Amy (kteří se narodili v mudlovské rodině), mladší sestra Deana Thomase Jamaika; Barry Bagshot, Peggy Patriková a Jules Quinn, ze starých kouzelnických rodin a Gillian Lockleyová, která stejně jako dvojčata pocházela z mudlovské rodiny. Nově zařazení studenti se posadili ke stolům patřícím jejich koleji a vzhlíželi k hlavnímu stolu, kde nyní povstal Brumbál. "Vítejte v novém roce v Bradavicích ! Doufám, že všichni studenti třetího ročníku mají podepsané povolovací formuláře - nebo žádné návštěvy Prasinek! Dále, nevím co Vám sdělili Vaši rodiče, ale... " v

Harrym hrklo a pokoušel se udržet dýchání v klidu. "Bradavice jsou jedním z nejbezpečnějších míst, kde byste mohli být. Jste zde proto, aby se z Vás staly ty nejlepší čarodějky a kouzelníci. Nemáme ve zvyku přicházet o studenty, ale musím přiznat, že jsme minulý rok jednoho studenta ztratili… Soutěžil o Pohár tří kouzelníků, ale jeho smrt přímo nesouvisela s plněním soutěžních úkolů... byl zabit Lordem Voldemortem." Studenti prvního ročníku, kteří pocházeli z kouzelnických rodin hlasitě zalapali po vzduchu, mudlovští prvňáčci vypadali zvědavě. "Jak jsem řekl, Bradavice jsou jedním z nejbezpečnějších míst na Zemi. Žádáme Vás, abyste byli obzvláště opatrní, především během návštěv Prasinek. Ve světle současných událostí si vyhrazuji právo tyto návštěvy zrušit bez jakéhokoliv upozornění nebo vysvětlení. Pokud k tomu dojde, prosím vezměte na vědomí, že to je pro bezpečnost každého z Vás a nezkoušejte to nijak obejít," řekl, přičemž se díval na Freda a George, kteří sledovali špičky svých bot. "Rovněž Zakázaný les je stále zakázaný, proto se tak jmenuje. Nezapomeňte na to!"
"Takže! Teď si zazpíváme školní hymnu a pak jídlo!" skončil. Všichni se postavili a nachystali se ke zpěvu. Harry ji praktikoval na hudbu "Londonderry Air" svým novým tenorem, přičemž vypustil slova "Já půjdu tou horní cestou a ty zase tou spodní…" Ron svým chvějícím se barytonem zpíval na melodii národní hymny, Hermiona zpívala "Svíci ve větru" se vším všudy a George s Fredem si
nahlas unisono prozpěvovali na melodii "Tančící Matildy," takže jejich interpretace vynikala ve směsici všech možných i nemožných písní, naštěstí jim tam slova docela překvapivě pasovala. Když dozpívalo i posledních pár zpěváčků (vždy to byli ti, co si zvolili pomalou baladu) na stolech se objevilo jídlo a všichni se do něj s gustem pustili navzdory cukrovinkám, které spousta z nich snědla ve vlaku. Mladý Will Kratiknot byl usazen napříč naproti Harrymu a Ronovi mezi Hermionu a Ginny. "Ty jsi Harry Potter?" zeptal se, naplněn posvátnou bázní, zíraje na jizvu na Harryho čele. "Jsi prefekt?" Harry se na něj laskavě zadíval. "Ano a ano. Jsi příbuzný profesora Kratiknota?" "Je to můj strýc. Vlastně prastrýc. Je velký bratr mého dědečka. Moc ho nevídám, protože většinu roku tady učí." Představa maličkého profesora Kratiknota, kterému říkají “velký” přinutila Harryho vyprsknout. Pokusil se ovládnout. "Vsadím se, že jsi v kouzlení skvělý." "Ach, to pochybuju. Není to můj píseček. Mnohem víc mě zajímá Přeměňování - možná se jednoho dne stanu Zvěromágem." Harry a Ron se podívali jeden na druhého, pokoušejíc se nesmát, jedenáctiletý používá slova jako "píseček." Mladý Will Kratiknot sliboval být zajímavým prvňáčkem. Po zákusku se zvedli k odchodu. Harry chtěl mluvit s Ronem ohledně zítřejšího famfrpálového tréninku - to byla sobota. Vyučovat se začne až v pondělí, měli volný víkend zrovna před zahájením. Ale to padlo, teď byl prefektem a měl jiné povinnosti. "Harry, Hermiono," řekla Alice, která k nim přišla. " Zaveďte prosím prvňáčky do Nebelvírské věže a ujistěte se, že se zabydleli ve svých ložnicích. Zodpovězte jim všechny otázky. McGonagallová mě chce vidět." Otočila se a odkráčela k hlavnímu stolu, kde profesorka McGonagallová ještě stále seděla, mluvila s profesorkou Vectorovou, Hagridem a Brumbálem. Pak si Harry všiml, že na oslavě chyběl Snape. Neměl čas nad tím přemýšlet, hnal houf prvňáčků nahoru po schodech. Když se dostali k podobizně Buclaté dámy v růžové toaletě, která zakrývala vchod do Nebelvírské věže, Harry náhle zjistil, že nezná heslo. Bezmocně se otočil k Hermioně. Ta si jen povzdychla a řekla Buclaté dámě: "Cimburí." Portrét se odsunul a všichni se vecpali do společenské místnosti. Vypadala stejně útulně a pohostinně jak si ji Harry pamatoval, s pohodlnými křesly rozmístěnými kolem planoucího krbu. Poprvé si všiml vztyčeného nebelvírského lva na jednom z hlavních oblouků, které utvářely ohniště. Hermiona vzala dívky nahoru po spirálovém schodišti vedoucím k dívčím ložnicím a Harry zase ukázal ložnici chlapcům. Jakmile dorazili k místnosti, uprázdněné studenty sedmého ročníku, kteří už dokončili školu, všichni náhle horečně obsazovali postele s nebesy. Harry musel přerušit boj mezi Andy Donegalem a Barrym Bagshotem, protože oba chtěli postel co byla nejdál ode dveří. Místo toho ji přidělil Willu Kratiknotovi, i když si nebyl jistý, jestli se zachoval zcela správně, ale nepřišel na jiný způsob jak by to vyřešil. Pak se vyskytla panika kvůli kočce Julese Quinna, protože Andy měl alergii a Jules trval na tom, že kočka bude spát s ním. Možná nejsem stvořený na to být prefektem, přemítal Harry. Rozhodně nepředpokládal, že to bude zahrnovat i hlídání dětí. Nemohl si vzpomenout jestli se v prvním ročníku choval stejně nedospěle. Řekl Andymu, aby si ráno zašel na ošetřovnu pro kouzelný lék a tím se vyhnul alergické reakci na kočku. Když to vypadalo, že už se konečně všichni usadili, Harry je opustil, dotýkaje se hůlkou každé svíčky, zhasínaje jednu po druhé a ve světle poslední pozoroval vyčerpané chlapce, ležící zavrtané v jejich postelích. Potom Harry uslyšel Willa potichu říct, "Harry? Mohl bys... jednu nechat svítit?" Harry přikývl a tiše zavřel dveře. Když se vrátil zpátky do společenské místnosti, Hermiona, Ron a Ginny seděli ve třech ze čtyř křesel umístěných blízko ohně a drželi mu místo. "Co ti trvalo tak dlouho? Prvňačky byly hodné jako zlatíčka." "No, já jsem měl prvňáky, což je něco jiného. Nejdřív bitka o postele, pak to pokračovalo Quinnovou kočkou... . nehledě na to, že se celý den cítím nějak mimo... nemůžu pohnout ani prstem." Minutu všichni tiše seděli a vyčerpaně hleděli do ohně. "Já vím," řekla náhle Hermiona. Harry zavřel oči. "Co víš?" zeptal se jí líně, přičemž uvažoval, jestli se nechystá navrhnout pravidelné studijní schůzky na N.K.Ú. "Proč se cítíš mimo. Dneska jsi nešel běhat." Harry otevřel oči a na chvíli se zamyslel. "Myslím, že máš pravdu. Teď už je trochu pozdě, samozřejmě, ale zítra ráno před snídaní bych to mohl zkusit." "V pořádku. Sejdeme se v sedm tady ve společenské místnosti a uděláme pár protahovacích cviků." "Ach... " začal Harry, překvapený, že v tom chce pokračovat, ale vzpomněl si jak vypadá v běžeckém úboru a neprotestoval. "Předpokládám," řekl, "že bychom mohli využít písčitou cestu okolo famfrpálového hřiště. Asi to bude jednodušší než po chodníku zpátky domů." Ron udělal obličej. "Sedm ráno! V sobotu! Vy jste šílení!" "Buď rád, že v tuhle hodinu netrvám na famfrpálových trénincích! Ty nebudou dřív než po snídani. Ty a Ginny oba přijdete, ano?" Hleděl na ně s nadějí. Přikývli. "Dobře, protože Fred a George jsou volní... mluvil jsem s nimi ve vlaku... a oni říkali, že přivedou Alici, Katie a Angelinu. Sejdeme se dole na hřišti." Náhle přestal mluvit a pořádně zívl. "Ach! Tyhle první dny jsou vyčerpávající. Myslím, že potřebuji postel. Dobrou noc." "Já taky," řekl Ron. "'Dobrou, Ginny, Hermiono." Dívky řekly dobrou noc a potom zamířily k vlastnímu schodišti. Harry a Ron se dovlekli do své ložnice ve vrcholku věže, jejíž dveře byly nyní označeny cedulkou “pátý ročník” Neville už spal, Seamus s Deanem seděli na Deanově posteli a prohlíželi si fotografie z Seamusovy dovolené v Austrálii. Ron je chvíli pozoroval, pak se

převlékl do pyžama a zavrtal se pod peřinu. "Seamus byl v Australii," řekl tiše, ale v jeho hlase se ozvalo ostří. Harry si oblékl pyžamové kalhoty, ale od pasu nahoru měl pouze svůj baziliščí amulet a Sandy omotanou kolem levé paže. Pohlédl na Rona a zatímco se chystal do své vlastní postele s nebesy zamumlal, "Promiň." Ron pokrčil rameny, pokoušel se předstírat, že mu to nevadí... ale očividně vadilo. Spustil závěs. Harry ho napodobil a lehl si s rukama za hlavou. Cítil se vinný, protože Ron byl uvězněný celé léto doma jenom proto, že je jeho přítel. A Hermiona byla téměř unesena. Kdy to skončí? To by Harry rád věděl. Ale znal odpověď: až bude Voldemort mrtvý nebo... až budu mrtvý já. Další ráno se Harry a Hermiona vpotáceli do vstupní haly v osm hodin, mající za sebou čtyřicet minut běhu a deset minut protahovacích cviků před a po běhání. Harry před tím odložil Sandy pod růžový keř v zahradě, pak ji znovu vyzvedl a nechal ji, aby se mu opět omotala kolem paže. Přesunuli se do chodby v třetím poschodí a Hermiona na něj vyčerpaně mávla, zastavila se před portrétem dívky v dlouhé sukni, která měla ovčáckou hůl a kolem stádo ovcí. "Citrónová vůně," řekla pasačce, hlídající vchod do prefektské koupelny pro dívky. Harry se plahočil další dvě poschodí až do pátého patra, kde se zastavil před sochou Borise Bezradného (byl bezradný během odboje skřítků v roce 1510, jak ho Hermiona informovala) a odpočítal čtvrté dveře vlevo od Borise. Přede dveřmi řekl: "Lesní vůně," a ty se otevřely. Jak si vzpomínal, koupelna byla honosná jako římské lázně, celá obložená mramorem. Bohužel, nebyla prázdná jak si pamatoval, ve vaně velikosti plaveckého bazénu se válel Draco Malfoy, plaval v šedozelených bublinkách, světlé vlasy vlhce připlácnuté k hlavě. "Malfoyi! Co tady děláš?" "Co tady JÁ dělám? Nezapomeň, že jsem taky prefekt. Proč vypadáš tak zdecimovaně a upoceně? To je tak těžké sem dojít? Ztratil jsi po čtyřech letech cestu? Ty jsi byl prvňákům skutečnou oporou, co? Třeba ti dají plánek." "Pro tvou informaci, byl jsem venku běhat. S Hermionou," dodal aniž věděl proč. Malfoy se chlípně usmál. "Grangerová? Copak, zkoušíš ji přebrat Viktoru Krumovi? To bylo včera představení." Podíval se na Harryho, který stále ztěžka oddechoval po běhu, Harry cítil nával adrenalinu ze cvičení a měl pocit, že by dnes klidně mohl z Malfoye vymáčknout duši holýma rukama, pokud by chtěl. "Co se děje, dnes mi nehrozí ublížení na zdraví? Příliš unavený pobíháním kolem jako mudla?" "Chtít sprchu je asi příliš," vzdychl Harry a namířil si to k mramorové přepážce, která oddělovala sprchy od bazénu. "A už mě stejně nudíš. Nemůžeš vymyslet horší urážku než “pobíhat kolem jako mudla?'" "Je brzo. Právě jsem vstal. Nech mě nejdřív nasnídat," zasmál se. Harry
položil Sandy opatrně do rohu, pak se vysvlékl a vešel do sprchy. Horká vodní tříšť byla jako požehnání a on do ní vděčně ponořil tvář, jakoby v modlitbě. Rád by věděl jak by Malfoy reagoval, kdyby viděl Hermionu v bikinách, myslí mu proběhla vzpomínka na to, jak v nich vypadá a brzy cítil, že místo horké sprchy by si spíš měl dát studenou. Když byl hotový, osušil se, vzal si Sandy zpátky na ruku a s ručníkem kolem pasu šel k velkému šatníku vedle vany. Znovu na sobě cítil Malfoyův pohled a byl zvědavý, jestli bude mít další komentáře týkající se manuální práce. Přinejmenším nejsem bledý, vyzáblý mizera, pomyslel si. V šatníku byly zelené, modré, žluté a červené hábity.Vybral si nadýchaný červený hábit, který měl na srdci vyšitého nebelvírského lva a nazul si černé koupelnové přezůvky, jež objevil na dně šatníku. Cítil se jako znovuzrozený, celý vlhký a zrůžovělý, vlasy se mu vzadu na krku kroutily. Ostříhat - pomyslel si znovu, musím se nechat ostříhat. Přinesl si oblečení ke dveřím koupelny, Malfoy stále ještě nevylezl ven z vany. "Opatrně, Malfoyi," řekl před odchodem, "S takovou se ti kůže pěkně scvrkne. Ne, že by někdo poznal rozdíl." Malfoy udělal obličej, pohnul se, aby vytáhl svou hůlku, kterou měl položenou na kraji vany, ale Harry se zasmál a vyběhl ze dveří. S úsměvem kráčel zpátky do Nebelvírské věže a vrtěl hlavou. Přinejmenším, když je Malfoy prefektem, znamená to, že s Crabbem a Goylem bude trávit méně času. Samotný byl opravdu docela poddajný, přemýšlel Harry. Sdělil Buclaté dámě heslo a vlezl do společenské místnosti. Byla tu jen Parvati s Levandulí a protože byla sobota, raději než černé bradavické hábity si oblékly džíny a krátká trička. Vzhlédly a upřeně na něj zíraly. Parvati vypadala důkladně překvapená. "Harry," řekla. "Vypadáš, jako bys měl skvělé léto." Příští vteřinu si uvědomil, že se dívá dolů na jeho nohy (hábit mu dosahoval jen ke kolenům), které si zpevnil během a nyní byly docela svalnaté. Pak si všiml, že Levandule upřeně hledí na jeho hruď, kde se mu hábit rozevíral. Zkoušel se tvářit lhostejně. " Hádám, že ano. Přál bych si, abych měl čas se nechat ostříhat. Cítím, že potřebuju změnit vzhled... " "Ach!" ozvala se náhle Levandule. "Parvati to zvládne. Je fakt dobrá! Dělá vlasy svému tátovi."
Parvati se na něj dívala stejným způsobem, jako když ji vyzvedl minulé vánoce na vánoční ples... dřív než jí během tance stoupl na nohu a poté ji ignoroval, protože zbytek plesu strávil pozorováním Cho Changové s Cedricem Diggorym. "Ano," řekla teď pomalu, dívaje se na něj úkosem, jak si ho zkoušela představit s novým účesem. "A je dobře, že už máš vlhké vlasy. Posaď se sem," nařídila a přisunula mu dřevěnou židli od stolu na kterém psali domácí úkoly. Poslušně se posadil, svíraje přitom propocený běžecký úbor. Zkusil jí vysvětlit, jak by si to přestavoval a ona přikývla a řekla: "Přesně tak jsem si to představovala. Vždycky jsem si myslela, že by na tebe mohl být daleko lepší pohled... " Harry byl překvapený, kolik dívek v Bradavicích trávilo čas přemýšlením jak ho změnit. "Incisio!" zamumlala a zvedla svou hůlku ze které na konci vyrašily nůžky. Jak pracovala, Harry se díval na své vlasy padající na zem všude kolem něj, přičemž si připomněl své dětství, když se ho Dursleyovi pokoušeli ostříhat - vlasy mu jakoby kouzlem zase narostly a on vypadal úplně stejně jako předtím (to ještě netušil, že je čaroděj). Překvapilo ho to stejně jako Dursleyovi a pěkně ho za to potrestali, protože si mysleli, že to udělal naschvál. Když byla Parvati hotová, znovu mávla hůlkou "Finite Incantatem!" Nůžky zmizely. "Imago!" řekla a z konce hůlky vyrašilo zrcadlo. Otočila ho k Harrymu, takže se mohl prohlédnout. Bylo to přesně podle jeho představ. Krátké po stranách, ale to bylo fajn, protože neměl velké uši - měl je opravdu podivně malé, s boltci přiléhajícími k hlavě, místo toho, aby mu kývavě visely dolů. Nahoře taky kratší, vyčesané do vrchu, takže měl holé čelo a jizvu už nic nezakrývalo. Byla teď dobře viditelná, stejně jako jeho živé zelené oči. Znovu si nasadil brýle, prohrábl si dlaní vlasy, aby se mu ještě víc postavily. "Díky, Parvati! vypadá to přesně tak jak jsem chtěl!" Postavil se a usmál se na ni, zmatený její reakcí, když zrudla. Obyčejně se chichotala... ale teď ne. Najednou cítil, že jí potřebuje něco říct…..něco, co jí měl říct už dávno. "Poslyš, Parvati, musím se ti omluvit za své chování na Vánočním plese. Byl jsem pěkný pitomec a ty sis to nezasloužila." Tu noc vypadala opravdu krásně,

vzpomínal. Usmála se a podívala se na něj svýma velkýma tmavýma očima, které jí zářily v smetanovém obličeji. "To je v pořádku, Harry. Šla jsem na Vánoční ples s Harry Potterem, jedním z bradavických šampionů a vítězem Poháru tří kouzelníků. To je něco, co budu vyprávět ještě svým vnoučatům... " Sklopil pohled na zem, v rozpacích nad její odpovědí, pak si všiml svých vlasů všude kolem. "Ach, takový nepořádek! Je tu někde smeták?" "Ty jsi někdy tak legrační, Harry. To bude tím, že každé léto trávíš u mudlů, takže... *Nonhirsutum*!" a jakmile zamávala hůlkou, všechny ostříhané vlasy zmizely. Z podlahy, křesla i z Harryho ramen a běžeckého oblečení, které pořád držel. Znovu se na ni usmál, překvapený, proč si předtím nevšiml, jak nesmírně velké má oči a potom vylezl po schodech nahoru do své ložnice. Vzpomněl si, že ho Cho Changová pozvala na schůzku a Alice den předtím u něj stála tak blízko….říkal si, jestli se dívky z Bradavic nedohodly, že je teď lovecká sezóna na Harryho Pottera. Rozhodně to tak vypadalo.
Harry si oblékl černé tričko bez rukávů a černé džíny, nasadil si bazilišší amulet, Sandy a sešel dolů na snídani, přičemž si s sebou nesl famfrpálový dres a Kulový Blesk. Všichni ostatní už odešli a když znovu vstoupil do společenské místnosti, dokonce i Parvati s Levandulí byly pryč. Takřka doskákal dolů do Velké síně, po ranním běhu se zase cítil v pohodě. Jenže když tam vstoupil, cítil se všelijak jenom ne normálně. Zatímco kráčel kolem nebelvírského stolu, spíš cítil než slyšel (vibrace se zdály přicházet skrz podlahu - vypadalo to, že se šepot skládal z velké části z vysoko posazených hlasů... ženských hlasů) jak říkají: "Koukni se na Harryho Pottera... co to Harry Potter udělal... nevypadá tak... ach můj bože, podívej se na Harryho Pottera... " svraštil čelo, posadil se mezi Rona a Hermionu a zjistil, že se dívá do Ginniny užaslé tváře. George, který seděl vedle ní se rozesmál a strčil jí kus koláče do otevřené pusy, takže začala prskat a vyplivla ho zpátky na talíř. "Georgi!" Jen se smál. "Promiň, Ginny. Ale měla bys vidět jak se tváříš! A tvoje pusa byla otevřená, takže... " "Nechápu to," řekl Harry, dívaje se po místnosti na dívky natahující krky, dokonce i u zmijozelského stolu. " Copak nikdo neslyšel o lidech co se dali ostříhat?" "Ach," řekl George potměšile. "Ty sis ostříhal vlasy Harry?" Harry po Georgeovi hodil vdolek, ten se jen smál a pošklebovál. "Vlastně to byla Parvati. Myslím, že odvedla docela dobrou práci." Ginny němě přikývla a naslepo sáhla po toastu. Harry si všiml, že její velké hnědé oči vypadají poněkud nezaostřeně. Vedle něj řekla Hermiona, "Odvedla fantastickou práci... " zírala na něj a zasněně natáhla ruku, aby se dotkla jeho vlasů. "Hermiono!" zaječel popuzeně Ron. Vyskočila, jakoby se probudila. George se smál do chvíle, než Angelina, sedící vedle něj, souhlasila s Hermionou, říkaje důrazně, "*To je slabý výraz." "Hej!" zareagoval George a rozesmál tím teď Angelinu. Harry cítil jak rudne. "Lidi, to to bylo předtím tak špatné?" pohlédl na Hermionu, která se odvrátila - celá rudá, potom na Ginny dívající se upřeně do svého talíře. "No, teď není těžké vidět tvou jizvu," řekl Ron rozhodným hlasem. "*A* s tímto tričkem není těžké vidět tvoje svaly... " přidala se k němu snaživě Angelina. George se otočil a zlobně se na ni podíval, pak na Harryho, ale ona se usmála a sklonila se, aby mu dala pusu na tvář. "Ach, to bylo tak snadné, Georgi. A ty jsi tak roztomilý, když žárlíš... " Snídaně se pro Harryho stala nějak nepohodlnou, protože musel pořád přemýšlet …. bylo to předtím tak špatné? zajímalo ho. Dřív než utekla, zamumlala Hermiona něco o knihovně, přičemž se ještě na něj ohlédla přes rameno. Ginny se po zbytek jídla vyhýbala kontaktu s jeho očima a Harry se vyhýbal pohledu ke stolům ostatních kolejí, včetně chvíle, kdy opouštěl síň, předstíraje, že je naprosto fascinovaný svými teniskami. Po snídani se nebelvírský famfrpálový tým shromáždil v převlékárně vedle hřiště a oficiálně zvolil Harryho novým kapitánem, načež Harry představil Rona jako nového brankáře, rezervního útočníka a také odrážeče (" Co si myslíš, že se nám stane?" chtěli vědět Fred s Georgem), a Ginny jako náhradního chytače. "A já budu v případě potřeby náhradní brankář," řekl jim Harry. Chtěl zapomenout na snídani a tvářil se tak úředně jak to jenom šlo. Angelina se k němu zase chovala normálně (domníval se, že většina jejích komentářů u snídaně měla popíchnout George), ale Katie Bellová a Alice Spinnetová vypadaly trochu zneklidněně. "V pořádku, všichni potřebujeme trénovat... a někteří z nás potřebují trénovat víc než jednu pozici. Vzhledem k tomu, že je nás osm, rozdělíme se do dvou družstev. Útočníci se budou muset střídat na jiných pozicích, protože v každém družstvu potřebujeme jenom jednoho. Ty budeš nejdřív jeden z chytačů, Katie, zatímco já budu brankář, Alice bude tvůj útočník a Fred bude odrážeč. Rone, ty a Ginny budete brankář a chytač v druhém týmu s Angelinou a Georgem. Tak jdeme na to!" Jakmile začali hrát a soustředit se na to, aby nespadli z košťat nebo aby je nezasáhl Potlouk, všichni vypadali zase normálně. Ginny chytila Zlatonku před Katie, pak před Angelinou a Alicí. Alice, Katie a Angelina byly docela překvapené, ale přikládaly to faktu, že Ginny nesoutěží proti Harrymu. Potom Harry nařídil, aby se útočníci vyměnili a teď se Ron mohl procvičovat v útočení, zatímco Harry hrál chytače. Přesto Ginny chytila Zlatonku pokaždé jako první. Po dalších tréninkových hrách s Ronem jako odrážečem a Fredem a Georgem jako brankářem a chytačem (Harry vážně uvažoval nad tím, jestli by George neměl nosit brýle, Zlatonka se vznášela tak stopu od něj, kde ji uchvátila Ginny a pak ji shrábla), Harry ukončil trénink. Jak všichni opouštěli pole, Alice a Katie se dívaly na Ginny, jakoby byla nějaký vetřelec. Angelina jí položila paži kolem ramen a řekla jí: "Nestarej se o ně. George mi prozradil jak jsi dobrá - teď aspoň vím, že nepřeháněl! V podstatě si myslím, že záměrně zahodil šanci." Ginny se na ni vděčně usmála, potom sledovala jak se Angelina a George vzali za ruce a opustili zbytek skupiny, šli dolů směrem ke skleníkům, jeden na druhého se usmívali a mohutně houpali spojenýma rukama. "Kam jdou?" zeptal se Harry Ginny, zatímco pokračovali k hradu. Ron vypadal, jakoby ho to taky zajímalo. Fred byl vpředu s Alicí a Katie, zkoušeje je rozesmát špatnými vtipy. "Kam myslíš?" řekla Ginny zamračeně. Harry a Ron vydali simultální "Ooochhhhh," jak jim to došlo a ona zavrtěla hlavou.
"No sláva," zamumlala, zvýšila rychlost a opustila je. Harry se podíval na Rona. Kdy Ginny začala být tak výmluvná? Zajímalo ho. Ron se na něj nepodíval. Zněla skoro vyčerpaně, napadlo Harryho. Vzpomněl si, jak se chichotala, když přistihla Percyho líbajícího svou přítelkyni Penelopu, zatímco byl Harry v druhém ročníku a Ginny v prvním, ale tenkrát jí bylo teprve jedenáct. Tři roky jsou docela rozdíl, uvažoval Harry a pozoroval, jak odchází od něj a Rona směrem k hradu. Nebetyčný rozdíl.
Po obědě se Harry, Ron a Hermiona vydali do Hagridovi boudy, aby zjistili, jak se má. "Možná se nám z něj podaří vytáhnout co dělal na Ukrajině," řekl Harry po cestě. "Jak víš kde byl?" chtěla vědět Hermiona. "Myslela jsem, že to je

tajemství." "Řekl mi to... svým způsobem," odpověděl Harry. "Jenom doufám, že se obři nepřidají na stranu Ty-víš-koho," ozval se Ron. "V každém případě si myslím, že Hagrid byl perfektní vyslanec... nebral s sebou taky Madam Maxime? Chci říct, ona je ředitelkou velice vážené školy čar a kouzel. Dostala lekci," oznámila Hermione autoritativně. Harry se naštval. "Doufám, že máš pravdu." Hagrid vypadal potěšeně, když zaklepali na jeho dveře, ale během čaje pokaždé změnil téma, když se ho ptali na obry nebo co budou studovat v Péči o kouzelné tvory. Odcházeli s pocitem, že jejich návštěva vyšla naprázdno, ale když se vrátili do hradu, Hermiona oběma připomněla, že nešli Hagrida navštívit, aby z něj tahali informace ale proto, že je to jejich přítel. "A stejně," pokračovala, " nic nemůže být horší než třaskaví skvořejši. Správně?" "Správně," odpověděli Harry s Ronem slabě, přičemž si vzpomněli na malého draka. Jenom doufali, že má pravdu.
"Takže…" řekl Roger Davies s falešným nadšením, stojíc za stolem, kde on a Alice předsedali schůzi prefektů, "…rozuměli jste všichni těmto bodům?" Všichni prefekti souhlasně zasténali, umírali touhou, aby už schůze skončila. I Hermiona jevila známky ochablosti po dvouhodinové schůzce. Dvě hodiny? pomyslel si Harry. Diskutujeme o postupech při změně hesla do oblastí s omezeným vstupem a jak odebrat body kolejím při jasných přestupcích už dvě hodiny? Ve skutečnosti diskutovali o více věcech než jenom o tom, ale to už se Harrymu zatemnilo. Osobně měl pocit, že Roger hladověl po moci a zejména miloval její uplatňování nad ostatními prefekty, teď je mohl blbě nudit tak dlouho, jak se mu zlíbí. Dokonce i Alice a jeho vlastní bratr Evan, vypadali jako by ho nejraději začarovali. "Dobře," řekla rychle Alice. "Máte nějaké další návrhy co nepočkají na další schůzi?" "Odloženo!" zazněla rychlá odpověď Ernieho MacMillana, z Mrzimoru. "Podpora?" "Podpora!" reagoval zmijozelský prefekt šestého ročníku. "Všichni souhlasí?" "Ano!" odpovědělo dvacet dva vyčerpaných hlasů. "Kdo je proti?" "Ale já... " začal Roger. Alice ho přerušila. "Všichni souhlasí. Schůze se odročuje." "Podpora!" zazněl neočekávaně hlas Draca Malfoye. "Všichni souhlasí?" "Ano!" "V pořádku. Schůze je odročena."
Snažila se vypáčit Rogerovi z ruky kladívko tím, že tloukla do stolu a zkoušela mu odtáhnout ruku. Roger vypadal hluboce uražen. Alice převzala od Hermiony poznámky, která se dobrovolně přihlásila, že bude zapisovat. Alice jí k tomu účelu nabídla rychlobrk, ale Harry namítal, že nejsou zrovna spolehlivé a mají tendenci přikrášlovat (vzpomněl si na obzvlášť nešťastné interview s Ritou Holoubkovou), takže Hermiona zvolila starý způsob. Jakmile byli prefekti připraveni k odchodu, Harry si všiml upřeného pohledu Mandy Brocklehurstové a poznal, že hraje jako útočník Havraspárského famfrpálového týmu. Měla vlnité kaštanové vlasy, na malém nose pár pih a velké tmavě modré oči, které ho důkladně studovaly. Podíval se jinam, přímo do očí Alice Spinnetové. Byl si vědom i pohledů Hermiony a Cho Changové. Skvěle, pomyslel si, tohle už začíná být strašidelné. Většinu minulého dne (po návratu od Hagrida) a celé nedělní dopoledne, s výjimkou jídla, strávil zalezlý v ložnici. Někdy, jakmile zatáhl závěs své postele s nebesy se dal do čtení knížky N.K.Ú. za pomocí světla z hůlky. Fajn, pomyslel si, pokud mám takhle trávit svůj čas, abych se vyhnul těm divným pohledům, možná mi to umožní dostat lepší ohodnocení N.K.Ú." Alice řekla: "Mohl bys tu po schůzi na chvíli zůstat ?" Přikývl, svému hlasu nedůvěřoval. Jediné co ze sebe dostal bylo: " Mohli byste prosím na mě přestat všichni zírat?" Hermiona nenuceně prohlásila, "Sejdeme se ve vstupní hale," a odešla. Cho Changová a Mandy Brocklehurstová taky odešly, poněkud pomaleji. Alice se posadila do křesla naproti němu, kde předtím seděla Hermiona. Byli v místnosti sami. "Takže, Harry," řekla s úsměvem, Harryho napadlo, že sedí nějak moc blízko. "Jak jsi daleko?" Harry se znovu opřel do křesla, takže teď stálo jenom na dvou zadních nohách a pokoušel se vypadat lhostejně. Pomáhalo mu to udržovat vzdálenost mezi ním a Alicí. "Však víš, chlapci v prvním ročníku jsou pořád ještě moc mla…. " byl nucen přestat, protože se jeho křeslo příliš naklonilo dozadu, dostalo na hladké kamenné podlaze smyk a zřítilo se s Harrym na hromadu, přičemž cestou dolů jeho noha těsně minula Alicinu čelist. S výkřikem vyskočila na nohy, zkoušeje mu pomoci se postavit, ale on ji odstrčil, ačkoliv to bylo ještě horší. V momentě Hermiona, Cho a Mandy přiběhly zpátky do místnosti a všechny najednou se mu pokoušely pomoci. Víc překážely než pomáhaly a on nakonec musel zakřičet: "Přestaňte!" Polekaně ustoupily zpátky, on vyskočil na nohy, postavil křeslo a oprášil si hábit, zkoušeje posbírat zbytky důstojnosti. Pak jim všem pokynul a řekl: "Dobrou noc, dámy." Otočil se k odchodu, jeho nový hábit se za ním zavlnil, jak dělal velké kroky, aby co nejdřív zmizel. Hermiona ho dohnala až ve vstupní hale. Srovnala s ním krok, když stoupal do schodů, vždy po dvou (měla co dělat, aby mu stačila). Vůbec tomu nevěnoval pozornost. Na Hermionu se ani nepodíval ani na ni nepromluvil. Když se dostali k portrétu, Harry neřekl heslo, místo toho se k ní otočil a zprudka se zeptal: "Proč se všechny holky na tomhle zpropadeném místě najednou chovají tak divně?" Hermiona se na něj usmála, ale vypadala jako by ho ve skutečnosti neposlouchala, natáhla ruku a přejela mu po čelisti. "Brzy se začneš holit, Harry," řekla tiše. Prstem sledovala linii jeho čelisti. "Ty vůbec nemáš ponětí, jak jsi přitažlivý, že?" Teď už skoro šeptala. Harry cítil, jak mu hlasitě buší srdce, zdálo se, že to způsobil její prst přejíždějící po novém porostu na jeho bradě. Najednou řekla hlasitě, "Cimbuří!" a obraz se odsunul. Vstoupila do společenské místnosti s větší důstojností než předvedl po svém pádu na zem po prefektské schůzi. Bez ohlédnutí zamířila do dívčí ložnice.

## Skutečný Moody

Když Harry příštího rána potkal Hermionu ve společenské místnosti, chovala se, jakoby se mezi nimi minulou noc nic nestalo. Ty vůbec nemáš ponětí, jak jsi přitažlivý, že? Ozývalo se mu v hlavě jako ozvěna. Hermiona se před během bezstarostně protáhla a napila vody, i když se Harrymu zdálo, že se mu vyhýbá pohledem. Možná si to jenom představoval. Po ranním běhu měl konečně pocit, že se jeho život vrací do normálu. Osprchoval se v prefektské koupelně (tentokrát Malfoye ve vaně ignoroval a pro jednou Malfoy ignoroval jeho), potom se oblékl a šel na snídani. Zatímco jedl, nenápadně se rozhlížel po Velké síni, ale vypadalo to, že si na jeho nový sestřih už všichni zvykli a

konečně se mohl v relativním klidu nerušeně najíst. Naproti němu sedící Ron řekl s plnou pusou ovesné kaše, "jsi připravený, Harry?" Harry se zamračil. Na co? "Připravený?" "Na Snapea. Slyšel jsem, že k páťákům je obzvlášť hnusný. Příprava na N.K.Ú. a všechno kolem.... vyfasovali jsme ho první hodinu v pondělí, ve středu a v pátek." Harry zasténal. Zapomněl, že Lektvary mají hned po snídani. "A myslím si, že bylo pěkně kruté dát nám lektvarovou dvouhodinovku ještě na pátek odpoledne, před tím než se člověk připraví na víkend... ""Jo, vždycky se mi zdá, že to nikdy neskončí. Co se dá dělat, budeme teď každý týden začínat pohledem do roztomilého obličeje Severuse Snapea... " "Opatrně, Weasley," ozvalo se za ním sladce. "Prefekti jsou povinni hlásit každý nedostatek kázně profesorům. Vy si neděláte poznámky, Pottere a Grangerová?""Necháme to na tobě, Malfoyi," zazněla Hermionina rozhořčená odpověď. "A pokud opravdu chceš, abychom to udělali, můžu taky předložit velice přesný výčet okamžiků, kdy jsi pomlouval Hagrida, který je taky učitel – nezapomeň." "Jen podle jména," odpověděl Malfoy. Po této urážce Hagridova učení Harry a Ron společně povstali... i když s tím tajně souhlasili, přece jen byli Hagridovi přátelé. Tolerovali jeho zanícení pro Péči o kouzelné tvory, ale nikdo z nich by neprotestoval, kdyby si pro jednou oblíbil koťata nebo štěňátka. "Harry! Rone!" zvolala Hermiona nebezpečným hlasem, jakoby se chystala oznámit, že kvůli jejich chování strhává Nebelvíru body. Harry zvedl svůj objemný batoh. "Žádný strach, Hermiono," řekl jí. "Měli bychom už jít dolů do sklepení. A on si to vynahradí až budeme se Zmijozelem hrát Famfrpál." Usmál se na Rona, který souhlasně přikývl. Pak se Harry otočil, zachytil Ginnin pohled a zamrkal na ni, Ginny se rychle zase začala věnovat svému talíři, přičemž jí tvář zrudla, takže měla barvu jako její vlasy.

Harryho první hodina Lektvarů jako páťáka byla naprostá katastrofa. Zdálo se, že všechno co si přečetl během prázdnin se mu vykouřilo z hlavy a Snape žertoval, jestli si společně s vlasy Harry neodstřihl i kus mozku, což zmijozelští (chlapci, samozřejmě) velice oceňovali. Harry si vzpomněl na Snapeův směšný vzhled, když stál v safari obleku v hale jejich domu, což poněkud tlumilo jeho chuť ho začarovat. A Hermiona řekla, že sjel Viktora Kruma kvůli tomu, že na ni nedával lepší pozor... no, dobře. Kdokoliv, kdo nemá rád Viktora Kruma nemůže být tak úplně špatný, připomínal si neustále. Na druhé straně si všiml, i když se o tom Ronovi a Hermioně nezmínil, že se Snape neúčastnil slavnostního zařazování, takže do školy musel přijet až v pátek v noci. Kde tedy byl? Zajímal se Harry. Když konečně opouštěli sklepení, aby se přemístili na hodinu Kouzelných formulí, Harry řekl: "Udělal jsem závažné rozhodnutí." Znělo to velmi oficiálně, takže se Hermiona s Ronem zastavili a s nejistým výrazem poslouchali. "Odmítám připustit, aby mě tento muž ve třídě ještě jednou ponížil. Rozhodl jsem se, že pokud je tohle jediný způsob, jak při N.K.Ú. získat z Lektvarů plný počet bodů, klidně se sem do sklepa i odstěhuji." Hermiona se usmála a přikývla. "Správně, Harry! Taky udělám na přípravu nějakou práci navíc."Ron se zašklebil. "To je dobré pro Vás dva. Nikdy se mi nepodaří překonat Percyho a Billa, když každý z nich dosáhl 12 N.K.Ú., proto se o to ani nebudu pokoušet. Fredovy a Georgovy žalostné výsledky se mi asi překonat podaří, takže jsem se rozhodl, že se tím moc stresovat nebudu. Nestojí to za ty nervy." Hermiona se na něj zamračila. "Ty nemáš žádné ambice, Ronalde Weasley. Měl by ses za sebe stydět! Moc dobra Percy nenadělal - přestože byl primus, když nepoznal, že jeho vlastní šéf je pod kletbou Imperius a jemu posílá instrukce zlý kouzelník! Víš stejně dobře jako já, že Percy je obyčejný patolízal a ty stojíš za tucet takových jako on!" Hermiona zrudla a utekla od nich, nechaje oba za sebou zkoprněle stát s otevřenými ústy. "Co to... " začal Ron. Ale Harry zavrtěl hlavou. "Neptej se. Nevěřil bys co všechno říkala včera večer... " Ron vypadal, jako by myslel, že to byl nějaký dvojsmysl (což možná byl, pomyslel si Harry). "Jako co?" chtěl vědět."Už jsem řekl: neptej se." A vyběhl za Hermionou ze sklepení nahoru do schodů, Ron ho se zmateným výrazem následoval. Profesor Kratiknot byl potěšen, když viděl pátý ročník Nebelvíru. Obvykle byl docela veselý a málokdy vypadal podrážděně a to ani v případě, kdy Nevill Longbottom opakovaně nechal malého kouzelníka odplachtit napříč třídou, zatímco se učili Odstraňovací kouzlo. Ukázal jim dlouhý seznam kouzel, co se budou učit (včetně těch, která už během čtyř předcházejících let probrali), nezbytných pro získání N.K.Ú. *Pětiletá práce*, pomyslel si Harry. I kdyby zkoušeli každé jen jednou, bude toho požehnaně. Bylo příjemným osvěžením uvolnit se u nebelvírského stolu a sníst oběd, ale zdálo se, že to skončilo příliš brzy a před nimi bylo Přeměňování s profesorkou McGonagallovou. Dobře věděli, že můžou počítat s tím, že vzhledem ke zkouškám bude velmi přísná a ona je nezklamala. Chodila třídou a upozorňovala je co by si měli z tohoto ročníku a těch předcházejících zapamatovat. Neville vypadal, že se na místě rozbrečí a dokonce i Hermiona se zdála být nervózní a nejistá sama sebou, přestože byla od prvního dne v Přeměňování nejlepší. Jakmile bylo po hodině, Harry se rozhodl ještě zůstat. "Mohl bych s Vámi chvilku mluvit, paní profesorko?" Teď, když hodina skončila vypadala trošku méně přísně, konec konců byla ředitelkou jeho koleje a vybrala ho jako prefekta. Také byla potěšena, když slyšela, že se stal kapitánem kolejního famfrpálového týmu. "Ano, Pottere?""Byl jsem zvědavý... kdy jste se stala Zvěromágem? Byla jste ještě ve škole?" Přikývla. "Vlastně jsem studovala šestý ročník. Brala jsem soukromé hodiny od samotného ředitele... ačkoliv v té době ještě ředitelem nebyl. Byl naším učitelem Přeměňování. Proč?" "No, chtěl jsem vědět... uvažoval jsem jestli bych se jednoho dne také mohl stát Zvěromágem." Opravdu? Přemýšlel. Nebo to bylo tím, jak slyšel mluvit Willa Kratiknota, že o tom uvažuje ? "Skutečně, Pottere?" Oči profesorky McGonagallové zasvítily zájmem. "Fascinující. Myslela bych, že by se o to zajímala spíše slečna Grangerová, ale Vy... -?" "No, nepamatuji se, jestli Vám to profesor Brumbál řekl nebo ne... a nechtěl bych ho tím teď nijak dostat do problémů... ale věděla jste, že můj otec byl neregistrovaný Zvěromág?" Stiskla rty. "Ano. Vím o tom. A vím proč. A třebaže k tomu byl očividně velmi talentovaný, nebylo správné... " "Já vím, já vím," přerušil ji předtím, než stačila předvést to, o čem mu říkala Hermiona - její vysvětlení Ritě Holoubkové, proč musí být všichni Zvěromágové řádně registrováni. "To je důvod proč jsem přišel za Vámi. Chci udělat všechno správně. Rád bych věděl... jak brzy bych se mohl začít učit. Mám počkat do šestého ročníku? Nebo sedmého? Jak musím být starý?" "Ačkoliv je obvykle doporučováno, aby měl student poněkud vyšší kouzelnické vzdělání než v současné době máte Vy, připouštím, že se tu bavíme o Vás, který jste dokázal vyhrát Pohár tří kouzelníků ve čtvrtém ročníku... " dívala se na něj zamyšleně. "A, domnívám se díky minulosti Vašeho otce, že byste k tomu také mohl mít vrozené vlohy, nehledě na to, že máte pádný důvod k tomu chtít tuto schopnost rozvíjet," dodala

bez toho, aniž by zmínila Voldemortovo jméno. Harry by mohl přísahat, že si to myslela. Minutu ho tiše pozorovala. ”Dobrá,” řekla nakonec. ”Projednám to s ředitelem a sdělím Vám jeho rozhodnutí. Bude lépe, když teď půjdete, profesor Moody netoleruje pozdní příchody na své hodiny.” ”Ano, paní profesorko. Děkuji Vám,” řekl s mírnou úklonou. Skoro se usmála a podívala se na něj s jistou náklonností, kterou zřejmě neměla v úmyslu dát najevo, ale nedokázala to zamaskovat. Běžel chodbami s lehkým srdcem, dokud to nevyslovil, tak nevěděl co jí přesně chce říct, jako by mu to na rty vyslalo přímo jeho podvědomí a teprve až to vyslovil, věděl, že je to to pravé. Ale ne, přemýšlel. To není pravda. Opravdu jsem na to začal myslet už víc jak před rokem, od té doby co jsem vykouzlil Patrona vypadajícího jako můj otec ve své zvířecí podobě jelena. Už tehdy jsem si říkal, jestli bych toho byl schopen... Rychle se dostal ke třídě Obrany proti černé magii. Tohle bude jeho první hodina se skutečným Pošukem Moodym. Ostatní nebelvírští studenti pátého ročníku z nějakého důvodu stále ještě stáli na chodbě. Zdálo se, že se bojí vstoupit. Přece jen, během celého minulého roku, je učil zlý kouzelník v přestrojení a nikdo to nepoznal. Brumbál neměl podezření do té doby, dokud muž, o kterém si všichni mysleli, že je Moody, nevzal Harryho do své kanceláře po jeho návratu do Bradavic s tělem Cedrika Diggoryho. Předtím byl Harry svědkem Voldemortova návratu, toho jak získal své tělo zpátky poté, co ho Červíček vzkřísil a svolal k sobě Smrtijedy... Harry nakoukl do dveří třídy. Moody k nim byl zády, seděl za učitelským stolem se složenýma rukama, zdánlivě hledící do prostoru. Pak zavrčel, ”Vejdete už všichni dovnitř nebo mám přednášet prázdné třídě?” Harry si uvědomil, že je zřejmě vidí díky svému děsivému magickému oku a pak si vzpomněl, že oko vidí nejen přes mnoho neprůhledných překážek, ale dokáže prohlédnout také neviditelný plášť. Vešli dovnitř a sedli si na svá místa, nachystali si učebnice, které používali na černou magii, pergameny, brky a lahvičky s inkoustem. Zdálo se, že Moody zkoumá prázdný stůl před ním a na ně se nedívá... přinejmenším svým normálním okem. Začal bez jakéhokoliv úvodu. ”Mnozí z Vás,” zavrčel... vždycky vypadal, že vrčí... ” mohou mít dojem, že mě znají, protože si myslíte, že jsem Vás učil minulý rok. CHYBA! ”Víte nebo nevíte, že to byl podvodník, pravým jménem Barty Skrk, Junior. Většina lidí si myslela, že zemřel již před třinácti lety, ale jeho otec a domácí skřítka se postarali, aby tomu tak nebylo. Jeho otec... který byl zabit svým vlastním synem... si myslel, že na něj může dohlédnout na svobodě lépe než Mozkomorové v Azkabanu, držel jej pod kletbou Imperius, skrytého pod neviditelným pláštěm. Ale nefungovalo to, že?” Všichni ve třídě na svých židlích nadskočili. Moody konečně vzhlédl od prázdného stolu. Harrymu došlo, že zřejmě četl poznámky k přednášce uložené v horní zásuvce, kterou dokázal prohlédnout pomocí svého magického oka. Svým normálním okem postupně zkoumal každého studenta. ”Může mi někdo z Vás říct, proč to nefungovalo?” Hermiona, Harry a Ron zvedli ruce, následováni bojácným Nevillem. ”Longbottom!” vykřikl Moody. Neville polkl. ”Protože se můžete naučit, jak kletbě Imperius vzdorovat.””PŘESNĚ TAK!” vykřikl nyní Moody příjemnějším hlasem. Harry, Ron a Hermiona se přestali hlásit. Levandule a Parvati posunuly své židle několik palců od stolu. Třebaže všichni měli svoje brky a svitky připraveny ke psaní poznámek, nikdo ještě nenapsal ani slovo. ”Takže... pokud se můžete naučit překonat kletbu Imperius, proč se používá, proč někoho kontrolovat? Proč?” Dělá si legraci? Přemýšlel Harry. Ptá se jich PROČ někdo používá jednu ze tří kleteb, které se nepromíjejí a zaručují odsouzení na doživotí v Azkabanu? V místnosti panovalo ticho. ”No tak!” zahřměl Moody. ”Proč? Proč někoho ovládat, působit mu bolest a zabíjet mudly, proč? Proč to zlí kouzelníci dělají? PROČ?” Všichni na něj zírali a pokukovali jeden po druhém. Nakonec svou ruku opět zvedl Neville. ”Longbottom!” Neville vypadal, jakoby k odpovědi musel sebrat veškerou odvahu co měl. ”Protože mohou.” ”PROTOŽE MOHOU!” vykřikl Moody s úsměvem. Úsměv u něj vypadal hrozně nepřirozeně. Zmizel milosrdně rychle. ”Protože mohou!” zopakoval tišeji. ”Deset bodů pro Nebelvír!” Neville se pokoušel nevypadat potěšeně, ale nepodařilo se mu to. Podíval se postraním pohledem na Hermionu, která se na něj usmála. Rychle zase oči odvrátil a znovu vypadal poplašeně. ”Je to dobrý důvod?” dožadoval se Moody. Nikdo neodpověděl. Čekal a po odmlce, která se mu zdála přijatelná řekl: ”NE! Tohle NENÍ dobrý důvod! Protože můžete! Kdokoliv z Vás může letět na svém koštěti okolo Buckinghamského paláce a za denního světla vylekat královnu k smrti, ale znamená to, že by měl? NE! Mohl bych každého z Vás změnit v mloka, ale znamená to, že bych měl?” Tentokrát si na svou otázku neodpověděl. Ticho. Znovu se usmál. ”Záleží na tom, jak budete plnit úkoly.” Pořád se usmíval a všichni studenti se po sobě poplašeně podívali. ”VTIP!” vykřikl nakonec a krátce se zachichtal. Harry se začal smát pak se ovládl. Ron vypadal, jakoby ho bolely tváře potlačovaným smíchem. Hermiona se na ně zamračila. Moody se nad Harrym a Ronem rozkročil. ”Pokračujte! Smějte se! To je v pořádku, Pottere a Weasley. Vy také, Grangerová. Už jsem o Vás třech slyšel, viděli jste zlo víc než zblízka. To není jako když Bubák nemůže vystát smích! Občas musíte být schopni pohlédnout zlu do tváře a smát se!” Náhle byl neočekávaně realistický. ”Ale některé věci směšné NEJSOU. Vezměme si mudly, kdo si myslíte že je mocnější, kouzelníci nebo mudlové?” Seamus Finnegan zvedl ruku a Moody na něj kývl. ”Kouzelníci,” řekl sebejistě. Moody přešel k jeho stolu, mnul si bradu, pak se otočil k Seamusovi a zahřměl, ”ŠPATNĚ, Finnegane! Vy pocházíte z kouzelnické rodiny, že ano?” Seamus přikývl. ”Thomasi! Grangerová! Pottere! Vy jste vyrostli v mudlovském světě, je to tak?” Všichni tři souhlasili. ”Vyjmenujte mi několik věcí, které mudlové během století stvořili k mučení a zabíjení druhých!” Harry věděl, že rodina Deana Thomase přišla do Anglie z Jamajky asi před třiceti lety, pravděpodobně, nějaký čas předtím... tak před sto lety... přišli z Afriky. ”Otroctví,” řekl Dean vyrovnaně. ”Útlak žen,” ozvala se Hermiona, ne bez jisté dávky rozhořčení. ”Válka,” zkusil Harry. ”Nukleární válka,” dodala Hermiona. ”Drogy.””Automatické zbraně.””Chemické zbraně.” ”Koncentrační tábory.””Gheta.””Rasová diskriminace.””Etnické čistky.””Studená válka.” ”Genocida.””Ano,” řekl Moody. ”Genocida. Vyhlazování celých ras. Nebo co se děje rasám na této planetě. V pravdě, tady je jen jeden druh: lidská rasa. Genetická odchylka mezi lidmi rozdílných etnických skupin v celém světě je zanedbatelná. Ani ti z nás, co se narodili s nějakými magickými schopnostmi nejsou znatelně odlišní od těch co je nemají. Je to jen další charakteristický rys jako barva vlasů nebo očí, praváci či leváci. ”Ale bez ohledu na to jaká zvěrstva způsobili zlí čarodějové na tomto světě, jsem zde proto abych Vám řekl, že žádný z nich... ŽÁDNÝ... nikdy nedosáhl takového počtu obětí, kterého dosáhli ti, co byli u Agincourtu... mluvím o Francouzech, kteří utrpěli skutečné ztráty. A to bylo před stovkami let. Nikdy jsme neměli kouzelnickou obdobu Waterloo, Občanské

války v Americe, Búrské války, obou Světových válek, Vietnamu nebo konfliktů na Středním Východě, či v Severním Irsku. Ani když spojíte všechna povstání skřetů tak se nevyrovnají masakru u Gallipoli. Horší než ničení. Ztráta jen deseti procent mužů byla obrovský pokrok. Víte kolik lidí v těchto konfliktech zahynulo?" Žádná odpověď. Moody několik minut chodil tam a zpátky, dívaje se na podlahu. Pak je opět začal bombardovat otázkami. "Jen proto, že mudlové mohou celou planetu vyhodit do vzduchu, znamená to, že by měli? Jen proto, že mají antibiotika pro boj s chorobami, znamená to, že by je měli používat proti všem? Ukazuje se, že ne... kmeny nemocí, které jsou vůči antibiotikům odolné, zmutovaly a prudce se rozmnožily po celém světě. "JEN PROTO, ŽE MŮŽEŠ, NEZNAMENÁ ŽE BYS MĚL." Všichni na svých židlích nadskočili. Moody těžce kráčel uličkou mezi lavicemi, jeho dřevěná noha dělala rámus a on se díval na každého z nich, jako by ho překvapilo, kdyby všichni u zkoušky nepropadli. "Co," konečně pokračoval, "jste se učili v posledních čtyřech letech v Obraně proti černé magii?" "Ďasovce." "Bubáky." "Bludníčky." "NE!" vyštěkl. "Nenaučili jste se NIC! To, co se teď musíte naučit... předtím než se posadíte k N.K.Ú.... je, že boj s černou magií neznamená bojovat s temnotou kolem Vás, znamená to bojovat s temnem, které má každý UVNITŘ!" Přešel zpátky ke svému stolu a postavil se vedle něj, prohlížeje si je všechny svým magickým okem. "Co je účelem kletby Cruciatus?" řekl tiše. Hermiona se okamžitě přihlásila. "Někomu ublížit, samozřejmě." "ŠPATNĚ!" Opět zvýšil hlas. Ron a Harry se na ni polekaně podívali. Hermiona u učitelů nebyla zvyklá na tento druh reakce. Poněkud zděšeně klesla zpátky do své židle a Harryho by vůbec nepřekvapilo, kdyby už v hodinách Obrany proti černé magii neřekla celý rok ani slovo. Neville ostýchavě zvedl ruku a Moody na něj kývl. "Zlomit někoho a přinutit ho tím udělat co si přejete." "Někoho ovládnout," řekl Moody svým normálním (normálním pro něj) konverzačním hlasem, jakoby právě na Hermionu nezařval dost hlasitě na to, aby probudil i mrtvého. "Do jisté míry, není tak zaručená jako kletba Imperius, ale v některých ohledech je lepší. Osoba, která je opravdu soustředěná, která má nesmírně silnou osobnost, může kletbě Imperius odolat. Ale ta samá osoba se může ve vteřině zhroutit pod kletbou Cruciatus. Většina lidí by obrátila a v momentě použila stejnou kletbu na jinou osobu, pokud by jim bylo přislíbeno, že už neucítí žádnou bolest. TO JE TA TEMNOTA UVNITŘ." Hermiona se otočila, podívala se na Nevilla a usmála se na něj, aby mu ukázala že to na ni zapůsobilo. Neville temně zčervenal a sklopil oči ke svému prázdnému pergamenu. "Vsadím se," pokračoval Moody, " že nikdo z Vás s kletbou Cruciatus nemá zkušenosti. Nejdřív ucítíte... " Ale v tom Harry pomalu zvedl ruku. Moody přestal mluvit a zíral na něj. "Skutečně, Pottere? Byla ta osoba chycena?" "Ne, pane." "Ví o tom Ministerstvo?" "Ano, pane." "Nuže? Kdo to byl ?." "Voldemort." Pár studentů zalapalo po dechu, ale zbytek třídy byl potichu, když Harry vyslovil TO jméno. Moody kývl na Harryho. "Dobře. Řekl jste to. Řekněte to znovu." "Voldemort." "Znovu." "Voldemort. Voldemort. Voldemort!" Moody procházel třídou, jeho dřevěná noha klapala do podlahy a normálním okem se díval na strop. "Kolikrát?" "Dvakrát." "Co se stalo?" "Nejdřív to udělal, aby dokázal Smrtijedům, že nejsem mocnější než on. Nemohl jsem dělat vůbec nic, přivázal mě k náhrobnímu kameni. Pak mi vrátil hůlku a utkali jsme se v souboji." Všichni kromě Rona a Hermiony znovu zalapali po dechu. "Nejdřív mi řekl, abych se poklonil smrti - uklonil se jemu, ale nechtěl jsem. Nějak mě donutil, abych to udělal. A potom, předtím než jsem mohl jakkoliv zareagovat, použil na mě kletbu Cruciatus podruhé. Pak chtěl, abych ho prosil, aby to nedělal." "Prosil jste?" "Ne. Tak mě zkusil donutit pomocí kletby Imperius." "Fungovalo to?" "Řekl jsem mu, že to neudělám." "A? " "Zkusil mě znovu zaklít. Ale... utekl jsem. Schoval jsem se za náhrobním kamenem." Harrymu se zatřásl hlas, když vyprávěl o své zbabělosti. "A potom?" "A potom jsem se mu postavil tváří v tvář a použil odzbrojovací kouzlo ve stejném okamžiku, kdy on použil kletbu, která zabíjí. Ale nějak... zaklínadla se srazila a zrušila účinky toho druhého. Pak se stalo něco zvláštního... byl vyrušen ze soustředění a já jsem mohl zpátky k poháru... " s Cedrikovým tělem, pomyslel si, ale nechtěl to říct nahlas. "…bylo to Přenášedlo, které mě tam odneslo. Přineslo mě zpátky sem do Bradavic." Harrymu se nějak nechtělo mluvit o tom, že jeho a Voldemortova hůlka jsou sestry, o niti zlatého světla a zvuku fénixovy písně, o efektu *Priori Incantatem* a stínech lidí, které Voldemort zabil... včetně jeho rodičů a Cedrika Diggoryho... prosícího, aby vzal jeho tělo zpátky. Zavládlo šokované ticho. "Měl jste štěstí," řekl mu Moody a otočil se ke zbytku třídy. "Zvláštní, vypadá to, že když Voldemort cítí, že má důstojného soupeře, rád mu dává určitou šanci. Znám jen dva kouzelníky co se utkali s Voldemortem, přežili to a mohli o tom vyprávět. Tady Potter je jedním z nich. Druhého jste zvyklí oslovovat... Ředitel." "Ostatní byli méně šťastní. Ti, kteří byli týráni Smrtijedy za použití kletby Cruciatus, například. Víte, Smrtijedi měli příkazy a věděli co by následovalo, pokud by jich neuposlechli, pokud by byli neúspěšní. V některých ohledech byli mnohem nemilosrdnější než sám Voldemort... On se necítil ohrožený nikým. Každý Smrtijed pravděpodobně na sobě ucítil kletbu Cruciatus nejméně jednou v životě... protože vím, že Voldemort vždycky chtěl, aby přesně věděli, co by se jim přihodilo v případě, že by jej zklamali. Dělej dobře svou práci... a už nikdy to znovu nepocítíš. Škobrtni... a promarnil jsi svou šanci. To je proč Smrtijedi byli... a jsou... tak strašně krutí. Pud sebezáchovy. ZLO UVNITŘ." Levandule Brownová ostýchavě zvedla ruku a on jí pokynul. "Proč je pud sebezáchovy špatný?" "Sám o sobě, není zlý. Je to spíš to, co lidé často dělají proto, aby se zlu vyhnuli. Pokud cítí, že není nic důležitějšího než toho dosáhnout. Nic... " Neville zíral na svou lavici s podivným výrazem ve tváři. Moody si toho všiml, přešel k němu a nepatrně se přes něj naklonil. "Viděl jste je v poslední době, Longbottome?" zeptal se vlídně. Neville přikývl, stále se skloněnou hlavou. "Občas je zajdu navštívit. Poznávají Vás?" Neville zavrtěl hlavou. "Ach, tedy. Oni skutečně přerušili spojení... nejlepší Bystrozoři co jsem kdy poznal, Vaši rodiče." Zbytek třídy, kromě Harryho, hleděli na Nevilla s úžasem. Neville vzhlédl a uviděl Harryho upřený pohled, Harry pevně přikývl a dal tak Nevillovi najevo, že už o tom věděl. "Vaši rodiče překonali víc bolesti než bych Vám byl schopný kdy vysvětlit. Pochopitelně jim to usmažilo mozky. Protože to co možná nevíte je, že kletbu Cruciatus MŮŽETE překonat. Chce to mnohem odolnější mysl než k boji proti kletbě Imperius, ale důvodem, proč může být zdolána je, že je to jen bolest. POUZE BOLEST. A bolest je VŠECHNA VE VAŠÍ MYSLI." Všichni nebelvírští studenti pátého ročníku vypadali zmateně. "Teď," pokračoval, "to zní neskutečně, já vím. Nechte mě to vysvětlit." Zadupal svou dřevěnou nohou na podlahu. "Vidíte tohle? Nebudu Vám vyprávět jak jsem přišel o nohu, nejste na to připraveni, věřte mi. Víte proč stále ještě pravidelně pociťuji bolest v noze, kterou už nemám?"

Hermiona se nenápadně rozhlédla kolem sebe než pomalu zvedla ruku. "Syndrom domnělé končetiny," řekla roztřeseně. "Přesně tak!" zareagoval Moody a ona tiše vydechla úlevou. "Ale co to znamená?" Hermiona se nadechla a pokračovala. "Váš mozek z nohy stále přijímá signály... " "Je ta bolest skutečná? Ne! Je jen v mé hlavě! Pokaždé, když se praštíte o křeslo do holeně nebo strčíte ruku do plamene, Vaše tělo pošle vzkaz do Vašeho mozku a ucítíte bolest. Přerušte spojení mezi tělem a mozkem... žádná bolest." Hermiona očividně zapomněla, že na ni předtím tak zařval. "Ale bolest má svůj smysl... ochraňuje nás... " "Ano, pokud se jedná o FYZICKOU bolest, něco s čím přišel do styku každý z Vás. Ale kletba Cruciatus... " Podíval se na Nevilla. "... neslouží k ničemu jinému než aby zničila mysl tím, že ji zaplaví bolestí. Dělejte to dost dlouho... a výsledkem je šílenství. Obvykle se to nestane, obvykle... oběti se zlomí a podvolí, souhlasí s čímkoliv. Ale někdy, někdy... " Přešel k Nevillovi a poplácal ho po rameni. "... narazíte na někoho tak zásadového, že on nebo ona raději sami snesou utrpení než aby ublížili jiným. To je důvod, proč zničení mysli těchto lidí je tak tragické." Neville nyní plakal, slzy mu tiše stékaly po tvářích. Moody ze své kapsy vytáhl kapesník a bez poznámek mu jej podal. Ve zbytku třídy panovalo šokované ticho. "Teď... nejste připraveni naučit se, jak přerušit spojení mezi mozkem a Vaším tělem, aby jste překonali kletbu Cruciatus... ale budete, dříve než nastoupíte do šestého ročníku. Jedině... kdybyste to nechtěli. Není to snadné. Ne každý je schopen se to naučit. A třebaže se o to budu snažit a Vy na tom budete pracovat většinu tohoto roku, nezačneme s tím dříve než po vánočních prázdninách." Přešel zpátky ke svému stolu a prudce se nad ním naklonil, dívaje se postupně každému do očí svým normálním okem. "Do té doby... budeme rozebírat podstatu zla. Co lidi nutí přidat se na stranu temnoty? Proč se jiná osoba rozhodne to neudělat? Kdy nastává kritický moment? Máte všichni své knihy Soubor mudlovské literatury z nakladatelství Šípková růže?" Hermiona a Harry přikývli a sklonili se, aby knihu vytáhli ze svých batohů, Neville a Seamus je měli také. Ron zvedl ruku. "Prosím... byla na seznamu knih pátého ročníku, ale já jsem myslel, že je do hodin Studia mudlů... " "Ne. Je pro tyto přednášky. Ti kdo ji nemají udělají nejlépe, když si o ni napíší domů. Než ji dostanete, můžete si pár výtisků půjčit ve školní knihovně. Vaším úkolem je přečíst jednu ze Shakespearových her ve sbírce... Krále Leara, Hamleta, Othella nebo MacBetha (čímž ignoroval kouzelnické stereotypy)... a napíšete o ní esej... nebudu Vám říkat jak dlouhou. Udělejte ji tak dlouhou, jak bude potřeba... o postavě nebo postavách, které podlehly zlu a proč, a někdo... může to být víc než jedna osoba... se nevzdal - také s uvedením důvodů. Na tuto esej máte měsíc a pak ji všichni přečtete nahlas před třídou. Ve středu mi každý musí sdělit, kterou z her si vybral. Také si přečtěte *Loterii* a připravte se na debatu. Nerozebírejte Shakespearovu Bouři... je příliš složitá... všichni si ji přečtete a napíšete o ní dlouhý svitek na konci semestru. Konec hodiny!" A ztěžka vyšel ze dveří bez toho, aby se na kohokoliv podíval. Nebelvírští studenti pátého ročníku hleděli jeden na druhého. Harry zkontroloval čas na svých hodinkách. "Máme ještě víc než hodinu než budeme moci odejít ze třídy... " řekl nepřesvědčivě, jakoby to byla jeho povinnost prefekta poukázat na chybu učitele. Hermiona pokrčila rameny. "No, mohli bychom jít a začít číst jednu z těch her nebo se alespoň rozhodnout kterou si vybrat. Pojďme zpátky do společenské místnosti." Ale protože už byl konec vyučování a večeře se neměla podávat dříve než za tři hodiny, zbytek třídy se rozhodl využít volného času, také se vrátí do společenské místnosti, ale Seamus s Deanem se bavili o tom, že si zahrají Řachavého Petra a Levandule s Parvati jedna druhé vyloží taroky. Neville byl velice tichý, sbalil si batoh a pomalu se postavil. Harry si vzpomněl na okamžik, který se odehrál o rok dříve. Neville křečovitě svíral okraj stolu, zatímco falešný Moody, ve skutečnosti Barty Skrk junior, předváděl kletbu Cruciatus na zvětšeném pavoukovi. Hermiona na Skrka křičela, aby toho nechal, když viděla jak to Nevilla rozrušilo. Později vzal Nevilla do svého kabinetu na čaj a daroval mu knihu. Harry by rád věděl, jestli se Skrk jen pokoušel přesvědčivě hrát Moodyho, nebo jestli skutečně litoval, že způsobil Nevillovo osiření, stejně jako Voldemort udělal sirotka z Harryho. Také si vzpomínal, jak se octl v Brumbálově Myslánce na soudním přelíčení s Bartym a třemi dalšími lidmi, kteří mučili Longbottomovy. Pamatoval si ho, bylo mu pouhých devatenáct a ječel "já jsem to neudělal, otče!" zatímco Barty Skrk senior poslal svého syna do Azkabanu a paní Skrková se zhroutila zármutkem. Když to tenkrát viděl, Harry se domníval, že tím špatným je starší Skrk - teď věděl, že svého syna dobře znal a poznal, že to jen hrál. Všichni během minulého roku viděli, jak dobrý herec byl. Harry, Ron a Hermiona se podívali jeden na druhého a pak na Nevilla. Harry se zhluboka nadechl a promluvil jako první. "Zjistil jsem to nešťastnou náhodou, Neville. Brumbál mě požádal, abych o tom s nikým nemluvil, myslel, že nám o tom řekneš až budeš připravený... " "Moody to neměl dělat," řekla Hermiona rozhořčeně. "Neměl právo... " "Ne," ozval se náhle prudce Neville. Podíval se na všechny tři lesknoucíma se očima. "Jsem rád, že o tom každý ví. Jsem rád... omluvte mě. Musím se rozhodnout, kterou z her si vyberu." Tiše zvedl svůj batoh a odešel. Ti tři se na sebe rozpačitě podívali, potom se ublíženě ozval Ron: "Proč jsi nic neřekl, Harry?" "Slyšel jsi ho," vysvětlovala Hermiona. "Brumbál ho o to požádal." "Může mluvit sám za sebe, Hermiono." "Neštěkej na mě, Ronalde Weasley! Měl bys jít do knihovny pro Soubor mudlovské literatury!" Hodila si na rameno svůj batoh a bez jediného pohledu jejich směrem je opustila. Ron se rozpačitě podíval na Harryho. "*Kdo* štěká? Zdá se mi, že mi říká *Ronalde* poslední dobou nějak často. Nejdřív ta scéna po Lektvarech a teď tohle. Co má za problém?" Harry za ní také zíral, pak se otočil zpátky k Ronovi. "Ach, znáš ji. Pravděpodobně je pořád v šoku, protože na ni Moody zařval." Ron se ušklíbl. "Jasně. Ona je tak perfektní…" řekl posměšným tónem. Harry měl chuť ho uhodit, musel vynaložit ohromné úsilí, aby to neudělal. "Jdu do společenské místnosti. Uvidíme se později." "Dobře. Jakou hru budeš číst?" "Nevím. Možná Hamleta. Mohl by být docela dobrý, ne?" "Přikláním se k Othellovi. Ten uškrtil svou ženu... momentálně ho plně chápu," zamumlal, dívaje se směrem ke dveřím, ve kterých zmizela Hermiona. Harry se zachvěl. Hermiona si myslí, že je Ron nevyzrálý, vzpomněl si, ale je možné, že by mohl být nebezpečný. Harry se zadíval na svého přítele a uvažoval co se mu honí hlavou. "No," řekl nakonec, neschopný komentovat výrok o uškrcení manželky. "Uvidíme se."

Zatímco večeřeli, Alice Spinnetová mu poklepala na rameno a řekla, "Až budeš hotový, máš jít k profesorce McGonagallové." Harry se podíval k hlavnímu stolu. Profesorka McGonagallová pila ze svého poháru a nedívala se na něj. Rychle pohlédl na Brumbála, který vyhledal jeho pohled a s nepatrným úsměvem v koutku úst přikývl předtím, než

si tam strčil vidličku. Harry si to vysvětlil jako dobré znamení. Možná mě nechají studovat příští rok po N.K.Ú., pomyslel si. Nebo to možná závisí na N.K.Ú., v tom případě bych měl opravdu tvrdě pracovat na získání dobrých známek... Jakmile dojedl, vstal, vysvětlil Ronovi a Hermioně že musí mluvit s McGonagallovou, a šel směrem k profesorskému stolu bez toho, aby dal Hermioně šanci zeptat se proč. Oba, Brumbál a McGonagallová vstali a dovedli ho do místnosti, kde se minulý večer konala jejich prefektská schůze. Byla to ta samá místnost kde čekal společně s ostatními šampiony poté, co jeho jméno vyletělo z Ohnivého poháru.. zavřel za sebou dveře a přešel k obrovskému ohništi, kde na něj čekal Brumbál s McGonagallovou. Protože stáli před ohništěm, jejich obličeje byly ve stínu, ale Harry mohl vidět, že se tváří velmi vážně. Jako první promluvil Brumbál. "Po dohodě s profesorkou McGonagallovou, jsem se rozhodl, že tě nejenom bude učit jak se stát Zvěromágem, ale také, že tvůj výcvik začne okamžitě. Máš smrtícího nepřítele, který si za svůj cíl vybral tvé přátele a jejich rodiny, přičemž znovu zkouší obnovit svou dřívější moc a kontrolu nad kouzelnickým světem. Máš mnoho vynikajících vlastností včetně silné vůle Harry a cítím, že přidáním této schopnosti do tvého arzenálu se z tebe stane ještě působivější protivník." McGonagallová se na něj dívala vyrovnaně. "Nebude to jednoduché, Pottere. Možná se Vám to nepodaří. Ale potřebujeme to vědět dříve než později." "Vím, že to nějaký čas trvá... můj otec k tomu potřeboval tři roky... " Mávla nad tím rukou. "To bylo proto, že neměl pořádný dohled. Pokud k tomu máte vlohy, můžete to zvládnout během šesti měsíců." "Šest měsíců!" Harry byl vyvedený z míry, tohle nečekal. "Nebo méně. Nejvíce rok. Pokud se na to hodíte. Začneme okamžitě." "Já vím. Ředitel řekl... " "Ne, ty jsi mi nerozuměl," ozval se Brumbál. "Právě teď hned." Harry se střídavě díval z jednoho na druhého. "Teď hned?" McGonagallová přistoupila blíž. "Nejprve mi řekněte, Pottere, kouzlil jste někdy bez pomoci hůlky?" "Bez hůlky? Samozřejmě, že ne." "Přemýšlejte, Pottere. Jedno kouzlo děláte pokaždé, když hrajete Famfrpál... " "Myslíte létání na koštěti?" "Myslíte, že mudla by mohl letět na Kulovém Blesku? Pokud daná osoba nemá kouzelnické nadání tak nereaguje." "Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel... " "Vzpomenete si na jiný okamžik, kdy jste kouzlil bez hůlky?" "No... počítá se do toho mluvení s hady?" Zauvažovala nad tím. "To je spíše vrozená schopnost, kterou nemůžete kontrolovat. Přemýšlejte, když jste byl malý, předtím než jste zjistil, že jste kouzelník." Při vzpomínce na hady, Harryho mysl okamžitě přeskočila ke vzpomínce, kdy v zoo neúmyslně pustil na svobodu hroznýše. Nějak tenkrát dokázal, aby sklo, které hada věznilo v kleci zmizelo. Řekl jim o tom. "To už je blíž, Pottere, ale řekněte mi tohle: změnil jste někdy za pomoci kouzla svoje tělo, bez použití lektvarů, kouzelných bylin nebo hůlky? Jen svou vůlí?" Zatímco nad tím přemýšlel, Harry si prohrábl vlasy, pak to udělal znovu, najednou se napůl cesty zarazil, svěsil ruku a podíval se na ni.. "Ano," uvědomil si. "Nebudete tomu teď asi věřit," řekl, "ale když jsem byl mladší, nesnášel jsem stříhání vlasů. Pokaždé, když mě teta se strýcem ostříhali, byl jsem tak rozzlobený, že jsem trávil celou noc ve svém přístěnku pod schody vztekáním se... a když jsem ráno vstal, vypadal jsem jako vždycky předtím – jako bych nikdy nebyl ostříhaný." Brumbál a McGonagallová se usmáli a přikývli. "Výborně!" řekla. "Tohle je přesně to co jsme hledali, naznačuje to, že byste mohl mít potřebné schopnosti. Chce to zvláštní druh koncentrace a sebeovládání, včetně uvědomování si svého těla, abyste dosáhl proměny ve zvíře." "Potřebujete mě ještě k něčemu, Minervo?" zeptal se jí Brumbál. "Ne, pane řediteli." "V tom případě se pustím do psaní nějakých dopisů. Dobrou noc. Hodně štěstí, Harry!" "Děkuji, pane profesore," řekl trochu nervózně. Brumbál několika dlouhými kroky vyšel ven z místnosti. Harry se otočil zpátky k profesorce McGonagallové. "Takže kvůli tomu, že jsem neměl rád stříhání vlasů, se můžu stát Zvěromágem?" "Není to tak jednoduché jak to zní, Pottere," odpověděla, potom bez varování zmizela a na jejím místě byla důstojná, lhostejně vypadající kočka se skvrnami okolo očí, které se spíš podobaly brýlím, jaké nosila profesorka McGonagallová. Než Harry stačil zamrkat, znovu před ním stála ve své lidské podobě. "Zvěromág se může proměnit tam a zpátky během vteřiny... méně než ve vteřině. Něco vyzkoušíme. Budete to stále opakovat, dokud nad sebou nezískáte naprostou kontrolu a pak začneme dělat zase něco jiného. Nejprve, zvedněte si před oči svoje ruce, dlaněmi ven, takto." Harry ji napodobil. "Dívejte se na své nehty," instruovala ho. "Dívejte se na ně, všimněte si, jak každý z nich vypadá, myslete na to jak Vám vrůstají do kůže. Dívejte se na ně tak dlouho, až je budete dokonale znát." Harry zíral na své nehty, zatímco uvažoval jak mu to pomůže stát se Zvěromágem. Nemluvil. Tak uběhlo deset minut. "Nyní," řekla McGonagallová konečně, "zavřete oči. Dokážete si je představit?""Ano."
"Ponechejte oči zavřené. Myslete na velikost vašich nehtů. Teď si představte, jak by to vypadalo, kdyby byly delší a chtějte aby vyrostly, nechte je růst... " Harry se soustředil na zvětšení nehtů, přičemž ho napadlo, že si je měl nejdřív změřit, takže by potom byl schopný zjistit rozdíl nebo změnu… najednou ucítil v prstech bolest a měl pocit, že se mu kosti v rukou změnily na kapalinu... "Aaaach!" vykřikl leknutím. Podíval se na své ruce, poslední článek každého prstu se pomalu prodlužoval, takže jeho prsty teď byly nejméně o palec delší, o dva, o tři... zatímco nehty vypadaly stále stejně dlouhé. "*Finite Incantatem*!" řekla honem McGonagallová a hůlkou poklepala na Harryho ruce. Ty mu přestaly růst a scvrkly se do normální velikosti. "Koncentrace, Pottere, koncentrace. Musíte se na to víc soustředit. Měl byste trávit více času pozorováním svých nehtů." Harry si vzpomněl, kolikrát už učitelé vyčítali svým studentům... jemu obvykle ne, pravda... aby se přestali zabývat svými nehty, ale tohle bylo poprvé kdy slyšel, že k tomu učitel studenta nabádá. Udělal to jak řekla, ztratil pojem o čase, zapomněl se mrknout na hodinky a pak byl nucen mrkat docela často – poté, co se mu zdálo, že drží ruce před sebou a nekonečně dlouho na ně zírá, se rozhodl zavřít oči a pomyslel si *PRODLUŽTE SE*. Necítil nic. Potom otevřel oči a setkal se s usmívající se tváří profesorky McGonagallové, která se dívala na jeho nehty, měřící nyní nejméně osm palců. Skoro se taky začal smát, ale její tvář znovu zvážněla. "Teď, Pottere," řekla, "je zase zmenšete na normální velikost." Podíval se na ni a najednou zpanikařil. Uch, och, přemýšlel. Vím, že v tom je háček. Ale zvedl ruce před obličej a znovu se soustředil na nehty. Než konečně zavřel oči, měl pocit, že z toho začal šilhat a myslel na to, aby se znovu zmenšily do normální velikosti. Jakmile zase otevřel oči... jeho ruce vypadaly přesně tak, jako když vstoupil do místnosti. "Výborně, Pottere!" pochválila ho McGonagallová, což u ní bylo vzácné. "Pro dnešek to myslím stačí. Budeme to tu cvičit každý večer po večeři, dokud nevylepšíme rychlost. Teď se vraťte zpět do Nebelvírské věže. Já mám schůzi. Dobrou noc!" Najednou uslyšel, jak

Sandy, schovaná pod hábitem syčí, "Kočka se setká s broukem." Harry se zastavil a otočil, "Paní profesorko," řekl, "mimochodem, když už mluvíme o Zvěromázích a tom všem... co teď přesně dělá Rita Holoubková?" McGonagallová sebou trhla, jako by jí v mysli přečetl co má právě v úmyslu. "Proč… nemůžu o tom s Vámi mluvit, Pottere. Čím méně lidí o tom ví, tím lépe." Napadlo ho, že to přehnal. Tak dobrá... "Dobrou noc, paní profesorko." "Dobrou noc. A Pottere? Přemýšlel jste už nad tím, jaké zvíře si vybrat? Zvíře, které si zvolíte musíte podrobit pečlivému výzkumu, naučit se o něm všechno co je možné." "Hmm, ne. Začnu nad tím uvažovat. Dobrou noc." Vrátil se do Velké síně a překontroloval čas na hodinkách... zdá se, že se na své nehty soustředil hodinu a půl... a vešel do nebelvírské společenské místnosti. Jakmile byl uvnitř, Colin Creevey mu vrazil před obličej fotoaparát a za pomoci oslepujícího blesku si udělal jeho obrázek. Harry si chtěl zakrýt rukou obličej, ale nestihl to. Zasténal, "Coline... " skvělé, pomyslel si. Colin znovu oživil svůj Fanklub Harryho Pottera."Ustavičně fotí," vysvětlil mu Lee Jordan od jednoho stolu, psal zrovna řízný komentář k prvnímu famfrpálovému zápasu. "Mám kamaráda na kouzelnické škole v Americe, se kterým si dopisujeme a chci mu poslat obrázky mých přátel z koleje. Ale udělám kopie každému, kdo bude chtít. Mám jednu moc pěknou s Georgem a Angelinou, tu jim dám." Ron, Seamus a Dean Colina ignorovali, když je vyfotil – seděli u stolu s otevřenými Soubory mudlovské literatury před sebou, ale ve skutečnosti hráli Řachavého Petra. U jiného stolu vyprávělo prvňáčkům několik studentů druhého ročníku hororové příběhy o hradních duších. Hermiona, Parvati a Levandule seděly u ohně a probíraly čarodějnice v MacBethovi, a Ginny seděla v koutě se zkříženýma nohama a četla si text lektvaru. V dalším koutě se George, sedící v křesle bavil s Fredem, který se rozvaloval na podlaze, zatímco Angelina seděla Georgovi na klíně a bezstarostně debatovala s oběma. Vypadají spolu tak přirozeně a klidně, pomyslel si Harry. Vytvořili dobrý pár. Když Colin opět zmáčkl spoušť tak si ho ani nevšimli. Harry se posadil na zem vedle Ginny, pozoroval dění v místnosti a cítil se spokojený sám se sebou. Zauvažoval, jakým zvířetem by se měl stát. Jelenem jako jeho otec? Ne, nějak se mu to nezdálo správné. Mysli, mysli... "Na co myslíš, Harry?" ozval se najednou Ginnin hlas. Prudce zvedl hlavu, úplně na ni zapomněl. "Och, na něco do Přeměňování... " řekl nepřesvědčivě, ale pravdivě. "Jaká zvířata máš ráda? Kdyby ses... chtěla jedním stát... jaké by sis vybrala?" "Myslíš jako Zvěromág? No, já nevím... " náhle pozvedla tvář. "Je jich tolik. Možná pták, třeba jestřáb nebo orel. Nebylo by báječné umět létat jako oni? Nebo možná kůň, běhat po čtyřech taky nevypadá špatně. Proč, co by sis vybral ty?" Vzhlédl a první věc na kterou mu padl zrak, byl lev na krbovém oblouku. "Co takhle lev?" řekl a otočil se, aby na ni viděl. Bystře na něj pohlédla. "Myslíš jako nebelvírský lev? S hřívou a vším? To by bylo opravdu nádherné... " zatímco se na něj dívala, její hlas se vytrácel. Jejich oči se do sebe zaklesly. Náhle Harry koutkem oka zaregistroval oslepující blesk a zjistil, že je Colin právě vyfotografoval. Odvrátil se od Ginny a postavil se. "Takže," řekl úsečně. "Měl bych se jít učit. Měj se," řekl skoro u schodů. Na cestě si všiml, že se na něj Hermiona zvláštně dívá. Když se dostal do ložnice páťáků, byl tam jen Neville. "Ach," řekl rezervovaně, "ahoj Harry." "Co čteš Neville?" "Krále Leara." Harry přikývl, nechtěl protahovat rozhovor na toto téma. Posadil se, vzal si svitek, brk a inkoust a dolů napsal, *jestřáb, orel, kůň, lev*. Podíval se na seznam. Určitě by vymyslel mnohem víc možností než jen tohle. Představil si Ginnin obličej, když mluvila o létání... ale potom se vrátil zpátky ke lvovi... Lehl si na přikrývku, zkoušeje si představit svého otce jako jelena a sebe běžícího vedle něj v podobě lva... ale lev může jelena dopadnout a zabít... zavrtěl hlavou. Ne, pokud věděl, pořád bude dost inteligentní, aby mohl potlačit své zvířecí instinkty a vyhnout se lovu jako skutečný lev, jestřáb nebo orel... Kůň byl na jeho seznamu jediným zvířetem, které je víc kořist než lovec, uvědomil si. Tuto volbu si potřeboval pečlivě rozvážit. Nachystal se do postele a zatáhl záclonu, znovu si lehl, zkoušeje si představit své nehty...

## Věštění se Sandy

Příštího rána po snídani, si to studenti pátého ročníku namířili dolů k Hagridovu srubu na jejich první hodinu Péče o kouzelné tvory. Ukázalo se, že tentokrát to je něco krotšího než očekávali na základě svých dřívějších zkušeností. Hagrid postavil cosi vypadající jako výběh pro kuřata, která v něm čile zobala, ale při bližším pohledu zjistili, že to je hejno hus. Hermiona se ho zeptala k čemu tu jsou. "No," řekl Hagrid. "Každej z Vás si vybere jednu husu o kterou se bude starat a vopečovávat ji a uvidíme, kdo dostane tu, co snáší zlatý vajíčka." Harry uznal, že to vypadá rozhodně bezpečněji než Třaskaví skvořejši, ale taky trochu nudně. Potom Draco Malfoy ukázal na oplocený výběh hned vedle jezera. "A k čemu je tohle?" chtěl vědět. Ve výběhu bylo asi deset překrásných zlatých býků - největších, jaké kdy viděli. Jejich rohy vypadaly jako by byly také ze zlata, kopyty hrabali v trávě a když se zrovna nepásli tak mohutně odfrkávali. Hagrid se usmál. "Sluneční býci. Je mi jasný, že chcete protestovat, ale tihle sou pro sedmej ročník. Některý z nich sou na O.V.C.E. Kdybych je k Vám pustil, byl bych v pěknym maléru." "Sluneční býci?" řekla Hermiona. "Co s nimi budou dělat?" "Musí je okšírovat a zorat s nima pole. Ale nesmějí jim ublížit." "Ale jak?" chtěl vědět Ron, Harry si domyslel, že asi uvažuje, jestli se Fred s Georgem neocitnou v nebezpečí. Pohár tří kouzelníků se zdál bezpečnější. "Tak honem, každej kluk si vybere do dvojice nějakou holku. Radši se držte pohromadě. Žádnej strach, většina z Vás má plný ruce práce s N.K.Ú. takže Vám nechci moc komplikovat život." Zbytek hodiny strávili výběrem a péčí o svou husu. Levandule Brownová a Crabbe byli oba svou husou poštípáni, Malfoy se jim vysmíval do té doby, než se ta jeho na něj rozeběhla s mávajícími křídly, zatímco vydávala podivné zvuky a on byl nucen se vydrápat na plot do bezpečí. Zbytek třídy se tomu s chutí zasmál, dokonce i zmijozelští a Malfoy odešel vzteky bez sebe. Hagrid ho nezastavil. Pak Harry slyšel, jak Pansy Parkinsonová říká Goylovi, "Dobře mu tak…. velkému prefektovi... mám ho až po krk... " Zdá se, že Malfoye v poslední době nesnáší ani ve Zmijozelu, pomyslel si Harry. To vysvětluje, proč už není tak často vidět s Crabbem a Goylem. Vypadalo to, jakoby Malfoy navázal na odkaz Percy Weasleyho: Jak se stát nejprotivnějším prefektem. Po Péči o kouzelné tvory zamířili ke skleníkům, kde měli hodinu bylinkářství s Mrzimorem. Profesorka Prýtová na ně čekala venku před jedním z nich s lopatkami a režnými pytli, přičemž jim nakázala obléct si rukavice z

dračí kůže a vyplít zeleninové záhony. Nerozhodně hleděli jeden na druhého. Někteří profesoři se očividně rozhodli páťáky zavalit prací, jiní se jim to snažili ulehčit. Možná, aby se to vyvážilo, napadlo Harryho. Všichni studenti si sundali hábity a vyhrnuli rukávy... tedy ti, kteří měli co vyhrnovat, což Harry neměl. Pár dívek z Mrzimoru, které se ještě se Sandy nesetkaly, vykřiklo, když ji zahlédly omotanou kolem Harryho nahé paže, ale on je pobídl, aby přišly blíž a pohladily si ji. Jakmile to udělaly, zasypaly ho otázkami na které nebyl připravený (nehledě k tomu, že některé rukou zabloudily na jeho paži, zatímco si myslely, že hladí hada). Profesorka Prýtová je zahnala zpátky do práce, Harry si klekl na zem, vytrhával plevel a cítil se skoro jako doma během léta – i když měl mnohem větší pocit uspokojení než doma (přestože většina tohoto plevele byla mnohem horší než pampelišky... proto ty dračí rukavice). Během cesty na oběd měla Hermiona ve tváři nepřítomný pohled a Ron se jí zeptal nad čím přemýšlí. Vypadala poplašeně, ale potom řekla, "Ale, právě jsem přemýšlela nad tou husou, co snáší zlatá vejce. Zkouším si vzpomenout odkud to znám, z nějaké pohádky nebo... " "To není pohádka, ale skutečnost. Viděla jsi je." řekl Ron. "Víš co myslím. Všechny tyhle pohádky napsali mudlové, kteří byli v kontaktu s kouzelnickým světem předtím, než se kvůli ochraně izoloval. Když jsem byla malá a rodiče mi četli o strašidlech, obrech, skřítcích, vílách, čarodějnicích a čarodějích, tak mě vždycky ujišťovali, že jsou vymyšlení. Ale nebyli, ze mě se vyklubala čarodějka a už jsem většinu těchto tvorů viděla. Vím, že husa, co snáší zlatá vejce je skutečná a myslím si, že by bylo užitečné zjistit, ve které z pohádek se objevila. Po jídle... " "…půjdu do knihovny," dopověděli Harry s Ronem současně a pak se rozesmáli. Hermiona se nejdřív ušklíbla, ale pak se smála s nimi. Spojila pravou ruku s Ronovou levou a levou s Harryho pravou. "Vy dva mě tak dobře znáte," usmívala se a ruku v ruce se ve výborné náladě odebrali k obědu. Bylo to krásné ráno. Když se dostali do vstupní haly, Colin Creevey je vyfotil v okamžiku, kdy se chystali vejít do Velké síně. Tahle fotka bude pěkná, napadlo Harryho. Musím ho o jednu požádat…

Po obědě už to šlo z kopce, měli Dějiny čar a kouzel s profesorem Binnsem, jediným duchem mezi učiteli. Hermiona, obvykle v této hodině pozorná (byla to jediná studentka co Harry znal, která se naučila zpaměti Bradavické dějiny) Harryho úplně šokovala, když zjistil, že se posadila do zadní lavice, takže si mohla prolistovat knihu pohádek, kterou si půjčila z knihovny. Do rohu pergamenu naškrábal vzkaz. *Našla jsi něco*? stálo tam. Zavrtěla hlavou a ústy naznačila *ještě ne*. Do knížky se zavrtala na celý zbytek hodiny. Ke konci už byl každý prakticky v kómatu. Harry tupě zíral z okna, Seamus si položil hlavu na lavici a slyšitelně chrápal, Ron četl Othella a něco si zapisoval. Dean, Levandule a Parvati vypadali apaticky a ochable. Neville si ještě pořád dělal poznámky, ale čím dál tím pomaleji, jakoby byl hodinami co potřebují natáhnout. Později se vyvlekli ze třídy a zamířili na hodinu Věštění - kromě Hermiony, ta měla místo toho Numerologii. Harry a Ron se s námahou ploužili do věže k profesorce Trelawneyové, pak vyšplhali po stříbrném žebříku do horké, tmavé, nevětrané místnosti kruhového tvaru, kde Harrymu s oblibou předpovídala rozmanité druhy smrtí. Dnes je rozdělila do dvojic k vykládání taroků. Harry měl na krku Parvati, Ron byl s Nevillem. Profesorka Trelawneyová si vybrala Levanduli, zatímco Dean a Seamus zůstali spolu. Harry se rozhodl, že bude Parvati vykládat jako první. "Takže," řekla panovačným hlasem, "narodila jsem se ve znamení ryb se stoupající Venuší, rozumíš? Teď začni." Harry postupně rozložil karty a Parvati opravovala rozmístění nebo jeho interpretaci. "Ne, ne, tohle není karta Smrti," protestovala, když obrátil Knížete s pohárem a řekl, že někdo jí blízký zemře. Tohle je těžší než hvězdné mapy, pomyslel si. A Sandy vůbec nepomáhá. Náhle uslyšel její syčení, "Ryba bude hořet." "Ryba bude hořet?" opakoval Harry normální řečí. Parvati se na něj upřeně zadívala. "Proč jsi to řekl? Kde to tu máš?" Povstala a dívala se dolů na seskupení karet na stole. Uběhla víc než minuta, během níž si ani Harry ani Parvati nevšimli, že přistrčila rukáv ke svíčce a její hábit začal doutnat, pak vyšlehl plamen a olizoval zbytek hábitu. "Já hořím!" vykřikla. Harry vytáhl svou hůlku, dotkl se jí a vykřikl, "*Pluvius*!" Ale jakmile to vyslovil, došlo mu, že to mělo být F, jako *Fluvius*, přičemž voda měla tryskat z jeho hůlky, ne *Pluvius*, vyvolávající déšť - ze stropu třídy teď na každého padaly proudy vody. Všichni byli ve vteřině úplně mokří a promáčené karty byly sfouknuty ze stolů neviditelným větrem. Společně s vodou uhasil všechny svíčky, takže se octli ve tmě. Voda byla ledově studená. "*Dessicatio*!" zakřičel Neville, dotýkaje se hůlkou stropu. Déšť ustal a všechna voda v místnosti okamžitě vyschla. Profesorka Trelawneyová si kartáčovala hábit, pohledem se zabodávala do Harryho a řekla, "Děkuji, pane Longbottome," aniž by se na Nevilla podívala. Harry si ho prohlížel s respektem, tenhle rok měl dobrý start, pomyslel si. Moody a Trelawneyová ho mají rádi a profesorka Prýtová mu pokaždé dává nejlepší známky. Dokonce i Snape se k němu v Lektvarech předešlého dne choval lépe. Docela vyrostl, nebyl tak kulatý jako předtím a jeho hlas se rovněž prohloubil. Harry uvažoval, jestli si už nechává narůst světlý knírek... ale zatím to nebylo vidět. "Takže!" řekla profesorka Trelawneyová. "Pokud už pan Potter skončil s naším hašením... " "Ale paní profesorko!" vykřikla Parvati vzrušeně. "On to předpověděl. Dívala jsme se... v kartách to nebylo. On to prostě... řekl. Jako otázku." "Opravdu?" profesorka Trelawneyová vypadala zaujatě. "Co řekl?" *On*, pomyslel si Harry. Už ho unavovalo, když se o něm bavili jakoby v místnosti nebyl. "On řekl, 'ryba bude hořet?' Jako kdyby nevěděl co to znamená. A já jsem ryba se stoupající Venuší a... " "Vidění." Trelawneyová přistoupila blíž a zírala na Harryho. "No, nevím... nějak mě napadlo to říct," odporoval chabě Harry. Ostatní studenti vzhlédli. Pak uslyšel, jak Sandy říká, "Nezapalujte černou svíčku." Harry hrábl po nějakém pergamenu a brkem to na něj napsal. Pak ho dvakrát přeložil. Profesorka Trelawneyová vypadala vzrušeně. "Co to děláte?" chtěla vědět. Harry zavrtěl hlavou a pergamen jí předal. "Pár minut se na to nedívejte," řekl jí. Zdála se zmatená. "Tak dobrá. Pane Finnegane, mohl byste prosím rozsvítit světlo?" Seamus se postupně dotýkal hůlkou červených svíček, se kterými pracovali a plameny se znovu rozhořely. Pak se dotkl černé svíčky na polici a rozsvítil ji dříve než si toho profesorka Trelawneyová všimla. Zrovna mávala hůlkou nad rozsypanými kartami a umisťovala je zpátky na stoly. Nicméně jakmile se rozsvítila černá svíčka, místností zasvištěl studený vítr, který karty znovu rozptýlil a všichni se otřásli jako by se napili studené vody. Trelawneyová se s drkotajícími zuby otočila a uviděla prskající plamen na černé svíčce. Dotykem své hůlky jej zhasla. "Nevíte," řekla Seamusovi lehce podrážděně, "že *nikdy* nezapalujeme černou svíčku bez toho, že nejdříve rozsvítíme bílou, aby nastala rovnováha?" Za pomoci hůlky rozsvítila bílou svíčku, která se okamžitě rozhořela a vysála z

místnosti mrazivý vzduch. Harry měl pocit, jako by odtud odešel Mozkomor a skoro se začal cítit, jako po použití povzbuzovacího kouzla. Profesorka Trelawneyová bílou svíčku za chvíli zase zhasla. “To by mělo stačit,” řekla. “Ještě víc euforie a nebudete se schopni soustředit. Zpátky do práce!” Rozložila pergamen, který ji Harry předtím podal a během čtení bezhlesně pohybovala rty. Najednou se posadila do křesla, patřícího předtím Parvati a řekla jí příkře: “Budu partner pana Pottera. Vy běžte k slečně Brownové.” Ron se na Harryho podíval tázavě - Parvati dotčeně. Profesorka Trelawneyová zasvištěním hůlky vrátila karty na stůl a nechala Harryho sejmout z balíčku. “Vaše narozeniny?” zeptala se. Harry nemohl uvěřit, že to pořád zapomíná. Jednou trvala na tom, že se narodil v zimě. Ostatní vykládali svoje karty a přestali se o Harryho a profesorku zajímat. “31. července,” odpověděl. Začala karty umisťovat na stůl před sebe, přičemž přikyvovala a vzdychala, když v jejich rozložení viděla rozmanitá poselství.“Máte smrtícího nepřítele,” řekla mu jako už tolikrát předtím. Harry sám pro sebe zasténal... tohle věděl každý. Potom si uvědomil co říká. “Už nechce být dál Vašim nepřítelem,” pokračovala, zatímco pokládala kartu s hadem. “Tohle jste Vy,” vysvětlila mu a obrátila kartu s okřídleným lvem. “Viděl Vaši sílu a... přeje si Vás naverbovat.” Harry vzhlédl s očima doširoka otevřenýma. “Ale byl Vámi zastaven... místo toho pošle svého pomocníka.” Převrátila další kartu. “Muže, co zradil Vaši rodinu.” Červíček, napadlo ho. Otočila ještě jednu. “Muž, jehož syn je také Váš nepřítel.” Malfoy? Crabbe? Goyle? Všechno bylo možné. “Ale syn... ” otočila kartu s drakem “... už nebude Vaším nepřítelem moc dlouho.” To je překvapení, pomyslel si Harry. “A... ” odmlčela se, než odkryla následující kartu. “... dědic Vašeho smrtícího nepřítele.” *DĚDIC*? Voldemort má *dědice*? Obrázek znázorňoval nějaký druh dravce - obrovského dravce. Obrátila víc karet. “Ve Vašem životě jsou tři ženy.” Harry myslel na všechny dívky, kvůli kterým se cítil jako zvíře v zoo. Jen tři? “Jedna žena je starší, jenže je zde příliš mnoho viny... jednou jste po ní zatoužil, ale už se o ni nezajímáte.” No, to se týká Cho, napadlo ho. “Ty dvě další: Ona... ” Trelawneyová obrátila kartu s obrázkem okřídleného posla bohů. “... je rozpolcena mezi Vámi a... ” poklepala kartu. “... Vaším bratrem.” Já nemám bratra, přemýšlel Harry podrážděně. To je taková sněška nesmyslů. “... který na Vás zaútočí, protože mu ji vezmete. Ale ona... ” Trelawneyová pozvedla kartu s milenci. “... ona je Vaše pravá láska, žena bojovnice, Váš nejbližší přítel... ačkoliv na ni musíte počkat.... nějakou dobu bude s jiným, ale zůstane nevinná, čeká na Vás. Jenom společně můžete porazit Vašeho smrtícího nepřítele.” To myslí Voldemorta? Mohl by být poražen? TOHLE byla dobrá zpráva. Harry hleděl na karty před sebou, zkoušeje si zapamatovat všechno co řekla. “Je to všechno?” zeptal se úzkostlivě, zapomínaje, že před chvílí se mu to zdálo k smíchu. “jsou tu ještě další souvislosti. Podívejte se, žena po které toužíte... ” Harry sebou škubl, když její prst znovu dopadl na kartu s poslem. “... je spojena s dědicem Vašeho nepřítele. Je jím vězněna.” Cože? přemýšlel Harry. Nevím o nikom kdo by byl držen v zajetí... a ta touha... “A starší žena je ve spojení s nepřítelovým pomocníkem... ” ukázala na kartu, která nepatřila Červíčkovi. byl to Malfoyův otec? lámal si hlavu. Co by s ním Cho mohla mít? Pak upozornila na kartu syna (s drakem), toho, co už dlouho nebude jeho nepřítelem – tato karta byla spojená s kartou milenců. “Vaše pravá láska bude rozpolcena... ale když konečně přijde k Vám, on na Vás zaútočí... přesto ho budete potřebovat k poražení Vašeho nepřítele.” Přestala a Harry cítil jak se mu točí hlava. Příliš mnoho informací, příliš mnoho lidí k sledování... “A teď poslední dvě karty.” Vyložila další kartu o které se domníval, že je Červíčkova (teď si všiml, že je na ní znázorněna velká krysa). “Další bratr,” řekla. Kolik bratrů bych měl mít? zajímalo Harryho. “a pro něj z rukou zrádce... ” otočila poslední kartu. Byl na ní přízrak smrti. “Smrt?” zašeptal Harry, pak si připomněl, že bratra nemá, natožpak dva. “Ne nezbytně. Tohle... ” ukázala na kartu smrti, “... může znamenat změnu, přeměnu.” Vyvalila oči. “Ach... ” řekla, “Váš smrtící nepřítel Vás bude lákat na nejhlubší touhu... je to čtvrtá žena... milujete jeden druhého... ” Ale není mou pravou láskou? divil se Harry. Jak potom může být mou nejhlubší touhou? A co ta po které toužím? “Budete postaven před volbu. A pokud se nerozhodnete uvážlivě... ” najednou se jí zadrhl hlas a zírala na karty “…svět jak ho známe skončí,” řekla slabě. Harry se podíval do jejích obrovských očí ukrytých za brýlemi. “Cože?” slyšel se říkat, jakoby to byl někdo jiný. “Já mám udělat volbu, která může zničit svět jak ho známe?” Vstal a rukama si prohrábl vlasy. Ukázal na karty. “To je směšné. Nemám žádné bratry. Řekla jste mi, že mám nejen pravou lásku, ale také jinou ženu, která je mou nejhlubší touhou….vzpamatujte se! A nic, co rozhodnu nemůže zničit svět jak ho známe. Nic!” Neočekávaně smetl paží karty ze stolu, pak se znovu postavil, funěl a drze se na ni díval. Byl prefekt, v žádném případě nesměl mluvit s učitelem tímto způsobem. No, sečteno a podtrženo, moc dlouho už prefektem nezůstane... Celá třída se dívala. Trelawneyová zasvištěním hůlky karty zase nevzrušeně poskládala na stůl do úhledného balíčku. “Můžete jít. Tohle pro Vás byla stresující hodina. Ale odpouštím Vám Váš výbuch, protože máte Vidění... ” řekla mírně. Harry se otočil k odchodu, sebral svůj batoh, ale než jeho hlava zmizela dole na žebříku řekl nahlas a pevně, “Nemám Vidění!” Pak uslyšel jak Sandy říká, “Muž s ohnivými vlasy spadne ze žebříku...” Přemýšlel, jestli by se neměl vrátil zpátky a Rona varovat, ale protože právě popřel, že má Vidění, rozhodl se nechat to být. Sešel spoustu schodů dolů a pak pokračoval větrnými chodbami do Nebelvírské věže. Vlezl do společenské místnosti, bez povšimnutí jí prošel a zamířil nahoru do ložnice. Dnes už nic neměl – díky bohu. Stále ještě bylo horko, otevřel okno, sundal si tričko, svalil se na postel a pozoroval strop. Pak cítil, že potřebuje slyšet něco jiného než zvuk hlasu profesorky Trelawneyové říkající: *Svět jak ho známe skončí*. Z kufru vytáhl svůj přenosný přehrávač, nasadil si sluchátka, ujistil se, že páska je v pořádku a zmáčkl knoflík. Viděl, že se páska posunuje, slyšel nějaký syčivý zvuk (ne hadí jazyk), ale žádnou hudbu. Zmáčkl tlačítko stop. Ach, samozřejmě. Hermiona mu vždycky říkala, že kolem Bradavic je příliš mnoho kouzelného rušení na to, aby tyhle věci fungovaly. Magnetická páska, uvědomil si. A baterie: další magnetismus. Věděl, že magnety a kouzla se moc dobře nekombinují. Odstrčil přehrávač pryč a znovu si lehl s rukama za hlavou, potom se podíval dolů na svou nahou hruď a pozoroval bazilišší amulet jak klesá a zase stoupá. Proč já? přemýšlel. Proč jsem to vždycky já? Protože hluboko uvnitř opravdu věřil, že se může ocitnou v pozici, kdy by jeho volba mohla změnit svět. Bylo tou volbou připojit se k Voldemortovi nebo s ním bojovat? V hlavě mu zazněla Moodyho slova: * Co lidi nutí přidat se na stranu temnoty? Proč se jiná osoba rozhodne to neudělat? Kdy nastává kritický moment? * Kdy vlastně? Ale, pomyslel si Harry, *on* by to nikdy neudělal. Voldemort ho chce naverbovat, nebo ne? Slyšel o Voldemortovi a ostatních Smrtijedech mučících

členy rodin, aby je přinutili přidat se na jejich stranu. Šli by potom po Ronovi a Hermioně? Aby mě donutili stát se Smrtijedem? Harry Potter, Smrtijed. Bylo to tak nesmyslné... Ledaže, přemýšlel dál, by tohle nebyla ta volba, která zničí svět jako ho známe… Zavřel oči a představoval si, že přehrávač funguje, pokoušeje se tím z hlavy vymazat vykládání taroků dřív než z toho zešílí.
Z toho pozdně letního horka musel na chvíli usnout. Když se probudil, Hermiona vedle něj seděla na posteli a třepala s ním. Měla na sobě svůj hábit, evidentně jí bylo taky horko, krátké kudrny rozčepýřené kolem obličeje vypadaly vlhké, na blůze měla v podpaží skvrny, z čela si utírala pot a mluvila na něj unaveným hlasem. “Pojď, Harry. Musíme jít na ošetřovnu.” Vstala k odchodu a on si všiml, že má vlhkou skvrnu i na kříži. “Nejdřív se musím převléknout. Proč ty hábity dělají tak teplé a těžké?” stěžovala si cestou ke dveřím vyčerpaně. “Je Ron v pořádku?” Otočila se. “Jasně. Zlomil si nohu, ale Seamus, Dean a Neville ho přenesli na ošetřovnu a madam Pomfreyová by ho měla uzdravit, zatímco jsme tady. Znáš to, už jsi předtím zlomeninu měl.” Pak se zatvářila, jakoby se probudila. “Co se stalo?” zeptal se jí. “Jak... jak jsi to věděl?” Harry se pořád cítil jakoby ještě spal. Překulil se a spustil nohy z postele dolů, zatímco říkal, “Spadl přece ze žebříku, když odcházel od Trelawneyové, ne?” Pořád na něj zírala. “Ano,” odpověděla pomalu. “Ale ty jsi tam nebyl.” Teď se Harry cítil úplně probuzený. “Och, no, ale během odchodu jsem měl s žebříkem problémy. Říkal jsem si, že se co nevidět stane nějaká nehoda... ” Dívala se na něj zúženýma očima. “Ale jak jsi věděl, že ten kdo spadl byl Ron?” Pokrčil rameny. “Nebyla by jsi tady, kdyby na ošetřovnu odnesli Seamuse, Deana nebo Nevilla, ani Levanduli nebo Parvati. No, možná kdyby to byl Neville. Ale pak by pro mě pravděpodobně přišel Ron.” Díval se na ni vyrovnaně, aby podpořil svou logiku. Vypadala, že ji jeho vysvětlení neuspokojilo, ale očividně se rozhodla, že bojuje prohranou bitvu. “Vím, že je horko,” řekla, “ale raději by sis měl obléknout tričko. Žádná studentka se nebude moct soustředit, když se tu budeš procházet jenom takhle... ” Usmála se na něj, přičemž trochu vypadala jako v neděli v noci, kdy hladila jeho čelist, zatímco stáli před společenskou místností. Otočila se a bez dalšího slova vyšla ven. Harry si oblékl čisté tričko a na něj si připnul prefektský odznak. Sandy nechal ležet stočenou na posteli... bylo pěkné horko, nepotřebovala se ohřívat na jeho ruce... a sešel dolů do společenské místnosti, kde na něj čekala Hermiona. Také si svůj odznak připnula na čistou halenku. Beze slova procházeli chodbami vedoucími k ošetřovně. Jednou, jak pohupovali rukama, se jim srazily, způsobíc tak Harrymu šok a jeho napadlo, že by ji mohl vzít za ruku, ale pak si to rozmyslel. Místo toho zrychlil krok a Hermiona také přidala, aby mu stačila. “Harry,” stěžovala si, “na běh je moc horko.” Několik vteřin poklusávala, aby ho dohonila, potom sáhla dolů, nahmatala jeho ruku a propletla jim prsty. Nechal ji, vzpomínal jak se drželi za ruce, zatímco mu vyprávěla o svém únosu. Zdálo se to jako v jiném životě, když byli u Dursleyových na zahradě, leželi na trávě a povídali si. Zpomalil, teď šli vedle sebe, ruce spojené a tak taky vešli na ošetřovnu. Harry levou rukou otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Ron ležel na posteli, podložený několika přikrývkami, ale měl zavřené oči. Levou nohu měl zamotanou do obvazů chránících léčivý obklad, který uzdravoval zlomenou kost. Harry si vzpomněl, že Dick si také zlomil nohu, když ignoroval varování Sandy, že kámen spadne. Harry si tenkrát přál, aby měl přístup ke kouzelnému léku a mohl Dickovi pomoci. Teď měl nohu zlomenou Ron, protože Harry Sandy zase neposlouchal. Ron otevřel oči a začal se usmívat, dokud neuviděl jejich spojené ruce. “Našla jsem Harryho, jak si v ložnici dává dvacet,” řekla mu Hermiona. “Vám dvěma to ale trvalo,” řekl nevýrazně. “A převlékli jste si oblečení.” Hermiona odtáhla ruku a šla se postavit na opačnou stranu postele. “Je horko, byli jsme celí zpocení... ” začala, pak se zastavila. TO moc dobře neznělo, uvědomil si Harry. “V každém případě.” pokoušel se Harry o rázný tón. “Omlouvám se za to všechno.” “Všechno co? Byl jsem pitomec, spadl jsem a zlomil si nohu. Za co se omlouváš?” “No, já, tedy... ” “Řekni mu to, Harry,” nabádala ho přísně Hermiona. Harry se na ni podíval. “Říct mu co?” “Dobře, tak to udělám já. Harry věděl, že spadneš, Rone.” “Hermiono... ” “Cože?” řekl Ron nevěřícně. “Tys to věděl a neřekl jsi mi to? Počkat... jak jsi to mohl vědět? Aha, pane bože, to je to proč jsi ječel *Já nemám Vidění* když jsi odcházel?” “Ne, řekl jsem to, protože *Já nemám Vidění*!” opakoval Harry podrážděně. “Hermiono, přestaň s tím... ” “Tys to věděl,” trvala na svém. “Jsem si tím jistá. Nevím jak, ale věděl jsi to...” “Měla jsi ho slyšet předtím, než ho Trelawneyová nechala odejít,” sdělil jí Ron. “Ječel na ni, *Nemám žádné bratry. Jak můžu mít pravou lásku a ženu, která je mou největší touhou! A jak bych mohl zničit svět jak ho známe?* Nebo něco takového...” “Co jste dělali?” “Vykládali taroky. Později Vám řeknu něco o těch mých, Neville byl tak legrační... ” Znovu se podívala na Harryho. “Co ti Trelawneyová řekla?” Harry se zašklebil. “Ale no tak, Hermiono, vždyť ji znáš. Je to všechno hovadina. To je důvod, proč jsem z Věštění odešel... “CO říkala? ” Povzdychl si. “Řekla mi, že mám smrtícího nepřítele, který už jím být nechce.” Vypadala nejistě. “No, to je dobře, ne?” “Jasně, je to skvělé. Vlastně už nechce být mým nepřítelem, protože se rozhodl, že jsem docela mocný čaroděj a chce mě místo toho naverbovat.” Ron a Hermiona na něj beze slova zírali. “Cože?” řekli oba konečně.“Jak jsem řekl - takže jsem usoudil, že tetování Smrtijeda bude krásně ladit s mými novými hábity a taky bych si mohl pořídit náušnici, možná i ponču jako Bill... ” “Harry, přestaň! To nikdy neuděláš!” řekla podrážděně Hermiona. “Proč ne? Protože chci, aby mučili a zabili každého, koho mám rád, dokud nezměním názor?” Pevně se na ně zadíval. “Říkala, že byl mnou zastaven a posílá svého pomocníka. Vzpomínáš si co Moody říkal o Smrtijedech, nebo ne? O tom jak se obávají kletby Cruciatus a proto jsou ještě nemilosrdnější než sám Voldemort? Myslíš, že chci, aby Vás mučili?” “Ale Harry, pokud by ses... hypoteticky... stal Smrtijedem, co když ti nařídí ubližovat lidem? Pokud to neuděláš, budeš to ty, koho budou mučit... ” “Na tom nezáleží. To je moje vlastní bolest, už jsem se s tím jednou vypořádal. Můžu to udělat znovu.” “Tak vidíš, Harry,” řekla naléhavě, zatímco jí slzy stékaly po tvářích, “To je důvod proč nemůžeš být Smrtijed. Protože raději budeš trpět sám, než aby trpěl někdo jiný. Nejsi pro to stvořený.” “Řekla, že se musím rozhodnout,” pokračoval tiše, dívaje se na své ruce. “Musím se rozhodnout uvážlivě, nebo svět jako ho známe skončí... ” Obešla postel a vzala ho za ruku. “Ty se rozhodneš správně, Harry, určitě. Ale nesmíš se stát Smrtijedem, abys nás chránil. Radši bych umřela než tohle.” Ron se na něj naléhavě díval. “Já taky.” Harry přeskakoval pohledem z jednoho na druhého. “Tak to máme problém. Raději budu Smrtijedem, pokud by to znamenalo, že Vy dva neumřete nebo Vám nebudou ubližovat. V tomhle se neshodneme. ” Bezvýrazně na něj hleděli. Otočil se a kráčel ke dveřím ošetřovny, ale jakmile otevřel dveře, uslyšel za

sebou Hermioniny kroky. Neohlížel se. Když je zkusil zavřít, byla tam a proklouzla ven. Pak je zavřela sama, otočila se a objala ho kolem pasu, tentokrát nezaváhal a přitáhl si ji k sobě, opřel si bradu o temeno její hlavy, slzy mu stékaly do jejích vlasů. Cítil, že Hermioniny mu zamokřují tričko. Zdálo se, jakoby tak stáli nekonečně dlouhou dobu, pak se od něj odtáhla, stoupla si na špičky, aby ho políbila na tvář a utíkala pryč, zatímco si dlaněmi osušovala tváře.
"Fajn, Fred a George přinesou z kuchyně nějaké jídlo, Parvati a Levandule požádají Hannah, jestli bychom si mohli vypůjčit její kouzelnické rádio, kvůli hudbě a... co takhle nějaké balónky? Nebo stuhy?" Když Harry vstoupil do společenské místnosti, Ginny zrovna zaškrtávala seznam. Hermionu nebylo nikde vidět. "Kde je Hermiona?" zeptal se jí. "A byla jsi už navštívit svého bratra, který leží na ošetřovně se zlomenou nohou?" Zamračila se na něj. "Co si to o mě myslíš? Samozřejmě, že ano. A Fred s Georgem tam s ním jsou teď. Chceš pomoci s výzdobou?" "Výzdoba? Na co? A ptal jsem se tě, kde je Hermiona." "Neville ji poprosil, aby mu pomohla s domácím úkolem z Přeměňování. Šli do knihovny. On je zástěrka. Myslíš si, že bych zvládla naplánovat Hermionin večírek s překvapením, zatímco by tady seděla? Měla těžké léto a já jsem si myslela... " "Večírek s překvapením?" "Harry, v sobotu má narozeniny. Ty jsi na to zapomněl?" Upřímně - zapomněl, devátého září jsou přece její narozeniny. "Takže, mohl by jsi pomoci s tou výzdobou?" "Samozřejmě, jistě," řekl ustaraně, zatímco šel ke schodům vedoucím k chlapeckým ložnicím. "Harry!" "Co je?" ozval se nepřítomně a otočil se. "Myslela jsem, že hledáš Hermionu." "No, ano... znělo to, že je zaneprázdněná Nevillem. Můžu počkat." Starostlivě si ho prohlížela. "Jsi v pořádku, Harry?" Ne, nejsem v pořádku, pomyslel si. Právě jsem zjistil, že se mám stát Smrtijedem a ty můžeš být dalším cílem, stejně jako Hermiona, Ron, tví ostatní bratři, rodiče a všichni mí učitelé... "Jsem v pohodě," zachraptěl, najednou mu vyschlo v krku. Bylo nějak bolestivé se na ni dívat, tak vyšel schody do své ložnice, lehl si na postel a navzdory horku zatáhl záclonu. Nutně s ní potřeboval mluvit, nebo s Hermionou, s kýmkoliv, ale všichni byli příliš zaneprázdnění, než aby se znepokojovali, jestli Voldemort bude mít dalšího Smrtijeda nebo ne. Vzal Sandy z postele a zasyčel na ni, "Co bych měl udělat, Sandy?" "Udělat, Harry Pottere?" "Nechci být zlý čaroděj. Ale nechci přivést své přátele do nebezpečí." "Tak na to nemysli. Přijde to samo." "Toho se bojím. Pokud by se to vyřešilo tím, že bych se stal Smrtijedem, pak by Voldemort nepotřeboval další služebníky, jednal by se mnou přímo... " "Tak to udělej." "To není tak jednoduché!" Jakmile její sdělení označil za jednoduché, znovu se rozčílila, protože po ní chtěl rady bez toho, aby o tom věděla něco bližšího... Já se z toho vážně zblázním, pomyslel si. Kritizuji hada za to, že nechápe můj absurdně komplikovaný život. Vzpomněl si, jak držel Hermionu a všechno na co teď dokázal myslet bylo, že ji chce držet znovu a na celý zbytek světa zapomenout....
Harry čtení z tarokových karet vytěsnal z mysli. V sobotu po večeři byli s Ronem pověřeni, aby donutili Hermionu jít oklikou přes knihovnu, takže Ginny a ostatní nebelvírští měli čas připravit společenskou místnost na večírek. Jakmile nadešel čas, oba shodně prohlásili, že už mají ke své úloze z Dějin čar a kouzel všechno co potřebují a zmatenou ji vlekli zpátky do společenské místnosti, protože přestali v polovině úkolu. Před týdnem se heslo do společenské místnosti změnilo. "Yorkširský pudink," řekla Hermiona Buclaté dámě. "Zní to skvěle!" přišla odpověď předtím, než se portrét odsunul a odkryl všechny z Nebelvíru včetně profesorky McGonagallové, kteří křičeli: "Překvapení!" Hermiona vypadala, jakoby se chystala omdlít. Ron s Harrym jí pomohli projít dovnitř, zatímco střídavě objímala Ginny, Parvati, Levanduli a každého, dokud se zase nedostala zpátky k Ronovi a Harrymu a znovu se na ně nepověsila. Pak někdo zapnul hudbu a začal se podávat máslový ležák se spoustou koláčů. Zdálo se, že se všichni smějí a mluví zároveň. Harry pozoroval její tvář, byla úplně vyvedená z míry, o ničem neměla ani ponětí. Přišel k Ginny, objal ji zezadu pažemi a zašeptal jí do ucha, "Dobrá práce, Gin." Otočila se k němu a usmála se. Proč bylo v poslední době tak těžké od ní odtrhnout pohled? Naklonila se k němu blíž a zeptala se, "Co jsi jí dal?" Skoro na to zapomněl. "Ach! Musím jí to předat!" Uháněl nahoru po schodech a do minuty byl zpátky se zabaleným balíčkem. Odtáhl Rona od punče a dostrkal ho k ohni, kde seděla Hermiona. Podal jí dárek, říkajíc, "všechno nejlepší k narozeninám, Hermiono. To je od nás obou." Široce se usmála, rychle strhala papír a pak překvapením otevřela pusu. "Och... to je báječné! Všichni se podívejte... " a otočila rámeček s obrázkem, takže se každý mohl podívat na fotografii jich tří, jak jdou do sebe zavěšení, svobodně se smějí, Hermiona se střídavě dívá na Harryho a Rona, vlasy jí čechrá lehký větřík, Harry s Ronem se na ni radostně usmívají, hábity za nimi vlají a v pozadí toho všeho bylo vidět les. "To je ta tvoje fotka, že Coline? Je opravdu moc pěkná." "A co my?" ozval se Ron pobouřeně. "My jsme na ní." smála se a vypadala při tom ještě šťastněji než na fotografii, pomyslel si Harry. "Takže, teď mám jasný důkaz, že mí dva nejlepší kamarádi jsou nejhezčí kluci v Bradavicích," řekla oběma s úsměvem. Ronovi zrudly uši, Harry si prsty prohrábl vlasy. "Vrátím zpátky svůj předcházející sestřih. Uděláš ze mě náfuku, Hermiono." "Ach, nic takového, Harry Pottere!" ozvala se náhle Parvati. "Ty jsi moje mistrovské dílo. Opovaž se!" Všichni se rozesmáli. "Očividně s tím nemůžeš nic dělat," řekla namáhavě Hermiona mezi výbuchy smíchu. Večírek pokračoval až do noci, McGonagallová odešla, přičemž předtím použila protihlukové kouzlo, aby nikoho tím rámusem nerušili... "Spoléhám na Vás, že se Vám to tu nevymkne z rukou... " řekla Alici před odchodem. Jakmile se za McGonagallovou zasunul portrét, Alice okamžitě zakřičela, "Je pryč!" a Katie podstatně zvýšila hlasitost rádia. Harry si vzpomněl, jak v minulosti některé večírky ve společenské místnosti dokázaly být bláznivé, třeba když jeho jméno vyletělo z Ohnivého poháru a stal se druhým Bradavickým šampionem, párty pokračovala až do ranních hodin. Parvati Hermionu přivedla ke stolu, kde pro ni měla svůj narozeninový dárek: čtení z tarokových karet. "Ve skutečnosti, Parvati," říkala jí Hermiona, "v mých hodinách Numerologie, jsem zjistila, že čísla spojená s mým narozením jsou opravdu zajímavá. Koukej, narodila jsem se přesně v devět hodin ráno. Devátý měsíc, devátý den, devátá hodina. To dohromady dává dvacet sedm, což je třetí mocnina. Číslo zvyšující svou vlastní sílu. Je to velmi silná sada čísel... " "Ale, Hermiono, na své narozeniny by sis měla nechat vyložit karty, abys byla připravená na změny v dalším roce." Harry si taroků předtím užil až až, takže se vzdálil, aby si vzal něco k jídlu a pití, přičemž pozoroval Freda s Georgem, jak tančí způsobem připomínajícím spíše nějaký druh tance plodnosti a s ostatními se tomu s chutí zasmál. Harry po nějaké době zahnal chlapce z prvního a druhého ročníku nahoru, protože vypadali docela ospale a Alice zase uložila dívky. Když se vrátil do společenské místnosti, zjistil, že většina třeťáků se taky odebrala na

kutě, takže tu už zůstalo jenom pár lidí. Angelina a George spolu tancovali tělo na tělo na nějakou pomalou baladu, stejně jako Fred s Katie, v rohu bylo několik šesťáků, kteří hráli Řachavého Petra a Colin fotografoval pro svého přítele Ginny a některé její spolužačky. Jakmile Harry vstoupil do místnosti, Hermiona ho najednou chytila za ruku a řekla, "Nevyhneš se tomu, teď se mnou budete tancovat, pane Pottere. Privilegium oslavenkyně." Vůbec to nebylo jako na vánočním večírku, usoudil Harry okamžitě, položila mu ruce kolem krku a opřela si hlavu o jeho rameno. Dal jí ruce kolem pasu a tvář položil do jejích vlasů, rozrušený, jak je to zvláštní. Znovu si vzpomněl na jejich objetí před ošetřovnou, když oba brečeli – bylo to tak osobní… znepokojilo ho, když se teď k němu tiskla v místnosti plné jiných lidí. Nohama pohybovali jenom nepatrně, matně si uvědomoval hudbu, rytmus nebo slova, která mu burácela v uších, zatímco cítil na prsou tlukot jejího srdce a vydechl. "Hermiono," zašeptal. Vzhlédla. " Mám pro tebe ještě jeden dárek." Oči se jí rozšířily, vypadala polekaně a zároveň plná naděje. "Rozhodl jsem se, že se Smrtijedem nestanu." Usmála se, její znepokojení se vypařilo. "Nikdy jsem si skutečně nemyslela, že by ses jím stal," zašeptala mu zpátky a opět mu položila hlavu na rameno. Jak písnička skončila, cítil, že se chvěje a nechtělo se mu nechat ji jít, ale náhle si všiml nedaleko stojícího Rona s Ginny, kteří na ně okatě zírali, i když se pokoušeli tvářit, že tomu tak není. Začala další pomalá píseň. Harry věděl co dělat. Vzal ji za ruku a postavil ji před Rona, se slovy, "Dárek byl od nás obou, takže s tebou nemůžu tancovat jenom já." Vložil jí ruku do Ronovy, přičemž oba vypadali poněkud rozpačitě, než se Hermiona rezignovaně usmála a dotáhla ho doprostřed místnosti. Ronova noha byla skoro zahojená, jenom ještě trošku kulhal. Pak Harry s úsměvem podal svou ruku Ginny. "A *ty*," řekl, "jsi naplánovala skvělý večírek." Taky ji dotlačil na taneční parket a přitáhl si ji do náruče. Nejdřív tančila jako na vánočním večírku - v klasickém postavení, jakoby se chystala na valčík. Ale během minuty jí dal obě ruce kolem pasu a naznačil jí, aby mu svoje položila na ramena. Byla asi o palec vyšší než on, takže si během tance hleděli do očí a Harry si znovu uvědomil, že od ní nemůže odtrhnout pohled. Nakonec jako první uhnula ona a podívala se dolů, kde uviděla baziliščí amulet vykukující z jeho trička. "Rozhodl jsi se jakým chceš být zvířetem?" zašeptala mu. S McGonagallovou trénoval kontrolu nehtů každý večer hned po večeři až do večírku (tuhle noc mu dala volno) a on jí sdělil své rozhodnutí. "Ano," řekl tiše. Když ucítila vánek jeho dechu tak blízko svého ucha, otřásla se. "Lev." Přikývla. "Učíš se jak se stát Zvěromágem, že?" zašeptala. Překvapeně se na ni podíval. Prohnaně se usmála. "Každý večer po večeři zmizíš s McGonagallovou. Ona je Zvěromág, vyučuje Přeměňování a ty jsi se mě ptal na zvířata... nebylo těžké si to dát dohromady." "Pst!" tiše jí sykl do ucha, znovu se zatřásla, ale nezdálo se, že by si to uvědomila. "Nikomu to neříkej. Je to překvapení." Najednou si Harry uvědomil, že hudba skončila a všichni je pozorují. Hermiona s Ronem už netančili. Hermiona na ně upřeně zírala. "Co jste si to šeptali?" zeptala se, pokoušeje se o normální tón. Harry Ginny neochotně pustil. "Nic," řekl s prázdným pohledem ve tváři, zatímco se pokoušel vzpamatovat. Podíval se na Rona, který vypadal, že by se nejraději dostal z Hermionina dosahu, když je Harry zahlédl během tance, bylo mezi nimi hodně volného prostoru, víc než mezi ostatními tančícími páry, které během noci viděl. Vzpomněl si, že Hermiona Rona nazvala nedospělým mizerou. Harry věděl... nebo si myslel že ví... co Ron k Hermioně cítí. Čeho se bojí? Zajímalo ho. Ale teď, zatímco s ním tančila, vypadala, jako by si nejvíc na světě přála se ho zbavit. Možná jsem vedle, uvažoval Harry. Možná k ní cítí něco jiného a já nemám důvod k znepokojení. Stejně ho ale něco zaráželo, Ron by jí nešel tak na nervy kdyby k němu něco necítila. Taky ji dost trápil. Harrymu se chtělo ho pěkně nakopnout, stejně jako když komentoval Othella. Naklonil se k Hermioně a rychle ji políbil na tvář. "Takže ještě jednou všechno nejlepší k narozeninám. Bude lepší když nasednu na fazolový stonek a svezu se do ložnice abych se trochu vyspal, jinak se ráno probudím a ty kolem mě budeš obíhat kolečka," řekl a otočil se ke schodům. Náhle vykřikla, "Ach! Málem jsem zapomněla!" Harry se obrátil, zvědavý co se děje. Kývla na Harryho, Rona a Ginny, aby ji následovali ke křeslům u krbu. V blízkosti nikdo nebyl a hudba stále ještě hlasitě hrála, i když už nikdo netancoval. "Našla jsem tu pravou pohádku!" vzrušeně zašeptala. "Když jsem byla s Nevillem v knihovně a Vy, zločinné typy, jste plánovali tuhle párty." Usmála se na Ginny, která vypadala zmateně. "Jakou pohádku?" zeptala se Hermiony. "Vy se v Hagridově třídě nestaráte o husy?" "Ne, my máme malé jednorožce. On se obával, že starší dívky by se už nemohli... k nim přiblížit," řekla a zrudla. Harry si vzpomněl, že k jednorožcům se mohou přiblížit jenom dívky, které jsou stále nevinné. "Řekl, že husy jsou pro pátý ročník. Takže co s nimi je? Jací to jsou kouzelní tvorové?" "Jedna z nich je husa, která snáší zlatá vejce." Harry se pomalu ztrácel a taky byl pěkně unavený. "No? Která je to pohádka?" Hermiona se zatvářila vítězně. "Jack a Fazolka!" Ti tři se dívali jeden na druhého a pak zpátky na ni. "No a?" řekli zaráz. "No a? Říkala jsem Vám, že pohádky byly napsány na základě skutečnosti, Jack a Fazolka je v podstatě návod jak se dostat přes obra. Bylo tam několik kouzelných věcí, které Jack ukradl z obřího domu a jedna z nich byla husa snášející zlatá vejce! Myslím si, že Hagrid musel obry navštívit a oni mu tu husu dali jako gesto dobré vůle... " "Jako dar vyslanci?" troufla si Ginny. "Přesně tak! To by mohlo znamenat, že obři jsou na naší straně, že nepůjdou s Ty-víš-kým! Hagrid to asi dokázal!" Všichni byli zticha. Potom Ron řekl, "Co když ji ukradl?" Hermiona do něj zabodla pohled. "Cože?" "Co když udělal to,co Jack a prostě ji ukradl? Co když to nic neznamená?" Zase bylo ticho. "Uděláme to co děláme vždycky," rozhodla Hermiona. "Konfrontujeme ho s tím. Tak nám prozradil jak projít kolem Chloupka... " Ron mohutně zívl. "Fajn, jsem pro to, abychom to udělali po dlouhém spánku v neděli dopoledne. Och, málem bych zapomněl, Vy dva jste šílenci," řekl, zatímco ukazoval na Harryho a Hermionu. Všichni se rozesmáli. "Vlastně, zítra bych mohla lenošit," řekla Hermiona otráveně. "Kolik je, dvě hodiny?" Harry přikývl, zatímco překontroloval čas na hodinkách. Když vzhlédli, překvapilo je, že v místnosti už nikdo není. Přešli k příslušným schodištím a uložili se do postelí, zatímco doufali, že se Hermiona s Hagridem a obry nespletla... ale moc tomu nevěřili.

## Schůzka

Harry se na první víkend v Prasinkách netěšil, byly to přesně dva týdny po Hermioniných narozeninách. To

samozřejmě znamenalo, že se přiblížil obrovskou rychlostí. Domácí úkoly, prefektské schůze, příprava na N.K.Ú., famfrpálové tréninky a výuka Zvěromága mu zabíraly veškerý volný čas a tak si ani nevšiml, jak rychle se ten obávaný den přiblížil. Vzpomněl si na třetí ročník, kdy neměl k návštěvám Prasinek oficiální povolení, protože Dursleyovi mu nepodepsali povolovací formulář a všichni měli obavy z jeho kmotra Siriuse Blacka, který právě utekl z Azkabanského vězení a pravděpodobně na něj číhal v okolí vesnice, aby ho mohl zabít. Toužil po tom celý rok, dostal se tam pouze za pomoci svého neviditelného pláště a hesla otevírající tajnou chodbu z hradu. Teď se Prasinky staly tím posledním místem kde by se chtěl octnout, hlavně kvůli dvojité schůzce s Viktorem Krumem, Cho Changovou a Hermionou. Přál si, aby byl ve své výuce na Zvěromága podstatně dál, takže by se mohl přeměnit ve lva a utéct se schovat do Zakázaného lesa. Už uměl svoje nehty prodloužit a zkrátit (na obou rukou a nohou) během mrknutí oka, stejně jako dokázal ovládat růst vlasů (kdyby věděl, že je to tak jednoduché, tak by se nikdy nenechal stříhat). Na profesorku McGonagallovou jeho rychlé pokroky učinily dojem, byl zvědavý, zdali se mu podaří se stát Zvěromágem dříve než za šest měsíců. Harry už také dosáhl bodu, kdy bylo nezbytné se začít holit, ale rozhodl se ovládat růst svých vousů za pomocí zvěromážské techniky přičemž zjistil, že to funguje docela dobře a tím se vyhnul holení. Nikdo se ho na to neptal. Ron používal svou hůlku, jakmile zjistil, že porost na bradě a horním rtu už pro něj přesáhl únosnou mez a zasloužil by si oholit. Hermiona mu navrhla, aby si nechal narůst knír stejně jako Charlie - rezavé vousy vypadají moc pěkně, řekla mu, zatímco se červenala. Tohle Harryho pěkně vytočilo. V sobotu ráno běhali Harry a Hermiona jako obvykle. Když cvičili na orosené trávě Famfrpálového hřiště, Hermiona náhle přestala, pak se posadila a nepřítomně hleděla před sebe. Jakmile ji takto Harry uviděl – sedící nehnutě jako kus skály, přišoural se k ní a objal ji kolem ramen "Hermiono?" zašeptal. Vzhlédla k němu a on uviděl v jejích očích strach. "Co se děje?" "Harry?" řekla, jakoby si nebyla jistá jeho jménem. Položil jí ruku na tvář a ona mu ji přikryla svou. "Trápíš se kvůli Viktorovi," pronesl. Přikývla. "Nemusíš. Nebudeš sama." Znovu přikývla. "Ale... " zaváhala. "Ano?" "Ta věc s Viktorem a Cho. Můžeme... můžeme jí to udělat? Co o něm doopravdy víme? Možná bych měla využít šance a jednoduše to s ním skončit ... " "Chceš to tak udělat?" řekl jemně, zatímco ji hladil po rameni. "Můžu zrušit schůzku s Cho. Uděláme to, co si budeš přát." Náhle se Hermiona otřásla, jakoby se pokoušela probudit. Ladně vyskočila na nohy a pokračovala v cvičení. "Omlouvám se, Harry. Zbytečně se strachuji. Máme plán, budeme se ho držet. Chytíš mi kotníky?" Přikývl, nahrbil se, aby je mohl pevně uchopit a ona začala dělat sedy a lehy. Pečlivě ji pozoroval, tvář měla staženou soustředěním, pot jí kapal z čela. Na vše co dělala se plně soustředila. Tedy kromě věštění, čímž každého naprosto šokovala. Zkoušel na Věštění moc nemyslet, před hodinou nechával Sandy od jisté doby v ložnici a zatím se dokázal vyhnout tomu, že by mu někdo taroky vykládal. Sám cítil, že se v tom stává čím dál lepším. Jednou se předvedl Georgeovi, který předpovídal nějakou Angelininu reakci, kterou přinejmenším nepředpokládal. Samozřejmě, nevěděli to, dokud je na to výklad neupozornil. Nicméně... "Harry!" "Co... ?" "Sedím tady a křičím na tebe. Už mi můžeš ty kotníky pustit. Myslím si, že pět tisíc sedů-lehů je trošku mimo můj ranní limit. Je řada na tobě." "Ach, jistě." Teď mu je držela ona, zatímco Harry dělal sedy-lehy. Nejdřív si sundal tričko, otřel si pot z čela, potom ho sbalil do ranečku a použil ho jako polštář pod hlavu. Byl asi v polovině, počítal v duchu, čímž zkoušel potlačit jakékoliv jiné myšlenky, když na místo, kde cvičili dopadl stín. Harry přestal, zrychleně dýchal a vzhlédl…do bledého, ostrého a maximálně samolibého obličeje Draca Malfoye. "Vypadáš dobře, Grangerová," řekl unyle, "na mudlovskou šmejdku." Harry si všiml, že Hermiona zrudla. Vstala stejně jako on, podíval se na Malfoye (který byl nepatrně vyšší). Malfoy a s ním ostatních šest Zmijozelských ve svých zelených famfrpálových hábitech drželi něco, co vypadalo jako nový Nimbus 3000... pravděpodobně zásluhou Luciuse Malfoye, pomyslel si Harry. Harryho rozzlobený obličej byl teď velice blízko toho Malfoyova. "Pozor na jazyk, Malfoyi," řekl nízkým nebezpečným hlasem. V levé ruce mačkal zpocené tričko a přál si v pravé držet svou hůlku. Malfoy se na něj podíval spatra. "Promiň, pokoušíš se mi diktovat co můžu říkat? Potřísnil jsi potem celé naše Famfrpálové hřiště a můj tým potřebuje trénovat. "Tvůj tým?" "Ano," odpověděl Malfoy, přičemž samolibost v jeho obličeji byla ještě zřetelnější. "Jsem novým kapitánem Zmijozelského družstva. Co na to říkáš?" Aha, to vysvětluje ta nová košťata, pomyslel si Harry. Hermiona přistoupila blíž a stoupla si vedle něj. "Ach, jaká náhoda. Opravdu, Harry je teď kapitán Nebelvírského týmu." Malfoyův obličej ztratil zbytek barvy, který ještě měl. "Ano," pokračovala Hermiona. "Oba jste prefekti a oba kapitáni svých kolejních družstev. Co ten zbytek? Co uděláte dohromady příště?" Oba se otočili, aby se na ni podívali, zářící a opálenou v ranním slunci, krátké kudrny jí poletovaly kolem tváře, její běžecká podprsenka a těsné cyklistické šortky nedávaly žádný prostor obrazotvornosti a ani v nejmenším nezakrývaly tvary jejího těla. Protože nechtěla slyšet co vypadne z úst ani jednoho z nich, oznámila hlasitě, "Jdu se připravit na svou schůzku s Viktorem Krumem!" Otočila se a odkráčela zpátky ke hradu. Harry si pomyslel, že Draco Malfoy vypadá poněkud omráčeně, zatímco sledoval její odchod, Harry musel připustit, že výhled to byl opravdu pěkný... ale Malfoy se během vteřiny otočil zpátky k němu. "Takže," usmál se na něj Malfoy ironicky. "Velký Harry Potter opuštěn kvůli Viktoru Krumovi... " "Já jsem nebyl... " začal Harry, pak ale s úsměvem zavrtěl hlavou. "Nemůžeš mě naštvat, Malfoyi. Ne dnes." Pokoušel se vypadat šťastněji než se cítil. "Jdu společně s Hermionou a Viktorem na mou vlastní schůzku: s havraspárskou chytačkou, Cho Changovou." Přál si, aby měl po ruce foťák k zachycení Malfoyova konsternovaného výrazu v obličeji. "Ale ona je v šestém ročníku!" drmolil Malfoy. "A je vážně krásná," řekl Zabini, s úctou v hlase. "Drž hubu!" ohnal se po něm okamžitě Malfoy. "Já vím," řekl Harry, jako když másla ukrajuje. "Je opravdu krásná. Všiml jsem si toho, když mě požádala na Příčné ulici, abych s ní šel.. " "ONA," zeptal se "*požádala tebe*?" Malfoy byl skeptický. Harry se pokoušel nerozesmát nad jeho výrazem. Otočil se a kráčel za Hermionou, voleje přes rameno, "Přeji ti pěkný den, Malfoyi! Vím, že já ho mít budu!" Otočil se zpátky do směru, kterým šel a přál si, aby to co řekl byla pravda - nejen velmi dobrý způsob jak popíchnout Malfoye. Zatímco odcházel pryč, zaslechl říkat zmijozelské: "Poslední dobou každá holka ve škole začne slintat, jakmile ho vidí... " "Taky se na něj podívej. Určitě vyvolá malou bouři, když si vkráčí do hradu jen tak bez trička... " "Budete už držet huby?" zaslechl znovu za sebou vybuchnout Malfoye. Harry se usmál a pokračoval v chůzi. Druhý zmijozelský měl pravdu, nicméně v momentě, kdy Harry vešel do

vstupní haly, začal litovat, že si tričko neoblékl. Pomyslel si, že je docela možné, že madam Pomfreyová bude dnes ráno pěkně zaneprázdněná mnohými zraněními dívek, které zakopávaly nebo kvůli němu narážely do zdí. Ve třetím poschodí, právě když Hermiona vcházela do koupelny prefektek, z ní vyšla Cho Changová. Jakmile uviděla Harryho, ztuhla. "Harry... " řekla slabě zatímco na něj upřeně hleděla. Harry cítil jak rudne, "dobré ráno. Právě jsme byli běhat," řekl, přičemž ukázal směrem k Hermioně, která se na Cho usmála a proklouzla kolem ní do koupelny. Cho se na Hermionu ani nepodívala. "Ach-hmm," řekla, stále hledíc na Harryho. "Půjdu teď nahoru dát si sprchu. Vyzvednu tě po snídani." "Dobře," odpověděla – nevypadala, že by se chtěla pohnout. Harry pokračoval nahoru do pátého poschodí a uvažoval, jestli Cho vůbec bude schopná zaznamenat Viktorovu existenci. Doufám, že se ze mě nestává náfuka, přemýšlel. Strop ve Velké síni byl křišťálově čistý, modrá obloha, kterou viděli během svého ranního běhu kolem Famfrpálového hřiště byla bez mráčků. Když přiletěly poštovní sovy, Hermiona dostala dopis od Viktora Kruma, kde potvrdil jejich sraz v Medovém ráji. Po snídani, se Harry podíval na Hermionu sedící vedle něho u Nebelvírského stolu a řekl, "Jsi připravená?" Zhluboka si povzdechla. "Tak připravená jak to jenom jde." Ron a Fred se podívali jeden na druhého a z nějakého důvodu oba přikývli. Harry s Hermionou vstali a procházeli kolem havraspárského stolu. Harry Cho poklepal na rameno, když se otočila a uviděla ho, skoro se usmála. Oblékl si svůj nejhezčí černý hábit na který si připnul prefektský odznak a pod ním měl jednoduché černé tričko s knoflíky, volné kalhoty stejné barvy a černé boty, které používal během práce na zahradě – ale dnes byly krásně vyleštěné. Se svým novým sestřihem a černými brýlemi podtrhujícími výraz jeho zelených očí, vypadal každým coulem jako vítěz Poháru tří kouzelníků. "Jsi připravená?" zeptal se jí. Pokoušel se ignorovat švitoření ostatních havraspárských dívek a jejich pošťuchování lokty jakmile zjistily, s kým jde Cho na schůzku. "Ano," odpověděla jednoduše, očividně bez škádlivosti. Vstala a přijala jeho ruku, kterou jí nabídl... vypadalo to staromódně, ale Harrymu se to v ten okamžik zdálo zvlášť vhodné. Vyšli ven, následováni pohledy všech přítomných. Během cesty dolů do vesnice se ji Harry pokoušel zatáhnout do konverzace, ale na všechna témata, která nadhodil odpovídala jednoslabičnými odpověďmi, což ho pěkně frustrovalo. Proto se neustále snažil jít co nejblíže Hermioně, aby se mohl bavit alespoň s ní a Cho vypadala naprosto spokojeně. Zřejmě jí vyhovovalo jít vedle něj, neustále k němu vzhlížet (dosahovala mu jen k rameni) a poslouchat o čem si povídají (ačkoliv Harry nebyl přesvědčený o tom, že je opravdu poslouchá, on a Hermiona se občas zasmáli, ale od Cho se žádného smíchu nedočkal). Když se dostali do vesnice, prošli hlavní ulicí k Medovému ráji. Viktor čekal venku a políbil Hermionu na tvář, jakmile se k němu přiblížila dostatečně blízko. Vypadal, jako by se snažil ji políbit na ústa, ale ona otočila hlavu a nastavila mu v poslední chvíli tvář. Nakoupili pár sladkostí a pak se nějakou dobu procházeli po vesnických ulicích, Harry byl stále víc a víc unavený z toho, jak se pokoušel mluvit s Cho - hlavně teď, když Hermiona byla s Viktorem. Ani u nich se nezdálo, že by spolu moc debatovali, protože Viktor mluvil pořád se silným akcentem a také měl problémy s hovorovými výrazy. "Učil jsem se za pomoci televizních programů," vysvětloval Hermioně. "Ale ty nemáš televizi," vzpomněla si. "Dokonce nemáš ani elektřinu." "Ach, ne. Šel jsem do obchodu v Sofii, kde prodávají televize, stál jsem tam a díval se, dokud mě nevybídli k odchodu. Nemají rádi lidi, co tam zůstávají tak dlouho a nic nekoupí." Jak fascinující rozhovor, pomyslel si Harry, když to porovnal s tím co tu dělá on. Přemýšlel, jestli se Cho má zeptat zda minulé léto viděla Famfrpálový světový pohár, ale od té doby uplynul celý rok, Viktor v něm hrál a on nechtěl vypadat, že je z něj nadšený – proto si to raději rozmyslel. Pokoušel se jí zeptat jestli jsou zkoušky na N.K.Ú. opravdu tak těžké, ale ona řekla jenom, "Ach, jsou tak těžké jak jsi slyšel," a už to nerozváděla. Pak se otázal, co se dělá v hodinách v šestém ročníku a ona odpověděla, "Skoro to stejné jako v pátém, jenom možná trochu víc." Líp bych se spíš pobavil se sloupem, přemýšlel Harry. Konečně, když byl čas oběda, rozhodli se zajít ke Třem košťatům. Bylo tam docela přecpáno studenty, kteří také navštívili vesnici, ale v rohu našli jeden volný stůl - byl náhodou blízko toho, u kterého seděli Ron a Fred Weasleyovi, přičemž se zdáli předstírat, že svoje spolubydlící nepoznávají. Harry s Hermionou řekli Viktorovi a Cho, že pro všechny přinesou Máslové ležáky a u baru objednají nějaké jídlo. Zatímco tam čekali, až si jich Madam Rosmerta všimne, ohlédli se přes rameno na jejich partnery, kteří zrovna nevypadali, že by spolu bouřlivě diskutovali. "Hermiono, jsi si naprosto jistá, že lektvary lásky jsou zakázané? Protože umírám touhou dát nějaký Cho a Viktorovi do pití hned teď, abych to celé urychlil. Nikdy v životě jsem se tak nenudil !" "Opravdu?" řekla Hermiona se svraštělým čelem. "Ale ona je velice krásná... " "Ach, přestaň. Dobře víš, že tohle nehledám... " "Ještě loni jsi ji požádal, aby s tebou šla na vánoční ples." Harry se ušklíbl. "Zřejmě se to se mnou potáhne až do smrti, co?" Zvesela se na něj usmála. "Nejmíň sto let. Ale no tak, nemůže to být tak špatné. Určitě je tu něco, co by Vás dva spojilo... " nejdřív mu to nedošlo, potom když mu svitlo, tak vykřikl, "Hermiono! Jak bych jí mohl políbit, když nejsem schopný se s ní bavit?" "No, to nevím. Myslím si, že někdy, když si toho lidi mají moc co říct, tak je to může od líbání zdržovat... " Dívala se na něj docela jedovatě a Harry si vzpomněl na okamžik, kdy byli spolu v zahradě u Dursleyových, skoro se už políbili, ale Sandy ho upozornila, že přichází Sirius. Na to neměl odpověď. Letmo se ohlédl přes rameno. "Trochu pohybují rty. Možná hrozí skutečná konverzace," řekl plný naděje. Hermiona objednala čtyři Máslové ležáky a talíře s rybou a hranolky a ukázala ke kterému stolu je mají přinést. Každý z nich vzal zpátky dva Máslové ležáky, pomalu se prodírali davem, což ještě prodloužilo jejich nepřítomnost, protože se obávali, aby nápoje nerozlili. Harryho napadlo, že konečně přišel na něco ještě nudnějšího než jsou hodiny profesora Binnse: rande s Cho Changovou. Tahle zkušenost by mohla být uzavřena do lahví a prodávána jako pomoc proti nespavosti, napadlo ho. Prozatím si byl silně vědom Rona a Freda u vedlejšího stolu, kteří se pokoušeli zaslechnout každý rozhovor odehrávající se mezi nimi a jejich partnery. Jakmile dorazilo jejich jídlo, mohli se alespoň vymluvit na plnou pusu, která jim zabraňovala v konverzaci. Harry ještě nikdy nezažil u jídla takové ticho, kromě u Dursleyových, kde na něj normálně nikdo nemluvil (pokud náhodou neprotestoval, to po něm řvali). Dokonce i Ron s Fredem začali vypadat, že se nudí, pomyslel si. *Když jsou špióni unuděni*, představoval si Harry titulek v Týdeníku čarodějek. *od Rity Holoubkové*. Pokud stále ještě píše. Poté co dojedli, rozhodl se, že už to déle nevydrží. "No," řekl energicky, "bylo to skvělé, ale Hermiona a já máme dělat spoustu domácích úloh. Musím se na pár hodin ponořit do Lektvarů a neříkala jsi Hermiono,

že Vám profesorka Vectorová dala nejmíň tunu úkolů z Numerologie? Jeho oči se na ni úpěnlivě upíraly. “Ach!” řekla náhle. “Ano. Tolik práce. Neuvěřitelné.” Mohutně přikyvovala. Viktor a Harry zaplatili účet (Hermiona s Viktorem diskutovala o zaplacení svého podílu, Cho Harrymu neřekla nic, když za ni zaplatil - přestože to byla ona, kdo ho pozval ven). Všichni vstali k odchodu a když se dostali k východu, Harry si koutkem oka všiml, že Ron s Fredem se také zvedají. Zatímco šli zpátky ke hradu, Harry s Cho a Hermiona vpředu s Viktorem, Harry se rozhodl už nezkoušet Cho zatáhnout do rozhovoru – vypadala naprosto šťastná, že jde s ním ruku v ruce a užívá si pohledu na podzimní barvy. Ron a Fred se skrývali asi čtyřicet stop za nimi. Jakmile se dostali do vstupní haly hradu, Harry podal Cho ruku, mohutně jí potřásl, děkoval jí za pěkný den a řekl jí, že by si to měli zopakovat hned příští víkend, ale myslel si *Je to ztracených pět hodin života*. Jak si potřásali rukama, u schodů do učebny lektvarů se vynořila Ginny. Strnula, jakmile uviděla Harryho s Cho, nejprve svraštila čelo, pak ale vypadala šťastněji, když si všimla, že místo polibku na rozloučenou si jen potřásli rukama. Vlastně, vypadala jako by se chtěla smát, pomyslel si Harry, přičemž doufal, že to neudělá. Pak přes rameno Cho uviděl Viktora a Hermionu a v duchu zasténal, tento plán moc dobře nefungoval... jejich polibek ve vstupní hale udělal z toho na nástupišti jen chabý pokus. Když se oddělili, Harry si pomyslel, že Hermiona vypadá, jakoby se nemohla udržet na nohou. Cho šla po schodech směrem k Havraspáru, viděla konec Viktorova a Hermionina polibku a před tím než zmizela, vrhla na Harryho trochu ublížený pohled. Viktor odešel, Hermiona stála v otevřených dveřích a dívala se za ním s nakrčeným čelem, přejížděje si spodní ret pravou rukou. Ginny se chystala jít k Harrymu a Hermioně, ale náhle se na stejných schodech, odkud se vynořila, objevil Draco Malfoy. “Ginny!” zavolal, když vystoupal nahoru. “Zapomněla sis svůj hmoždíř s paličkou... ” Předal jí to, zatímco Harry s Hermionou překvapeně vrtěli hlavami. “Vy jste spolu byli v učebně Lektvarů?” zeptal se Harry nedůvěřivě, právě když Fred s Ronem vstoupili do dveří. “Jo. A?” řekl Malfoy a přistoupil blíž. “A co jste tam dole dělali?” chtěl vědět Ron. “Domácí úkol z lektvarů,” informovala ho Ginny upjatě. Ron pozoroval Malfoye zúženýma očima. “A tomu mám věřit?” Harry se postavil po bok Ronovi a Fredovi čelem k Malfoyovi. “Ano,” řekl Malfoy, když uviděl, že Harry a Weasleyovi bratři představují spojenou frontu. “Dělal jsem něco navíc, nechci být závislý jen na dobré vůli ředitele své koleje. Chci tím říct, že věřím, že Potter a mudlovská šmejdka si to spolu nebudou rozdávat na Famfrpálovém hřišti každé ráno... ” Harry a Ron zároveň popadli Malfoyovy ruce a přišpendlili ho ke kamenné zdi, oba vytáhli svoje hůlky a ukázali jimi na Malfoyův krk. “Přestaň jí tak říkat Malfoyi,” zasyčel na něj Ron. Malfoy se zle zazubil. “Rone! Harry! Nechte ho!” ozval se neočekávaně Ginnin hlas. “On je můj kamarád!” “Tvůj KAMARÁD?” zavyli Harry, Ron a Fred unisono. “Hermiona je tvoje kamarádka,” připomenul jí Harry. “Nechte ho být,” řekla pevně a Harry si náhle dokázal představit, jak se jednoho dne stane primuskou. Alice Spinnetová by pravděpodobně nedokázala vystupovat tak autoritativně, pomyslel si. Pustili ho a Ginny si stoupla před něj. “Dobře víš, že tohle slovo nemám ráda... ” řekla Malfoyovi tiše, ale přísně. Poprvé za tu dobu co ho Harry znal, vypadal Draco Malfoy zahanbeně. “Omlouvám-” “Ne. Ne mě. Hermioně.” Harry se pokoušel potlačit úsměv, byla tak odpovědná. Malfoy přešel k Hermioně a upřímně se jí zadíval do očí. “Omlouvám se za to jak jsem tě nazval... Grangerová.” “A... ” podněcovala ho Ginny. “A už se to znovu nestane.” Hermiona zkřížila paže a bezvýrazně se na něj podívala. “Omluva přijata. Promiňte,” řekla, zatímco se vydala po schodech do Nebelvírské věže. Harry, Ron a Fred tam zůstali, dokud Malfoy neodešel, nikdo z nich ho nechtěl nechat s Ginny znovu o samotě. Ještě jednou se k němu otočila. “Děkuji ti za svůj hmoždíř a paličku, Draco.” *Draco*? Pomyslel si Harry. Ona mu říká *Draco*? “Nemáš zač,” usmál se na ni a Harry byl šokován, když viděl, že je schopen vyprodukovat i úsměv, který nevypadá afektovaně nebo jako ďábelský škleb. Pak předtím než definitivně zmizel na schodišti vedoucím do Zmijozelu vyslal směrem k Harrymu a Weasleyovým vražedný pohled. Právě v tom okamžiku, se z učebny lektvarů vynořil Neville Longbottom, opatrně nesl skleněný kelímek, který očividně vypadal že je horký, držel ho v rukavicích z dračí kůže. Na chvíli se zastavil, když uviděl ve vstupní hale postávat Harryho, Rona, Freda a Ginny. “Děje se něco?” zeptal se, obezřetně hlídaje svůj lektvar - ten vypadal jakoby měl každou chvíli přetéct přes okraj nádoby. “Byl jsi dole v Lektvarech s Ginny a Malfoyem?” chtěl vědět Ron. “Jasně. Všichni jsme měli co dělat. Malfoy byl neuvěřitelně ochotný, vážně. Pomohl mi s tímhle lektvarem na podporu paměti, takže teď vypadá dobře... ” Pokračoval nahoru do schodů a držel nádobu opatrně před sebou. Fred se na Ginny vyčítavě zadíval. “Proč jsi nám neřekla, že jsi tam s Malfoyem nebyla sama?” Vypadala jako by se přeslechla. “Proč jsem... co to má znamenat, soudní tribunál? Obtěžovali jste se na to zeptat? A i kdybych byla? Copak by to znamenalo, že děláme něco jiného než úkoly do lektvarů? Prostě mi pomohl i s tím mým.” Vztekle se zadívala na Harryho a své bratry. Harry se naklonil k Fredovi a Ronovi, přičemž jim zašeptal, “Co kdybyste se Vy dva ztratili... nechejte s ní promluvit někoho, kdo není její bratr, v pořádku?” Ron nevypadal jakoby si myslel, že je to dobrý nápad, ale Fred přikývl a naznačil Ronovi aby jej následoval. Nakonec šel, ohlížeje se na ně přes rameno. Harry a Ginny šli po schodech trochu pomaleji. “Omlouvám se ti za tohle všechno Ginny. Ron a Fred strávili den špionáží našich schůzek a já jsem ve skutečnosti byl na zatraceně pitomém rande... všichni jsme prostě byli napružení... ” “Takže to moc dobře nedopadlo,” řekla tiše. “To je velice skromně řečeno. Nebudu tě nudit detaily, už jsem znuděný dostatečně. Tobě to neudělám.” Usmál se na ni a ona mu úsměv slabě vrátila. Pokračovali nahoru, pomalu a klidně. “Ale řekněme, že to pro mě byl šok, slyšet, jak říkáš Malfoyovi jeho jménem... ” Zastavila se. “Vážně? Je to asi proto... že jsem na něj vždycky myslela jako na Draca. Jako Malfoye mám spíš zafixovaného jeho otce... ” “Dal ti deník Toma Raddlea,” dokončil za ni Harry a také se zastavil. Pevně přikývla, potom zase pokračovala v chůzi. “Když se nevychloubá, když kolem něj není spousta lidí, tak může být docela prima. Ve skutečnosti, v poslední době vypadá trochu... opuštěně. Nemá moc přátel ani mezi zmijozelskými.” “Někteří z nich musí být jeho přátelé. Famfrpálový tým si ho právě zvolil za kapitána.” Ale pak si Harry připomněl nová košťata, která všichni drželi. Tenkrát nad tím nepřemýšlel. “Dejme tomu. Ale vem si tohle: pomohl Nevillovi, což bys pravděpodobně nikdy neočekával, pomohl mě a přitom jsem Ronova sestra - víš moc dobře jaká zlá krev tady panuje.” “Takže... navrhuješ, abych uvěřil, že Draco Malfoy obrátil nový list?” “Navrhuji, abys v případě pochyb spíš rozhodl v jeho prospěch.” “Dnes to bylo podruhé co řekl Hermioně *mudlovská šmejdko*. To mi moc nepomáhá rozhodnout se v

jeho prospěch." "No... o tom mám svou teorii... " Zastavil se. "Cože?" Taky se zastavila. "Myslím si, že by do ní mohl být... je to jen možnost... trochu zamilovaný." "Co? Takže proto ji neustále uráží tím nejhorším možným způsobem?" "No právě... myslím, že ví, že si ho nikdy ani nevšimne. Takže se pokouší sám sebe přesvědčit, že je nějak pod ním, protože nemá čistou krev... " Vyrovnaně se na ni zadíval. "Ty máš čistou krev." Překvapilo ho, když zrudla. "Nebuď směšný, Harry. Jsem taky Weasleyová... To by nebylo... to by... nebuď směšný," zopakovala nepřesvědčivě. Na schodech ho předběhla, tentokrát se pohybovala rychleji a Harry náhle zatoužil mít Moodyho magické oko, aby mohl vidět její výraz.

Vrcholek fazolového stonku

Od schůzky uběhly už víc jak dva týdny a Harrymu se ulevilo, že na další rande nemusí myslet až skoro do Haloweenu. Mezitím procvičoval zvětšování a zmenšování rukou a nohou. Bylo divné se na to dívat a vyžadovalo to spoustu soustředění. Pořád mu to šlo docela pomalu. Od schůzky s Cho Changovou na sebe několikrát narazili, ale pokaždé se dívala jinam a Harrymu začalo vrtat hlavou jestli něco nezbabral. Jak je můžou dát s Viktorem dohromady, když s ním nikam nepůjde? Byla středa a zrovna jim skončila hodina Obrany proti černé magii. Tentokrát byla řada na Harrym, aby přečetl svou esej o Hamletovi, byl kvůli tomu trochu nervózní, ale zdálo se, že se to Moodymu líbilo. Hermiona se na něj celou dobu usmívala, aby mu dodala odvahu, ale ona to už četla třikrát, když nepočítal pět předcházejících konceptů. Ron svou esej o Othelovi ještě nepřečetl. Sice už ji měl napsanou, ale odmítal ji Harrymu a Hermioně ukázat. "Uslyšíte ji stejně jako ostatní," bylo všechno co k tomu řekl. Když se po hodině vrátili do společenské místnosti, řekl Harry Hermioně, "Potřeboval bych s tebou mluvit." Přešel ke krbu následován Ronem, ale Hermiona ho zastavila. "Řekl, že chce mluvit se mnou, Rone." Harry se podíval z jednoho na druhého. "Ach... to je v pořádku, Hermiono. Ron to taky může slyšet. To není... no, pojďte sem oba." Jakmile se usadili do křesel blízko krbu, Harry pohlédl dolů na svoje ruce, neschopen se na Hermionu podívat. "Obávám se, že jsem všechno zkazil. S Cho. Takže budeme muset přijít s jiným plánem jak se zbavit Viktora, protože jsem hloupý imbecil." Vzhlédl do její nesmírně překvapené a zmatené tváře. "Harry... co se stalo?" Vylíčil jim, jak se k němu Cho chová chladně a Hermiona se ho zeptala: "Kdy to začalo? Kolikrát jste se setkali od naší společné schůzky? Zdála se být chladná, když jsi ji na konci políbil?" Harryho ta palba otázek ohromila. "Já... já... " koktal. "Od toho rande jsme spolu nebyli. A... po schůzce jsme se nepolíbili. Potřásl jsem jí rukou." "COŽE?" vykřikla Hermiona, čímž na sebe obrátila pozornost všech přítomných ve společenské místnosti. Odkašlala si a pokusila se uklidnit. Ginny přišla k nim a posadila se do čtvrtého křesla. "Co se děje?" "Ginny... dobře, potřebujeme stanovisko další ženy. Kdybys šla na rande s Harrym a místo polibku by ti jenom potřásl rukou a pak by s tebou víc jak dva týdny nepromluvil, co by sis myslela?" Ginny se podívala na Harryho, potom uhnula. Nemohl si pomoct, ale když tak nad tím přemýšlel, byl si jistý, že k ní by se tak nikdy nechoval... "No," řekla tiše, "Měla bych pocit, že si myslí, že mám nějakou nemoc." "Díky!" řekla Hermiona vítězně. "Co bych si myslel já, poté co by ses k Ginny zachoval tímto způsobem by bylo, že jsi se rozhodl přežít," zavrčel Ron. Harry se zamračil. "Odbočujeme od tématu," Hermiona se zdála být podrážděná. "Chovej se jako nadutý starší bratr jindy, Rone. Právě teď musíme napravit to, co Harry zpackal." Na moment vypadala zamyšleně a rozpačitě. "Nemůžu pochopit, že jsem si toho nevšimla... " "No," řekl Harry s odkašláním, "ty a Viktor jste byli jaksi... zaneprázdnění." "Jsi si jistá, že to chceš s Viktorem Krumem ukončit?" zeptala se Ginny s úsměvem pohrávajícím jí na tváři. Harry si pomyslel, že by ji Hermiona klidně byla schopná svým pohledem i zabít. "Ano," řekla Hermiona důrazně. "Potřebuji se ujistit, že nemá žádné podezření. Ale.. příště, Rone byla bych ti vděčná, kdybys čekal ve vstupní hale s tím, že nás ředitel musí neprodleně vidět, pak se nám oběma podaří proklouznout... a ti dva spolu zůstanou sami... " Ron přikývl a zasalutoval. "Rozkaz bude splněn." Harry se naštěstí zdržel komentáře, že Ron tento úkol splní s nezměrným nadšením. "A ty," řekla Harrymu, stále ještě přísně. "Pojď se mnou." Přešla k prázdnému stolu a vzala nějaký svitek, brk a lahvičku s inkoustem. Ron a Ginny je následovali. "Teď," řekla, jakmile se posadil a vzal do ruky brk, "piš co řeknu." A on psal:
Drahá Cho,
Omlouvám se, že jsem takový imbecil. Naše schůzka se mi opravdu líbila a moc se těším, že si ji co nejdřív zopakujeme. Nikdy jsem předtím na schůzky nechodil a byl jsem z toho strašně nervózní. Chtěl jsem si s tebou povídat hned jak jsme si vyšli, ale slova která jsem ti chtěl říct jsem zapomněl, jakmile jsem se na tebe podíval. Proto se obávám, že moje chování na konci v tobě vyvolalo dojem, že už o tebe nemám zájem. Opak je pravdou. Je mi jasné, že během příštích pár dní budeš zaneprázdněná přípravou na famfrpálový zápas s Mrzimorem, ale možná poté co vyhrajete (a já vím, že se Vám to podaří) bychom se mohli setkat na tribuně a předstírat, že naše schůzka teprve skončila a tentokrát to udělat pořádně. Znovu doufám, že mi odpustíš mou hloupost, když jsem v tvé blízkosti, můj mozek pořádně nefunguje.
Láskyplně tvůj,
Harry

"Nemohli bychom vynechat hloupost a toho imbecila?" "Hej, tohle jsou tvoje slova - řekl jsi ani ne před minutou: 'Jsem hloupý imbecil.' A odpověď zní ano, je to roztomile sebemrskačské." Rozhodla Hermiona s konečnou platností. Harry se zašklebil. "A co má znamenat tady tohle – a tentokrát to udělat pořádně?" Zadívala se na něj se zdviženým obočím. "Co asi tak myslíš?" Sledovala jeho tvář, zatímco nakrčil čelo. Potom se mu zelené oči divoce rozšířily a ona vybuchla smíchy. "*To znamená* to je... " "NE." "Harry! Musíš." "Hermiono! Ty jsi mě přinutila napsat jí zprávu, ve které je v podstatě 'Sejdeme se po zápase abychom se mohli pomuchlovat.'" Pokrčila rameny. "No?" "No?" "Harry... je to plán. Pamatuješ?" Podíval se dolů na svitek a vzdychl. Myslel na to, jak byla v Bulharsku unesena, láme si hlavu nad ztraceným časem a není si jistá jestli Viktorovi vůbec může věřit... "Myslím, že bych to měl zanést Hedvice," řekl

namáhavě. Hermiona přikývla - vyhrála. "Dobře. Jsem moc ráda, že to pro mě uděláš. Teď musím napsat ještě nějakou úlohu do Numerologie," vzala si knížky a posadila se ke stejnému stolu. Harry svinul svitek a otočil se k odchodu. Ron šel do chlapecké ložnice, ohlížeje se přes rameno na Hermionu celou dobu, než vystoupal schody. Když Harry opustil s dopisem vchod zakrytý obrazem, uslyšel za sebou kroky. Byla to Ginny. Neřekla ani slovo stejně jako on. Tiše spolu došli až do Sovince. Ginny pořád mlčela, když se pochmurně pokoušel připevnit Hedvice vzkaz na nohu a pak se díval jak vylétá z okna. Nicméně, jakmile byla nenávratně pryč, Harry skočil k oknu a křičel, "Hedviko! Počkej! Vrať se zpátky!" ale už bylo příliš pozdě. "Ach, Ginny, co jsem to jenom udělal?" zvolal sklíčeně. "Nevím nic o randění..a zůstat o samotě s dívkou, která je starší než já…. nemůžu to udělat. Nemůžu... " "Harry! to bude dobré... " "Dobré! Jak by to mohlo být dobré? Už si myslí, že jsem sprostý, necitlivý mizera, a ten dopis ji v tom leda utvrdí, ne? Nehledě k tomu, že hodlám předstírat, že ji chci políbit, když je to ta poslední věc na světě co si přeju, asi jako dát pusu Snapeovi nebo Malfoyovi... " "HARRY!" zaječela Ginny a sevřela mu zápěstí. Vypadal omámeně, jakoby se na ni pokoušel zaostřit svůj pohled. "Harry," řekla s úsměvem, zatímco se snažila nerozesmát. "Ještě nikdy předtím jsem tě neslyšela tak blábolit." "Jo, no, to je můj nový jazyk. Blábolení." Pak navzdory své situaci Harry vyprskl a rozesmál se na celé kolo. Ginny se smála taky, odstoupila od něj a přitiskla si ruce na pusu. Harry se opřel o stěnu a pak se uvolnil, smál se tak moc, že mu z očí začaly téct slzy. Ginny se držela za břicho a marně se pokoušela nadechnout. "Och, och, Už mě z toho píchá v boku... " řekla, zatímco se ztěžka opřela hned vedle něj. Postupně oba ztichli a jen tak stáli vedle sebe u zdi a hleděli do prostoru. Harry pocítil touhu k ní napřáhnout ruku a přitáhnout si ji do náruče jak to udělal už jednou před tím a potom zatoužil po něčem, co se ještě nestalo – přiblížit své rty k těm jejím... "Víš," ozvala se náhle Ginny (přinejmenším Harrymu se to zdálo náhle), "vypadáš opravdu hezky, když se takhle směješ." Otočil se a podíval se na ni. "Ty vypadáš hezky pořád," řekl tiše, očima studoval její tvář, spršku pih na nose, hluboké hnědé oči, její překrásné ohnivé vlasy rámující tvář... Ginniny oči se rozšířily a vypadala skoro polekaně. Po delším tichu řekla neslyšně, "No, Harry, Nemyslím si, že by sis měl s Cho dělat starosti." Zamířila ke dveřím. "Řekla bych, že ví, že skoro každá dívka v Bradavicích by chtěla být na jejím místě... " Harry se nepohnul. "Skoro každá?" usmál se. Ginny zčervenala. "Znáš mě. Jsem ráda originální. Nejdu s davem." Pochopil význam, ale cítil se jakoby mu nějaká ruka drtila srdce. "Aha. To by vysvětlovalo, proč říkáš, že Draco Malfoy je tvůj přítel." Prošel kolem ní. Jeho hlas zněl trochu tvrději než zamýšlel. "Harry... " zaslechl ji za sebou promluvit smířlivým tónem. Zastavil se a zamumlal zády k ní, nechtěje se na ni dívat: "Nevěřím mu Ginny. Vzpomeň si... kvůli jeho otci jsi málem umřela a já jsem musel ve dvanácti letech zabít Baziliška." "On není jako jeho otec." "Uvidíme," bylo všechno co řekl před tím, než ji opustil - odcházel od ní tak rychle, jak to jenom šlo. Bezva, pomyslel si. Nezajímá se o mě. Zrovna když jsem zjistil, jak je krásná, jaká to je velká osobnost... Pokoušel se potřást hlavou, vytěsnat ji z mysli, ale zdálo se, že čím víc to zkouší, tím víc o ní přemýšlí, takže když zavřel oči viděl před sebou jenom tvář Ginny Weasleyové.

Ve čtvrtek ráno, když do Velké síně přiletěly poštovní sovy, Harry na svůj dopis Cho odpověď nedostal. Vrhl letmý pohled k Havraspárskému stolu, ale ani Cho, ani nikdo z jejích přátel mu nevěnoval pozornost. Hermiona seděla mezi Harrym a Ronem. Zatímco si vychutnávala svůj toast, tichým hlasem je informovala: "Potřebujeme dnes uhodit na Hagrida kvůli těm husám. Nemůžeme to pořád odkládat." Péči o kouzelné tvory měli hned po snídani. "Co když nám to nebude chtít říct?" zajímalo Rona. "Co když to odmítne?" Hermiona pokrčila rameny. "Už jsme z něj dostali informace, které nám nechtěl dát i dřív, vzpomínáš na Nicolase Flamela?" Dosnídali, sbalili si batohy, opustili hrad a zamířili dolů k Hagridovu srubu na kraji Zakázaného lesa, stejně jako zbytek studentů pátého ročníku Nebelvíru a Zmijozelu. Jakmile dorazili, Hagrid byl velmi vzrušený. "Jedna z hus snesla zlatý vajíčko!" informoval je poté co se shromáždili. "Teďka se každej z Vás podívá, jestli to není ta jeho!" Jeden po druhém opatrně našlapovali v oploceném výběhu, jež byl prakticky celý pokrytý smradlavými kousky husího trusu (kterému se ne každý dokázal vyhnout) a prohlíželi své husy stejně jako jejich hnízda. Nezdálo se, že by některá z nich snesla vejce – a už vůbec ne zlaté. Konečně se Malfoy, který se celou dobu znechuceně šklebil, dostal k té své, nemotorně ji zvedl, aby se pod ní podíval a málem ji v šoku upustil, když zjistil, že sedí na velkém, zlatě se lesknoucím vejci. "Mám ji!" křičel triumfálně. "Já mám husu snášející zlatá vejce!" Avšak v tom okamžiku už husu zřejmě unavilo jeho držení a začala divoce syčet a mávat křídly přesně před jeho obličejem, snažila se osvobodit z Malfoyova sevření, i když dřív, než se jí to podařilo, mu potřísnila svým trusem nejen celé boty, ale i jeho překrásný hábit se stříbrným prefektským odznakem. Husí trus bohužel zlatý nebyl. "Neupusť ji!" řval Hagrid, přiskočil k Malfoyovi a husy se zmocnil. "Ublížíš jí!" "*JÁ* ublížím *JÍ*?" divil se Malfoy skepticky. Harry musel přiznat, že vypadal o hodně hůř než husa. Malfoy nikdy moc dobře nezvládal Péči o kouzelné tvory, Harry měl silné podezření, že k tomuto předmětu má stejnou nechuť jako on k Lektvarům. Jeho hábit a boty byly pravděpodobně úplně zničené. Podrážděná Hermiona opatrně hledala cestu mezi husím trusem. Mávla hůlkou nad Malfoyovým hábitem a botami, přičemž řekla unaveně, "*Purgario*. Doopravdy nikdo z Vás nezná jednoduché čistící kouzlo?" Malfoyovo oblečení vypadalo náhle jako nové a on se na ni s šokem v očích zadíval. "Uhm, díky Grangerová," řekl rozpačitě. Ve skutečnosti se od schůzky v Prasinkách choval k Hermioně docela civilizovaně a Harry byl zvědavý, jestli se Ginnina teorie, proč se Malfoy vždycky pokouší Hermioně ublížit, zakládá na pravdě. Teď, když jí byl zavázaný vypadal mnohem víc nesvůj, než když byl pokrytý husím trusem. "Dobře!" vykřikl Hagrid, přinášeje s sebou zlaté vejce. "A jako vítěz dostaneš dárkovou poukázku na bezplatnej oběd u Tří košťat... bez Máslovýho ležáku," řekl, když mu předával kousek pergamenu s logem Tří košťat v záhlaví. "Co?" prskal Malfoy. "To vejce stojí za víc než za jeden mizerný oběd!" "Bylo to jenom štěstí, Malfoyi. Buď vděčný za to co máš. Teď, Vy zbývající vyčistěte trávník, postarejte se o svý husy a můžete jít dřív. Příště začnem s dvěma tvory, který sou ve znaku Vašich kolejí. Nejdřív Zmijozel a pak Nebelvír." "No," řekl Ron Harrymu po straně, zatímco uplatňovali Hermionino zaklínadlo k vyčištění. "Je jasné co to bude, že? Nejdřív had, potom lev." "Zřejmě," odvětil Harry, "ale čím je lev kouzelný? Chci říct, přečetl jsem skoro celou knížku o hadech a kouzlení co mi dal Sirius a mám docela představu... ačkoliv všechna zaklínadla co jsem v ní našel se zdála být na hranici s černou magií... ale lev?" Harry byl obzvlášť zvědavý, zvlášť když si lva vybral pro

svou zvířecí přeměnu. Zatímco ostatní pokračovali v očistě okolí a starali se o husy (které byly zaneprázdněny znovu pokrytím celé plochy svým trusem) Harry, Ron a Hermiona se přitočili k Hagridovi. "Takže," začala Hermiona tichým hlasem, "kde jsi vzal tu husu snášející zlatá vejce, Hagride?" Očima se vyhnul jejímu pohledu. "Na svých letních cestách." "Máš ještě něco jiného? Harfu? Nebo třeba nějaké kouzelné fazole... ?" nadhodila Hermiona. Hagrid se usmál. "Na všecko jsi přišla, že Hermiono?" Zrudla a sklopila pohled. "Dobrá, až všichni ostatní odejdou, vy tři tu zůstaňte. Je tady někdo, koho Vám chci představit." Zmizel za srubem a oni se vrátili na trávník, aby pomohli s úklidem. Jakmile se zmijozelští a ostatní z Nebelvíru rozprchli užít si volného času před hodinou Bylinkářství, Harry, Ron a Hermiona zůstali vzadu s Hagridem. Pokynul jim, aby ho následovali, potom jim ukázal kam si mají odložit svoje batohy a vedl je přímo do Zakázaného lesa. Nebylo to poprvé co sem Harry s Ron šli, měli za sebou hrůzostrašné setkání s Aragogem, obrovským pavoukem, který se přátelil s Hagridem (přesto si plánoval je sežrat, dokud je nezachránilo kouzelné auto Ronova otce, které ujelo do lesa a tam zdivočelo). Harry byl také v lese společně s Hermionou, Nevillem Longbottomem a Malfoyem když si v prvním ročníku odpykávali školní trest. Harry se sem nikdy netoužil vrátit zpátky - bylo mu jasné, že je zakázaný z mnoha znamenitých důvodů. Hagrid šel vepředu společně s Tesákem, Harry, Ron a Hermiona ho s hůlkami v pohotovosti poslušně následovali (Hagrid si toho nevšiml). Zašli už pěkně hluboko, zjistil Harry, když se otočil za sebe - přes stromy už skoro neviděl zbytek školního pozemku. Zajímalo ho, kam je Hagrid vede. Protože je do lesa vzal jejich učitel, tak se technicky nemohli dostat do potíží, že porušili pravidla, ale rozhodně by se v nich octli, kdyby vběhli do cesty nějakému nepříjemnému lesnímu obyvateli. Konečně se Hagrid zastavil. "Tak sme tady. Konečně ji můžete poznat." Všichni tři se rozhlíželi kolem dokola po stromech. Ji? Koho ji? Pak se Hermiona, která se najednou roztřásla, chytla levou rukou Harryho a pravou (stále držíc hůlku) Rona. "Podívejte se nahoru," zašeptala. Harry a Ron zaklonili hlavy podle Hermionina vzoru a zjistili, že to co považovali za dva velice robustní vysoké stromy jsou vlastně lidské nohy zabalené do hrubého hnědého materiálu, který vypadal jako z výprodeje, nohy zakrývaly zelené šaty po kolena (jejich lem byla zhruba sedm stop od země) a hlava té osoby byla dobrých dvacet stop nad nimi. Podivné, když si Harry prohlédl tu tvář, zahlédl tam Hagridovu podobu, když byl ještě dítě (viděl jeho obrázek), bez kníru, ale s delšími vlasy a jemnými ženskými rysy, nyní poněkud vrásčitými. "Seznamte se s mou mámou, Fridwulfou!" prohlásil jásavě, mávaje svýma velkýma rukama. Vzhledem k jeho sedmi stopám si Harry vždycky myslel, že Hagrid je obrovský, ale teď, když potkal jeho obří matku, pohlížel na *velký* v novém světle. "Mami... seznam se... " "Och!" vykřikla jeho matka, až jim to trhalo uši. Hagrid na ni zasyčel, takže potom šeptala (její šepot byl hlasitější než řev lidí obvyklé velikosti). "Ty musíš být ta malá dívenka o které mi můj Rubeus tolik vyprávěl! Smrtící chytrost, říkal o tobě... " Poté se sehnula a zvedla Hermionu nahoru, která pronikavě vřískala, s výškou tónů a výdrží jakou u ní Harry ještě nikdy neslyšel. Obával se, že spíše než smrtelně chytrá by Hermiona mohla skončit jako smrtelně mrtvá. "Postav ji dolů!" zařval Ron, mávaje na ni svou hůlkou. "Já budu... Já budu... " ale Ron vypadal, že nemá ani ponětí jak začarovat někoho, kdo drží jiného člověka patnáct stop nad zemí, nechtěl, aby Hermionu upustila. "Och," řekla znovu tiše (pro ni). "Odpusťte." Postavila Hermionu jemně dolů před Harryho a Rona, ta zavrávorala a Ron ji rychle podepřel. Jednou rukou ji zvedl pod koleny, druhou si ji přitiskl na prsa a kolébal ji. Harry byl překvapený, vypadalo to, že mu to nečiní žádnou námahu. Ron se obvykle jevil, že svaly postrádá. Hermiona mu položila hlavu na prsa, stále napůl v šoku a nesmyslně blábolila. "Už to nikdy nedělej!" křičel Ron vztekle nahoru na Hagridovu matku a pevně Hermionu svíral. Ta se zamračila, což Harryho zneklidnilo, protože její chování bylo nepředvídatelné. Vzpomněl si, jak mu Ron říkal loni na vánočním plese, že obři jsou prostě zlí. Rádi zabíjejí. Usoudil, že kapka diplomacie rozhodně neuškodí. "Ach, chtěl říct, že je zdvořilé se nejdřív dotyčného zeptat, jestli chce být zvedán." "Podívejme na tebe! Vsadím se, že vím kdo jsi... " a znovu spustila ruku. Harry ztuhl, oči zavřené, ale nic se nestalo. Znovu je otevřel a podíval se na ni nahoru. Byla předkloněná, ruku nataženou k vyzvednutí Harryho. "Smím?" zeptala se neobyčejně zdvořile. Harry si nebyl jistý, jestli se mu neposmívá. Přikývl a připravil se na ocelový stisk. Ve skutečnosti k němu byla docela laskavá, nechala ho rozkročit se na jejím ukazováčku podobně jako na koštěti, přičemž ho palcem přidržovala, aby neztratil rovnováhu. "Tyhle oči, ta jizva... ty musíš být Harry Potter!" Slabě se pokoušel usmát, zatímco zároveň křečovitě udržoval rovnováhu a snažil se nevyzvracet jí na ruku svou snídani. "Musím být... " opakoval po ní. "Rubeus mi o toho tobě tolik vyprávěl!" Harry už zažil podobné reakce od lidí z kouzelnického světa, kteří ho poznali, ale ještě nikdy od nikoho tak nahánějícího strach, jako byla Hagridova matka. "Na matku velice zapůsobilo, když jsem jí řek, jak dobrými přáteli jsme." ozval se Hagrid. "Ano, jistě," odvětil Harry pohotově. Podíval se dolů, zem se zdála tak daleko a žaludek se mu zahoupal kdykoliv náhodou pohnula rukou. Během letu na koštěti mu nikdy zle nebývalo, ale to bylo proto, že Kulový Blesk sám ovládal. "Vlastně," řekl, pokoušeje se znít vyrovnaně, "pokud by Vám to nevadilo, myslím, že bych se raději vrátil zpátky na zem." V puse ucítil pachuť žaludečních šťáv. "Jistě drahoušku. Jak chceš." a znovu ho opatrně položila. Hermiona přesvědčila Rona, že už může stát sama, ale byla bílá jako duch, všechny známky jejího letního opálení zmizely. Když Harry dorazil na zem, vydala ze sebe neartikulovaný výkřik, vrhla se mu do náruče a zabořila mu obličej do krku. Hladil ji po zádech. "Jsem v pořádku," řekl tiše. "To je dobrý." Uviděl Ronův výraz, hbitě se od ní odtáhl a podíval se jí do očí. "Seber se," zašeptal. Podívala se na něj a maličko se usmála. "Ty máš co mluvit. Tvůj obličej je celý zelený." Znovu polkl. "Už jsem se obával, že zase uvidím svou slaninu a vajíčka co jsem měl ke snídani." Ron k nim přišel blíž a Hagrid znovu promluvil. "Máma přesvědčila nejmíň polovinu Britskejch emigrovanejch obrů, aby se přidali na naši stranu. Ta husa byl výraz dobré vůle od jejich exilovýho vůdce." Hermiona vypadala potěšeně, že to odhadla správně. Ale Harryho zaujalo něco jiného. "Jenom polovinu? A co ten zbytek?" "Och, no," zaváhala Hagridova matka. "Zbytek je stále rozrušený kvůli jejich vyhnanství. Ale nemyslím si, že by chtěli sloužit Ty-víš-komu. Prostě si jen přejí zůstat v horách na Ukrajině a zbytek světa ignorovat. Většina z nich stejně... " Takže Voldemorta nebudou podporovat? zajímalo Harryho. "Máma tady nějakej čas zůstane. Brumbál usoudil, že Bradavice sou pro ni bezpečný místo. Stejně jako pro pár jejích přátel, kteří se brzo ukážou." "Uhm," začal Ron, "kolik přátel?" "Och," řekla zamyšleně, "šest nebo sedm." Harry, Ron a Hermiona hleděli jeden na druhého s úzkostným výrazem. Na Bradavických

pozemcích bude žít šest nebo sedm obrů? To znělo jako ještě větší potenciální průšvih než když se Hagrid pokoušel ve svém dřevěném srubu chovat draka. "Takže," řekl Harry, zatímco překontroloval čas na svých hodinkách, "rádi jsme se s Vámi setkali, ale bude lepší, když se vypravíme na další hodinu. Jsem si jistý, že se ještě uvidíme." "V pořádku. Utíkejte teď zpátky a buďte hodní. Poslouchejte své učitele!" "Ano madam," zamumlali, mávajíc na rozloučenou (nakonec se rozhodli svoje hůlky zase schovat). Hagrid je vyvedl z lesa, pořád se jim ze setkání s jeho matkou ještě třásla kolena. Harry předtím neměl představu, jaké to je, potkat někoho tak velkého. Byla přátelská. Setkání s nepřátelským obrem bylo něco, na co nechtěl myslet.
Během sobotní snídaně Harrymu konečně přinesla sova vzkaz od Cho:

Harry...
setkáme se po zápase na tribuně.
... Cho

Ron seděl mezi Harrym a Hermionou a četl mu přes rameno. "Není to zrovna limonádově sentimentální dopis, co?" řekl Ron. "Proč by měl? Byl k ní protivný. Zdá se, že máme za sebou další část plánu Harry," informovala ho trošku jízlivě Hermiona. "Jistě, jistě. Zbabral jsem to. Už jsme skončili s vysmíváním?" "Prostě si oba to muchlování užijte," řekl jim Ron. "A pak mi o tom budete vyprávět." Harry s Hermionou ho zároveň udeřili do ruky. "Hej! To byl jenom vtip!" "Gentleman o líbání nemluví," začala Hermiona, ale Ron ji přerušil. "No, když o tom Harry začal mluvit tak jsem si myslel... hej!" vykřikl, když ho oba znovu praštili. Harry se rozesmál. "Ale no tak. Měli bychom se co nejdřív vydat na trénink, vzhledem k tomu, že zápas je po obědě." Vstal, sebral svůj famfrpálový hábit a koště, stejně jako ostatní členové nebelvírského týmu. Hermiona s nimi šla do vstupní haly a pak zamířila směrem ke knihovně. Harry vyšel ze dveří společně s ostatními, pak vrazil svůj hábit s koštětem Ronovi a řekl, "Na něco jsem si vzpomněl. Vezmi mi to. Budu hned zpátky." Ron převzal Harryho věci a odešel za ostatními. Harry vyběhl schody a rychle Hermionu dohonil. "Hermiono! Musím s tebou mluvit... " Překvapeně se otočila. "Och! Dobře... pojďme sem," řekla, zatímco ho zatáhla do učebny Formulí. Harry přecházel tam a zpátky – nevěděl jak začít. Po pár minutách Hermiona ztratila trpělivost. "Máš něco, o čem bys se mnou chtěl mluvit Harry nebo budu nucena sledovat tvoje přecházení celé dopoledne?" Konečně se zastavil a otočil se k ní čelem. "Nezvládnu to. S Cho. Dnes odpoledne. Nemůžu. Nemám představu co dělat. Bude to ještě horší než předtím. Bude si myslet, že jsem naprostý idiot." Hermiona se na něj usmála. Skvěle, pomyslel si. Myslí si, že je to zábavné. "Ale Harry. Jsi jenom nervózní. Koukej: Ukážu ti všechno, co potřebuješ vědět." Hermiona přišla k němu blíž a zastavila se tak na palec od něj. Harry mohl cítit teplo jejího těla. Měla na sobě přiléhavý modrý svetr a džíny. Vzala jeho levou ruku a položila si ji kolem pasu, přičemž ho napadlo, že to vypadá jako nějaká hodina tance a pak si jeho pravou ruku přiložila zezadu na krk. Svoje ruce mu dala na ramena, "Fajn. Teď musíš naklonit hlavu trochu doprava…nebo pokud se už ona nakloní doleva tak doleva. Nechceš, aby se Vaše nosy srazily. Takže, netlač moc silně, nezkoušíš zapečetit dopis, ale líbat. Pokud vypadá, že s tím souhlasí, můžeš pomalu a opatrně otevřít pusu…" to Harryho šokovalo a zbytek mu vyrazil dech. *Opravdu mluví o jazycích*? Na chvíli ho to překvapilo. V hlavě mu vířilo. Matně si uvědomoval, že ji pořád drží. Najednou bylo zase ticho a ona na něj zírala. "Harry? Harry! Poslouchal jsi mě?" Němě přikývl, doufaje, že ho nezačne zkoušet. "V pořádku. Jsem Cho. Polib mě." Vyvalil na ni oči. "Promiň?" "Představ si, že jsem Cho. Polib mě." Harryho dech se zastavil. Podíval se na ni. Vzpomněl si, jako moc ji toužil políbit v zahradě na Zobí ulici před tím, než dorazil Sirius. Vážně se to stalo už před dvěma měsíci? Podivil se. Nevzpomínal si, že by ho tehdy představa se s ní líbat nějak znepokojila, prostě cítil, že to musí udělat (přinejmenším do té doby než zjistil, že budou mít návštěvu). Proč to tenkrát bylo tak přirozené a teď je to tak odlišné? Protože, napadlo ho, teď je učitelka, takže to je jako bych líbal někoho jiného. Harry se nakláněl blíž a blíž k jejím ústům. *Prostě na to nemysli*, říkal si. Konečně to udělal, přitiskl svoje rty na její. Z její strany cítil stejný tlak, když si rukou za jejím krkem přitáhl blíž její tvář. Zdálo se, že se pokouší nabrat dech a otevřela ústa. Harry udělal to samé a země pod jeho nohama se pohnula…vpíjel se do ní, její ruce mu vklouzly do vlasů, cítil jak mu jazykem přejíždí po zubech a tělem se k němu tiskne. Najednou nechtěl nic víc než být s ní takhle navždy.... rukama sklouzla na jeho uši a zasněně ho hladila, zatímco stále pokračovali v polibku. Harryho smysly byly zelektrizovány dráždivým pocitem, který tím vyvolala a ještě těsněji se k ní přitiskl. Potom sjela jednou rukou dolů a našla lem jeho trička, proplížila se pod něj dlaní a přejížděla mu mezi tričkem a jeho kůží, což ho přinutilo těžce oddychovat. Pak ztratil její ústa a cítil se oloupený, ale ona je přitiskla na krk, způsobivší mu tak jazykem a rty novou škálu úžasných pocitů. Když se k ní naklonil a začal jí rty taky přejíždět po krku, zabublalo jí v něm, což u něj vyvolalo další nápor vzrušení. Levou rukou jí na zádech vklouzl pod svetr a přejížděl jí po jemné kůži, přičemž si matně uvědomil, že nenarazil na žádnou podprsenku. Och, Hermiono, zasténal uvnitř, co mi to děláš... Znovu přikryl její rty svými a dodával si odvahy, aby posunul ruku pod svetrem dopředu, když náhle v místnosti zavanul studený vítr a dobře známý hlas začal ječet, "studenti se muchlují ve třídě Formulí! Muchlování ve Formulích!" Byl to Protiva. jeho příchod byl pro Harryho jako dvacet studených sprch. Odtrhl se od Hermiony a pokoušel se popadnout dech. Zírala na Protivu jakoby ho chtěla znovu zabít, kdyby mohla. Z kapsy džínů vytáhla svou hůlku. zamávala jí kolem Protivy, pak na něj ukázala a přísně pronesla, "*Anima tua, anima mea*!" Protiva zamrzl ve vzduchu a vznášel se na stolem profesora Kratiknota. Řekla mu: "Nic jsi neviděl. Byl jsi na cestě do Velké síně, ptal jsi se nás jestli jsme neviděli Skoro bezhlavého Nicka a my jsme řekli ne. Rozuměl jsi?" Přikývl. "Rozuměl," řekl monotóně - Harry ho tak mluvit ještě neslyšel. Obvykle zněl pěkně posměvačně. Hermiona na něj znovu ukázala hůlkou a vykřikla, "*Anima tua*!" Protiva vypadal, jakoby se probudil a otřepal se. "Jste si jistí... " začal. "Skoro bezhlavého Nicka jsme neviděli," řekl Harry. Protiva s prásknutím opustil místnost. Harry se podíval na Hermionu. "Kde ses to naučila? To bylo skvělé!" Doufal, že poznala, že myslí zaklínadlo ke kontrole Protivy, ačkoliv ho napadlo, že skvělé bylo i to co spolu dělali předtím. "Našla jsem to v jedné knížce u Viktora. Abych pravdu řekla, je to trochu černá magie. Všechno co ovládá jí

zavání. Je to něco jako kletba Imperius co působí na duchy, ale nedostanu se kvůli tomu do problémů, protože už je jednou mrtvý. Je to podobné jako bys ho prostě zhypnotizoval. Nakrátko převezmu jeho vůli." Harry na ni zíral, užaslý víc než kdy dřív. Stane se z ní opravdu mocná čarodějka, uvědomil si. Skoro ho zase přemohla touha ji políbit, ale zamířila ke dveřím ze třídy "No... jsem si jistá, že… to zvládneš…..," řekla, na chvíli ztratila svou vyrovnanost. "Uděláš nejlíp, když jako kapitán půjdeš dolů na Vás famfrpálový trénink." Ne, pomyslel si Harry. Chci tě zase držet…. Když vyšel ven na chodbu, byla pryč. Seběhl schody do vstupní haly a vyšel ven do krásného podzimního dopoledne, ale ve své mysli byl zpátky v učebně Formulí a držel ji v náručí.
Po tréninku by čas k obědu ve Velké síni, ale Hermiona měla pro tým překvapení. Ukázala se na konci tréninku se vznášejícími se piknikovými koši plnými jídla a všichni se najedli venku. Dean Thomas a Seamus Finnegan jí pomohli zatímco ostatní diskutovali o zápase, který se měl hrát po obědě. "Znáte domácí skřítky," řekla Fredovi a Georgeovi, když žvýkali sendviče. "Nemůžou se dočkat až Vám nabalí spoustu jídla." "Vzdala jsi to?" zeptal se jí Ron. "Rozhodla jsem se uskutečnit jeden dlouhodobý plán. Každá zotročená skupina musí být osvobozena. Vlastně, už jsem o svém plánu mluvila s profesorem Brumbálem a on je na mé straně. Chce, aby skřítci byli svobodní stejně jako já." Ron měl pochybnosti o jakémkoliv plánu agitujícím domácí skřítky, ale nic neřekl - raději si vzal velký sendvič. Harry během pikniku od Hermiony neodtrhl oči. Pomyslel si, že si toho Ron a Ginny taky všimnou, ale nemohl si pomoci. Důležité bylo, že si toho nevšimla Hermiona, vypadala, že ho naprosto ignoruje, bavila se se všemi kromě něho, jako by byl míň než vzduch. Harry v zásadě zápas sledoval, ale co skutečně viděl byla mlha. Seděl mezi Ronem a Fredem. George a Angelina byli na druhé straně vedle Freda, Hermiona seděla před ním s Ginny, Parvati a Levandulí. Colin Creevey znovu fotografoval. Harry měl pocit, že na těchto fotografiích bude vypadat pěkně naštvaně. Naštěstí zaznamenal konec hry. Konec se zdál docela náhlý (ačkoliv hra trvala déle než hodinu a půl), Cho chytila Zlatonku a létala v kruzích kolem hřiště, zatímco jí držela nad hlavou. Harry si poprvé všiml, že novým mrzimorským chytačem je Justin Finch-Fletchley. Cedric Diggory byl kapitánem a chytačem mrzimorského famfrpálového družstva před svou smrtí. Ne, řekl si tvrdě Harry. Teď nebudu na Cedrika myslet. Stoupl si a tleskal společně se zbytkem havraspárských fanoušků. Věděl, že nebelvírští dnes fandili Havraspáru kvůli němu, protože teď Cho považovali za jeho přítelkyni (ti co nevěděli o plánu dát ji dohromady s Viktorem Krumem). Pořád ještě měl na sobě svůj famfrpálový hábit z dopoledního tréninku, stejně jako Kulový Blesk. Jeden po druhém studenti opouštěli tribuny, Cho se oddělila od oslavujících spolužáků a přišla k místu kde seděl Harry, který tam na ni čekal. Posadila se vedle něj, pořád rozzářená zápasem. Vítr si pohrával s jejími vlasy a ona se na něj usmála. Opravdu je krásná, pomyslel si. Ale není to Hermiona... "Ahoj," řekl. Věděl, že ji tímhle neurazí, během jejich schůzky toho taky moc nenamluvila. "Ahoj," odpověděla. Přisunula se k němu blíž. Pořád na sobě měla svůj modrý famfrpálový hábit, ale koště si opřela o sedadlo vedle sebe. "Dobrá hra," řekl jí, zatímco se usmíval. Taky se usmála. "Ve svém vzkazu jsi se zmiňoval o opakování konce naší schůzky... " Harry vyvalil oči, nejenom že tohle byla zatím ta nejdelší věta co od ní slyšel, ale přešla rovnou k věci. "No," zaváhal, "zaprvé, doufám, že mi odpustíš... " Usmála se mnohem vřeleji. "Omluva přijata." Naklonila se k němu a on se pokoušel vzpomenout si na všechno co mu říkala Hermiona, ale když si představil jak ji znovu líbá... Její rty se přitiskly k jeho, takže se rozhodl kapitulovat, zavřel oči, oplácel jí polibky a za chvíli se odvážil otevřít ústa. Nadšeně zareagovala. Harry se pokusil představit si, že to je Hermiona, ale přestože byla krásná, nebylo to to samé. Vlastně ho to nudilo. Otevřel oči, podíval se přes její rameno, přičemž ji stále líbal a všiml si červeného nebelvírského hábitu, který někdo zapomněl na tribuně. Zvedl oči k obloze a uviděl Ginny Weasleyovou letící zpátky k famfrpálové tribuně - neměla na sobě hábit. To musí být její... pak zaregistroval, že si jich všimla a výraz jejího obličeje mu zastavil srdce. V okamžiku, kdy sklíčená Ginny otočila koště a namířila si to k astronomické věži od sebe Cho odstrčil. A to mu tak vehementně tvrdila, že se o něj nezajímá. Asi se pokoušela přesvědčit sama sebe. Ohlédl se zpátky na Cho, která taky nevypadala potěšeně. "Omlouvám se," řekl bez dechu. "Musím jít. Vzpomněl jsem si na něco …co jsem zapomněl," dokončil nepřesvědčivě. Sebral svůj a Ginnin hábit a naskočil na Kulový Blesk, spěchaje do věže za Ginny. Bylo mu těžko u srdce, že ho viděla líbat se s Cho, ačkoliv o jejich plánu věděla. Nezajímal se o Cho, nic pro něj neznamenala. Ale když přistál, Ginny už na věži nebyla. Harry utíkal dolů po schodech, svíral hábity a Kulový Blesk a přál si, aby na něm mohl letět i uvnitř hradu, aby se dostal do nebelvírské společenské místnosti mnohem rychleji. Když vstoupil, byl tam jenom Dennis Creevey, všichni ostatní si nejspíš užívali venku krásný podzimní den. Kam šla Ginny? "Dennisi, viděl jsi Ginny Weasleyovou?" oddychoval, dívaje se horečně kolem dokola, jakoby bylo se se svými ohnivými vlasy mohla někde skrývat. Překvapeně vzhlédl od svého čtení. "To je zvláštní, že se ptáš. Před minutou šla s brekem nahoru, potom zase odešla – pořád jí tekly slzy." "Řekla co má v plánu?" "Ne, ale zdálo se mi, že si s sebou vzala svůj kotlík, hmoždíř a paličku." Učebna Lektvarů, napadlo Harryho. To bude vyžadovat jistou šetrnost, kdyby náhodou nebyla sama. Bez dalšího vybavování s Dennisem, vyběhl schody do chlapecké ložnice, pohodil svůj a Ginnin hábit společně s koštětem na postel a vytáhl z kufru svůj neviditelný plášť, schovaný pod jeho tričkem. Seběhl po schodech dolů a otvorem ven prakticky proskočil, zatímco za ním Dennis volal, "Bylo mi potěšením!" Jakmile mohl, vklouzl do prázdné třídy a oblékl si neviditelný plášť. Pak co nejrychleji běžel dolů do sklepení. Naštěstí na schodech nikoho nepotkal - protože byla sobota odpoledne okolo nebyl nikdo, kdo by se zarazil nad zvuky šíleného úprku přicházejících od schodů. Harry byl Sandy vděčný, že ho v běhu podporovala. Na chodbě před učebnou Lektvarů se pokoušel zpomalit. Zklidnil dech, aby ho nikdo neslyšel. Měl štěstí, dveře místnosti byly otevřené. Harry vstoupil a šel doprostřed místnosti, protože Ginny pracovala vzadu, blízko dveří na chodbu. Nechtěl, aby ho slyšela hlasitě oddechovat z toho všeho běhání. Stejně dělala pěkný rámus - oheň pod kotlíkem praskal a zatímco v hmoždíři paličkou drtila brouky, hlasitě funěla a v očích měla slzy. Byla sama. Rozhodl se odejít, sundat si plášť a vrátit se k ní promluvit si. Ale jakmile se dostal ke dveřím, málem do někoho narazil a musel ustoupit zpátky, aby nezjistili, že se tu potuluje schovaný pod neviditelným pláštěm. Byl to Draco Malfoy.

Učebna Lektvarů

Když Malfoy uviděl, že je Ginny rozrušená, okamžitě k ní přistoupil, přičemž hlučně upustil svoje lektvarové náčiní na podlahu.”Co se stalo?” chtěl vědět, ale ne svým obvyklým panovačným způsobem. ”Och, Draco!” zavzlykala, pažemi ho objala kolem krku a plakala mu do trička. Ani na chvíli nezaváhal, přitáhl si ji k sobě a hladil ji po vlasech. Harry měl sto chutí sundat si plášť a odtrhnout je od sebe, ale dokázal se ovládnout. Malfoy ji ještě chvíli držel dokud se nezdálo, že se alespoň trochu uklidnila. Jakmile se její dech vrátil do normálu a ona ze sebe vydala hluboký unavený povzdech, políbil ji na čelo a podržel si ji před sebou na délku paže.”Už je to lepší?” řekl tiše. Náhle se mu vymanila a s rozpaky si urovnala šaty. Otřela si oči a řekla roztřeseně: ”Mám spoustu práce.” Malfoy vypadal, jako ho Harry ještě neviděl - skutečně starostlivě a ochranitelsky. ”Tak co se stalo?” zeptal se jí. ”Já... já jsem viděla... viděla Harryho. Harry líbal Cho Changovou. Na famfrpálové tribuně,” řekla zlomeně. Potom spěšně dodala: ”A ačkoliv vím, že se o ni vážně nezajímá, že se jen s Hermionou pokouší dát ji dohromady s Viktorem Krumem, aby se ho mohla zbavit, to neznamená…to neznamená... ” vypadala jakoby se měla znovu zhroutit. ”To neznamená, že by měl u toho vypadat, jako že si to náramně užívá!” *Užívá*? Pomyslel si Harry. *A náramně??*. Malfoy přikývl. ”Ach. To je kvůli Potterovi.” ”*Harrymu*,” opravila ho. ”Dobře... Harrymu.” Dokonce i Harryho uším to od Malfoye znělo nepřirozeně. Mohl říct, že pro Malfoye to taky muselo být velice neobvyklé. ”A... říkala jsi, že on a Grangerová zkoušejí dát dohromady Kruma a Cho Changovou?” ”Ach!” Ginny se znovu rozrušila. ”Neměla jsem nic říkat... neprozraď nikomu, že jsem to řekla, *prosím*... ” ”To je v pořádku, v pořádku,” ujistil ji, zatímco se ji pokoušel uklidnit. ”Neřeknu ani slovo.” Harry se v duchu ušklíbl, *Jistě, v pořádku*. ”Takže potom Potter a Grangerová budou volní, aby mohli být spolu?” Ginny k němu zraněně vzhlédla. Harry vnitřně zasténal, někdy je Malfoy příliš vnímavý – pro své vlastní dobro. ”Já... já nevím. Možná... ” ”No, musím říct, že to není špatné,” zazněla Malfoyova tvrdá odpověď. Ginny vypadala, jakoby chtěla nesouhlasit, ale on pokračoval, ”Podívej, nestojí za to trápení. Jak by mohl? Ignoroval tě *tři roky*. Jak by mohl vědět co k němu cítíš a nevyjádřit se? Jak by tě mohl ... nevidět?” skončil tiše, zvedl jí bradu a krátce, jemně ji políbil na rty. Harry byl rozzuřený. Umíral touhou vymrštit se, strhnout si neviditelný plášť…ale znovu se neodvážil. Hlavně proto, poněvadž nenáviděl skutečnost, že Malfoy má pravdu, zasluhoval si od Ginny, aby na něj zapomněla a šla dál. Nemohl očekávat, že kolem něj bude poskakovat - nezasloužila si od něj, aby ji bral jako samozřejmost. Nějak, se mu podařilo zapomenout na to, že většinu dne strávil myšlenkami na Hermionu a jejich líbání. Ginny sklonila hlavu a řekla tiše, ”Slíbil jsi, že mě budeš doučovat v Lektvarech.” K Harryho úlevě se Malfoyovi nepověsila kolem krku a polibek, který mu vrátila se rozhodně nedal popsat jako nadšený. Ta váhavá jemnost Harryho překvapila. ”Správně,” řekl Malfoy neochotně, obraceje se, aby zvedl svoje pomůcky, které předtím po svém příchodu bez cirátů odhodil. Harry se rozhodl zůstat s nimi a dohlížet na ně zatímco pracovali. Malfoy na ni zíral, dotýkal se její ruky častěji než to bylo podle Harryho názoru nutné, ale nic dalšího neobvyklého se nestalo - ani se nelíbali ani neobjímali. Potom poté, co všichni tři byli v učebně asi hodinu, vešel Snape. Očividně byl překvapený, když je tam uviděl. ”Dobré odpoledne slečno Weasleyová, pane Malfoyi,” řekl škrobeně, když se vzpamatoval. ”Nečekal jsem, že v tuto dobu zde naleznu nějaké studenty.” Zdál se nervózní, jakoby chtěl dělat něco, co by neměl. Proč tak vypadá, když vešel do své vlastní třídy? Zajímalo Harryho. ”Draco mě doučuje, pane profesore. Je to od něj velmi milé,” řekla Ginny bez vyzvání. ”Doučuje, slečno Weasleyová? Jste nejlepší v ročníku, vlastně, jak jsem vyrozuměl od ostatních učitelů, jste nejlepší ve všech předmětech.” Harry cítil, jak mu šokem poklesla čelist. Taky si všiml, že Malfoye to překvapilo stejně jako jeho. ”No, myslela jsem, že mi neublíží začít s přípravou na N.K.Ú. Budu v pátém ročníku dřív než se naděju….. ””Opravdu chvályhodné. Abyste věděla, spolupráce Nebelvíru a Zmijozelu už tu jednou probíhala. Pokračujte,” řekl, dívaje se na ně s vlídností. Harry byl víc než překvapený. Nikdy Snapea neviděl, aby byl hodný k někomu z Nebelvíru. Ale pokud byla Ginny nejlepší z celého čtvrtého ročníku, mohla se od něj vysloužit jistý respekt. Hermiona ne, ale Ginny zjevně nebyla jako... nápadná tak jako Hermiona. Harry neměl tušení, že Ginny je nejlepší studentka ve svém ročníku a měl pocit, že rozhodně není jediný. Snape zamířil ke dveřím svého kabinetu. Harry se ho rozhodl následovat – pokud by to bylo možné. Snape odemkl dveře a přešel ke svému stolu, přičemž je nechal otevřené. Harry s úlevou vklouzl dovnitř, ale pak Snape zamával hůlkou a dveře se zavřely a zamkly. Harry zpanikařil, byl uvězněný v Snapeově kabinetu dokud je zase neotevře. Doufal, že tam nemá žádné zařízení, které by odhalovalo přítomnost lidí i pod neviditelným pláštěm. Snape teď ukázal hůlkou na ohniště, zapálil je a prudce se usadil do křesla u krbu. Harry skoro vykřikl a uskočil, když se o půl minuty později v plamenech objevila Siriusova tvář. ”Ahoj Snape,” pozdravil opatrně Sirius. ”Blacku,” byla Snapeova ještě kratší odpověď. Sirius se zašklebil. ”Když už jsme se dostali až sem, možná bychom mohli zkusit Severuse a Siriuse,” navrhl Harryho kmotr. Snape vypadal, jakoby snědl Bertíkovu fazolku tisíckrát jinak, která chutnala jako vosk do uší. ”Siriusi,” řekl pomalu a opatrně. ”To je lepší. Takže Severusi, Za jak dlouho bude připravený ten Mnoholičný lektvar?” ”Zhruba za čtyři týdny. Ale nebudu schopný přidat tam jejich vlasy další dva týdny, do famfrpálového zápasu první víkend v prosinci. Potom ho můžeme použít kdykoliv. Moje zdroje mi prozradily, že tu v tu dobu bude důležitá schůze - hned po zimním slunovratu na vánoční noc.” Mnoholičný lektvar? pomyslel si Harry. Sirius a Snape se chystají použít Mnoholičný lektvar? Za koho se chtějí vydávat? Zajímalo ho.”Vánoce?” Sirius se zdál znepokojený. ”Doufám, že už nebude pozdě. Během posledních pár dní byla zaznamenaná aktivita Smrtijedů kolem Vydrníku svatého Drába.” Vydrník svatého Drába! lekl se Harry. To je vesnice blízko Doupěte! Ach bože, pomyslel si, jestli se Weasleyovým něco stane... Sirius pokračoval. ”Nejsem schopný přesvědčit Molly a Arthura Weasleyovy, aby na nějaký čas odjeli na dovolenou. Naštěstí, Bill a Charlie jsou pořád po ruce, aby na pár věcí dohlédli, ale... ” ”Co?” Snape byl netrpělivý. ”Myslím, že máme slabý článek. Percy Weasley.” Snape se zavrtěl. ”Jak to?” ”No, na Ministerstvu ho přeložili do oddělení jeho otce, takže na něj Arthur může dávat pozor. Popletala znepokojuje, že Percy byl loni tak slepý k problémům svého šéfa. Percy neměl ponětí, že Skrk byl zajatcem svého syna

a že vlastně přijímal rozkazy od temného kouzelníka. Dosud není jasné, jestli Percy rovněž nebyl pod kletbou Imperius." "Spousta lidí shledává obtížným nebo nemožným bránit se kletbě Imperius," řekl Snape tiše, vypadaje přitom, že se necítí ve své kůži, což Harryho zaujalo."Ano, ale Percy přece jen... nepříjemně mi připomněl někoho... jiného dřívějšího primuse, který byl tak velmi nadaný a tak ambiciózní... " "Ty myslíš, že Percy Weasley je další Tom Raddle?" zeptal se ho Snape. "Je lehce manipulovatelný a ctižádostivý. Předpokládám, že by mohl být zralý k naverbování Smrtijedy. Pokud mu někdo nabídne moc po které touží... " "Ale no tak, Blacku," Snape se očividně vzdal výsady oslovovat Siriuse jeho křestním jménem. "Jeho bratr byl rovněž nejlepší student a primus. Myslíš si snad, že se také stane Smrtijedem?" "Bill není patolízal," odporoval Sirius. Harry si vzpomněl, co řekla Hermiona Ronovi venku před učebnou Lektvarů. "Percy otravuje šéfy ostatních oddělení na Ministerstvu už od okamžiku, kdy byl přeřazen k Arthurovi, zkouší si najít místo jinde. V oddělení svého otce zjevně nemá příležitost k postupu bez toho, aniž by nezaujal Arthurovo místo. Slyšel jsem lidi říkat, že cílem Percy Weasleyho je být vůbec nejmladším ministrem Kouzel." "To neznamená, že by mohl zradit svou rodinu a přidat se na stranu zla." "Ne, to ne. Ale znamená to, že by mohl být cílem naverbování a i kdyby se bránil, byly by to potíže. Takže teď na to musíme přijít u obou, u něho a Harryho, jakmile použijeme Mnoholičný lektvar." *Na co chtějí u mě přijít*? přemýšlel Harry. "Těžko uvěřit, že by Voldemort změnil své cítění, co se týče Pottera," řekl Snape. "Ale Percy a Harry jsou přesně ten druh čarodějů, které si Voldemort vždycky vybere." Harry si vzpomněl na vykládání taroků, které se pokoušel vytěsnit z hlavy. Takže Sirius se taky obával, že by ho Voldemort mohl naverbovat. "Už zjistil, jak je Harry silný... Harry se s Voldemortem utkal a odešel. Jediný další žijící kouzelník, kterému se to podařilo je Brumbál. Voldemort chce vždycky nejlepší a nejbystřejší. Pár Smrtijedů... Peter Pettigrew je výjimka... nebylo ve škole vynikajícími studenty. To je jeden z důvodů, proč šel po Lily a Jamesovi." "Jistě, tohle a proroctví. Jakmile jednou zjistil, kteří dva ze tří lidí v proroctví to jsou... " "Zkusil naverbovat jejich rodiče, aby ze svých dětí udělali jeho služebníky, takže potenciální nepřátelé by byli pod jeho kontrolou... " "Ale Potterovi nespolupracovali jako Malfoyovi... " *Cože*? pomyslel si Harry. *Já jsem v nějakém proroctví? S Malfoyem?* "Když už o tom mluvíme," řekl Sirius, "ještě jsme nevyřešili, kdo se stane kým, až si vezmeme lektvar. Myslím, že bych mohl být on a ty ona... " "Ne tak rychle, Blacku. Já jsem ten, kdo musí podstoupit všechny problémy kolem lektvaru a přidat jejich vlasy ke konečnému efektu. Nehledě na to, že musím být on, protože mám dosud na své paži znamení Zla, ona není Smrtijed. Když Voldemort povolá Smrtijedy, znamení vystoupí - jak by se to stalo tobě, ale nikdy by se nechovalo stejně jako opravdové. A ty by ses musel ujistit, že nepůjde za Voldemortem až zavolá." "Pravda. Pokud by se ukázal dvakrát, mohlo by to všechno zničit. V pořádku. Jenom doufám, že už neplánují naverbovat Draca. Chci říct, je mu jen ... kolik? Patnáct? Je o pár týdnů starší než Harry. Nemůžou chtít někoho tak mladého, nebo ano? Tedy, Harry je jedna věc, on je *Harry Potter*... " "Tišeji! Zatímco spolu mluvíme, Draco Malfoy je zrovna tady v učebně Lektvarů, pracuje s Weasleyovic dcerou... " "*Cože*?" vykřikl Sirius, nedbaje Snapeova návrhu, aby tlumil hlas. "Je možné, že ho otec už zaučil? Myslíš, že by ho Lucius tomu vystavil?" *Malfoyovi*, pochopil Harry. *Chystají se použít Mnoholičný lektvar, aby se vydávali za Malfoyovi*. Snape vstal a přešel ke dveřím. Harry se vmáčkl do knihovny, aby zabránil možnému kontaktu se Snapem, který by ho tak mohl objevit. Snape zatáhl černý závěs přes malé okno nade dveřmi kabinetu. Uculil se a vrátil se zpátky do svého křesla u krbu, říkaje Siriusovi, "Myslím, že se spíš hlásí jeho hormony... " Sirius neřekl nic. Snape se znovu posadil a díval se do prostoru jakoby byl v transu. "Vypadá zvláštně, jako Lily... " ozval se tiše, jakoby zapomněl, že s někým mluví. "Ale no tak, Severusi, ona je studentka... " huboval ho Sirius s úšklebkem. Snape se k němu zuřivě otočil. "Co si to dovoluješ! Je jí teprve čtrnáct! Já bych nikdy... " "V pořádku! Klid! Já vím. Nerozumíš vtipu?" Nastala rozpačitá pauza, potom řekl Sirius potichu: "Víš, všichni jsme do ní byli zamilovaní. Ačkoli já... jsem chodil s jinými dívkami. Dokonce i Peter, přestože by to nepřiznal. Poznal jsem to na něm, když se na ni díval. Remus také. A James, přirozeně. Byli jsme hrozně rozzuření, že si našla přítele ze Zmijozelu... " Harrymu to zabralo skoro minutu než mu všechno došlo. Snape mluvil o Ginny vypadající jako jeho matka a Sirius mluvil o celém Pobertově gangu, který byl do jeho matky zamilovaný... Sirius, Remus Lupin, Peter Pettigrew (také známý jako Červíček) a jeho otec, James Potter. Ale kdo byl tím Zmijozelským přítelem? Zajímalo ho. Pak si to šokovaně uvědomil. *Už tu jednou spolupráce Nebelvíru a Zmijozelu probíhala - o tom Snape přece před chvílí mluvil *... "Nebyl jsi to ty," pokračoval Sirius. "Nebylo to osobní. Asi jsme všichni doufali, že pokud s někým začne chodit tak to bude jeden z nás." "Tak to byl důvod proč jste ji odstrkovali? Způsobili, že se cítila vyloučená? Proč si myslíš, že se obrátila na mě?" "Víš, že jsme ji tím chránili. James, Peter a já jsme se učili stát se Zvěromágy, abychom mohli dělat Remusovi společnost, když se přeměnil. Nechtěli jsme Lily ublížit. Stejně... víš jaká byla. Tak podle pravidel… pokoušela by se nám to vymluvit. Řekla by nám, že to není správné." "To *nebylo* správné. Stejně jako nebylo správné jí to neříct... ""Proč si stěžuješ? Kvůli tomu se stala tvojí přítelkyní." "Ano, ale taky mě kvůli tobě opustila." "Kvůli mě? Ty jsi byl ten, kdo čmuchal okolo a pokoušel se odhalit, co se děje každý měsíc, když je úplněk." "Zajímalo tě někdy, proč jsem to chtěl vědět? Kvůli Lily! Přišla za mnou v slzách, chtěla, abych zjistil co se děje. Cítila, že její přátelé jí nedůvěřují, nechtějí se jí svěřit. Vyřadili jste ji a neočekávali, že na to bude reagovat? Víš, že nebyla z kamene." Snape zněl tak lidsky, jak by to u něj Harry nikdy nečekal, naslouchal a překvapeně se přistihl, že je na Snapeově straně. Když byl ve třetím ročníku a objevil Pobertův gang, nikdy ho nenapadlo se zajímat, kde zatím byla jeho matka, přestože věděl, že se přátelila se všemi jeho členy."A pak jsi vymyslel, že by bylo skvělé nechat Lupina, aby mě zabil... " Sirius se ušklíbl. "Už jsem se ti za to omluvil. Ale James tě zachránil, takže... ""Takže jsem ztratil Lily." "To byl ten důvod? Jak je to možné? Skoro jsi umřel, proč by už s tebou dál nechtěla být?" "Nechci to teď rozebírat. Evidentně se mnou byla jenom proto, že Potter nebyl schopný jí říct co cítí… po tom se probral, řekl jí to a ona mě kvůli němu opustila. Konec příběhu." Ale Harry nějak věděl, že za tím bylo trochu víc než jen to. "Omlouvám se, že jsem začal s minulostí, Severusi," řekl Sirius tiše, skutečně zarmouceně. "Ztratit Lily... to tě muselo zničit... " "To není minulost," odpověděl naštvaně Snape. "Je to velice současné. Bylo to po Lily, když jsem... když jsem se nechal naverbovat. Bez ní jsem neviděl žádný důvod proč ne. A potom, jakmile jsem se dozvěděl o proroctví, o tom, že Lily a Potter jsou cílem... stal

jsem se ministerským špiónem. Ale bylo už příliš pozdě, nemohl jsem ji zachránit." Harry si všiml, že smrt jeho otce ho tak neznepokojovala. "Tou prací co teď dělám uctím její památku. Copak si myslíš, že bych se k tobě jinak přidal, Blacku?" dokončil Snape se zavrčením, které se jevilo jakoby se za ním skrýval mírný úšklebek. Možná se z nich skutečně stanou přátelé, napadlo Harryho. To by bylo pěkně divné. Sirius se zasmál. "Ale proč potom," zeptal se Snapea, "Harrymu připravuješ tak krušné chvíle?" "Krušné chvíle? To ti řekl? Někdo tady dělá něco jiného než aby ho rozmazloval jako McGonagallová a Kratiknot. To ho posílí. K jeho rozzuření stačí jen to, aby se na mě podíval." Harry byl překvapený, o to víc, že to funguje. "Lily by po mě nechtěla, abych na něj byl mírný. Sám jsi řekl, že se postavil Voldemortovi. Chápu jak odolal kletbě Imperius a dvakrát vydržel kletbu Cruciatus. Také jsem pochopil, že použil odzbrojovací kouzlo, které se ode mě naučil v Soubojnickém klubu před pár lety... " Sirius se zase uculil. "Skoro to vypadá, jako bys k Harrymu pociťoval otcovskou pýchu, Severusi." Snape to pohrdavě odmávl. "Potter by nikdy nepřiznal, že bych ho mohl naučit něco užitečného... nebo něco, co by mu zachránilo život, což už jsem mimochodem víc jak jednou udělal." Náhle někdo zaklepal na dveře. Snape zasyčel na Siriuse, aby zmizel a Siriusova hlava se z ohniště ztratila téměř okamžitě. Snape ukázal hůlkou na dveře a řekl, "*Alohomora*!" Otevřely se dokořán. Stál tam Malfoy. "Omlouvám se, že Vás vyrušuji, pane profesore. Nevzal jsem si s sebou všechny své přísady a do tohoto lektvaru máme málo berušek. Myslel jsem, jestli byste nám nějaké nepůjčil? Hned bych Vám je nahradil. To jen proto, že je musíme přidat během dvou minut... " Snape pokynul k policím u dveří, na kterých stály džbány. "Vezměte si to…vezměte si to," řekl nervózně, pak stočil oči, aby se podíval na Ginny, která v učebně stále ještě pracovala. Harry využil příležitosti a vyklouzl ze dveří kabinetu. Ginny byl skloněná nad knihou lektvarů a mračila se, zatímco kotlík bublal.
Harry uvažoval, co by měl s ní a Malfoyem udělat. Ron by o tom určitě chtěl vědět, stejně jako George s Fredem. Na druhou stranu, pokud Malfoye zabijí, všichni šupem poputují přímo do Azkabanu. Takže, přemýšlel, možná bychom měli počkat, co se stane s Malfoyovými - jestli půjdou do Azkabanu …. vzhledem k tomu, že Lucius Malfoy šel po Ginnině rodině, stejně dlouho přátelé nezůstanou. Nakonec, když si přestal lámat hlavu co s tím udělá a viděl Malfoye vracet se s beruškami, usoudil, že se Snapem za dveřmi se pravděpodobně znovu líbat nebudou ani si nedovolí dělat cokoliv jiného. Harry se vyplížil ze dveří. Prostě jen počká a uvidí.

Hermiona se Harrymu vyhýbala po celou sobotu, během večeře se na něj ani nepodívala a potom šla rovnou do své ložnice místo toho, aby posedávala ve společenské místnosti s ostatními nebo šla do knihovny. V neděli ráno Harry doufal, že si spolu konečně promluví o tom, co se stalo v učebně Formulí, ale jakmile dorazil do společenské místnosti, kde se měli setkat k rannímu běhání, byla tam Ginny. Harry se na chvíli překvapeně zastavil a o okamžik později sestoupila ze schodů Hermiona, oblečená do svého obvyklého běžeckého oblečení, ale v ruce držela bundu, protože už ráno bývalo chladněji. Ginny se taky zdála oblečená na běhání, měla žebrované tričko bez rukávů a velmi těsné elastické kalhoty. Také držela bundu a rudé vlasy měla zapletené do drdolu. Harry nic neřekl, čekal, až promluví jedna z nich. Cítil se neohrabaně, když viděl Ginny, stejně jako když se díval na Hermionu, ale Ginny se ani v nejmenším nezdála být na rozpacích. Pak si uvědomil, že samozřejmě nemůže vědět, že s ní byl v učebně Lektvarů a vyslechl všechno o čem si s Malfoyem povídali. "Ginny dnes chtěla jít s námi," nabídla mu Hermiona krátké vysvětlení. "Takže," řekla Hermiona Ginny, "uděláme nejlépe, když se procvičíme." Začala Ginny ukazovat zahřívací cviky, které si zvykli dělat a Harry se nemohl ovládnout, aby se na ně alespoň letmo tajně nedíval. Obě vypadaly velkolepě. Přestože si v posledních dnech navykl Hermionu pozorovat, uvědomil si, že ji opravdu ještě neviděl. Vzhledem k tomu, že se minulého dne líbali, zatoužil si ji pořádně prohlédnout, aby si ji připomenul. Měla teď postavu přesýpacích hodin, její běžecká podprsenka jen tak tak plnila svou podpůrnou funkci během cvičení. A on... a Malfoy... už zjistili, jak je krásné ji zezadu pozorovat, zatímco odchází. Ginny na druhou stranu, byla asi o čtyři palce vyšší než Hermiona, štíhlá a pružná, její dlouhé nohy byly zdůrazněny proužkem na kalhotách. Křivky neměla tak zaoblené jako Hermiona, ale byly nepopiratelné. Tričko se zdálo ustřižené docela nízko... Harry se během vlastního cvičení pokoušel moc nezírat. Něco na jejím odhaleném krku přitahovalo jeho pozornost… došlo mu, že ho ještě neviděl. Zdál se velmi dlouhý... dělají to jen proto, aby mě mučily? Zajímalo ho, zatímco je následoval portrétem ven. Ne, došlo mu. To se jenom Hermiona pokouší zařídit, aby spolu nezůstali sami. Ale přesto to bylo trápení, jít za nimi po schodech. Předtím, než vyšli ven, všichni si oblékli bundy a potom zamířili k Famfrpálovému hřišti. Dalším krokem bude, že Ginny požádá Malfoye, aby běhal s námi, pomyslel si Harry. Jako bych potřeboval vidět, co by si při té příležitosti oblékl. Ginny jejich tempu stačila docela dobře, ale po dvou třetinách jejich obvyklé trasy se cítila zadýchaná. Posadila se dolů do trávy a pozorovala je než skončili. Pak se společně vrátili do vstupní haly hradu, aby udělali ještě pár cviků. Sundali si bundy a vrhli se na sedy-lehy. Harry držel Ginny kolena, zatímco cvičila a Hermiona se protahovala. Náhle se na vrcholu schodiště, směřujícímu k zmijozelské společenské místnosti (jak Harry věděl), zjevil Malfoy. Malfoy se prudce zastavil, jakmile uviděl Ginny, Harryho a Hermionu, shlížel na ně s úsměškem, ale jeho pohled na Ginny také prozrazoval určitý zájem. "Nevěděl jsem, že teď praktikuješ *trojúhelník* Pottere," komentoval to unyle. Ale navzdory výsměšnému tónu mohl Harry vidět, kam směřuje jeho pohled: na Ginninu krční linii a dlouhý proužek na těsných kalhotách. Nicméně potom obrátil svou pozornost k Hermioně. "Víš, Grangerová, potěšilo mě, že tě tu dnes ráno vidím. To mi připomíná, že bych chtěl k večeři jehňátko." Hermiona byla zmatená. "Jehňátko?" "Jistě, však víš. Pěkně šťavnaté..." Významně se zadíval na její běžeckou podprsenku. A pak se s širokým úsměvem otočil a vešel do Velké síně. Hermiona zrudla a podívala se dolů na svou bohatou hruď, pak si znovu oblékla bundu a zamumlala něco v tom smyslu, že potřebuje sprchu (ačkoliv ještě nedokončila svoje cvičení). Ginny se na druhou stranu na Hermionu moc přátelsky nekoukala. Nejdřív na sebe byly naštvané kvůli mě a teď je to zase kvůli Malfoyovi, pomyslel si Harry. To je pěkně nechutný vývoj.
Zdálo se, že se Hermiona překonává, jenom aby náhodou nezůstala s Harrym o samotě. Zbytek dne s tím zacházela až do krajnosti a proto se k ní vůbec nemohl dostat. Cítil se jako štvanec a napadlo ho, jestli měl Sirius po svém útěku z

vězení podobné pocity. Byla to Hermiona, která trvala na jeho *výuce* pro schůzku s Cho, pomyslel si a cítil se ukřivděný. Potom, konečně, neměla jinou volbu než s ním být o samotě. Protože se jejich nedělní prefektská schůze protáhla až do noci, Alice navrhla Rogerovi, aby pokračovali bez prefektů pátého ročníku a raději je poslali do svých kolejí, aby překontrolovali prvňáky a druháky a ujistili se tak, že je všechno v pořádku. Alice byla maniak na kontrolu, usoudil Harry. Zdálo se, že pokaždé, když byla prefektská schůze se musela přesvědčit, že za jejich nepřítomnosti ve společenské místnosti nepropukne nějaká divoká párty iniciovaná ostatními studenty nebo co. Přitom si vzpomněl, že sama je docela do světa, viz Hermionina párty. Takže se s Hermionou vypravili do Nebelvírské věže o samotě, protože ostatní koleje byly v odlišných směrech. Jakmile se dostali na chodbu vedoucí k učebně Formulí, zatáhl ji do třídy, kde spolu byli předešlého dne a bez jakéhokoliv úvodu ji k sobě přitáhl a podíval se na ni. Dopadalo na ně měsíční světlo, které jí postříbřovalo čelo a tváře. Přál si lépe vidět jaký má výraz v očích, když se k ní pomalu naklonil a přitiskl své rty na její. Pohyboval se opravdu pomalu, takže kdyby chtěla, měla spoustu času na útěk, aby tomu zabránila. Ale to se nestalo, namísto toho okamžitě otevřela ústa, propletla jejich jazyky a hrdelně sténala. Harry zajel prsty do jejích kudrn, přitáhl si její tvář blíž, přičemž pocítil, jak jím prošlehl záblesk horka a tělo měl náhle jako v horečce. Její třesoucí se prsty putovali od jeho tváře na ramena, potom sevřely jeho hábit, který byl najednou pryč, přejely po knoflících jeho trička a posléze na jeho hruď, toulaly se po jeho citlivé kůži a sledovaly změny na jeho trupu, který poprvé zahlédla ráno po svém příjezdu na Zobí ulici a on ji našel sedět na své posteli. Náhle ho napadlo, jak tam asi tenkrát dlouho seděla a pozorovala ho během spánku. Potom přerušila polibek a znovu ucítil její rty na svém krku - jako den předtím, pak jazykem značila mučivou, vlhkou cestičku dolů po jeho hrudi a prsty třela jeho bradavky. Cítil se, jakoby se potřeboval posadit, spadnout, explodovat nebo něco. Bylo to tak... ohromující. Proč se mu vyhýbala? Už se neodtahovala, spíš naopak. Co to s ní bylo? Chytil jí hlavu, když posunula svoje ústa k jeho pravé bradavce, přičemž zalapal po dechu a vyslovil její jméno. "Hermiono," vydechl tiše. "Hermiono, proč se mi celý den vyhýbáš?" Stále ještě šeptal. Zvedla hlavu a maličko od něj odstoupila. Ona pláče, všiml si. Pláče? Proč? Zajímalo ho. Potom, bez varování, se od něj odpoutala a utíkala ke dveřím třídy – plakala teď mnohem víc. Ale Harry byl rychlejší, sáhl po ní a chytil ji za zápěstí. "Hermiono," řekl hlasitěji a ona na něj zasyčela, aby nemluvil tak nahlas. "Harry," řekla plačtivým hlasem. "Nemůžeme tohle dělat. Je to příliš nebezpečné. Dokud neskončí celá ta věc s Viktorem a Cho, nemůžeme riskovat. Kdyby nás někdo přistihl pohromadě... " "Můžeme... můžeme být diskrétní," řekl a znovu si ji přitáhl do náruče. Zvedla k němu svou tvář smáčenou slzami, která v měsíčním světle stříbrně zářila. "Ne, nemůžeme. *Já* nemůžu. Já... když jsem s tebou sama ztrácím veškerou sebekontrolu. Já... já to chci tak moc-" "A ty se chceš vždycky ovládat, že?" Naštvaně ho odstrčila. "Nedělej si ze mě legraci. Ale, ano. Potřebuji se kontrolovat a ty... ty mi to znemožňuješ." Hruď se mu sevřela, když tohle uslyšel. *Dokážu ji zbavit sebekontroly*, pomyslel si. Skutečně. Cítil se šťastnější než kdy předtím v celém svém životě. "Potřebuji tvou pomoc, Harry," řekla jemně. "Pokud mi nepomůžeš ... tak jsem ztracená... ""Samozřejmě," řekl rychle. "Samozřejmě... " Znovu se od něj odtáhla, ale neutekla, stála od něj tak tři čtyři palce daleko, ale Harrymu to připadalo jako by se mezi nimi objevila míli široká propast. "A někdy," řekla, "možná někdy, můžeme... být spolu. Ale musíme být opatrní. Nemůžeme být bezohlední a nedbalí. Nikdo se o nás nesmí dozvědět." Harry přikývl, neschopen slova, aby náhodou neřekl něco jako *Samozřejmě se od tebe budu držet dál, samozřejmě se budu vyhýbat tomu se s tebou líbat nebo se tě dotýkat*... Postavila se na špičky a položila mu ruku na holou hruď, jeho tričko bylo stále rozepnuté až do pasu. "To neznamená, že tě nechci," řekla ještě tišeji a rychle ho políbila, její vlhké rty příliš brzy zmizely. Hermiona se otočila a opustila třídu. Už neutíkala, ale kráčela odhodlaně. Harry ještě chvíli stál na místě, v agónii, vzpomínal na její ruce, rty a jazyk... Pomalu si zapnul tričko a ohnul se, aby zvedl svůj hábit, pak vyběhl schody do společenské místnosti, odsoudivši se rovnou do pekla.

V Obraně proti černé magii, ukončili diskusi týkající se *Pána much* a připravovali se ke čtení *Tess D'Urberville*. V pátek byla konečně řada na Ronovi, aby přečetl svou esej o Othellovi. Harry nevěděl co má očekávat, stejně jako Hermiona, protože jim ji odmítl dopředu ukázat. Oba se snažili mít Rona celý týden neustále mezi sebou, takže je to nesvádělo, aby spolu zůstávali sami. Když Moody přečetl jeho jméno, předstoupil před třídu a začal předčítat monotónním hlasem, ale jak četl dál, jeho projev ztrácel na pasivnosti: "Spíš než by se u něj náhle objevila nová špatná vlastnost, jeho nejhorší potenciál byl rozpoznán a zneužit Jagem. Není to to samé jako někoho zkazit, pokud byl Othello opravdu Jagem zkažen, mohli bychom nabýt dojmu, že nebýt jeho, bylo by pro něj naprosto nemožné zachovat se tak odsouzeníhodným a násilným způsobem. Je to jen jiná tvář, kterou Jago odkryl, spíše než na konci svou vlastní. Othello není nevinný. Nenávist a láska jsou velmi úzce spojeny a pokud nezabil Desdemonu z nenávisti, bylo to víc z lásky než kvůli cti (tvrdil, že ji zabil kvůli cti). Přesněji zabil Desdemonu z obou důvodů – z lásky i nenávisti. Udělal to emotivně, bez pomyšlení na následky nebo rozhodování zda dělá správnou věc. "Není lepší než otec Desdemony, Brabantio, který se jako první pokoušel do Othella zaset semínko pochybnosti, když mu řekl, "Podvedla svého otce a možná i tebe." Brabantio je jako ti otcové v pohádkách a mýtech, kteří ke svým dcerám chovají tak hlubokou lásku, že představa jiného muže milujících jejich dcery je přivádí k zuřivosti. Dcery pak zamykají ve věžích nebo sklepeních, což představuje lůno a hrob, je to symbolická smrt. Brabantio se vychloubá, že Desdemona odmítla všechny nejžádanější nápadníky ve městě, ale je možné, že to řekl jen pro to, aby mu ji žádný neodvedl. Protože ji sám nemohl mít, stanovil, že ji nedostane nikdo. To je důvod, proč Desdemona přísahá Othellovi věrnost za přítomnosti svého otce – on prohlásí, že pro něj je mrtvá (svou "nevěrou" ho podvedla). Není násilník jako Othello a proto ji zabije jen symbolicky. "Othello se také rozhodně, že by měl být Desdemoniným jediným mužem a pokud by to nebyla pravda, bude lépe když zemře. V tomhle ohledu je stejně sobecký jako Brabantio. Jenomže Brabantio chce alespoň slyšet z Desdemoniných vlastních úst jaká je pravda, má dost víry na to, aby uvěřil, že je nevinná dokud to sama nevyvrátí. Othello byl možná podveden, postrádal dostatek prostředků aby určil, kdo mu říká pravdu. Zřejmě snadněji uvěříme tomu, čeho se nejvíc bojíme. Proto Othello Jagovým narážkám okamžitě uvěří. Otázka zdali se Othello zachoval čestně je nejsnadněji zodpovězena

když si představíme, že Desdemona byla vina flirtováním s Cassiem. Předpokládejme, že byla - mohli bychom to Othellovi vyčítat? Ano, ještě stále. Znovu použijeme příklad jejího otce, symbolicky ji zabil svým odvržením, něčím na co by měl z hlouby duše právo, kdyby byla opravdu nevěrná. Othellova vina je v tom, že jednal s plným vědomím a vypočítavostí, když trestal domnělé cizoložství své ženy, ale příliš se neobtěžoval zjistit, zda se tato Jagova obvinění zakládají na pravdě. Mimoto, Jago zabil toho nejčestnějšího muže ve hře - Rodriga, který byl připraven spáchat sebevraždu, když kvůli Othellovi ztratil Desdemonu. Rodrigo se nerozhodl ji zbavit života, držet od ní ostatní muže dál, dokonce se ani nepokusil zabít Othella. Rodrigo je vinný jen láskou a důvěřivostí. Když se Othello na konci zabije - udělá to, o čem Rodrigo jen uvažoval a konečně se zachová čestně."
Třída mu zdvořile zatleskala, Moody namísto aplausu ťukal do podlahy svou poškrábanou dřevěnou nohou. Ron se posadil. Hermiona se po něm divně dívala a Harry začal zase zvažovat, jestli by Ron mohl být jemu a Hermioně nebezpečný - pokud by jednou zjistil co se mezi nimi děje, nebo jen sobě. Je možné, že by Ron spáchal sebevraždu? Napadlo ho. Pak mu hlavou blesklo něco jiného: *Podvedla svého otce a možná tebe*. Podvedla Viktora Kruma a v menší míře Rona (i když spolu nechodili), mohla by někdy podvést i jeho - Harryho? Rychle se pokoušel tuto myšlenku potlačit, ale Moody promluvil. Zvedl Ronův pergamen ze stolu, kam ho předtím odložil a četl z něj. "* Zřejmě snadněji uvěříme tomu, čeho se nejvíc bojíme*." Podíval se na třídu, jeho normální oko se zúžilo a to magické se zdálo být zaměřeno na zeď vlevo. "My lidé děláme ukvapené závěry. Jednáme na základě domněnek. A někdy se tím otevřeme temnotě. Nejsme napadeni, odkrýváme ji v nás, necháváme ji vystoupit na povrch, jsme schopni ji zastavit." Mluvil tlumeně, ale přesto se zdálo jakoby křičel, tak byla místnost tichá. "Víte co se stane, když je na někoho uvržena kletba Imperius a pak je mu řečeno, aby udělal něco co si moc přeje? V tomto případě je zatraceně těžké vzdorovat. Když Vás zbaví zábran. 'Zábrana' je slovo netěšící se zrovna dobré pověsti, přestože to jsou právě naše zábrany, které nám umožňují žít v civilizované společnosti. Co se stane, jestliže kdokoliv z nás uskuteční každý impuls - pokud se tím jednoduše budeme řídit? CHAOS! Výsledkem by byl naprostý chaos! Pokud někdo pod kletbou Imperius je požádán, aby udělal něco, co se příčí jeho přirozenosti, může s tím jednodušeji bojovat, protože má naději rozpoznat ve své mysli co je jeho vůle a co je vůle osoby, která ho zaklela. Ale pokud mu nařídí udělat něco, co je jeho nejhlubší potlačovanou touhou….znamená to POTÍŽE.." Harry si se škubnutím připomněl Hermionin popis únosu na tržišti v Bulharsku: * …najednou jsem se cítila bezstarostně a pohodově... pokoušela jsem se s tím bojovat, ale nebylo s čím, nebylo mi řečeno nic, co bych nechtěla udělat. Zjistila jsem, že mám naléhavé nutkání koupit zeleninu, ale to byl důvod proč jsem tu byla. Vzpomínám si, že jsem byla pěkně zmatená, jako kdybych čekala na instrukce, ale ty nepřicházely… *. Vyšel ten popud opravdu od ní? zajímalo ho. Bylo to proti její přirozenosti co ji nabádalo to udělat... nebo jí odstranili zábrany? Jaké zábrany? napadlo ho, ale okamžitě to potlačil a vzpomněl si jak řekla *Já to chci tak moc*. Normálně se ovládala, ale nyní se cítila, že ji zbavuje sebekontroly – alespoň to říkala. Způsobuje to on nebo kletba? Jedná z vlastní vůle nebo poslouchá příkazy, které jí někdo uděluje? Náhle byl plný pochybností až se mu z toho zatočila hlava.
Zbytek hodiny seděl jako v mlze, na konci matně slyšel, jak Moody bručí na Rona,"Och, a pane Weasley: připisuji Nebelvíru 25 bodů. To byla zatraceně nejlepší esej, jakou jsem za celou dobu slyšel." Viděl, že Ronovi zrudly uši, jak se snažil skrýt své potěšení nad pochvalou. Potom, bez varování, když se dostali ze třídy ven na chodbu, Ron zastavil Harryho i Hermionu. "Hej Vy dva. Počkejte chvíli." Harry s Hermionou se podívali jeden na druhého a pak na Rona. Copak už má Ron nějaké podezření? "Co je to s Vámi dvěma?" otočil se k Hermioně. "Ginny říkala, že jsi ji požádala, aby šla s Vámi běhat, přestože nesnáší ranní vstávání." Aha, pomyslel si Harry. Mně říkala, že ji Ginny o to *požádala*. "A celý týden na snídani, dokonce i v hodinách, se mě pokoušíte mít neustále mezi sebou. Nezapírejte, mám pravdu. Pohádali jste se kvůli něčemu? Protože nesnáším, když se to pořád táhne dál a dál. Dejte si pusu a vykašlete se už na to." Harry sebou škubl. *Je to jen slovní obrat*, připomínal si. Jen fráze. "No, abych řekla pravdu," řekla Hermiona rozechvěle, "máme mezi sebou jistou neshodu. A... hned tak se nevyřeší, takže to budeš muset vydržet." "Co?" zeptal se Ron, nemaje přesné informace. "Souhlasíme, že nesouhlasíme," řekl Harry mlhavě předtím, než Ron mohl položit víc otázek. Ale to nebyl konec. Ron se k Harrymu naklonil blíž a řekl tiše, "To není kvůli tomu, že by ses chtěl stát Smrtijedem, že ne?" "Ne. Nestanu se jím. Slibuji. Mohli bychom teď jít do Přeměňování?" Ron se na ně zadíval - znepokojený jejich odpověďmi, Vypadal, jakoby se chystal říct, že něco skrývají. Beze slova se otočil a kráčel pryč - rudé vlasy mu v chodbě zářily jako oheň, vytáhlá šest stop vysoká postava se pohybovala nenuceně a lehce roztřepený hábit se za ním důstojně vzdouval. Harry cítil jak se mu sevřel žaludek. *Lžu svému nejlepšímu příteli*. Pak se podíval na Hermionu. *Je zakletá*? Pokoušel se nošalantně pokrčit rameny a otočil se, aby Rona následoval. *Musíme zůstat zvlášť*. *Musíme zůstat zvlášť*.

## Beran a Drak

Jak slíbil, Hagrid příští hodinu přinesl po husách do Péče o kouzelné tvory hady. Harry byl poněkud zklamaný, protože všichni byli velcí jako Sandy a stejně tak informovaní. Mohli předpovídat co se stane v jejich okolí během pár minut, ale jen velmi málo. Většinou se to týkalo toho, kdo začne mluvit nebo co kdo řekne, čemuž Harry moc pozornosti nevěnoval, i když několikrát si díky tomu udělal legraci z Draca Malfoye, který si začal myslet, že umí číst myšlenky. Výraz na Malfoyově obličeji byl k nezaplacení, ale Hermiona se na něj opět dívala s jistou nedůvěrou a tak toho raději nechal než se ho zase bude vyptávat na Vidění. Zdálo se, že Ron už na to díky své zlomené noze zapomněl a naštěstí se k tomu nevracel. O týden později, jakmile přišli k Hagridovu srubu, Harryho potěšilo, že může vidět skutečně velkého hada. Postoupili od velmi malých k obrovskému, Hagrid očividně nevěřil ve střední velikosti. "Pojďte!" řekl jim, když se dostali k něčemu, co připomínalo obrovskou skleněnou místnost bez střechy, na místě, kde předtím byl výběh pro husy. "Profesor Brumbál pro mě todle udělal, aby to udrželo toho hroznýše v bezpečný vzdálenosti, takže nebude moct

nikomu ublížit.” Malfoy se na skleněnou ohradu díval skepticky. “A jak se máme naučit pečovat o tohoto hada přes sklo, hmm?” řekl líně. “No.. ” vymáčkl ze sebe Hagrid. “Můžu jít dovnitř?” zeptal se ho Harry. “Však víš... promluvit si?” “No... ” řekl Hagrid znovu. Malfoy vypadal naštvaně, když se Harry ukázal jako statečnější a dobrovolně se nabídl, že půjde dovnitř ohrady za hroznýšem. Harry nabyl dojmu, že se Hagrid zdráhá kvůli tomu, co Harry udělal s malými hady - požádal je, aby mu řekli co nesnáší. Byla jim zima, nechutnalo jídlo a strašily je sovy létající okolo. Harry Hagridovi navrhl, aby změnil jejich stravu, přestěhoval je na místo, kde by jim bylo tepleji a ochránil je před sovami, což šlo Hagridovi poměrně na nervy, protože to znamenalo práci navíc. Teď vypadal znepokojeně, protože se obával, že mu Harry přidá práci i s tímto hadem. Přestože měl Harryho moc rád, nezdálo se, že by jej těšilo mít ve třídě Hadí jazyk. “Prosím, pustíš ho tam, Hagride?” prosila ho Hermiona. “Co když zjistí něco opravdu zajímavého?” Hagrid se ušklíbl, těm dvěma se mu těžko něco odmítalo. “Tak jo, dobře. Ale jenom chvilku.” Harry zběžně pohlédl na Malfoye a před tím než vešel do dveří, které pro něj Hagrid odemkl, se na něj uculil. Pomalu postupoval, nechtěl hada vyplašit. Harry si připomněl velmi zdvořilou konverzaci, kterou vedl s hroznýšem v zoo, když mu ještě nebylo jedenáct a nevěděl, že je čaroděj. Had mu tenkrát řekl, že nikdy nebyl v Brazílii. Pak Harry bezděčně nechal zmizet sklo, oddělující hada od okolí a ten uviděl jeho bratránka Dudleyho. Dudley vypadal jako oběd. Od té doby měl Harry několikrát co dělat – nepřát si, aby Dudleyho tenkrát ten had opravdu snědl, ale občas to bylo obtížné. Uvědomil si, že na něj nějakou dobu nemyslel, teď, když se s Dudleym skamarádili... pak si vzpomněl, že se chystal Dudleymu napsat ve škole. Ta už byla několik týdnů a on mu ještě neposlal ani jeden dopis. Měl by to později udělat. Ale právě teď, se chtěl pořádně soustředit na hada. Jakmile vešel do skleněné ohrady, had zvedl hlavu, bezvýrazně se na něj podíval a Harry se pokoušel si nepřipomínat, jak moc vypadá jako ten Voldemortův. Byl si dobře vědom zmijozelských a nebelvírských studentů, dívající se na něj přes sklo. Srdce v hrudi mu začalo hlasitě bušit, uvědomil si, že nikdy předtím nebyl v blízkosti hada takovéhle velikosti, jiného než toho co patří Voldemortovi. Byl ještě větší než ten, kterého Malfoy vykouzlil během Kouzelnického souboje ve druhém ročníku (ačkoliv, když tak nad tím přemýšlel, Snape něco Malfoyovi zašeptal do ucha předtím, než vyčaroval toho hada... ). Harry potřásl hlavou. Potřebuje se soustředit. “Ahoj,” zasyčel na hada. Ten se na něj stále upřeně díval. “Jsem Harry Potter. Máš jméno?” “Co je to jméno?” zasyčel had zpátky, rozvinul se a posunul se podél stěny směrem k němu. Skvělé, pomyslel si Harry. Musím to znovu vysvětlovat. Už to objasňoval všem hadům, které Hagrid přinesl do hodiny. Bylo to trochu nudné. “Nevadí. Poslouchej, mám hada, který je mým přítelem a ona mi řekla, že hadi mají Vidění. Vidíš do budoucnosti?” Had se k němu přestal blížit, za což mu byl Harry vděčný. Vypadalo to jakoby přemýšlel. “Mnozí odejdou, ale pár zůstane,” zasyčel. “Mnozí odejdou, ale pár zůstane,” šeptal si Harry pro sebe. Co to znamená? A jak daleko do budoucna může vidět had této velikosti? Zeptal se. “Luny... ” zasyčel jakoby ospale. Harry usoudil, že to musí znamenat měsíce. “Kolik lun?” chtěl vědět. Ale on pouze znovu a znovu opakoval, “Luny... ” . Dobře, přemýšlel Harry, to tedy znamená víc než jeden. Takže minimálně dva měsíce. Pak se ho zeptal jak se mu líbí v Bradavicích, jak to udělal s ostatními hady. Chtěl to vědět jen proto, aby mohl Hagridovi a ostatním říct o čem si povídali, stále ještě nehodlal prozradit, že hadi mají Vidění. Dával přednost tomu si svoje tajemství uchovat. Jakmile Hagrid znovu otevřel ohradu, vyšel ven a informoval ho o tom, co had řekl, že by chtěl k jídlu. Později, když byli na cestě do Bylinkářství, Hagrid za nimi zavolal, “A vlastně, *kde* mám Harry sehnat ocelota?”

Harry se znovu pokoušel zeptat hroznýše na budoucnost ve čtvrtek, když zase měli Péči o kouzelné tvory. Tento had se zdál být o něco víc poučný než ti malí, ale Harry by moc rád věděl kolik měsíců do budoucna vlastně vidí a především co znamená *Mnozí odejdou, ale pár zůstane*. Podruhé, když se to snažil od hada zjistit, mu hroznýš sdělil jiné proroctví. “Páni budou služebníky a služebníci pány.” Harry opakoval co řekl a ve všech zbývajících hodinách ten den si neustále psal jeho poznámky. Co mají znamenat ty věci o kterých mluvil? Zajímalo ho. Doufal, že první proroctví se týká obrů - přátelé Hagridovy matky nejprve přijdou, ale většina z nich odejde. Pak si uvědomil, že by to mohlo znamenat jejich spojení s Voldemortem... dobře, raději v to doufat nebude. Bylo to matoucí. Hadí proroctví byla tak zvláštní a zamlžená. Některá Vidění, pomyslel si Harry. Všichni z nich potřebují brýle pro svůj vnitřní zrak, usoudil. Ginny s nimi ráno přestala chodit běhat. Začínalo být chladněji, jak se Halloween přibližoval a oni se rozhodli běhat místo venku kolem Velké síně, dříve než obvykle – ještě před snídaní. V ten čas spolu nemluvili a když byli s Ronem (se kterým byli mimo běhu neustále) pokoušeli se k sobě chovat normálně, ale Harry cítil, že Ron je stále napjatý z toho, jak se jejich přátelství změnilo. Harry také dělal nějakou práci navíc do Lektvarů, jak prohlásil už dřív a zatímco ji prováděl, často tu narážel na Draca Malfoye a Ginny – někdy se k nim připojil i Neville. Jedním okem se pokoušel pozorovat Malfoy a Ginny bez toho, aby si toho všimli. Jejich vzájemné působení (tedy když byl poblíž) se zdálo být naprosto neškodné, ale stále byl podezíravý k tomu co se děje, když jsou v učebně sami. Pokoušel se na Ginny zeptat Colina Creeveyho – diskrétně, aby neměl podezření. Zjistil, že Ginny byla vždycky pohromadě s ostatními čtvrťáky, pokud nebyla ve společenské místnosti nebo v učebně lektvarů. Nezdálo se, že by se někam vytrácela na tajné schůzky s Dracem Malfoyem. Harry doufal, že má Colin pravdu. Děsil se toho, že se něco mezi ní a Malfoyem děje a Ron přijde na to, že o tom věděl. Byl by schopný zabít Harryho jako prvního a pak by teprve šel po Malfoyovi...
V sobotu by měli mít s Hermionou další schůzku v Prasinkách s Viktorem Krumem a Cho Changovou. Tentokrát už nějaký čas trávil s Cho, procházeli se po chodbách držíc se za ruce, jak ji to viděl dělat minulý rok s Cedrikem nebo se párkrát sešli dole u skleníků a trochu se líbali. Tyto schůzky se snažil zkrátit na nejmenší možnou míru, protože se z mnoha důvodů cítil vinný: nechtěl Cho vodit za nos víc než to bylo nezbytně nutné, cítil (ačkoliv ho do toho sama tlačila), že je tím nevěrný Hermioně a občas se přistihl, že si to docela užívá, což mu připomínalo co řekla Ginny. Budu opravdu potěšen, až to skončí, říkal si opakovaně. V sobotu měli jít do vesnice na operní představení. Viktor sehnal lístky na odpolední představení *Dido a Aeneas*, předváděné skupinou čarodějek a kouzelníků, kteří byli zjevně světově proslulí. Bylo to putovní představení. Hermiona ho vzrušeně informovala, že postavy hrají kouzelníci a čarodějky a nemusí se obávat, že by nerozuměl, protože i když je to opera, bude v angličtině. Zatímco Harry hrál s

Ronem šachy ve společenské místnosti, vyprávěla mu další podrobnosti. “Budou tam překrásné árie a sbory. Když královna Dido zpívá svou píseň smrti... ” “Hermiono!” zasténal Harry. “Právě jsi mi řekla, že jedna z titulních rolí zemře.” Ron pokrčil rameny. “Je to opera. Řekl bych, že tam umřou všichni.” “Ne,” odporoval mu Harry a vzpomněl si na esej, kterou napsal pro Moodyho. “To je Hamlet. Myslím, že v opeře umřou jen lidé, kteří se ti nejvíc líbí. Aby tě potrestali, že jsi na to šel.” Hermiona se zakabonila. “Minulé léto v Řecku jsem viděla opravdu úžasné představení Aidy... ” Ron obrátil oči v sloup. “Právě když jsme si mysleli, že už nás nemůžeš víc naštvat. Prefekt a ještě operní fanoušek... ” ale hned se zarazil, jakmile uviděl na její tváři zraněný výraz a udělal unáhlený tah, po kterém mu Harry sebral střelce (Harryho kůň praštil střelce po hlavě a vykopal ho ze šachovnice). Ve středu, než Harrymu začala hodina, poslal soví poštou Dudleymu dopis a když šel v pátek po schodech do společenské místnosti poté, co už měl vyučování za sebou, čekala na něj Hedvika s odpovědí.
Milý Harry,
díky za dopis, ale příště pošli Hedviku raději v noci. Nechám otevřené okno. Mému spolubydlícímu to vadit nebude. Hedvika se ukázala uprostřed hodiny biologie. Dělali jsme zrovna pokus s bílými myškami, běhajícími bludištěm a pozorovali jsme, čí se dostane k sýru jako první. Té mé to moc nešlo. Potom, když Hedvika přiletěla, tak si myslela, že to je bufet nebo co – všechny ty myši! Měl bys slyšet ten řev a vidět všechnu tu krev kolem. Byla neuvěřitelná! Zachoval jsem se jako velký soví expert a vynesl jsem ji ven z laboratoře. Profesor si naštěstí nevšiml, že má k noze připevněný dopis. Vzal jsem ji do svého pokoje a dal jí jinou myš, kterou jsem chytil po cestě. Vypadala šťastně. Jak se má Hermiona? Kdy napíše? Přikládám pro ni dopis. NEOTVÍREJ HO! Pořád chodím běhat a začal jsem vzpírat. Všechno je v pořádku, jen mám pocit, že mě spolubydlící okrádá. Zatím jsem ho ještě nepřistihl. Řekni Hermioně ať mi napíše!
... Dudley

Harry Hermioně předal její dopis. Ron se mračil a pokoušel se jí číst přes rameno. Přitiskla si ho na prsa, aby na něj neviděl. Ron mrzutě odešel a Harry se jí zeptal, proč to udělala. Rozesmála se. “Jen tak. Zkoušela jsem ho vytočit.” Harry se podíval na Ronova vzdalující se záda. “Funguje to.” Co, uvažoval, by se stalo, kdyby je Ron předtím přistihl ve Formulích? Pak se ale rozhodl nad tím nepřemýšlet. Vzpomněl si, jak se s ním Ron loni nebavil, když jeho jméno vyletělo z Ohnivého poháru. Ron až do prvního úkolu odmítal uvěřit, že Harry do něj své jméno nevhodil, a trvalo to až do té doby, než se na svém koštěti musel postavit Maďarskému trnoocasému, nejstrašnějšímu ze čtyř draků, vybraných pro šampiony. Nechtěl znovu ztratit svého nejlepšího přítele. Možná by Rona měli dát s někým dohromady... ale potom si připomněl co to bylo za katastrofu, když mu na vánoční ples dohodil Padmu Patilovou. Jediné, čemu tu noc Ron věnoval pozornost byla Hermiona. Hermiona s Viktorem Krumem. Hermiona vypadající tak krásně, jako ještě nikdy předtím. Přestože to Harry viděl, bylo to v době kdy se o ně zajímal jen akademicky, jeho hlavním cílem byla Cho Changová - k Parvatině zlosti. Byl rád, že se jí nakonec omluvil. Harry napsal Dudleymu další dopis a zeptal se Hermiony jestli chce ten svůj poslat společně.“Samozřejmě. Musím udělat ještě něco do Numerologie, ale nejdřív Dudleymu napíšu krátkou zprávu. Vypadá to, že Hedvika způsobila v jeho hodině biologie docela zmatek.” Harry s úsměvem přitakal. Potom si uvědomil, že se na ni půl minuty upřeně dívá. Zrudl a rychle odvrátil pohled. Znovu na ni pohlédl, přičemž si všiml, že jí zrůžověly tváře, zatímco hledala v batohu čistý pergamen. Zrovna si připomínal obě příležitosti, když spolu byli ve Formulích… myslela na to taky? Zajímalo ho. Po večeři se společenská místnost pomalu vyprázdnila. Nakonec tam zůstali jen Harry, Ron, Hermiona, Ginny a dvojčata. Fred s Georgem probírali plány do budoucna, které měli s polovinou peněz za výhru v Poháru tří kouzelníků, jež pro ně jejich otec investoval. Ron s Ginny hráli šachy a Harry se na ně díval. Byla jediná, koho kdy viděl Rona porazit a on byl rozhodnut zjistit jak to dělá. Pozoroval ji zatímco hrála, její zářící vlasy jí občas padaly do tváře a ona si je netrpělivě zastrkovala za uši. V hlubokých hnědých očích měla rozhodný výraz, když se mračila, na čele se jí dělaly zamyšlením dvě malé vrásky. Po nějaké chvíli Harry zapomněl, že chce zjistit její herní strategii – tak ho uchvátila. Jenomže potom vzhlédla a všimla si jeho pohledu. Rozzlobeně se zamračila a pevně stiskla rty do tenké čárky. Harry se zadíval zpátky na šachovnici. Proč se na něj zlobí, když ji pozoruje ? přemýšlel. Po nějakou dobu se na ni neodvažoval znovu podívat. Hermiona se náhle vzpamatovala a vzhlédla od svého úkolu do Numerologie. “Harry! Podívej se na hodinky. Kdy se chystáš poslat Dudleymu ten dopis?” Přešel k místu kde pracovala. “Pošlu jej později. Když použiji neviditelný plášť, tak mě Filch nechytí. Nechci, aby se tam Hedvika znovu ukázala v době, kdy by se mohl někdo probudit a uvidět ji. ” Přikývla. “Dobrý nápad.” Hned potom Ginny vykřikla, “Šachmat! Dobrý pokus, Rone. Příště budeš mít možná víc štěstí.” Ron zíral na šachovnici. “Ale jak... co... ?” Ginny mu to ukázala. “Tvůj král je ve slepé uličce, vidíš? Pokud tu zůstane, dostane ho moje věž a jestli se pohne na jakékoliv místo okolo, chytne ho moje královna, jezdec nebo střelec. A ty mi žádnou figurku neohrozíš.” Ron pořád zaraženě hleděl. Harry si přál, aby mohl vidět posledních pár tahů, kterými se jí podařilo dosáhnout té drtivé porážky. Každým dnem ho neustále překvapovala. Ron začal sbírat kousky figurek, pak pořádně zívl. “Myslím, že bych si měl jít nahoru lehnout předtím, než tady usnu na šachovnici a probudím se se vzteklým pěšákem zapíchnutým do tváře.” Ginny všem řekla dobrou noc a zamířila po schodech nahoru. Před tím než zmizela, vrhla na Harryho zvláštní pohled. Co to bylo? přemýšlel Harry. Změnila snad svůj názor a místo, aby ho milovala ho teď nenávidí ? Otrávil snad Draco Malfoy její mysl a obrátil ji proti němu? Ron s dvojčaty vyšli nahoru po schodech a Harry je následoval, přejíc Hermioně dobrou noc, ta se ještě stále hrbila nad svým úkolem.“Dobrou noc,” řekla nepřítomně, přičemž ani nevzhlédla. Vešel do ložnice, oblékl si kalhoty od pyžama, položil se na přikrývku a zatáhl závěs. Zatímco čekal na vhodnou dobu, hrál si se svým baziliščím amuletem a uvažoval co by měl udělat pokud se Ginny opravdu obrátí proti němu, celé její rodině a…. přidá se na stranu zla. Způsobilo mu to v hrudi hrozný pocit prázdnoty, jako když poprvé uviděl Cedrika potom, co byl zabit. Cítil se zodpovědný, bezmocný a sám… Konečně uznal, že už je dost pozdě. Na chvíli upadl do dřímoty, pak se s trhnutím probral a opatrně naslouchal. Slyšel Nevillovo chrápání a Ronovo mumlání ze spaní. Seamus a Dean spali docela potichu, ale zdálo se mu, že to zašustilo, jak se jeden z nich na posteli převrátil.

Odtáhl závěs, sáhl do kufru a vytáhl neviditelný plášť. Přes sebe si přehodil hábit, zapnul pásek, plášť sevřel pod paží a do kapsy si dal hůlku – jako bezpečnostní pojistku. Když se dostal na spodní schod, na okamžik byl překvapený, někdo seděl v křesle u krbu. “Trvalo ti to docela dlouho, Harry,” řekla Hermiona, zíraje na něj s úsměvem zpoza křesla. Vydechl úlevou. Postavila se. “Jak přesně jsi chtěl poslat naše dopisy, když je ještě pořád mám u sebe?” Ozvala se bez toho, aby si z něj dělala přímo legraci, ale už se to tomu blížilo, cítil Harry. Jenže pak se znovu usmála a Harry se začal usmívat taky. Byla oblečená do postele, měla na sobě propínací noční košili po kolena, dámský růžový župan a k tomu ladící chlupaté trepky. Harry si na nohy obul tenisky bez ponožek – trepky neměl. Podle Dursleyových to byl zbytečný přepych (jen pro něj, samozřejmě) a jeho prostě nenapadlo si je koupit, když dostal peníze za úpravu zahrady. “Předpokládám, že chceš jít se mnou,” řekl mírně. “No, už je to nějaká doba co jsme se tu toulali uprostřed noci. Teď jsme prefekti, mohli jsme být požádáni, abychom tady hlídali nebo něco.” “Jistě, hlídali bez toho, aby nás někdo žádal a oblečení do neviditelného pláště. To je opravdu hodnověrné.” Šla k portrétovému vchodu a smála se. “Tak pojď. Dřív než ztratím nervy.” Vylezli ven, zavřeli portrét a potom se schovali pod neviditelný plášť. Do Sovince šli těsně vedle sebe, Harry se snažil nemyslet na to, jak se pokoušeli nezůstávat spolu o samotě. Už předtím šli spolu pod pláštěm a to z mnohem nebezpečnějšího důvodu než bylo posílání dopisů. Jenomže teď narazili na učebnu Formulí…...bez nehody se dostali až do Sovince. Harry sundal neviditelný plášť, připevnil Hedvice na nohu dopisy a poslal ji na cestu. Připomněl si, jak tu byl s Ginny poslat vzkaz Cho, jak se Ginny snažila naznačit, že se o něj nezajímá a pak plakala Dracovi Malfoyovi v náručí, protože ho viděla líbat Cho Changovou. S úsměvem se otočil k Hermioně, nějak cítil, že momentálně byla tou nejlepší komplikací v jeho životě. Byl s ní šťastný a zdálo se, že ona s ním také. Nevěděl co cítí k Ginny, nebo ona k němu, ale věděl, že Cho rád nemá. Bylo mu jasné, že tou nejkomplikovanější věcí v životě je být s Hermionou, ale pokoušel se nemyslet ani na Rona nebo Viktora Kruma ani na Voldemorta. Znovu se schovali pod plášť a vydali se na zpáteční cestu. Tentokrát Harry položil paži kolem jejích ramen, aby si ji k sobě těsněji přitáhl a ona se ho levou rukou držela kolem pasu. Zabočili za roh a uviděli... paní Norrisovou. Šla přímo k nim, oči jí žhnuly jakoby je mohla vidět (Harry ještě nestačil zjistit, jestli vidí přes neviditelný plášť jako Pošuk Moody). Přitiskli se ke zdi, přičemž ji pozorovali jak je míjí, ale předtím než je zcela minula otočila hlavu a zdálo se, že se dívá přímo na ně. Poté co zmizela za rohem se dali znovu do pohybu, když se, k jejich zděšení, objevil na konci chodby Filch. Oháněl se mopem, vypadaje při tom, jakoby chtěl skutečně vyslídit nějaké lidi mající neviditelný plášť a divoce poskakoval. Harrymu tlouklo srdce tak silně až to bolelo. Pokud v tom bude pokračovat, určitě je tím mopem zasáhne. Na druhou stranu se Harry obával, že když se budou snažit před Filchem schovat dole v chodbě, tak je uslyší. Otočil se a podíval se na Hermionu, kdyby náhodou měla nějaký skvělý návrh, co by měli udělat. Náhle se ozval zvuk, jakoby někdo narazil do brnění - v tom tichu to připomínalo výbuch. Filch se otočil a mop držel před sebou. Dal se do běhu, zhruba směrem odkud byl slyšet rachot. Harry si zhluboka oddechl. Naštěstí se dostali až ke vchodu do své koleje bez nehody. Když vešli do společenské místnosti, Hermiona sebou znovu plácla do křesla u ohně, kde ji předtím našel. Natáhla ruce k teplu, pokoušeje se popadnout dech. “Harry,” řekla pomalu, “myslím, že už jsem na to moc stará... ” Harry se rozesmál, posadil se na krbovou předložku a naklonil se k jejímu křeslu. Nohy měla vedle jeho ramen. Odkopla trepky a holé nohy natáhla k ohni, aby si je taky ohřála. V hradě byl docela průvan na noční procházky bez ponožek. Otočil se, zadíval se na ně a přitom si pomyslel, *Dokonce i její nohy jsou krásné*. Bezmyšlenkovitě se natáhl a dlaní se jedné dotkl, hladil ji, zapomínaje na to, že je k ní připojená, prstem obkresloval linii až ke koleni a pak zpátky k prstům. Jenže Hermiona nebyla schopná se chovat, jakoby k ní noha nepatřila, zavrtěla se a opřela se znovu do křesla, zavřela oči a zavzdychala. Harry k ní vzhlédl a pak se rozhodl, *Fajn, líbí se jí to*. Teď použil obě ruce, hladil a svíral její chodidla, zatímco se pevně chytila opěradel a znovu vzdychla, oči stále zavřené. Usmál se. Přivádí ji k šílenství a vychutnává si každý okamžik. Má velice citlivé nohy... Pak se pohnula. Postavila se, postoupila o krok dopředu a posadila se vedle něj dolů na podlahu. Harry jí znovu položil paži okolo ramen a ona si o něj opřela - bradou se dotýkal vršku její hlavy. Nejprve její ruku malující malé kroužky na své noze nezpozoroval, pak si jí najednou byl pronikavě vědom, přičemž si přál, aby přestala a zároveň aby nepřestala nikdy. Pomyslel si, že se z toho zblázní (nepochybně teď byla řada zase na ní, přivádět ho k šílenství). Zvedl hlavu, podíval se na ni a zjistil, že ho pozoruje. Vzpomněl si, jak byli spolu v zahradě než přišel Sirius, jejich ústa se pomalu přibližovala blíž a blíž…a pak promluvila Sandy... jenže tentokrát Sandy neřekla nic, byla obtočená kolem jeho paže pod hábitem a jejich rty se krátce dotkly. Prozatímně, předtím, než ji Harry křečovitě chytil a přitáhl si blíž její tvář, ona se k němu natáhla, zapletla mu prsty do vlasů a oba zapomněli na všechny důvody proč by v tom neměli pokračovat, proč by se tomu měli bránit. Harry přerušil polibek jenom proto, aby mohl svoje ústa přesunout na její krk, sklonil se k bradě, jazykem kopíroval její hrdlo a uslyšel stejné zvuky, které vydávala v učebně Formulí. Hermiona přemístila ruku na jeho pásek. Pak ji znovu ucítil na své nahé hrudi, přičemž ji brzy vystřídala rty, zanechávajíc za sebou vlhkou cestičku dolů na břicho, což ho nutilo stahovat břišní svaly. Zalapal po vzduchu, potom si znovu k sobě přitáhl její tvář, držel ji pevně – skoro zoufale. Jeho prsty jí obratně rozepnuly přední část noční košile a ona mu položila ruku na šňůrku pyžamových kalhot. Harry cítil jak se v ní utápí a nepřál si být zachráněn, nedokázal si představit nic báječnějšího než klesnout do toho vodního víru jménem Hermiona... “Beran se setká s drakem,” řekla náhle Sandy. Sakra! Pomyslel si Harry. Opravdu vážně zauvažoval, jestli mít hada byl dobrý nápad. Harry zvedl hlavu a zaposlouchal se. Hermiona si nejprve ničeho nevšimla, líbala ho na rameno a mazlila se s jeho citlivou kůží na zádech. Co tím Sandy myslela? zajímalo ho. Kdo se chystá setkat s kým? Ale jedna věc mu byla jasná, cokoliv se má přihodit, stane se v bezprostřední budoucnosti a pokud nebudou opatrní, někdo je přistihne. Konečně si všimla, že už se jí nevěnuje a zmateně se na něj podívala. Zdálo se, že soustředěně naslouchá něčemu v místnosti. “Harry? Co se děje?” Polkl a pohlédl na ni. Ve světle ohně byla tak krásná, její zrůžovělé tváře a rozcuchané kadeře…..“Zapni si košili a oblékni župan. Musíme se posadit do křesel. Někdo jde.” Vstal, znovu si přes sebe přehodil hábit a posadil se do křesla několik stop od toho, ve kterém seděla Hermiona. Mračila se, zase vypadala jako v zahradě na Zobí ulici. Zapnula si noční košili (Harryho ruka byla před malou chvílí uvnitř, pokoušel se na to nemyslet). Potom si utáhla pásek na županu,

obula trepky a zase se posadila do křesla. Harry se s úpravou hábitu nenamáhal. Bylo horko, Hermiona se na něj dívala - na jeho nahou hruď s baziliškem amuletem a potom ze sebe vydala něco jako frustrovaný povzdech. “Vysvětlíš mi to nebo ne, Harry Pottere?” *A jéje*, napadlo ho. *Mám potíže. Řekla mi celým jménem*. “Jak jsem řekl, někdo jde.” Otevřela pusu, aby mu něco sdělila... pravděpodobně o tom, že má Vidění, pomyslel si... když se na schodišti vedoucím k dívčím ložnicím objevila Ginny. Jakmile uviděla Harryho a Hermionu sedící v křeslech u ohně, zastavila se. “Ginny!” zvolala Hermiona překvapeně. Harry byl taky, ale pak mu něco blesklo hlavou. Vzpomněl si, jak George s Fredem mluvili o tom, že má narozeniny prvního dubna - takže je ve znamení Skopce, představovaného beranem. Sandy říkala Parvati ryba, protože byla ve znamení Ryb... ale žádné znamení zvěrokruhu nemělo za symbol... Harry vytřeštil oči. *Drak*. Věděl kdo to je. Vyskočil na nohy, jeho hábit se zavlnil. “Hermiono! Odveď Ginny zpátky nahoru! Hned!” Hermiona svraštila čelo a zrudla, příliš pomalu podle Harryho vkusu, ale ovládl se, nedorážel na ni a ani jí neřekl ať sebou pohne. Ginny protestovala. “Cože? Já nemusím... ” “Ale ano,” řekl Harry přísně. “Jsme prefekti. Musíš nás poslouchat. Jdi. Já si s ním promluvím.” Hermiona otočila hlavu. “S kým budeš mluvit?” Teď vytřeštila oči Ginny, v panice nad tím, co Harry řekne. Zavrtěl hlavou, aby ji uklidnil. “Nevadí. Jen ji odveď. Jdi. A ujisti se, že se do rána dolů nedostane. Použij jakékoliv svazovací kouzlo, jedno jaké. Udělej jí to samé co Protivovi...” “Harry, víš, že nemůžu... ” “Tak už odtud vypadněte!” nevydržel to nakonec. Obě dívky se na něj dívaly podivně. Ginny vzdorovitě stiskla čelist, když ji Hermiona chytla za ruku a táhla ji zpátky do schodů. Jakmile uslyšel, že se dveře do dívčí ložnice zavřely, šel přímo ke vchodu a otevřel ho, moc dobře věděl, koho na chodbě najde. Byl to Draco Malfoy. “Pottere!” “Malfoyi,” řekl Harry, snaže se udržet svůj hlas klidný, aby se mu netřásl vzteky. “Pojď dál než přijde Filch.” Poté co se zmínil o Filchovi se Malfoy raději nacpal dovnitř a Harry vchod znovu uzavřel. “Co to vyvádíš?” žádal Malfoy vysvětlení. “Ty máš ale nervy, Malfoyi. Na to bych se tě měl zeptat já. Nařídil jsem Hermioně, aby Ginny odvedla zpátky do jejího pokoje. Dnes v noci se nepotkáte, žádnou noc. Přeskočilo ti? Snažíš se ji dostat do potíží?” Harry se zarazil, přál si, aby tento slovní obrat nepoužil. “Jen jsme se snažili najít nějaké místo, abychom si mohli promluvit. Nikdy nejsme sami. Kdykoliv jsme v učebně Lektvarů jsi tam buď ty, Longbottom nebo oba. Už jsme spolu nemluvili několik týdnů.” “Proč s ní musíš mluvit o samotě?” chtěl vědět Harry. Cítil, že má neuvěřitelně blízko ke spáchání vraždy. “Nepotřebuji... dobře, fajn, možná bych... já... chtěl bych... ” pokoušel se vymáčknout. Zamračil se na Harryho. “Nejsi jedním z jejích bratrů.” “Ne a měl bys za to děkovat své šťastné hvězdě, protože kdokoliv z nich by byl velice šťasten, kdyby ti mohl právě teď vytáhnout tvoje střeva ušima. A to bez vědomí toho, že se tu plánuješ potloukat s Ginny uprostřed noci.” Malfoy sevřel čelist. “Poslyš, vím, že moje a Ginnina rodina má mezi sebou špatnou krev, ale nikdy bych neudělal nic, co by jí ublížilo. Já... podívej, necítím se zrovna nejlíp, když se bavím o svých citech k Ginny ze všech lidí právě s tebou. Myslíš, že jsem to plánoval? Weasleyovou? Myslíš, že jsem se nesnažil na ni nemyslet? Ale... ” a rozčileně vzhlédl s pevně sevřenými rty. “Nemusíš mi říkat, že je Ginny skvělá. Já to vím. Možná si myslí, že ne, ale je to tak,” ozval se Harry, když si připomněl co jí Malfoy řekl – že se o ni Harry nezajímá, protože ji tři roky ignoruje. “Ale pokud v sobě chováš nějaké romantické představy, že Vy dva jste jako Romeo a Julie, rychle si je vyhoď z hlavy. Romeo a Julie by se na Vás dva přesně hodili a podívej se jak to s nimi dopadlo.” Malfoy se ušklíbl, tiše uznávaje, že má Harry pravdu (i když by to nahlas nepřiznal). “Tohle není správné místo ani čas na diskuse. Chci abys mi slíbil, že od teď se spokojíš s tím, vídat ji v učebně Lektvarů. Slibuješ?” Malfoy neochotně zamumlal souhlas. “Dobře. Teď tu počkej. Musím něco udělat.” Malfoy se zamračil, ale zůstal tam kde byl. Harry vyběhl nahoru do své ložnice a za moment se znovu objevil s kouskem pergamenu. Položil ho na stůl a když se Malfoy pohnul směrem k němu, vytáhl svou hůlku a namířil ji na něj. “Zpátky, Malfoyi. Zůstaň tam. Tohle vidět nemusíš. Vlastně, pěkně se otoč.” Malfoy zůstal stát a oba si zlobně měřili jeden druhého. Harry nehodlal uhnout jako první. Nakonec se Malfoy zašklebil a otočil se k Harrymu zády. Harry nad pergamenem zamával hůlkou. “Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti.” Na pergamenu se objevila mapa Bradavic a Harry dokázal rychle rozeznat tečky v nebelvírské společenské místnosti označené jako *Harry Potter* a *Draco Malfoy*. Také zde byly tečky v Pamětní síni *Ernest MacMillan* a *Hannah Abbottová*. Harry se ušklíbl, *V pořádku, Ernie a Hannah*! Ale pak si vzpomněl na Hermionu a trhl s sebou. Tady, konečně našel to co hledal. Ve vstupní hale byla tečka se jménem *Argus Filch*. Znovu zamával hůlkou nad pergamenem, přičemž řekl “Neplecha ukončena,” sroloval pergamen a strčil si ho do kapsy. Přišel zpátky k Malfoyovi. “Takže,” oznámil mu. “Jak půjdeš nazpátek, vyhni se vstupní hale. Je tam Filch. Také bys neměl chodit do Pamětní síně, mohl bys tam, hmm, někoho vyrušit...” “Jak to víš?” Zeptal se ho Malfoy nedůvěřivě. “Prostě vím. Je mi jasné, že mi nemusíš věřit, ale nemáš na vybranou.” Znovu se na sebe vztekle zadívali a pak se Malfoy najednou zasmál. “Kdyby mi někdo řekl, že tu s tebou budu stát uprostřed noci a bavit se... V pořádku. Vyhnout se vstupní hale. Filch už mě dnes jednou málem chytil. Ve třetím patře jsem narazil do brnění a slyšel jsem ho utíkat... ” Harry se rozesmál. “Tos byl ty? Měl bych ti poděkovat. Filch do mě málem vrazil, když jsem se s Hermionou vracel ze Sovince, abych poslal dopis bratranci. To zřícené brnění odvrátilo jeho pozornost přesně jak jsme potřebovali.” Malfoyovo obočí vyletělo nahoru. “Grangerová? Takže mezi Vámi něco je? Počkej... říkal jsi, že odvedla Ginny zpátky do její ložnice. Vy dva jste byli dole, že? Když Ginny přišla...” díval se mazaně. “Zničil jsem ti noc, co?” Podíval se dolů na Harryho pyžamové kalhoty. “Máš rozvázané kalhoty. Udělal jsi to ty nebo ona? To máš od ní?” Ukázal na baziliška na Harryho hrudi. Harry mu odrazil ruku. “Pravda je taková, že mi ho dala Ginny k narozeninám.” Očima Malfoye vyzýval, aby se k tomu nevyjadřoval. “Myslím, že bys měl zmizet dřív, než se Filch přesune do jiné části hradu,” řekl vyrovnaně – udržet si kontrolu ho stálo velké úsilí. Ale Malfoy neodešel. “Ty jsi takový pokrytec, tak povýšený a spravedlivý, když jde o mě a Ginny, ale s Grangerovou se klidně na krbové předložce... ” Harry už to déle nevydržel, přitiskl Malfoye ke zdi a nakloněný k jeho obličeji mu řekl: “Nic se nedělo. Nic nevíš.” Malfoy ho odstrčil. “Harry Potter, svatoušek. Některé věci se nikdy nezmění, co? Nic se nestalo, protože jsme Vás s Ginny vyrušili, to je pravděpodobně jediný důvod. Nemůžu uvěřit... ” “To je něco jiného,” zasyčel Harry. “A ty si pamatuj: Ginny je o rok mladší než my. Ty... ty se musíš kontrolovat... ” Harry nemohl pokračovat. Třásl se. Myšlenka, že by Malfoy s Ginny prováděli něco obdobného jako on s Hermionou

ho málem porazila. K jeho údivu Malfoy přikývl. “Vím to. Nikdy bych... nemusíš mi věřit, ale se mnou je v bezpečí. Opravdu.” Harry se na něj zadíval - nepamatoval si, že by někdy Malfoy promluvil tak přímočaře a upřímně. “V pořádku. Jak jsem řekl, tohle není správné místo ani čas. Bude lepší když půjdeš. Vyhni se vstupní hale.” “Správně,” řekl Malfoy, otevřel vchod a vylezl otvorem ven. “Ale ne kvůli Filchovi. V porovnání se Snapem je jako beránek.” “Se Snapem? Děláš si legraci? Co si pamatuji, nikdo z jeho koleje nemůže udělat nic špatného.” “Hmm. Tak se chová jenom tehdy, když jsou kolem studenti z jiných kolejí. Pokud někdo z nás připraví Zmijozel o body... nechtěj to vědět. A v porovnání s mým otcem je zlato.” “Tak tomuhle věřím,” řekl Harry se zachvěním. “Jasně. Jsem rád, že se nás Moody chystá naučit, jak bojovat s kletbou Cruciatus. Potom, když naštvu tátu, nebude vědět, že necítím co dělá... ” Harrymu spadla čelist. “Tvůj táta na tebe používá kletbu Cruciatus?” “Ne, ty idiote. ale existuje spousta zákonných kleteb, které jsou pořád... neobyčejně bolestivé.” Díval se na Harryho, ale pak uhnul pohledem, řekl příliš mnoho. Rozhodl se změnit téma. “Takže, jak daleko jsi se s Grangerovou dostal?” “Neprovokuj, Malfoyi. Nebudu se s tebou bavit o Hermioně. Chceš abych sem přivedl všechny Ginniny bratry? Nehledě na to, že je tu spousta jiných chlapců z Nebelvíru, které by potěšilo tě skalpovat, kdyby věděli o čem uvažuješ... ne za to co děláš, jen kvůli myšlenkám. A pokud doufáš, že bys to zapřel, tak si o mě vážně musíš myslet, že jsem idiot.” Malfoy se ušklíbl. “V pořádku. Nechtěl jsem se tě dotknout.” Předtím, než zmizel za portrétem se otočil. “Takže, každý máme tajemství o kterém ví ten druhý.” “Vypadá to tak.” “No, Pottere, musím uznat... Grangerová. Těžko tě můžu obviňovat.” Teď už se Harry musel opravdu držet, aby Malfoye nepraštil. Použil k tomu všechnu svou sílu co dokázal nashromáždit. “A Ginny,” řekl Harry tiše. “Ani já tě nemůžu obviňovat.” Malfoy přikývl a zmizel za portrétem, žádné dobrou noc, díky, nebo něco jiného. Harry poslouchal jeho vzdalující se kroky a pak se znovu posadil do křesla u ohně. Díval se na lva na krbu. V mihotajícím se světle se skoro zdálo, že se pohybuje. Zavřel oči a představoval si, že je zase s Hermionou, u ohně... ale moc ho to neuklidnilo. Zatímco stoupal nahoru do své ložnice, bezmyšlenkovitě si pohrával s baziliščím amuletem…

Kočky a ještě víc koček

Příštího dne šli do opery v Prasinkách. Harry ještě nikdy nebyl ve velké dřevěné hale na hlavní ulici, která se používala k různým účelům od zasedání městské rady a amatérských divadelních představení po svatby a pohřby. Měl skvělou příležitost uvidět reprezentativní vzorek obyvatel Prasinek, které ještě nepotkal, protože ti se zcela jistě na místech jako U tří košťat nebo u Džina v láhvi neobjevovali. K Harrymu překvapení zde byl i Brumbál. Skvělé, jak jim teď má Ron ve vstupní hale říct, že mají přijít k Brumbálovi, když je na stejné opeře jako oni ? Proč tu vůbec je ? Zatímco komorní orchestr ladil, Brumbál k nim stočil zrak a zastavil se. ”Harry! A slečna Grangerová a slečna Changová. Ach, pan Krum! To je milé setkání. Jak jsem pochopil, nyní pracujete v Anglii.” Viktor zabručel. Brumbál se otočil zpátky k Harrymu. ”Nevěděl jsem, že máš rád komorní hudbu, Harry. Purcell je můj oblíbenec, samozřejmě... slyšel jsi Indiánskou královnu?... Ačkoliv mám také rád Monte Verdiho….Když většina lidí slyší o opeře, tak se jim vybavuje jen ta banda bombastických skladatelů jako jsou Puccini, Verdi nebo Wagner.” Harry si vzpomněl, že Albus Brumbál podle karty Slavné čarodějky a kouzelníci, (kterou našel během své první cesty Bradavickým expresem), zbožňuje komorní hudbu a koulení s deseti kuželkami. Harrymu krátce bleskla hlavou otázka, jestli v Prasinkách mají i kouzelnický bowling nebo jestli Brumbál chodí do mudlovských heren. ”Viktor nám sehnal lístky, pane profesore,” informovala ho Hermiona. ”Od té doby co hraje za Kudleyské Kanonýry má spoustu výhod.” ”Ach! Kanonýři! Ano, ano, skvělé mužstvo. Ne jako Puddlemerští spojenci, podle mého názoru, ale... no, nebudu Vás zdržovat,” řekl, přičemž mu v očích za brýlemi zajiskřilo a vrátil se ke svému místu. Zdálo se, že na operu přišel sám. Když zhasla světla a orchestr začal hrát předehru, Harry se po straně podíval na Cho. Jakmile se k němu otočila, znovu se zadíval před sebe. Doufal, že neočekává, že by se během opery líbali, jako kdyby se šli podívat na nějaký mudlovský film. Neměl na něco takového ani pomyšlení, speciálně ne v Hermionině nebo Brumbálově blízkosti. Cítil jak se rukou dotkla jeho a propletl jim prsty, s tím by se měla spokojit, pomyslel si. Viktor seděl Cho po pravici, položil Hermioně ruku kolem ramen a ona se o něj pohodlně opřela. Harry se pokoušel nezuřit, ale bylo obtížné krotit svou prchlivost. Naštěstí předehra skončila a začal zpěv. Neměl čas si přečíst libreto a byl překvapený, když zjistil, že to je o Aeneasovi koketujícím s královnou Kartága na zpáteční cestě z Trojské války - předtím než ji opustil, čímž jí zlomil srdce. Upřímně cítil, že čarodějky, zpívající sbory v pozadí byly nějak nadbytečné, sloužili jen jako omluva Aeneasova chování. Podle dějové linie následoval pouze svůj osud. No, tak kdo to bude? Přemýšlel Harry podrážděně. Znovu si vzpomenul na Ronovu esej o Othellovi... *mohli bychom získat dojem... že by pro něj bylo naprosto nemožné zachovat se tak odsouzeníhodným a násilným způsobem *... Bylo to v jeho povaze. Harry nad tím přemýšlel. Ale... jak může člověk zjistit co je skutečně v jeho povaze, když je mu patnáct a ještě sám sebe pořádně nezná ? Koutkem oka se zadíval na Cho. Ještě před rokem by si situaci ve které se momentálně nachází nedokázal představit. Zatímco poslouchal překrásný zpěv, uvažoval jestli se vůbec nějak dá zařídit, aby jejich plán skutečně fungoval....
*V naší hluboké klenuté kobce (-té kobce)
Kouzlo připravíme (připravíme)
Tak strašný zvyk (Tak strašný zvyk)
Tak strašný (Tak strašný)
Zvyk (Zvyk)
Pod širým nebem (Pod širým nebem)*
Každá další fráze byla zazpívána velice tiše, jakoby se předcházející hudební pasáž vracela ozvěnou z temné jeskyně. Zpěvačky hrající čarodějnice ustoupili ze scény, kde pravděpodobně připravovali něco, co mělo být zkázou královny Dido. Domníval se, že Purcell asi moc kontaktu s mudlovský světem neměl - pokud vůbec nějaký, protože by to potom

musel znázornit jinak. Podíval se na Brumbála, vypadal, že se skvěle baví a předtím řekl, že Purcell je jeho oblíbenec. No, pomyslel si Harry, pokud je to dost dobré pro Brumbála... Zpěvačka představující Dido byla vysoká, překrásná čarodějka s dlouhými tmavě rudými vlasy. Každá nota kterou zazpívala byla křišťálově čistá, jako zvoneček. Na konci, zatímco zpívala svou píseň smrti (Hermiona měla pravdu, byla opravdu krásná), lehla si na jeviště, hlavu na nehybné paži a její družina nad ní zpívala opakující se žalozpěv, přičemž všude okolo ní rozprašovali plátky růží.
*... A rozptýlené růže,
Rozptýlené růže na jejím hrobě.
Jemné, jemné a něžné.
Jemné, jemné a něžné jako její srdce.*
Bylo to opravdu velice dojemné, ale náhle, jak seděl a díval se na tu překrásnou ženu s tmavě rudými vlasy, která právě zazpívala tak srdceryvně, ucítil, že se mu oči zalily slzami. Máma! Napadlo ho. Nikdo to nepocítil jako teď; příval emocí byl nezastavitelný; vzedmul se v něm jako přílivová vlna. Harry vyprostil svou ruku z Choiny dlaně, přičemž ze sebe dostal, "Omluv mě. Vrátím se." Proplétal se pryč, slepě hledaje uličku a spěchal dolů do velké předsíně, která sloužila jako vestibul. Nejprve si nevšiml, že je tu i někdo jiný. Pak se otočil a uviděl Hermionu; sledovala ho, nechajíc Cho a Viktora spolu o samotě. Neřekla ani slovo. Jednoduše k němu přistoupila a objala ho. Opřel si svou bradu o její hlavu. Ve skutečnosti už přestal brečet, ale potřeboval ji držet. Vzpomněl si, jak spolu byli sami předešlou noc ve společenské místnosti a zachvěl se. Dokonce i když se jim podaří dát dohromady Viktora s Cho, mohli by otevřeně vystupovat jako pár? Odváží se to říct Ronovi? Co když na to Voldemort a Smrtijedi přijdou? Pak vnitřně zasténal, Draco Malfoy to ví. Už ho prakticky připravovali na dráhu Smrtijeda, pokud mohl usuzovat z toho, co Sirius říkal Snapeovi, když Harry vyslechl jejich rozhovor ve Snapeově kabinetu. Harry si pokoušel pročistit hlavu, jednoduše *být*. Držel Hermionu a přes její hlavu pozoroval, jak se členové operní společnosti uklánějí. Odstoupili od sebe a Harry se snažil uklidnit, zatímco se dav hrnul ze sálu ven, lidé si vyzvedávali kabáty a připravovali se navrátit do svěžího podzimního dne. Nezdálo se, že by nějací další studenti z Bradavic sehnali lístky na představení. Brumbál si jich během svého odchodu nevšiml. Dobře, pomyslel si Harry. Doufejme, že se na hrad dostane před námi. Překontroloval hodinky, byly teprve tři. Ještě dvě hodiny se nemusí vracet. Hodina by Brumbálovi k návratu měla stačit. Sál byl prázdný, až na Viktora s Cho a členy orchestru, kteří si ještě balili nástroje, mávajíc hůlkami s jejichž pomocí nástroje samy skákaly do beden. Pak Harry zůstal zírat, Cho a Viktor vedli živou konverzaci. Viktor se *smál*! Vzrušeně se otočil k Hermioně. "Oni mluví!" křenil se - těžko se už odvažoval věřit, že by jejich plán fungoval. Hermiona se na ně podívala. Teď se smála Cho a položila ruku na Viktorovu paži. Vypadala tak plná života, jak ji Harry neviděl od Diggoryho smrti. Ale teď se Hermiona nezdála, že by ji to potěšilo. "Hmm!" řekla se zkříženými pažemi. "Podívejme se. Věděla jsem, že by mohla být z těch lidí, co se pokoušejí jiné dívce přebrat přítele." Harry na ni zíral s povytaženým obočím. Přál si zjistit, co se stalo mezi ní a Viktorem v Bulharsku ještě před tím únosem. "Ale to je přesně co chceme, aby udělala", zašeptal. "Ale to ona neví!" Harry si povzdechl, pořád se cítil na míle vzdálený tom, porozumět dívkám. Úplně nechápal ani Hermionu, Ginny, Cho ani Alici nebo Parvati... Teď už také odcházeli zpěváci a hudebníci a svíčky osvětlující síň se jedna po druhé zhasínaly. Viktor s Cho si pořád ještě povídali, dokonce se ani neohlíželi přes rameno, aby našli Harryho a Hermionu. "Měli bychom jít zpátky k nim," řekl Harry. "Co kdybychom se na chvíli stavili ke Třem košťatům? Dáme tak alespoň čas Brumbálovi, aby se vrátil do hradu." Hermiona přikývla. Odstoupila od něj a šla vnější uličkou, zatímco Harry si vybral tu střední. Cho vzhlédla, vypadala poněkud překvapeně, když ho uviděla; jakoby zapomněla, že je na schůzce s ním. To bylo od ní velmi zvláštní, usoudil. Požádá mě, abych s ní šel ven, pak se mnou nemluví a teď se rozplývá nad někým, kdo ani neumí pořádně anglicky...
V krčmě šel Harry s Hermionou opět k baru pro nápoje. Zdálo se, že po jejich odchodu Viktor s Cho opět navázali rozhovor. Když se vrátili s máslovými ležáky a pár balíčky bramborových lupínků, mluvení se vyhýbali a nechali Viktora s Cho bavit se bez přerušení. Harry na Hermionu významně zamrkal. Svůj úsměv skryla za sklenicí. Konečně jde něco podle plánu. Jakmile se vrátili do vstupní haly, všechno proběhlo bez problémů. Ron je zastavil u dveří, informoval Harryho s Hermionu, že s nimi chce mluvit Brumbál, oba svým partnerům věnovali rychlý letmý polibek na tvář a spěchali do schodů. Když je Ron následoval, Harry ho zastavil. "Zůstaň," zašeptal. "Sleduj je. Pak nám řekneš co se stalo, ano?" Ron přikývl, ke svému úkolu přistupoval zodpovědně. "V pořádku." Harry a Hermiona utíkali do Nebelvírské společenské místnosti, vpadli dovnitř portrétovým otvorem ("Padací mříž!") zhroutili se do křesel u krbu a usmívali se jeden na druhého zatímco se snažili popadnout dech. Ve společenské místnosti bylo jen několik studentů prvního a druhého ročníku, příliš mladých, aby měli povoleny návštěvy Prasinek. Harry se stále ještě usmíval na Hermionu a ona mu to oplácela. Nevzpomínal si, že by v poslední době zažil lepší den. Bylo v tom něco tak uspokojujícího – vymyslet plán a pak vidět jak funguje. Vzpomněl si, jak s Hermionou letěli na Zobanovi, aby ho společně se Siriusem zachránili. Vypadala tenkrát skoro stejně vyděšeně jako když ji Hagridova máma sebrala ze země. Při vzpomínce na její výraz se rozesmál. Udiveně se na něj podívala. "Co je tak legračního?" "Právě jsem si vzpomněl, jak jsi letěla na Zobanovi a pak když tě Hagridova máma... " Položila si ruku na břicho. "Och, nepřipomínej mi to. Chceš vědět na co jsem myslela já?" "Na co?" Zvážněla. "Jak jsme byli tady. Minulou noc." Harry se přestal usmívat a zadíval se do ohně. "Hermiono," řekl tiše. "Skutečně jsme riskovali. Ginny mohla – pokud by sešla dolů o deset nebo patnáct minut později -" "Ne, nemohla." "Cože? Kdy jsi plánovala přestat? Protože já jsem ten dojem neměl." "Ne, chtěla jsem říct, že kdykoliv by Ginny sešla dolů, byli bychom včas varováni." Harry na ni zíral s očima doširoka otevřenýma. "Ach, tak o tom to je? Už se k tomu zase vracíme? Naposledy říkám, já nemám žádné Vidění!" "Ach, já vím," řekla nevzrušeně. Harry byl zmatený – čekal. Ticho se natahovalo. Konečně promluvila, "Ale Sandy ano." Vydal ze sebe úlevný vzdech; přišla na to, ale potom…. "Proč jsi mi to neřekl?" zašeptala prudce. "Musela jsem jít do knihovny, pročíst kvanta knih, abych se dozvěděla něco o lidech, co mají Hadí jazyk. Nic konkrétního o tom, že hadi mají vidění tam samozřejmě nebylo, ale díky jistým indiciím jsem to vyčetla mezi řádky. A taky – pokaždé, když jsi přišel s něčím co

se mělo stát, jsem ji slyšela syčet... " Znovu se na ni usmál. "Smrtící chytrost," řekl, pokoušeje se imitovat Hagridovu matku. Rozesmála se. "A předtím než cokoliv řekneš, do Věštění ji s sebou neberu. Už ne. Ne po první hodině. Nepoužívám ji k podvádění." Hermiona se usmála. "Ve skutečnosti se necítím být 'smrtelně chytrá.' Spíš pěkně hloupá. Nemůžu uvěřit, že mi trvalo tak dlouho, než jsem na to přišla. Předpověděla něco zajímavého?" "Vůbec ne. Ale hroznýš řekl dvě věci. Ta druhá byla velice zajímavá: 'Páni budou služebníky a služebníci pány.' Myslím si, že vidí pár měsíců do budoucnosti. Jenže nemám představu co tím myslel." Hermiona našpulila rty. "Já mám." Potom byla zticha. Harry čekal, ale evidentně se mu to nechystala objasnit. "Mám jinou otázku: s kým se Ginny minulou noc chystala sejít?" "Uhm," řekl Harry – na to nebyl připravený. "To ti nemůžu říct." Hermiona sevřela rty do tenké linky. "Vidím. A kdy ses mi chystal říct, co děláš každý večer po večeři?" Trénink na Zvěromága, všimla si. "Ginny ti to řekla?" to ho znepokojilo. "Ginny? Ona to ví? Co to je?" "Ona... ona to uhodla." "Takže? Co TO je?" zopakovala. "Já... nemohl jsem ti o tom říct dřív. Nepředpokládal jsem... " "Harry!" zašeptala vztekle. "Pokud máme být spolu, musíme si navzájem říkat i další věci." "Ty jsi o svém Obraceči času během třetího ročníku taky nic neřekla!" podotkl rozzlobeně. "Nemohla jsem... " "No, ani já ti o tom nemůžu říct. A kromě toho, doopravdy spolu nejsme, nebo ano?" Řekl šeptem, přičemž doufal, že prvňáci a druháci z jejich konverzace nic neslyšeli. "Chci říct, nemůžeme. Ještě ne." Posadila se zpátky, vypadaje zraněně a omráčeně. Potom si stoupla, oči se jí leskly a v hlase jí zazněla tvrdost. "Fajn. Pokud to tak cítíš. Musím se jít učit na N.K.Ú." Obrátila se k odchodu, pak se vrátila, přistoupila k Harrymu křeslu, naklonila se nad něj a vztekle zašeptala. "A pro tvou informaci: Myslím, že vím s kým se Ginny měla setkat, ale chtěla jsem ti dát příležitost, abys mi o tom řekl sám!" Obrátila se a vypochodovala po schodech do dívčí ložnice. Harry klesl zpátky do křesla, pevně si svíraje paže – oči zavřené. Tak to by bylo, pomyslel si. Odehnal jsem ji od sebe. Možná potom nebudeme riskovat přistižení ve společenské místnosti uprostřed noci. Třeba pak po ní nepůjdou Smrtijedi... v tom se otevřel vchod a dovnitř vstoupil Ron. Posadil se do křesla vedle Harryho, kde předtím byla Hermiona. "Takže?" zeptal se ho Harry. "Jak to šlo? Povídali si hodně?" "Pořád ještě mluví. Myslel jsem, že mám silný žaludek na řeči o Famfrpálu, ale tihle dva... " "Proč jsi je teda opustil?" "No, vypadali jako bych jim tam vadil. To je dobré znamení, ne?" Vypadal potěšeně, jakoby dychtivě očekával rozchod Hermiony a Viktora Kruma. "Jasně. Skvělé." Harry se znovu zabořil do křesla a zavřel oči. "Co je s tebou? Kde je Hermiona?" Otevřel oči a podíval se na Rona. "Ále, rozběsněně vyběhla nahoru. Pohádali jsme se." Ron pozvedl obočí. "Je teď na tebe nějak vysazená. To musí být tím měsíčním... " "Rone!" Rozesmál se. "Promiň. Doma máme ve zvyku vysvětlovat tak Ginniny nálady." Harry pokrčil rameny, nemyslel si, že by to Ginny snášela líp než Hermiona. "V každém případě, co jsi provedl?" Harry se zašklebil, pokud to ví Hermiona rozhodl se, že by to měl vědět i Ron. Vstal, svlékl si hábit, rozepnul tričko, vyhrnul rukáv a opatrně sundal Sandy. "To je Sandy. Ve skutečnosti jsem ji pojmenoval Cassandra. Říkám jí Sandy, protože je to kratší. Ona je ten, kdo má Vidění. Všichni hadi je mají. To, že jsi si zlomil nohu je moje vina, Rone. Hermiona měla pravdu. Ale Sandy mi to řekla zrovna když jsem odcházel z Věštění a křičel, 'nemám Vidění!' Co jsem měl udělat? Vrátit se zpátky a říct, 'Och, mimochodem až budeš odcházet, spadneš ze žebříku. Ale pořád trvám na tom, že nemám Vidění.'" Ron na něj ohromeně zíral. "To spoustu věcí vysvětluje." "Jasně. Ale nikomu o tom neříkej. Sandy může vidět jen několik minut do budoucnosti a vidí jen to co se děje okolo ní. Taky má sklony být poněkud záhadná. A má jen občasné záblesky." Ron se ušklíbl. "Zní to, že je užitečná asi jako Trelawneyová." Oba se rozesmáli. "Vrať mě zpátky," zasyčela na něj Sandy. "A omluv se," dodala trochu ublíženě. "Omlouvám se Sandy," zasyčel Harry mrzutě zpátky. "Předpověděla něco?" Chtěl vědět Ron. "Ne. Jen se na mě naštvala – stejně jako Hermiona." Ron se znovu rozesmál. "Chceš si zahrát Řachavého Petra?" nabídl mu. Harry souhlasil. Po dni, který absolvoval potřeboval nějakou zábavu. Zkoušel znovu nemyslet na ženu s dlouhými temně rudými vlasy, zpívající svou píseň smrti...

Další úterý byl Halloween. Od momentu, kdy se Harry probudil ho něco pronásledovalo a po snídani požádal Rona a Hermionu, aby ho omluvili u Hagrida a profesorky Prýtové. Myslel si, že když si lehne tak mu to pomůže cítit se lépe a stihne odpolední vyučování Dějin čar a kouzel a Věštění. Jakmile se vrátil zpátky nahoru, vlezl si v džínách a roláku do postele – předtím si sundal pouze hábit s prefektským odznakem, který nedbale přehodil přes roh postele. Pod přikrývkou se schoulil do klubíčka. Proč se tak cítí? Jizva ho nebolela, ale cítil uvnitř nějakou bolest, která neustávala. Harry pevně zavřel oči a pokoušel se myslet na jiné Halloweeny v Bradavicích. Vzpomínal, jak byli v druhém ročníku na oslavě úmrtí Skoro bezhlavého Nicka - ty strašné zvuky linoucí se od orchestru duchů, příjezd bezhlavých honců, Nickovo trvání na tom, že je stejně dobrý jako ti setnutí. *To bylo něco.* Nickova oslava úmrtí. Jenže to nebylo všechno. Byl to taky den smrti jeho rodičů. Voldemort je zabil na Halloween, přesně před čtrnácti lety. Harry je viděl, jejich stíny, které s ním mluvily, když se vynořily z Voldemortovy hůlky na hřbitově, poté, co vyhrál Pohár tří kouzelníků a ten, začarovaný v Přenášedlo ho tam přenesl... Vzpomínal na jejich odrazy v Zrcadle z Erisedu, mávali na něj, společně s ostatními příbuznými, které neznal... jejich obrázky v albu, které pro něj udělal Hagrid... Potom, náhle věděl co chtěl udělat: znovu si nasadil brýle a vyskočil z postele, šel ke svému kufru a vytáhl z něj album. Se zkříženýma nohama se posadil na svůj hábit a album otevřel. Pak se překvapeně zarazil. Proč si nikdy nevšiml, že první stránka byla přichycená k obalu? Ve skutečnosti byla zaklesnutá jen na několika místech. Harry opatrně stránku oddělil a podíval se na něco, co předtím nikdy neviděl. Byla to pozvánka na svatbu jeho rodičů. Upřeně se na ni díval, objížděje prstem vystouplý lem posetý květinami (lilie, uvědomil si). Jeho rodiče byli oddáni to léto předtím než se narodil. Byli tak mladí... bylo jim devatenáct když se brali, měli teprve rok po škole.
~~<~*~>~~
David Llewellyn Evans a Violet Boothwyn-Evansová
si pokládají za čest Vás pozvat na svatbu své dcery
Lily Gwyneth Evansové
s

Jamesem Godrikem Potterem
v pátek, 21. června 1979
ve čtyři hodiny odpoledne
Willows
Cardiff, Wales
Recepce bude následovat
Předem děkujeme za projevené gratulace
~~<~*~>~~

Willows, přemýšlel Harry. To musí být ten kraj, který viděl na svatebních fotografiích. Jeho rodiče se vzali o letním slunovratu. O třináct měsíců později se narodil. Co dělali po ukončení školy? Napadlo ho neočekávaně. Čím se živili? Nevzpomínal si, že by mu to někdo řekl. Byla pravda, jak jednou řekl jeho strýc, že jeho otec byl nezaměstnaný? To nemohlo být možné. Prostě nemohlo. Otáčel stránky, díval se na další obrázky ze svatby. Jeho rodiče krájející svatební dort, potom jak tančí... moment! Tady to je. Jeho matka tančila s jinými lidmi. Se Siriusem, s Lupinem, dokonce i s mladším a mnohem méně zchátralým Pettigrewem. A... se smutným Severusem Snapem. Ona se na něj nedívala. Zdálo se, že se přes jeho rameno usmívá na jeho otce, který stál se Siriusem, oba drželi sklenice se šampaňským a smáli se. Snape vypadala mnohem lidštěji na fotografii než osobně. Potom se dostal k obrázku, který měl nejraději. Když dostal album, tohle byl ten, na který se díval nejčastěji. Byl mu jeden rok. Vlastně měl narozeniny. Seděl matce na klíně a sfoukával jednu svíčku na narozeninovém dortu, na kterém bylo zelenou polevou napsáno "Šťastné narozeniny, Harry". Ještě nenosil brýle, samozřejmě, ani neměl na čele jizvu. Byl baculaté, průměrně vypadající dítě s chomáčem již neukázněných černých vlasů, smál se na svou matku a natahoval se k lokně jejích vlasů. Jeho otec na obrázku nebyl, musel fotografovat a potom poslat kopii nějakému příteli, který zareagoval na Hagridovu výzvu lidem, aby mu poslali obrázky jeho maminky a tatínka. Toužebně hleděl na svou matku. Střídavě se s láskou usmívala na osobu za fotoaparátem a na Harryho, přičemž se neúspěšně snažila vyprostit své vlasy z jeho pevně zaťatých pěstiček. Náhle pocítil hněv. Zabouchl knihu a pokoušel se dívat před sebe, ale měl takovou zlost, že se svět zdál zamlžený. To byly jeho poslední šťastné narozeniny, které kdy měl a byl ještě příliš malý, aby si je pamatoval. Poslední narozeniny, kdy nebyl zjizvený - jeho poslední narozeniny s rodiči. Voldemort mu ukradl dětství. Měl chuť něčím mrštit, řvát, křičet, vyhodit místnost svou hůlkou do povětří ... Potom se zhluboka nadechl, zase se posadil ke knize a ještě jednou ji otevřel na stejném místě. Polkl a přejel prstem přes obrázek. Nebudu ten typ lidí, slíbil jí tiše. To není to kvůli čemu jsi zemřela. Jinak bys mu dala můj život, jak to udělali Malfoyovi svému synovi... Zajímalo ho, jestli o tom Malfoy ví. Vzpomněl si, jak mluvil o tom být na správné nebo špatné straně v nadcházejícím boji, když se minulý červen vraceli Bradavickým expresem do Londýna. Měl na mysli samozřejmě stranu vítězů a poražených. Harry věděl, že je na správné straně, otázka však byla – bude to i strana vítězná? A byl už Malfoy naverbován? Stal se už tím, co z něj chtěl mít jeho otec? Co vlastně Malfoy chce? Na druhou stranu Harry doufal, že Malfoy možná bude chtít být s Ginny dost na to, aby udělal správnou věc; jenomže to měl Harry pak nesnesitelný pocit, že vlastně využívá Ginny jako nějaký druh úplatku, aby Malfoye přesvědčil. Přece jen, byla sestra jeho nejlepšího přítele, říkal si. *Ne,* ozval se mu v hlavě jiný hlásek. *To není ten důvod proč ti to vadí... * Znovu zabouchl album a šel ke stříbrnému džbánu u okna, aby se napil studené vody. Utápěl se v sebelítosti. Postrádal Hagridovu hodinu. Měl by teď jít do Bylinkářství. Ano, tohle je den, kdy jeho rodiče zemřeli. Ale s tím nic neudělá. Neměl by se nechat ovládnout svým smutkem. Nastříkal si nějakou vodu do tváře a znovu si oblékl hábit, upravil si svůj prefektský odznak a zkontroloval se v zrcadle. Pokusil si představit svou matku, kdyby ho takhle viděla – určitě by na něj byla pyšná. "Je to iluze, pouhá představa," řeklo mu zrcadlo. Usmál se na ně a přes rameno si přehodil svůj batoh - připravený znovu se radovat ze života.

Oslava Halloweenu byla jako obvykle působivá. Později se vlekli po schodech do postele, plni dobrého jídla a bez chuti se učit nebo dělat domácí úkoly (dokonce ani Hermiona). Ale jakmile se dostali do společenské místnosti, bylo zde neobyčejně živo. Andy Donegal a Barry Bagshot seběhli dolů - bez dechu a s rozšířenýma očima plnýma slz. "Harry! Potřebujeme tvou pomoc!" Ach ne, pomyslel si Harry. Už to začíná... "Co se děje?" řekl tvrdě, zatímco se duševně připravoval na jakýkoliv horor, který bude následovat. "Julesova kočka má koťata!" Harry se zastavil a zíral na oba jedenáctileté chlapce. Pak vybuchl smíchy a s řehotem je následoval. Úplně se svíjel, sotva mohl dýchat. Tvář ho smíchy bolela. Hermiona s Ronem na něj zírali. "Zavolej nemocnici svatého Munga," řekl Ron, obraceje oči v sloup, "Harry se zbláznil." Hermiona zavrtěla hlavou a řekla chlapcům, že předtím než jela do Bradavic měla taky kočku, které se narodila koťátka (a ta pak bohužel utekla, když dali koťata pryč). Společně s Ronem s nimi šla do ložnice prvního ročníku, následována neustále bezmocně se svíjejícím Harrym, který se pohyboval o dost pomaleji než oni, neschopný v sobě potlačit výbuchy veselosti, jakoby se nesmál celé roky a teď to z něj muselo ven. Začínám být divný stejně jako Pošuk Moody, pomyslel si. S takovou za chvíli začnu nasávat z placatky a prohrabovat popelnice. Jakmile dorazil do ložnice prvňáků, Hermiona, Ron, Andy a jeho sestra-dvojče Amy, Barry Bagshot, Gillian Lockleyová, Deanova sestra Jamaika a Jules Quinn byli všichni namačkáni v rohu kolem Willovy postele. Jak se Harry přiblížil, viděl, že Julesova kočka byla pohodlně usídlena na něčem, co podezřele připomínalo rudý hábit z jedné z prefektských koupelen. Byla natažená na boku, zatímco jejích pět koťat bez ustání mňoukalo a lezlo jedno přes druhé, dokud se konečně spořádaně neusadili u jejích cecíků a nepustili se do svého prvního jídla v životě. Tři z nich byla mourovatá, dvě černá. Těsně po jeho příchodu se ve dveřích objevila Ginny. "Harry, slyšela jsem... kde... och!" vykřikla potěšeně, přišla blíž a zírala na tu domáckou scénu. Hermiona cukrovala na koťátka, stejně jako Amy a Jamaika. Chlapci byli také zasaženi malými chlupatými chomáčky, ale snažili se to tak nedávat najevo. Ron autoritativně přehlédl mladé studenty. "Netlačte se na ně! Právě se narodili. Nechcete být přece tak neomalení!" Pak jedno z větších mourovatých koťátek zřejmě už vyčerpalo dávku mléka, šplhalo přes své bratry a sestry a pokoušelo se odtlačit nejmenší kotě od cecíku. "Hej! Vykřikl

na něho Ron a zvedl jej za kůži u krku. Barry zařval a Ronovi ho sebral. ”Ten je můj! Jules říkal, že si ho můžu vzít. Má takové rolované proužky na bříšku, tak jsem ho pojmenoval Roland.” ”A já si beru tohle velké černé,” řekl Andy. ”Vždycky jsem chtěl mít doma kočku, ale máma mi to kvůli alergii nedovolila. Teď, když mi madam Pomfreyová dala lektvar, ji mít můžu! Pojmenuju ho Beowulf.” ”Nemůžeš mu říkat Beowulf,” informovala ho jeho sestra-dvojče. ”To je psí jméno.” ”Je to moje kotě a já si ho můžu pojmenovat jak budu chtít. Taky ti neříkám jak by sis měla pojmenovat to svoje.” ”To moje bude Butch, protože tak vypadá. Umí se o sebe postarat.” Ron se podíval dolů na Julese. ”Takže už jsou všechna zamluvená?” ”Jenom kluci,” řekl mu. ”Tenhle holčičí zakrslík a ještě tahle černá jsou volné.” Ginny zvolala. ”Och! Můžu si to černé vzít, Julesi?” Usmál se na ni a přikývl, potom celý rudý odvrátil pohled. Harry měl pocit, že Jules je do Ginny trochu zamilovaný. Koťata se přestala krmit a odpojila se od cecíků. Jejich matka je začala opatrně mýt jazykem, jehož drsný povrch smýval lepkavost z jejich chlupatých kožíšků – všechna měla dlouhou srst. Když byla matka s tímto úkolem hotová, Ron se naklonil k tomu nejmenšímu a opatrně si ho položil do dlaně. ”Tak co, drahoušku,” řekl tiše koťátku. ”Nikdo tě nechce? Mohla bys být moje?” řekl, jeho tvář se jí skoro dotýkala. Harry překvapeně stál, nehybný jako socha. Otočil se a uviděl Hermionu, jak se na Rona dívá srdcervoucím pohledem a ucítil jak se mu sevřelo hrdlo. Koťata mohutně zívala a ozývalo se sborové ”Aaaawws..” To v Ronově dlani se stočilo do klubíčka a začalo spokojeně přísť. ”Myslím, že tě má ráda,” řekl Jules s úsměvem. Harry se podíval na Hermionu, která stále hleděla na Rona, přičemž ho napadla stejná věc.

Harry byl mluvením s hady v Péči o kouzelné tvory už unavený. Navštěvoval hodinu, ale vyhýbal se tomu, aby vstoupil do ohrady. Konečně v půli listopadu jim Hagrid slíbil, že začnou s jedním nebelvírským zvířetem. Samozřejmě - když přišli na příští hodinu, ohrada s hady zmizela. Místo ní zde byla velká kovová klec, umístěná uprostřed pozemku (kde předtím byly husy), ve které mírumilovně podřimoval obrovský zlatohnědý lev. Všichni studenti byly vyvedeni z míry, oplocení okolo pozemku bylo vysoké jen tři a půl stopy a nezdálo se, že by bránilo lvovi v útěku. Harry se zeptal Hagrida, jestli je kolem kouzelný plot, přes který se lev nedostane. ”Ne,” odpověděl nošalantně. ”Nepotřebujem ho. Von lidem neubližuje. Taky zrovna sežral stopadesát liber syrového masa a má plný břicho.” ”Co tím myslíš, že neubližuje lidem?” požadoval Ron udržujíc Hagrida mezi sebou a spícím lvem. Ostatní studenti stáli dvacet stop od plotu a nejevili ochotu se přiblížit. ”Jak jsem řek. Pokud by to byl lev, měli bysme důvod se bát... ” ”O čem to mluvíš?” podivil se Ron. ”To JE lev!” ”Och opravdu? No, pro tvoji informaci, přestože stovky let lidi chybujou, když nazývaj nebelvírskej tým lvama a myslej si, že je ve znaku koleje. Ta zatracená věc NENÍ LEV.” Harry a Ron na sebe udělali obličej. ”Jsi šílený,” řekl Ron chabě, ještě nikdy to před Hagridem nevyslovil, i když to už měl několikrát na jazyku díky jeho zálibě v extrémně nebezpečných tvorech. Hermionina tvář se rozzářila poznáním. ”Ach! Hagride! To je skutečně... ale, myslela jsem, že budou vypadat spíš jako... ” ”Jo, jasně. Ale je jich víc druhů. Tenhle je nebelvírskej.” Harry s Ronem se pořád nechytali, stejně jako zbytek třídy. Nebelvírští a zmijozelští se zdáli být velice blízko tomu uprchnout zpátky do hradu. Dokonce ani Třaskaví skvořejši je neinspirovali k takovému masovému odchodu, který se zdál být nevyhnutelný. ”Harry, Rone,” řekla Hermiona. ”Umíte francouzsky?” ”Cože?” prskal Ron. ”Hermiono, tohle není čas k předvádění tvých jazykových znalostí... ” ”Ne, ne, to není kvůli tomu. Francouzsky se Nebelvír řekne Griffindor - víte co to znamená?” ”Bylo to Godrikovo příjmení.” ”Ale lidi svoje příjmení tenkrát nepoužívali. Říkali mu Urik Podivín a tak podobně. Někdo, kdo udělal něco zajímavého si tak vysloužil přídomek a postupně se z toho stalo rodinné jméno. Důležité je, co to znamená.” Harry byl popletený. ”Jak co to znamená?” ”Zlatý Griffin. Nebo spíš “Griffin d’or” – Griffin zlatý. V Historii Bradavic... ” Ron zasténal, ale Hermiona ho ignorovala a pokračovala. ”... se říká, že Godrik Nebelvír byl Zvěromág. Zmijozel byl jediný zakladatel, který jím nebyl, ale na druhou stranu zase mluvil Hadí řečí což bylo stejně dobré, řekla bych. Když se Godrik změnil ve zvíře, stal se... ” významně se odmlčela, čekaje až někomu z nich dojde o čem vlastně mluví a řekne to s ní. Ale bylo ticho. Nakonec ztratila trpělivost a vykřikla, ”…Zlatým Griffinem!” Hagrid se usmál. ”Jako je tady tenhle.” Harry zíral. ”Ale Hagride, on vypadá jako lev. A v knize *Fantastická zvířata a kde je najít* se říká, že Griffin má hlavu, křídla a nohy orla a zadní část lva.” ”Nevěř všemu co si přečteš,” řekl Hagrid rozladěně. ”Taky se tam říkaj strašný věci o... o mým příteli... ” Harry by mohl jmenovat alespoň tucet tvorů, o kterých se Hagrid zmiňoval. ”Harry,” řekla Hermiona vzrušeně, ”to je Griffin, který vznikl spojením Griffina a lva. Takže to je třičtvrteční lev. Jeho jediným orlím rysem jsou jeho křídla.” ”Jaká křídla?” chtěl vědět Harry; žádná neviděl. Právě v tom okamžiku se Griffin probudil, zavětřil a divoce se rozhlédl kolem. Pak Harry uviděl, že se dívá přímo na něj. Jeho nos nedůvěřivě nasával vzduch. Harry už utíkal do Hagridova srubu, když na něj padl stín, dostal se ke dveřím a otevřel je, vběhl dovnitř, rychle je přibouchl a zasunul dlouhé břevno, kterým je zajistil. Když byly dveře zamčené, Harry obezřetně přešel k oknu. Ostatní studenti byli rozprášeni a Ron s Hermionou se choulili u Hagrida. Nízko nad pozemkem kroužil Griffin, jehož zlatá křídla musela mít rozpětí nejméně šestnáct stop, pak přistál, křídla složil, takže nebyla vidět a posadil se. Harryho zajímalo co se vlastně stalo, proč po něm šel? ”Sundej mě,” zasyčela na něj Sandy. ”Cože? Tohle není vhodná doba na konverzaci Sandy. Venku je Griffin, který si myslí, že jsem jeho oběd.” ”Ne, to jsem já. On nechce tebe, ale mě.” Sandy zněla docela přesvědčivě. ”Proč?” ”Griffini a hadi jsou vrozenými nepřáteli. Hlavně Griffini a Baziliškové, malí hadi jako já proti Griffinům nemají žádnou šanci. Prosím neber mě tam znovu.” Sundal si ji z paže a položil ji blízko krbu, kde žhnulo několik uhlíků, v nichž se válelo pár neoloupaných brambor, které Hagrid zřejmě pomalu opékal. Sandy se stočila před krbem a ohřívala si bříško. ”Jsi si jistá, že nešel po mě?” ”O tebe se nestaral. Ty nejsi had.” Harry šel ke dveřím srubu, opatrně je otevřel a pak je za sebou zase zavřel. Všichni se na něj dívali. Malfoy byl úžasně škodolibý. ”Hej, Pottere. S Griffiny se nedomluvíš? Možná jsi měl být ve Zmijozelu... ačkoliv my všichni jsme rádi, že nejsi. Už to, že spolu máme dvě hodiny a vidíme tě u jídla stačí.” ”Drž hubu Malfoyi!” řekl Harry ve stejnou dobu jako... překvapivě... Neville. Malfoy se k němu otočil. ”Važ své kroky, Longbottome... ” ”Jsi idiot Malfoyi! Griffin pravděpodobně reagoval na Harryho hada. Griffini hady zabíjejí, jsou to přirození nepřátelé. Nechal jsi ji uvnitř, Harry?” Harry přikývl, Neville ho překvapil dvojnásobně – nejprve tím, že se postavil Malfoyovi a pak vědomostmi o

nepřátelství mezi Griffiny a hady. *Harry* o tom nevěděl. Občas ho překvapovalo, proč nebyl Neville zařazen do Mrzimoru, ale v poslední době věděl proč. Bylo to jakoby se Neville.... probudil. Jakoby byl náměsíčný, když byl mladší. Harry si vzpomněl, že Nevillova babička mu letos žádné zapomenuté věci do školy neposílala (obvykle, během prvního týdne školy, Neville od ní dostal soví poštou nejméně jeden balíček denně). A jeho esej o Králi Learovi sklidila mnohem víc Moodyho chvály než ta Ronova o Othellovi. Hermiona byla nějak uražena vlažným přijetím jejího výkladu týkající se Ofélie a Gertrudy z Hamleta (změnila svůj názor na Mac Betha). "Sexista," zamumlala, když nechal bez povšimnutí význam jejich rolí. Teď byla Nevillem opět zastíněna. Harry šel zpátky k ohradě. Griffin už nevrčel a znovu vypadal jako lev neschopný letu. Harry a Nevill byli jediní, kdo měli zájem se přiblížit k plotu. Griffin zvedl přední tlapu na vršek ohrady, vypadaje jako všichni velcí psi na světě, kteří chtějí, aby si s nimi někdo hrál. Harry pomalu přisunul ruku k jeho čenichu, dlaní dolů a Griffin se jí svým velkým vlhkým nosem dotkl. Trhl s sebou, když Griffin přejel nosem po celé jeho paži, pak vystrčil jazyk a olízal mu kůži. Harry ztuhl - napadlo ho, jestli by neměl utíkat zpátky do Hagridova srubu, aby si ruku zachránil. Neville pohladil Griffinovu žlutohnědou hřívu. Ten okamžitě začal nahlas příst a otíral se o Nevillovu paži. Harry se taky dotkl hřívy a zkusmo ji načechral. Griffin teď vypadal jako velká šťastná kočka, předl a přivíral oči. Harry se s Nevillem na sebe usmáli a Hagrid z toho měl evidentně radost. "Chtěl by ses na něm proletět, Neville?" Neville s trhnutím zvedl hlavu, oči doširoka otevřené. "Můžu?" Hagrid se na něj usmál a Harry ustoupil zpátky. Neville se přehoupl přes hrazení a znovu se přiblížil ke Griffinovi. Sklonil se k němu, Griffin zvedl hlavu, pak královsky povstal a pomalu roztáhl křídla. Vypadalo to jakoby se objevily odnikud, tak skvěle byla skryta jeho zlatými boky. Obě křídla byla zlatá a zároveň průsvitná. Neville se posunul za křídla a opatrně přitiskl nohy k jeho bokům, pak se prsty zachytil hřívy, aby udržel rovnováhu. Griffin udělal několik kroků, pak skočil směrem k obloze, celý zářivý, ohromná křídla se pomalu pohybovala a on stoupal stále výš. Když zachytil vzestupný proud teplého vzduchu, přestal jimi pohybovat a pak se vrátil zpátky na zem. Harryho ten pohled omráčil. Ostatní studenti (dokonce i zmijozelští) byly také neschopni slova - oněměli krásou Griffinova letu. Harry si přál mít fotku Malfoyova překvapeného výrazu. Poté, co Harry vyzvedl Sandy (zatímco Hagrid držel a hlídal Griffina) zamířili do skleníků na Bylinkářství. Harry udělal rozhodnutí. Nechtěl se stát lvem, už ne. Věděl přesně čím by chtěl být. Zlatým Griffinem.

Nebelvír proti Zmijozelu

Zlatý Griffin bude to pravé, pomyslel si Harry. Ještě se o tom McGonagallové nezmínil, protože si nebyl úplně jistý, jestli je Zvěromágům povoleno stát se kouzelnými tvory - možná spíše dávali přednost změnit se v něco, nad čím mudlové nebudou dvakrát přemýšlet, jestli to kdy ve svém světě viděli. Jejich první famfrpálový zápas se blížil, měl být první sobotu v prosinci. Zdálo se, že Harry najednou nemluví o ničem jiném než o Famfrpálu. Byl schopný se o něm bavit ráno, v poledne i večer a tím přiváděl ostatních sedm hráčů k šílenství. Dokonce i famfrpálový nadšenec jako Ron mu chtěl ucpat pusu Kulovým Bleskem (nebo něčím jiným, čímž už mu víc jak jednou vyhrožoval). Nutil je trénovat každý den po vyučování až do večeře, přičemž párkrát zmeškali jídlo a vklouzli dolů do kuchyně, aby si něco vyžebrali od domácích skřítků. Protože Hermiona obvykle jejich tréninky sledovala (učila se přitom na N.K.Ú.), také se jí stávalo, že večeři nestihla a vždy se k nim připojila na jejich výpravě za jídlem. Ve čtvrtek před zápasem se tato situace znovu opakovala a tak se posadili v kuchyni k velkému stolu, kde domácí skřítkové obvykle připravovali jídlo. Okamžitě všechno uklidili a vypadali šťastní, když uvítali Harryho a zbytek týmu. Harry seděl mezi Ginny a Katie, která se léčila z nachlazení a kýchání. Už kvůli tomu byla za madam Pomfreyovou, aby jí dala nějaký lektvar, ale ten brzo vyprchal a létání v ostrém zimním větru jí moc neprospělo. Hermiona seděla naproti nim, mezi Ronem a Dobbym, na kterého naléhala, aby si přisedl a popovídal si s nimi. "Dobby potřebuje udělat svou práci, slečno Hermiono. Ředitel ho teď platí, nezapomeňte. Dobby mu bude muset vrátit peníze zpátky, pokud nebude pracovat..."“Jenom chviličku, Dobby! Chtěla bych se tě zeptat: jak se daří Winky?" Dobby vypadal radostně a smutně zároveň. "No, Winky je teď mnohem šťastnější, než když byla tady. Winky znovu někomu patří. Vlastní ji teď ředitelův bratr a ona je velice spokojená. Ale není svobodná." Dobby sklopil hlavu a Harryho náhle napadlo, jak mohl někdo, kdo zná hodnotu svobody, sloužit a přežít tolik let u Malfoyových. "Ach Dobby, je mi moc líto, že Winky není svobodná. Ale možná je pro ni lepší, že už není tady v Bradavicích. Zvlášť když …," klesla hlasem "… se blíží den svatého Štěpána." Vzhlédla k Harrymu a vypadala znepokojeně, jakmile zjistila, že poslouchá. "Ona nebyla ten nejlepší příklad svobody." Dobby moudře pokývl a pak si také všiml naslouchajícího Harryho, který měl pozdvižené obočí. Okamžitě vyskočil. "Harry Potter! Potřebuje víc dýňové šťávy!" Harrymu došlo, že byl přistižen. "Ne, opravdu, to je v pořádku, já …" Ale náhle se k němu přitočili tři domácí skřítkové se skoro přetékajícími džbány dýňové šťávy. Jeden z nich naplnil jeho už plný pohár, džus přetekl na talíř s biftekem a yorkshirským pudinkem, spojil vše do oranžové nechutné hmoty a postříkal mu hábit i brýle. Svět náhle vypadal, jakoby všude okolo explodovaly dýně. Ron se bezmocně svíjel smíchy, ačkoliv velká část šťávy polila i jeho jídlo. Náhle se kolem stolu zjevila armáda domácích skřítků, zuřivě čistili a uklízeli, přičemž všechno úzkostlivě přerovnali. Harry zamrkal. Bylo to jako sledovat zrychlený film. Jakmile skončili, Hermiona se ušklíbla a Dobby zmizel. Harry věděl, jak moc Hermiona nesnáší lásku domácích skřítků k otroctví. Katie odešla před ostatními, aby na ošetřovně získala od madam Pomfreyové další lék. Harry sledoval její odchod, otočil se k Ginny a tiše řekl: "Pokud bych potřeboval, abys v sobotu hrála Ginny, nebude to problém - nebo ano?" Zamračila se. "Proč by měl být? Trénuju jako všichni ostatní." "Ne, měl jsem spíš na mysli….nebude ti vadit nastoupit proti Malfoyovi?" Teď vypadala tak naštvaně, jak ji ještě neviděl. Zdálo se, že vzteky sotva mluví. "Jak se tak můžeš ptát? To mi rozhodně problémy nedělá! Ostatně, nikdy jsem neměla potíže s tím, abych tě porazila pokaždé, když jsme spolu hráli, nebo ano?!" Pak se zdálo, že si uvědomila dopad toho, co mu právě řekla a utekla - vlasy za ní jen vlály. Harry ji chtěl dohonit, ale Ron ho zadržel: "Co se děje? Je Ginny v pořádku?" V podstatě prozradila, že to, co cítí k Dracovi

Malfoyovi, ji nezabrání v plnění povinností chytače, stejně jako to, co cítí k Harrymu....*Její city k Harrymu...* Jsou už snad minulostí? To by Harry rád věděl. “Harry? Harry!” křičel Ron a mával mu rukou před obličejem. “Jsi na této planetě nebo ne?” “Cože? Och. Ginny je v pořádku. Žádný strach. Ona jenom - doufala, že ji v sobotu nepošlu hrát. Víš jak na tom je s hraním před davy.” Ron zavrtěl hlavou. “To prostě nikdy nepochopím. Teda, když je tak dobrá. Myslíš, že …” ale nedokončil to. Harry si vzpomněl, že když se Ron díval do zrcadla z Erisedu, viděl se jako primus a kapitán famfrpálového družstva, držel Famfrpálový pohár... Ale tahle představa se nikdy neuskuteční, pomyslel si Harry. Primusem se může stát jen prefekt (kterého ostatní prefekti zvolí) a pokud se jím nestal letos, už neměl šanci. Každý rok byl v pátém ročníku jmenován v jednotlivých kolejích jen jeden prefekt a jedna prefektka. A teď se ještě Harry stal kapitánem Famfrpálového družstva. Ukradl Ronovi jeho sen. Vzal si co mu nepatřilo, napadlo Harryho. Nemyslel na to poprvé. Otočil se zpátky na Rona a Hermionu. K jídlu si přinesla knihu ke čtení. Ležela zapomenutá u jejího talíře, zatímco mluvila s Dobbym, ale teď se na ni opět soustředila. Když jedla svůj puding, Ron na ni vrhal postranní pohledy, jakoby si myslel, že si toho nikdo jiný nevšimne. Pokud mohl Harry posoudit, tak nevšiml - vyjma jeho. Harry s Ronem v minulosti ztrácel trpělivost kvůli jeho žárlivosti na věci, co sám nemohl ovlivnit: jeho sláva, peníze, to, že ho vzali do famfrpálového týmu už v prvním ročníku nebo že jeho jméno vyletělo z Ohnivého poháru. Jenomže tohle bylo něco jiného. Přestože Hermiona řekla, že se s ním nedokáže kontrolovat, Harry věděl, že pokud by to bylo nezbytné, on by se kontrolovat dokázal. Už dvakrát poslechl Sandy, když ho upozornila na brzké vyrušení. Dokázal se ovládnout. Ron by mohl zcela správně cítit, že nemá omluvu, pokud by se mezi ním a Hermionou stalo něco víc.
Když dojedl, šel na setkání s McGonagallovou, kvůli svému tréninku na Zvěromága. Jenže McGonagallová tam nebyla, místo ní se objevil Brumbál. Harry se k němu obezřetně přiblížil. “Profesore Brumbále? Kde je profesorka McGonagallová?” “Ach, má nějakou další naléhavou práci. Uvidíte se spolu zítra.” Harryho zajímalo, jestli se chystá znovu setkat s Ritou Holoubkovou. Přál si, aby Hermiona bývala slyšela co jí tenkrát Brumbál nabídl. “Chtěl jsem se tady s tebou potkat, abychom si osobně promluvili. A také se tě zeptat: Jak pokračuje výuka?” Už uplynuly tři měsíce a profesorka McGonagallová byla příjemně překvapená jeho pokroky. Ve skutečnosti se už uměl proměnit ve lva na několik sekund, ale pak se znovu vrátil do lidské podoby. Bylo to bolestivé - když se proměnil, všechny svaly a šlachy ho bolely. McGonagallová ho ujistila, že čím déle zůstane ve své zvířecí podobě, tím bude bolest méně znatelná nebo alespoň snesitelnější. Zvykne si na ni. Harry uvažoval, jak mohl Červíček zůstat proměněný v krysu 12 let. Ale pak ho napadlo, že když proměna trvá dostatečně dlouhou dobu, tak se dotyčný pravděpodobně stane vůči této bolesti imunní. “Samozřejmě, že být Zvěromágem je poněkud bolestivé,” řekla mu, jakoby mu bylo pět let. “Nevšiml jste si, že dávám přednost tomu, být raději člověk než kočka?” Teď, když se sám pokoušel stát se Zvěromágem, plně pochopil, proč se Sirius mění v člověka kdykoliv může. “Jde to docela dobře,” řekl Harry Brumbálovi. “Pokud byste chtěl, můžu Vám to ukázat.” Brumbálovi zajiskřilo v očích. “Byl bych potěšen.” Harry soustředěně zavřel oči. Jeho čas přípravy byl poněkud delší, než by si býval přál. Na zvládnutí přeměny během mrknutí oka mu zatím představivost nestačila. Zajímalo ho, jestli to vůbec někdy dokáže. Harry si v mysli představil lva. V duchu viděl, jak se mu nohy mění v tlapy, pak ruce… tělo se pokrývá srstí, vlasy měnící se v hřívu... Cítil jak se ruce - tedy tlapy, dotkly studené kamenné podlahy. Otevřel oči. Vzhlížel na Brumbála, koutkem oka viděl jeho velký růžový nos, shlédl dolů ke svým obrovským předním tlapám, přičemž si uvědomoval hřívu spadající mu na záda a pokusil se pohnout ocasem… pak vykřikl bolestí. “Aahh!” zasténal, zhroutil se na podlahu zamotaný do svého hábitu a brýlemi poněkud nakřivo. Znovu byl člověkem. Harry se cítil, jakoby měl zlámané všechny kosti v těle. Nebylo to sice jako kletba Cruciatus, ale přesto si přál, aby to přece jen tak nebolelo. Bylo mu teď naprosto jasné, proč za posledních sto let existovalo jen sedm registrovaných Zvěromágů. Jistě, bylo tu i několik neregistrovaných jako třeba jeho otec nebo Rita Holoubková, Sirius a Červíček, ale pořád pochyboval, že jich je o moc víc. Ne každý se pro tento druh kouzla hodil a pravděpodobně jen velmi málo těch vhodných bylo ochotno podstoupit takovou bolest. Harry zasténal a opřel se o všechny čtyři, pak se svezl na kolena a pokusil se zvednout. Vzhlédl, když mu Brumbál podal ruku, aby mu pomohl se postavit. Jakmile zase stál, pulzující bolest se zmenšila na únosnou míru. Prsty si prohrábl vlasy a s očekáváním se zadíval na Brumbála. Předpokládal, že uslyší něco v tom smyslu, jak od něj bylo pošetilé si myslet, že zvládne něco tak složitého jako je přeměna ve zvíře. Jenomže Brumbál se usmíval a vypadal, že to na něj zapůsobilo. “Harry!” řekl. “To bylo skvělé! Ještě nikdy jsem nikoho neviděl postoupit na tuto úroveň tak rychle!” Harry tomu nemohl uvěřit a pokoušel se nedat najevo, jak ho potěšilo co mu Brumbál řekl, ale pusa ho zradila a roztáhla se do širokého úsměvu. “Děkuji Vám, pane řediteli.” “Takže sis vybral lva, Harry. Myslím, že bych se neměl ptát proč, co?” Jenže Harry se chystal zeptat se profesorky McGonagallové na Griffina. Zatím ještě nesebral dost odvahy. “Vlastně... pane profesore, napadlo mě, že lev možná nebude to pravé.” “Skutečně? Budeš se muset ve svém tréninku vrátit o notný kus zpátky, jak jistě dobře víš. Ačkoliv Minerva svého času udělala to samé...tedy profesorka McGonagallová. Nejdřív se chtěla stát sovou. Ale, upřímně. Viděl jsi vůbec někdy létat profesorku McGonagallovou na koštěti?” Harry se na chvíli zamyslel. “Ne.” “Nikdo z nás, pokud vím. Nesnáší létání a výšky. Nenapadlo ji, že stát se sovou na základě těchto skutečností opravdu není moudré. A samozřejmě, do jisté míry jsou kočky něco jako sovy mající srst místo peří. Zaujímají stejné místo v potravním řetězci. I když Minerva tvrdí, že ve své kočičí podobě nikdy neloví a já jí věřím. Prostě si ji nedovedu představit, jak jí myš.” To ani Harry, ale ta představa ho rozesmála. Rychle se to snažil potlačit, ale pak si všiml, že Brumbálovy oči znovu zajiskřily. “Takže Harry. Jaké zvíře jsi si tedy vybral?” “Víte pane profesore, věc se má tak…nevím jestli to bude možné. Je to kouzelný tvor - neobvyklý. Nevím jestli Ministerstvo kouzel dovolí…” “Kouzelný tvor? Možná nějaký, kterého studujete v Hagridových hodinách? Něco, co na první pohled vypadá jako lev?” Harry si nejdřív nevšiml, když mu spadla brada, jakmile si to ale uvědomil, s hlasitým klapnutím ji zavřel. “Jak jste to…” Brumbál se usmál a zavrtěl hlavou. “Čí si myslíš, že to byl nápad – přivézt do Bradavic Zlatého Griffina? Myslím, že to byl ten správný impuls.” Harry byl ohromený. “Vy…Vy jste to…” “Přímo se to nabízelo. Zvláště poté, co jsi zabil Baziliška,” zamrkal na něj Brumbál. Harry se rozesmál. “Právě, když jsem si myslel jak nejsem originální...” “Doufám, že se necítíš zmanipulovaný,

Harry," ozval se. Harry se vesele ušklíbl. "Ačkoliv jsem byl." "No…asi by ses už měl vrátit zpátky a počkat, dokud se s tebou zase nesetká profesorka McGonagallová. Dobrou noc, Harry. Pokračuj ve svém úsilí, byla to dobrá práce." "Děkuji pane profesore," řekl Harry a otočil se k odchodu. Nemohl si pomoci a celou cestu prázdnou Velkou síní až do společenské místnosti se spokojeně šklebil. Během výstupu do věže si uvědomil, že v minulých dvou týdnech neměl moc příležitostí věnovat se Lektvarům, takže jakmile dorazil do společenské místnosti, odolal Ronově nabídce, aby si s ním zahrál kouzelnické šachy a došel si do ložnice pro pomůcky k lektvarům. Když se zase vrátil, uviděl Hermionu sedící u jednoho ze stolů, zavalenou pergameny na které vypracovávala úkol do Numerologie. Ani nevzhlédla. S úlevou vyklouzl z místnosti – byl rád, že ho nezahlédla a nechtěla se k němu přidat. Pořád byl rozradostněný, jak pěkně se vyřešila záležitost s Griffinem a ona by na něj naléhala tak dlouho dokud by jí neprozradil, že se učí stát se Zvěromágem. Stejně, pomyslel si, dokonce i Ginny bude překvapená, když konečně zvládne přeměnit se ve Zlatého Griffina. Najednou tu stála, v učebně lektvarů, přidávajíc nějaké suché kořínky do bublajícího kotlíku, zatímco Malfoy odškrtával přísady na seznamu. Harry na chvíli zaváhal, pak se vzpamatoval. Měl bych se chovat jako dospělý, řekl si. Taky budu. "Ahoj Ginny. Malfoyi." Překvapeně k němu vzhlédla a pak se odvrátila poněkud růžovější než obvykle – možná kvůli tomu, co mu řekla v kuchyni jako poslední věc: že jí city k němu nezabránily v tom ho porazit. Malfoy se nezdál zvlášť potěšený, když ho uviděl. "Pottere," řekl vyrovnaně. Vypadalo to, že se drží na uzdě. Dobře, napadlo Harryho. Možná když nikdo z nás nezačne toho druhého provokovat máme slušnou šanci vyjít odsud živí. Chystal se udělat Kurážný lektvar. Byl starý nejméně tři tisíce let a osobě, který jej vypila dodával pocit bezpečí - ať už v něm byla nebo ne. Slyšel o něm mluvit Angelinu a George – stali se partnery, když se George pokusil okšírovat sluneční býky. Harry si nebyl jistý, jestli ten lektvar byl dobrý nápad. (Vzpomněl si, jak Hermiona řekla Moodymu, "Bolest má svůj smysl…ochraňuje nás." Strach, napadlo ho, je také druh ochrany.) Nicméně byl použitelný i pro mnoho jiných situací, například skvěle pomáhal lidem, kteří se báli mluvit na veřejnosti. V to Harry doufal. Rozhodl se vyzkoušet ho na sobě. Už byl skoro hotový s krájením kořínků, když Ginny nalila svůj lektvar do zavařovací sklenice za pomocí speciálního širokého trychtýře, který zřejmě patřil Malfoyovi. Na sklenici položila pryžové těsnění a opatrně ji zavřela. Hned poté se nad zelenou kapalinou zvedl nafialovělý opar, který zabarvil sklenici, jakoby byla z poloviny naplněná něčím zeleným a z poloviny fialovým. Harry vzhlédl. "Co je to zač?" odvážil se zeptat, přičemž doufal, že tím opět nepodnítí její prchlivost. Ale byl to Malfoy, kdo mu odpověděl. "Lepomluvný lektvar." Harry Malfoye provrtal pohledem. Věděl co to je. Když se v knize díval na Kurážný lektvar, Lepomluvný byl ještě o notný kus dál a on ho zběžně přelétl, zatímco hledal ten svůj. Způsoboval, že pod jeho vlivem musel každý mluvit o ostatních jenom hezky, přičemž nezáleželo na tom jak moc se to snažil ovlivnit - a to až do doby, než účinky lektvaru vyprchaly. Harry to považoval za náhražku kousání do jazyka. Zajímalo ho, jestli ho Malfoy vyzkoušel. Ginny s Malfoyem si sbalili svoje pomůcky a nachystali se k odchodu. Ginny se přes rameno ohlédla na Harryho. "Dobrou noc, Harry." Sledoval ji pohledem až k Malfoyovi. Sevřelo se mu hrdlo. "Dobrou, Ginny." Dívala se na něj o pár sekund déle, pak se s Malfoyem otočila k odchodu. Možná na něj má dobrý vliv. To je skvělé, říkal si neustále. Skvělé. Jakmile odešli, otočil se zpátky ke svému lektvaru. Chystal se uvařit kořeny Eupatorium fistulosum. Byl to v podstatě plevel, který obvykle dorůstal výšky přes sedm stop, jehož květy měly nejméně stopu v průměru. Pečlivě se ujistil, že místo něj nepokrájel Eupatorium perfoliatum, který léčil zlomeniny. Ačkoliv, napadlo ho, pokud pod vlivem Kurážného lektvaru začne člověk provádět nebezpečné kousky, možná se mu dobré kosti hodí. Harry si k práci sundal hábit. Nikdo kolem nebyl – kdo by se tedy staral jestli vypadá jako řádný prefekt? Ale pak do místnosti vešel Snape. Jakmile zahlédl Harryho, nakrátko se zastavil. Jeho výraz byl totožný s tím, který u něj Harry viděl, když byl v učebně schovaný pod neviditelným pláštěm…chystá se zase Snape mluvit se Siriusem? Harry si vzpomněl, že Snape plánoval získat vlasy Malfoyových v sobotu, když se přijedou podívat na famfrpálový zápas svého syna proti Nebelvíru. Pak teprve bude Mnoholičný lektvar připravený k použití. Weasleyovým se naštěstí až doposud nic nestalo, pomyslel si vděčně Harry. A snad ani nestane. "Pracujete pozdě, Pottere. Vypadá to, že tu jste v poslední době často. Změnil jste životní styl?" "Učím se na N.K.Ú, pane profesore," řekl Harry tak vyrovnaně, jak jen dokázal. Krucinál! Vážně potřebuje, aby se ty zatracené kořeny už uvařily. Voda teprve začínala bublat. "Hmm. No, musím říct, že mě překvapilo vidět Vás dělat dobrovolně nějakou práci navíc. Váš otec by se s tím rozhodně nikdy nenamáhal." Přešel napříč učebnou ke dveřím svého kabinetu, odemkl je, vešel a prudce za sebou zabouchl. Harry zuřil. Nesmím ho nechat, aby mě dostal. Nesmím ho nechat, aby mě dostal… Konečně se kořeny dostatečně uvařily. Pomocí fačoviny Harry lektvar přecedil do velkého kelímku. Kapalina byla tmavá, s hnědými a zelenými víry. Nahlédl do knihy, aby si ověřil, jestli nemá nějaké vedlejší účinky, ale bylo tam pouze, že to záleží na váze osoby a že lektvar působí tři dny. Harry ještě minutu hleděl do textu, než vzal kelímek a přiložil ho k ústům. Pil rychle, než ztratí nervy. Chutná to jako kapusta, napadlo ho. Možná by stálo za pokus zjistit, jestli se tam může přidat máta nebo něco. Položil kelímek a jak lektvar začal působit, najednou si připadal bezstarostně. Cítil, jak mu tělem proniká jakýsi druh otupělosti - jakoby určité části těla postupně usínaly. Pak se jedna po druhé opět probudily. Připadal si podivně ostražitý a odhodlaný. Rozhlédl se kolem dokola, všechno v učebně se zdálo být zvláštně jasné. Stejný pocit měl, když si poprvé v sedmi letech nasadil svoje brýle. Měl problémy ve škole dohlédnout na tabuli, školní sestra otestovala jeho zrak a řekla Dursleyovým, že potřebuje brýle. Jakmile si je poprvé nasadil, byl ohromený - svět náhle vypadal tak ostře a jasně! Zřetelně viděl listy na stromech, jejich jednotlivé obrysy – už to nebyla jen jednolitá zeleno-žlutá masa. Byla to jedna z mála příležitostí jeho předešlého života, kdy byl šťastný. Opravdu viděl. Přinejmenším si myslel, že je to dobrá věc, dokud se na ně Dudley a jeho suroví kamarádi nezačali dívat jako na další prostředek k tyranizování Harryho – snažili se mu je sebrat. Tehdy nevědomky použil nějaká kouzla bez pomoci hůlky a brýle se staly jeho součástí, takže ať se Dudleyho banda pokoušela jak chtěla, nemohli mu je z obličeje strhnout. Samozřejmě, že to nakonec byl on, kdo se dostal do potíží. Teta na něj křičela, "Co jsi provedl? Dudley říkal, že ti nemohl sundat brýle! Neudělal jsi něco tak pitomého jako že sis je přilepil, ne?" přišla k němu a jednoduše mu je stáhla. Nevadilo, že Dudley neměl co zkoušet mu je sebrat…

Harry polkl a přešel ke dveřím Snapeova kabinetu. Hlasitě zaklepal. Cítil se silný a odvážný. Doufám, že nedělám pitomost, napadlo ho. Možná měl požádat Ginny, jestli by si nemohl vzít trochu jejího Lepomluvného lektvaru, takže by mu povzbuzená kuráž nedovolila říct něco, co by mu zajistilo školní trest. "Alohomora!" Snapeovy dveře se otevřely. Znovu seděl v křesle blízko krbu. V ruce držel sklenici s nějakou jantarovou tekutinou a Harry si na stole všiml lahve Ogdenovy nejlepší whisky. Zdálo se, že Snapeovi je lhostejné, jestli to vidí nebo ne. Harry se podíval do ohniště, ale nemohl posoudit, jestli Snape s někým mluvil. "Co je, Pottere?" řekl, když se Harry několik vteřin rozhlížel po kabinetu. Harryho jeho hlas překvapil – nebylo v něm obvyklé ostří. "Pane profesore, řekl jste, že můj otec nikdy žádnou práci navíc nedělal. Slyšel jsem Vás o něm říkat spoustu věcí. Ale nikdy nic o mé matce. Co ona?" Snape vypadal skutečně zaskočeně. Pak shlédl na dno své sklenice, přiložil si ji ke rtům a naráz ji vyprázdnil. Harrymu se zdálo, že to bylo docela dost whisky na to, aby ji vypil tak rychle. Snape zalapal po dechu, když polkl, potom se znovu zadíval do sklenice. "Vaše matka," řekl tak tiše, že se Harry musel snažit, aby ho slyšel, "…byla absolutně ta nejnadanější studentka lektvarů co kdy Bradavice viděly." Harry měl pocit, že ho ten šok zabije. Nikdy neočekával, že tohle uslyší. Snape si stále prohlížel prázdnou sklenici. Harry na něj minutu zíral, pak se otočil a beze slova odešel. Nebylo nic, co by Snapeovi mohl říct. Nic, co by proniklo přes roky nepřátelství a válek mezi kolejemi, stejně jako Snapeovu nenávist k jeho otci. Jednou, když byl znovu v učebně, Snape jen něco zamumlal a dveře kabinetu za ním opět zapadly, přičemž ozvěna v místnosti s vysokým stropem rezonovala nejméně minutu. Harry zamyšleně pozoroval zavřené dveře. Přemítal: Možná je nesvůj z lásky mezi Ginny Weasleyovou a Malfoyem... ale aspoň je Snape na Brumbálově straně, napadlo ho. Stal se Smrtijedem, když ztratil mou mámu, ale její smrt způsobila, že se vrátil zpátky. Draco Malfoy by mi mohl pomoci, přemýšlel Harry, …pokud bych zjistil to co ví, využil přístup k jeho otci... A pak začal vymýšlet plán jak by přesvědčil Draca Malfoye, aby nalíčil past na vlastního otce. Možná by tu byl způsob. Harry věděl, co by ho mohlo přesvědčit, aby souhlasil - Ginny.

V pátek večer poslal Harry tým na kutě už v osm hodin, stejně jako to dělal Oliver Wood. Sobotní ráno bylo na prosinec sychravé a nedýchatelně vlhké. Harry vstal brzy, postavil se k oknu a rozhlédl se po pozemcích až k Famfrpálovému hřišti. Tohle bude jeho první hra jako kapitána. Zoufale si přál, aby tu byl Oliver. Zhluboka se nadechl. Nikdy by ho nenapadlo co se stane, když tenkrát naskočil na koště a pronásledoval Malfoye, aby mu sebral Nevillova Pamatováčka...ten pocit radosti, jakmile poprvé rozrazil vzduch, hábit vlající za ním…. Usmál se. Malfoy byl občas k něčemu dobrý, pomyslel si. Harry by se nikdy nestal nejmladším nebelvírským chytačem za celé století, kdyby nebylo Malfoye. Sdělil celému týmu, že v sobotu ráno očekává, že půjdou běhat s ním. Chtěl, aby všichni během hry měli spoustu energie. Taky se rozhodl, že budou běžet venku a ne ve Velké síni – potřebovali dostat do plic studený vzduch tak brzo jako to jen bylo možné, aby to později, až hra začne, nebyl pro jejich organizmus šok. Oblékl si teplou teplákovou soupravu a zavázal si tenisky, opatrně vzal Sandy do ruky – rozhodl se, že ji nechá u krbu ve společenské místnosti, takže se bude moct ohřát. Pak náhle dostal nápad. Připlazil se k Ronovi, který ještě spokojeně vyspával. Podržel Sandy přímo před jeho obličejem a řekl monotónní fistulí: "Ro-one! Ach Rone! Je čas vstávat!" Ron něco ve spánku zamumlal a Harry Sandy přistrčil blíž. Její jazyk vyrazil ven a na zlomek vteřiny se dotkl Ronovy brady. Otevřel oči. Jakmile uviděl hada necelý palec od obličeje okamžitě zaječel. Harry se zhroutil smíchy, Ron vyskočil z postele. "Už to nikdy nedělej!" řekli Ron se Sandy zároveň - Ron normálně, Sandy v hadí řeči. To, že slyšel jejich překrývající se výkřiky, znamenající to samé, Harryho znovu odbouralo a s novým záchvatem smíchu se svalil na kamarádovu postel. Podíval se na Rona, který se na něj zlostně mračil. Zajímalo ho, jestli to udělal proto, že pořád pociťoval účinky Kurážného lektvaru. Měla to být legrace. Ron po něm hodil svůj polštář. Pořád s úsměvem na rtech se Harry rozhodl se Sandy vyklidit pozice a zatímco odcházel, prohodil přes rameno: "Oblékni se! Máš deset minut!" Do společenské místnosti po schodech dolů prakticky doskákal. Zdálo se, že dnešní den bude skvělý - cítil to. Opatrně umístil Sandy na krbovou předložku, kde se stočila do klubíčka a zavřela oči. Quinnova kočka spávala také dole u krbu. Quinn našel starý koš, který vystlal koupacím pláštěm a na něj položil koťátka. Ta teď cestovala po těle svojí mámy, navzájem se přelézala a tiskla se k sobě - dle Harryho názoru až moc těsně, ale vypadala spokojeně. Byly jim zrovna čtyři týdny. Zbývaly ještě další tři, než je bude možné odstavit. Ronovo bylo nejmenší – zakrslík, pojmenoval ji Stříbřenka, kvůli jejím stříbrným proužkům. Matka se jmenovala Bainbridge, podle ulice, kde Jules bydlel. Ginny to svoje černé načechrané koťátko pojmenovala MacKenzie, protože Parvati a Levandule probíraly MacBetha, přičemž jí doporučily, aby si to přečetla. Na základě knihy došla k rozhodnutí, že pro svou kočku potřebuje nějaké skotské jméno. MacKenzie se jí líbilo nejvíc. Jeden po druhém se členové týmu vpotáceli do společenské místnosti, mající na sobě různorodé a zajímavé cvičební úbory. Také Hermiona sešla dolů zaběhat si jako obvykle. Po zahřívacích cvicích se všichni vyhrnuli portrétovým vchodem ven a zamířili ke schodům. Náhle se Harry zastavil a rozhlédl se kolem. "Kde je Katie?" chtěl vědět. Alice a Angelina se podívaly jedna na druhou. "Myslela jsem, že ji vzbudíš," řekla Angelina Alici. "Myslela jsem, že to uděláš ty." "V pořádku," přerušil je Harry. "Mohl by někdo jít nahoru a probudit ji? Zbytek na něj počká." Alice s Angelinou sdílely dívčí ložnici sedmého ročníku s dalšími dvěmi dívkami, ale Katie jednou z nich nebyla, protože chodila do šestého. Byla také prefektkou a Harry ji několikrát přistihl, jak se na něj na prefektských schůzích dívá, stejně jako ostatní dívky. Angelina znovu vyšla schody, aby Katie probudila. Ostatní se posadily na schody, zatímco čekali, až se vrátí. Ale když se vrátila, byla sama. "Není ve své posteli. Musela jsem vzbudit její spolubydlící. Říkaly, že minulou noc zůstala na ošetřovně. Má něco, co se jmenuje mono… mono…" "Mononukleóza?" vydechla ohromeně Hermiona. "Co to je?" zeptal se Fred. Hermiona se podívala na Harryho a zrudla. "Říká se tomu líbací nemoc," Alice jí skočila do řeči: "Obvykle se přenese slinami…však víte. Ale někdy, pokud jste v blízkosti někoho kdo to má, nebo když sdílíte stejnou sklenici, tak to můžete dostat taky. V mudlovském světě to je velice nakažlivé a obvykle to znamená nejméně měsíc klid na lůžku – někdy i víc. Ale madam Pomfreyová by ji měla dát dohromady tak do pondělí." "Pondělí?" zasténal Harry. Pak pohlédl na Ginny v běžeckém úboru, vlasy stažené do koňského ohonu. "No, ještěže máme náhradního chytače." Usmál se na ni a ona mu vrátila upřímně zděšený pohled. Ale pak Harryho napadlo

něco jiného. “Měl bych jeden nápad,” řekl pomalu. “Většina z Vás má víc zkušeností než já, takže si mě poslechněte a řekněte mi, jestli se pletu...” Olízl si rty a soustředěním zúžil oči. Hermiona se na něj dívala, jakoby by se mu pokoušela číst myšlenky. “Vím, že páté pravidlo Famfrpálu je, že během hry se nepovolují žádné náhrady. Pokud je hráč zraněn, opustí hru a tým hraje bez něj, správně?” Ostatní členové týmu přikývli na souhlas. “Ale můžete během hry *přehodit* posty jednotlivých hráčů?” Angelina a Alice se podívaly jedna na druhou, stejně jako Ron s Fredem a Ginny s Georgem. “Není žádné pravidlo, které by to zakazovalo,” řekl George. “Co se ti honí hlavou?” “No, myslím, že bychom mohli Zmijozelu připravit malé překvapení. Jakmile hra začne, řekneme, že Ginny nahradí Katie jako útočník…” “Ale já jsem nikdy netrénovala pozici útočníka!” protestovala Ginny žalostně. “Neboj, jen na chvíli. Ron bude brankář, takže se jim jen těžko podaří dát nějaký gól…” usmál se a Ronovy uši se zbarvily do červena. “...ale protože Alice, Angelina a Katie obvykle pracují v týmu, je možné, že se nám taky nepodaří skórovat. Leda bych uviděl Zlatonku hodně brzo. Ale…” odmlčel se. “…pokud by začali vyhrávat, nebo by nám jejich odrážeči šli skutečně po krku …požádám o time-out a řeknu madam Hoochové, že chceme změnit sestavu hráčů. Budeme pokračovat s Ronem jako útočníkem …určitě dáme pár gólů …” Ron zrudl ještě víc, “..já půjdu dělat brankáře a ty Ginny postavíme jako chytače. Pak bude Zmijozel litovat, že se dneska probudil.” Harry se na všechny usmál, každý kromě Ginny byl nadšený z chystaného překvapení, které Zmijozel zažije. Ginny vypadala, jako když jí bylo jedenáct a bála se, že se Harrymu nebude líbit její zpívající Valentýnka. Vzal ji kolem ramen. “To bude dobré, Gin. Jsi skvělá, neboj.” Pevně přikývla, ale oči měla neobvykle velké. Opravdu má hrůzu hrát před davy, došlo mu. Nemluvila do větru...

Po běhu šel Harry do sprchy, kterou používal předtím, než se stal prefektem. Nechtělo se mu potkat Malfoye před hrou. Nebelvírský tým vešel do Velké síně ve svých famfrpálových hábitech, každý s koštětem v ruce (včetně čtyřech nových Nimbusů 2001 patřícím Weasleyovým). Od stolů Nebelvíru, Havraspáru a Mrzimoru je přivítaly ovace, nikdo kromě Zmijozelu nechtěl, aby prohráli. Harry se podíval na Malfoye a široce se usmál, ale všiml si, že ten se na něj nedívá. S úžasem totiž zíral na Ginny. Vstal a přišel k Harrymu. “Pottere! Musíme si promluvit!” “Tak mluv.” Malfoy se rozhlédl, všichni v síni se na ně dívali. Mluvil polekaným šepotem. “Co tady dělá takhle oblečená?” “Ginny dneska hraje. Katie je na ošetřovně. Neočekáváš snad, že budeme hrát jen v šesti?” “Ale…” “Posaď se, Malfoyi. Hrdinně sněz snídani, protože to bude poslední dobrá věc co se ti dneska stane.” Malfoy se naštvaně otočil a vrátil se ke zmijozelskému stolu. Ron vzhlédl a podezíravě se zahleděl na Harryho. “Co to mělo znamenat?” Harry se na něj podíval, přičemž doufal, že nevypadá tak provinile jak se cítil. “Ále…znáš Malfoye. Myslel si, že na něj šijeme nějakou boudu a s Ginny nás bude hrát osm nebo co. Řekl jsem mu, že Katie je na ošetřovně.” Poté, co nebelvírský tým dojedl, za hlasitého aplaudování ostatních stolů (kromě zmijozelského) opustil Velkou síň a zbytek školní populace se za nimi valil jako láva až na Famfrpálové hřiště. Harry šel k madam Hoochové prověřit možnost výměny hracích postů během zápasu. Nahlédla do knihy *Famfrpál v průběhu věků* od Kennilwortha Whispa a jeho domněnku potvrdila. “Nikde se nepíše, že bys nemohl,” řekla mu. “Proč?” “Pro každý případ,” odpověděl jí Harry záhadně. Pak šel za Lee Jordanem, který hru komentoval a řekl mu, že Ginny bude hrát místo Katie. Zdál se vyděšený. “Proč?” “Leží na ošetřovně s mononukleózou. Do pondělka by měla být v pořádku.” “Cože má?” řekl a oči měl velké jako talíře. Ale, ale, napadlo Harryho. Že by to byl on, kdo se líbal s Katie? Hmm… Madam Hoochová zapískala na píšťalku. Lee se posadil vedle McGonagallové, slabě se usmívajíc, pořád se zdál konsternovaný tím, co mu Harry právě sdělil. Harry a ostatní členové týmu se shromáždili uprostřed hracího pole, zároveň se Zmijozelskými. Všiml si, že dívkami nahradili ty hráče, kteří už ukončili školu. Pansy Parkinsonová a Millicent Bulstrodová byly novými útočníky. Předpokládal, že tu byly i ten den, kdy se tu s Hermionou po běhání srazili s Malfoyem, ale nevšiml si jich, protože celou jeho pozornost upoutaly nové Nimbusy 3000. Crabbe s Goylem byly odrážeči. To snad není pravda, napadlo Harryho. Malfoy byl samozřejmě pořád chytač a teď ještě kapitán - Harry si s ním před začátkem hry musel potřást rukou. Zdálo se, že naproti sobě stojí docela dlouho, oči zúžené, smaragdově zelená proti bouřkově šedé. Pak Harry natáhl ruku jako první a Malfoy poněkud pomaleji pohnul tou svou, aby se střetly. Malfoyova kůže byla suchá a studená, jako by trpěl nějakou oběhovou poruchou. Harry byl rád, když ho pustil. Pak všichni nasedli na košťata a když madam Hoochová zahvízdala, patnáct košťat se vzneslo do vzduch a hra začala. “Angelina Johnsonová se jako první dostala k Camrálu. Předává ho Alici Spinnetové. Podívejte! Přilétá primuska. Alice nahrává Ginny Weasleyové, nahrazující dnes Katie Bellovou, která …není ve své kůži…” dodal Lee přidušeně. McGonagallová po něm vrhla zvláštní pohled. Harry v elipsách létal nad celým polem. Dohlížel na akci, ale také se rozhlížel po Zlatonce. Ginny se zdála být nervózní, když se dostala k Camrálu a potom…“Ach! Ginny Weasleyová upustila Camrál. Teď se ho zmocnil Zmijozel, Bulstrodová nahrává Parkinsonové, ta jí ho opět vrací… Bulstrodová se snaží skórovat… Ano! Skvělý zákrok Rona Weasleyho, nového nebelvírského brankáře!” Ron se široce usmíval, když nad hlavou držel červený míč, ale potom, pořád ještě s Camrálem musel jít do Lenochodího závěsu, aby se vyhnul Potlouku, který na něj poslal Crabbe. Camrál měl zase Nebelvír, ale Ginny se opět stala nejslabším článkem a Zmijozel dostal šanci k útoku, ačkoliv jim Ron zabránil v tom, aby dali gól. Tato situace se opakovala ještě pětkrát, Harry Zlatonku nikde nezahlédl a cítil, že už je to začíná docela zmáhat. Nikdo ještě neskóroval. Harry naznačil madam Hoochové time-out. Přistál na zemi hned vedle ní a Malfoy dosedl o okamžik později. “Proč jsi přerušil hru, Pottere?” Harry ho ignoroval a řekl madam Hoochové. “Chci upravit sestavu hráčů.” “Cože?” ohradil se rozhořčený Malfoy. “To nemůžeš. Žádné nahrazování. Je to v pravidlech.” “To není nahrazování. Všech sedm hráčů bude stejných. Ale někteří budou na jiných pozicích, než na začátku hry.” Madam Hoochová se zadívala na Malfoye. “Je to legální. Běžte za Jordanem, Pottere a oznamte mu změny.” Poté co si s ním Harry promluvil, Lee vyhlásil: “Budou zde změny na nebelvírských hracích postech. Ron Weasley útočník, kapitán Harry Potter brankář a Ginny Weasleyová chytačka.” Všichni diváci ze sebe vypravili šokované zalapání - Harry nebude chytač? Podíval se na místo, kde seděli Weasleyovi. Pan a paní Weasleyovi vypadali tak pyšně, že čtyři ze sedmi nebelvírských hráčů jsou jejich děti, ale teď se zdáli přímo šokovaní, že Ginny bude chytač. Charlie, Bill a Percy seděli v řadě před rodiči. Starší bratři se usmívali a na tvářích jim pohrávaly vědoucí výrazy. Pak Harry uviděl Malfoyův obličej - přímo zuřil. Viděl jak Malfoyovy rty

vyslovují * Nenávidím tě.* Harry se na něj blaženě usmál. Hra znovu začala a byl to rozdíl jako den a noc. Ron, Alice a Angelina si bez námahy přehazovali Camrál tam a zpátky. Ron předstíral, že se chystá prohodit zmijozelského brankáře zleva, pak se jako po másle otočil a prohodil ho zprava. "Deset nula pro Nebelvír!" zakřičel škodolibě Lee Jordan. Stále se to opakovalo a Harry se jako nebelvírský brankář začínal nudit – zmijozelští útočníci se za žádnou cenu nemohli dostat k Camrálu, George s Fredem je neustále zaměstnávali Potlouky, která na ně posílali a všichni zmijozelští měli co dělat, aby se před nimi zachránili. "Padesát nula pro Nebelvír!" křičel Lee. Pak během okamžiku to bylo "Devadesát nula pro Nebelvír!" Harry sotva stačil zamrkat a Lee už hlásil, "Stodvacet nula pro NEBELVÍR!" V davu zavládla masová hysterie. Řev a jásot nabral takovou sílu, že Harry nic jiného neslyšel, ale vůbec mu to nevadilo. Na tribuně si všiml Cho, která z nějakého důvodu seděla blízko Malfoyových. Lucius Malfoy se k ní zrovna otočil, aby jí něco řekl. Ona se na něj usmála a Harry si přál, aby se mohl lépe soustředit na to co mají mezi sebou, ale náhle uviděl jak přímo proti Ginny letí Potlouk. Fred s Georgem se k ní snažili dostat, ale Harry věděl, že to nemůžou stihnout. Srdce mu skočilo do krku, doufal, že o ni nepřijde…ale pak se náhle zjevil Malfoy a postavil svoje koště tak, že perfektně upravené větvičky Nimbusu 3000 mohly zachytit největší nápor Potlouku čímž Ginny zachránil. Dopad Potlouku na Malfoyovo koště byl tak velký, že spadl a otočil se do pozice Hvězdice a Hůl, což byl obvykle brankářský manévr, kdy brankář drží koště jednou rukou a visí za nohu ovinutou kolem násady. Malfoy se znovu vyšplhal na koště. Harry si všiml, že Ginny zuří. "Time-out!" zařval Harry na madam Hoochovou. Harry se znovu snesl na trávu. Malfoy přistál vedle něj o moment později. Madam Hoochová se zdála být netrpělivá. "Chcete znovu změnit pozice, Pottere?" "Ne. Potřebuji si promluvit se zmijozelským kapitánem." Madam Hoochová poodešla, ale jedním okem je neustále sledovala. Harry se pokoušel mluvit tak tiše, aby je neslyšela. "Malfoyi! Co si sakra myslíš, že děláš?" "A co si myslíš ty, že si myslím že dělám? Ten Potlouk šel přímo po Ginny!" zašeptal zpátky vztekle. "Ty jsi kapitánem Zmijozelu - tak se tak chovej! Ginny je tady, aby vyhrála, stejně jako všichni ostatní. Pokud si bude myslet, že jsi ji zachránil protože...prostě protože… nikdy s tebou znovu nepromluví, to ti můžu garantovat. Je na to tak pyšná. A řeknu ti ještě něco jiného Malfoyi. Nenasadil jsem ji, abych tě naštval. To je prostě taková prémie navíc. Postavil jsem ji, protože je zatraceně dobrá a protože díky ní vyhrajeme. NE proto, že se k ní zkoušíš chovat hezky. Teď není čas na ohledy. Tohle je válka. Uvědom si, na které straně stojíš. Nechci, aby někdo říkal, že jsme tuhle hru vyhráli jenom proto, že jsi ji pustil. Nechci, aby naše vítězství bylo takhle pošpiněno." Malfoy se do něj zabodával pohledem, pak se ohlédl na Ginny. Harry se po ní taky podíval. Ginniny vlasy se vysmekly z copu a v očích měla divoký pohled. Takhle naštvanou ji Harry ještě neviděl a byl rád, že se tentokrát nezlobí na něj.. "Už mi věříš? Pokud by pohled mohl zabíjet…" "Jo, jistě. A ty bys tancoval na mém mrtvém těle." "Takže můžeme jít konečně vyhrát?" Malfoyovi poklesla čelist. "Tak mě sleduj." Harry se rozesmál na celé kolo. "Neřekl jsem, že vyhraješ ty." Znovu se vznesli do vzduchu a madam Hoochová zapískala na píšťalku, čímž znovu zahájila hru. Ron, Alice a Angelina získali dalších čtyřicet bodů, teď to bylo stošedesát k nule. I když by se Malfoyovi zázračně podařilo chytil Zlatonku před Ginny, pořád vyhrají. Harry v malých kruzích létal od jedné obruče ke druhé, aby se o něj nepokoušela závrať. Pak uviděl Zlatonku. Byla tak stopu nebo dvě od středního pásma zmijozelské obrany. Měl velkou chuť ji chytit, ale věděl, že nesmí – byl by to faul, kterému se říká Pytlačení. Zlatonky se mohl dotknout pouze chytač. Rozhlédl se a došlo mu, že se nemusí obávat. Ginny mířila k Zlatonce, Malfoy se ve středu hřiště obrátil a letěl k ní z opačné strany. Neměl možnost se k ní dostat jako první, ačkoliv to vypadalo, jakoby se o to pokoušel. Další věc, co Harry zahlédl byla Ginny létající v kruzích nad celým hřištěm, v ruce držela Zlatonku, davy řvaly a skoro ochraptělý Lee Jordan hlásil: "A GINNY WEASLEYOVÁ CHYTILA ZLATONKU! NEBELVÍR VÍTĚZÍ, TŘISTADESET NULA!" To bylo neslýchané. Zmijozel ani jednou neskóroval. Harry a zbytek týmu přiletěli k Ginny. Chytili se za ruce a nohy, každý líbal každého: Ron a Harry, Ron a Alice, George a Angelina (ačkoliv nikdo se nelíbal tak jako oni), Fred a Ginny a pak konečně Harry - konečně se ocitl tváří v tvář Ginny. Vypadala ještě krásněji než ji kdy viděl, oči jí zářily, tváře červené, vlasy divoce poletující kolem hlavy. Široce se na ni usmál a objal ji pažemi, pak ji hlasitě políbil na pusu, rychle, než ztratil nervy. Beze slova na něj zírala, až ji dav uchvátil a oddělil je, vzrušené páry přecházely od jednoho ke druhému. Harry se otočil a zjistil, že stojí přímo proti Hermioně. Byla sinalá vzteky. Silně mu dupla na levou nohu, protočila se na ní podpatkem a vztekle odcházela, přičemž odstrkovala všechny stranou. Harry zařval a začal poskakovat, oči sevřené bolestí. Když je znovu otevřel, v noze mu tepalo, ale zjistil, že si toho nikdo nevšiml. Počkat…špatně. Malfoy se díval přímo na něj a uculoval se. Tomu to určitě připadá velice zábavné, myslel si Harry. Jenomže pak si všiml, že Malfoy má velice málo důvodů k radosti. Snape a Lucius Malfoy, stejně jako několik spoluhráčů ho obstoupilo a jejich hlasy se postupně zvyšovaly. Harry viděl, že Malfoy bezmocně zvedl ruce, vrtěl hlavou a krčil rameny. Harry si vzpomněl, že Snape o Malfoyovi a Ginny ví, takže měl pravděpodobně podezření, že Malfoy hru pustil. Harry zuřil. Rozhodně nechtěl, aby si lidi mysleli, že právě proto vyhráli. Harry si nebyl jistý proč, ale přišel k vzteklým Zmijozelským, kteří se kolem Malfoye shromáždili. Už z dálky slyšel poznámky jako, "Dopustit, aby nad tebou vyhrála holka..." Protlačil se davem, až se konečně zastavil naproti Malfoyovi. Najednou bylo ticho. Draco Malfoy stál a díval se na něj s kamennou tváří. Harry k němu napřáhl ruku. "Dobrá hra, Malfoyi." Malfoy jeho ruku přijal, ale rychle ji zase pustil. Nic neřekl a tak Harry pokračoval. "Vím, že jsme tě s Ginny překvapili. Neměl jsi příležitost zjistit jak je dobrá. Sám jsem to nevěděl dokud jsem s ní tohle léto nehrál u Weasleyových. Dokonce ani Charliemu se ji nikdy nepodařilo porazit – jak sám řekl." Počkal, až to zástup vstřebá, velký chytač Charlie Weasley nikdy neporazil svou malou sestru? Harry slyšel mumlání. "A k tomu ještě Ron – prostě jsi to nemohl vědět. Nikoho z nich jsi hrát neviděl, že?" Malfoy se na něj vděčně podíval. Harry to ocenil přikývnutím a pak se otočil k odchodu. Na okamžik zachytil pohled Luciuse Malfoye – byl to ten nejstudenější výraz jaký kdy Harry viděl. Cítil se, jako by se napil ledové vody. Odvrátil se od Malfoyova otce a pospíchal ke šťastnému zástupu Nebelvírských fanoušků a s úsměvem se duševně připravoval na oslavu, která bude pokračovat ve společenské místnosti. Najednou si vzpomněl na Cho, jak se během hry bavila s Luciusem Malfoyem. Otočil se, aby ji našel. Zvláštní. Pořád ještě seděla na svém místě a hleděla do prostoru. Nikdo s ní nebyl. Všichni ostatní byli dole na hřišti a oslavovali nebo se vydali

zpátky do hradu. Pomalu vystoupal na tribunu a opatrně se k ní přiblížil. Pořád se ještě nepohnula. Harrymu se sevřelo srdce, je v pořádku? Co jí Malfoyův otec provedl? Ale když konečně stál před ní, zdálo se, že se najednou probudila. “Ach, ahoj Harry. Skvělá hra! Gratuluji!” Díval se na ni s nakrčeným čelem. Chovala se, jakoby se nestalo nic špatného, jakoby před chvilkou nebyla prakticky v kómatu. Posadil se vedle ní. “Jsi v pořádku?” “Samozřejmě. Proč bych nebyla?” Nevěděl proč, ale něco se mu nezdálo. Uvrhl ji do nebezpečí? Náhle vypadala ustaraně. “Harry? Děje se něco? Můžu políbit vítěze?” Harry se ze sebe snažil setřást pocit znepokojení. Slabě se na ni usmál, zatímco se k němu pomalu nakláněla. Když se jejich rty setkaly, roztála tak, jak ještě nikdy předtím. Vždycky měl pocit, že její polibky jsou nějak mechanické, jakoby zinscenované. Teď to bylo jiné, teď… Harry ji pevně sevřel a cítil, jak mu svými prsty vjíždí do vlasů. Rychle otevřel oči, ale Famfrpálové hřiště bylo opuštěné. Nebyl tu nikdo, kdo by je mohl vidět. Znovu oči zavřel, přičemž si neustále zkoušel připomínat, jak je skvělé, že se s Krumem pomalu dávají dohromady, takže ta maškaráda brzy skončí. Je to snad kvůli tomu? Zajímalo Harryho. Zakázané muchlování? Pokud ano, tak v tom byla velice dobrá. Harry byl rád, že se ještě nerozešli. Kdesi hluboko v mysli sice měl nějaké pochybnosti, ale hned je potlačil. (Ta, která se týkala Ginny, nezmizela tak rychle jako ta, podobající se Hermioně. Ginny se ho nepokusila zmrzačit.) Přestal nad tím dumat a stal se, alespoň pro tuto chvíli, jen dalším obyčejným patnáctiletým chlapcem, líbajícím svou přítelkyni.....

Souboj se Snapem

Harry vítězství oslavoval celý víkend. V pondělí ráno se vzbudil s pocitem jakoby měl kocovinu. Věděl, že bolest hlavy nijak nesouvisí s jeho jizvou. Byl to prostě pocit, který se dostavuje, když do Vás narazí každodenní realita – což byly Lektvary. První hodina po snídani. Harry zasténal, když se vlekl po kamenných schodech s Ronem, Hermionou a zbytkem nebelvírských a zmijozelských studentů pátého ročníku. Hermiona s ním pořád nemluvila. (Ráno sice sešla po schodech, aby si spolu zaběhali, ale po celou dobu se s ním odmítala bavit.) Nápadně se tak lišila od všech ostatních (mimo zmijozelských), kteří s Harrym zacházeli jako s ještě větším hrdinou než obvykle, díky tomu, že byl kapitánem týmu, který dosáhl tak fantastického vítězství. Ronovi se také dostalo obdivu. Padmě Patilové se jako jediné ze všech podařilo v neděli získat pozvání od svého dvojčete do nebelvírské společenské místnosti a tak ona a Parvati strávily s Ronem spoustu času, který vypadal, jakoby takovému štěstí nedokázal uvěřit - obklopený nádhernými dvojčaty, visících na každém jeho slově. Rozhodně tomu neublížilo ani to, že právě adoptoval roztomilé drobounké koťátko, které k němu rychle přilnulo. Patilova dvojčata se rozplývala na každým Stříbřenčiným zívnutím, protažením, způsobem, jakým si umývala obličej, stejně jako tím, jak se snažila vyškrabat se po Ronově hábitu do jeho náruče. Po Vánočním plese by Harryho nepřekvapilo, kdyby Padma Ronovu existenci vůbec nebrala na vědomí, ale teď byl hvězdou nebelvírského famfrpálového družstva. Hermiona vypadala, že se na Rona zlobí stejně jako na Harryho. Pokaždé, když zvedla hlavu od knih a podívala se na Rona a dvojčata, vysílala směrem k němu vražedné pohledy. A Ginny! Další mimořádná věc se stala v neděli, když se velká síň zaplnila poštovními sovami a skoro všechny se při snídani snesly k nebelvírskému stolu s pozvánkami pro Ginny od různých chlapců, na procházku kolem jezera nebo po školních pozemcích. Některé z nich ani nepotkala nebo s nimi nikdy nemluvila. S každým dalším dopisem, který přečetla, rudla čím dál tím víc. Sovy nepřestaly přilétat, ani když byla ve společenské místnosti. Znovu a znovu tloukly svými křídly do okna, aby se dostaly dovnitř. Harry věděl, že kdyby šel k oknu a otevřel ho, sovy by letěly rovnou k Ginny, ale to by jí neudělal. Mohl říct, že nenadálá pozornost, které se jí teď dostávalo ji značně uváděla do rozpaků. Když jí podával další dopis, tiše navrhl, aby poslala svou vlastní sovu - Malfoyovi, takže by se mohli setkat v učebně lektvarů. Vděčně se na něj usmála - sovy nebudou moci přiletět tam, kde nejsou okna. Zůstala v podzemí skoro celé odpoledne, zatímco Harry bojoval s touhou je tam zkontrolovat. K tomu, jak jí po zápase políbil se už nevrátila a on o tom před ní taky nezačínal. Chovali se, jakoby se to nestalo (kromě toho, že z Hermioniny reakce Harryho pořád bolela noha). Harry také viděl, jak nasupeně se Hermiona na Ginny dívá. Myšlenky na Malfoye a Ginny Harryho přiváděly ke Snapeovi a své matce – jinou kombinaci Nebelvíru a Zmijozelu. Když se vydal dolů do podzemí, Harry vzpomínal na to, co mu Snape řekl o ní a o lektvarech. Vyznělo to tak, že Snape poslední dobou na Harryho matku hodně myslel, zatímco se zabýval svojí tajnou prací. Vypadalo to, že se pořád obviňoval, protože ji nedokázal uchránit před Vodemortem. Snape by zřejmě byl lepší strážce tajemství než Pettigrew, uvědomil si Harry. Vzpomínal si na soudní proces, který viděl v Brumbálově Myslánce - kamenné tváře Smrtijedů a jak si Brumbál stoupl a bránil Snapea, když se ho Karkarov pokusil zařadit mezi ostatní, co se vyhnuli Azkabanu. Pokud by tu byla nějaká možnost, aby tomu lépe porozuměl, aby pochopil, co na něm matka viděla, proč mu Brumbál důvěřuje…A pak, když vybaloval své pomůcky do lektvarů, na to přišel. MYSLÁNKA. Kdyby Snape měl Myslánku a používal ji, aby tam mohl dát své vzpomínky, které měl na Harryho matku…a kdyby Harry našel nějaký způsob jak se do podívat, jako do Brumbálovy Myslánky….bylo to riskantní. A možná trochu agresivní, bylo by to jako číst něčí deník. Harry potřásl hlavou. Bude o tom všem přemýšlet později. Dokonce ani nevěděl, kde Myslánku vzít…. „Pottere? Pottere!“ pronikl Snapeův hlas Harryho zmatenými myšlenkami. Harry škubl hlavou a vzhlédl. Kolikrát už Snape opakoval jeho jméno? „Ano, pane profesore?“ řekl, jak nejzdvořileji mohl, což vůči němu nebylo jeho obvyklé chování. Snape poznal rozdíl a vypadal zdeptaně. „Nesnědl jste náhodou * Crocus colchicum * namísto připravování protilátky proti hadímu uštknutí?“ „Jestli jsem nesnědl – co?“ Snape si zhluboka povzdechl. „Kdo může říct Potterovi, proč jsem se ho zeptal, zda nesnědl * Crocus colchicum *?“ Hermionina ruka se vymrštila. Její obličej vypadal chmurně. Výjimečně Snape nezaváhal a vyvolal ji. Hermiona vypadala, jakoby se pokoušela, aby její já-vím-všechno vyznělo ještě protivněji než obvykle. „* Crocus colchicum * je speciální druh květiny, která je vysoce toxická. Ve starověkém Řecku jedli otroci její bobule, aby jim bylo zle a nemuseli pracovat.“ přičemž přes celou místnost Harrymu věnovala tvrdý pohled. Podle Harryho to Snape viděl - v koutku úst mu totiž

pohrával úsměv. Opravdu si vychutnával, když viděl, že Harry s Hermionou stojí proti sobě. Skvělé, napadlo ho. Z jakého důvodu se ho vlastně pokouším pochopit? Ale pak si vzpomněl na Snapeův rozhovor se Siriusem o tom, proč ho Harryho matka opustila kvůli jeho otci. Něco mu uniklo, ale co? Snape se postavil před třídu. „Protože obvykle nemáte ve svých zásobách *Hieracium venosum* nebo chřestýší plevel, přinesl jsem nějaký od profesorky Prýtové, který vypěstovala ve svých sklenících. Nyní pojďte sem a vezměte si jednu rostlinku…“ Harry se snažil na svou práci soustředit. Byl ve dvojici s Ronem, zatímco Hermiona pracovala s Nevilem. Všiml si, že Malfoy nevypadá zrovna nejlíp, byl ještě bledší než obvykle - pokud to vůbec bylo možné a měl tmavé kruhy pod očima. Třel si paže pokaždé, když si myslel, že se nikdo nedívá. Harry přemýšlel nad chladným pohledem Luciuse Malfoye, který do něj v sobotu zabodl, a nad tím, jak se s partou zmijozelských a Snapem spolčil proti svému synovi. Co mu otec provedl? Přemýšlel Harry. Vzpomněl si jak mu řekl o zákonných kletbách, které jsou stále velice bolestivé... Malfoy rozhodně vypadal, že ho něco bolí. Harryho krátce napadlo, co mu asi jeho otec udělal pokaždé, když byl Zmijozel rozdrcen při famfrpálu. Potřásl hlavou, nebylo rozumné nad tím přemýšlet. Nebyla jeho vina, že Malfoyův otec nedokáže pochopit, že je to jen hra. *Jenom hra.* Harry se pro sebe usmál. Nikdy si nepředstavoval, že by takhle o famfrpálu přemýšlel. „POTTERE!“ zakřičel Snape znovu, Harry se pak snažil, aby se mu myšlenky nezatoulaly jinam. Ačkoli…, uvažoval, …jsem pravděpodobně ten poslední, kdo někdy bude potřebovat prostředek proti hadímu uštknutí….
Po vyučování Harry spěchal do společenské místnosti, aby mohl Siriusovi poslat dopis a zeptat se ho, zda-li zná nějaký způsob jak získat Myslánku. Harry mu řekl, že by mu mohl zaplatit penězi co má u Gringottových. Doufám jen, že to nebude stát deset tisíc galeonů, pomyslel si. Kolik tak může stát? Harry o Myslánce přemýšlel během celé večeře. Byl nějak nesoustředěný. Když se dostavil na zvěromázský trénink, profesorka McGonagallová tam zase nebyla. Zatímco ji hledal, cítil se, jako by se probudil. Brumbál tam také nikde nebyl. Pak se podíval ke krbu a na římse našel vzkaz, aby přišel k Hagridovi. To je zvláštní, pomyslel si. Kráčel po svažujícím se trávníku až k Hagridovu stubu, zatímco se v prosincovém větru pěkně třásl - nevzal si plášť. Jeho černý školní hábit povlával kolem něj. Když dorazil k ohradě se Zlatým Griffinem, byl rád, že s sebou na tréninky přestal brát Sandy. Vlastně se v tu dobu o ni starala Ginny a nosila ji kvůli němu pod hábitem omotanou na své paži.Také byla jediná, kdo věděl o cvičení (nehledě na to, že pro ni bylo těžké mu cokoliv odmítnout - pokoušel se kvůli tomu necítit provinile). Profesorka McGonagallová stála před ohradou a čekala na něj. Během minulého pátečního cvičení mu řekla, že jí Brumbál pověděl o jeho přání změnit se ve Zlatého Griffina. Nezdála se překvapená. Naštěstí se Griffin od pravého lva moc nelišil, potřeboval se jen naučit, jak udělat křídla, jinak to už skoro měl. To, naučit se snášet nesnesitelnou bolest a udržet si Griffinovu podobu déle než dvě vteřiny. „Dobrý den pane Pottere,“ přivítala ho a také se poněkud otřásla zimou. „Dobrý den, paní profesorko.“ „Jako ředitelka Vaší koleje mám v této věci volnou ruku a dávám Vám povolení strávit tento týden spaním zde se Zlatým Griffinem. Je to nezbytný krok Vašeho tréninku. Potřebujete si vytvořit pouto se zvířetem, ve které se chcete proměnit.“ Harry si přitáhl hábit těsněji k tělu, když ho ovanul studený vzduch. „Spát? Tady? Nemohli bychom toho Griffina vzít do hradu?“ „Ne, nemůžeme.“ „Dobře, ale co si budou myslet ostatní, když celý týden nebudu spát ve své posteli?“ „Hmm…“ řekla zamračeně. Pak se rozzářila. „Ach. Dostanete školní trest. Celý týden.“ „Školní trest. Za co?“ „Řekneme, že jste zůstal dnes v noci venku bez povolení, a proto Vám dám po celý zbytek týdne školní trest. Během školního trestu budete, budete…“ „Leštit poháry v Pamětní síni za pomoci mudlovských metod?“ Přikývla. „Vynikající.“ Harry se ušklíbl. „Ron to jednou dělal. Přál jsem si být s ním, já jsem musel pomáhat Lockhartovi odpovědět na dopisy jeho fanoušků…“ Zdálo se mu, že viděl jak se jí úsměvem zachvěly koutky úst, ale za ta léta se už dokázala ovládat. „Takže už máme přijatelnou výmluvu. Hagrid mi řekl že už jste měl nějaký kontakt s tímto tvorem…“ „Dovolil mi nakrmit ho a dvakrát jsem letěl na jeho zádech. Ale musím se ujistit, že s sebou nemám svého hada… Jednou šel po mě, když jsem ji měl u sebe.“ „Ano, přirozeně. Tohle Griffin dělá, Pottere. Jste si tím jistý? Proměnu ve lva jste už téměř zvládl. Ne, že bych si na začátku vybrala zvíře jako je lev. Není moc nenápadný.“ „Jsem si jistý, paní profesorko. Cítím, že je to tak…správně.“ Přikývla. „Vím co myslíte. Většina z nás, Zvěromágů, si myslí, že MY si vybíráme zvířata, ale vždy jsem měla pocit, že je to naopak. Zvířata si vybírají NÁS.“ „A já to nedělám proto abych byl nenápadný. Cítím se spíš, jako bych se připravoval na boj.“ Znovu přikývla, rozuměla mu. Nikdo z nich nevyslovil jeho jméno. „Mám ještě jednu otázku, paní profesorko. Není příliš zima na to, abych spal venku?“ Znovu se zachvěl. Usmála se. „Myslíte si, že tento Zlatý Griffin spí v takové zimě? Opravdu, Harry, v Bradavicích nejsme ke zvířatům krutí. Tohle není Kruval. Griffinové pocházejí ze středního východu a severní Afriky. Mají rádi horké počasí. Vzduch v ohradě je začarovaný tak, aby tam bylo teplo . Přes den, když svítí slunce jen trochu. Možná jste si toho během vyučování nevšiml. Když je noc, teplotu zvyšujeme. Nemusíme Griffina držet v ohradě nebo za zdí, nerad se zatoulá z pohodlí jaké tu má. Když jste na něm letěl, jak dlouho byl s Vámi ve vzduchu?“ Harry se zamyslel. „Možná pár minut.“ „Vidíte? Silně chtěl se dostat zpátky do tepla. Přečetl jste si něco o Griffinech, jak jsem Vám navrhovala? Protože musíte vědět, vše co je možné. Příští týden Vás vyzkouším.“ Páni, pomyslel si Harry. Nikdo neřekl, že budu ještě psát test. Ale přikývl. „Výborně. Spěte dobře.“ Otočila se k odchodu. „Paní profesorko, už ehm…jedl?“ Opatrně se na zvíře podíval. „Ano, Hagrid mě ujišťoval, že dostal na večeři dvě stě liber syrového skopového. Dobrou noc Pottere“ Otočila se a vydala se zpátky k hradu. Harry se otřásl a znovu se podíval na Griffina. Skvělé, pomyslel si. Jestli je tam opravdu teplo, bude lepší když budu uvnitř. Přelezl plot a dopadl na měkkou půdu. Najednou cítil, jak ho zahalilo teplo a úlevou zavřel oči. Připadal si jako, by se najednou přemístil do tropů. Profesorka McGonagallová si nedělala legraci. Opatrně se přiblížil ke Griffinovi. Bez Hagrida nikdy nebyl tak blízko. Měl bych s ním navázat kontakt, pomyslel si. Přiblížil se blíž ke spícímu zvířeti, vypadal mnohem víc jako lev. Přikrčil se k němu a položil mu ruku na bok, sálalo z něj teplo. Slyšel, jak Griffin přede. Sundal si hábit, smotal ho místo polštáře a stočil se vedle něj. Cítil jeho dech na svých zádech, cítil jeho předení v mysli. Chvíli ještě pozoroval oblohu, protože obvykle chodil spát mnohem později. Otočil se na záda a díval se, jak hvězdy září na noční obloze, pak zavřel oči a pokusil se představit si sebe sama letícího vzduchem, představit si, jak je Zlatým Griffinem…

Lest se školním trestem vyšla skvěle. Po první noci profesorka McGonagallová sehrála scénu, kterou napálila celou kolej. Harry se zašklebil a pokoušel se vypadat kajícně, že byl celou noc venku. Oznámila mu trest a pak odešla ze společenské místnosti, místa, kde ji viděl jen párkrát za celou dobu co chodil do Bradavic. „No nazdar," řekl Ron Harrymu, když odešla. „Zůstat venku celou noc. Co tě k tomu vedlo?" Harry se podíval na Hermionu, která se zatvářila tak vítězně, jakoby ho sama práskla. Harry pokrčil rameny. „Teď ti to nemůžu vysvětlit. Pojď na snídani."
McGonagallová byla dobrá, pomyslel si, moc dobrá. Cítil se pokořený, když byl přede všemi zavolán na kobereček. Byl prefekt, od něhož se očekávalo, že půjde příkladem. Každou noc chodil k Hagridově boudě spát do ohrady s Griffinem. Po první noci si ale používal neviditelný plášť; takže ho nikdo nemohl vidět, jak se v noci krade po školních pozemcích. V úterý ráno se probudil s velkou tlapou kolem sebe. Vypadá to, myslel si, jako bych byl pro to zvíře nějaká hračka. Po čtvrteční noci se cítil připravený proměnit se, včetně křídel. Zavřel oči, usilovně se soustředil, potom ucítil jak se mu mění každá kost v těle. Spustil se na všechny čtyři, jeho mohutné tlapy se dotkly země obrostlé mechem vedle skutečného Griffina. Pak se s velkým úsilím soustředil ještě víc, roztáhl křídla a otočil se, aby si je mohl prohlédnout, jak nejlépe mohl – zlaté, průsvitné a silnější než si kdy představoval. Podíval se na Griffina. Byl teď vzhůru a díval se na něj. O-ou, pomyslel si Harry. Mohl by být vyplašený? Mohl by chtít bojovat s jiným Griffinem? Griffin také roztáhl křídla a s krátkým rozběhem se vznesl do vzduchu. Harry zalapal po dechu a zhroutil se na zem, podržel si Griffinovu podobu dobré dvě tři minuty. Byl to jeho rekord. Naneštěstí, jestli si opravdový Griffin myslel, že se pokusí letět s ním, tak mu přeskočilo. Harry neměl zájem se na zem zřítit v lidské podobě a pak trávit čas na ošetřovně. Griffin kolem něj kroužil a pak se vrátil na zem. Vztyčil hlavu, podíval se na Harryho a pak se znovu položil – znovu vypadal ospale. Harry ho následoval, opět se vedle něj stočil a upadl do hlubokého spánku. Pokoušel se zapomenout na bolestivou přeměnu, kterou měl za sebou. Cítil se, jakoby ho právě popravili a někdo svou práci zpackal jako u Skoro bezhlavého Nicka. Ale když se znovu přitiskl ke Griffinovi, teplo zvířete a rytmus jeho dechu prostoupily jeho tělem a on už za chvíli mírně podřimoval. Bolest ho opustila, zatímco se mu zdál sen, který si nezapamatoval.....
Byla sobota ráno před tím než přišla odpověď na dopis, který poslal Siriusovi společně s velkým balíčkem. Hedvika skoro pustila Myslánku na Ronovu hlavu, který seděl hned vedle Harryho. „Hej!" zakřičel Ron a vyplivl kus ryby, kterou právě žvýkal. „Ééééé!" ucukla Ginny. Zrovna se natahovala pro kousek topinky a kus Ronova plivance jen těsně minul její ruku. Will Kratiknot, který seděl vedle ní se smál do svého pomerančového džusu a u nosu se mu dělaly bubliny. Amy a Andy Donegalovi se drželi za břicha a neovladatelně se smáli téhle řetězové reakci. Harry chytil balíček a okamžitě pochopil Hedvičin problém (a to byla rozhodně větší než Ronova sova, Papušík). Balíček měl okolo osmnácti palců v průměru a skoro stopu do výšky. Harry ho vrazil pod stůl a sundal z Hedvičiny nohy Siriusův dopis. Ron natáhl krk, aby si to mohl přečíst, ale Harry se odvrátil. Rom se zamračil.

Drahý Harry,
tady je ta Myslánka. Nebyla tak drahá jako Kulový Blesk, ale bylo to těsně.
No páni, pomyslel si Harry.
Cenu můžeme probrat později. Řekl jsi, že se mnou potřebuješ naléhavě mluvit. Nejlepší by asi bylo, kdybychom se sešli ve společenské místnosti u krbu, jednu hodinu po půlnoci. Do té doby…Sirius.

Harry si dal dopis do kapsy, zvedl se od stolu a sebral Myslánku, aby ji odnesl do kufru. Když odcházel, Hermiona ho zastavila. „Harry!" Zmateně se otočil. Najednou s ním zase mluví? „Máš rozvázané boty," řekla. Harry držel Myslánku v pravé ruce a Hermina byla po jeho levé. Podíval se dolů, obě boty byly v pořádku. Znovu k ní vzhlédl. Něco si dávala do kapsy. „Kdyby ses viděl!" řekla prozpěvujícím hlasem a vrátila se zpět ke svému jídlu. Harry protočil oči a pokračoval ve své cestě. Skvělé. Mluví se mnou za jediným účelem, abych si připadal jako idiot. Odešel bez toho, aby se jedinkrát ohlédl. Čekal na odpověď celý týden a ten se neuvěřitelně vlekl. Zato zbytek dne se zdál tak dlouhý, jako předchozích pět dohromady. Harry sledoval každou minutu, která utíkala mučivě pomalu. Trénoval s týmem Famfrpál, četl Bouři, hrál s Ronem šachy…a po ranní příhodě ve Velké síni se s Hermionou sobě pečlivě vyhýbali. Harry byl docela rád, že konečně spí znovu uvnitř. Ačkoli se doopravdy nevyspí, dokud si nepromluví se Siriusem. Když kolem tři čtvrtě na jednu několik zbylých studentů opustilo společenskou místnost, Harry si s úlevou oddechl, přešel k ohništi a svalil se do křesla, kde čekal na Siriuse. Jakmile se objevil, Harry nadskočil, stále si nemohl zvyknout na tento způsob komunikace. Měl štěstí, že ho nechytili ve Snapově kabinetě - rozhodně ho překvapilo, když se Siriusova hlava objevila v jeho krbu. Sirius se na něj usmál. „Ahoj Harry. Jak se máš?" Vypadá unaveně, napadlo Harryho. „Dobře. Díky za poslání Myslánky." „Vadilo by ti, kdybys mi řekl na co ji potřebuješ?" Harry se mu nedokázal podívat do očí. „Chci ji dát…příteli. Jako dárek." „Aha," Sirius vypadal pochybovačně. „To je nějaký dárek." „No, je to někdo, kdo ji opravdu potřebuje. Má v hlavě zamčeno spoustu vzpomínek." „Odkud vlastně víš, co je Myslánka?" Harry se ušklíbl. „Brumbál jednu má. Já…náhodou jsem tam spadl a…" „A plánuješ "náhodou" spadnout i do téhle? Bude si tvůj přítel myslet, že jeho myšlenky jsou stále *jeho*?" Harry se na něj provinile podíval. „Je to pro Snapea." Sirius vypadal šokovaně. „Asi nechci vědět co přijde dál. Snape? Ty chceš Snapeovi dát Myslánku?" „To není všechno. Musím se k něčemu přiznat. V říjnu, když jsi se Snapem mluvil v jeho pracovně, byl jsem tam. Pod mým neviditelným pláštěm. Všechno jsem slyšel, o Mnoholičném lektvaru, o…o mé mamince a Snapeovi, o Malfoyových, o Smrtijedech blízko vesnice Wesleyových…" „Tys tam byl!" Sirius se zdál rozzuřený. Harry si myslel, že je rozzuřený kvůli němu, ale nebyl. „Jestli jsi tam byl, někdo jiný mohl ještě jednodušeji….ach, Harry, neměl jsem v úmyslu na tebe křičet, je to jen…bezpečnost…" Harry se díval na zem. „Omlouvám se. Když jsem vklouzl do jeho pracovny, nevěděl jsem, že s ním budeš chtít mluvit. Byl jsem tak překvapený, že jsem málem vykřikl, když se tvoje hlava objevila v krbu. Budu mít štěstí, pokud mi nedá školní trest na celý měsíc. Prosím, neříkej mu to." „Ten neviditelný plášť…" zamumlal Sirius a potřásl hlavou. Harryho napadlo, že vzpomíná na všechny rošťárny, které společně s jeho otcem pomocí něj napáchali. Harry

si přál, se na některé Siriuse zeptat, ale teď nebyl správný čas. „Siriusi?“ odvážil se. „Až se Snapem použijete lektvar…buď opatrný, dobře?“ Sirius se na něj znovu usmál. „Slibuju.“ „Chci říct…Lucius Malfoy se zdá pěkně bezohledný. Dokonce i k vlastnímu synovi…“ Připomněl si, jak Malfoy v pondělí vypadal a mimoděk se otřásl. Pak si vzpomněl, že Lucius Malfoy mluvil po famfrpálovém zápasu s Cho, chovala se zvláštně…vypadala, jako kdyby byla v transu… Řekl to Siriusovi a tomu se rozšířili oči. „Harry, tohle nezní dobře. Co se stalo potom?“ Harry zrudnul. „No?“ pobídl ho. „Pak, my…my jsme…“ „Co?“ Sirius začínal být netrpělivý. „Líbali jsme se,“ řekl Harry velice tichým hlasem. Sirius náhle vybuchl smíchy. Snažil se uklidnit, ale stále se otřásal. „Promiň Harry, pořád si ještě nemůžu zvyknout, že už nejsi malé dítě. A najednou je z tebe teenager s rozbouřenými hormony. Než mi to dojde, tak už z tebe bude děda.“ „Pokud se dožiji konce studia v Bradavicích,“ řekl Harry mrzutě. Sirius se na něj znovu vyrovnaně podíval. „Harry. Takové řeči nechci slyšet. Neřekl jsi mi, že máš přítelkyni.“ “No, jo,” byla Harryho výřečná odpověď. Nechtěl zrovna teď zasvěcovat Siriuse do Plánu Viktor Krum. „Přál bych si, vědět co jí říkal. Nezdálo se, že jen nezávazně tlachali.“ Sirius zamyšleně přikývl. „Souhlasím, dělal to z nějakého důvodu. A ty se jí pravděpodobně nemůžeš zeptat, protože pokud je pod nějakým kouzlem, tak si stejně nebude nic pamatovat. Ale možná bys měl být opatrný, když budete spolu. Jen pro jistotu. Ubezpeč se, že máš hůlku pořád u sebe. nepolevuj v ostražitosti. Je mi jasné, že je těžké dávat pozor a zároveň se líbat….“ „Siriusi!“ Harry se smál a znovu zrudl. „Teď se tomu směješ, ale přemýšlej o tom. Jak se někdo může k mladému klukovi dostat lépe, než přes jeho děvče?“ Harry přikývl. „Opravdu na to budu myslet. Víš, že Hermiona byla unesena. Zajímalo by mě, jestli není pod kletbou Imperius. Říkala…dělá věci…“ Sirius zvedl obočí. „Jaké věci?“ Harry se rozpačitě podíval jinam. „Raději bych to neříkal. Ale na tom teď nezáleží. Momentálně spolu nemluvíme.“ „Ty a Hermiona? Proč?“ „To je na dlouho….“ Co vlastně chtěl Siriusovi povědět? Že také líbal Hermionu? (Dobrá, bylo to trochu víc než líbání.) A že se mu pokusila rozdrtit nohu, když ho viděla líbat Ginny? Harry nechtěl, aby si Sirius myslel, že úplně ztratil sebeovládání a líbá každou dívku, kterou uvidí. „Posel se blíží,“ zasyčela Sandy. Harry zvedl hlavu. Posel? Koho tím myslela? „Siriusi, bude lepší, když půjdeš. Někdo jde. Díky za všechno. A nezapomeň na to, co jsem říkal o opatrnosti.“ „Ty taky.“ A odešel. Oheň v ohništi už zas normálně plápolal. Sedl si zpátky do křesla a čekal, kdo se objeví. O pár minut později začal dřímat. Najednou si Hermiona sedla na jeho klín, dala mu ruce okolo krku a položila mu hlavu na rameno. „Harry,“ zašeptala. Harry překvapeně otevřel oči, nevěděl co má dělat nebo říct. „Hermiono!“ bylo všechno co vymyslel, šokovaně na ni zíral a nemotorně ji objal. „Proč jsi…“ podala mu Siriusův dopis. Uvědomil si, že mu ho musela sebrat z kapsy při snídani, když ho upozornila na tkaničky. Upřeně se mu podívala do očí, vypadala zkroušeně. „Harry omlouvám se. Já … já byla tak…“ Položil jí prst na rty. „Ne. Měl jsem ti o Sandy říct. Ale některé další věci…ty, ti opravdu ještě říct nemůžu. Dokonce ani Sirius o nich neví. Ale ty budeš. Nakonec. Slibuji.“ Jeho hlas zjemněl. „Chyběla jsi mi.“ Smutně se usmála. „Dobře. Už to nikdy nedělej.“ Harry byl zmatený. „Nedělej co?“ Podívala se dolů. „Nelíbej Ginny.“ Znovu se na něj podívala. „Já vím, já vím. Měla bych se chovat dospěleji. Byl jsi v davu lidí a ona právě vyhrála týmu zápas….Nikdy bych nevěřila, že můžu tak vybuchnout žárlivostí jako tehdy…“ Usmál se na ní a zatahal ji za nos. „Moje noha si to chvíli bude pamatovat. To mi mělo zabránit v toulání?“ Hermiona si zakryla tvář rukama. „Ach bože, nechtěla jsem ti ublížit! Nemůžu uvěřit, co jsem to udělala!“ Odtáhl jí ruce z tváře a prstem jí zvedl bradu. „Můžeš mi to teď vynahradit,“ řekl jí tiše. Jejich rty se jemně setkaly, jeden váhavý polibek za druhým. Pak Harry pomalu otevřel pusu, zvedl ruce a jemně jí zatlačil bradu dolů, líbal její rty a hlavu držel v dlaních. Zatřásla se, prsty mu vjela do vlasů, přitiskla se k němu a nyní se líbali skutečně dlouze. Tohle nikdy před tím nedělali, pozvolna, klidně prozkoumávali jeden druhého, žádný spěch, žádné zběsilé sápání po oblečení. Harry pomalu ukončil polibek a přitiskl svoje čelo k jejímu. „Slíbíš mi něco?“ zašeptal. Hermiona přikývla. „Příště, až budeš kvůli mně rozrušená, tak na mě použij nějakou smrtelnou kletbu nebo něco. Rychle mě zbav mého trápení. Viděl jsem, jaké to je být tvým nepřítelem. Rozhodně si to nechci zopakovat. Nikdo nepřemůže Hermionu Grangerovou.“ usmál se na ni. Hermiona sklonila hlavu a začala plakat. „Ach, Hermiono! Já to tak nemyslel…“ ale nemohla přestat, přitiskla obličej k jeho krku a Harry ucítil její slzy na svá kůži. Hladil ji po vlasech, zatímco vzlykala. „Mě to tak mrzí, tak mrzí--“ a když přestala plakat, Harry zaslechl její povzdech. Pevně ji držel a zabořil jí tvář do vlasů. Její dech ho hřál na krku. Cítil se tak unavený. Zavřel oči, jen na minutku, pomyslel si. Když je znovu otevřel, byla místnost nádherně ozářená, bílé světlo oknem pronikalo dovnitř. Hermiona nebyla nikde vidět. Harry spal v sedě v křesle celou noc, pořád měl na sobě oblečení a hábit z minulého dne. Protřel si oči a zívnul. Ron se řítil dolů ze schodů a zastavil se, až když spatřil Harryho. „Tak tady jsi. Myslel jsem, že jsi udělal zase nějakou pitomost, jako zůstat celou noc venku.“ „Tvoje důvěra ve mě je překvapující,“ odpověděl mu Harry ospale. „Běž se převléknout! To je první sníh! Jsem rád, že je neděle. Bylo by k zbláznění, kdyby bylo pondělí a my měli teď jít na lektvary.“ Harry se usmál, zatímco Ron šel k oknu a zíral na zasněžené pozemky. To vysvětluje to bílé světlo, pomyslel si Harry. Ron mu připadal spíš jako pětiletý než patnáctiletý. Harry šel nahoru do ložnice a křenil se. Myslel na Hermionu a cítil se tak šťastný, jako už dlouho ne. Byli zas v pořádku. Myslel na to, jak ji v křesle držel, jako malou holčičku. Kdy odešla nahoru? Uvažoval. Bylo velké štěstí, že je takhle nenašel Ron. Ne, že by to bylo příliš kompromitující, oba byli oblečení, jen spali. Ale stejně…Většinu dne strávili venku. Vypadalo to, že každý student ve škole si chce hrát ve sněhu jako malé dítě. Dokonce i Alice Spinetová zapomněla na svoji důstojnost primusky a připojila se ke sněhové bitvě s Angelinou a Weasleyovými dvojčaty, přičemž tahle zábava nakonec skončila tak, že každý byl zasypáván začarovanými samohybnými sněhovými koulemi, které naštěstí byli mnohem jemnější než Potlouky. Harry, Ron, Hermiona a Ginny si vykouzlili brusle a závodili na zamrzlém jezeře. Někteří zmijozelští se rozhodli, že půjdou taky bruslit, ale Hary a Ron vzali Hermionu s Ginny pryč odtud, aby se vyhnuli zraněním. Harryho na chvíli znepokojilo, že Crabe, Goyle a Crabeho “malá“ sestra byli na ledě ve stejnou dobu, měl strach že by mohl prasknout. Ale držel dobře, žádné křupání se neozývalo. Jediná osoba, kterou tam neviděl, byl Malfoy. Později všichni seděli u krbu ve společenské místnosti, pili horkou čokoládu, opékali si na špejlích toasty a vdolečky. Cítili teplo, pohodlí a spokojenost. Dokonce ani Hermiona neděla úkoly. Když tohle ráno sešla dolů, Ron si všiml, že se s Harrym zase baví, a jakmile to potvrdil, na nic se neptal, jen se s úlevou podíval. Když se přiblížil

čas večeře, šel Harry nahoru do ložnice, aby byl sám. Sedl si na postel a napsal krátký vzkaz na kousek pergamenu.

„Pro Severuse Snapea, od přítele. Třeba by vám to mohlo být užitečné, pro vaše vzpomínky na Lily.“

Harry to napsal vzpřímeným písmem, které nikdy nepoužíval. Přeložil vzkaz a zastrčil ho pod provázek, kterým byla ovázaná krabice s Myslánkou. Pak vzal neviditelný plášť a uložil si ho do kapsy hábitu. Harry prošel společenskou místností aniž mu někdo věnoval pozornost, kromě Hermiony. Usmála se na něj a tázavě zvedla obočí. Harry jí neslyšně naznačil ´Za chvíli jsem zpátky´. Přikývla a Harry odešel. Na chodbě si oblékl neviditelný plášť, krabici pevně držel v jedné ruce. Sešel do sklepení aniž někoho potkal a vstoupil do učebny Lektvarů. Harry přešel až ke Snapeově pracovně, měl v úmyslu jemně tam položit krabici. Namísto toho, mu krabice vyklouzla ze sevření a s velkým hlukem dopadla na kamennou podlahu. Harry uslyšel rázné kroky a pak se dveře pracovny prudce otevřely. Snape se chystal vstoupit do třídy, ale v cestě měl balíček. Přimhouřil oči a podezřele se rozhlédl po třídě. Jako vždy, když něčí zrak spočinul přímo na Harrym, měl podivný pocit. Snažil se nepohnout nebo se pořádně nadechnout, pokud by Snape natáhl ruku, musel by se Harryho dotknout. Snape se znovu podíval na balíček. Uviděl vzkaz, vytáhl ho, přičemž to vypadalo to, že se nechce balíčku dotknout. Přečetl si to a pak se znovu zamračeně rozhlédl po místnosti. Vytáhl hůlku a Harry měl dojem, že se chystá provést nějaké kouzlo aby odhalil, kdo tu je…ale namísto toho použil Levitační kouzlo a dopravil balíček do své pracovny. Zřejmě pořád nebyl ochotný se ho dotknout. Harryho zajímalo, jestli si myslí že by mohl vybuchnout, jako když policie najde na letišti podezřelou zásilku, která vypadá jako teroristická bomba. Dveře pracovny se s prásknutím zavřely a Harry hlučně vydechl. Opatrně se plížil zpátky na chodbu. Každou chvíli očekával, že Snape vyběhne k Nebelvírské věži a obviní ho z nějakých zločinných záměrů. Sundal si neviditelný plášť, strčil si ho zpátky do kapsy a prolezl otvorem do společenské místnosti. Když už všichni dojedli večeři, měl profesor Brumbál proslov. „Nebyl to dneska ale krásný den? Jsem si jistý, že se každý ve sněhu bavil, alespoň já ano.“ Harry se usmál. Vzpomněl si, jak viděl Brumbála sáňkovat dolů ze svahu a bruslit. Jen několik málo profesorů se oddávalo zimním sportům. Profesor Kratiknot pomáhal svému prasynovci a jeho přátelům postavit začarované sněhové opevnění, profesorka Prýtová použila hůlku a začarovala sníh tak, aby vypadal jako exotické rostliny ve sklenících. Profesorka McGonagallová přesvědčila profesorku Vektorovou, aby si s ní šla zaběžkovat okolo jezera. Ve skutečnosti to ale nevyžadovalo moc kouzel. „Vsadil bych se, že vám všem moc chutnalo. Zima v Bradavicích! Je to kouzelná doba! A počkejte, až uvidíte letošní vánoční dekoraci. Doufám, že se každý bude chtít zapsat, aby tu zůstal přes Vánoce.“ Harry se zašklebil. Doufal, že nebude nějaký další ples. To by mohlo být složité, co s Cho a Hermionou….a co když Malfoy bude chtít vzít Ginny? Zbytek života by musel Rona navštěvovat v Azkabanu, po té co by zabil Malfoye… „Den po Vánocích je samozřejmě Štěpána. A tenhle rok v Bradavicích zachováme všechny tradice.“ Brumbál se rozhlédl kolem, jako by čekal na ovace. Harry zpozoroval, že se Hermiona široce usmívá, vypadala, že praskne. Vzpomněl si na její rozhovor o dni svatého Štěpána s Dobbym, když byli v kuchyni. Čeho se to týkalo? K čemu to Hermiona Brumbála vlastně přesvědčila? Bylo ticho. „Ach ano. Někteří z vás jsou příliš mladí, aby věděli co obvykle lidé v tento den dělají. Prostě, rodiny, které mají sloužící si s nimi tento den vymění role. A to je to, co letos uděláme v Bradavicích: Páni budou služebníky a služebníci pány.“ Harry vyvalil oči a otočil se na Hermionu. Zářila optimismem. *Hadí předpověď!* Tenkrát mu řekla, že ví co to znamená. Bylo to o výměně na svatého Štěpána! „Tak,“ pokračoval Brumbál. „Doufám, že mnozí z Vás tu zůstanou a tuto tradici si vychutnají. Každý z vás se může zapsat ve vstupní hale. Pospěšte si! Do Vánoc zbývají jen dva týdny! Teď se pusťte do svého pudinku,“ řekl, znovu se posadil a tvářil se, jako by neřekl nic důležitého. Když odcházeli do Nebelvírské věže, Ron se otočil na Hermionu. „To byl tvůj nápad, že? Svatý Štěpán!“ Hermiona vzdorovitě zvedla bradu. „A co když ano?“ Ron podrážděně zavzdychal. „A kdy se budeš učit? Domácím skřítkům to tak vyhovuje. Jenom pro to, že cítíš vinu...“ „Ano cítím, Ronalde Weasley a ty bys měl taky! Každý, kdo tu je! Všichni se na té velké křivdě podílíme. Teď je Brumbál přesvědčí, že se jedná o tradici, která by se jim mohla líbit. A jednoho dne, možná budou chtít svobodu...“ „Co? Že by chtěli svobodu? Všichni? Hermiono, já mám rád své čisté prádlo, co mám v šatníku. Mám rád jídlo, teplé postele, čistá prostěradla a všechny ty věci. Slyšel jsem, že v některých mudlovských školách si to studenti musí dělat sami. To chceš?“ „To se nestane. Brumbál na Nový rok nabídne těm, kteří chtějí být volní nějaké oblečení a svobodu. Jestli tu ale budou chtít zůstat, dostanou mzdu a budou mít i dovolenou. Nebudou už majetkem Bradavic. Vím, že by to bylo štěstí, kdyby se tak rozhodla třeba jen hrstka, ale doufám v to. Samozřejmě, pomůže i to, že Winky odešla. Jsem realistická, domnívám se, že někteří domácí skřítkové, jednoduše nikdy nebudou chtít být volní. Je to jejich přirozenost. Ale nastal čas změn…“ „Ty se domníváš, co? Víš, co je pro každého nejlepší?“ Harry toho měl dost. Postavil se mezi ně. „Dobře. Hermiona a já jsme teď zase v pohodě. Takže se pro změnu pohádáte Vy dva? Je tohle opravdu nezbytné? Každý ví, že ostatní s tím souhlasit nebudou. Nemůžete toho oba nechat?“ Střídavě se díval z jednoho na druhého. Ron neustoupil. „Je to taky z části tvoje chyba. Ty jsi přece osvobodil Dobbyho.“ Harry vzdychl, teď se Ron pustil do *něho*. „Vlastnili ho Malfoyovi! Celou dobu co byl u nich se musel mrzačit!“ Ron zavrtěl hlavou. „Nikdo z vás neví jaké to je vyrůstat v kouzelnické rodině, která si nemůže dovolit domácího skřítka…“ Otočil se a vyběhl nahoru po schodech. Odřený hábit vlající za ním, jako by potvrzoval jeho slova. Harry se otočil k Hermioně, vypadala zdrceně. Zavedl jí do prázdné učebny a zamkl dveře. „Hermiono,“ řekl a držel jí za paže, „víš, že to co děláš je báječné? Máš tak dobré srdce, jen prostě nemůžeš...“ dál nemohl pokračovat, protože Hermiona si stoupla na špičky a přitiskla své rty k jeho. Na okamžik zaváhal, pak ji objal, zvedl její tvář ke své a prsty jí přejel po čelisti, přičemž cítil, jak se pod jeho dotyky chvěje. Ukončil polibek a s úsměvem se na ni podíval. „Takže jsme domluveni – jsi báječná. Půjdeme?“ Hermiona zčervenala a přikývla. Opustili učebnu a vyšli po schodech aniž se dotkli jeden druhého, ale Harry cítil, jako by ji pořád držel v náručí. Ještě před tím, než vstoupili do společenské místnosti dal Harry Hermioně rychlou pusu a usmál se na ni. Zazubila se na něj se stínem pochybností v očích. Harry doufal, že na vánoční prázdniny se zapíše spousta studentů. Děsil se zklamání v jejích

očích, jestli ne…
Během příštího týdne, kdy měli Lektvary, strávil Snape většinu času ve své pracovně. Na začátku hodiny jim zadal instrukce, pak se vrátil zase do pracovny a nevylezl z ní, dokud hodina skoro neskončila, aby jim mohl práci oznámkovat. Když bylo těsně před Vánočními prázdninami, šel Harry ke stolku, kde pracovali Nevil a Hermiona a zašeptal Nevilovi. „Co si myslíš, že Snape dělá ve své pracovně poslední týden a půl?“ Nevil pokrčil rameny. „Jednou jsem tu na něčem pracoval a zaklepal jsem na dveře, abych se ho zeptal na lektvar, který jsem zrovna dělal. Otevřel dveře, seděl před velkou kamennou mísou a v ruce držel hůlku. V té míse bylo něco bílého, ale zároveň jsem tam viděl pohybovat různé obrázky. Bylo to divné.“ Harry se pro sebe usmál. Používal Myslánku. Po vyučování Harry znovu sešel do sklepení. Díky rozhovoru, který vyslechl mezi Snapem a Siriusem dostal ještě další nápad. Harry zaklepal na dveře Snapeovi pracovny a slyšel jak zvolal. „Alohomora!“ Dveře se otevřely. „Á, to jste Vy, Pottere.“ Harry vešel do pracovny. Uvědomil si, že tu nikdy předtím nebyl, když nepočítal tu záležitost s neviditelným pláštěm. Na stole spatřil poznámky o Myslánce, ale pak se začal dívat jinam, aby nevypadal, že ho to zajímá. „Co chcete?“ Zavrčel Snape bez známky energie, jakoby příliš unavený na to, být dostatečně odporný. „Víte, pane profesore, přemýšlel jsem o tom od těch loňských událostí….“ Byla to lež, ale s trochou štěstí by mohla být přesvědčivá. „Možná by byl dobrý nápad, zavést znovu ve škole Soubojnický klub. Opravdový, který by vedl někdo, kdo ví jak se to dělá.“ Snape se na něj jízlivě podíval. „Jestli si myslíte, že ředitel má čas vést Soubojnický klub...“ „Ne, to ne. Já vím, že je...docela zaneprázdněný. Já myslel Vás.“ Postřehl překvapení ve Snapeově tváři. „Ne, že byste nebyl zaneprázdněný. Tak jsem to nemyslel,“ dodal rychle. „Kdybyste nám tenkrát neukázal to odzbrojovací kouzlo….“ Harry si vzpomněl na Voldemorta, spojení jejich hůlek, zlatý paprsek světla a na zpěv fénixe… „Pak byste mě Vy, Weasley a Grangerová nemohli omráčit v Chroptící chýši,“ řekl Snape s dalším zavrčením, ačkoli to teď znělo poněkud křečovitě. Harry se zašklebil. „Omlouvám se za to. A děkuji, že jste nás kryl. Nikdy bych to neřekl.“ Snape se znovu zatvářil překvapeně. Nebyl zvyklý, že by mu Harry za něco děkoval. Vzpomněl si, co Snape říkal Siriusovi - že by mu Harry nikdy nepřiznal zásluhy za záchranu svého života. Také si vzpomněl na skučící Hermionu. „Napadli jsme učitele….my jsme napadli učitele. Ach bože, z toho bude takový průšvih,“ když Snape přeletěl celou místnost a narazil hlavou do zdi. Snape je všechny mohl nechat vyloučit. „Myslím, že by to mohl být pro studenty způsob přípravy. Pro to, co přijde. Teď, když je Voldemort zpátky.“ Na rozdíl od profesorky McGonagallové, Harry necítil, že by neměl vyslovit Voldemortovo jméno. Narozdíl od ostatních kouzelníku co znal, Snape sebou při zaslechnutí jeho jména neškubl. „Dobře,“ řekl Snape, zatímco to zvažoval - nebo možná hodlal připustit, že se v Siriusovi mýlil. Tak jak tak teď pracují spolu na tajném úkolu (těžko je něco tajnějšího, než použití Mnoholičného lektvaru). Ale Snape tak daleko nezašel. Postavil se a pokynul ke dveřím. „Jděte ven Pottere.“ Harry se zamračil. Co teď? Snape mávnutím hůlky odstranil z cesty pár stolů. Teď držel hůlku v ruce a mířil na Harryho. „Co...“ začal Harry. „Dáme si souboj. Chci vidět, jak daleko jste došel od druhého ročníku.“ Harry si vzpomněl na jeho krátký souboj s Malfoyem v prvním Soubojnickém klubu. Použil na Malfoye lechtací kouzlo, ale mezitím Malfoy dokázal zaklít Harryho nohy a ty začaly tancovat quickstep. Poté co byla kouzla zrušena, Snape pošeptal Malfoyovi formuli vyvolávající hada a pak Harry odhalil, že je Hadí jazyk…Harry vytáhl hůlku a otočil se k Snapeovi, přičemž se snažil tvářit stejně bezvýrazně jako on. Poklonili se jeden druhému a pak ustoupili, hůlky drželi jako při šermu. Harry se snažil nemrkat. Viděl jak Snape otevírá pusu a míří na něho hůlkou. „Expell..“ „Impedimenta!“ Vykřikl Harry rychleji a namířil hůlkou na Snapea, který náhle vypadal, že se pohybuje nesnesitelně pomalu, ale pokračoval v zaříkadle. „...i..ar..“ říkal hluboce a pomalu se k Harrymu blížil. Harry nevzrušeně přešel okolo Snapea a s úsměvem pozoroval jeho pomalý postup. „...mus,“ dokončil Snape, z konce jeho hůlky vylétly s prásknutím jiskry a neškodně se rozprskly na kamenné zdi. Harry pozoroval jeho pomalý pohyb, ale pak usoudil, že to stačilo. Znovu namířil hůlku na Snapea a řekl. „Tempo!“ Najednou Snape klopýtnul a pohyboval se zase ve své normální rychlosti. Díval se před sebe, otáčel hlavou sem a tam, jenže Harryho neviděl. Když se podíval za sebe, konečně so ho všiml. Harry se ze všech sil pokoušel nevypadat samolibě. Snape vytřeštil oči. Ruka s hůlkou mu klesla. Opět se Harrymu poklonil a ten ho napodobil. Oba pak schovali hůlky. „Dobře Pottere. Třeba byste kapitánem Soubojnického klubu měl být Vy,“ řekl Snape bez emocí, ale Harrymu to připadalo jako velká pochvala. „Já, pane?“ Harry zariskoval, že vzbudí nepříznivý dojem. „Dobře, dejme tomu,“ souhlasil nervózně. Pak se ale nad tím zamyslel hlouběji. „Počkejte - ne . Měli bychom počkat. Uvidíme, kdo se přihlásí. Rozhodne o tom souboj každého s každým. Uvidíme, kdo je nejlepší.“ Snape se teď na Harryho podíval s výrazem, který u něj ještě nikdy neviděl – byl to respekt. Právě mu nabídl, aby byl kapitánem Soubojnického klubu a on odmítl – dokonce navrhl, že by to mohl být každý, kdo si to zaslouží, ne ten kdo přišel s nápadem ho založit. Snapea to zjevně překvapilo. „Tak dobrá, Pottere. Pošlu řediteli vzkaz a na večeři to vyhlásím. Jestli mě teď omluvíte, byl jsem....uprostřed nějaké práce.“ „Samozřejmě pane profesore,“ řekl Harry a přikývl. Obrátil se k odchodu. Před tím, než opustil místnost se ještě ohlédl. Snape se na něj díval zvláštně. Harry bleskově odvrátil pohled a co nejrychleji odešel, přičemž se snažil, aby to nevypadalo jako útěk. Když Harry, Ron a Hermiona dorazili do vstupní haly, připraveni vejít do Velké síně, našli dav studentů okolo něčeho, co vypadalo jako pergamen připíchnutý na zdi. „Výborně!“ řekla s úsměvem Hermiona. „Další lidé se zapisují, že zůstanou na Vánoční prázdniny!“ Zatím byla velmi zklamaná - jenom pět studentů z celé školy napsalo na pergamen svoje jména: mimo Harryho a Hermiony tam zůstali ještě Ernie MacMillan, Hanah Abbotová a Roger Davies. Ale Hermiona se zmýlila. Jakmile si prorazili cestu davem, zjistili, že vedle prvního pergamenu je ještě jeden s názvem: SOUBOJNICKÝ KLUB. Nic jiného tam napsáno nebylo. George a Fred Weasleyovi se otočili na Leeho Jordana. „Slyšel jsi něco o tom, Lee?“ Zeptal se ho George. „Já bych o tom měl vědět,“ vztekal se Roger Davies. „Já jsem primus. Jakto, že jsem o tom neslyšel?“ Harry se na něj podíval. „Protože jsem to navrhl profesoru Snapeovi teprve dnes odpoledne.“ „Cože?“ nevěřil Ron. „Snapeovi? Přeskočilo ti? Ten každého promění přinejmenším v Bludníčka.“ „Řekl bych, že opravdu ví, co dělá. Pár věcí by nás mohl naučit. Hermiono, půjčíš mi brk?“ Hermiona jeden vytáhla z kapsy hábitu a podala ho Harrymu, který vzletně napsal *Harry Potter* - první jméno na seznamu. „Bude to zábava. Užitečná.“ Když jí Harry podával brk zpátky, Ron mu ho sebral a napsal svoje jméno pod

Harryho. Hermiona byla další. Pak brk putoval z jedné ruky do druhé, jak se většina studentů zapisovala. Harry a Ron vešli do Velké síně. Hermiona čekala, až se jí vrátí brk a pak se k nim připojila. Když už byli všichni najezení a chtěli se pustit do moučníku, Brumbál povstal. „Dobrý večer. Doufám, že každému z vás chutnalo. Mám pro vás pro všechny zajímavou novinku. Dal jsem profesoru Snapeovi povolení založit Soubojnický klub. Pokusili jsme se ho založit již před několika lety, ale nefungovalo to. S ohledem na...současné poměry...je vhodná doba to znovu zkusit. Profesore Snape, chcete k tomu něco dodat?“ řekl a s úsměvem se k němu otočil. Snape se pomalu postavil a podíval se na studenty s výrazem, který Harrymu připomínal Moodyho jako kdyby pochyboval, že kterýkoliv student či studentka ve škole by se byl schopný utkat s něčím větším než je papírový sáček. „Klub nezačne dříve než po prázdninách. Pokud bude chtít zapsat jiné jméno než svoje vlastní, nepůjde to - očaroval jsem pergamen tak, aby to nebylo možné.“ „Zatraceně,“ zaslechl Harry George. „To musí být ten důvod, proč jsem tě nemohl zapsat, Frede. Budeš to muset udělat později.“ „Navrhuji, aby studenti, kteří se o klub zajímají, strávili prázdniny převážně v knihovně pátráním po vhodných kouzlech a zaklínadlech. Do klubu bude přijato jen prvních dvacet studentů ze seznamu. Čtyři studenti s nejhoršími soubojovými výsledky budou vyloučeni a nahradí je další čtyři ze seznamu. Nakonec v klubu zůstane šestnáct členů. A bude to nepochybně nejlepších šestnáct duelantů v Bradavicích.“ Snape se rozhlédl po místnosti jakoby pochyboval, že takoví lidé existují. „Ještě, zúčastnit se mohou jen studenti od čtvrtého ročníku a výš. Hezký večer.“ Znovu se posadil a pustil se do jablkového koláčku, jakoby právě neměl za sebou tak netypické prohlášení. Fred Weasley se sebral a s brkem v ruce běžel do Vstupní síně. Vrátil se poněkud zklamaný. Ztěžka se posadil. „Jsem na dvacátý první v seznamu. Než se připojím, budu muset počkat až někdo dostane padáka.“ George vypadal velice zklamaně - bylo neobvyklé, aby dvojčata něco nedělala společně. (Tedy, byla tu ještě Angelina, ale ta si vlastně začala s oběma.) Harry se pro sebe usmál, cítil se velice spokojený. Všechny rozhovory ve Velké síni se točily jen kolem Soubojnického klubu. Zachytil Hermionin pohled a zamrkal. Doufal, že by se mohla přes debakl se dnem svatého Štěpána přenést, možná se příští rok rozhodne zapsat víc lidí…A pak si uvědomil, že pokud tu nikdo jiný z Nebelvíru na vánoce nezůstane...on a Hermiona budou v Nebelvírské věži sami.

## Vánoční večírek

Poslední den semestru odevzdal Ron svou esej „Bouře“. Harry na té své odvedl docela slušnou práci, ale popravdě většinu hry nepochopil. Hermiona psala o Mirandě. Její esej byla z větší části zaměřená na Mirandino zvolání „Postavte se novému světu!“ a na její nové vnímavosti ohledně mužů. Moodymu se to líbilo, ale Harry si všiml, že Hermiona byla během čtení rudá, mluvila překotným pronikavým hlasem, přičemž pojednání přelétla tak rychle, že si Harry nebyl jistý, zda všechno zaznamenal. Ron na své eseji pracoval ještě ve dvě hodiny ráno den předtím, než ji měl odevzdat. Snažil se ji totiž co nejvíce vylepšit. Všichni ostatní z koleje už šli spát - až na Harryho, který Ronovi dělal společnost, aby nezaspal. Párkrát se mu pokusil podívat přes rameno, aby zjistil, co píše, ale zbytečně. Ron na něj nevzrušeně pohlédl. „Ten pergamen jsem začaroval, tím pádem jenom já můžu vidět co na něm opravdu je. Takže si dej odchod Harry. Chci říct „ano-stále-jsi-můj-nejlepší-přítel“ a „děkuji-ti-žes-se-mnou-zůstal-vzhůru“, ale přesto padej.“ „Jak to pak ale Moody přečte?“ chtěl vědět Harry. „Zase ho odčaruju, nebo…kdo ví? Možná, že jeho podivné oko vidí skrz kouzla tak dobře, jako přes stěny, psací stoly, oblečení...“ „Neviditelný plášť…“Ron se na něj zazubil. “Máš štěstí, že pravý Moody tak rád spí, ale…můžu se tě na něco zeptat?“ „Na co?“ „Proč máš čistit trofeje čtyři večery, když já jsem to ve dvanácti musel dělat jen jeden?“ Harry už otevíral ústa, aby odpověděl, ale pak si uvědomil, že nemá tušení, co by Ronovi řekl, a tak je zase zavřel. Pak ho napadlo, že se chtěl Rona ještě na něco zeptat a rozhodl se využít šanci. „Rone? Kdyby sis měl vybrat nějakou dívku ze školy, aby byla tvou přítelkyní, která by to byla?“ Ron s trhnutím zvedl hlavu. „Na co si to hraješ, Harry? Ještě jsi mi neodpověděl na mou otázku.“ „Když odpovíš ty mně, odpovím já tobě.“ Ron se ušklíbl. “Nemám pocit, že bych…“ „Rone, jen…fajn. Asi tuším, že se ptám jen proto, že …myslím, že znám odpověď. “Ron vypadal uraženě a nadzvedl obočí. „Och, tak ty myslíš?“ Harry pokrčil rameny. „Vyvrať mi to.“ Ron zrudl. „Harry, já...“ odmlčel se a začal chodit po místnosti. Několikrát si prohrábl zářivě rudé vlasy, tentokrát to vypadalo jakoby si z pocitu marnosti chtěl chumáč vyškubnout. „Nechci, aby se něco změnilo!“ vyhrkl nakonec. „Proč věci nemůžou zůstat stejné? Proč?“ „Protože to nejde.“ řekl Harry tiše. Podíval se na Rona, který dýchal tak rychle, jakoby běžel maratón. „Proč jí to...proč jí to prostě neřekneš?“ Ron se na Harryho zděšeně podíval. “Protože nemůžu. Ne. Nemůžu.“ „Proč?“ „Proč? Protože by mohla říct buď ano nebo ne. A pokud řekne ne, co potom?“ „Co když řekne ano?“ Ron se na něj soucitně zadíval. „Pak se změní něco jiného.“ Já, napadlo Harryho. On mluví o mě - o tom, že bych byl vyřazený. „A když řekne ano,“ pokračoval Ron, “co když to pak všechno půjde k čertu? Co pak?“ Harry znovu pokrčil rameny „Pak jsi to zkusil.“ Ron prudce potřásl hlavou. „To by bylo špatné. Špatné. Je příliš brzy. Jsme tak mladí! Proč nemůžeme-“ „-být pořád dvanáctiletí?“ dokončil Harry. „To už ale tři roky nejsme.“ Ron se na něj utrápeně podíval. „Proč se to jen změnilo?“ zašeptal. Harry se na něj ušklíbl. „Víš, nebude čekat navždy.“ Ron sebou trhl. „Co tím myslíš?“ Harry se mu pevně zadíval do očí. „Jen to, co jsem řekl.“ Ron se zatvářil mazaně. „Proč se mě na to všechno ptáš?“ Harryho upřený pohled ho neopouštěl. „Měj mě za hlupáka, nebo za naivku, ale já si myslím, že jsi mi prostě jen nechtěl odpovědět na mou otázku. Mám pravdu, že?“ zeptal se Ron a dál se do něj zabodával pohledem, jako by mu zkoušel číst myšlenky. Pak se vrátil zpátky ke stolu, posbíral si pergameny, brk, inkoust a svůj Soubor mudlovské literatury. Předtím, než se vydal nahoru po schodech, znovu se Harrymu podíval do očí. „Tenhle rozhovor nikdy neproběhl,“ řekl téměř výhružně. Pak svižně vyběhl až nahoru. Harry za ním nevěřícně zíral. Jak jen může být tak tvrdohlavý? Divil se. Od té doby, co o Halloveenu v prvním ročníku zachránili Hermionu před horským trolem, byli ti tři nerozluční. Ale…dva kluci a jedna dívka, když trochu dospějí…jistěže se něco změní. Harry doufal, že přesvědčí Rona, aby se Hermioně vyznal. Pak by Harry mohl ustoupit do pozadí a přestat se cítit tak provinile. Ale Ron odmítal vyrůst, připustit, že všichni

vyrostli. Proč musí dělat takové problémy? Prozatím byl Harry rád, že řekl Ronovi, že ona na něj nebude čekat věčně. Varoval ho a měl tedy (téměř) čisté svědomí. Nabídl Ronovi vhodnou příležitost a ten odmítl. Něco ale Harrymu leželo v hlavě a on si právě uvědomil co. Snape řekl Siriusovi, že jeho otec nebyl schopný říct Harryho mámě, co k ní cítí. Když to pak ale nakonec udělal, maminka Snapea kvůli němu opustila. Stane se to snad i jemu? Zajímalo Harryho. Pokud se Ron konečně vyjádří, mohla by odejít? Otřásl se, přičemž se pokoušel zastavit tok svých myšlenek. PŘESTAŇ. PŘESTAŇ. Jenomže potom ho najednou napadlo něco jiného - oba sice celou dobu mluvili o Hermioně, ale… ani jeden z nich nevyslovil její jméno.
„Weasley!“zavrčel Moody. Ron vzhlédl. Právě si podesáté znovu pročítal svou esej. Roztřeseně vstal a šel k tabuli. Vypadal podivně osaměle, když se zadíval na pergamen a začal číst: „Ariel a Caliban jsou dvě strany jedné mince: Prospera. Ariel je personifikací Prosperovy ušlechtilejší strany, usiluje o vědění, vyhýbá se materiálnímu pohodlí a politickým ambicím. Caliban je jeho podstatou, dává najevo stejnou zuřivost, závist, touhu po pomstě Prosperovi, který mu sebral jeho moc nad ostrovem, jak to Prospero vysvětluje Mirandě, když popisuje Antoniovo uchvácení vévodství Milánského. „Oba jsou jeho otroky a když si na to stěžují, Prospero se rychle rozzuří a připomene jim, proč si zaslouží jejich vděk a služby, ne zášť.

Příliš útlocitný,
než abys vykonával její hnusné
odpuzující příkazy, odmítl jsi je,
a ona, rozkacená hněvem, pomocí
svých nejmocnějších sil tě vklínila
do rozštěpené sosny. A v tom sevření
ukrutně uvězněn jsi vězel tucet let.

Je to jakoby Prospero popsal sám sebe a své dvanáctileté věznění. Byl příliš útlocitý, aby vykonával její hnusné a odpuzující příkazy (velké bohyně Politiky). Rozštěpená sosna byla jeho knihovna v Miláně, pak shnilá loď a nakonec ostrov. Ale Ariel ještě není volný, protože volný není ani Prospero. Je otrokem svých základních instinktů – závisti, žárlivosti a touze po pomstě, nehledě na jeho krvesmilnou žádostivost po vlastní dceři. Tato Prosperova stránka (představovaná Calibanem) jím musí být zkrocena, takže se tomu může pokusit vyhnout než ho to ovládne. Prospero chce, aby mu Caliban byl vděčný za to, že ho vzdělává a zkulturňuje, ale má asi takový úspěch, jako kdyby se pokoušel naučit číst vlastní přirození. Možná právě tohle byl důvod jeho knihomolství v Miláně.“
Parvati potlačila zahihňání a Hermiona zrudla. Levandule na Rona zírala s otevřenou pusou, s vlhkými rty a skelným pohledem. Ron si ničeho nevšímal a pokračoval ve čtení. „Jeho odsouzení Calibanova pokusu o Mirandino znásilnění zavánělo víc žárlivostí, než otcovskou ochranou. Ve skutečnosti se patrně zlobí víc na sebe než na Calibana, pokoušeje se dostat své zakázané touhy pod kontrolu. Ariel slouží Prosperovým duševním potřebám: zpívá, zahrává si s lidskou myslí a obvykle bývá neviditelný, ne zcela z tohoto světa. Caliban slouží Prosperovým fyzickým potřebám: rozdělává oheň, opatřuje dřevo, obstarává potravu a další pohodlí. Calibanova fyzická přítomnost protikladem Arielovy, je nazýván netvorem. Ochotně svého titulu užívá. Prospero nedokáže touze po materiálním pohodlí dlouho vzdorovat, jak to udělal, když byl připoután ke svým knihám v Miláně, ale nelíbí se mu to. Nakonec se naprosto oddá intelektuálnímu životu, čímž začne ztrácet spojení s ostatními lidmi. Ariel už mu nemusí sloužit, protože Prospero tuto roli zastane sám. Caliban je také propuštěn, ale zřejmě jen kvůli tomu, že ani po dvanácti letech se Prospero s touto částí sebe sama nevyrovnal a pravděpodobně ani nikdy nevyrovná. “
Třída váhavě zatleskala. Všechny dívky vypadaly jako v transu. Parvati se ovívala kusem pergamenu, na horním rtu se jí perlily kapky potu. Hermiona byla celá rudá a zrychleně dýchala. Levandule jen fascinovaně zírala. Moody zaklepal svou dřevěnou nohou o podlahu. Výborně, pomyslel si Harry. Špičková úroveň potlačení pudů. Ron skutečně věděl o čem mluvil – byl přímo ztělesněním tohoto potlačování. Jeho koníček. A navíc – ten efekt, jaký měla jeho upřímná esej na děvčata…byl pozoruhodný. Vypadaly tak, jak je Harry ještě neviděl. Měl pocit, že kdyby ve třídě nikdo jiný nebyl, vrhly by se na Rona a servali z něj šaty. Moodyho reakce na Ronovu esej byla tajemná. „Výborně“ řekl. „Dal jste nám spoustu námětů k přemýšlení.“ To tedy určitě, pomyslel si Harry. Nepochybně.

Po hodině se všichni se vrátili do společenské místnosti. Ronova esej se Harrymu vykouřila z hlavy, když se mezi studenty začala šířit vlna vzrušení. Harry neměl tušení, co se děje, hovor byl jen nesrozumitelnou změtí hlasů. Nakonec si všiml kousků pergamenu, které putovaly davem. Musely být magicky rozmnožené, protože všechny hlásaly totéž:

^^^^^^^^^^^^^^^VÁNOČNÍ^^^^^^^^^^^^^^^
VEČÍREK! VEČÍREK! VEČÍREK!

- - - - sobota, 23.prosince - - - -

+++++Podlažní ulice číslo 2+++++
- - Prasinky - -
( ( ( (Dům skvělé tety Katie Bellové ) ) ) )

……10:00-16:00……

-BEZ DOHLEDU-
-NEŘÍKAT PROFESORŮM-

……PSML……
(přineste svůj máslový ležák)

„Á, večírek, co?“ řekl George a objal Angelinu kolem pasu. „Bez dohledu?“ zašeptal jí ne příliš potichu do ucha. Angelina se mu podívala do očí „Ty bys tam šel?“ řekla rošťáckým tónem. „Zkus mě zastavit!“ rozesmál se. Angelina ho objala kolem krku. „V životě by mě to nenapadlo,“políbila ho na ucho, což vypadalo jenom jako začátek. Fred po nich hodil polštářem. „Najděte si pokoj!“Angelina ho po něm hodila zpátky a rozesmála se „To máme v plánu!“ Harry cítil jak rudne. Ach. Zdá se, že to bude jeden z „těchto“ večírků. Po straně se podíval na Hermionu. Nedívala se jeho směrem. Otočil se tedy k Ronovi. Ten civěl na jeden z pergamenů a vypadal, jakoby zkoušel spolknout Potlouk. Všichni ostatní se po zbytek odpoledne bavili jen o večírku. Harry a Ron hráli kouzelnické šachy, zatímco je Hermiona sledovala. Snažili se všechny ty řeči ignorovat. Pak najednou Harry vytřeštil oči, mohl Ronovi vzít královnu! Znovu se podíval na šachovnici. Ron jasně pohnul královnou, aby Harrymu sebral střelce chránícího jeho krále. Kdyby tedy střelcem sebral Ronovu královnu, byl by pak zranitelný? Harry zpozoroval, že Ronův kůň je poblíž, ale zabralo by mu to…opatrně počítal…šest tahů, než by mu mohl vzít krále. Byl sice jen dvě políčka napříč od něj, ale naštěstí se tímto směrem pohybovat nemohl. Takže, pokud vezme Ronovi královnu, bude mít na dosah i jeho krále. Harry se usmál, pohnul střelcem a sebral mu královnu. Ta desku opustila s křikem a kopáním. Podíval se Ronovi do očí: „Šach“. Ron zíral na desku, jeho král byl chráněn střelcem, který stál na černém políčku těsně vedle něj. Na Harryho střelce jím nemohl. Přímo před králem byl kůň, kterým Ron popojel o pole vpřed a o dvě pole do strany, takže teď stál mezi Harryho střelcem a jeho králem. „Jsem jen dělový náboj, to je všechno, co jsem. Naprosto snadná obět...“ mumlal jezdec, když se dostal na novou pozici. Harry ho okamžitě vzal svým střelcem a znovu oznámil: „Šach“. Ron svraštil obočí. Hermiona zírala na hrací desku a vzrušeně řekla: „Ne Harry, to není šach, to je šach-mat! Ty…ty jsi vyhrál, Harry!“ Ron s Harrym civěli na šachovnici. Pokud Ron nepohne s králem, Harry mu jej sebere střelcem. Pokud s ním pohne, krále mu sebere Harryho další kůň, nebo královna. Jakmile Ginny zaslechla Hermionino prohlášení, zvědavě přistoupila společně s Seamusem, Fredem, Leem a ostatními. Ron překvapeně vzhlédl, když kolem sebe uviděl tolik lidí. „Tak,“ řekl nevýrazně, „předpokládám, že jakmile mi vezmeš královnu, je to začátek konce.“ Harry se cítil, jakoby byl Rona zabil. Pokoušel se vyhledat pohled svého přítele, ale ten to odmítal. „Páni, Harry, jak dlouho už se Rona pokoušíš porazit?“ smál se Seamus „Jdi na to Harry.“ řekl George. „ZMLKNĚTE!“ vzkřikl náhle Harry hlasitěji, než zamýšlel. Předtím všichni mumlali, smáli se a vzrušeně se bavili o hře a o večírku, ale teď se všude rozhostilo naprosté ticho. Občas, pomyslel si Harry, se vyplatí, být tím Chlapcem který zůstal naživu. Celý rudý vstal a aniž by na někoho pohlédl, prolezl otvorem v portrétu. Když byl na chodbě, ušel jen dva kroky, než se opřel o zeď a sesul se na chladnou kamennou podlahu, s hlavou v dlaních. Ztrácel Rona. Věděl to. Ztrácel svého nejlepšího přítele…jakmile mi vezmeš královnu... Náhle se otvor v portrétu znovu otevřel a vyšla z něj Ginny. „Á, Harry, tady jsi. Jsem ráda, že jsi mi nezmizel moc daleko. Jsi v pořádku?“ posadila se vedle něj. Vzdychl a zadíval se do stropu. „Ne, moc ne.“ Položila si bradu na kolena. „Hmm…to je zvláštní, většina lidí říká, že v pořádku jsou, i když to není pravda.“ „Momentálně nemám náladu nastavovat světu příjemnou tvář,“ řekl znechuceně a zadíval se na své ruce. Chvíli tiše seděli. Nejdřív chtěl být Harry sám, ale teď byl za její přítomnost vedle sebe vděčný. Pak řekla měkce: „Víš Harry, nikdy jsem ti nepoděkovala...“ „Za co?“ řekl příkřeji, než zamýšlel. Ginny se evidentně rozhodla to ignorovat. „Za to, že jsi mi poradil, abych Dracovi poslala den po zápase sovu. Opravdu mě potřeboval, ale bál se mě požádat abych přišla…“ Ale nebál se zůstat s tebou celé odpoledne v učebně Lektvarů,“ zahuhlal Harry. „Ale my jsme nebyli v učebně Lektvarů.“ Harry s trhnutím zvedl hlavu. „Řekl jsem mu přece dost jasně, že se s tebou může vídat jenom tam…“ „Když jsem mu poslala sovu,“ přerušila ho Ginny „sledovala jsem kam letí. Šla jsem za ní přímo na ošetřovnu. Sedla jsem si k němu na postel a četla mu.“ Všechno, co na to mohl Harry říct, bylo „Ach“ Ginny si povzdechla a přikývla. „Madam Pomfreyová mu musela dát mnoho sedativ a ten sirup z fíkových listů, který používá na modřiny.“ „Na modřiny?“ „ Na jeho rukou. Jeho otec nebyl zápasem zrovna nadšený.“ Harry se zamračil. „Co mu udělal?“ „Znáš kletbu Passus? Je podobná jako Cruciatus, ale legální a ne tak bolestivá. Nemůžeš taky na někoho jen tak namířit hůlkou a říct ‚Passus!´ Musíš ji zkombinovat s názvem nějaké části těla, nebo orgánu, například ‚Brachio suo passus est´. Také netrvá tak dlouho – jen několik vteřin. Je to jakoby tě v tom místě něco opravdu silně píchlo nebo probodlo. Pokud ji použiješ jako jeho otec několikrát za sebou, může způsobit ošklivé pohmožděniny a bolest se náležitě zvýší.“ Harry se zašklebil. „Tak proto se těšil, až nás Moody naučí odpoutat mysl od tělesné bolesti.“ Přikývla. „Zmínil se o tom.“ Harry se na ni na chvíli zmateně díval. „Já prostě nepochopím, jak jste se Vy dva stali přáteli, natož...„ „…něco víc.“ „Ano.“ Harry se odmlčel. „Hmm, Ginny?…o kolik víc?“ Raději se na něj nedívala. „Jen o trochu víc.“ „On…nenutí tě k něčemu?“ Teď k němu vzhlédla. „Ne, Harry, my…oba si uvědomujeme, že jakožto čarodějové si spolu můžeme něco začít až od patnácti...“ Pořád byl znepokojený. „A ví, že ti patnáct bude už za pár měsíců?“ Vyhnula se jeho pohledu. „Nemluvili jsme o tom. My si nejsme ještě tak blízcí, abychom se bavili o takových věcech. Důvěřuj mi, ano? Umím se o sebe postarat. Od nikoho se nenechám donutit k něčemu, co bych sama nechtěla.“ Harry se dotkl její ruky. „Mluvíme o Dracovi Malfoyovi“ „Říkáš to, jako bys ho znal, Harry. Ale neznáš. Možná… možná, nikdo.“ Zadívala se na zeď před sebou, jakoby se pokoušela vybavit si všechny podrobnosti. „Bylo to začátkem semestru. Po hodině bylinkářství jsem pomáhala profesorce Prýtové odnést na ošetřovnu nějaké kapradníky. Madam Pomfreyová je potřebovala na Preventivní lektvar, ať už to je cokoliv. Profesorka Prýtová se chovala velice podivně, snažila se přesvědčit madam Pomfreyovou, že by ho neměla rozdávat všem dívkám, které o něj požádají. Pak se podívala na mě a řekla, že já jsem samozřejmě hodná holka a nikdy ho nebudu potřebovat. Nezjišťovala jsem, co tím myslela.“ Harry si vzpomněl, že kapradníky v bylinkářství sázeli v říjnu. Používají

se při onemocněních jater a sleziny, ale tento lék je vhodný pouze pro muže, protože u žen způsobuje neplodnost - i když jen dočasnou. Harry si domyslel, na co se Preventivní lektvar používá, pokud se madam Pomfreyová a profesorka Prýtová bavily o rozdělování dívkám.... „Takže když jsme dorazili s kapradníky do nemocnice, na jedné z postelí spal Draco Malfoy. Byl jediný pacient a vypadal strašně. Nezdál se nijak poraněný, ale ve spánku sebou škubal, když se pohnul. Profesorka Prýtová odešla a madam Pomfreyová připravovala kapradníky u sebe v kanceláři. Byla jsem na odchodu, když Draco vykřikl ze sna.“ „Říkal něco o tom, co se mu stalo?“ „Ne úplně. Řekl…řekl…“ „Co?“ „Mami.“ Harry se rozesmál a skoro i Ginny, ale pak viděl jak se ovládla.. „No tak Harry,“ hubovala ho. „Všichni to občas děláme. Jsem si jistá, že…že jsi taky někdy volal mámu.“Harry vystřízlivěl, sklopil oči a pak k ní zase vzhlédl. „Zásah.“ „V každém případě vypadal, že někoho potřebuje a tak jsem šla k němu. Pořád dokola opakoval ‚mami´ a pak řekl ‚Zastav ho, mami´. Vzala jsem ho za ruku a řekla, že maminka je tady. Uvolnil se a spal dál, teď už mnohem klidněji. Ani jednou neotevřel oči a tak nezjistil, že tam jeho máma doopravdy není. O chvíli později jsem jeho ruku pustila a odešla jsem. Vypadal tak … “ „Prosím neříkej rozkošně, sladce nebo nádherně, ani nic podobného jinak týden nebudu schopný jíst.“ „…ztracený. sám.“ dokončila Ginny. „Když se tedy nikdy nedozvěděl, že jsi tam tehdy byla, pak pořád nechápu, jak…“ „No, zdálo se, že na sebe v učebně Lektvarů pořád narážíme, když jsem dělala nějakou práci navíc. Já… tajně jsem ho pozorovala, když pracoval. Po tom dni v nemocnici… jsem na něj byla zvědavá. Byl na mě jako obyčejně pořádně protivný. Říkal mi Weasleyová, posmíval se mi za to, že je moje rodina chudá. Však víš. Klasický Draco Malfoy.“ Harry přikývl. „Nakonec jsem to jednoho dne nevydržela a řekla jsem mu: 'Přinejmenším by mě aspoň můj otec nikdy svým chováním nepřivedl do nemocnice. A i kdyby, moje mamka by mě za ruku držela!´“ usmála se. „Netušil, jak o tom vím. Řekl, že jsem šílená. Vysvětlila jsem mu tedy, že jsem tam byla, když volal: ‚Mami, mami, řekni mu ať přestane, mami!´ a že jsem ho vzala za ruku a řekla mu, že je jeho matka u něj. Vypadal šokovaně. ‚To jsi byla ty?´ zeptal se, ale já byla tak naštvaná, že jsem se nedokázala zastavit. Řekla jsem mu, že v naší rodině, kterou stále uráží, se nemusíme bát vyjádřit své pocity…“ Harry udělal obličej a odvrátil se od ní, aby ho neviděla. Myslel na Rona. „Zeptala jsem se ho, kdo si myslí, že je, proč tak tvrdošíjně všechny okolo přesvědčuje, že nemá žádné city nebo duši? Řekla jsem mu: ‚Nedivím se, že tě nikdo nemá rád!´ Jakmile jsem to ale vyslovila, přála jsem si to vzít zpátky. Nemohla jsem uvěřit, že jsem něco takového vypustila z pusy. Vypadal… cítila jsem se hrozně, když jsem způsobila, že on….kdokoliv….vypadal tak... Ale on jen odvětil: ‚No, svoje pocity jsi vyjádřila skvěle.´ a odešel.“ „Páni“ vydechl Harry. „Nic neskamarádí tak, jako postavení do latě.“ „Neříkám ale, že jsme byli přáteli hned. Přesto, kdykoli jsme se potkali v Učebně lektvarů, byl ke mně zdvořilý. Mluvili jsme o naší práci a o tom, co děláme ve svých hodinách. Opravdová konverzace. Smál se a nebylo to na cizí účet. Něco se nějak změnilo. Začínali jsme být přáteli. A teď…“ Na chvíli se odmlčela, zadívala se do prostoru, pak jí na tváři prokmitl nepatrný úsměv a lehce zčervenala. „Víš, co jsem mu četla ten den po zápasu?“ „Co?“ „Vítr ve vrbě.“ Harry se rozesmál. „Děláš si srandu?“ „Ale vůbec ne.“ usmála se „Vždycky si to rád četl, když byl nemocný.“ Harry se na chvíli zamyslel. „Hmm. Myslím, že se ztotožnil s Ropuchou. Její zámek je ekvivalentem sídla Malfoyových, řekl bych.“ Pozorně se na ni zadíval. „Co čteš ty, když jsi nemocná?“chtěl vědět. „Je to zvláštní, ale stejně jako Draco, knihy pro děti. Nejraději mám ‚Dům na špinavém nároží´. Vždycky jsem se ztotožňovala se Seletem, nějak…“ „Sele?!“ „Nesměj se mi.“ varovala ho a podívala se na hodinky. „Za chvíli bychom měli jít na jídlo, než nás tu převálcují. Která je tvoje?“ „Moje co?“ „Tvoje oblíbená dětská kniha.“ Harry sklopil oči, ale pak se na ni přece jen podíval. „Charlie a továrna na čokoládu.“ řekl a pokusil se neohrabaně vstát, ale pak k němu natáhla ruku a pomohla mu na nohy. Vědoucně přikývla. „Charlieho rodina byla strašně chudá, ale rodinu měl.“ „Dva rodiče a čtyři prarodiče,“ zakřenil se Harry. „Je to pravděpodobně poslední kniha, kterou Ron četl,“ poznamenala Ginny. „Ta Hermionina zřejmě bude…‚Matilda´.“ „Přesně, je to dobrá kniha, ale ten pelyněk…“ Harry se zatvářil, jakoby snědl Bertíkovu fazolku, chutnající jako hnůj. „Trochu moc ti připomíná Dursleyovi? Předpokládám, že zrovna nemusíš ‚Jamese a obří broskev´?“ „Och, moc ne. Mám ale docela rád tu část, kde se broskev řítí na tetu Houbu a tetu Špičku. Od té doby, co začal Dudley se svou dietou se mi zdává zvláštní sen o tetě, strýci a obřím grapefruitu…..“ Když šli po schodech dolů do jídelny, oba se smáli.

Protože vlak z Prasinek odjížděl v pět hodin, studenti, kteří měli tuto poslední návštěvu Prasinek povolenou, poslali svoje zavazadla dolů na nádraží hned po snídani. Hermiona přiměla Harryho, aby předešlého dne během večeře pozval Cho na večírek. Hermiona poslala Viktorovi sovu s adresou domku, kde se měla párty konat. Byla to další příležitost, jak je dát dohromady. Byl to především nebelvírský večírek, ale byli na ní i někteří studenti z jiných kolejí. Harry doufal, že s Cho Changovou bude muset trávit co nejmíň času. Harry, Hermiona, Ron, Ginny a Cho šli do vesnice spolu s ostatními z Nebelvíru, kromě útočníků Famfrpálového týmu. Alice a Angelina odešli s Katie už před snídaní, aby měli čas všechno připravit. Když hosté dorazili do domu Katiiny skvělé tety, zdál se velice tichý (teta odjela strávit vánoce se svými vnoučaty v Americe). Domek měl vpředu okouzlující zahradu pokrytou sněhem a girlandy z cesmín zahalovaly tyrkysově modrý plot, který zahradu odděloval od úzké uličky. Hermiona zaklepala na červené holandské dveře s vánočním věncem. Harry začal pochybovat, že jsou ve správném domě, ale za okamžik jim otevřela Katie a ulici zaplnil hluk z večírku. Harryho napadlo, že na dům musely použít odhlučňovací kouzlo. Hudba se linula z kouzelnického bezdrátového rádia, které v kuchyni poslouchaly Alice s Angelinou, zatímco se hlasitě smály. Brzy ale malý obývací pokoj naplnil hluk, který vyprodukovali neurvalí náctiletí strkající se v obýváku, aby získali co nejlepší místa. Fred se přitočil ke Katie a začal s ní tančit po kuchyni, zatímco všude kolem plulo občerstvení - navzdory faktu, že právě dosnídali. Harry cítil, jak se mu točí hlava. Hermiona si sedla vedle Rona, který se tvářil docela ochranitelsky. Viktor ještě nedorazil. Cho se tiskla k Harryho paži, měl sto chutí se jí vytrhnout zatímco přemýšlel nad tím, že se Ginny kolem nějak divně rozhlížela. Viděl ji vklouznout do kuchyně - vypadala, jakoby doufala, že ji nikdo neviděl. Najednou se dovnitř nahrnul další zástup lidí, včetně shrbeného Viktora, Ernieho McMillana, držícího za ruku Hannah Albotovou a Rogera Davise, jehož doprovázela - Harry si promnul oči, nemohl uvěřit, že to je – Fleur Delacourová! Harry byl stále ještě v šoku, když k němu přišla, odtáhla ho stranou od Cho, objala ho a dvakrát políbila na obě tváře. „Arry! Ják se

vede? Ach, vypadáš skvěéle!“ řekla a prohlédla si ho od hlavy k patě způsobem, který ho přinutil zčervenat. „Néjmládší šampión vyróstl, n´est-ee pas?“ Harry koutkem oka zachytil výraz Choiny tváře. Rozhodně ji to nepotěšilo. Dobře, pomyslel si Harry. Hnusné chování může začít. Pak zjistil, že se stejně tváří i Hermiona. Doufal, že bude svou roli hrát podstatně lépe. Viktor ji teď pozdravil polibkem na tvář. Posadili se na jiný gauč, než na kterém předtím seděla s Ronem, který se teď mračil, pak ho ale uviděla Fleur, sedla si vedle něj na Hermionino místo a také ho políbila dvakrát na každou tvář. Ronovy uši se zbarvily do karmínova. Vypadal, že rázem zapomněl na Hermionu, kterou to docela rozhodilo. Nikdy Fleur neměla ráda, napadlo Harryho. Přece jen se ji Ron tenkrát odhodlal požádat o schůzku, ačkoliv mu nevyhověla. Tohle bude zajímavý večírek, pomyslel si Harry. Fleur se vrátila k Harrymu, Cho a Rogerovi. „Tak,“ řekl jí Harry „Co tady vlastně děláš Fleur?“ Odhodila své hedvábné vlasy na záda a věnovala mu shovívavý úsměv. „Učím teť ve vesnické škóle. Jsem ještě móc mláda a tak učím jenóm ty *petite* děti, ano? Od té doby, co žiju v Prasinkách jsem se dost zlepšila v angličtině. Moje séstra Gabriella teť taky do vesnické školy chodí. Jestli tu ještě pár let zůstanéme, chce sámozrejmě raději chódit do Brádavic, než do Krásnohůlek. Pokud to bude sámozrejmě móžné.“ „Samozřejmě.“ řekl Harry slabě, pak ho od Fleur a Rogera oddělila další masa lidí, kteří se cpali dovnitř. Lidé se smáli, bavili se, pili máslový ležák a ve středu místnosti jich několik dokonce tančilo. Harry, Hermiona, Cho, Viktor a Ron se drželi pohromadě. Viktor a Cho se bavili o Famfrpálu, Harry a Hermiona o tom, který z učitelů by byl ochoten plnit své povinnosti na den svatého Štěpána. Rádio začalo hrát jakousi pomalou písničku a Harry nadskočil, když se ho dotkla jakási drobná bledá ruka. Stála vedle něj Alice. Pokoj se najednou zdál nezvykle temný. Obloha venku byla zatažená, stejně jako závěsy na oknech. Místnost osvětlovaly jen svíčky. „Zatančíš si Harry?“ zeptala se ho Alice. Harry na ni v šoku zíral. Měl bych být dnes k Cho hnusný, připomenul si. „Och – hmm, jo. Jistě.“ S Alicí se přemístili doprostřed masy tančících těl. Dal jí ruce kolem pasu a ona jemu kolem krku, přičemž si opřela tvář o jeho hruď. Je ještě menší než Hermiona, uvědomil si Harry. Jako primuska se mu zdála nějak…větší. Cítil přes tričko její dech a její prsty ho hladily po krku. Modlil se, aby už píseň skončila – třebaže viděl, že Cho nevypadá moc potěšeně. Dobře. Musí si o mě myslet hrozné věci. Musí si myslet, že jsem hulvát. Jen tak dál. Harry viděl, jak Hermiona cosi šeptá Viktorovi, který se sehnul a přiložil ucho blíž k jejím rtům. Přes Alicinu hlavu se ušklíbl. Pak ale pochopil, co se děje. Viktor se naklonil, aby něco Cho řekl, pak šli ruku v ruce tančícím davem a zvýšili počet tanečníků o další dva lidi. Ano! pomyslel si Harry. Díky, Hermiono. Pak ho ale začala znepokojovat Alice. Co to dělá s rukama? K jeho nezměrné úlevě píseň skončila. Harry se otočil a málem vrazil do Katie. „Zatancuješ si Harry?“ Svolil a Alicia rozmrzele odkráčela. Viděl, že Viktor znovu tančí s Cho. Rona odtáhla na parket Parvati – nebo to byla Padma? Harry si nebyl jistý. Ztratil přehled o Hermioně, pak ji uviděl kráčet ke schodišti vedoucímu k ložnicím. Podívala se mu do očí, potom se otočila a stoupala nahoru po schodech. Když písnička skončila, odmítl další nabídky k tanci a zamířil ke schodišti. Držel se zábradlí tak křečovitě, že uvědomoval strukturu dřeva. V krku se mu objevil obrovský knedlík, který nemohl spolknout. Na chvíli se otočil a viděl Viktora a Cho, jak tančí už na třetí píseň. Pak pokračoval nahoru. Na vrcholku našel Hermionu, která se na něj zářivě usmívala. Rychle ho políbila na tvář. „Viktor a Cho pořád tancují,“ řekl jí. „Dobrá, to nám dává šanci být spolu o samotě.“ Harry si nejistě prohlédl množství nepravidelně rozmístěných dveří a malých odpočívadel. Došlo mu, že dům je zřejmě začarovaný, aby vypadal větší zevnitř, než zvenku. Zezdola se nezdálo, že by tu našel víc než dva pokoje, možná tři, kdyby se počítala koupelna. Nebyl si jistý, jestli se mohou vytratit uprostřed párty… tu noc na krbové předložce cítil, jakoby se něco mělo stát... Ale Hermiona ho zatáhla do pokoje se skleněnou tabulkou ve dveřích, která byla zevnitř zatažená rudou brokátovou záclonkou. Otevřela dveře a odhalila tak knihovnu s bohatými arkýřovými okny a gaučem, na kterém se objímali a líbali Ernia McMillan a Hannah Abbotová. „Áááá!“ „Promiňte,“ vyhrkla a rychle zavřela dveře, než ji začnou nadávat. „Hmm,“ řekla Harrymu „příští otevíráš ty.“ Při pohledu na její výraz se rozesmál. Přesunuli se o dvoje dveře dál, přičemž minuly jedny, na kterých byla cedulka s nápisem ‚Toaleta´ – nezdálo se mu moudré zabrat zrovna tuhle místnost. Harry nejprve na vedlejší dveře zaklepal a pak je opatrně otevřel. Byla to ložnice, větší, než jakou by domek správně mohl pojmout. Pod skleněnými okny bylo místo k sezení. Na zdech visely vyšívané deky a v posteli byl George Weasley. „Georgi!“ zavyl Harry, dřív než se dokázal zastavit. Neotevřel dveře úplně, takže Hermiona stojící za ním, neviděla do místnosti. George byl pod prošívanou dekou a od pasu nahoru na sobě nic neměl. Harry pochyboval, že se spodní polovinou těla to bude lepší. Když otevřel dveře, George měl zavřené oči a na tváři se mu mísil výraz štěstí a zoufalství. Jeho svalnatá ramena, ruce a hruď byly štědře posety pihami stejně jako jeho obličej. Bledá kůže pod nimi nyní rudla víc a víc. Když Harry vyslovil jeho jméno, George otevřel oči a vykřikl. Najednou se z přikrývek vynořila Angelinina hlava. Harry na ní překvapeně zíral. Její nahá ramena byla hladká a tmavá jako belgická čokoláda. „Ó, Georgi, neporanila jsem tě nějak, že ne?“ zeptala se ho starostlivě. Pak se otočila a ve dveřích uviděla Harryho „Och, ahoj Harry,“ řekla, jakoby se jí něco takového stávalo denně. „Jestli potřebuješ na záchod, jsou to ty další dveře s nápisem Toaleta. Nemůžeš to minout.“ Pak její hlava znovu zmizela pod dekami. George zaklonil hlavu a z hrdla se mu začaly ozývat stále hlasitější vzdechy. Harry stál fascinovaně ve dveřích jako přimražený. George otevřel oči a uviděl, že Harry stále ještě neodešel. „Vypadni, Harry!“zařval. Harry se probral a tiše zavřel dveře. S Hermionou se na sebe podívali a začali se neovladatelně hihňat. Hermiona si cpala pěst do úst, oči jí slzely veselím. Harry pevně stiskl rty, držel se za břicho a snažil se nesmát moc nahlas. Když se trochu uklidnili, přemístili se k dalším dveřím. Byly zavřené a tak vyzkoušely další tři. Poslední dveře odhalily strmé schody a když sešli dolů, podle zvuků poznali, že prošli kolem kuchyně. Zadní schodiště, pomyslel si Harry. Pokračovali dál. Harry nahmatal kliku. Zastavil se a opatrně zaťukal na dveře. Žádná odpověď. Snad to nedopadne jako minule, pomyslel si, když jsou lidé něčím zaujatí… opatrně otevřel a nahlédl dovnitř. „Eargh!“ vydralo se mu z hrdla, zavřel dveře a doufal, že po něm Hermiona nebude chtít, aby je otevřel znovu, „Harry?“ zašeptala. „Co je v tom pokoji?“ „Ložní prádlo.“ „A? Kdo je tam?“ Justin Finch-Fletchley.“ Zamračila se na něj. „Dobrá, ale nebyl tam sám, že?“Harry doširoka otevřel oči. „Ne.“ Hermiona čekala. „Dobrá, kdo je tam s ním?“Harry se na ni uličnicky zašklebil. „Hádej.“ „Fajn - Levandule?“ „Ne.“ „Lisa Turpinová“ „Samá voda“ „Susan Bonesová?“ „Taky ne.“ „Pansy Parkinsonová“ Harry se zašklebil. „Není slepý, hluchý, ani slabomyslný,

Hermiono.“ Zasmála se. „V pořádku, vzdávám se.“ „Fajn, je to havraspárský prefekt šestého ročníku, ach, jak se jenom jmenuje…“ Hermiona nakrčila čelo. „Havraspárským prefektem šestého ročníku je Cho. Zůstala dole s Viktorem, leda by se přemístila…“ „*Ten druhý* Havraspárský prefekt šestého ročníku.“ Vlna pochopení se přelila Hermioně přes obličej. „Oooooh! Je to…oh, jak jen se jmenuje? Je pěkný. Budou roztomilý pár.“ Harry obrátil oči v sloup. „Ano, ano. Nicméně… rád bych řekl, že už jsem z toho trochu unavený. Poslední pokus a pak zpátky dolů po schodech, předtím, než někdo přijde, aby zjistil, proč se v téhle chodbě schováváme.“ Hermiona souhlasila a tak přešli k dalším dveřím, zhluboka se nadechli a Harry otevřel dveře. Místnost vypadala jako skleník, v řadách květináčů rostly exotické a magické rostliny všech velikostí, lemující cestu vedoucí středem místnosti jako chodbu. Ta končila prostorem, na kterém bylo několik proutěných laviček. Na jedné z nich se líbala dvojice lidí. Byl to Draco Malfoy a Ginny Weasleyová. Harry rychle zavřel dveře, než je Hermiona uvidí. „Co?“ řekla se známkou netrpělivosti v hlase. „Vrať se zpátky do přízemí.“ řekl jí tvrdě. Zamračila se. „Harry..“ „Je tu obsazeno. Běž zpátky. Nemůžeme jít spolu, ty víš proč. Počkám pár minut a půjdu také.“ Povzdechla si, rychle ho políbila na rty. „Tak dobře,“ řekla a šla pryč. Když utichly její kroky na schodech, vrátil se do skleníku a kouzlem uzamkl dveře. Pak se vydal uličkou k líbající se dvojici. Zastavil se u nich. „Oba dva měli oči zavřené, Draco držel jednou rukou Ginny kolem pasu, druhou ji hladil po vlasech. Ginny měla ruce kolem jeho krku. Harry se pokoušel potlačit rostoucí hněv. „Ehm.“ odkašlal si. Draco sebou šokovaně trhl. „Pottere!“ Ginny otevřela ústa, neschopná slova a hluboce zrudla. Harry pohledem přeskakoval z jednoho na druhého, pevně svíral čelist a přesvědčoval se, že nesmí sáhnout po své hůlce. „Jak jste se sem Vy dva dostali? Naposledy jsem tě viděl, jak jdeš do kuchyně.“řekl směrem k Ginny. „Zadním schodištěm.“ pípla. Harry se znovu díval z jednoho na druhého. Stále se ještě ovládal, aby nesáhl po hůlce. Místo toho raději vytáhl svůj baziliščí amulet. „Proč jsi mi ho dala, Ginny?“ Vyvedlo ji to z konceptu. „P-protože jsi mě, tenkrát, když jsem byla v prvním ročníku, zachránil. Před Baziliškem v Tajemné komnatě.“ Malfoy hloupě otevřel pusu. „Cože? Tam dole byl Bazilišek? A Potter…“ „Zabil jsem ho, když mi bylo dvanáct.“ Pohledem se zabodl do Malfoye, který náhle vypadal, že nemůže polknout. „Nikdy nám neřekli…“ „Ne. Kvůli ochraně Ginny jsme se dohodli, že nikdo nemusí vědět o tom, že otevřela Tajemnou komnatu.“ Malfoy na něj překvapeně zíral. Harry pokračoval: “Otevřela ji, protože byla pod vlivem deníku Toma Raddlea , který jí dal *tvůj* otec Malfoyi. Málem ji tím zabil.“ Malfoy se na Ginny zoufale zadíval, jakoby se obával, že ho za to setře. „Zachránil jsem Ginny život.“ řekl Malfoyovi. „Cítím za ní zodpovědnost. Miluju ji - “Harryho hlas trochu zakolísal (zatímco Ginny doširoka otevřela oči) „…jako sestru.“dokončil. Podíval se na Ginny, bolelo ho, když to vyslovil, ale musel všechny - a hlavně sebe - přesvědčit, že to je pravda. „Víte, že Vám Vaše rodiny nikdy nedovolí, aby jste byli spolu. Víte, že jeden z Vás se bude muset své rodiny vzdát. Usoudil jsem, že to budeš ty, Malfoyi.“ Draco Malfoy na něj civěl, jakoby ho nikdy v životě neviděl, ani neslyšel. „Cože?“ zeptal se nakonec. „Musíš si získat otcovu důvěru a zjistit, co mají Smrtijedi - konkrétně tvůj otec - v plánu. Pošleš svého vlastního otce do Azkabanu.“ „Harry!“ Ginny byla šokovaná. Harry a Malfoy se na ni podívali, jakoby je rušila v jejich konverzaci. „Ginny,“ řekl jí Malfoy mírně „mohla by jsi, prosím, počkat venku za dveřmi?“ Ginny chtěla něco namítnout, ale pak se podívala na Harryho a ten přikývl. Naštvaně odkráčela za dveře, kde se otočila, zkřížila ruce na prsou a čekala. Malfoy se otočil zpátky k Harrymu a potichu mu řekl: „Poslouchej, Pottere, Ginny to neví, ale… tohle byl polibek na rozloučenou. Rozejdu se s ní.“ „Cože?“ Teď byla řada na Harrym, aby byl překvapený. „Sklapni! Chystal jsem se jí říct….říct, že se s ní po Vánocích rozejdu, protože se ze mě stane jiný člověk, člověk, se kterým by nemohla být…“ hlas se mu zadrhnul, ale pak si odkašlal a uklidnil se. Harry se na něj na okamžik bystře zadíval, pak se u něj projevil záblesk geniality. „Tak tohle se má stát na vánoční noc…“ řekl pomalu. Malfoy vytřeštil oči. „Jak o tom víš?“ Harry se záhadně usmál. „Mám své zdroje. Takže ty se máš stát Smrtijedem, a proto se s rozcházíš s Ginny? Jak ušlechtilé od tebe! Až na to, že to nebude fungovat.“ „Co? Co nebude fungovat?“ „Ten rozchod. Ty si myslíš, že to znamená, že už se o ni nebudeš muset starat? Zamysli se na chvíli. Jestli Voldemort nebo tvůj otec po ní znovu půjde nebo po někom z její rodiny, co pak uděláš? Sedneš si a řekneš, ´Už se o ni nezajímám, rozešel jsem se s ní´?“ Malfoyův obličej potemněl. „Nemůžu s ní být pokud budu mít … na paži tu věc. To je to, k čemu mě vychovali. Otec tvrdí, že jsem k tomu byl předurčen.“ „A stejně jako koncem června myslíš na budoucnost, že? Pamatuji si, co jsi říkal ve vlaku. Ale tenkrát…jsi neměl co ztratit. Teď můžeš přijít o Ginny. Poprvé je ve tvém životě někdo, komu záleží na tom, co se s tebou stane.“ Malfoy vzdorovitě vystrčil bradu, odmítaje se na něj podívat. Harry divoce zašeptal. „Proč se pořád snažíš zalíbit otci? Nebo se ti snad kletba Passus líbí?“ Nyní na něj Malfoy hleděl s čistou nenávistí. Harry věděl, že by ho zabil, kdyby mohl. „Chceš se zalíbit otci, který tě zaslíbil Voldemortovi, ještě když jsi byl dítě!“ Malfoy se zdál vystrašený, když to uslyšel, ale nic na to neodpověděl. „Nemám na vybranou Pottere. Nemůžu to odmítnout …“ Jeho hlas se tiše vytratil. Rozhlédl se po skleníku, po bílé zimní zahradě, tiché, nevýrazné, plné zoufalství. „Ale ty to uděláš. Svým způsobem. Ve skutečnosti se staneš oddaným Smrtijedem. Do paže ti vypálí znamení Zla. Během zasvěcování uděláš všechno co budou chtít. Ale nic to nebude znamenat, protože budeš můj. Budeš je tajně sledovat a předáš mi svého otce.“ Harry se zhluboka nadechl. „ Už mě unavuje utíkat. Chystám se s Voldemortem bojovat. Chci zničit jeho Smrtijedy, tvým otcem počínaje, jednoho po druhém, až nebude mít Voldemort žádného služebníka a bude se mi muset postavit sám, jako muž!“ Malfoy se otočil a podíval se na Ginny. „Myslíš, že když vydám svého otce tak to pro její rodinu bude mít nějaký význam?“ Zavrtěl hlavou. „Stále …je to můj otec… Azkaban…“ „Lepší Azkaban, než to, co by mu mohl udělat nějaký příliš horlivý Bystrozor. Víš, že mají právo zabíjet, když se domnívají, že to je nezbytné.“ Malfoy to uvážil, polknul a přikývl. „Takže to uděláš,“ řekl mu Harry. Nebyla to otázka. Malfoy se na něj podíval s mrtvým výrazem v očích. „Ano,“ ozval se bezvýrazně. Harry se otočil k Ginny. „Ginny, už se můžeš vrátit.“ Ginny šla k nim pořád pěkně namíchnutá, roucho kolem ní divoce vlálo a podtrhovalo tak její náladu. Harry si byl jistý, že nikdy nevypadala půvabněji. „Dávám vám dvěma pět minut. Pak zavolám někoho z Weasleyových, rozumíte?“ Přikývli, a Harry zamířil ke dveřím. Nezbytné kroky byly podniknuty…. S rukou na klice se otočil, připravený k odchodu. Ginny plakala, dotýkala se Malfoyova obličeje svými prsty, jako by byl něco vzácného. Přitáhl si její ústa ke svým a ona mu okamžitě odpověděla, otevřela pusu a

objala ho kolem krku. Malfoy si j k sobě přitáhl tak blízko jak to jenom bylo možné. Harry se se srdcem v krku otočil a vyšel ze dveří. Odejít od nich byla ta nejtěžší věc kterou kdy udělal.
Když se Harry vrátil zpátky na večírek, našel Rona a Hermionu v blízkosti občerstvení, jak tajně pozorují Viktora a Cho, kteří se o něčem živě bavili na druhém konci místnosti. „Jak dlouho už tam takhle stojí?“ zašeptal jim. „Zhruba patnáct minut. Kde jsi byl tak dlouho?“ chtěl vědět Ron. „Fronta na záchod“ „Protože jsem slyšel, že nahoře někteří lidé – um…“ Harry myslel na Ginny a Malfoye. „Hm, jsou tam nějací lidé co umují. Někteří víc než ostatní. Docela je rozruší, když nevíš, kde je záchod.“ Ron zvedl obočí tak vysoko, až mu zmizelo pod vlasy. „Jako například?“ Harry se rozhodl trochu pobavit. „Hádej. Máš pět možností.“ „Um…je to někdo z Nebelvíru?“ „Většina lidí tady je z Nebelvíru. Ano“ „Je to někdo z našeho ročníku?“ „Ale jdi, Rone. Tři z nás jsou tady, Parvati s Levandulí tancují a Seamus s Deanem sedí na gauči. Nevill s námi nešel. Odpověď zní: ne. Dvě ze svých pěti otázek jsi vyčerpal.“ „Je to někdo z šestého ročníku?“ „Ne. Chceš pomoct?“ „Je to někdo z famfrpálového týmu?“ „Výborně! Dobrá otázka. Ano.“ Ron se podezíravě podíval po místnosti. Viděl Freda, jak se baví s Alicí a Katie. Harry a Hermiona stáli u něj, Ginny právě vycházela z kuchyně (Harrymu se nesmírně ulevilo - musela použít zadní schodiště). Ron se zazubil. „George a Angelina! Ha!“ „Šššššš!“ Harry zakryl Ronovi ústa. Na Ronově tváři se objevil výraz zděšení. „George a Angelina!“ řekl už tišeji. „ No nazdar. Mamka bude řádit jako atomovka. Ona…“ „Tak jí to neříkej, ty blbečku!“ Zasyčel na něj Harry. Ron na něj nevěřícně zíral. „A ona se bála o Percyho a Penelopu…“ „Má strach i o Billa s Charliem? Upřímně, Rone, Percy už přece vychodil školu a Fred s Georgem už prakticky také,“ řekla Hermiona, která tak Ronovu matku zkritizovala vůbec poprvé, co si Harry pamatoval. Ron se pořád ještě nevzpamatoval. „Stejně..“ zachroptěl Ron. „Mamka mi říkala, že mě zabije, jestli někdy nějakou holku dostanu do prob…“ najednou se zarazil a zrudly mu uši. „V každém případě,“ řekl Harry, aby změnil téma, „Viktor a Cho si rozumějí, náš plán se tedy daří, nemyslíte?“ Oba přikývli. Konečně něco funguje. Nakonec se rozhodli, že by už mohli jít. Hermiona se rozloučila s Viktorem, který se přemístil na centrálu Kudleyských kanonýrů pro své věci a pak pomocí Přenášedla odjede domů do Bulharska, aby byl o Vánocích se svou rodinou. Harry a Hermiona se u vlaku rozloučili s ostatními studenty. Harry si poprvé všiml, že Hermiona vypadá trochu přepadle. Uvědomil si, že své rodiče neviděla od té doby, co ji Snape a Sirius přivezli na Zobí ulici. Možná ji den svatého Štěpána od těchto úvah odvede, zadoufal. Neustále se něčím zaměstnávala, takže neměla čas myslet na to, jestli jsou její rodiče v pořádku a v bezpečí. Na nádraží už všechny věci naložili do vlaku, Harry s Hermionou chodili od jednoho vagónu k druhému a loučili se s přáteli z Nebelvíru a z ostatních kolejí. Harry slyšel, jak na něj volá Cho, ale schválně to ignoroval a zamířil jiným směrem. Najednou se z jednoho kupé vynořila čísi ruka, zatáhla ho dovnitř a zavřela za ním dveře. Byl to Snape. Okamžitě ho pustil a Harry si narovnal plášť – zajímalo ho, co se bude dít. „Pottere,“ začal Snape, „potřebuji s Vámi mluvit. Mohl jsem Vám sice poslat sovu, ale takhle je to lepší.“ Harry svraštil čelo. „Proč se mnou potřebujete mluvit?“ „Někdo ze studentů by mohl potřebovat nějaké ingredience do lektvarů z mého kabinetu, zatímco budu pryč. Pověřuji Vás tímto dohledem nad svými soukromými zásobami. Dveře mé pracovny jsou magicky uzavřené a dají se otevřít jen za pomoci hesla. To znáte jen Vy a ředitel.“ podal Harrymu kousek pergamenu. „Chci od Vás, abyste vedl pečlivý záznam. Druh a množství každé zapůjčené přísady. Ať to vrátí v průběhu týdne po začátku nového semestru. Rozumíte?“ Harry stále nechápal, proč ho tím Snape zatěžuje. „Ano, pane profesore.“ Harry se otočil a šel pryč, ale náhle Snape řekl s hranou nenuceností: „Jak se má Vaše sova, Pottere?“ Harry se otočil a zmateně na něj zíral. „Cože? Moje sova, pane?“ „Před pár týdny Vám na snídani přinesla poměrně velký balík. Zotavila se?“ On to viděl, došlo Harrymu. Viděl Hedviku přinášející Myslánku. A já jsem mu ji dal v té samé krabici. Ví, že je ode mně. Harry si tak zvykl, že Snape vynechává jídlo ve Velké síni (Možná mluvil se Siriusem? Nebo vařil Mnoholičný lektvar?), že ho nenapadlo zjistit, jestli tam ten den byl. „Je v pořádku, pane.“. „Poštovní sovy jsou mocná kouzelná stvoření, Pottere. Nezneužívejte je,“ zavrčel. „Ne, pane.“ „Měl byste jít.“ Náhle se díval na Harryho, jakoby vtrhl do jeho soukromého kupé - přitom ho před chvílí sám vtáhl dovnitř. Harry otevřel dveře a chystal se odejít, ale náhle se k němu otočil, když si vzpomněl na něco důležitého. „Och, pane profesore…“ „Co?“ „Hodně štěstí.“ Harry se mu podíval do tváře, která byla jako vždy bez výrazu - nepřipustil by, že plánuje něco, co vyžaduje štěstí. „Nezapomeňte: jste jediný student, který zná heslo do mé pracovny. Veďte pečlivé záznamy, Pottere!“ Harry přikývl a odešel, přičemž za sebou zavřel dveře. Když byl zpátky na nástupišti, stoupl si vedle Hermiony a společně zamávali přátelům, kteří odjížděli na Vánoce domů. Byli to Ron, Ginny, Seamus, Dean, Fred, George a Angelina. Harry spustil paži a Hermiona se otočila k odchodu. Vtom zahlédl Draca Malfoye, který pomalu zvedl ruku a díval se přímo na něj. Harry mu pozdrav vážně opětoval, jakoby ho bral pod přísahu. Když vlak zmizel, otočil se k Hermioně, která už na něj čekala a společně se vydali zpátky do Bradavického hradu. Šli tiše, sníh jim křupal pod botama, vítr si pohrával se sněhovými vločkami, které odvál ze stromů, jež lemovaly cestu. Byli jedinými studenty Nebelvíru, kteří zůstali v Bradavicích.

## Jizvy

Štědrý den začal jasně a slunečně. Když se Harry probudil, zasténal, děsíc se jakéhokoliv dalšího dne a noci, jako byl ten předešlý. Když se vrátil s Hermionou z nástupiště do hradu, vydali se zpět do společenské místnosti. Nasadil si Sandy, která se ohřívala před sálajícím krbem. Křivonožka polehával nedaleko Bainbridge a koťat (Harryho náhle napadlo, jestli není jejich otcem). Hermiona slíbila Julesi Quinnovi, že se o Bainbridge a koťátka během Vánočních prázdnin postará. Harry si přál, aby si býval vzal Sandy s sebou na večírek a v domku se vyhnul některým lidem. A taky by byl připravený na Snapea. Snape mu dal vstupní heslo do svého kabinetu – je snad něco divnějšího? Dosud o tom Hermioně neřekl. Od chvíle kdy vstoupili do společenské místnosti se Harry cítil podivně. Místnost byla tak tichá, tak prázdná. Byli tam jen oni dva - navíc před několika hodinami se skrývali nahoře v domku Katiiny tety, kde hledali soukromí, teď mají celou Nebelvírskou věž pro sebe a Harry si nepamatoval, že by někdy byl tak vyděšený. Oznámil

Hermioně svůj úmysl jít do knihovny a ta mu řekla, že si vezme nějaké knížky a pergamen a přidá se k němu. Ale Harry nešel do knihovny. Šel do chodby ve třetím patře, odkud se pokoušeli v prvním ročníku získat Kámen Mudrců. Zkusil otevřít dveře, nebyly zamčené. Vstoupil a posvítil si hůlkou. Prázdná místnost byla stejná, jak si ji pamatoval, ale –naštěstí – bez tříhlavého psa Chloupka, stojícího na padacích dveřích. Harry se posadil na podlahu, opřel se o dveře, zhasl světlo své hůlky a seděl ve tmě. „Je tu zima," zasyčela Sandy. „Já vím. Promiň. Nevzal jsem tě ven do sněhu, nebo ano?" „Není tu žádné světlo. Proč tady jsi?" „Schovávám se." „Proč?" Proč vlastně? Před čím se schovává? Před Hermionou. Před Hermionou a prázdnou Nebelvírskou věží. A sebou samým. „Harry Pottere?" „Ano, Sandy?" „Neodpověděl jsi na mou otázku." „Nemám správnou odpověď, Sandy. Nechce se mi o tom teď mluvit. Doufám, že se neurazíš. Chci tu jen tiše sedět." „Neurazím se, když někdo chce jen tiše sedět. Mělo by to zkusit víc lidí." Harry se do tmy usmál . Nakonec sešel dolů na večeři a když se ho Hermiona zeptala kde byl, řekl jí, že se ztratil, protože utíkal před Krvavým Baronem, duchem zmijozelské koleje. Zatímco běžel, několikrát zahnul do neznámých chodeb a pak nahoru a dolů po schodech… Pod svým hábitem uslyšel syčící hlas: „Lháři." Ach, buď zticha, pomyslel si Harry. Hermiona vypadala pochybovačně, když slyšela jeho vysvětlení, ale nahlas nic neřekla. Brumbál posunul kolejní stoly ke zdi, a tak seděli u jednoho stolu s Hannah, Erniem, Rogerem, profesorským sborem a ostatními, kteří tu zůstali na Vánoční prázdniny. Po večeři Harry pospíchal do své ložnice a oblečený si vlezl do postele, dokud si Sandy nestěžovala (když Harry spal, nechtěla být zakryta rukávem). Oblékl si pyžamové kalhoty a zatáhl kolem postele závěsy s přáním, aby byly z ocele....

Ráno se Harry posadil na posteli a opatrně odtáhl závěsy - neochotný připustit, že Boží hod opravdu začal. Světlo, které přicházelo z okna ho přinutilo mhouřit oči. Muselo zase nasněžit, což Bradavické pozemky přikrylo oslepivě zářivou pokrývkou. Bez brýlí znovu zatáhl závěs a zůstal v úkrytu své postele, obklopený temně rudou drapérií propouštějící slabé a zastřené světlo. Bezpečí jako v matčině lůně, pomyslel si. Nechtěl se narodit. Nemohl bych tu zůstat? Nemohl by se čas zatavit? Najednou Rona úplně chápal. Je tak těžké se zeptat? A pak tu byl Štědrý den. Šel spát pozdě a potom, když sešel do společenské místnosti, nemohl najít Hermionu. Vrátil se do ložnice a s pomocí Pobertova plánku ji nakonec objevil s profesorkou McGonagallovou v její pracovně. Nicméně tam nešel. Namísto toho zůstal v pokoji a zkoušel se přeměňovat do Griffina (nejdřív položil Sandy před krb). Když byl s Griffinem, dokázal si svou podobu udržet asi tři minuty - teď svůj výkon zvýšil až na deset minut. Bolest byla pořád strašná, ale doufal, že Moodyho cvičení zdolávající kletbu Cruciatus, by mu s tím mohlo pomoci. Ačkoli, jestli se jeho tělo odpoutá od mozku, jak dosáhne přeměny? Třeba je blokování bolesti a přeměna navzájem neslučitelné. Možná tato přeměna spoléhá na to, že si čaroděj více uvědomuje bolest, ne méně. Uvažoval nad tím – zdálo se to být pravděpodobné. Ale ne povzbudivé. Minulého dne při obědě, mluvil s Brumbálem a zbytek odpoledne hráli šachy. Harry se pokoušel ignorovat informace jež mu Sandy poskytovala o tazích, které chtěl Brumbál udělat, ale nakonec podlehl a dal na její rady. Brumbálovi oči jiskřily trochu méně, když Harry šestkrát po sobě vyhrál. „Dnes hraješ velmi dobře, že Harry? A tvůj had má určitě co říct - vypadá to, že syčí trochu moc. Není to odborník na šachy?" Harry nevinně zvedl k Brumbálovi oči. Takže Brumbál Sandy nepodezříval, že má Vidění, pouze talent na šachy. Zajímavé, člověk by očekával, že Brumbál něco takového ví…pak pomyslel na to, jak porazil Rona. Z nějakého důvodu si nemohl vzpomenout zdali mu Sandy nepomáhala. Nepovažoval její předpovědi za něco, co vyšlo z jeho vlastní hlavy? Opravdu Rona porazil? Najednou ho to začalo zajímat. Během dalších dnů chodila Hermiona za profesorkou McGonagallovou a po večeři Harry pokaždé pospíchal nahoru. Hermiona byla neobvykle milá přestože se jí vyhýbal, a když byli spolu, nevypadala, že by ji to pobuřovalo. Harry nevěděl, zdali se má urazit nebo uklidnit.

Nakonec se rozhodl, že když jsou ty Vánoce, mohl by vstát a podívat se na dárky. Žádné další odklady. Už žádné obavy být s Hermionou sám. Je to jenom Hermiona. Není se čeho bát. Vůbec ničeho. Kromě toho, že jí chtěl tak silně, až ho to zabíjelo. NE. Vytěsnil tyhle myšlenky z hlavy. Dárky. Ano. Vánoční dárky. Nasadil si brýle, odtáhl závěsy až k nohám postele a našel na svém kufru hromadu balíčků. „K čemu jsou ty balíčky?" zasyčela Sandy. „To jsou Vánoční dárky." „Ach, zajímá mě co jsou Vánoce. Je důležité se ptát. Tak. To je Vánoční dárky." „Ne. Jeden je Vánoční dárek. Více než jeden jsou Vánoční dárky - to je množné číslo. To jsou dary." „A kdo ti dal tyhle dary?" „Moji přátelé. Ronova maminka. A myslím, že jsem viděl taky jeden od mého bratrance Dudleyho." „Toho tlustého kluka." „Správně." „Co s nimi uděláš?" „Otevřu je." „A pak?" „No, to závisí na dárku. Můžu začít, Sandy?" „Samozřejmě." Harry nejdřív otevřel dárek od Rona. Ron mu koupil knihu Skvělí famfrpáloví kapitáni Bradavic od Roderika Plumptona III. Obsahovala množství fotografií lidí, létajících na košťatech v barvách Nebelvíru, Havraspáru, Mrzimoru a Zmijozelu. Hráči se na fotografiích pohybovali a předváděli velmi těžké manévry. Chytačův manévr zvaný Plumptonův přelet byl pojmenovaný po autorově dědečkovi, který ho použil v roce 1921 a chytil Zlatonku do svého rukávu, přičemž až do své smrti tvrdil, že přesně tohle měl v úmyslu. Harry listoval knihou. V obsahu jmen, kteří byli podle autora nejlepší kapitáni Bradavických týmů za poslední století, Harry uviděl záznam: "Charles Weasley, Nebelvír". Pak mu zrak padl na Ronův rukopis, kterým dolů připsal: "Harry Potter, Nebelvír". Harry se usmál, bylo to opravdu dojemné. Ron byl někdy neobvykle sentimentální. Jako další otevřel balíček, který Hedvika přinesla včera. Harry předtím do Smeltingské školy poslal Hedviku s dárkem pro Dudleyho - dal mu lotroskop (takže mohl určit, jestli ho spolubydlící neokrádá). Harry chtěl, aby ho dostal dřív, než se vrátí na prázdniny do Zobí ulice, protože nechtěl strýce s tetou provokovat. Takhle aspoň mohl Dudley poslat Hedviku zpátky s dárkem pro Harryho. Harry rychle otevřel víko krabice, Dudley mu poslal další kazety do přehrávače. No nevadí, pomyslel si. Pravidelně si s Dudleyem psal, ale dosud mu nevysvětlil, že takovéto věci v Bradavicích nefungují. Možná, že dole ve vesnici by fungovat mohl, napadlo ho, stálo by to za pokus. Odložil kazety stranou a přisunul si do klína balíček od Siriuse. Další kniha: „Létat jako Blázen" byla životopisem "Nebezpečného" Daie Llewellyna. Harry se zamračil, ne že by tu knihu nechtěl, ale proč si každý myslí, že všechno o čem přemýšlí je Famfrpál? Další na řadu přišla velká krabice od paní Weasleyové. Jako obvykle tam byly sladkosti, koláčky a ručně pletený zelený svetr. Žvýkal fondán, zatímco se natahoval pro dárek od Hagrida. Byl to malý balíček,

který se Harrymu vešel do dlaně. Otevřel ho a našel model Zlatého Griffina, který zívl a protáhl se jako opravdový. Pak se vznesl do vzduchu a začal létat kolem. Harryho napadlo, když si tak vychutnával pohled na létajícího Griffina, jestli Hagrid ví o jeho trénování na Zvěromága, ale nakonec to přičetl tomu, že si prostě všiml, jak se mu Griffini líbí. Kupodivu, další student co se Griffina nebál byl Neville, který se většinou k ostatním tvorům nechtěl přiblížit na méně než třicet stop. (Hagrid mu ale vždy dával dobré známky. Harry měl dojem, že Hagrid, od chvíle co ho potkal, věděl kdo jsou Nevillovi rodiče a co se jim stalo). Sandy sebou trhla, když maličký Griffin proletěl kolem ní. „Žádný strach Sandy, to je jenom hračka.“ „Nemám ji ráda.“ Harry dal Griffina pryč. Byl tam ještě jiný balíček velikosti knihy, a jak viděl, byl od Ginny. Když sundal papír, našel výtisk Domu na špinavém nároží. Dovnitř napsala: „Pro Harryho – vím, že tvým favoritem je Charlie, ale občas, když si budeš chtít zvednout náladu, možná ti to pomůže – s láskou Ginny.“ Harry přejel prstem přes figurku Selete, která byla na deskách knihy, myslel na Ginniny velké hnědé oči a její vzpurné rudé vlasy. Pak ji ale viděl v náručí Draca Malfoye, jak ho vášnivě líbá, vypadala tak opuštěně…Takovou vášeň by u ní neočekával a vzbudilo v něm neskutečný odpor, že osoba mající z této touhy užitek je Draco Malfoy, kterému byl nucen svěřit její bezpečnost. Kniha byla docela nevinný dárek. Takový, jaký dá sestra bratrovi, nebo kamarád kamarádovi, když na něj myslí jako na sourozence, jak to řekl Malfoyovi. Zaznamenal, že v hromadě nebyl dárek od Hermiony. To je zvláštní, pomyslel si. Ale zas - on měl dárek pro ní také stále u sebe, takže mu ho třeba dá, až se potkají. Sandy na něj zasyčela, že Hermiona přichází. Harry vstal a šel ke skříni, aby se podíval po něčem na oblečení, ale moc možností neměl, a tak stál před otevřenou skříní jen v pyžamových kalhotách, když Hermiona nedočkavě vešla do pokoje. Byla stále v noční košili a županu a švitořila: „Jsou vánoce! Jsou vánoce! Veselé vánoce, Harry!“ Harry se otočil a usmál se, vypadala jako malá holčička, která sejde o vánocích dolů a najde hromadu balíčků od svých milujících rodičů… pak se ale zarazil a snažil se nevzpomínat jaké byly vánoce, než přišel do Bradavic. Znovu se na ní podíval, jak byla krásná a rozrušená, prchavě ho napadlo, proč se bál s ní být sám. Je to jenom Hermiona, řekl si znovu. Proč si dělat starosti? Vrátil jí úsměv, přešel k ní a odpověděl: „Veselé vánoce, Hermiono.“ Objal ji a dal jí rychlý polibek na tvář. Cítil její prsty, jak mu pobíhají po zádech. Odtáhli se od sebe a Hermiona zčervenala, jednu ruku stále za zády. Pak najednou ruku vytáhla, svírala v ní malou dárkovou krabičku. Harry se na ní zašklebil, sedl si na kufr a rozbalil ji. Uvnitř balíčku byla malá mahagonová skříňka s natahovacím klíčkem. Otočil několikrát klíčkem ve směru hodinových ručiček, ale pak už to nešlo a tak přestal. Otevřel víčko a okamžitě uslyšel chrastění mechanických součástek, které se točily kolem dokola, pak vysoký pisklavý zvuk, když se malý kovový bubínek s nepatrnými hroty dotkl mrňavých kovových proužků a všechno se to slilo do určitého tónu.
Harry několik vteřin poslouchal, a pak v údivu k Hermioně zvedl tvář: „To je See-o-gan“ řekl tiše. „Ano, já vím,“usmála se na něj mírně. „Slyšela jsem tě si to pobroukávat, zatímco se učíš. Zkoušela jsem si to zapamatovat. Potom, když jsi jednou večer odešel k McGonagallové, jsem zašla za Brumbálem a zeptala se ho, jestli neví co to je. Nebyl si jistý, přemýšlel nad tím. Ale vedle něj byl Snape, zrovna spolu mluvili. Brumbál ho požádal o chvilku strpení, aby si se mnou mohl popovídat – vždycky si najde čas pro studenty, víš? Snape kvůli tomu vypadal podrážděně. Ale pak…ta divná věc je, že když uslyšel melodii, řekl: „Lili si to také zpívala.“ Řekl to úplně tiše a vypadal při tom tak...já nevím...nesnapeovsky. Líbí se mi to - je to nové slovo, které jsem vymyslela. Řekl, že se to jmenuje See-o-gan, ale potom hláskoval velštinu a bylo to Suogan nebo tak nějak. Brumbál si pak vzpomněl, že to byla stará ukolébavka…“ Harry přikývl, cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. „Má teta to občas zpívala Dudleymu...“řekl tiše a zaposlouchal se do hudby ze skříňky. Vzpomínal si, že když mu byly tak čtyři-pět, sedával ve svém přístěnku pod schody, teta Petunie nahoře ukládala Dudleyho do postele a říkala mu: „Všechno je v pořádku, můj malý Dudlánku, nic tě nebude v noci trápit…“ stejným hlasem, jaký teta Marge používala, když mluvila ke svým psům. Harry věděl jen o jedné věci, kterou měla maminka a její sestra společnou: zpěvný hlas. Nesl se k němu dolů po schodech do jeho malého, zaprášeného vězení. Nejasně si vzpomínal, že mu maminka také zpívávala. Vlastně to bylo víc než vzpomínka, protože jednou teta utrousila, že když byly dětmi zpívaly duety v kostelním sboru a tuhle ukolébavku měly od své maminky. Teta začala broukat velšskou ukolébavku a Harry si najednou představil, že to je jeho vlastní máma co mu zpívá. Zavřel oči v tmavém přístěnku, znovu si lehl na svou kousavou přikrývku pokrývající pavouky zamořenou matraci na zemi a poslouchal ten hlas - hlas matky uspávající svého drahoceného syna...Nevadilo, že to nebyla jeho máma, že on nebyl tím drahoceným synem...mohl zavřít oči, poslouchat a představovat si... nějak s ním ta melodie zůstala. Nepamatoval si všechny slova, protože většina byla ve velštině, ale melodie byla jeho součástí stejně jako jizva na čele. Možná ta melodie byla jiným druhem jizvy, která ho poznamenala - artefakt z jeho ranného života, ještě než se mu svět zhroutil. Skříňka přestala hrát a melodie se zastavila v půli první sloky - ještě se vznášela ve vzduchu. Tak je to správně, pomyslel si, připravená na příště, abych se měl na co těšit. Zavřel víčko a s úsměvem se podíval na Hermionu, ale ta vypadala podivně nejasně a rozmazaně. „Och, Harry!“ zvolala tlumeně a položila mu ruku na tvář „Ty pláčeš?“ Ano, což ho překvapilo. Spěšně si otřel obličej, přičemž se neobtěžoval se sundáváním brýlí, jen si je na chvíli zvedl na čelo a pak je zase vrátil na místo. Pokusil se na ni znovu usmát. „Jsem v pořádku,“ řekl přesvědčivě, jakoby tomu sám věřil. Usmála se na něj a rychle mu rukou rozcuchala vlasy na hlavě. „Dobře.“ řekla tiše. Zhluboka se nadechla a zkusila změnit téma „Takže! Kde je můj dárek?“ Harry se usmál, vytáhl kufr, kde měl uložené dárky pro své kamarády, otevřel ho a vytáhl z něj krabici, která byla poloviční než ta od Myslánky. Ale najednou ho zděšeně strčil zpátky. „Ne! Počkej. Já… chtěl bych ti dát něco jiného, tohle je... ne, Hermiono, nechtěla bys to, věř mi…“ Hermiona svraštila obočí. „Cože? Co je s tebou, Harry? Jsem si jistá, že ať už to bude cokoli...chci říct, že můj narozeninový dárek se mi líbil.“ „To bylo… já nevím. Nějak snazší. Nebyli jsme… však víš. Září bylo před....“ Harry mluvil nesmysly a zadrhával, neschopen říct to, co chtěl. „Myslím tím, že tys mi dala něco tak... tak krásného a tohle je… neotevírej to prosím…“ Ale Harmiona přesto odložila hůlku a se spokojeným úsměvem mu ho sebrala. „Otevřu si svůj dárek, Harry Pottere a nepokoušej se mě zastavit!“ Položila balíček na Ronovu postel a začala ho rozbalovat. Z hedvábného papíru vytáhla velkou hroudu, která vypadala docela těžce. Svraštila čelo, odložila papír a odhalila něco šeredného, velkého jako lidská hlava se lvím obličejem. Když

otevřela druhý balíček, byla v něm stejná lví obludnost. Seděla na posteli, obě hlavy měla položené na klíně a zmateně si je prohlížela. Harry už to dál nevydržel. „Omlouvám se, Hermiono. Je mi to moc líto. Nenávidíš to, já vím, že ano...zatraceně!“ Podívala se na něj, ale ani rozzlobeně nebo rozrušeně, jen zmateně. „Ale Harry, co to je?“ Posunkem ji zarazil. „To jsou zarážky na knihy,“ řekl tiše. Náhle vypadala jako by měla zjevení. „Áááách, zarážky na knihy! Samozřejmě....“ „protože ty jsi Hermiona Grangerová, hodně čteš a máš spoustu knížek. Vím, že od tvého kluka je to ta nejzoufalejší omluva, jakou kdy svět viděl - samozřejmě bys mi to měla hodit rovnou na hlavu a pochopitelně si to zasloužím a měl bych to očekávat.... “ ale jak Harry pokračoval, do vědomí mu pronikl Hermionin smích a on ohromeně zmlkl. Hermiona odložila zarážky, přešla k němu, objala ho kolem pasu a dala mu mlaskavou pusu. Nemotorně ji objal. Vzhlédla k němu. „To je to, co jsi, Harry? Můj kluk?“ usmála se. „No, tak nějak neoficiálně. Ještě spolu nemůžeme být doopravdy, nebo ano?“ „Pravda. Ale podle toho jak se k sobě měli Viktor s Cho na Vánočním večírku možná nebudeme muset čekat moc dlouho.“ Shlédl do jejího zářícího obličeje. „To by bylo nádherné…“ řekl a sklonil se, aby ji políbil. Objala ho a prsty mu přejížděla po zátylku, což v něm vyvolalo spoustu příjemných pocitů. Harry se ale najednou odtáhl, protože věděl, jak by to pokračovalo. Oba toho na sobě moc neměli, byly v místnosti s pěti postelemi a v celé Nebelvírské věži nebylo živé duše. „Dobrá, uděláme nejlépe, když se oblékneme a půjdeme dolů na snídani,“ pokoušel se říct normálním hlasem, ačkoliv i jeho vlastním uším to znělo poněkud přidušeně. „Máš chuť si pak zabruslit? Nebo zasáňkovat?“ Hermiona přešla k oknu, očividně nehledíc na to jak ho týrá. „To zní dobře. Napadl čerstvý sníh. A ...proboha...“ Její hlas vyzněl do ztracena. „Oni jsou...oni jsou tady, Harry,“ zašeptala. Harry se šel podívat na co tak zděšeně zírá. Postavil se vedle ní a z toho, co viděl mu ztuhla krev v žilách. Mezi jezerem a začátkem Zakázaného lesa se pohybovalo sedm neobvyklých postav. Každá byla nejméně dvacet stop vysoká, jedna nebo dvě byly vysoké až dvacet pět stop. Měli na sobě pláště sešité z mnoha kožešin – na každý bylo potřeba nejméně několik set kusů. Nebyly to ale kůže malých zvířat, jako například králíků nebo lišek. Harry tam viděl kožešiny z jelenů, obrovských medvědů, horských lvů, vlků… Postavy se obrátily a vstoupily do lesa, který je pohltil jen díky tomu, že jedle v něm byly dvakrát vyšší než obři. Dokonce i když uvnitř zmizel poslední z nich, nejvyšší stromy se zachvívaly jako pole pšenice, když jím projde normálně velký člověk. Obrovské stopy ukazovaly cestu, kterou šli obři do lesa. Harry polkl a zíral na místo, kde mu mizeli z očí. „Připomeň mi, “řekl rozechvěle Hermioně, „abych už nikdy nechodil do lesa…“kývla hlavou, stále hleděla za obry a Harry si vzpomněl na to, jak byla vyděšená, když ji tenkrát zvedla Hagridova máma. Položil jí ruku na rameno. „Jdi se obléknout na snídani.“ Přikývla, stále ještě otřesená a jako ve snách se obrátila k odchodu. Když byla hotová, Harry se znovu podíval z okna. Stromy v lese se ještě pořád hýbaly. Obři přišli do Bradavic. Snídaně ve Velké síni byla slavnostní i přes malý počet lidí, který v hradě zůstal. Obvyklý doplněk dvanácti vánočních stromů zkrášloval obrovský prostor, každý z nich byl ozdoben různými magickými dekoracemi. Všechno vypadalo pohádkově a kouzelně. Malé stříbrné a zlaté rolničky hrály komplikované vánoční koledy jako miniaturní zvonkohra. Všichni jedli, nebo se bavili za zvuků zvonkových melodií. Brumbál, který seděl v čele stolu, popřál všem „Veselé Vánoce“ hned jak dorazili a na stole se objevily pochoutky, jaké se dokonce ani při bradavických snídaních jen tak neviděly. Harry si pochutnával na rohlíku plněném malinovým krémem a Hermiona zase na nasoleném lososu a čerstvém zakysaném krému s kouskem kopru, na kaviáru a na malém kulatém toastu s natvrdo uvařeným vajíčkem. Roger Davies se skutečně odvázal – neměl na sobě odznak primuse. Hannah a Ernie se na sebe nenápadně dívali, usmívali se a červenali. Harry raději nepřemýšlel nad tím, co se minulou noc dělo v Havraspárské koleji. Pak si uvědomil, že tu není nikdo ze Zmijozelu. Typické, pomyslel si. Nikomu ze Zmijozelu se ani nesnilo o tom, že by měl na den svatého Štěpána zastat domácí skřítky. A také…nikdo v Bradavicích nestál o nějaké změny tohoto druhu. Když se Brumbál po snídani zvedl od stolu, Harry a Hermiona ho nenápadně sledovali do haly. Najednou se zastavil a čekal, až ho dojdou. Otočil se a řekl: „Mohli bychom si promluvit v mé kanceláři?“ Přikývli a tak se všichni tři vydali do jeho pracovny. Kreatuře, která střežila vchod, Brumbál řekl: „Šumivé bzučivky!“ a dveře se otevřely. Harry uviděl důvěrně známé točité schodiště, vedoucí do kulaté místnosti, ve které vládl ředitel školy. Brumbál si posadil za svůj stůl a pokynul Harrymu a Hermioně, aby si sedli do křesel před ním. „Takže, myslím, že vím, o čem se mnou chcete mluvit, ale proč Vás nenechat se mě zeptat?“ Harry se zhluboka nadechl. „Obři, pane…“ Brumbála to ani v nejmenším nerozrušilo. „Ano?“ řekl stále s úsměvem. „Ano, viděli jsme je dnes ráno jít do lesa, sedm z nich. A potkali jsme také Hagridovu mámu.“ Podíval se stranou na Hermionu, zajímalo ho, jestli v sobě udrží toho lososa. „A tebe to znepokojuje,“ řekl Brumbál. Nebyla to otázka. „No, ano. Myslím tím…co budou jíst? Zůstanou v lese? Co bude s kouzelnými tvory, kteří tam žijí - kentaury, jednorožci…nehrozí jim nebezpečí?“ Brumbál se vlídně usmál. „ Ne, Harry. Neměj strach. Předevčírem jsem se setkal s Fridwulfou - je hezká, že? Ujistila mě, že její přátelé se budou chovat slušně. Zatímco byli ve východní Evropě žádný z nich nesnědl jediného člověka a přinesli si s sebou slušné zásoby. Studentům se nic nestane.“ „Dobrá, ale co bezpečnost? Když šli do lesa, nechali za sebou obrovské stopy. Co když je Hannah, Ernie, nebo Roger uvidí? Co když se to některý z profesorů rozhodne oznámit na ministerstvu?“ „Všichni profesoři o tom ví. Nejsou z toho sice nijak nadšení, ale ví to. A Havraspár s Mrzimorem nemají okna směrem k lesu tak jako Nebelvírská věž. Ráno jsem Hagridovi nařídil, aby stopy zahladil.“ Brumbál se přestal usmívat, vypadal velice vážně. „Potřebujeme obry jako spojence, Harry. Ne jako nepřátele. Existuje takové úsloví, ‘Nepřítel mého nepřítele je můj přítel,’ znáš ho?“ „Myslím, že ano.“ „Dobrá, potřebujeme na svou stranu získat tolik Voldemortových nepřátel, kolik je jenom možné. Bradavice jsou bezpečné místo, Harry, ale i přes to – jsi byl odnesen Přenášedlem pryč a málem tě zabili. A Cedrik BYL zabit.“ Při zmínce o Cedrikovi Harry sklonil hlavu. Náhle se nemohl na Brumbála podívat, ačkoliv věděl, že ho neobviňuje. „Obři jsou další ochranou, která bude ve škole. Nevím, jestli je budeme potřebovat. Nevím, kdy Voldemort nebo Smrtijedi udeří příště – jejich aktivita od léta podivně utichla, od…“ pohlédl na Hermionu, která teď třeštila oči „… od té doby, co byla Hermiona v Bulharsku. Za tu dobu jsme o činnosti Smrtijedů obdrželi jen dvě nebo tři zprávy.“ Blízko Weasleyových, pomyslel si Harry. Ale nechtěl to říkat před Hermionou, mohla by se bát o Rona, který na vánoce odjel domů, třebaže bude se svými nejstaršími bratry. Brumbál pokračoval. „Je možné, že se brzy začne něco dít…“ Dnes večer, napadlo Harryho. Ale opět nemohl říct

nahlas, že o tom ví, Brumbál by mohl litovat, že dal Harrymu otcův neviditelný plášť, pokud to už ovšem neudělal. Přikývl Brumbálovi. A pak si uvědomil – ještě o tom neřekl Hermioně a o Malfoyovi a Ginny (Ačkoliv říkala, že ví, s kým měla Ginny v úmyslu se té noci setkat – předpokládal, že měla pravdu) „Tak jako tak, Harry, zkus se kvůli obrům moc neznepokojovat. Hodlám se ujistit, že tu jsou šťastní a v pohodlí a také zařídit, aby se ostatní obyvatelé lesa chovali jako obvykle. Ještě něco?“ „Ne, pane“ „Dobrá. Kdo chce jít sáňkovat?“ Jeho oči znovu zajiskřily a Harry s Hermionou se usmáli. Profesorka McGonagallová je dobrou ředitelkou koleje, pomyslel si Harry, a jako zástupkyně ředitele to tu bude pravděpodobně jednou vést, ale pro tentokrát byl rád, že je ředitelem Brumbál. Neuměl si představit, že by McGonagallová používala jako heslo do své kanceláře název sladkosti nebo v zimě sáňkovala se studenty. Den strávili skotačením venku. Hagrid si užíval s nimi. Harry ani Hermiona se už o obrech nezmínili. Harry si často všímal stromů v lese, které se pohupovaly proti větru, a sotva popadal dech. Skoro si přál, aby měl s sebou svůj Kulový blesk - vzal by na něj Hermionu a svištěli by rychle k hradu, v případě že by se z lesa vyřítil nějaký hladový obr. Po obědě šli opět ven. Pokud Harry neviděl pohybující se stromy, cítil se dobře. Nicméně tu byly i jiné věci, které ho znervózňovaly. Byl skutečně rád, že Hagrida nenapadlo zkoušet bruslit na jezeře… Pak nastal čas štědrovečerní večeře. Harry věděl, že může očekávat přepychovou hostinu a ani letos tomu nebylo jinak, ačkoliv hodovníků bylo málo. Roger požádal Brumbála o svolení pozvat ze vsi Fleur a její sestru Gabrielu. Znovu, jakmile ho Fleur uviděla, předvedla svůj rituál s dvěma polibky na obě tváře. Harry pohlédl na Hermionu. Usmívala se v rozpacích. Dobře, pomyslel si Harry, přestala na Fleur žárlit. Nebo, uvažoval, možná jí uklidnilo, že se ráno prohlásil za jejího kluka. Po stole byly - kromě obvyklého krocana, šunky, hromady misek hořícího vánočního pudinku a samozřejmě vánočních sušenek, roztroušeny i jiné laskominy. Hermiona společně s profesorkou McGonagallovou zatáhla za třaskavou žabku a ven vyskočilo několik tvorečků, kteří vypadali jako malí zajíčci, ale zdáli se být nehmotní, jakoby byli z prachu, který je třeba pod postelí nebo šatníkem. Byl tu také klobouk s péřovou prachovkou. Profesorka McGonagallová si ho nasadila na hlavu, vzácně se na Hermionu usmála a otočila se k Brumbálovi. „Jsem připravená na zítřek, že, Albusi?“ Brumbál vypadal jakoby se snažil potlačit smích. Hermiona se otočila k prachovým zajíčkům, kteří teď vyskočili na stůl - naneštěstí vytvořili obláček prachu pokaždé, když některý z nich dopadl. Některá jídla teď byla šedá. Hagrid otevřel třaskavou žabku s malou Gabrielou Delacourovou. Vychrlila klobouk s hlavou Maďarského trnoocasého draka. „Přesně jako ten, co sis ho vylosoval v Turnaji, Harry!“ zvolal šťastně. Harry a Hermiona se na něj usmáli. Žabka také obsahovala malé modely draků, které se pohybovaly stejně jako ti v Turnaji. Fleur sebou trhla, asi si vzpomněla na první úkol, ale její sestra radostně lapala po dechu jak poletovaly mezi poháry a džbány s vaječným koňakem a miskami švestkového pudinku. Bylo jich několik druhů, mezi nimi i Norský ostrohřbetý. „Jako Norbertek…“ uslyšel ho Harry říct tiše a smutně. Bylo mu jasné, že Hagridovi Norbert hodně chybí. Naneštěstí nebyl vhodný čas podnikat výlet za draky. Pak Brumbál s Harrym společně zatáhli za další žabku a to co z ní vyletělo, byl klobouk se Zlatým Griffinem, jeho rozpětí křídel mělo dobré dvě stopy. „Ach, to je něco pro mě!“ řekl Brumbál a nasadil si ho namísto své obvyklé kouzelnické čapky. Z žabky vypadli také malé hračky hadů. Harry do nich šťouchl. Vypadali jako gumoví hadi z mudlovského žertovného obchodu, až na to, že se pohybovali, syčeli a stáčeli se kolem prstu, když je vzal do ruky. A samozřejmě, pomyslel si Harry, nemluví hadí řečí. Chvíli poslouchal jejich syčení a znělo to prostě jen jako sykot. Sandy byla popletená a neustále pod jeho šaty něco říkala. Tiše na ní zasyčel, že jí to vysvětlí později. A pak byla konečně řada na Rogerovi s Fleur, k Rogerově úžasu z žabky vylétli malí bílí holoubci, svatební závoj a černý klobouk. Zčervenal, zatímco se Fleur zabývala zkoušením závoje a neustále všechny kolem vybízela, aby jí řekli jestli jí sluší. Vrazila Rogerovi klobouk na hlavu tak prudce, že když se mu ho konečně podařilo sundat, měl na čele odpovídající červený otisk. Po večeři si zahráli pár her a Brumbál je dirigoval při zpěvu vánočních koled. Když se Harry a Hermiona vraceli do Nebelvírské věže, bylo už pozdě. Harry očekával, že bude těžké se od ní vymanit, ale ona zívla a řekla: „Ach, zítra bude velký den. Máme uvařit snídani pro stovku domácích skřítků, a bude nás – momentík – zůstává tu sedm učitelů a pět studentů – dvanáct. Ale profesorka McGonagallová a já jsme to naplánovali, takže myslím, že to máme pod kontrolou. Samozřejmě, neumíme se zjevit jako skřítkové, ale –“ „Aha, tak to jste s McGonagallovou dělali. Plánovali jste Den sv. Štěpána! Ale – počkej, Hermiono. Jestli se na Bradavických pozemcích nemůže přemisťovat, jak to domácí skřítkové dělají?“ „To LIDÉ se nemohou přemisťovat na školních pozemcích, Harry. A vůbec, to co dělají skřítkové Ministerstvo kouzel neposuzuje jako přemisťování. Prostě se tak pohybují stejně jako my chodíme nebo běháme. Nemusí se to učit, nepotřebují žádná povolení ani používat hůlku nebo něco takového. Dělají to tak od narození. Myslím, že své rodiče tím přivádějí k šílenství.“ Rodiče skřítků? Nikdy nepomyslel na to, že i skřítkové mají děti. „Dobrá. Takže, dobrou noc, Hermiono. Veselé vánoce.“ Políbil ji na čelo. Když už chtěl odejít, objala ho kolem krku. „Veselé vánoce, Harry,“ řekla, zvedla hlavu a jemně ho políbila na ústa, krátce a křečovitě rozevřela rty, pak se stáhla a dala mu láskyplnou hubičku na nos. Podívala se na něj, zdálo se, že si povzdechla a odešla po schodišti k dívčím ložnicím. Harry se za ní upřeně díval, strašně ho lákalo ji následovat, ale zastavil se. Sebeovládání. Mám sebekontrolu. Musel si to ovšem neustále opakovat dokud nevlezl do postele a nepřikryl se až po bradu. Než zavřel oči, požádal Sandy: „Řekni mi, že mám sebekontrolu, Sandy.“ „Dobrá, máš sebekontrolu, Harry Pottere.“ Jenže jí úplně neuvěřil. Pak znovu uslyšel její sykot. „Co je to sebekontrola, Harry Pottere?“ Harry vzdychl. „Dobrou noc, Sandy.“

…Moře prudce naráželo do skal, přičemž vyhánělo vodní tříšť do výše sta stop nad hladinu, často i víc. Vítr byl tak silný, jakoby se chystala bouře, ale na nebi nebyl ani mráček. Zubaté skály vypadaly nebezpečně a ačkoliv obří hrany zakrývala voda, bylo vidět jejich ostří. Útes strmě stoupal, drsný povrch byl křídově bílý a neobydlený. Na tom žíravém vápenci se nemohl udržet žádný život, zvláště ne v kombinaci se slanou tříští… *Dover, pomyslel si. Jsou v Doveru.* Na vrcholu byl tenký koberec zmrzlé trávy. Na mokrých skalách místy ulpěl i mech a lišejník. Byl tu cítit vše prostupující pach soli. Měsíc se vyhoupl nad krajinu - nebyl úplněk, ale stále svítil jako maják, dávaje všemu ostré obrysy. Hvězdy zářily a jejich počet byl takový, jaký obyvatelé měst nemohou díky městskému osvětlení nikdy spatřit. Bylo to magické, krásné místo. *Je to místo zla.* Ve volném kruhu o průměru snad dvaceti pěti stop stály zahalené

postavy v pláštích – ani ne deset stop od příkrého srázu. Nemluvily, některé vypadaly, že se třesou zimou, v mrznoucí ledové tříšti, která skoro dosahovala ke kraji útesu, ke kraji světa. Skoro ve středu kruhu stál jejich vůdce, vysoký, štíhlý a tichý. Jen on na nic nereagoval, stál nehybně bez jediného zakolísání, jakoby byla letní noc. Snad zimu vůbec nepociťoval nebo měl krev v žilách tak chladnou, že krutý vítr byl ve srovnání s ní teplý. Okolo nohou se mu stočil velký had, jakoby ho chránil před zraněním – ačkoliv by se o to jen stěží někdo pokusil. Určitě ne nikdo z přítomných – pokud by se chtěli dožít svítání… Obrátil se zády k moři, rozhlížel se, vyčkával, někoho očekával. Zdánlivě se zhmotnili ze vzduchu, nějakých deset yardů od kruhu čekajících. Třesoucí se muž s kudrnatým knírkem a s vlasy, které kdysi byly černé, nyní však prokvétaly stříbrem, byl doprovázen dvěma zahalenými postavami v pláštích. Nemohl pořádně jít, táhli ho násilím a jeho nohy zanechávaly dvojitou čáru na mechu i lišejníku. Další postava je následovala. Na hlavě neměla kapuci a vedle vůdce vypadala jediná, komu počasí nevadilo. *To se stává, když žiješ dvanáct let jako krysa.* Ukázal stříbrnou rukou, dávaje tak pokyn vězňově doprovodu. Rozmáchlým gestem vytáhl ze šatů hůlku, namířil jí ke středu kruhu a na jeho tichý příkaz ze země vystoupil kámen, vypadající jako starodávný oltář, který tam byl načas zapomenut. Doprovod pozvedl muže na kámen, přimáčkl ho tváří dolů a pak se přidal ke svým druhům na obvodu. Nezahalený muž stál vedle svého Pána. Ten na něj kývl - znamení souhlasu, které služebník dychtivě očekával. Připlazil se ke svému Pánovi a poklonil se tak, že téměř políbil lem jeho oděvu. „Karkarov, můj pane.“ Pán od pochlebníka odstoupil, jakoby neexistoval a šel ke kamennému oltáři, aby si prohlédl svou kořist. Klouzal po něm očima jakoby uvažoval, jaký druh mučení bude nejbolestivější. Nejmučivější bolest. Ano, pro takového zbabělce… zjistí, že je doopravdy čeho se bát. Nedbale mávl rukou a had – místo provazu přivázal vězňovy nohy a hrudník k masivnímu kameni. Mistr se postavil k vězňově hlavě tak, že k sobě byli vzhůru nohama. „Karkarove ...“ řekl měkce, syčel skoro jako had. Vězeň měl oči křečovitě zavřené, což Mistrovi nevyhovovalo. Lusknutím prstu byly oči přinuceny zůstat otevřené, takže nemohl ani mrkat a tato neschopnost mu během několika vteřin způsobila prudký třas. “Karkarove,” řekl znovu, jeho hlas byl střídavě vysoký a nízký, syčel a vrčel. “Proč jsi se ke mně nevrátil, když jsem povolal své služebníky před tím, než jsem znovu získal tělo? Proč jsi utekl pryč jako malý vystrašený králík?” Náhle už na kameni nebyl muž, ale hnědý zajíc, který vypadal zmatený a dezorientovaný, škubal čenichem, oči stále neschopné mrkání. O okamžik později tam opět ležel muž, nehybně, jakoby tak byl po celou dobu. Postavy v kruhu se uznale zasmály a Mistr se po nich rozhlédl se zářivým úsměvem, spokojený s jejich reakcí. *Potřebuje obecenstvo.* “Měl bys vědět, že se přede mnou nemůžeš schovat - ne, když stále nosíš Znamení, které prozrazuje komu patříš...” Vězeň se třásl po celém těle, slzy mu tekly po spáncích do vlasů - oči vytřeštěné díky několika minutovému vystavení studenému nočnímu vzduchu a mořské tříšti. Něco koktavě zašeptal. “Cože? Chceš snad něco říct na svou obranu?” Vězeň přikývl a znovu se pokusil promluvit. “Tvůj dědic,” dusil se. “Dohlížel jsem na vzdělání tvého dědice...” *Dědic.* Mistr se ušklíbl, jako kdyby to nebylo důležité. “Může nebo nemusí být mým dědicem. Ještě nejsem rozhodnutý. Nicméně už jsem ho shledal užitečným a doufám, že se k nám brzy připojí. Ale pokud předpokládáš, že tě za to s povděkem přivítám zpátky..tak si musíš myslet, že jsem ministr kouzel.” Usmál se trochu víc a tentokrát se postavy okolo kruhu zasmály poněkud křečovitě. Nenuceně obcházel kolem kamene, jakoby měl k dispozici všechen čas světa. “Ačkoliv, neměl bych se tak rozčilovat, můj vzpurný příteli, protože dnes večer mi budeš velice užitečný. Ve skutečnosti nesmírně užitečný. Jak vidíš, je zde nový Smrtijed, který zaujme tvé místo a na tvém osudu mu dostatečně předvedu co se stane těm, kteří neposlechnou svého Pána.” Další lusknutí prstů a vězňovy oční svaly se zase chovaly normálně, mrkaly kdykoliv bylo potřeba. Byla to ale malá útěcha, věděl co bude následovat. Nebo si myslel, že ví. Mistr se přesunul k jeho nohám a odvrátil se. “Přiveďte ho ke mně,” zasyčel tiše. Zahalená postava naproti Mistrovi sáhla po té hubenější, stojící vedle ní a dotkla se její ruky, která ucukla. Z počátku poněkud váhavě se dotyčný pohnul kupředu způsobem, který by mohl představovat sebejistou chůzi, kdyby se tolik netřásl. Mistr udělal rukou posuněk, lehce ho přimáčkl směrem k zemi a útlá postava padla na kolena. Za pomoci dalšího letmého gesta se dotyčnému sama od sebe shrnula kápě, odhalujíc tak plavé vlasy, mléčnou kůži a bouřkově šedé oči, v kterých se odrážel měsíc. “Máme tu alespoň Dítě měsíce. Podívejte, dokonce i jeho barva vlasů je jako měsíční svit.” Vypadalo to, že se možná těch světlých vlasů dotkne, ale ve skutečnosti jeho kostnatá ruka s nimi do kontaktu nepřišla, stěží se pohnula nad obnaženou hlavou, která se třásla. Mladík se chvěl zimou, zuby zaťaté, takže nemohly cvakat. “Ty!” řekl mu Mistr. “Byl jsi mi zaslíben od svých prvních narozenin, protože jinak bych tě zabil, můj budoucí nepříteli. Řekni mi, proč bych tě neměl zabít teď.” Šedé oči se k němu pozvedly, pak se opět sklopily. “Nejsem tvůj nepřítel, můj Pane.” Hlas nezakolísal, nebyl silný, ale přesto mu bylo rozumět. “Nejsi můj nepřítel? Znamení tvrdí opak. Stejně jako Proroctví. Ale já tě ušetřím, dovolil jsem tvým rodičům vychovat tě, abys mi sloužil. Vyčkával jsem jestli se to stane.” Postava na obvodu kruhu si sundala kápi, čímž odhalila další stříbrovlasou hlavu. “Vychoval jsem ho, aby byl tvým oddaným služebníkem, můj Pane.” Mistr se pohnul směrem k řečníkovi. “Vychoval jsi ho, aby byl oddanější než TY?” Muž, který promluvil, tiše svěsil hlavu. Náhle, stále na kolenou, se ozval mladík - tentokrát hlasitěji, tónem, který prořezával studený vzduch a přehlušil zvuky moře. “Nejsem proti tobě, můj Pane, protože máme stejného nepřítele.” Mistr znovu nedbale zagestikuloval rukou, obrovský had se pohnul a stočil se kolem klečící postavy. Do tlamy si vzal vlastní ocas a dokončil tak kruh. “Jmenuj toho nepřítele,” zasyčel na něj Pán. “POTTER.” To slovo stále viselo ve vzduchu a ani vlny se nezdály mít tu moc ho roztříštit o skály. Potom si zahalené postavy začaly mezi sebou šeptat, jakoby se právě rouhal. *Nepřítel mého nepřítele je můj přítel.* Mistr posuňkem opět zjednal pořádek a znovu bylo slyšet jen moře. Uvnitř kruhu vytvořeného hadem obešel klečící postavu. “Pokud je Potter tvým nepřítelem, pak to znamená, že jsme spojenci.” Přešel ke kameni a položil svou dlouhou vyzáblou ruku na vězňovu nohu, který zavřel oči. Náhle vytáhl hůlku a ukázal jí na mladého muže, tak vzpřímeného a důstojného jak jen dovedl být, i když byl na kolenou a vykřikl, “CRUCIO!” Plavovlasý mladík prudce rozhodil ruce, zaklonil hlavu, jak jím projížděla bolest strašlivější než si kdokoliv mohl představit, jako oheň proudící všemi jeho žilami, jako rozžhavené nože probodávající každý kousíček kůže, jakoby mu ji stahovali, odstraňujíc tak vrstvu po vrstvě.... Ale po celou dobu navzdory bolesti zůstal na kolenou, nevykřikl, ačkoliv z pevně zaťatých čelistí mu uniklo několik

hrdelních stenů, oči sviral bolestí a slzy mu pomalu stékaly z pod sevřených víček, zanechávajíc za sebou bledé šmouhy na měsícem osvětlené tváři. Mistr sklonil svou hůlku a bolest ustala. Chlapec se uvnitř hadího kruhu schoulil, hlavu položil na kolena, lapaje po dechu ani nevzhlédl. "Teď," řekl Mistr hedvábně, "to bolí, co?" Stále schoulený, zvedl obličej. Už nebyl vzpřímený a hrdý, byl zlomený. "Ano, můj Pane." "Požádej mě, abych to znovu nedělal," rozkázal Mistr skoro podrážděně. "Prosím, už to nedělejte, můj Pane," zopakoval okamžitě, zatímco přerývaně dýchal. Mistr se usmál. "Poslušnost je velmi důležitá. Nechci nic jiného než bezpodmínečnou poslušnost. Zde před sebou vidíte příkladného Smrtijeda," řekl ostatním zahaleným postavám. "Jediné co mu chybí je…Znamení. Vstaň." Mladík se namáhavě snažil postavit, prudce se třásl. Jeho nohy vypadaly, že se pod ním každou chvíli podlomí. "Podej mi svou paži." Natáhl ruku a Mistr mu vyhrnul rukáv, pod kterým obnažil čistou bílou kůži. "Komu patříš?" "Tobě, můj Pane." Mistr se hůlkou dotkl mladíkova nadloktí a vykřikl děsivým hlasem, "MORSMORDRE!" Mladý muž zakřičel v agónii, přestože to když byl mučen neudělal, opět klesl na kolena a na levou paži si tiskl dlaň druhé ruky, zatímco se mu obrázek lebky a hada vpaloval do masa. *Nic se nepodobá pachu spáleného lidského masa.* Pomalu zvedl hlavu a znovu se podíval na Mistra, nepravidelně dýchal, kůže na jeho předloktí slabě kouřila. Tuto jizvu si bude nést po celý zbytek života. "Děkuji ti, můj Pane." Mistr zaklonil hlavu a vydal ze sebe něco, co by mohlo být pokládáno za smích. Obrátil se k nezahalenému muži se stříbrnou rukou. "Ještě by ses mohl od něj jednu nebo dvě věci naučit, Červíčku." Zase se otočil k mladíkovi a nařídil mu, "Vstaň." Postavil se, už se netřásl - jakoby ho Pán Zla ovládl. Had pustil svůj ocas, připlazil se ke svému Pánovi a stočil se do kotouče vedle oltářního kamene."Teď mi jako můj nejnovější služebník, pomůžeš se záležitostí tady našeho přítele," řekl, ukazujíc na vězně. Šedé oči se zableskly, když se setkaly s vyděšeným pohledem. Chlapec na okamžik vypadal znepokojeně, pak ale nasadil nečitelný výraz. "Mám použít kletbu, která zabíjí, můj Pane?" "Ne, ne. Až přijde čas, vychutnám si to potěšení. Rychlá smrt není odměna, kterou si zaslouží. Ne, ty budeš mít to privilegium jako první na něj použít bolestivou kletbu, po které si bude přát, aby zemřel. Právě jsi ji zažil na vlastní kůži. Bylo to poprvé?" "Ano, můj Pane." "Vzhledem k tomu, že jsi ji právě pocítil, měl bys mít dostatek bolesti a vzteku na to, abys ji dokázal uplatnit, ačkoliv jsi tak mladý. Stačí, když si vzpomeneš na všechnu tu agónii, jak se každá kost ve tvém těle…" "Můj Pane?" postavy tiše zalapaly po dechu – přerušil Mistra. Mistr se na něj podíval štěrbinami očí. "Ano?" zasyčel. "Vím o něčem jiném." Mistr na něj pohlédl se zájmem. "Něco jiného? Kletbě Cruciatus se říká neodpustitelná, protože způsobuje tu nejhorší bolest, která vůbec může být na někoho uvalena. Je snad pro tohoto zrádce přijatelnější menší bolest?" "Pochází…z jiné země. Věřím, že by byla označena za neodpustitelnou, pokud by o ní věděla příslušná místa, ale zatím ji žádný zákon nezakazuje." Pán Zla se usmál. "Vzbudil jsi můj zájem. Velmi dobře. Budu velkorysý. Smíš pokračovat." "Je třeba ho rozvázat." Teď se ozval Červíček. "Můj Pane…" začal, ale Mistr mávnutím ruky odstranil pouta, která vězně držela u kamene. Ten se na něj obezřetně posadil. Nezdálo se, že by se chtěl pokusit o útěk, bázlivě sledoval mladíka, zamýšlejícího způsobit mu bolest. Plavá hlava se na okamžik otočila směrem k otci, jež mu pokynul. Obrátil se k vězni, vytáhl z pláště hůlku a namířil ji na něj. "HARA KIRI!" vykřikl, bylo strašné slyšet nenávist v tak mladém hlase, teprve nedávno změněném - příliš vysokém než aby náležel muži a naopak příliš nízkém než aby patřil chlapci. Kletba vězně zasáhla a srazila ho na kolena. Zatím se nezdálo, že by ho něco bolelo, vypadal, že předvádí pantomimu – sebral nějaký předmět, ve vzduchu obtáhl jeho neviditelnou délku... *Je to dýka co vidím před sebou?* ...pak imaginární předmět zvedl a pohnul se, jako kdyby si ho vrazil do podbřišku, sténaje bolestí, potom jím trhl až na úroveň střední části břicha. Vězeň se podíval dolů a právě tehdy začal vřeštět. Výkřiky byly pronikavé a dlouhé, stěží mezi nimi dělal odmlky, zoufale se držel za břicho a ječel tak hlasitě, že už nebylo slyšet vlny tříštící se o skály. Nakonec bolestí ztratil vědomí. Mistr se otočil k mladíkovi a s příkrým úsměvem začal pomalu tleskat. Ostatní také okázale zatleskali, jakmile k nim otočil plavou hlavu, díval se z jednoho na druhého, vidíc jejich chválu a respekt. Když aplaus ustal, Mistr ho vybídl: "Pověz mi co cítil." Chlapec krátce pohlédl na svého otce a otočil se nazpátek k novému Pánovi. "Zdálo se mu, že si do břicha vrazil velkou obřadní dýku a rozřezal se. Pak viděl vypadnout svoje vlastní střeva do klína…cítil bolest, jakoby se to skutečně stalo. " Mistr mu jako výraz uznání pokynul. "Iluze sebevraždy. Vybral jsi dobře." Obrátil se k ostatním. "Jsme svědky nové generace! Ještě žádný Smrtijed se ke mně nepřipojil ve čtrnácti letech, ale nyní zvýšíme svůj počet a naše moc poroste!" Namířil hůlku do vzduchu a ještě jednou vykřikl, "MORSMORDRE!" Tentokrát zazněl výbuch, který vězně probral z bezvědomí, ten se podíval dolů, ohromený, že nevykrvácel k smrti, pak vzhlédl a nad svou hlavou uviděl stoupat k obloze obrovskou zelenou lebku a hada. Znovu se začal třást. Náhle se ozvaly kroky. Směrem ke kruhu běžela další zahalená postava, funíc opakovaně, "Můj Pane, můj Pane!" Když byla uvnitř kruhu, strhla si kápi, odhalivši tak, že to je…chlapcův otec. Plavovlasý mladík se otočil k muži, kterého považoval za svého otce a potom zpátky na nově příchozího. Oba muži byli identičtí. Mistr klouzal zúženýma očima z jednoho na druhého."Můj pane," oddechoval těžce nově příchozí, ukazujíc na otce, který už stál v kruhu. "Tento muž je podvodník! Špion!" "Ne, můj Pane!" řekl muž, který stál v kruhu. "On je podvodník!" Oba muži na sebe hleděli nevraživě, hůlky připravené, když náhle Mistr zvedl tu svou a namířil ji na muže, který zde byl po celou dobu. "Však uvidíme!" vykřikl a ostatní Smrtijedi k němu zamířili s napřaženými hůlkami, zapomínajíc na mladíka a vězně. Nově příchozí rychle sáhl po vězni a chlapci a táhl je od kamene směrem odkud přišel. Ale Červíček je zahlédl a jeho hlas se nesl větrem. "Mistře!" Pán Zla se otočil a méně než ve vteřině zamířil hůlkou na prchající trio."AVADA KEDAVRA!"
…"ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!" křičel Harry bez přestávky, držel se za jizvu a jeho hlava hrozila explodovat bolestí. Záblesk zeleného světla byl jedinou viditelnou věcí na světě. Byl to svištivý zelený záblesk. Svištění pokračovalo a pokračovalo a pokračovalo...Byl to zvuk světa, který na sebe zaútočil a přestal existovat.

Den svatého Štěpána

Křik rezonoval Nebelvírskou věží, ze schodišťových šachet se ozvěnou vracel zpátky a odrážel se od pevných kamenů, které hrůzný zvuk odmítly pohltit - přenášely ho dál a dál. Zesilovaly ho tak, že s každým dalším opakováním byl horší. Předmětem Harryho křiku byla strašlivá nejistota. Zabila smrtící kletba někoho? Koho? Harry si vzpomněl, jak Sirius souhlasil se Snapem, že když Voldemort svolá Smrtijedy a ukáží se dva Luciusové Malfoyové, mohla by nastat katastrofa. Jenomže to bylo přesně to, co se stalo. Harry se posadil, hlavu plnou oslepující bolesti. Byl Draco Malfoy mrtvý? Lucius Malfoy? Snape? Sirius? Pot mu stékal proudem po tváři, krku, hrudi a zádech. Mačkal svůj bazilišší amulet, myslel na GINNY. Ginny. Jestli kvůli němu Malfoy umřel, bude ho nenávidět. Všechno je moje vina. Všechno je… "Harry!" vykřikla Hermiona. Slyšel ji vklopýtat do místnosti, lapajíc po dechu, jak co nejrychleji seběhla schody vedoucí do dívčích ložnic a pak zase vyběhla nahoru po chlapeckém schodišti. Odhrnula závěsy od postele. Našla ho tam sedět - strašně se potil a vypadal jakoby měl horečku nebo nějakou nemoc. Nevzala si bačkory ani si přes modré flanelové pyžamo neoblékla župan, vlasy měla nepravené a oči jí sálaly. Držela před sebou rozsvícenou hůlku. "Harry!" řekla znovu. "Jsi v pořádku?" Položila mu ruku na tvář, pak váhavě přejela prstem po jeho jizvě. Znovu vykřikl, odrazil její ruku pryč, sevřel si hlavu v dlaních a sklonil se nad postel, kolébaje se tam a zpátky. Ucouvla. Po pár vteřinách k ní vzhlédl. Zdála se být vyděšená. Polknul. Harry se pokusil narovnat a rukou si prohrábl vlasy. Ve světle Hermioniny hůlky vypadala místnost cize. V jeho snu o Doveru zamračeno nebylo, ale v Bradavicích nebe pokryl šedivý závoj. Blížila se další sněhová bouře. Mraky nepropouštěly žádné měsíční světlo, v místnosti by bez světla z hůlky byla černočerná tma. Podíval se na ni. "Jdu na záchod," řekl rozechvěle, pomalu se postavil a kráčel ke dveřím, jakoby se teprve učil chodit. Hermiona se posadila na kraj postele. Harry přešel chodbu a přidržujíc se dveřních rámů, dopotácel se do malé vydlážděné místnosti. Kouzlo, které Bradavicím odhalilo jeho přítomnost, rozsvítilo svíčky jak na stěnách, tak ty visící ze stropu. (Ne každého napadlo si vzít do koupelny hůlku.) Světlo ho zraňovalo. S přivřenýma očima dovrávoral k umyvadlu, prudce se sklonil a podíval se dolů. Vypadalo jako všechna umyvadla v Bradavicích – přesně jako to na dívčích záchodcích Ufňukané Uršuly, které vedlo do Tajemné komnaty, kde Ginny -a on- skoro zemřeli. V té době se to zdálo jako nejhorší den Harryho života, když zjistil, že Ginny je v Tajemné komnatě, pravděpodobně mrtvá. Sezení ve společenské místnosti s jejími bratry, čekání, narůstající obavy svírající jeho hruď… Podařilo se mu zabít Baziliška a zachránil ji, zachránil také Siriuse a hipogryfa Klofana. A pak…tu byl Cedrik. Harry otočil kohoutkem, natáhl ruce pod studenou vodu a naklonil se, aby si postříkal obličej. Vykřikl, když zasáhla jeho jizvu. Kapky, které na ni dopadly, se proměnily v páru. Při pohledu do zrcadla sebou škubl. Přestože neměl brýle, byl dost blízko, aby se viděl. Jeho jizva byla rudá a vypadala, že pulzuje. Kůže okolo ní plála. Zornice měl tak rozšířené, že kolem jejich černoty zůstal jen proužek zelené duhovky. Nepatrný stín na tvářích mu připomněl, že by se měl ráno za pomoci hůlky oholit, jak to dělá Ron. Tentokrát žádná proměna. Poté, co si postříkal i trup ( "Promiň, Sandy.") a osušil se, zamířil zpátky do svého pokoje. Přešel ke stříbrnému džbánu u okna, nalil si vodu a napil se. Pak se otočil k Hermioně. "Voldemort," zasípal přiškrceně. "Smrtící kletba…moje jizva…" Hermiona přikývla, vstala a objala ho. Přitáhl si ji k sobě. Hermionina přítomnost byla tak uklidňující, cítit její dech na své kůži a ruce hladící jeho záda... Políbil ji na čelo. Pak se pohnul směrem k posteli. Když si lehal na záda s rukama za hlavou, zatímco si lámal hlavu nad tím, jak znovu usne, sáhla na hudební skříňku, kterou mu dala ráno, natáhla ji a otevřela víčko. Z krabičky zazněla ukolébavka. Oba se na sebe usmáli a ona ho pohladila po tváři. Myslel si, že se pak vrátí do své ložnice, ale odhrnula přikrývky a vlezla do postele za ním. Lehla si na levý bok a přitulila se k němu. Položila mu hlavu na prsa, svou pravou ruku - stále držela rozsvícenou hůlku - přes jeho břicho. Podíval se na ni a znovu ji políbil na čelo. Věděl, že by jí měl všechno říct. Musela se to dozvědět. Brzy spíš cítil než slyšel její klidné oddechování, podřimovala mu na hrudi. Vzal jí z ruky hůlku, řekl: "Nox," a položil ji na stolek u postele. Jakmile ji objal, cítil se nějak bezpečněji a chráněný – teď, když byla tahle malá žena s ním, na jeho straně. Hrací skříňka se zastavila těsně před koncem ukolébavky – chyběla jen jedna nota. Zítra jí všechno řekne. Ačkoli dlouhou dobu ležel se zavřenýma očima, spal jen málo. Cítil se povzbuzený teplem a tíhou Hermiony vedle sebe. Před východem slunce začala tmou v pokoji probleskovat jemná šedivá zář a v tomto předúsvitovém světle uviděl, že se k němu otočila zády. Opatrně se k ní přitiskl a položil jí levou ruku kolem pasu. Na svých prsou cítil její záda, zadní částí stehen se dotýkala jeho nohou. Sledoval jak spí, její sny, pod víčky pohybovala očima sem a tam. O čem se ti zdá, Hermiono? Levou rukou ji pohladil po vlasech, pak ji položil na její bok. Konečně se cítil dost unavený, aby si znovu zdřímnul, neschopný déle udržet otevřené oči a vzdorovat lákavému spánku. Když se znovu probudil, zdálo se být mnohem později, třebaže nevýrazné šedivé světlo se od svítání příliš nelišilo. Na matraci, v místě kde ležela, bylo vytlačené místo - stejně jako na polštáři, ale když se ho dotkl, bylo studené. Odešla už před nějakou dobou. Harry se podíval na hodinky, bylo devět třicet! Nejen, že se neprobudil včas, aby si zaběhal, ale ještě zradil Hermionu. Předpokládal, že ji pomůže připravit snídani pro skřítky. Hodil na sebe džíny, bavlněné tričko a vklouzl do tenisek, aniž by si je rozvázal a zavázal. Otvorem za portrétem téměř proskočil a po schodech do kuchyně běžel tak prudce, až se bál, že dole nebude moci zastavit. Zadýchaně dorazil k obrazu mísy s ovocem a rukou přejel po hrušce, aby otevřel dveře. Okamžitě po vstupu do kuchyně Harryho překvapilo, že kolem nevidí žádné hemžení, ale klidnou snídani, kterou si vychutnával Brumbál, Hagrid, Moody a Roger Davies. "Dobré ráno, Harry!" Přivítal ho Brumbál. "Posaď se, posaď se. Zmeškal jsi snídani skřítků, ale rychle tě zapojíme do oběda. Dobby je vzal ven a právě teď si hrají na sněhu - věřil bys tomu? Myslím, že je půjdu brzy zkontrolovat, abych se ujistil, jestli se nepokoušejí umýt okna nebo neprohazují cestičky ke skleníkům." Harry se usmál. Přesvědčit skřítky, aby nepracovali nebylo půl bitvy – spíš by se dalo říct, že celá. Sedl si vedle Brumbála, který mu podal talíř toastů a nějakou marmeládu. Harry si nalil trochu pomerančového džusu. "Tak," řekl Brumbál tlumeně, jakmile se Harry pustil do jídla. "Hermiona se zmiňovala o něčem s tvou jizvou." Harry přikývl. " Až dojíš, půjdeme si nahoru promluvit." Zatímco pil, Harry znovu přikývl. Opět viděl v měsíčním světle kruh Smrtijedů a Malfoyovu tvář, když děkoval Voldemortovi, že mu do paže vypálil Znamení Zla… Ten má ale nervy, pomyslel si Harry. To se mu musí nechat. "Takže, Harry," řekl mu Hagrid, "líbil se ti tvůj dárek?" Harry se na něj usmál. "Rozhodně. Díky, Hagride.Tobě se tvůj líbil?" Harry, Ron a Hermiona dali dohromady Hagridovi

jednu z Colinových fotek, další kopii té, co Hermiona dostala k narozeninám. Rámeček, který koupili v Prasinkách, byl lemovaný kouzelnými tvory všeho druhu: jednorožci, hipogryfy, kentaury, draky, griffiny (těmi obyčejnými, ne nebelvírským druhem) a dalšími – s výjimkou třaskavých skvořejšů. Hagrid se usmíval způsobem, který napovídal, že mu je do breku. "Jo, zbožňuju ho," řekl Hagrid a chvilku popotahoval. "Pottere!" ozval se náhle Moody. Seděl na opačné straně stolu než Harry a nožíkem, který nosil pořád u sebe si krájel párek. Jeho kouzelné oko sklouzlo stranou - asi sledovalo, kdo další projde dveřmi (nebo někoho za nimi), ale jeho normální oko se upíralo na Harryho, malé, temné a slídivé. "Pane," odpověděl Harry, rychle spolknul džus a položil pohár. "Předpokládám, že se ve třídě po prázdninách ujmete vedení!" Oznámil mu. " Nechat Weasleyho a Longbottoma získat za jejich eseje všechny body! Očekával jsem od Vás něco lepšího!" Harry se zavrtěl, přál si, aby to neříkal před Brumbálem a Hagridem, nemluvě o Rogeru Daviesovi, který náhle vypadal, že pozorně poslouchá, přičemž se tvářil, že neposlouchá vůbec. "Ano, pane," zareagoval Harry a doufal, že to tím skončí. "Mám na mysli to pojednání o Hamletovi," Moody pokračoval. "O tom, že žárlil na svého strýce, protože si přál, aby měl odvahu zabít otce a spát se svou matkou! Kde jste sakra přišel na takovou myšlenku?" Na pomoc mu neočekávaně přišel Brumbál. "Ve skutečnosti, Alastore, je to standardní Oidipův výklad této hry… docela dost lidí došlo ke stejnému závěru." Teď Moody na Harryho upřel obě oči, kouzelné i obyčejné. "Ach? Neříkejte! Takže! Pottere! Pod povrchem trochu plagiátor?" "Ne! Tedy ano! Vlastně…" "Ale no tak, Alastore, jen proto, že si to jiní lidé mysleli předtím, se ještě nestává plagiátorem. Jsem si jistý, že Harry uvedl i nějaké originální myšlenky, nebo ne, Harry?" Brumbál se na něho podíval a Harry se znovu zavrtěl. Není nad to, když jeho práci rozebírá profesor s ředitelem před všemi ostatními… "No, objevil jsem něco o Rosencrantzovi a Guildensternovi…" Teď se Moody rozzářil. "Ano! To je pravda, to jste udělal. Škoda, že jste se na to nezaměřil. Líbilo se mi to, nemůžou říct ‚Myslím, tedy jsem!' Pro ně je to spíš jako ‚Jsem povolaný, tedy jsem!'" Brumbál se usmál a přikývl. „To se mi líbí. Úplný Tom Stoppard." Harry se zamračil. "Kdo?" Brumbál položil Harrymu ruku na rameno a postavil se na nohy. "No, Alastore, nemůžeš ho obviňovat z plagiátorství, pokud neslyšel o Stoppardovi, že?" Moody vypadal nepatrně zklamaný, jakoby si vážně přál Harryho popotahovat za studijní nečestnost. Brumbál se podíval na Harryho. "Jdeme, Harry?" "Hmm, ano, pane," řekl s plnou pusou. Vzal si s sebou ještě jeden toast a následoval Brumbála ven z kuchyně. Přes rameno se ještě rychle podíval na Moodyho, který si normálním okem prohlížel svůj párek, ale to kouzelné zaměřil na Harryho. Harry se rychle otočil, aby se znovu díval před sebe a následoval Brumbála. Nikdo z nich nepromluvil, zatímco stoupali po četných schodech, které vedly do Brumbálovy pracovny. Jakmile se Harry posadil do jedné z židlí před Brumbálovým stolem, ředitel hůlkou zapálil oheň v krbu, pak se obrátil a s obavou v jeho obvykle jiskřivých modrých očích si ho podrobně prohlížel. "Předtím, než řeknu cokoliv jiného Harry, měl bys vědět: profesor Snape i Sirius jsou oba v bezpečí. Sirius mě kontaktoval hned, jak se vrátili k Remusi Lupinovi, u něhož se zdržují. Řekl mi, že jsi věděl něco málo o jejich plánech. Nebudu se ptát, jak ses to dozvěděl." Harry zavřel oči a vydechl úlevou. " Pak nebyl nikdo zabit! Ach, díky…" "To jsem neřekl." Harry zamrkal. " Měl jsem sen. Viděl jsem Voldemorta se Smrtijedy. Ale skončilo to, když použil Smrtící kletbu. Jizva mě tak strašně bolela..." "Já vím. Myslel sis, že tě neslyší nikdo mimo Nebelvírskou věž?" Harry se na něj podíval, nechtěl se zeptat, ale přinutil se potlačit pud sebezáchovy nebo strach. "Kdo byl zabit?" zeptal se tiše. "Karkarov." Samozřejmě! Myslel si Harry. Trvalo měsíce, než ho vypátrali. Voldemort by mu nedal příležitost, aby utekl bez potrestání. Dokonce i přesto, že ho nenechal mučit tak dlouho, jak by se mu líbilo. "Kdo… kdo tam byl? Byl to Sirius nebo Snape?" "Nastala… komplikace. Nechám Siriuse, aby ti to vysvětlil. Měl by volat každou chvíli…" A skutečně, náhle se v krbu objevila hlava Siriuse Blacka. "Ahoj Harry. Ahoj řediteli." Brumbál se usmál. "Proč je pro bývalé studenty tak obtížné říkat mi Albusi?" Sirius zčervenal. "Předpokládám, že je to kvůli tolikerému povolání na kobereček. Budu na tom pracovat." "Dobrá, slíbil jsem profesorce Sinistře, že jí pomůžu vyčistit ubrusy od snídaně. Musím jít. Vy dva si hezky popovídejte," řekl, jakoby byl Sirius zavolán, aby s Harrym strávil den, namísto rozhovoru o záležitostech života a smrti. Když Brumbál odešel, Harry se sklonil ke krbu - v hlavě mu bzučely miliony otázek. "Kdo tam byl, Siriusi? Ty nebo Snape? Kdo z nich byl pravý? Lucius Malfoy, který už tam byl nebo ten, co přišel později? Kde je Draco Malfoy?" Sirius počkal, dokud se Harry neuklidnil. „Narazili jsme na zádrhel, Harry. Snape nebyl schopný získat vlasy Narcisy Malfoyové. To znamená, že se musel proměnit v Malfoye a přemístit se na sraz Smrtijedů, aniž by mě měl v jejich domě, abych odvrátil pozornost, případně zdržel nebo zabránil pravému Luciusi Malfoyovi v odchodu. Náš náhradní plán byl, že Snape přijde o něco později, aby vytvořil dojem, že se podvodník dostavil první a pravému Luciusi Malfoyovi zabránil v odchodu, přičemž skutečný Malfoy unikl a posléze se mu podařilo přemístit na stanoviště. Snape doufal, že bude moci včas zabránit tomu, aby Dracu Malfoyovi vypálili Znamení Zla, ale to se nestalo. Taky doufal v záchranu Karkarova…slyšeli jsme zvěsti, že ho nakonec našli na území Kentu…. ale Voldemort ho dostal Smrtící kletbou." „Brumbál mi o tom řekl." "Pokud jde o to, kde je Draco Malfoy teď… mám za to, že je doma se svým otcem. Poté co Voldemort zabil Karkarova, Snape omráčil Draca, a pak se přemístil pryč. Domnívám se, že Malfoyovým stále ještě není jasné, co se vlastně přihodilo. Přinejmenším, doufám, že ne." „Viděl jsem, jak mu vypálili Znamení Zla." „Cože? Co tím myslíš?" „Viděl jsem všechno co se stalo až po Smrtící kletbu. Ve snu. Kvůli mé jizvě – už se to předtím stalo." Sirius vypadal docela pochmurně. „Aha...řekni mi všechno co si pamatuješ." Harry mu vyprávěl, jak Karkarov mluvil o vzdělávání Voldemortova dědice, o tom, že Draco Malfoy na něj použil kletbu Hara Kiri a řekl Voldemortovi, že oba mají stejného nepřítele - jeho. „Měl bych ideu týkající se Voldemortova dědice, Siriusi." „Kdo…?" „Myslím, že to je...Viktor Krum." Siriuse to šokovalo. „Krum! Jsi si jistý?" „No, samozřejmě, že ne. Ale docela to dává smysl, zvlášť to, jak jde po Hermioně a taky nedokázal vysvětlit její návrat poté, co ji unesli." Sirius se ponořil do sebe. Po minutě promluvil: „Hmm, nebude těžké to prověřit. Měl bych zvládnout získat něco od jeho matky, otce a od něj. Vlasy, kůži nebo něco takového. Neregistrovaný Zvěromág – však víš. Potom vzorky podrobíme kouzelnickým testům, které prokáží, jestli tihle dva mohou být Krumovi rodiče. Snape ví jak to udělat. Je to mnohem spolehlivější než mudlovský test DNA. Velice brzy zjistíme, jestli Krumův otec není jeho skutečný rodič. Ačkoliv dokázat, že Voldemort *je* bude trochu

těžší." „Siriusi," řekl Harry tiše, „musím ti říct ještě něco jiného. Já....já jsem požádal Draca Malfoye, aby spolupracoval, nechal si vypálit Znamení Zla a stal se Smrtijedem. Přikázal jsem mu, aby mi dodával informace, takže jeho otec by šel do Azkabanu." „Cože? Harry, tohle není hra. Co tě k tomu vede, myslet si, že to udělá, protože jsi mu to nařídil? Připravovali ho na to celý život a kdyby se bránil tak by ho zabili. Sám jsi říkal, že o tom Voldemort mluvil. A proč by měl Draco Malfoy dělat něco, co jsi mu přikázal? Jaký by k tomu měl důvod?" „No…" „Ano?" „Dívka." „Ach," pokýval Sirius. „Ginny Weasleyová?" Harrymu spadla čelist. „Jak jsi to…? Och, jasně, už vím," řekl po chvíli, když si vzpomněl, jak Snape upozorňoval Siriuse, že Draco Malfoy a Ginny spolu pracují v učebně Lektvarů a taky na jeho domněnku, že za to můžou Malfoyovy hormony. „Takže Harry…myslíš, že opravdu bude pracovat proti svému otci?" "Doufám. Jestli Ron zjistí, že se Ginny zapletla s Malfoyem, já o tom věděl a nic mu neřekl..." „Trochu jsi využil šanci, co Harry? Mohl by to lehce předstírat, jen abys mu kryl záda." „Mám svou teorii…myslím, že na Karkarova schválně neuplatnil kletbu Cruciatus, takže ho za to nemůžou poslat do Azkabanu. Použil něco o čem věděl, že je to bolestivé a co by Voldemort schválil, ale v zásadě zákon neporušil. Řekl bych, že to udělal cíleně." Sirius nad tím zauvažoval. „Doufám, že máš pravdu Harry, opravdu doufám. Pořád si myslím, že bys měl s jakýmikoliv informacemi od něj zacházet s krajní nedůvěrou a kontaktovat mě, abych je prověřil. Máš dojem, že je naprosto nemožné, aby to na tebe jenom hrál?" „Ne, jistěže ne. Ale kvůli Ginny…můžu jen doufat." „V pořádku. Pokusím se navštívit tě osobně ještě před Novým rokem. Doslechl jsem se, že ve škole nezůstali skoro žádní studenti..." nadhodil s lehkým úsměvem. Harry se zašklebil. „To víš, jak Hermiona přišla s nápadem na den svatého Štěpána..." „Brumbál mi říkal," uculil se. „a hádám, že to všechny vyplašilo. Žádný velký úspěch." „To máš tak, Harry. Vyhovuje jim nechat dřít neviditelné domácí skřítky pěkně za scénou. S Hermionou jste vyrostli v mudlovské domácnosti a vsadím se, že ty jsi dělal mnohem víc domácích prací než ona, podle toho co jsi mi řekl o Dursleyových. Hermiona má silný cit pro spravedlnost. Proč si myslíš, že je v Nebelvíru a ne v Havraspáru?" Harry pokrčil obočí. „Nepřemýšlel jsem nad tím. Dejme tomu, že máš pravdu. Pokud stavíš na studiu, tak Havraspár..." „A pokud stavíš na mém chování ve škole, tak si musíš myslet, že jsem měl být ve Zmijozelu," rozesmál se. Harry udělal obličej. „To Červíček je ten, kdo měl být ve Zmijozelu." Sirius si povzdechl. „O tom se tady s tebou nebudu dohadovat. Ale už musím jít. Snape mi říkal, že jsi za ním přišel kvůli Soubojnickému klubu. Zní to jako dobrý nápad. Ačkoliv nemůžu uvěřit, že ze všech lidí jsi požádal právě jeho. Ne, že by nebyl dobrý, jenom si nedovedu Vás dva představit, jak se k sobě chováte zdvořile." Harry se usmál. „No, pokud můžete Vy dva…" „Řekl jsem, že jsme k sobě zdvořilí? K čertu…" snížil hlas, „právě vešel do místnosti," zašeptal, potom znovu začal mluvit hlasitěji. „V pořádku, Harry. Jsem rád, že se ti vánoční dárek líbil," přestože o tom Harry nemluvil. „Brzy se uvidíme." A jeho hlava zmizela z ohniště. Plameny tančily Harrymu před očima. Posadil se na bobek, pažemi si objal kolena....*opravdu si myslíš, že bude pracovat proti svému otci?* Všechno na tom závisí, pomyslel si Harry. Všechno. Zvlášť Ginnina bezpečnost. Harry šel zpátky do kuchyně, aby počkal na Hermionu. Vešel přímo do blázince. Všude kolem byli domácí skřítkové různého věku, drhnoucí velký stůl, černící kamna, leštící stříbro, umývající podlahu a okna. Harry ztratil řeč. Všichni intenzivně pracovali, ať už proto, že nemohli uvěřit, jak se všechno mohlo tak ušpinit za několik málo hodin nebo proto, že se prostě nemohli zbavit své uklízecí mánie – Harry nevěděl. Vypadali, jako by se všichni nakazili nějakou masovou psychózou. Zíral na to s otevřenou pusou. „Posuňte se prosím!" ozval se za ním pištivý hlas a on uskočil. Nějaký skřítek se pokoušel vytřít podlahu na místě kde stál. Na tenisky mu vystříkla voda. „Hej!" vykřikl, sebral skřítkovi mop, ten vypadal, že ho to urazilo, s třeskem zmizel, za chvíli se objevil s jiným mopem a pokračoval, jakoby se nic nestalo. Harry zavrtěl hlavou, odhodil mop stranou a zamířil k hlavnímu stolu. Vytáhl svou hůlku a vykřikl, „Accio!" způsobíc tak, že z rukou těch malých dynam vyletěly všechny čistící žínky. Bohužel neupřesnil, co se s těmi víc jak dvaceti žínkami, které se k němu rychle přibližovaly, má vlastně stát. Během okamžiku jimi byl pokryt a nic neviděl, ale skřítkové je rychle zachránily a dál pokračovali v práci. Tak fajn, pomyslel si. Starým způsobem. Odložil hůlku a vydal se podél stolu, vytrhával jim žínky jednu po druhé z rukou, přičemž s těmi, kteří už na něj byly připravení o ně bojoval. Jenomže za chvíli je měli zpátky a on mohl začít znovu od začátku. Frustrovaně zavrčel. Dobby k němu přiběhl. „Harry Pottere! Pomoc! Dobby je nemůže zastavit! Jediné co chtějí dělat je čistit, čistit, čistit!" „A o co si myslíš, že se pokouším?" odsekl Dobbymu. Najednou se za ním otevřely a zavřely dveře a když se otočil, uviděl Hagrida s Hermionou, kteří nesli kbelík a mop. Hermiona na sobě měla džíny, modré bavlněné tričko, vlasy stažené do gumičky a byla silně cítit mýdlem. Rozhlédla se po skřítcích a Harry uviděl, jak se jí začínají plnit oči. Ach ne, pomyslel si. Ne, ne, ne... „Pomozte mi!" zavolal na ně. Za chvíli všichni tři běhali po kuchyni, bojujíc se skřítky o jejich mopy a smetáčky. Hagrid byl brzy pokryt skřítky, kteří prohledávali jeho oblečení, snažíc se vyšplhat po jeho těle a sebrat mu lopatku, kterou držel nad hlavou – mimo jejich dosah… dokud jeden ze skřítků na něj nepoužil vznášecí kouzlo a ten začal stoupat k vysokému stropu. „TAK DOST!" zařval Hagrid dostatečně hlasitě na to, aby se hrad rozpadl. Skřítkové se skutečně zastavili, ale jen na zlomek vteřiny. S naprostým nezájmem vzhlédli, aby zjistili, kdo to tak křičí a pak se vrátili ke své práci, kterou vykonávali ještě zuřivěji než dřív. Tak tohle, pomyslel si Harry, je pohroma. Namířil hůlkou na Hagrida, zrušil vznášecí kouzlo a zároveň ho bezpečně dopravil zpátky na zem. Když opět stál vedle něj, řekl Hagridovi, „ty jediný umíš mluvit tak nahlas, abys upoutal jejich pozornost. Řekni něco jiného." Hagrid se na okamžik zamyslel a potom zařval, „DALŠÍ SKŘÍTEK, KTERÝ NĚCO VYČISTÍ DOSTANE OBLEČENÍ!" Všichni skřítkové zamrzli. Harry si odkašlal, přál si, aby věděl co říct. Letmo se podíval na Hermionu, jak vypadá nešťastně (přestala zápasit o žínku se nepřívětivě vypadajícím skřítkem, který byl vysoký aspoň stopu). Tváří se otočil zpátky ke skřítkům, nejistý jak začít. „Bradavičtí skřítkové!" vykřikl, přičemž s sebou škubl, když mu došlo, jak to zní pitomě. „Dnes je den svatého Štěpána. Nemáte pracovat! Máte skvělou pracovní morálku…nikdo si na ni nemůže stěžovat! Ale nemáte žádnou sebeúctu!" Najednou Harry věděl přesně co chce říct, nabral rychlost a sebedůvěru, slova se z něj jen sypala. „Jak moc můžete být pyšní na svou práci, když nejste volní, když ji *musíte* vykonávat? Na co jste hrdí? Pokud budete volní a pracovat za plat *potom* máte důvod k hrdosti! Pak se teprve ukáže Vaše pracovní morálka! Když budete volní, pořád můžete pracovat tady v Bradavicích, jestli budete chtít – za mzdu. Rodiny mohou zůstat pohromadě, můžete mít dovolenou, za

svůj plat si koupíte pro sebe a své děti co budete chtít. A nejvíc ze všeho…" podíval se na Dobbyho a vzpomněl si na Luciuse Malfoye. „…můžete poslouchat své svědomí. Pokud někdo z Vás sloužil u zlého kouzelníka, dobře ví o čem mluvím." Otočil se na Hermionu, která na oba zírala a vypadala, jakoby se chystala rozplakat. Hagrid brečel, smrkal do kapesníku velikosti ubrusu. Harry nadšeně pokračoval. „Každý z Vás má odpovědnost vůči sobě vybrat si, jestli bude sloužit dobru nebo zlu. Voldemort se vrátil…" malí tvorové zalapali po dechu, ale Harry tomu nevěnoval pozornost „…a my čarodějové a čarodějky potřebujeme Vaši pomoc. Ale musí být poskytnuta ochotně, ne proto, že jste služebníky. Na Nový rok, když se Brumbál zeptá, kdo chce být volný a pracovat tu za mzdu, doufám, že Vy všichni řeknete ano. A potom, když Vás budeme potřebovat na naší straně, zatímco budeme bojovat proti Voldemortovi a Smrtijedům, plně očekávám silnou armádu skřítků, ochotně dělajících to, co je správné, protože každý poslechne hlas svého svědomí a zvolí si to z vlastní vůle!" Ticho. Skřítci se dívali jeden na druhého. Nikdo k nim předtím takto nemluvil. Myslet sami na sebe? Rozhodnout se jestli sloužit dobru nebo zlu? Pohledy, které se vyměňovali byly nejisté a zmatené. Nicméně nikdo z nich se nevrátil k úklidu. Harry na svém rameni ucítil ruku, a když se otočil, uviděl Brumbála, jak se na něj zářivě usmívá. Moody stál po jeho boku, výraz souhlasu na jeho zdeformované tváři vypadal velice podivně. Harry je neslyšel vejít do místnosti. Brumbál se otočil ke skřítkům a řekl, „teď si běžte hrát! Kuchyně je v dobrých rukou! Do zítřka se nevracejte!" Pořád s nejistými pohledy, mizeli skřítci s hlasitým prásknutím jeden po druhém, nejdříve pomalu a pak rychleji a rychleji, dokud zvuk jejich odchodu nebyl skoro ohlušující. Dobby odcházel jako poslední. Upřeně se zadíval na Harryho. „Děkuji, Harry Pottere," řekl jednoduše, tiše, prostou tvář prozářenou úsměvem. Pak s hlasitým prásknutím zmizel taky. „Tvoje odměna přichází," zasyčela Sandy pod jeho bavlněným tričkem. To je dobré vědět, pomyslel si Harry. Obvykle měl pocit, že je příliš záhadná a nezvládnutelně nepochopitelná. Navzdory nepřesnosti té předpovědi se cítil optimisticky naladěný. Jeho odměna. To by mělo být pozitivní, ne? „Jsi působivý řečník, Harry." usmál se Brumbál. Moody potřásl hlavou. „Nikdy bych nevěřil, že se dožiji dne, kdy budu chtít, aby domácí skřítkové dostali svobodu…ale dám Vám nějaké body k dobru, Pottere," zavrčel. „Řekněme…deset bodů pro Nebelvír. Vynahradí Vám to kviz z Pána much." Harry s sebou škubl, opravdu ho pěkně zpackal, když se mu jména některých postav pomíchala. Tehdy toho moc nenastudoval, protože to byl ten týden, který trávil venku se Zlatým Griffinem. Teď věděl, co byla jeho odměna. Ach, jistě, napadlo ho. Brumbál, Moody a Hagrid odešli. Když se za nimi zavřely dveře, Harry se otočil k Hermioně a uviděl, jak se na něj dívá s nejohromenějším výrazem na tváři, jaký u ní kdy viděl. Najednou byla v jeho náručí, omotala mu ruce kolem krku, pevně se k němu tiskla a hluboce ho líbala. Naklonil se nad ni, podržel ji tvář ve svých dlaních až jí z vlasů vypadla gumička. Možná Sandy myslela tohle, když se zmiňovala o odměně… Harry ztratil přehled o tom jak dlouho se líbali. Když se konečně jejich ústa od sebe pomalu oddělila a Hermiona na něj znovu upřela stejný pohled, usmál se na ni. „Pokud takhle budeš reagovat pokaždé, když budu mít nějakou řeč, skončí to tak, že jich budu pronášet tolik, až tě zvuk mého hlasu začne unavovat." „No, pokud mě někdy tvůj hlas začne nudit, vím dobře co dělat," řekla a rychle ho znovu políbila, právě když vedle uslyšeli hlasité bouchnutí. Dívali se do velmi překvapeně-vypadající Dobbyho tváře. Harry si pomyslel, že možná skutečně zrudl. „Och, Harry Potter a slečna Hermiona, já, hmm, och, nevadí..." jeho hlas se vytratil a s hlasitým prásknutím zmizel. Harry se rozesmál. „Tady to máš, připravili jsme Dobbyho o řeč!" Hermiona se na něj zašklebila a oba se rozesmáli na celé kolo. „Jdeme na to. Máme spoustu práce." Ale zatímco uklízeli, ať už za pomoci hůlky nebo mudlovských metod, Harry si nemohl pomoci, aby při každém pohledu na ni nepřemýšlel nad tím, jaké má štěstí, že přišla s tím nápadem na den svatého Štěpána, což většinu studentů donutilo trávit vánoce mimo školu. Byl to vyčerpávající den, úklid a vaření oběda, znovu úklid, vaření večeře, úklid... Harry změnil názor na nepřítomnost ostatních. Mimo dalších pomocných rukou, si myslel, že by si všichni měli vyzkoušet, jak chutná práce, kterou pro ně domácí skřítci tak skvěle denně vykonávají. Možná, že kdyby věděli jaké to je, víc z nich by vstoupilo do S.P.O.Ž.Ú.S., napadlo ho. Brumbál vypadal, že si to náramně užívá, stejně jako profesorka Vectorová, s kterou Harry nikdy žádný čas nestrávil a kterou si docela oblíbil (Hermionu to zřejmě potěšilo, Harry měl dojem, že po McGonagallové, byla Vectorová její oblíbená učitelka). Profesorka McGonagallová Hermioně konkurovala v neustálém ujišťováním se, že všechno je jak má být a profesorka Trelawneyová většinu času předvídala, že každá práce bude provázena naprostou katastrofou. Harry se jí vyhýbal jak to jen šlo, jednou když to bylo nevyhnutelné, mu řekla, "Hvězdy mi sdělily, že po prázdninách bychom měli začít studovat předzvěsti..." Hvězdy! Harry se v duchu ušklíbl. Ona je profesorka! (Ačkoli, podle jeho názoru, jí byla jen podle jména – stejně jak si to Malfoy myslí o Hagridovi.) Harry a Hermiona popřáli ostatním studentům a profesorům dobrou noc a dobelhali se do Nebelvírské věže. Ačkoliv si Harry minulou noc slíbil, že Hermioně o všem řekne, cítil se příliš vyčerpaný dělat cokoli jiného, než ji dát polibkem na čelo dobrou noc a dovléct se do své ložnice. Odložil si tričko a džíny, doplazil se do postele jen ve spodkách, s baziliščím amuletem a se Sandy, aniž by se obtěžoval s oblékáním pyžamových kalhot. V poslední chvíli, si vzpomněl na sundání brýlí, odložil je na noční stolek a usnul, jakmile se jeho hlava dotkla polštáře. Po chvíli se však postel otřásla. "Co- ", začal Harry v polospánku drmolit zatímco se snažil otevřít oči. Všechno co viděl, byla ovšem jen černočerná tma. Cítil, jak někdo důvěrně známý a teplý k němu vlezl do postele a vklouzl pod přikrývku, hladké holé nohy se k němu přitiskly, bavlněná noční košile proti jeho holé hrudi. Na chvíli trochu znejistěl, že má na sobě jen spodky, ale rozhodl se, že je příliš unavený, než aby se o to staral. Otočila se na bok a on se přitiskl ke jejím zádům, stejně jako ráno a objal ji kolem pasu. Na chvíli ponořil tvář do jejích vlasů a zašeptal jí do ucha: „Proč jsi tu, Hermiono?" „Nenechám tě o samotě, Harry - ne po minulé noci. Pokud by se mělo stát cokoli dalšího s Ty-víš-kým, chystám se být po tvém boku." „Můžeš snadno ohluchnout z mého křiku vzdáleného jen dva palce od tvého ucha…." Uslyšel, jak se ve tmě zasmála. „Využiji svou šanci. Nikam nejdu, Harry Pottere. Zvykni si na to." Hmm, pomyslel si Harry. Líbí se mi jak to zní. Pevněji ji sevřel v náručí, Hermiona ho uchopila za ruku, přitáhla si ji ke rtům a políbila ji, až se Harry roztřásl. Možná by si měl přestat dělat starosti s tím, že ji krade Ronovi….nechala jejich spletené ruce znovu obepnout svůj pas, hlavy jim klesly a téměř hned usnuli. Harry se probudil do dalšího šedivého rána. Promnul si oči, pak se natáhl po brýlích, přičemž ho překvapilo, když se octly v jeho rukou. Nasadil si je, místnost

se zaostřila, zvlášť Hermionina tvář, kousek od něho. „Dobré ráno," zašeptala a lehce ho políbila. „Dobré ráno," řekl nejistě, protože zapomněl na její přítomnost. Ušklíbla se. „Spal jsi dobře?" zeptala se, položila mu ruku na hruď a začala ji hladit. Přikývl a snažil se nedat najevo, jaký na něj ten dotyk má účinek. Byl rád, že je přikrytý až do pasu. Nahmatal amulet a zvědavě ji sledoval, protože ho zajímalo, jak dlouho ho sledovala, zatímco spal. „Tak," pokračovala, „ ty nikdy nespíš v tričku?" Vděčně se na něj zadívala. Harry jí oplatil úsklebek. „Nikdy." Hermiona na něj opět přitiskla svou ruku. Její dlaň byla oproti jeho břichu tak horká, že náhle musel dýchat nosem a potlačit povzdech deroucí se z jeho hrdla. „Ne, že bych si stěžovala," řekla tiše a rty se jí nepatrně pohnuly. Ale pak svraštila obočí, když si všimla amuletu, kterého se zlehka dotýkal. „Taky ho nikdy nesundáváš?" Harry se letmo podíval na amulet od Ginny. „V podstatě." „Dokonce ani ve sprše?" Na chvíli ho zaujalo, jestli by to nechtěla zjistit z osobní zkušenosti…. „Ani ve sprše. Nezdá se, že by ho to poškodilo," řekl a začal ho zkoumat. „To není důvod, proč jsem se ptala," řekla matně. Harry se jí zadíval do obličeje. Najednou vypadala hrozně mladě a nejistě. Harry věděl, že by jí dál neměl zamlčovat pravdu. „Hermiono," začal naléhavě. „Sandy nebyla to jediné, co jsem ti neřekl. Chci pár věcí vyjasnit. Měla bys vědět, co bude dál, protože pravděpodobně budu potřebovat tvou pomoc. Problém je… znamená to, že o některých věcech by Ron neměl vědět." Hermiona se zašklebila. „Dobře, to není nic nového, ne? Nebo myslíš, že bychom měli říct Ronovi až se vrátí, kde jsem spala poslední dvě noci? Nebo dřív s tou soví poštou?" „Ne, samozřejmě, že ne. Jsou tu ale nějaké věci, které mu říct můžeme." Pověděl jí o tom, jak byl v neviditelném plášti v učebně Lektvarů (přičemž vynechal ten kousek o Ginny a Dracovi Malfoyovi). Řekl jí o rozhovoru mezi Siriusem a Snapem včetně toho, že Snape byl ve škole matčin přítel. Hermiona šokovaně otevřela pusu. Pak jí řekl o Ginny a Malfoyovi, o tom, jak se dali dohromady, když ho uviděla v nemocnici (a o jejich boji v učebně), a jak je našel ve skleníku domku v Prasinkách během vánočního večírku. Řekl jí o ultimátu, které dal Malfoyovi i o tom, jak mu pomáhá dostat Luciuse Malfoye do Azkabanu. Hermiona zalapala po dechu. „Harry! To jsi neudělal!" Přikývl. „Ale…ale vždyť je to jeho vlastní otec!" Zatvářil se ponuře. „Ginny to také šokovalo. Ale on souhlasil, že to udělá - pro ni." Bystře se na něj zadívala. „Chceš tím říct, že se to s ní chystal ukončit, tys mu to rozmluvil a přesvědčil ho, aby se obrátil proti otci?" Byla skeptická. Pak jí řekl o snu v kterém viděl Malfoye, jak mu vypálili Znamení Zla, o smrti Karkarova a o tom, jak se Snape dostal pryč od konsternovaného Malfoye. „Ale neznamená to, že Brumbál ví, že Draco je Smrtijed? Vážně si myslíš, že ho nechá ve škole?" „Vypadá to tak. Znáš Brumbála…své činy nezdůvodňuje. Můžeš se vyptávat, dokud nezmodráš v obličeji. V prváku jsem se ho zeptal, proč mě chtěl Voldemort zabít při první příležitosti a on mi to neřekl." „Dobře, ale zdá se, že odpověď jsme už zjistili." „Zjistili co? Že jsem pravděpodobně částí nějakého Proroctví? Pořád o tom nic nevím. Co je to za Proroctví? A Malfoy a já jsme jen dva lidé ze tří. Kdo je ten další? Necítím se být informovanější než o svých jedenáctých narozeninách, když jsem zjistil, že jsem čaroděj a Voldemort zabil mé rodiče." Hermiona se dívala do prostoru a o něčem hloubavě přemýšlela. „Harry," řekla tiše, „opravdu si myslíš, že je Ginny s Malfoyem v bezpečí? Se Smrtijedem? A jestli to Ron zjistí…" „No, to je právě jedna z těch věcí, které mu neřekneme, že?" Zdála se být nerozhodná. Na jedné straně ji povzbudilo zjištění, že bránil Malfoyovi, aby se s Ginny rozešel, ale na druhou stranu, Ginny byla její přítelkyně a Ronova sestra…. Jaký v tom byl rozdíl, myslel si Harry, když dávali dohromady Cho s Viktorem? Rozdíl tu byl, což moc dobře věděl. Tohle byla Ginny. Nakonec jí řekl o Myslánce a o Snapeovi, jak mu dal heslo do kabinetu. „Už jsi ho použil?" zeptala se úzkostlivě. „Ne," řekl nezvučně. Přemýšlel o tom, že tam zajde na Štědrý den a znovu na První den vánoční, ale něco ho zastavilo. Opravdu by byl schopný se podívat, co dal do Myslánky? Harry se nemohl zbavit myšlenky, že na to nemá právo, bylo to soukromé. „Dokonce jsem se ani nedíval na pergamen, který mi dal. Je to tady," řekl a ukázal na malý zmačkaný chuchvalec na nočním stolku. Hermiona ho zvedla a otevřela. Harryho napadlo, že by jí to měl vytrhnout z ruky. Vzpomněl si, jak mu Snape řekl, že kromě Brumbála je jediný, kdo má heslo, ale pak si uvědomil, že jestli se rozhodne sejít do Snapeova kabinetu a použít Myslánku, chtěl, aby byla s ním. Dívala se na pergamen s podivným výrazem v obličeji. „Co je to, Hermiono?" Zvedla oči. „Tady," bylo vše, co řekla a podala mu ho. Harry si ho vzal, obrátil ho a se staženým hrdlem přečetl heslo. *Lily Evansová.* Snape se mu něco snažil říct. Harry to chtěl i nechtěl vědět. Dozvědět se víc o svých rodičích bylo jeho nejusilovnějším přáním od té doby, co přišel do Bradavic a nyní se ptal sám sebe, jestli by nebylo lepší, kdyby nic nevěděl. Pravděpodobně má ještě trochu času, než se Snape vrátí…. popřemýšlí o tom později. Harry vrátil pergamen na stůl, potřásl hlavou, aby si ji vyčistil a podíval se na hodinky. „Bude lepší, když vstaneme a půjdeme si zaběhat. Včera jsme nebyli." Jeho hlas zněl dutě. Přehodil nohy přes okraj postele a šel k šatníku. Chvíli stál v otevřených dveřích skříně a pak si uvědomil, že se tu před ní prochází pouze ve svých černých boxerkách. Nepožádal ji, aby odešla, jak to udělal v létě. Samozřejmě, tenkrát znovu otevřela dveře a přistihla ho ve stejné pozici jako teď. Podíval se přes rameno a zjistil, že na něj zírá. Nedívala se mu do obličeje, ale podstatně níž. Nezdálo se, že by si jeho pohledu všimla. V koutcích úst jí pohrával zasněný úsměv. Harry se také usmíval, ale pobavením. „Hermiono!" zavolal tiše, jako kdyby se ji pokoušel vzbudit. „Hmm?" řekla roztržitě a konečně se mu podívala do tváře. „Běž se už obléct!" Uculila se a zamířila ke dveřím. „Jen jsem byla…už nějakou dobu nosíš na běhání kalhoty a ne šortky. Pár měsíců jsem tvoje nohy neviděla." Široce se usmála zavřela za sebou dveře. Harry se podíval dolů na své nohy. Dobrá. Netušil, že se děvčata dívají klukům na nohy..., ale pak si vzpomněl na Parvati toho dne, kdy mu stříhala vlasy. Některá děvčata evidentně ano. Zběžně pohlédl na postel, byl rád, že mohl domácím skřítkům nechat opět nějakou práci a zajímal se, co by mohli udělat s jeho postelí, na které očividně ležela dvě těla. Hermionina postel byla nepoužitá. Pak ale pomyslel na všechny ty teenagery, kteří se v Bradavicích vystřídali a usoudil, že na to budou zřejmě zvyklí. Každé ráno po zbytek týdne Harry uložil pergamen do kapsy svého hábitu, když se oblékal po ranní sprše a říkal si: Dneska půjdu. On a Hermiona zintenzívnili svůj běh - po téměř šesti měsících zvládli víc a proto začali vstávat dřív, aby mohli běhat o půl hodiny déle. Už měli svou rutinu. Každou noc si Hermiona lehla do postele k Harrymu. Když nebyli venku ve sněhu, trávili dny s Rogerem, Hannah a Erniem procvičováním kouzel a zaklínadel pro Soubojnický klub, do kterého se všichni zapsali. V sobotu se Roger docela naštval na Harryho a Hermionu, jeden z nich měl v souboji vyhrát. Hannah a Ernie je neporazili, ale Rogerovi se zdálo, že na to jako primus má právo. Harry cítil

blížící se potíže, kvůli Rogerově nekontrolovatelném egu. Neočekávaně se přistihl, že postrádá Percy Weasleyho. Sandy mu napovídala, co se Roger chystá udělat, ale Harry to stejně tušil. Zašeptal, že jí děkuje za pomoc, ale momentálně ji nepotřebuje. Pak už byla v klidu. V neděli byl Silvestr. Následující odpoledne procvičovali souboje ve Velké síni. Harry zrovna odcházel, když k němu přiběhla Hannah. „Harry, něco jsi ztratil!" A podala mu pergamen s matčiným jménem. Nějak mu vypadl z kapsy. „Ach, díky," mumlal a stále na něj hleděl. *Prostě jdi*….Vzhlédl k Hermioně, která přikývla. Sledovali Rogera, Hannah a Ernieho, stoupající po mramorovém schodišti, potom, bez jediného slova, šli bok po boku aniž se dotkli po schodech dolů do učebny Lektvarů. Když došli ke dveřím Snapeova kabinetu, Harry se třásl nervozitou. Hermiona se na něj povzbudivě usmála, ale ten nemohl odtrhnout oči ode dveří. Jemně mu vzala pergamen z ruky a přečetla heslo. Nic se nestalo. Vzájemně se na sebe udiveně podívali. Pak Hermiona řekla: „Možná je Snape začaroval tak, že reagují jen na tvůj a Brumbálův hlas." Harry přikývl, také o tom přemýšlel. Doufal, že jeho hlas zní normálně. Když se ho chystal vyslovit, uvědomil si, že toto jméno ještě nikdy nepronesl nahlas. „Lily Evansová." Dveře se se skřípotem otevřely. Vstoupili a potom je za sebou pečlivě uzavřely. Svíčky na zdech se rozsvítily. Harryho oči sklouzly ke stolu, kde byla Myslánka. Pomalu k ní došel, ještě pořád odolával, uvědomil si neochotně. Vedle Myslánky ležel pergamen. Nebyl nikomu adresovaný, ani podepsaný. Stálo na něm: „Nepokládejte otázky, pokud nechcete odpovědi." Harry si nejasně vzpomenul, že něco podobného jednou řekl Snapeovi..nebo to byl Ron?…když se Hermiona v Lektvarech snažila odpovědět na otázky, které byly určeny Harrymu…. Usmál se. Znamená to snad, že Snape má ve skutečnosti smysl pro humor? Zajímavé. *Nepokládejte otázky, pokud nechcete odpovědi.* Harry je chtěl i nechtěl. Ještě nikdy se necítil tak rozporuplný. Potěšilo ho, že tam Hermiona byla s ním. Je velmi praktická a energická, což byla stránka její osobnosti, kterou měl obzvlášť rád, hlavně, když se nemohl rozhodnout. „Tak," zeptala se, „jak to funguje? Už jsi to předtím dělal." „No," řekl, vzpomínaje na Myslánku v Brumbálově kanceláři. „strčil jsem hůlku do…té látky v míse a kolem to začalo vířit. Pak jsem se předklonil a když jsem se toho dotkl nosem, tak…byl to nějaký druh pádu…" Zatímco mluvil, ponořil hůlku, potom se nahnul a otřásl se, když ucítil jak se studený, hladký povrch Myslánky, dotkl jeho kůže…Náhle padal, cítil se hůř než když seděl na Fridwulfině prstu. Po dopadu zjistil, že se nachází v učebně Lektvarů, kterou právě prošel cestou do Snapeova kabinetu. O vteřinu později vedle něj dopadla Hermiona. Oba vstali, oprášili si hábity a rozhlédli se kolem sebe. Harry slyšel pod svým hábitem zasyčení: „Had a Griffin se stanou spojenci." Sandy zněla, jako by ji tato předpověď vůbec nezajímala. Pamatoval si její reakci na Zlatého Griffina. Hermiona zalapala po dechu. Na druhé straně místnosti stáli dva studenti, pracovali spolu u stejného stolu a dělili se o bublající kotlík. Jedním byla krásná dívka kolem šestnácti, vysoká a štíhlá s dlouhými, tmavě rudými vlasy a s jiskřivýma zelenýma očima. Usmívala se na svého společníka, vysokého bledého chlapce, také kolem šestnácti. Byl štíhlý, ale svalnatý, s lesklými černými vlasy, staženými do ohonu. Černý vous a knírek, který mu patrně zrovna začal rašit, dával jeho tváři výraz a charakter, přičemž zdůrazňoval vysoké lícní kosti a dlouhou vystouplou čelist. Své černé, jiskřivé oči upíral na krásnou dívku a úsměv jí oplácel. Harry si všiml Hermionina šoku. Nezajímal ho podrobný pohled, který věnovala jeho zevnějšku, zvlášť proto, že to byl … Severus Snape.

Mysl Severuse Snapea

Harry a Hermiona nepohnutě stáli a zírali na šestnáctiletou Lily Evansovou a Severuse Snapea. „Had a Griffin" jak řekla Sandy. Och! Harrymu to konečně došlo. Nebelvír a Zmijozel! Samozřejmě! „Harry?" zeptala se náhle Hermiona. „Proč ses uhodil do čela?" „Och, hmm, jen tak. Bezdůvodně," odpověděl rozpačitě. „Harry?"ozvala se znovu, teď tišeji, nespouštějíc oči z těch dvou lidí, stojících na opačné straně místnosti. „Co?" „ Proč něco neřeknou? Myslím o nás." Harry se zamračil. „Hermiono, tohle jsou vzpomínky, nejsme ve skutečné minulosti. To není jako obraceč času." Po tváři jí přelétl výraz pochopení a oči se jí rozšířily. „Ach! To je pravda! Tak hloupě…" Harry ji poklepal po ruce. „Jsi na sebe moc přísná. Poprvé, když jsem byl v Myslánce, jsem taky očekával, že si mě lidé všimnou. No tak, my dva jsme pravděpodobně jediní studenti v Bradavicích, kteří použili obojí – obraceč času i Myslánku." „Pst!" přerušila ho Hermiona, „něco říkají." Lily se naklonila nad návod lektvaru, aby si ho mohla přečíst. „Severusi, ještě jsi mi neřekl, proč chceš udělat Kurážný lektvar nebo k čemu je dobrý..." Mladý Severus Snape náhle zpanikařil a knihu jí sebral. Položil ji vedle kotlíku, kde na ni nedosáhla. „ To…to…to je jedno, ne?" Hlas se mu třásl. „Díky za pomoc. Bez tebe bych to pravděpodobně zpackal." Snape? Zarazilo Harryho, přičemž se snažil nerozesmát. „Kde jsou…tví přátelé?" řekl. „Jsou...pryč. Dělají věci, o kterých nechtějí abych věděla," povzdechla si. „ Za poslední rok…" začala, pak k němu vzhlédla – vyvedená z míry a stočila předmět hovoru zpátky k lektvaru. „V každém případě, pokud budeš vařit jenom kořeny, tak to opravdu zpackáš. Ještě jsi mě nenechal si přečíst, k čemu vlastně slouží…" Sáhla po zavřené knize, kterou odložil, aby směs nalil do kelímku a přecedil přes fáčovinu, přesně jak to udělal Harry při přípravě svého Kurážného lektvaru. Lily listovala knihou hledajíc ten správný recept. Poprvé si všiml, že má stříbrný prefektský odznak, Snape ho neměl. Snape chvíli zíral na kalnou tekutinu a pak ji vypil až do dna, právě v okamžiku, kdy Lily vykřikla, „Aha, tady to je…"Ale zatímco četla, Snape začal vypadat divně. Harry si pamatoval na ten pocit otupělosti - jakoby určité části těla postupně usínaly a pak se jedna po druhé opět probudily. Připadal si tenkrát ostražitý a odhodlaný. Když se mladý Snape otřásl a jeho oči ztratily skleněný lesk, mohl Harry říct, že lektvar začal působit. Lily se zamračila, až se jí mezi obočím objevila rýha. „ Ještě pořád nevím, proč to potřebuješ…" Ale Snape jí položil ruce na ramena a otočil ji tváří k sobě. Vypadal velmi rozhodně a oči mu plály. „ Lily," řekl pevným hlasem, který se už netřásl. „Musím ti něco říct." Těsněji si ji k sobě přitáhl – vzhlédla k němu se zmateným výrazem. „Miluji tě," pronesl a přitiskl svoje ústa k jejím. Harry chtěl odvrátit oči, ale byl příliš šokovaný. Zdálo se, že Lily ztuhla, nejdřív nereagovala. Potom mu dala ruce kolem krku, on si ji přitáhl ještě blíž a polibek se prohluboval… Harry se už na to nemohl déle dívat. Se znechuceným obličejem se otočil k Hermioně, očekávaje od ní podobný výraz, ale té poklesla čelist. „Teda," vydechla,

„to byl ale polibek.“ Harry se zašklebil a zavřel oči. „Hermiono! Je to moje matka! A Snape!“ „Já vím…“ její hlas se vytrácel. Polibek zjevně ještě neskončil. *Nepokládej otázky, pokud nechceš odpovědi.* Jistě, jistě, pomyslel si Harry. Dobře mi tak. Otočil se zpátky k nim, zdálo se, že by už polibek mohl spět ke svému konci. Náhle se Lily odtáhla a dala mu pořádnou facku. „Ano!“ vykřikl Harry potěšeně. „Do toho mami!“ Hermiona ho praštila do paže. Harry si držel ruku, předstíral bolest a smál se na celé kolo. Chtěl jí něco říct, ale jeho šestnáctiletá matka promluvila. „Jak se opovažuješ!“ křičela, couvala od Snapea a hruď se jí prudce zvedala. Oběma rukama odhodila svoje vlasy na záda, pak je nervózně svinula do smyčky. Nechtěla se na něj podívat. Ve tváři měl výraz naprostého zmatku. „Ten polibek opětovala!“ zasyčela rozhořčeně Hermiona. „ Jak se opovažuji…“ začal Snape zmateně. „Jaks jen mohl si vzít ten…ten lektvar na kuráž a POTOM mě políbit! Je to snad jediný způsob, který klukovi umožňuje se mi vyznat a dát pusu?“ Harry přemýšlel: *Kluk?* Že by mluvila o někom jiném než o Snapeovi? „Už mě unavuje, když se se mnou zachází jako s mozkem bez těla, který tu poletuje kolem, jako bych od krku dolů vůbec neexistovala. 'Zeptej se Lily, ta zná odpověď.' Jsem taky člověk! Mám city a potřeby. Vzít si lektvar, aby se se mnou mohlo mluvit je – tak urážlivé. Jsem snad tak děsivá?“ dožadovala se. Upřímně, napadlo Harryho, ano. Víc než děsivá. “Ne Lily, to ne. Byl jsem jen, jen … nervózní. Chtěl jsem ti to říct už dlouho…“ „Tak jsi to měl říct, krucinál…“ ztichla, vypadala jakoby se měla každou chvíli rozplakat. Přistoupil k ní blíž a položil jí ruce kolem pasu. Nejdřív se nevzpouzela, položila mu hlavu na prsa, ale potom se odtáhla, osušila si oči a zatvářila se rozhodně. „Najdeš mě pod duby u skleníků za čtyři dny, nebo jak dlouho trvá než ten lektvar vyprchá. Už si ho neber! Potom, pokud mi budeš chtít říct, že mě miluješ a políbit mě – no, uvidíme! Ale nedotýkej se mě dokud ten zatracený lektvar nepřestane působit!“ S planoucíma očima se otočila a vyběhla z místnosti. Snape se za ní upřeně díval, podle Harryho s jasně zamilovaným pohledem ve tváři, který byl – napadlo ho Hermionino nové oblíbené slovo – naprosto nesnapeovský. Harry se podíval na Hermionu, která se na něj šklebila. „Tvoje máma se mi líbí!“ řekla. „Hm“ okomentoval to Harry. Nečekal, že jeho matka bude tak… „Chci říct,“ pokračovala Hermiona, „že úplně chápu o čem mluví!“ Její hlas se ztišil. „Viktor byl první, který se ke mně choval jako bych nebyla jen mozek bez těla…“ „Hermiono! Já…my…chci říct…““Ššš, Harry. Teď už jsem v pohodě. Přece jen, ty jsi žádný lektvar k tomu, abys mě políbil nepotřeboval.“ Harryho napadlo, že Kurážný lektvar, který si vzal, nejspíš stále účinkoval, když hráli Famfrpál proti Zmijozelu. Že by to bylo kvůli němu, když sebral odvahu políbit Ginny? Letmo pohlédl na Hermionu a rozhodl se, že o jeho vlastní zkušenosti s tímto lektvarem vědět nemusí. Nechtěl mít zase rozdrcenou nohu. Náhle učebna zmizela stejným způsobem, jak to Harry předtím zažil v Brumbálově Myslánce. Tady nebylo nic k vidění, jen zakouřené šero. Skrz temnotu mohl rozpoznat vlastní tělo a Hermionu, ale jen s velkými obtížemi. Oba je to pohltilo. Najednou Harry ucítil pevnou půdu pod nohama. Hermiona byla vedle něho, jakoby se vůbec nepohnuli. Stáli venku. Byl svěží podzimní den a nacházeli se blízko skleníků. Krajina byla jiná než v čase Harryho a Hermiony. Byla zde alej dubů vedoucí z růžové zahrady do skleníků. Větvičky se klenuly nad hlavami a jak se vzájemně spojovaly, tvořily chodbu s ochranným baldachýnem, kterou se dalo dostat jak dovnitř tak ven. Stromy zářily širokou paletou karmínové a zlaté, rumělkové a šafránové. Na zemi ležely žaludy a hnědé listy. Snape seděl ve stínu, opřený o jeden z dubů. „ To je divné,“ řekl Harry. „Tyhle stromy jsou obrovské, proč je pokácely?“ „Vzpomínám si, jak profesorka Prýtová říkala, že ty duby používali jako ingredience do lektvarů - vždyť víš, listy na paměťové lektvary, žaludy do čaje, který pomáhá věštcům zaostřit jejich vnitřní vidění – jakoby snad něco pomáhalo – kůru a kořeny k různým léčebným účelům a mízu na uzavření nádob. Ale říkala, že kořeny dubů napadla houba a zničila je.“ Harry zíral. „ Asi dáváš v Bylinkářství větší pozor než já.“ „To bez debaty,“ řekla a pozvedla obočí. Za chvíli přijde, napadlo ho. Snape se zdál nervózní. Očividně, Kurážný lektvar už vyprchal. Na konci stromové chodby bylo vidět blížící se štíhlou postavu s dlouhými vlasy. Černý bradavický hábit za ní vlál. Snape fascinovaně sledoval její příchod. Jakmile k němu došla, začal vstávat, ale ona se chystala posadit - zrovna, když byl v půli pohybu a tak složitě poskládal nohy pod sebe a zase si sedl. Vlastně, ti dva vypadali jako nejsložitější lidi, které kdy Harry viděl. Měl sklon myslet si, že jeho matka se pohybovala jako tanečnice, ladně a s grácií. Ve skutečnosti se chovala jako hříbě, které má jen neurčitou představu co dělat s tolika končetinami zároveň. Každý pohyb se zdál být promyšlen tak daleko dopředu, že v okamžiku, kdy byl vykonán, vypadal naprosto nepatřičně. Byla prostě mladou ženou ponořenou do knih, která nikdy nevěnovala moc pozornosti tomu, jak se jeví okolí. Když se tak na ni díval, rozpoznal v ní trošku z tety Petunie – bradu. Na jeho matce nevypadala tak koňsky, ale podobnost tu byla. Nicméně, svými rozpaky si jasně získala Snapeovu přízeň. Díval se na ni s neskrývaným zájmem, patrně si ji postavil na vysoký piedestal a bez lektvaru by se k vyznání nikdy neodhodlal. Při nejmenším, takto byl jeho chlad poněkud zlomen, ačkoliv vypadal, že by si přál mít lektvar u sebe. Ruce se mu viditelně třásly. Přímo se na něj podívala a bez jakéhokoliv úvodu řekla: „Takže Severusi?“ Sklopil pohled dolů k jejím rukám v klíně, jednu z nich vzal, své dlouhé prsty propletl s jejími a opět k ní pozvednul oči. „Lily,“ promluvil chraplavým hlasem. Odkašlal si a začal znovu. Je to obtížné, pomyslel si Harry. Snape to zkusil podruhé: „ Lily, myslel jsem vážně co jsem řekl v učebně Lektvarů.“ Káravě se na něj podívala a zavrtěla hlavou. „Zkus to znovu.“ Ale svou ruku neodtáhla. Ještě jednou si odkašlal. Harry cítil, že ho začíná litovat. Není divu, že k ní otec tak těžko hledal cestu. “Lily,“ řekl hlasitěji a pevněji, jakoby se jeho mysl přes to konečně přenesla. „Miluji tě.“ Naklonil se k ní a jemně ji políbil na rty. Po tom rychlém polibku se odtáhl zpět a zkoumal její tvář, čekal jestli po něm bude chtít, aby jí to ještě jednou zopakoval. Ale tentokrát se usmála, pohlédla dolů na propletené ruce a pak zpátky do jeho obličeje. „No, bylo to tak těžké? Myslím bez lektvaru.“ Zavrtěl hlavou a nepatrně se usmál. „Ale ten polibek,“ pokračovala, „nebyl úplně stejný jako ten minulý, nebo ano?“ řekla hlubším, svůdným hlasem, její zelené oči zářily. Oba, Harry i Snape doširoka rozevřeli oči, když se k němu naklonila a pootevřela ústa. Harry si reflexivně zakryl oči a oznámil Hermioně: „Řekni mi, až to skončí.“ Hermiona si podrážděně povzdechla. „Och, upřímně Harry. Je to jako sledovat film s mými malými bratranci. 'Řekni mi až ta sentimentální část skončí.'“ Harry na ni pohlédl skrz prsty. “Bavíš se?“ „No,“ zdálo se, že se zdráhá takovou věc připustit, „předpokládám, že je to proto, že do toho nejsem zainteresovaná. Tamhle to není moje matka.“ „A tohle není můj otec,“ připomněl jí Harry. „To by bylo jiné.“ Odvážil se na ně pohlédnout. Přestali se

líbat. Díky bohu, pomyslel si Harry. Snape se na ni znovu vážně podíval. „Je tu ještě něco, co ti chci říct Lily. Něco, co nikdo jiný neví. Tedy...žádný ze studentů. Chci, abys o mně věděla všechno." Jeho matka vypadala znepokojeně, jakoby si celou situací teď nebyla jistá, poté, co udělal toto prohlášení. Nic neřekla, hleděla na něj s očekáváním, nepobízela ho a přece vypadala docela kriticky. Kdyby mě vychovávala, přemítal Harry, nic bych před ní neutajil. Snape pokračoval. „Chci ti říct pravdu o tom, proč se vyhýbám slunci, nejím česnek a nechávám si od madam Pomfreyové připravovat lektvar..." Odstoupila od něj. „Sirius měl pravdu!" zdála se vyplašená, jakoby potvrdil její obavy. „Cože?" „Vyhýbání se slunci a česneku, pravidelné popíjení lektvaru od madam Pomfreyové…Sirius to viděl, ale já tomu nechtěla věřit! James si myslel, že se zbláznil, ale...ale ty jsi upír! Můj bože, nechala jsem tě, abys mě políbil!" Snape sevřel čelist. „To je to co…" Vypadal rozzuřeně a zároveň smutně. „Ne Lily, nejsem žádný zatracený upír. Mám porfyrii." „Porfyrii?" zdála se zmatená. „Je to nemoc jater. Beru na to Porfyrický lektvar, který se dělá z kapradníku a laskavce ocasatého. Také musím používat hojivou mast, která mi umožňuje zůstat delší dobu na slunci. Je to jako žloutenka, ale vrozená. Mezi kouzelníky se nevyskytuje, ale já měl mudlovského pra-pra-pra-pradědu, který ji měl. Jeden z příznaků je světloplachost..." „Och jistě, citlivost na slunce," podotkla. „Ano a také na cibuloviny, česnek a ..." „A vzhledem k tomu, že je to nemoc jater, působí na krev." doplnila ho znovu. „Ano, jednu dobu si lidé mysleli, že potřebujeme krev druhých a nazvali nás upíry." Tvářila se zmateně. „Ale existují skuteční upíři, nebo ne?" „Ó ano, ale ti na slunce nemůžou. Taky se na rozdíl od nich odrážím v zrcadle – ne že bych se o to tak moc staral… a opravdu pijí krev. Lidé s porfyrií ne, ačkoliv po staletí se mělo za to, že ano. Upíry česnek jenom odpuzuje, zatímco u mě všechny cibuloviny vyvolávají alergickou reakci, ale rozhodně mě nezabijí. Po pravdě ani slunce - skončím se žloutenkou a s puchýři, když jsem světlu vystaven delší dobu. Slunce a cibuloviny mi dělají zle a to je důvod proč se jim raději vyhýbám. Je to chronická nevyléčitelná nemoc jak v mudlovském, tak v kouzelnickém světě. Může se léčit a dostat pod kontrolu, ale úplně zbavit se jí nedá a pokud budu mít děti, je tu velká šance, že ji zdědí." Lili se na něj dívala tiše a s lítostí. Snape si toho všiml a Harry poprvé uviděl toho Snapea, kterého tak dobře znal: vzteklého. „Nedívej se na mě tak! Nelituj mě! Proto jsem ti to neříkal. Jen jsem si myslel, že bys to měla vědět." „Och Severusi," vydechla, chytila ho za ruce a položila mu hlavu na rameno. Sklonil k ní hlavu a nepatrně se usmál, vypadal nejistě. Možná se bojí, že je jí ho jenom líto, napadlo Harryho. Ale jak se zdálo, rychle na to zapomněl, když se k němu sklonila, aby ho znovu políbila… Harry se otočil k Hermioně, musel se dívat někam jinam. „Slyšela jsi někdy o porfyrii?" zeptal se jí. Měl by vědět co vlastně očekávat. „Ano, někteří lidé si myslí, že ji měl Jiří III. Znáš přeci 'Šílenství krále Jiřího'. A spousta lidí se to domnívá i o Vladu Napichovači, však víš - Vlad z Rumunska. Stal se předlohou Drakuly Brama Stokera." „To jsem nevěděl." „Samozřejmě, Stoker měl spoustu kontaktů na opravdové upíry, ale do knihy nenapsal nic, co by je přivedlo na jeho stopu. Ve skutečnosti je lovil. Opravdu mocný kouzelník, zabil jich spousty. Evidentně o nich chtěl informovat svět mudlů, a tak napsal zábavný návod, jak upíry rozpoznat. Jednu dobu dokonce v Bradavicích učil Obranu proti černé magii. Četla jsem o něm v..." „Dějinách Bradavické školy. O tom nic nevím, pamatuješ si tu knihu nazpaměť?" Hermiona se zasmála. „Ještě ne, ale pracuji na tom." Harry se usmál a zavrtěl hlavou. Pak ho něco zarazilo. „Zmínila ses o šílenství…" Hermiona vypadala pochmurně. „Ano, lidé s porfyrií na sklonku života zešílí. Demence. Než se to stane, člověk s touto nemocí má sklony k popudlivosti a výbušnosti." Harry se zašklebil. „Tak to hodně vysvětluje!" „Vlastně," řekla, „taky to vysvětluje, proč nám Lupin ve třetím ročníku zadal tu esej o upírech potom, co nám Snape nařídil esej o vlkodlacích. Zřejmě si celé roky myslel, že je Snape upír a chtěl abychom to zjistili, stejně jako jsem přišla na to, že je Lupin vlkodlak, poté, co jsem tu esej vypracovala. Přesto mě to nikdy nenapadlo, protože jsem viděla jeho odraz. Však víš, ve skleněných kádinkách v učebně Lektvarů. To by přece nešlo, kdyby byl upír..." Pak se svět kolem nich znovu rozplynul v šedé mlze a oni se ocitli ve Velké síni. „Jak dlouho ti trvalo, než sis na to zvykl?" zeptala se ho Hermiona, držíc se za hlavu, jakoby ji bolela. Harry polkl a prohlížel si známé prostředí. „Nejsem si jistý, jestli jsem si na to zvykl." Hermiona s upíry ještě neskončila. „Harry, myslíš, že první upír byl nějaký zakletý člověk s porfyrií? Řekněme, že tak před třemi tisíci lety nebo možná ještě víc byl čaroděj, který se dostal do sporu s někým s porfyrií, zaklel ho a tak stvořil prvního upíra?… " Harry pokrčil rameny. „Tvůj odhad je stejně dobrý jako můj. Netušíš, proč jsme tady?" Znovu se rozhlédl po obrovské místnosti. Strop byl temně safírově modrý se srpkem měsíce mezi skupinou hvězd. Všechny stoly byly obsazeny, vypadalo to na večeři. Instinktivně přešli k nebelvírskému stolu, ale lidé co tu seděli nějak drmolili. Harry uviděl matku sedící vedle nějaké blonďaté dívky, kterou neznal a pak naproti ní spatřil svého otce. Kdyby neměl matčiny oči a jiný sestřih, zdálo by se, že se dívá do zrcadla. James Potter měl na bradavickém hábitu připevněný prefektský odznak a srdečně se smál něčemu, co mu šeptal mladý Sirius Black sedící vedle něj. Hermiona se na Siriuse dívala způsobem, který se Harrymu nezamlouval, stejně jako když hleděla na mladého Severuse Snapea. Dobře, řekl si v duchu, přesně takhle se dívala i na mě, když jsem se nechal ostříhat. Seber se. Po levici jeho otce seděl mladičký Remus Lupin. Harry si všiml, že na šestnáctiletého měl opravdu hodně zarostlé ruce a mohutný plnovous. Nakláněl se nad svůj talíř a házel do sebe jídlo, jakoby měl strach, že mu ho každou chvíli někdo sebere. Po matčině pravici seděl - Harry se musel podívat dvakrát - kdo jiný než mladý Peter Pettigrew. Harry zíral na chlapce, který za pár let zradí jeho rodiče a zaviní jejich smrt. Na chvíli se zamyslel, za tři roky se jeho rodiče vezmou, za čtyři se narodí a za necelý rok poté... se kvůli tomuto malému nejistému chlapci sedícímu vedle jeho matky, kterou sledoval koutkem oka, stane sirotkem. Ta si ho vůbec nevšímala a smála se něčemu, co říkala její kamarádka. „Proč jim nerozumíme?" zeptal se Hermiony. Pokrčila rameny a přešla k zmijozelského stolu, u kterého se sklopenou hlavou jedl Severus Snape a s nikým kolem sebe se nebavil. „Harry, zmijozelským jde rozumět. Pojď sem." Prošel mezi stoly až tam, kde stála. Zmijozelští opravdu narozdíl od ostatních mluvili srozumitelně. „Pak jsem chytil Camrál a předstíral obrat vlevo …" říkal právě mohutný blonďatý kluk uhrovité černovlásce s olivovou pletí. „Kolik říkal Binns, že povstalo skřetů?" zeptal se chlapec s čokoládovou pletí a kudrnatými vlasy. „Nemůžu v noci usnout, když spím v jeho hodinách..." „No," řekl chlapec s orlím nosem sedící vedle něj, „možná chytíš někoho, jak se v noci potuluje kolem..." jeho hlas přešel v šepot, "a hledá krev!" Snape s trhnutím zvedl hlavu od talíře a sjel kluka s orlím nosem pohledem,

který Harry znal z hodin Lektvarů. Takže, usoudil Harry, dokonce i zmijozelští si myslí, že je upír. Náhle Hermiona vyhrkla: „Už to mám Harry, tohle jsou Snapeovi vzpomínky, můžeme vnímat jen to co tenkrát on. No, možná o něco lépe. Důležité věci jsou v našem vědomí lehce dostupné, ale detaily jsou uloženy a my si je normálně neuvědomujeme." Harry přikývl, to dávalo smysl. Snape si mohl být vědom, kde nebelvírští sedí, ale nemohl slyšet, co si povídají. Pak Harryho něco upoutalo, koutkem oka spatřil Siriuse, jak se zvedá od stolu, v jedné ruce měl pohár, v druhé nesl něco kulatého a objemného a mířil k zmijozelskému stolu. Snape si ho musel všimnout...nebo to možná bylo kvůli tomu co se mělo stát. Remus Lupin s úšklebkem na tváři sledoval přes Jamesovy záda, co Sirius dělá. Když dorazil ke zmijozelskému stolu poklepal Snapeovi na rameno. Ten se k němu otočil a Sirius nenápadně podal pohár chlapci sedícímu vedle něj, který ho vyměnil se Snapeovým a kulovitý předmět umístil doprostřed jeho talíře. Takže v tom jeli i zmijozelští. „Co?" vyštěkl Snape na Siriuse, odvrácený od svého talíře. „Co, co?" řekl Sirius, přičemž se zkoušel nesmát. Snape se na něj zamračil a otočil se zpátky ke své večeři. Když spatřil velkou paličku česneku, s panickou hrůzou ji odstrčil pryč. Nervózně zvedl pohár a pořádně si lokl, ale skoro okamžitě celý obsah vyplivl. Po ubruse, jeho hábitu i lidech kolem něj stékala krev. Některé dívky u jejich stolu znechuceně vyjekly. Snape měl zuby a pusu od krve. Krev. Sirius mu přinesl pohár s krví. Už byl zpět u nebelvírského stolu a společně s Rémusem se smál. Peter Pettigrew se k jejich vtipu chtěl taky připojit a tak se začal smát taky, ale chlapci ho z velké části ignorovali. James Potter se ohlédl k zmijozelskému stolu, vypadal zaraženě. Lily se tvářila, jako by ji stálo spoustu úsilí neběžet za Snapem a utěšit ho…nebo možná vzdorovala touze seslat na Siriuse Blacka nějakou ošklivou kletbu. Harry viděl její rozpolcenost, každou chvilku vrhala na Siriuse vražedné pohledy, zatímco se zoufalým výrazem sledovala Snapea. Snape očima přelétl nebelvírský stůl. Lily se otočila, aby slyšela co jí říká James Potter, pak se James zamračeně otočil a setkal se se Snapeovým upřeným pohledem. Harry s Hermionou sledovali Siriuse vlečeného McGonagallovou, která říkala něco o školním trestu (Sirius vypadal, jakoby si myslel, že to za to stálo) a taky jak ke Snapeovi přistupuje Brumbál. Položil mu ruku na rameno: „Jsi v pořádku Severusi? Nechceš si zajít za madam Pomfreyovou?" Zjevně o jeho porfyrii věděl. Snape se na něj podíval s nevyzpytatelným výrazem - žádná vděčnost ani zášť, spíš potřeba být sám. Zavrtěl hlavou a řekl: „Ne pane řediteli. Jsem v pořádku." Brumbál přikývl a rychle přelétl pohledem ostatní zmijozelské. Tomu se říká věrnost koleji, pomyslel si Harry. Za žádnou cenu by nevěřil nikomu ze Zmijozelu. Až na Snapea, ten byl ze Zmijozelu…Harry se cítil rozpolceně a zmateně. Obzvlášť Sirius ho nepotěšil. „No," řekla Hermiona, „*tohle* bylo odporné. Nemůžu uvěřit, že Sirius…ach!" vykřikla, když svět kolem zase zmizel a okolo nich se rozprostřela šedá mlha. Harry zadržel dech, zajímalo ho, kde se příště objeví. Jakmile se mlha rozestoupila, zjistil, že stojí na chodbě vedoucí do Nebelvírské společenské místnosti. Buclatá dáma v růžových šatech podřimovala ve svém rámu. Lily a Snape stáli před ní, objímali se, Lilyina hlava spočívala na jeho hrudi. Ach ne, pomyslel si Harry, připravil se znovu odvrátit oči… pak si všiml, že oba vypadají trochu starší, jeho vousy a knír se nezdály tak řídké, pak uviděl na jejím hábitu odznak primusky. Musí být v sedmém ročníku, napadlo ho. Lily zvedla hlavu a políbila Snapea lehce na tvář. „Ach Severusi, minulá noc byla tak…" Harry uviděl skrz velké okno, jak kolem okrajů mraků prosvítá růžová barva - začínalo svítat. Ach bože, pomyslel si Harry. Oni spolu strávili noc… Náhle se jakoby odnikud objevil James Potter. Harry se otočil a viděl, jak si jeho otec sundává neviditelný plášť a při tom míří svojí hůlkou na Snapea – ve tváři ten nejrozzuřenější výraz, jaký kdy Harry u někoho zahlédl. „Dej z ní ty pracky pryč." řekl, pevně zaťal zuby a hlasitě dýchal skrz nos. K černému školnímu hábitu měl připevněný odznak primuse. „Jamesi! Nech toho! Dej tu hůlku pryč!" spílala mu Harryho matka. „Skvělé příklady, ti tví rodiče," komentovala situaci Hermiona. „Primuska a primus courající se kolem celou noc." Harry se na ni zapitvořil. „Ty máš co mluvit," bylo vše co k tomu řekl. Hermiona pokrčila rameny. „Já mám omluvu.Ty a Ron jste mě zkazili." Usmála se. „Dělám si legraci, Harry. Nerozumíš vtipu?" Ale Harry přemýšlel o tom, že se Hermiona zmínila o Ronovi - možná to nebylo vědomě, ale zdálo se, jakoby se báli vyslovit jeho jméno. Lily z hábitu vytáhla svou hůlku a zamířila ji na Jamese. Pro Harryho to byl děsivý pocit, vidět své rodiče jako teenagery, na sebe zlostně hledět s hůlkami v pohotovosti. *Jak* se vůbec dali dohromady? Uvažoval Harry. Měl pocit, že by si mohli navzájem vážně ublížit, kdyby chtěli. Harry uslyšel kroky. Otočil se a zpoza rohu viděl přicházet Remuse Lupina, Siriuse Blacka a Petra Pettigrewa. Lupin vypadal vyčerpaně, lehce kulhal a opíral se o Siriuse. Pettigrew byl úplně vzadu a vypadal poněkud nervózně. „Co se děje?" chtěla vědět Lily. „Kde jste Vy čtyři byli celou noc?"James nevěřil svým uším. „Co? Ty se ptáš nás? Když je jasné, že vy dva…" „Ale Vy to děláte celou dobu! A tys mi nikdy - nikdy jsi mi o tom neřekl..." Její tvář se zkrabatila, polkla, aby nad sebou opět získala kontrolu. „Myslela jsem si, že jsme kamarádi," řekla tiše, vypadalo to, že je to určeno obzvlášť Jamesovi. Ten se nervózně ošil, podíval se na své tři kamarády a pak zpátky na ni. „Nemůžu ti to říct Lily. Věř mi, nechtěla bys to vědět…" Sirius se tvářil vyzývavě. „Jen tak mimochodem, neměl by se vrátit do rakve?" posmíval se Snapeovi. „Vyšlo slunce." Snape se pohnul kupředu, chytil Siriuse a přitiskl ho ke kamenné zdi, jeho tvář byla teď vzdálená asi jen jeden palec od černovlasého chlapce. „Jsem z tebe unavený, Blacku," zasyčel Snape. „Hlídej si záda." Potom se otřásl a odstoupil od Siriuse, byl pořád naštvaný. Přešel k Lily, dal jí ruce okolo ramen a hlasitě ji políbil. Pak se na ostatní nevraživě podíval a dlouhými kroky odkráčel pryč. Jakmile to udělal, Harryho a Hermionu opět zahalila šedá mlha… pak se společně ocitli venku, v noci, nedaleko od Vrby mlátičky. „Ach, Harry," vydechla Hermiona. „Přijde to, co si myslím…?" Harry polkl a přikývl. „Řekl bych, že ano." Přál si vědět, co dalšího se přihodilo na chodbě, poté co Snape odešel. Utkali se spolu jeho rodiče? Napadlo ho, že by se na to mohl zeptat Siriuse, ale pak tuto myšlenku zavrhl - ne, nemohl to udělat. Vzhlédl k nebi, měsíc ještě nevyšel. Kde je Snape? Jak bylo možné, že oni tu už byli, zatímco on ještě ne? Pak ho Harry zahlédl, Snape se schovával za trsem keřů, těsně z dosahu divoce vlajících větví stromu. Harry se podíval směrem k hradu, tady jsou, všichni čtyři. Lupin už vypadal docela divoce, chlupatější než obvykle, v očích rudé světlo. Harry předtím nikdy neviděl proměnu ve vlkodlaka, ve třetím ročníku tomu nevěnoval pozornost, když se vraceli z Chroptící chýše, jednoduše se mu snažil vyhnout předtím než by jemu, Hermioně nebo Ronovi mohl ublížit. Ale teď se mohl dívat bez obav - žádné nebezpečí mu nehrozilo. Dorazili k Vrbě mlátičce a jeho otec našel dlouhou hůl, kterou zatlačil do suku, aby znehybněl větve. Harry pozvedl oči k nebi - měsíc

vycházel. Lupin vypadal čím dál hůř. Vezl do tunelu pod větvemi, následovaný Pettigrewem. Harry slyšel, jak se z tunelu ozývají Lupinovi hrozné výkřiky, které provázely jeho proměnu ve vlkodlaka. Náhle Snape vyskočil ze svého úkrytu. „Tak! Plížíte se do Prasinek uprostřed noci! Skupina studentů doprovázená nikým jiným než naším primusem. Copak se chystáte udělat? Plánujete nějaké vloupání? Nebo vandalismus?“ Snapeův obviňující pohled spočinul na Siriusovi a Jamesovi, kteří vypadali velice nervózně. Sirius se na něj usmál, Harry si pomyslel, že je to ten nejnedůvěryhodnější úsměv, jaký kdy viděl. Tohle byla velmi nezvyklá stránka jeho kmotra. „Ne, vlastně…dobře, můžeš se sám přesvědčit, Snape. Běž dovnitř a zjistíš…“ Sirius se shrbil, aby mohl vejít a Snape udělal totéž. Zdálo se, že James dýchá nějak nepravidelně. Snape nejprve vytáhl svou hůlku a velice opatrně přistoupil ke stromu. Sehnul hlavu, strčil ji do tunelu a pak začal lézt po kolenou stejně jako ostatní. Harry uslyšel hluboké zavrčení, které způsobilo, že se mu postavily vlasy na hlavě. Hermiona ho vzala za ruku, měla pevně sevřená víčka. Věděli, že Snape a ostatní budou v pořádku, ale nějak, když byli v tomto čase a na tomto místě, to působilo na jejich nervy a Harry cítil, jakoby si už ničím nemohl být jistý. Slyšel, jak se vrčení stupňuje…náhle přiskočil jeho otec a chytil Snapea za nohu. Snape udeřil bradou do kořene stromu, jak ho James táhl z tunelu, pak udeřil holí do suku a větve Vrby mlátičky se opět daly do pohybu. Snape a James byli oba Vrbou zasaženi, Snape měl šrám na čele a zkrvavený nos, James měl bouli na spánku. To děsivé vrčení teď bylo velmi hlasité a Harry s Hermionou zahlédli obrovského vlkodlaka, který se vší silou snažil dostat z tunelu, šplhající přes východ a pohybující se větve v strašlivém tanci. Vlkodlak měl červené oči a slintal. Když se na něj podíval, tak Harry cítil, jak mu srdce hrůzou buší až v krku. Napadlo ho, že ho to pravděpodobně vyděsilo mnohem víc, než když stanul tváří tvář Voldemortovi. Jenom ta možnost být potrhán divokým zvířetem… zatímco technicky vzato, šance na únik byla mizivá… Snape ležel na zemi a držel si nohu, do levého oka, které měl pevně zavřené mu tekla krev, pravé měl rozšířené bolestí. „K čertu, Pottere, zlomil jsi mi kotník!“ James ležel rozpláclý na zemi, přičemž se snažil dostat z dosahu větví, které mu bránili se zvednout. „Zlomil kotník? Spíš jsem ti zachránil život!“ Probodávali se pohledem. Vrčení pokračovalo. „Co se stalo s nimi?“ zeptal se náhle Snape Jamese, stále ještě úsečně. James vypadal nervózně, jakoby se bál, aby neprozradil příliš mnoho. „Budou v pořádku. Jsou na to zvyklí.“ “Jsou zvyklí na pokousání vlkodlakem?“ „Ne, ty parchante!“ James teď stál a natáhl k němu ruku. „Koukni se na mě, měsíc vyšel a nejsem vlkodlak, nebo ano?“ Snape se podezíravě podíval na vrčící zvíře, které se stále snažilo dostat z tunelu. „Ale jak…“ „Nemohl bys být prostě rád, že jsi na živu? Poslouchej, my oba potřebujeme jít na ošetřovnu a ty tam pravděpodobně bez mé pomoci nedojdeš.Tady,“ řekl a znovu ke Snapeovi napřáhl ruku, který k němu vzhlédl s pohledem plným nenávisti – ten Harry důvěrně znal. Byl to stejný výraz, jaký viděl ve Snapeově tváři první den v hodině lektvarů, když byl Harry v prváku a vypadal přesně jako ten, kdo mu zachránil život. Nakonec zdráhavě přijal jeho ruku a opatrně se postavil. James si Snapeovu ruku dal kolem ramen a sám ho chytil okolo pasu. Snape poskakoval na pravé noze, přidržoval si levé koleno, aby odlehčil tlaku na kotník, který si zlomil, když se ho James snažil co nejdřív dostat z Lupinova dosahu. Harry pocítil, jak se ho opět zmocňuje šedá mlha a přemisťuje ho někam jinam v čase - když se rozjasnilo, byli s Hermionou na ošetřovně a do okna svítilo sluníčko. Snape a jeho otec byli jedinými pacienty, jeho otec stále spal, Snape si ohmatával obvaz na čele a s nevraživým pohledem se otočil k chlapci na druhé posteli. Dveře na ošetřovnu se otevřely, vstoupila Lily a běžela ke Snapeově posteli, vypadala ustaraně. „Ach! Dnes ráno říkala profesorka McGonagallová….ach Severusi, jsi v pořádku?“ chytila ho za ruku, podívala se na jeho obvázaný obličej, pak na kotník zabandážovaný dalšími obvazy, obsahujícími hojivý balzám, který by ho měl brzy vyléčit. Přikývl, vypadal, jakoby měl knedlík v krku. „Co to bylo? Tys říkal….že kvůli mně zjistíš co dělají. Udělals to?“ Znovu přikývl a pak tiše řekl. „Kryli Lupina. On je vlkodlak.“ Lily vypadala šokovaně. „Vlkodlak?“ řekla téměř neslyšně. „Ale jak…nejsou ostatním nebezpeční?“ „Nevím jak mu brání, aby na ně neútočil. Ale Black ho chtěl nechat-aby-mě-zabil, dokud Potter…“ Obrátila se a podívala se na Jamesovo lůžko. „Ano?“ Udělal grimasu, zdálo se, že jen neochotně Jamesovi přiznává nějaké zásluhy. Polknul. “Dokud mě Potter nevytáhl ven.“ Znovu se otočila a zadívala se na Jamese, který byl už vzhůru a pohled jí vrátil. Zdál se úplně klidný. „Ahoj Lily,“ řekl jednoduše. Upřeně na něj zírala, jakoby ho viděla poprvé v životě. „Ty…ty…“ snažila se. „Ty jsi zachránil Severusovi život.“ Vypadalo to, že ho to uvedlo do rozpaků. „Ano, víš – kdyby umřel, byla bys nešťastná,“ řekl tiše. Upřímně se jí zahleděl do očí pohledem, který byl nepochybně plný lásky. Lily zalapala po dechu, když jí to došlo a zdálo se, že ji to vyděsilo. Jeho výraz lásky byl nahrazen utrpením, zavřel oči a otočil se na druhou stranu, pryč od nich. Snape viděl pohled, který si vyměnili a zjevně ho to znepokojilo. Vypadal vyčerpaně a ohroženě. Lily se sklonila dolů a dala mu polibek na tvář. „Odpočívej. Brzy se vrátím.“ Mlčky přikývl. Znovu se obrátila k Jamesově posteli a položila mu ruku na rameno. Najednou to vypadalo nějak důvěrně, mnohem víc než polibek, který dala Snapeovi. „Přinesu ti poznámky a domácí úkoly, ano Jamesi?“ Otočil se k ní a zase jí věnoval ten pohled. „Děkuji ti, Lily.“ Zdálo se, jakoby se pod jeho pohledem roztřásla, ale trvalo to jen vteřinu a pak zamířila ke dveřím, přičemž se před odchodem ještě jednou ohlédla přes rameno. Ale podívala se na Jamese Pottera, ne na Severuse Snapea.

## Temné skutky

Harry se podíval na mladého Snapea, který ležel na nemocniční posteli a na svého otce, ležícího hned vedle. *Kdyby umřel, byla bys nešťastná,* řekl James Lily. Nicméně pokud by Snapea nechal zemřít, měl by volné pole. Neměl důvod si myslet, že po tom incidentu to mezi Lily a Snapem nebude jako předtím. Namísto toho vypadala, že na ni udělalo dojem, jak zachránil jejího přítele bez toho, aby tím něco získal … Tohle všechno změnilo, pomyslel si Harry. Bylo to očividné. Snape vypadal nešťastně, s nenávistí letmo pohlédl na Jamese Pottera až Harrymu přeběhl mráz po zádech. Jeho otec si toho nevšímal, lehl si na záda a s nepatrným úsměvem zavřel oči. Myslel na Lily? Harry se otočil k Hermioně, aby jí něco řekl, ale svět se znovu změnil ve vířící šedivý kouř – Harrymu to už pomalu připadalo normální.

Byli na Famfrpálovém hřišti. Hra byla v plném proudu, podle barvy hábitů hrál Nebelvír proti Zmijozelu. Harry a Hermiona stáli na zmijozelské straně hřiště u obručí. Hledal Snapea, přimhouřenýma očima projížděl zmijozelské ochozy, ale nikdo z nich nevypadal jako on. „Vidíš ho?“ zeptal se Hermiony. Hermiona si prohlédla dav. „Ne, ale počkej - pokud se díval, neměli bychom spíš stát na ochozech? Třeba hraje.“ Oba si prohlíželi zmijozelské hráče, kteří létali kolem na košťatech zkoušejíc sebrat Camrál nebelvírským hráčům, včetně vážně vypadajícího chlapce s neuspořádanými černými vlasy a brýlemi, který vypadal velice povědomě... „Tady je!“ Vykřikla Hermiona triumfálně. „Kde?“ Harry otáčel hlavou kolem dokola. „Podívej se nahoru.“ Harry se zachvěl, vzpomněl si, jak to řekla v lese, když uviděla Hagridovu matku. Zaklonil hlavu a zjistil, že Snape je zmijozelský brankář. Tak proto stáli tam, kde byli. Snapeovi se nevedlo zrovna nejlíp. James Potter slétl během chvilky s Camrálem v ruce níž a skoro ve zlomku vteřiny ho vedle něj prohodil prostřední obručí, čímž podnítil studenta, který zápas komentoval k radostnému výkřiku: „GÓL! Nebelvír získal DALŠÍCH deset bodů, znovu díky POTTEROVI! Nebelvír sto čtyřicet, Zzzzzzmijozél NULA!“ Harry v ohromení zíral na svého otce. Vždycky si přál vidět ho v akci jako famfrpálového hráče - tolik toho o něm slyšel. A teď tu byl, bez námahy si poletoval kolem a nenuceně prohazoval Camrál brankovými obručemi, což v jeho podání vypadalo náramně jednoduše. Červený hábit za ním vlál a dav skandoval: „POTTER! POTTER! POTTER!“ Harry viděl, že nebelvírský chytač - drobná dívka s barvou vlasů jako smuteční holubice - se bránila zmijozelskému chytači - vyzáblému chlapci s hnědými, až příliš nakrátko ostříhanými vlasy, které nezakrývaly jeho nápadné čelo. Oběma chytačům nebylo víc jak třináct let, byli malí a hbití, ale zmijozelský chytač ostře sledoval dění na hřišti, vypadalo to, že jeho pohledu nemůže nic uniknout. Harry ji zahlédl první, Zlatonka byla nedaleko nebelvírských obručí ani ne stopu nad zemí. Jako obvykle, když viděl Zlatonku, začala ho svědět ruka touhou ji chytit. Řev davu se zvýšil a Harry vzhlédl, jeho otec zase skóroval. Zmijozelský chytač nevypadal, že by si toho všiml. Právě totiž spatřil Zlatonku a neměl daleko k tomu ji chytit jako první. Nevěděl, že pokud ji teď chytí, hra skončí remízou. Komentátor oznamoval stav. „Nebelvír sto pade…ach!“ Sotva začal hlásit skóre, Harryho otec dal *další* gól. Zmijozelský chytač se ale o nic nestaral, chystal se chytit Zlatonku. Během sekundy ji měl v ruce, tvářil se triumfálně, létal kolem zmijozelských, přičemž očekával, že mu budou provolávat slávu a byl vyvedený z míry, když to neudělali. Pak komentátor ohlásil konečný výsledek: „HRA SKONČILA A NEBELVÍR VYHRÁL STO ŠEDESÁT KE STO PADESÁTI! NEBELVÍR VYHRÁL FAMFRPÁLOVÝ POHÁR!“ Během doby, kdy zmijozelský chytač letěl ke Zlatonce a chytil ji, Harryho otec skóroval *dvakrát* ! Harry se široce usmíval, přičemž mu dalo hodně práce se udržet na uzdě, aby škodolibě nehalekal, zatímco jeho otec přistál se zbytkem týmu. Vypadalo to, že celá škola (kromě zmijozelských) směřuje s radostí ke nebelvírskému družstvu. Přes Harryho a Hermionu přeletěl stín a oni uviděli sestupovat Snapea s kamennou tváří ani ne pět stop od nich. Byl to on, kvůli komu Zmijozel prohrál, měl Jamesi Potterovi zabránit dát ty dva góly, než byla chycena Zlatonka. V zástupu obklopujícím vítězný tým Harry viděl, jak jeho otce objímají spoluhráči, a pak spatřil Lily prodírající se davem - usmívala se na něj, položila mu ruce kolem krku, on si ji přitáhl k sobě a důkladně ji políbil, zatímco ho lidé poplácávali po zádech. Harry slyšel jeden nebo dva výkřiky *Najděte si pokoj!* když jejich polibek pokračoval. Jeho matka poodstoupila celá červená, ale stále se usmívala. Ona a jeho otec se s propletenýma rukama pomalu vraceli k hradu, postrkováni davem, přičemž si nějakým způsobem kolem sebe vytvořili vlastní prostor. Harry s uspokojením sledoval jejich odchod a nemohl se přestat se usmívat. Teď jsou pár, pomyslel si. Svět byl zase v pořádku. Na své paži ucítil ruku, byla to Hermiona. Tvářila se tak smutně a on nevěděl co se mohlo stát. „Hermiono, jsi v pořádku?“ zeptal se s obavami. Stáhla rty do tenké linky. „Ne já. Snape. Koukni na něj, Harry.“ Harry se otočil ke Snapeovi, obešel ho a podíval se mu do obličeje. Ačkoli mu bylo jen osmnáct, vypadal teď jako muž, kterého byli zvyklí vídat v učebně Lektvarů – oholil si vousy, ale na tváři měl slabý stín, jakoby to dnes zapomněl udělat. Mastné vlasy mu splývaly okolo obličeje, v očích kombinaci opovržení a smutku. Byl na míle daleko od toho šestnáctiletého chlapce, který Harryho matce v Lektvarech vyznal lásku. Vypadal, že se jeho život chýlí k závěru, jako by už očekával nějaký hrůzný konec. Tohle, napadlo Harryho, je tvář člověka, který nemá pro co žít. Snape nevložil do Myslánky svoje vzpomínky týkající se rozchodu s mou mámou, pomyslel si. Ale už se to jasně přihodilo. To ráno na ošetřovně musel být začátek konce… Snape se podíval na svou ruku, na hřbetě byl červený puchýř. „Zatraceně,“ zabručel si tiše pro sebe. „Vynechal jsem místo…“ Vylovil z kapsy hábitu malou tubu a hojivou mastí si potřel spálenou kůži. Sledoval dav nebelvírských fanoušků, jak si razí cestu k hradu. Na hřišti bylo ještě pár těch, kteří fandili Zmijozelu, ale Snapeovi se vyhýbali. Nenápadně si prohlédl spoluhráče, pak sebral koště a vydal se směrem ke skleníkům. Harry a Hermiona ho následovali - zatím je ještě vířící mlha nepohltila. Došel ke skupině dubů a po několika yardech od vchodu do chodby, kterou tvořily jejich mohutné koruny se zastavil, o jeden z nich se opřel a zíral do prázdna. Třeba vzpomíná, jak tu byl s mojí mámou, pomyslel si Harry. Po chvíli uslyšel na cestě kroky, někdo šlapal na spadané listí a větvičky. Harry a Hermiona se otočili, přičemž uviděli mladého muže tak kolem pětadvaceti, který kráčel dubovou alejí směrem k Snapeovi. Vypadal nějak povědomě…„Smůla Snape,“ protáhl mladík líně. Měl světlé vlasy, špičatý obličej a šedé oči bez známky citu. Snape k němu mlčky vzhlédl, očividně si přál, aby zmizel - nevypadal, že by teď chtěl něčí společnost. Ale mladý muž to buď nepoznal nebo mu to bylo jedno. „Vzpomínáš si na mě?“ zeptal se, jako by na něj někdy někdo mohl zapomenout. Snape promluvil bez jakéhokoliv zabarvení. „Malfoy. Byl jsi v sedmém ročníku, když já byl v prvním. Promiň, že jsi tu dnes zbytečně ztratil čas.“ Mladý Lucius Malfoy se zlověstně usmál. „Ach, bylo by hezké vidět vyhrát Zmijozel, to je pravda. Ale svůj čas jsem tady rozhodně neztratil.“ Snape se na něj nedíval. Znovu vytáhl tubu s hojivou mastí a potřel si hřbet ruky. Malfoy se ušklíbl. „Tak tohle ti pomáhá? Abys mohl zůstat na slunci? Docela mě to zajímá. Dnes je opravdu jasno, musíš být rád, že jsi zase pryč. Snape vzhlédl se zúženýma očima, zase ta věc s upírem. Malfoy se přiblížil a teď od Snapea stál pouhou stopu, ten vypadal, že mu to je velmi nepříjemné. „Opatrně,“ řekl tiše Malfoyovi. „lepší je se nepřibližovat. Po tom zápase mi stačí málo.“ Harry se usmál - takže, pokud si lidi myslí, že jsi upír, může je to odradit od bližšího kontaktu. Až na to, že na Malfoye to nefungovalo. Ani v nejmenším. Místo toho se rozesmál. „Mám s sebou pojistku,“ informoval Snapea a vytáhl z hábitu náhrdelník z česneku. Snape okamžitě couvl a zakryl si rukama

pusu i nos. Malfoy se znovu zasmál. „Zajímalo mě, jestli lidé, co to o tobě rozhlašují nelžou. Ale teď vidím, že ne. Samozřejmě, měl jsem to vědět, ty ses očividně do zrcadla nedíval dost dlouho.“ Snape s sebou při té urážce trhl, ale nic neřekl. „Chtěl jsem s tebou mluvit. Můžu?“ Snape se zdál na pochybách, že by to mohlo být tak jednoduché. „O čem?“ „Co máš v plánu dělat po ukončení školy?“ Vypadal, jako by mu to nechtěl říct, ale pak monotónně pronesl. „Pracovat v Dunoonu ve strýcově lékárně.“ Harry udělal obličej. „Kde je Dunoon?“ zeptal se Hermiony. „Na západním pobřeží Skotska. Severně od ostrova Arran.“ Harry se zdržel otázky kde *to* bylo, když Malfoy znovu promluvil. „Ach, Dunoon. Zátoka Clyde je překrásná, že ano? Samozřejmě, já mám rád Dunoon pro jeho krvavou minulost… Tak strýc bydlí v Dunoonu. Je Skot?“ Snape přikývl. „Bratr mojí matky.“ „Z matčiny strany. Hmm. Dunoon. Jak se strýc jmenuje?“ „MacDermid.” „Aha, klan Campbellů. Dobře. Ne klan Lamontů, to jsou slaboši. Samozřejmě, v Dunoonu pocházíš buď z jednoho nebo z druhého. Ostatně to platí pro celý Argyllshire. Každý se zdravým rozumem souhlasí s tím, že Campbellové byli ve všech ohledech po mnohá staletí nad Lamontovými, v jejich v klanu mudlové převládli daleko dříve než u Campbellů. Taky patřím do klanu Campbellů, z matčiny strany. Byla Bannatynová. Campbellové mají skvělou krvavou historii. Francouzská rodina mého otce má téměř stejnou, vždy stála na straně vítězů, ať už to byla revoluce, či obrat opačným směrem, který následoval, nebo Vichy režim….ale na krvelačnost Skotů nikdo nepoukazuje, co?“ Snape na něj upřeně zíral, jakoby ho zajímalo, kam tím směřuje. Neodpověděl. Malfoy pokračoval, bylo jasné, že rád poslouchá zvuk vlastního hlasu. „Víš jakou krvavou historku mám nejraději? Dunoonem jsi mi ji připomněl. Masakr roku 1646. Po útoku Campbellů na hrady Lamontových Towart a Ascog se vším co měli a Lamontovi se vzdali. Náš klan jim dal písemnou záruku svobody. Samozřejmě jí ti idioti uvěřili. Byli převezeni do Dunoonu na lodích a v kostele odsouzeni k smrti. Přežilo jich jenom něco málo kolem stovky. Historie tvrdí, že všichni byli zastřeleni nebo ubodáni k smrti, ale my kouzelníci víme, že je dostala kletba, která zabíjí, tedy až na třicet šest “výjimečných mužů“ - ty pověsili na stromě za hřbitovem – myslím, že to byli napůl kouzelníci a napůl mudlové. A pak tam byl vůdce a jeho bratři. Několik let je věznili, proč je nezabili, nevím. Samozřejmě, v té době byl jejich vůdce kouzelník. Možná jim byl právě kvůli tomu. Umírající zahrabali do stejných hrobů jako mrtvé. Představ si! Přál bych si být u toho...” „Proč mi to říkáš?” „Protože si myslím, že jsme spřízněné duše, Snape. Stejná kolej. Stejný klan. A doufám… že i stejná touha sloužit Pánu zla.” Snapeovy oči se nepatrně rozšířily, jakoby se pokoušel skrýt překvapení. „Tak o tom to všechno je?” Malfoy k němu opět přistoupil, Snape se zarazil o strom. „Mám pro tebe práci.” „Už jsem ti říkal, že jednu mám,” odpověděl Snape, hlas se mu nepatrně třásl. Malfoy o krok ustoupil, na tváři opět svůj úsměv. „Není na plný úvazek, ačkoliv je opravdu důležitá. Pořád budeš mít spoustu času…pracovat ve strýcově lékárně,” řekl, jakoby chlácholil malé dítě. Povýšeně se Snapeově volbě vysmíval. „Co je to?” „Znáš chlapce, který je prefektem Havraspáru za pátý ročník?” Snape vypadal, že nad tím přemýšlí. „Moc ho neznám. Vím jak vypadá. Blonďák.” „Ano. Víš, kdo je jeho otec?” Snape zavrtěl hlavou. „Tedy, jeho otec je velmi význačný muž. Pracuje opravdu tvrdě. Posílá temné kouzelníky do Azkabanu. A pracuje pořád. Jeho syn ho za to nenávidí, mimo jiné věci. Zdá se, že by mu to mohl chtít vrátit, ale je teprve v pátém ročníku, příliš mladý než aby znal ty správné lidi. A právě tehdy do toho vstoupíš ty.” „Jak?” „Seznámíš se s ním, ještě než začnou prázdniny. Staneš se jeho přítelem. Posílejte si dopisy, pozvi ho, aby tě během prázdnin navštívil v Dunoonu. Chci, aby ses stal starším bratrem, kterého nikdy neměl. Otcem chlapci, nad nímž ten jeho zlomil hůl. Potřebuje někoho takového jako jsi ty a ty tu pro něj budeš. Máš dost času, ještě dva roky než dokončí školu. Očekávám, že potom bude připraven.” „Připraven? K čemu?” „Pro tohle.” Malfoy si vyhrnul rukáv a ukázal Snapeovi znamení Zla na své paži. Snape se zhluboka nadechl. „To své dostaneš až potom. Nechci, abys mladého pana Skrka varoval příliš brzy. Do té doby budeš neoficiálním Smrtijedem...” „Skrk? To máš na mysli….syna Bartyho Skrka?” „Ano. Bartyho Skrka, juniora. Očekáváme, že nám bude velice užitečný. Ale potřebujeme, abys ho….poněkud zkultivoval. Zařiď, ať je snadno přístupný. Máš dva roky. To by mělo stačit, nemyslíš?” „Ale…jeho otec! Pokud zkontaktuji syna Bartyho Skrka a navrhnu mu, aby se stal Smrtijedem, co tě opravňuje myslet si, že mě neudá otci?” Malfoy se usmál. „Neudá. Ne, pokud uděláš svou práci a zařídíš, aby ti bezpodmínečně věřil. Čeká na příležitost pomstít se otci stejně jako my a my jsme se rozhodli, že použít k tomu jeho vlastního syna bude víc než dobré.” Snape zalapal po dechu. „Co když odmítnu?” Malfoy k němu přistoupil s napřaženou hůlkou, Harry neviděl, že by ji vytáhl z hábitu. „Pak bych tě musel zabít. Naštěstí, hůlky jsou malé, špičaté kousky dřeva,” řekl a zlověstně ji přitiskl na Snapeovo srdce, pak ji odtáhl. „Samozřejmě, mohl bych ti to vymazat z paměti, ale to není žádná zábava. Pořád by ses coural kolem. Myslel jsem, že temní tvorové jako ty budou potěšeni, když dostanou příležitost sloužit Pánu zla.” Snape polkl. Harryho napadlo: upír nebo ne, propíchnutí srdce je pořád propíchnutí srdce. Smrtelné. Skoro zapomněl, že tohle setkání Snape přežije. Snape zase polkl, nespouštěl z Malfoye oči. „Tak dobře,” hlas měl tichý a už se netřásl. Harrymu se zdálo, že se jeho výraz změnil. Měl úkol, důvod žít dál, i když nemohl být s Lily. Takže, přemýšlel Harry, Lucius Malfoy naverboval Snapea, aby se stal Smrtijedem a potom Snape Skrka...Malfoy vytáhl z kapsy hábitu uzavřenou lahvičku. „Tady,” řekl a hodil ji Snapeovi. Snape ji automaticky chytil, zírajíc na lepkavou červenou tekutinu uvnitř, pak se zpátky zadíval do tváře Luciuse Malfoye. „Dárek,” vysvětlil Malfoy. Otočil se a opustil alej. Snape držel lahvičku krve a soustředěně se na ni díval. Harryho napadlo, jestli opravdu neuvažuje o tom, že by ji vypil... ale jak se vracel zpátky do školy, odhodil ji, takže se rozbila o jeden z dubových kmenů, roztříštila se a potřísnila ho krví. Snapeův zelený hábit se za ním vzdouval a Harryho zajímalo, z koho dalšího mu nařídí udělat Smrtijeda… Pak se znovu ocitli ve vířící šedivé mlze a Harry se pokoušel nahmatat Hermioninu ruku. Když opět ucítili pevnou zem pod nohama, stáli před kamenným domkem s doškovou střechou, který měl olovem kovaná okna do kosočtverce, květované závěsy a červeně natřené květináče přetékající zelení. Zahrádka před domkem byla uspořádaná do komplikovaného vzoru a cestu od její branky až po přední dveře naznačovaly kamenné dlaždice. Za plotem rostla zelená tráva…tak zelená, jako máminy oči, pomyslel si Harry. Jako ty moje. Kolem dokola nebyli žádní sousedi. Připadalo mu to povědomé. Něco v koutku jeho mysli tohle místo poznalo... Snape stál vedle a díval se na domek. Následovali ho ke dveřím a čekali s ním, zatímco zaklepal. Když se dveře otevřely, Harrymu poklesla čelist, ne proto, že v nich stála jeho matka, ale protože v náruči držela dítě, dítě s

kšticí černých vlasů s velkýma zelenýma očima a…žádnou jizvou na čele. „Jéé!" ozvala se Hermiona. „Maličký Harry…tak sladký!" Harry se ušklíbl a zrudl. „Prosím…" Rozesmála se. Lily vypadala překvapeně, když uviděla Snapea. „Severusi! Já…co tady děláš?" Jeho tvář byla vážná. „Potřebuji s tebou mluvit, Lily. Je to velmi důležité." Stála tiše, pohupovala malým Harrym nahoru a dolů, aby ho uklidnila. Mával ručičkama a broukal, pak se začal zmítat. „Dolů!" řekl, zatímco sebou vrtěl. „Dolů dolů dolů..." Vzdala se, opatrně ho postavila na hladkou vykachlíkovanou podlahu a on utíkal na svých bosých nožičkách dovnitř domku, kymáceje se ze strany na stranu. Jeho matka měla na sobě letní šaty. Musel jsem se zrovna učit chodit, napadlo Harryho. Bude to kolem mých prvních narozenin. „Severusi, myslím, že bys tu neměl být." „Prosím, Lily, vyslechni mě. Můžu jít dovnitř?" Vypadala zdráhavě, ale nakonec ustoupila stranou a dovolila mu vejít. Harry a Hermiona šli také. Byli v místnosti pro návštěvy. Skrz otevřené dveře v zadní části pokoje Harry zahlédl kuchyň s velkým, dobře opracovaným dřevěným stolem a se spolehlivě vypadajícími židlemi rozmístěnými kolem. Skrz další dveře umístěné na opačném konci, které vedly do druhé části domku, mohl vidět velkou postel, pokrytou prošívanou přikrývkou a v menší místnosti pohyblivou dětskou postýlku nad kterou visely hvězdy a planety, slunce a měsíc. Měl zvláštní pocit. Tohle byl jeho domov, kde žil se svými rodiči. Jeho domov. Přišel domů. Harryho matka se posadila na pohovku, otočenou kolmo k ohništi. Snape si sedl do křesla na druhé straně krbu, zatímco se maličký Harry vyšplhal vedle Lily a prstíky tahal za její náušnice. „Ach! Přestaň Harry. Jdi si hrát, maminka si musí promluvit se svým přítelem." Ale jednoroční klučina neposlechl. Posadil se zpátky vedle své matky a našpulil spodní ret. Hermiona se rozesmála. Harry zavrčel. Přítelkyním by nikdy nemělo být povoleno, aby tě viděli jako batole, pomyslel si. Za žádných okolností. Ale najednou se ozval zvuk přijíždějícího auta a během minuty následovalo další zaklepání na dveře. Lily si povzdechla, vstala, aby otevřela a řekla: „Omluv mě na minutku, Severusi." Snape se zdál nervózní z toho, že tu zůstane o samotě s malým Harrym. Přestože mu teď bylo teprve dvacet jedna, vypadal jako muž, kterého Harry vídal den co den v učebně Lektvarů. No, napadlo Harryho, pokud je tady, aby se pokusil získat mou mámu zpátky, měl se předtím trochu upravit. Náhle tu byla další povědomá věc - hlas, který jím projel jako nůž - hlas, o kterém doufal, že ho až do konce června neuslyší. „Lily, máma potřebuje, abys to udělala! Je mi jedno jestli to je nelegální! Nestačí, že táta umřel minulý rok při dopravní nehodě? Ona je všechno co máme!" U dveří stála teta Petunie. Byla jen o šest let starší než jeho matka, ale přesto vypadala skoro stejně, jak ji byl zvyklý vídat. Ne že by nezestárla, napadlo ho, spíš zestárla moc brzy. „Petunie, jsou tu jisté důvody, proč se kouzelnická komunita snaží před mudly leccos zatajit. A vůbec si nejsem jistá, jestli můžu mámě pomoci, dokonce i kdybych se vykašlala na porušení zákona! Když čarodějky nebo kouzelníci mají rakovinu, obvykle okamžitě odstraní rakovinové buňky za pomocí kouzel nebo je přemění, ale tys řekla, že je máma má všude! Jak bych je mohla odstranit bez toho, abych ji nezabila? Ani k tomu nemám oprávnění. Petunie, můžeme se jen připravit na nevyhnutelné..." Hlas Harryho tety se roztřásl, nikdy ji tak neslyšel. „Já se připravím. Ty můžeš zůstat tady. Neobtěžuj se přijít na pohřeb. Nebyla bys vítaná. Ne, když jsi ji odmítla pomoci. K čemu je, že jsi čarodějka, když ji nemůžeš zachránit? Víš co jste, ty a tvůj muž? Nenormální. Zrůdy. Jak jen můžeš odmítnou zachránit vlastní matku? To je…" Ale Harryho teta nemohla pokračovat, zabořila tvář do kapesníku a odvrátila se ode dveří. „Petunie…" prosila Lily, ale Harry slyšel jen tetiny vzdalující se kroky na rozježděné cestě, prásknutí zahradní branky a startování auta. Poté, co tiše zavřela dveře, se jeho matka vrátila zpátky na gauč. Zvedla oči ke Snapeovi, když promluvil, „Omlouvám se, očividně je špatná chvíle Lily, ale…" „Moje matka umírá, já s tím zatraceně nemůžu nic dělat a moje sestra mě kvůli tomu nenávidí. Je to tvoje definice špatné chvíle, Severusi? Protože tohle je moje definice úplně zasrané chvíle, děkuji mockrát." Harry byl šokovaný, když svou matku slyšel klít, díval se jak jí slzy tiše tečou po tvářích a konečně porozuměl nepřátelství mezi ní a její sestrou. Malý Harry odešel do svého pokoje, na podlaze si hrál s nějakými kostkami a vycpanými hračkami. Hermiona se na něj toužebně dívala. Lily a Snape seděli naproti sobě, hleděli do země a nemluvili. Konečně se Snape tiše ozval: „Přišel jsem sem, abych tě…varoval, že po tobě jde Pán zla. Tedy, vlastně po Harrym..." Zmateně k němu vzhlédla. „O čem to mluvíš? Po Harrym? Proč?" Snape letmo pohlédl směrem k dětskému pokoji a zamračil se, jednoroční chlapec uspořádal vycpané hračky do řady, do jakési improvizované přehlídky. Znovu se podíval na Lily. „Pán zla byl informován o znameních a předzvěstech. Věštkyně předpověděla jeho pád…pronesla Proroctví, které pomohli rozluštit kentaurové. Kentauři identifikovali dva ze tří lidí, kterých se to týká..." „Severusi! To nedává smysl. Jaké je to Proroctví?" Svraštil čelo. „Uvidíme, jestli si pamatuji všechno: Pán zla bude poražen trojúhelníkem: lvem, dítětem měsíce a rudovlasou dcerou války..." „A Harry je…?" „Zjevně tím lvem. Je ve znamení Lva, správně?" „Ano, ale James také. Harry se narodil týden před jeho narozeninami, James ho nazval předčasným narozeninovým dárkem," usmála se slabě. „Kdo je dítětem měsíce?" „Rodině Malfoyových se taky narodil syn – jen pár týdnů před Harrym. Sedmého července, což z něho dělá Raka. Lidem v tomto znamení se také říká děti měsíce. Vím to, protože jsem taky Rak." „A ta rudovlasá dcera války?" „To kentauři stále ještě zjišťují. Ta zavádějící věc je, že někteří z nich si myslí, že každý z prorokovaného trojúhelníku má svého dvojníka. Myslí si, že Pán zla bude poražen dvakrát, proto tu jsou dvě trojice lidí, které naplní Proroctví..." „Poražen dvakrát? Porazit znamená porazit, ne?" „To je právě to matoucí...ale Malfoyovi museli učinit dohodu. Přísahali, že syna vychovají, aby sloužil Pánu zla.
On slíbil, že protentokrát dítě nezabije. Přišel jsem tě požádat, Lily. Uzavři dohodu. Zachraň sebe a Harryho. Nesnaž se bojovat - nemůžeš vyhrát." „Cože? Proto jsi sem přišel? Říct mi, abych ze svého syna vychovala Voldemortova služebníka?" Harry byl ohromený, Snape Voldemortovo jméno nevyslovil. „Jak víš všechny tyhle věci, Severusi? Myslela jsem, že pracuješ v lékárně v Dunoonu. Jak víš o Proroctví a o tom, že po nás jde Voldemort? Jak?" Postavila se a nervózně přecházela po místnosti. Letmo pohlédla do dětského pokoje, malý Harry usnul na koberci, hlavu položenou na plyšovém medvídkovi. Šla k němu a zvedla ho, aby ho mohla dát do postýlky, ale pohyb ho vzbudil a začal protestovat. Sykla na něj, když ho pokládala, a dala mu jeho medvídka. A pak začala zpívat. Byla to ta ukolébavka z hrací krabičky…Harry poslouchal matčin zpěv se sevřeným hrdlem. Hermiona propletla své prsty s jeho a položila mu hlavu na rameno. Když ukolébavka skončila, dětský povyk byl minulostí, slyšeli jen pokojné oddechování. Tiše zavřela

dveře a tváří se obrátila ke Snapeovi. Oči jí planuly. „Jsi jeden z nich, že? Jsi Smrtijed.“ Její hlas byl chladný a jistý. Vrhl na ni pohled, který ji ubezpečil, že měla pravdu. Jeho výraz se rychle změnil v zoufalý. „Byl jsem… ale už ne, Lily. Musíš mi věřit! Naverbovali mě na konci sedmého ročníku v Bradavicích a po dva roky jsem…připravoval syna někoho, kdo je významnou osobou na Ministerstvu kouzel...“ Vypadala tím šokovaná. „Ale pak jsem slyšel o tomhle Proroctví a o tom, že ty, James a Harry jste v nebezpečí. Šel jsem za Brumbálem, on…on pochopil, proč jsem udělal co jsem udělal a slíbil mi, že nebudu potrestán, když se stanu zvědem - mohl bych být užitečný. Nikomu jsem neublížil, Lily. Naverboval jsem jednoho mladého muže, který se zlobil na svého otce a kdybych to nebyl já, udělal by to někdo jiný. Prosím…slib mi, že vychováš Harryho, aby sloužil Pánu zla. Nemusíš to tak myslet! Jen to řekni! Zachraň svůj život…Harryho… i Jamesův. Udělej cokoliv, co je nutné…“ V pohledu, kterým ho probodávala, se zračila čistá nenávist. „Vypadni.“ „Lily…“ „Okamžitě vypadni! Předtím než tě vážně zraním…“ Polkl. „Jestli nebudeš spolupracovat, tak mi alespoň slib, že se schováte. Najděte bezpečné místo.“ „Och, my se schováme, žádný strach. Myslíš, že bychom zůstali tady, když TY víš, kde nás najít? Nemůžu uvěřit, že ty a já jsme někdy…někdy…“ hlas se jí vytrácel, vypadala znechucená. Snape naprázdno polknul, když viděl jako ho odmrštila. „Prosím, Lily, neodstrkuj mě. Chci pomoci...“ Ale teď držela v ruce hůlku a vypadala dost rozzlobeně na to, aby použila Smrtící kletbu. „Řekla jsem vypadni. Dokud máš ještě dvě ruce a nohy.“ Harry pochyboval, že to je planá hrozba. Byla, pokud to bylo možné, ještě děsivější v jednadvaceti než v šestnácti a ‚tehdy‘ byla ohromná. Harry se otočil a podíval na Hermionu, další čarodějku z mudlovské rodiny. Snažily se tak vyrovnat se svým narozením? Podíval se zpátky na matku, vlasy měla vzadu stažené do nepořádného drdolu, uvolněné prameny jí spadaly na krk. Modré šaty mu připomínaly ty, které Ginny nosila v Doupěti. Byla krásná, úchvatná a mocná a nikdo se zdravým rozumem by se jí nepostavil. Snape neochotně odešel. Ani jednou nespustila svou hůlku. Znovu je obklopil šedivý kouř a když se rozkoukali, byli na důvěrně známém místě. U Děravého Kotle. Snape seděl u baru a držel sklenici s malým množstvím jantarové tekutiny na dně. Vypadal, že tam toho nedávno mohlo být docela dost. Oči měl přivřené, vlasy visící kolem obličeje se staly jakousi maskou, za kterou se skrýval. Harry nemohl uvěřit, jak to s ním šlo z kopce. „Podívej!“ dotkla se Hermiona jeho ruky. Ukazovala směrem ke dveřím do Příčné ulice. Vstoupil Albus Brumbál, ale měl mnohem zasmušilejší výraz obličeje a ponuré šaty, v kterých ho nikdy neviděli. Přes černý hábit si oblékl šedý cestovní plášť, kapuci stáhl do obličeje, takže všechno, co mohli zahlédnout z jeho hlavy, byl kousek obličeje, ale přesto ho poznali. Ve světle hospodských svíček a pochodní se mu leskly brýle, Harry neviděl jeho oči. Brumbálovo pokývnutí starému Tomovi za barem bylo téměř nepostřehnutelné. Tom nepatrně pokývl na oplátku a Brumbál tiše pokračoval chodbou dolů, do jedné ze soukromých jídelen. Harry si nevšiml, jestli Snape něco z toho zaznamenal, ale položil stříbrný srpec na bar, vzal si skleničku a zmizel na chodbě. Vešel do stejné místnosti jako Brumbál, Harry s Hermionou ho následovali. Brumbál seděl u jídelního stolu, kápi už měl staženou a vypadal mnohem víc jako ředitel, kterého znali… ale protože Harry viděl tento chmurný výraz na jeho tváři už několikrát, věděl, že to není dobré znamení. Snape si k němu přisedl, nedíval se na něj. Chvíli hloubal nad svou sklenicí, než do sebe hodil zbytek tekutiny, zalapal po dechu a skousl rty. Harry viděl, jak se mu dvakrát zhoupnul ohryzek. Pak s ťuknutím sklenici položil. Následovalo další ticho. „Měl byste to pít?“ zeptal se ho náhle Brumbál tónem, který se blížil jeho normálnímu hlasu navzdory neobvyklé situaci, ve které se nacházeli. Snape k Brumbálovi otočil jen oči. „Ne. Škodí to mým játrům.“ Jedním dlouhým, bledým prstem obkreslil okraj prázdné sklenice. Harry se cítil stále víc a víc nepříjemně. Otočil se na Hermionu, která se zmateným výrazem v obličeji sledovala ty dva muže, tak důvěrně známé a přece cizí. Otevřel pusu, aby promluvil, ale změnil názor. Konečně Brumbál prolomil ticho. „Jak to šlo?“ Snape nakláněl svou skleničku a hleděl do ní jakoby si přál, aby byla znovu plná. „Špatně.“ Zíral na skvrnu na zdi. Harry stál před ní, takže měl pocit, že ho přímo provrtával očima - jakoby ho viděl. Nějak to bylo horší než když nosil neviditelný plášť. Snape znovu tiše promluvil: „Řekl jsem jí o Proroctví. Ale nevěřila mi. Pochopila, že tomu Pán zla věří, takže jsou v nebezpečí. Myslím, že se schovají. Ona…ví o mém naverbování. Snažil jsem se jí říct, že už nejsem … ale vykopla mě…“ Brumbál položil svou ruku na Snapeovu. „Vím, že jsi čestný, Severusi. Zaručím se za tebe před kýmkoli, kdo to bude zpochybňovat. Existuje kouzlo, které jim pomůže se skrýt…Fideliovo zaklínadlo. Spojím se kvůli tomu se Siriusem Blackem. Budou ho k tomu potřebovat, mají k němu blíž než k Pettigrewovi. A Remus…“ „Je vlkodlak! Víte, kolik vlkodlaků ‚mu‘ teď slouží? Shromažďují se kolem něj.“ Brumbál si povzdechnul. „Rád bych věřil, že by to Remus neudělal…“ začal, ale vypadal pochybovačně. „Jděte zpátky do Dunoonu, Severusi. Udělal jste, co jste mohl. Jestli něco uslyšíte, víte kde mě najít.“ Snape přikývl, vypadal nešťastně. Svět kolem Harryho a Hermiony se znovu rozplynul. Kdy to skončí? Uvažoval Harry. Když se mlha vytratila, stáli na travnatém pahorku a dívali se do údolí. Byla noc, měsíc byl v polovině. Záře hvězd osvětlovala jejich okolí jen málo. Zdálo se, že jsou uprostřed pustiny. Nedaleko nich stál Snape s mladým mužem, kterému do světlé, nevině vypadající tváře spadala ofina blonďatých vlasů. Ale Harry věděl, že nebyl tak nevinný - poznal Bartyho Skrka mladšího. Snape se rozhlížel kolem sebe, očividně stejně zmatený jako Harry a Hermiona, kde jsou a proč. „Proč jsi nás sem přemístil?“ zeptal se Skrka, který se zářivě usmíval. „Tak můžeme sledovat představení. Každou chvíli, právě támhle.“ Ukazoval dolů do údolí na skupinu stromů, ze kterých vycházel kouř - v jejich středu musel být dům, napadlo Harryho. Ale potom Skrk vzal na vědomí zmatek v Snapeově tváři. „Ach, ty jsi o tom neslyšel? Potterovi se před námi snažili ukrýt pomocí Fideliova zaklínadla, ale ukázalo se, že strážcem jejich tajemství je Smrtijed! Není to šťastná náhoda? Navíc jsem slyšel, že stejný Smrtijed dostal z kentaurů, kdo je ta dívka v proroctví, však víš, dcera války. Tak ta bude další. Jen počkej, mělo by se to stát někdy teď.“ Snape zuřil. „Chceš říct, že se neodstěhovali? Použili jenom zaklínadlo? Krucinál! Řekl jsem jí, aby utekla, aby se schovala… “ Vypadal, že si vůbec neuvědomuje, s kým mluví. Skrk na něj nevěřícně zíral. „Co to říkáš? Ty ses je snažil varovat? Odmítli se vzdát! Ještě pořád nemusí zemřít, pokud souhlasí s požadavky Temného Pána! Ale pravděpodobně budou hloupí a budou bojovat…“ Snape to nehodlal dál poslouchat. Rozběhl se pustinou dolů do údolí. Harry a Hermiona také utíkali, běželi za ním. Náhle za sebou uslyšeli výkřik mladého Skrka: „CRUCIO!“ Kletba Snapea udeřila plnou silou, mrštila jím na zem. Převrátil se, jeho tvář byla zkřivená bolestí. Z hrdla se mu vydral výkřik,

který Harry znal. Byl výrazem úplné a naprosté agónie... Skrk došel ke Snapeovi, stále na něj mířil hůlkou. Konečně polevil a kletbu zlomil. Snape se snažil podepřít lokty, funěl, jak zkoušel popadnout dech a v černých očích se mu zračila nenávist k chlapci, kterého naverboval. Pak musel Harry zamrkat, protože Snape náhle vytáhl svou hůlku, zamířil na Skrka a zakřičel: „EXPELLIARMUS!“ Skrka to odhodilo dozadu, přičemž se hlavou udeřil o velký balvan a jeho hůlka vklouzla do Snapeovy čekající ruky. Skrk ležel nehybně na kameni. „Musí být omráčený,“ pošeptala Hermiona Harrymu. Přikývl se srdcem v krku. Snape trochu roztřeseně vstal, zjevně pořád cítil bolest z té kletby. Pomaleji než předtím se rozběhl do Godrikova dolu, ale ještě než ušel dvacet kroků, zazněl výbuch. To Snapea vyrušilo ze soustředění a na vyvýšenině si vymknul kotník, upadl. Na zemi zvedl oči k nebi a k Harrymu, bylo obtížné spatřit jeho tvář. Nad dolem se vznášelo znamení Zla. Harry klesl na kolena, jeho nohy ho už jednoduše neudržely. Hermiona k němu poklekla a vzala ho do náruče. Po tváři jí tiše stékaly slzy. Snape zůstal na místě, byl jako ochromený - pak se z dolu ozvala další exploze a strašný výkřik. Byl to zvuk smrti vystupňovaný až do krajnosti, výkřik z bezedné hlubiny, řev buď anděla nebo ďábla, který trpí a umírá. Snape byl zase na nohou a utíkal, poháněný adrenalinem. Následovali ho dolů do údolí a dál zahradní brankou - zdálo se to jako věčnost než se tam dostali. Lily v noční košili ležela na květinovém záhonu před chatou, výraz její tváře Harrymu připomněl Cedrika, těsně poté, co ho zavraždili. Svého otce neviděl, musel být zabit uvnitř domu… Maličký Harry se s prstem v puse potuloval po zahradě a žalostně plakal. Z jizvy na čele mu tekla krev a kapala na nos. Snape neprojevil žádné známky překvapení, že je Harry naživu - vypadal, že se stará jen o jednu věc. Klesl na kolena vedle Lily, přitáhl si k sobě její tělo, kolébal ji v náručí a jeho mučivé vzlyky soupeřily s dětským pláčem. „Harry,“ řekla Hermiona, dusíc se jeho jménem. Slzy jí stále stékaly po tváři. „Jak se odsud dostaneme?“ Nepřál si nic jiného. Pokoušel se vzpomenout si, co Brumbál udělal, dal si ruku pod loket a snažil se myslet na to, jak stoupá do vzduchu…chata zmizela a kolem nebylo nic než tma – znovu měl pocit, jako kdyby udělal zpomalený přemet a on a Hermiona přistáli na nohy ve Snapeově studené kanceláři. Ale Harry se na nich neudržel dlouho, okamžitě se zhroutil na zem a Hermiona spadla s ním, podpírala mu hlavu zatímco plakal pro svou matku, otce, dokonce i pro Snapea… plakal velmi dlouho. Cítil se tak vyčerpaný, jakoby mu už na zbytek života nezbyly žádné slzy. Otřel si tvář a nasadil brýle. Podíval se na Hermionu, měla červené oči a skvrny na tvářích. Předpokládal, že nevypadá o moc lépe. „Kolik je hodin?“ zeptal se tichým hlasem. Vyhrnula mu rukáv, aby odkryla jeho hodinky. „Po desáté.“ „Zmeškali jsme večeři.“ Jeho hlas mu připadal cizí. Měl pocit, že za něj mluví někdo jiný, baví se o hloupých, povrchních věcech - o čase a večeři, jakoby se nic z toho nestalo. Nic se nestalo. Nic mu nepřipadalo tak skutečné jako to, co viděl v Myslánce, Snapea držícího matčino mrtvé tělo, jeho matku, jak mu jako dítěti zpívala, otce, který Snapea odtáhl od vlkodlaka což byl Remus Lupin, pohled v Siriusových očích, když zval Snapea do tunelu pod Vrbou mlátičkou… Cítil, jakoby se jeho život už nikdy neměl vrátit do starých kolejí. Harry se roztřeseně postavil a potom si nevzpomínal, že to udělal. Nic nebylo skutečné. Sešli do vstupní haly. Harry necítil nohy na schodech, ani ruce, svírající zábradlí. Nic nebylo skutečné. „Půjdu najít Brumbála nebo McGonagallovou,“ řekla Hermiona. Byla jako televizní show, kterou sledoval v domě v Zobí ulici. Připadala mu stejně neskutečná. „Protože tu nás je tak málo, jsem si jistá, že nás postrádali. Řeknu komukoliv, koho potkám jako prvního, že jsme pracovali na lektvarech a ztratili pojem o čase. Pak se podívám, jestli můžu v kuchyni vzít něco k jídlu. Chceš, abych ti něco přinesla?“ Nic nebylo skutečné. Snažila se být užitečná, tak moc se snažila. Jak by to mohla vědět? pomyslel si Harry. Jak by poznala, že tu vlastně není, že ani není skutečná? Určitě si myslí, že je. Nemohla to vědět. Lidé, kteří nejsou skuteční nemohou mít ten druh sebeuvědomění. „Ne.“ Ozval se znovu ten dutý hlas. „Nemohl bych jíst. Půjdu do postele.“ Nic nebylo skutečné. „Dobrá,“ řekla. „Uvidíme se nahoře ve věži.“ Harry si nevzpomínal, jak se vyšplhal do Nebelvírské věže, ani že vyslovil nesmyslné heslo. Nic nebylo skutečné. Došel po schodech do ložnice a odstrojil se ke spaní. Když položil hlavu na polštář, okamžitě usnul. Nic nebylo skutečné. Harry se probudil. Zdál se mu sen. Myslel si, že snil o něčem, co viděl v Myslánce, ale nemohl si vzpomenout. Nepamatoval si, že by šla Hermiona spát, ale ležela vedle něho a klidně oddechovala, jakoby se v Myslánce nic nestalo, jakoby ji to ani trochu nepoznamenalo. Na okamžik ji za to nenáviděl, pak si vzpomněl, jak ulehl a okamžitě usnul…zastyděl se. Měl ji rád, nemohl ji nenávidět… Cítil, že se jeho mysl ze zkušenosti s Myslánkou pomalu zotavuje. Dokonce i ten krátký spánek mu pomohl. Byli uvnitř dlouho, déle než když byl v té Brumbálově. Přemýšlel o tom, co viděl. O své matce a Snapeovi. Harry se díval na Hermionu, jak klidně spala. Mraky se zvedly a svit měsíce pronikl oknem dovnitř, byl úplněk. Remus Lupin se přemění… Sirius by se měl kvůli bezpečnosti změnit ve psa. Možná když je teď Snape s nimi, dělá Lupinovi speciální lektvar. Konec konců, Snape musel pro sebe vařit ten Porfyrický (což bylo další využití kapradníku, který dala profesorka Prýtová madam Pomfreyové) Snape měl porfyrii. Pár věcí teď do sebe zapadalo. Zejména Snapeova duševní nestabilita a prchlivost, stejně jako jeho netrpělivost s lidmi, kteří si mysleli, že vědí, co je zač. Když byl mladý, fámy z něj udělaly upíra. Teď když byl starší, ulpělo na něm, že byl Smrtijed. Nemohl vyhrát, pomyslel si Harry. A přesto - byl zde a pracoval pro Brumbála jako zvěd. Otočil se na záda a zíral na stíny, které na strop vrhal měsíc. Hermiona se schoulila a odvrátila se od něj, ale když změnil polohu, zamumlala ze spaní, pak se přitulila, položila hlavu na jeho prsa a přehodila přes něj pravou ruku a nohu. Její košilka se zdála být až moc tenká, cítil, jak se k němu tiskla svou hrudí, rukou na zlomek sekundy mučivě zavadila o jeho levou prsní bradavku, koleno měla nebezpečně blízko jeho rozkroku... Náhle mu připadala velmi, velmi skutečná. Až příliš skutečná. Najednou byl Snape tím posledním, na co myslel. Harrymu začalo být horko, napadaly ho myšlenky o tom, že se jí dotýká, mazlí se s ní…ne. To by bylo špatné. Spala tak klidně… ze spaní zasténala, něco mumlala. Podíval se na ni a viděl, jak se jí oči pod víčky pohybují. Přemýšlel, o čem by pravděpodobně snil on, kdyby vydával takové zvuky, a bylo mu ještě tepleji. Nedotýkat se jí byla pro Harryho nejtěžší věc na světě. Chvěl se námahou jen tak ležet, zavřel oči a snažil se znovu přivolat spánek. Ten však nepřicházel. Nakonec to nemohl déle vydržet. Tohle je hloupé, pomyslel si. V pokoji jsou další čtyři postele. Nemusím se takhle mučit. Opatrně odsunul její paži i nohu, položil je zpátky na matraci a vyplížil se z postele. Přešel k Ronově, roztáhl závěsy, nadzvedl přikrývku a ulehl pod ni. Už to bylo lepší, ale jeho tělo nezapomnělo, na co myslel před několika minutami. *Spi, spi, spi, spi, spi, spi* přemlouval

mozek. Zkoušel svůj starý trik, který používal ve třetím ročníku, když měl potíže se spaním, když nemohl zastavit zvuky smrti svých rodičů: upřeně zíral na nějaký předmět – vybral si stříbrný džbán u okna – snažil se nemrkat, unavit oči a přinutit je, aby se zavřely. Zíral na něj dobrou minutu (v duchu to počítal). Konečně začal pociťovat nějaký efekt - jeho oči se chtěly zavřít, jinak by zešílel. Určitě by to zabralo, nebýt jedné věci. Hermiona se postavila mezi něho a džbán, takže mu zakryla výhled. Svit měsíce za ní způsobil, že její košilka zprůsvitněla a jakmile to Harry spatřil, křečovitě zavřel oči a zařekl se, že bude předstírat spánek. Slyšel ji přiblížit se k posteli a pak ucítil, jak se matrace na místě, kam se snažila vylézt prohnula. Jdi pryč, řekl v duchu přísně, snažíc se to myslet vážně. Ucítil, jak mu látka její noční košilky zavadila o ruku. Otevřel oči, ten kontakt způsobil, že mu po celém těle naskočila husí kůže. Už nemohl dál předstírat, že spí. „Harry?“ řekla tiše. „Jsi v pořádku? Proč jsi se přesunul sem?“ „Hermiono,“ zašeptal. „Běž spát.“ „Dívala jsem se na hodinky. Je po půlnoci. Šťastný Nový rok, Harry.“ Naklonila se k němu a políbila ho na rty. Byl by to rychlý polibek, kdyby v ten okamžik neztratil veškeré zábrany, vnořil jí ruce do vlasů a otevřel ústa. Už to nezvládl - vzdal se, kapituloval. Líbal ji, jakoby se bál, že je to naposledy, s naléhavostí která jím otřásla. Cítil, jako by po této zkušenosti tak vzdálené smrti, znovu popadl dech. Strhl ji k sobě, takže teď ležela na něm, líbala ho, dobře si vědoma toho, proč se přestěhoval. Už před ní nemohl dál skrývat po čem toužilo jeho tělo, věděl, že to ucítila, protože přerušila polibek a podívala se na něj očima rozšířenýma překvapením. Nepolekalo ji to, zasténala a sklonila se, aby ho mohla políbit na hrudník. Třásl se, pokoušel se zklidnit dech, chtěl věci trochu zpomalit - chtěl ji udělat šťastnou. Znovu si přitáhl její obličej, líbal ji, pak sjel rty na krk. Klekla si na něj, vzdychala zatímco jí prsty rozepínal košilku. Těžce oddechovala, když ji dál líbal po těle, když vzal do úst hrot jejího ňadra a rukou jel nahoru po stehně… Ale pak, z nějakého důvodu, uslyšel v hlavě neočekávaný hlas, hlas, který ho srazil zpátky na zem. JEN PROTO, ŽE MŮŽEŠ NEZNAMENÁ, ŽE BYS MĚL. Vznášela se nad ním, dýchala stejně přerývaně jako on, zatímco ji obdivoval svými ústy a rukama a cítil, že se roztřásla nějak odlišně. Harry pociťoval, že ztrácí pozornost, jak hlas v jeho hlavě znovu zakřičel. JEN PROTO, ŽE MŮŽEŠ NEZNAMENÁ, ŽE BYS MĚL. Harry ztuhl. Připadalo mu, že mu srdce bije tak hlasitě, že musí být slyšet po celém hradě, v celém kraji. JDI PRYČ Z MÉ HLAVY, přikázal Harry hlasu. NECH MĚ BÝT. Ale pak zaslechl jiný hlas, sykot. Tento hlas bylo těžší ignorovat. Sandy. *Zatraceně, zatraceně, zatraceně, zatraceně, zatraceně, zatraceně* proběhlo mu hlavou. Zhluboka se nadechl a podíval se na Hermionu. Nikdy v její tváři neviděl tak krásný výraz oddanosti a očekávání. Kdyby jen…ale museli toho nechat. Nebylo to bezpečné. Podívala se na něj, její vzezření se vracelo do normálu, protože tak náhle přestal. „Co je špatně, Harry?“ zašeptala. Zvedl se do sedu, aby dosáhl na její zapínání, přičemž trpěl víc než dřív. „My…my musíme toho nechat.“ „Proč?“ Zdálo se, že jí je do breku. „Věř mi, nechci,“ vysvětloval a hlas se mu zadrhl, naklonil se, aby ji políbil na čelo. „Sandy to řekla. Není moc času. Prosím, udělej všechno, co řeknu. Žádné otázky.“ Přikývla a zvedla se, stála vedle postele čekajíc na instrukce. Hodná holka, pomyslel si Harry. Byl rád, že jí pověděl o Sandy, Hermiona brala její Vidění vážně. Bylo to jiné něž s Trelawneyovou, nebylo pochyb, že Sandy ví, o čem mluví. „Zatáhneme závěsy u všech postelí. Rychle.“ Pobíhali po pokoji. Pak šel Harry ke svému kufru a vytáhl neviditelný plášť. Přehodil ho přes ni a postavil ji do rohu k šatníku - kdyby někdo vstoupil do pokoje, měl by ji po dvou krocích za zády. „Vezmi si hůlku,“ řekl jí. „Ach, Harry …já ji nemám! Je v mé ložnici…“ „Zatraceně!“ prohrábl si rukou vlasy. „Dobrá, dobrá. Prostě stůj tam v rohu, jak jsem ti řekl. Vlezu i s hůlkou pod Deanovu postel a počkám. Tak budu mít na své straně moment překvapení. Dobře? Jsi v rohu?“ „Ano,“ její hlas přicházel ze správného směru. „Fajn. Jdu pod Deanovu postel. Už nebudeme mluvit. Zkus nedělat žádný hluk.“ Neodpověděla, což mu vyhovovalo. Vsoukal se pod postel Deana Thomase, držíc hůlku před sebou. Povytáhl lem pokrývky o několik palců, kde dosahovala k zemi, což mu poskytlo výhled na spodní část dveří do pokoje. Hůlku namířil proti nim. Byl připravený. Ale jeho mozek si stále přehrával, co se stalo v posteli, na … jak si náhle uvědomil… *Ronově posteli* Zatraceně! Pomyslel si znovu. Ronova postel. Uvědomil si, že si i navzdory tomuto zjištění přeje, aby měli víc času to dokončit, takže by si to před smrtí aspoň jednou vyzkoušel. Dožije se víc, než jen pár minut nového roku než bude zabit? A Hermiona? Viděl znovu svoji mrtvou matku a Snapea, jak ji chová v náruči. Myslel na to, jak mladí jeho rodiče zemřeli, na věci, které nestihli udělat – jako vychovat svého syna… V očekávání sledoval dveře a uvažoval, jak asi zemře, jestli to bude bolet. Ale pak se zachvěl, PŘESTAŇ S TÍM. Já nezemřu, říkal si. Já nezemřu. Ale i když si to neustále opakoval, stejně se mu v hlavě pořád ozývala Sandina slova… „Temný čaroděj přichází.“

## Soubojnický klub

Harrymu připadalo, jako by čekal pod postelí Deana Thomase věčně, přičemž bedlivě sledoval spodní část dveří. Břicho, které měl přitisknuté ke kamenné zaprášené podlaze, ho studilo. Pravá ruka se mu chvěla, snažil se držet svou hůlku pevně, ale nedařilo se mu to. Pokoušel se zaslechnout Hermionin dech - asi je příliš daleko, pomyslel si. Je to jenom dobře. Doufal, že ji ten, kdo vstoupí do místnosti, neuslyší. Kdyby si tak přinesla svou hůlku, napadlo Harryho podvacáté od té doby, co se vtěsnal pod postel. Pak bychom nad ním měli převahu... Konečně uslyšel kroky, které se zastavily přede dveřmi. Měsíc na obloze zářil jako reflektor. Harry sledoval, jak se kulová klika otáčí, dveřní panty nepatrně zaskřípaly, když je někdo otevřel. Uviděl černý hábit přes černé kalhoty a černé boty zlehka kráčející po kamenné podlaze. Kdyby plánoval použít obraceč času k vrácení této chvíle, klidně by to mohl být on ve svém bradavickém hábitu, oblíbených černých plandavých kalhotách a černých botách, které nosil přes léto. Přestaň, přikázal své mysli. Soustřeď se. Čaroděj přišel opatrně k Harryho posteli. Harry už na něj neviděl. Slyšel, jak byly závěsy postele odtaženy na stranu a potom zavrčení, když dotyčný zjistil, že Harryho postel je prázdná. Vetřelec se přesunul k Ronově posteli, roztáhl závěsy, další zavrčení, další prázdná postel. To byla část Harryho plánu – znejistit ho, kam se podívat... Pak mu srdce skoro přestalo tlouci, tak ho překvapilo to co následovalo. Muž zamířil přímo k posteli Deana Thomase, pod níž byl Harry schovaný. Ale pak náhle...už nevypadal jako muž. Místo něj se na jeho

místě objevil velký černý pes, očichávající podlahu, který šel neomylně k Harryho skrýši. Harry zhluboka vydechl a zhroutil se na podlaze, přičemž uvolnil sevření své hůlky. Velký černý pes strčil čumák pod postel, olízl mu tvář a Harry ucukl, unaveně psa pohladil po hlavě a vyčerpaně, vůbec ne nadšeně zamumlal: ”Ahoj Siriusi.” Ale pes se zpět v muže nepřeměnil. Místo toho důkladně očichal Harrymu celou pravou ruku. Harry se začal cítit víc než trošku divně. Byl to Sirius? Nebo někdo jiný? ”Dobrá Siriusi. Proměň se už zpátky.” A najednou se před ním hrbil Sirius Black. ”Šťastný Nový rok, Harry.” ”Šťastný Nový rok!” vykřikl Harry rozzlobeně a hlavou se uhodil o spodní část rámu postele. Plazil se ven, mnul si hlavu a otřásal se zlostí, frustrací a - jak uznal - cítil se taky poněkud hloupě. ”Um, Harry…proč jsi byl schovaný pod postelí?” zeptal se nevinně Sirius. Harry v tuto chvíli k Siriusovi náklonnost necítil. ”Byl jsem schovaný pod tou zatracenou postelí, protože jsem myslel, že jsi zatracený temný čaroděj.” Sirius nadzvedl obočí. ”Co? Proč by sis něco takového myslel?” Harry pevně stiskl rty, sundal Sandy ze své ruky a podržel ji nahoře tak, že mohli mluvit tváří v tvář. ”Sandy,” začal, ”tys mi řekla, že přichází temný čaroděj.” ”A taky přišel.” ”Sirius není temný čaroděj!” ”Jakou barvu mají jeho vlasy?” ”Černou.” ”A je čaroděj?” ”Ano, samozřejmě.” ”Tak je temný čaroděj.” Harry podrážděně povzdechl. ”Sandy, 'temný čaroděj' má velmi specifický význam. Nemohlas říct 'černovlasý čaroděj?' Nebo prostě, 'Přichází tvůj kmotr?' " ”Co je kmotr?” Harry cítil, že prohrává. ”Nevadí." Znovu si ji omotal kolem paže a pak vzhlédl do Siriusovy zmatené tváře. ”Máš v úmyslu mi prozradit, co to všechno bylo? A víš jak zvláštní je se dívat a poslouchat, jak tu stojíš, syčíš na hada a on ti odpovídá?" ”Ach, um, dobře… víš, jsem Hadí jazyk ..." ”Ano, zdá se mi, že něco takového padlo, když jsem ti koupil dárek k narozeninám." Sarkasmus čišící z jeho slov způsobil, že se Harry zase cítil hloupě. ”Dobře, to co jsem ti ale neřekl je, že hadi mají Vidění." Sirius svraštil obočí. ”Hadi? Všichni hadi?" ”Všichni se kterými jsem byl schopný se domluvit. Byl tu jeden opravdu velký, když jsme je studovali v hodině Péče o kouzelné tvory, a ten předpověděl den sv. Štěpána. Řekl: 'Páni budou služebníky a služebníci pány.' Věděl také, že nikdo na den sv. Štěpána nezůstane. Něco jako: 'Mnozí odejdou, ale pár zůstane.' Obojí předpověděl pár měsíců předtím, než se to stalo. Sandy je malý had, a tak může vidět jen pár minut do budoucnosti a jen v místě, kde je. Řekla mi, že přichází temný čaroděj, ale myslela tím černovlasého čaroděje a samozřejmě… jsi tady." Sirius chápavě přikývnul a zkoumal Sandy ještě víc zblízka než dosud. Pak se znovu podíval do Harryho tváře. ”Nemyslíš, že bys už měl nechat Hermionu vyjít z rohu?" Harry zadrmolil: ”Jak… jak jsi..." Ale Hermiona se vynořila z pod neviditelného pláště, přišla k nim a úhledně ho složila do obdélníku. ”Musel mě cítit, když byl pes," usoudila logicky. Na to Harry nepomyslel. Sirius se na Hermionu díval zvláštně, pak se zdálo, že se otřásl, jakoby se pokoušel ovládnout nepatřičné myšlenky. ”Hmm, Hermiono..." řekl váhavě, přičemž se na ni nedíval, spíš někam kolem. ”Nemyslíš, že by sis měla obléct župan nebo něco takového?" Harry se na ni podíval, měla tenkou noční košili. Dokonce i za měsíčního světla mohl vidět, jak se červená. Hermiona pádila k Harryho kufru, aby si oblékla župan, který tam pohodila, než se vyšplhala na postel. ”Nepředpokládám, že bychom tu mohli rozsvítit, nebo ano?" zeptal se Sirius. Harry přikývl a namířil hůlkou na svíčky. Sirius si sedl na Ronův kufr a Harry se posadil na svůj. Hermiona vypadala znepokojeně. ”Jdu na to toaletu..." zamumlala a skoro proletěla dveřmi. Sirius upíral pohled na dveře i po té, co odešla. Zatímco se stále díval tím směrem, zeptal se: ”Harry, co přesně jsem přerušil?" ”Přerušil? Co tě vede k tomu si myslet, že jsi něco přerušil?" I Harrymu jeho hlas zněl nepřirozeně vysoko. Sirius se na něho podíval takovým pohledem, na který by byl pyšný i Pošuk Moody. Harry se odvrátil. ”Ano, Hermiona spala tady nahoře. Od té doby, co se mi zdálo o Voldemortovi, Smrtijedech a pálila mě jizva. Nechtěla mě nechat samotného. Ale podívej!" řekl a roztáhl závěsy kolem své i Ronovy postele. ”Dvě postele na spaní. Dvě!" Sirius se teď na něj díval stylem: Vypadám-snad-jako-idiot? Harry si na okamžik gratuloval. ”Bez ohledu na to, v kolika postelích se spalo, vím, co jsem cítil, když jsem byl pes Harry. Je to dost zřejmé." Že zrovna já mám za kmotra psího Zvěromága, pomyslel si Harry. Ušklíbl se, znovu se posadil a povzdechl si. ”Prima, to bylo přesně to, co jsi přerušil...ale není to tak, že bychom..však víš. Až do dnešní noci jsme opravdu jen spali. Sirius se zamračil. ”Harry, vadilo by ti, kdybych se zeptal, co se stalo s tvou *další* přítelkyní?" Harry zapomněl, že se Siriusovi zmínil o Cho, takže teď musel vysvětlit celou tu věc okolo ní a Viktora Kruma... Když to udělal, Sirius chápavě přikývl. ”Ne, že bych tě soudil, Harry…ve škole jsem měl spoustu přítelkyň, ale rád bych ti něco navrhl." Harryho napadlo, kolikrát ve svém životě toužil po rodičích a jak je teď rodič ta poslední věc, kterou právě chtěl. Ale přikývl a Sirius pokračoval: ”Existuje věc nazvaná Preventivní lektvar. Madam Pomfreyová ho vydá každé dívce, které je víc jak patnáct let. Jedna dávka působí šest měsíců a ty- tedy, dívka- si může vzít naráz až šest dávek, takže se účinek protáhne na tři roky. Taky funguje den po." Sirius se na něho významně podíval, jakoby doufal, že Harry pochopil skrytý význam prohlášení. Nerad by zacházel do detailů. Harry přikývl. ”Slyšel jsem o tom lektvaru. Dělá se z kapradníku. Tak mě napadá…jak jste se sem se Snapem a Lupinem dostali? Dnes je taky úplněk.” Sirius se zazubil. ”Snape chtěl odtamtud odejít tak brzo, jak to bylo možné. Odešli jsme ještě za světla. Ale předtím udělal nějaký speciální lektvar a nechal ho Lupinovi. Teď už bude pravděpodobně zpátky ve svém snapeovském brlohu...” Harry se rozhodl, že nyní je řada na něm, aby Siriusovi zatopil. Vypadal tak nevinně, laskavě a shovívavě, když tu seděl na Ronově kufru. Jak mohl být tím mladým mužem v Myslánce? ”Takže, ty jsi Snapeovi nedal žádný pohár krve?" ”Pohár...on ti o tom řekl?" ”Svým způsobem," prohodil, přičemž usoudil, že i tak by se dalo popsat to, co zjistil v Myslánce. Sirius se podíval dolů na své ruce. ”Nejsem pyšný na některé věci, co jsem provedl, když jsem byl mladý, Harry. Myslím, že jsem dokonce jednou dělal milostné návrhy Lily..." ”Cože?" zařval Harry v okamžiku, kdy Hermiona přišla zpátky do pokoje, pevně si u krku svírajíc klopy županu. Sirius se ušklíbl. ”Nezabralo to. Měl jsi potom vidět mou tvář - musela na mě použít dost rychle za sebou tři různé zohyzďující kletby. Bylo těžké to napravit. Trvalo měsíc, než se na mně zase nějaká dívka podívala.” Harry se rozesmál. Hermiona si sedla na kufr vedle něj. ”Co jsem propásla?” chtěla vědět. ”Ach, hmm,” protahoval Harry zdrženlivě. Sirius mu do toho skočil: ”Harry mi řekl, žes spala tady nahoře a dělala jsi mu společnost. Myslím, že bych se tu taky mohl vyspat. Proč si oba nevlezete do postelí které jste používali a já si vyberu taky jednu? Měli bychom si všichni odpočinout.” Zadíval se na Harryho pěkně ostře - ten se neovládl a vrátil mu velice provinilý pohled. Harry šel do své vlastní postele. Vypadajíc trochu nejistě, zamířila Hermiona do té Ronovy. Sirius si vybral Nevillovu, zanedlouho se

všichni skryli za závěsy a popřáli si dobrou noc. Harry závěsem prostrčil svou hůlku a zhasl svíčky. Lehl si a pokoušel se znovu usnout. Myslel na Hermionu, která ležela na druhé straně pokoje a na to, co se skoro stalo. Možná to tak je nejlepší, pokoušel se přesvědčit sám sebe. Ačkoli bylo dobré vědět, že Preventivní lektvar působí i den poté… Harry a Hermiona šli běhat jako obvykle, probudili Siriuse a stručně mu řekli, kam jdou. Ten vyčerpaně přikývl, otočil se a znovu usnul. Když se pak vraceli zpět nahoru, náhle se zastavili, protože se před nimi s třeskem objevil Dobby. Byli na třetím poschodí, blízko umývárny prefektek. ”Harry Potter! Harry Potter! A slečna Hermiona! Dobby Vás hledá po celém hradě! Má pro Vás skvělou novinu!” Harry se právě chtěl jít osprchovat. ”Co je, Dobby?” řekl unaveně. ”Devět domácích skřítků dnes požádá Brumbála o oblečení!” Dobby vypadal nadšeně. Hermiona se zdála vzrušená, když začal mluvit, ale teď její nadšení pohaslo. ”Devět? Jenom devět?” řekla tiše. Dobby její zklamání nezaregistroval. ”Dobby si myslí, že to způsobilo to, co Harry Potter řekl na den sv. Štěpána! Dobby má určitě pravdu!” Téměř skákal po stěnách. Hermiona vypadala, jakoby si myslela, že neuspěla. Harry najednou nevěděl, jestli má s Dobbym sdílet jeho radost nebo utěšit Hermionu, kterou přepadl pocit méněcennosti. ”Tak..díky, žes nám to řekl, Dobby. Myslím, že se teď půjdeme osprchovat, ačkoli...” ”Díky tobě Harry Pottere! Díky!” zaječel Dobby, zazubil se a pak se z chodby s prásknutím vytratil. Harry se chtěl otočit k Hermioně, ale ta zjevně o slova útěchy nestála. Přešla k portrétu pastýřky, vyslovila heslo a beze slova zmizela v umývárně. Vypadala, jako by se každou chvíli měla rozbrečet. Harry se ušklíbl. Věděl, že nemohli očekávat, že většina domácích skřítků bude chtít oblečení, ale devět...to bylo přece jen malé číslo. Když dorazil do chlapecké prefektské koupelny, zjistil, že Snape není jediný, kdo se brzy ráno vrátil do hradu. Luxusní mramorová koupelna byla během minulého týdne touhle dobou opuštěná. Roger a Ernie ji zřejmě využívali později, nebo až v noci - ale jakmile Harry otevřel dveře, stanul tváří v tvář někomu, koho neviděl od svého vánočního snu. Byl to Draco Malfoy. ”Ehm, ahoj,” řekl Harry překvapeně. Malfoy se už očividně vykoupal, protože měl na sobě zelený zmijozelský župan a koupelnové přezůvky ze skřínky. Drze se na Harryho usmál. ”Co je, Pottere? Odkrvil se ti mozek z toho, jaks trávil příliš mnoho času válením s Grangerovou?" Harry ztratil řeč, pootevřel ústa, ale nic neřekl, po chvíli se probral a zakoktal: ”My spolu ne...my jsme nic..." Malfoy teď vypadal opravdu samolibě. ”Ach, moje chyba...nevěděl jsem, že je Grangerová taková koketa. Už chápu. Tvůj mozek se určitě odkrvil z toho, jaks na to válení celou dobu myslel...” Harry cítil, jak rudne. Přestal se pokoušet reagovat na Malfoyovy nechutné poznámky (přičemž zkoušel nemyslet na to, jak blízko se trefil) a vrátil se k tomu, co původně chtěl říct. ”Chtěl jsem se zeptat, jestli jsi v pořádku, ale nevím, proč bych se měl namáhat být k tobě milý, ty nesnesitelnej parchante." Malfoy předstíral smutný výraz. ”Ach. To bolelo, nic lepšího nesvedeš?", ale Harry toho měl dost. Chytil Malfoye za levou ruku a v mžiku mu vyhrnul rukáv. ”Ptal jsem se, protože jsem viděl, jak ti vypálili tohle, ty zatracený bastarde!" Znamení zla bylo na Malfoyově bledé paži jasně viditelné. ”A taky jsem viděl, jak na tebe Voldemort použil kletbu Cruciatus, a tebe, když jsi použil Hara Kiri na Karkarova, předtím než ho Voldemort zabil!" Malfoy najednou vypadal vyděšeně. ”Tys mě viděl? Byl jsi...Byl jsi ten, kdo představoval mého otce?" ”Ne ty idiote, ještě se nemůžu přemisťovat." Malfoy na něj pohlédl se zúženýma očima: ”Ale víš, kdo to byl, že ?" ”Možná ano, ale do toho ti nic není!" ”Když tu někdo běhá okolo, předstírá, že je můj otec a pak mě omráčí, tak si myslím, že to zatraceně moje věc je! A pořád jsi mi neřekl, jak jsi to mohl vidět! Byl jsi proměněný v někoho jiného?" ”Ne.” Harry ukázal na svou jizvu. ”Spojuje mě s Voldemortem! Mívám sny, když se cítí obzvlášť agresivně a vrahounsky, ty sny mi ukazují, co dělá a co se děje kolem něj. Zdálo se mi o vánoční noci. Ale když Voldemort začal zabíjet, strašně mě rozbolela jizva a já se probudil. Nebyl jsem si jistý koho zabil. Na chvíli jsem si myslel, žes to možná byl ty..." Malfoy se pokoušel vrátit ke své nabubřelosti, ale už to bylo jen tak napůl. ”To tě muselo potěšit..." ”Bál jsem se, že si Ginny bude myslet, že to byla moje chyba. Teď je to ale jedno. Jsi naživu a protivný jako vždycky." ”Jak je tvá starostlivost dojemná!" usmál se zle. Harryho hněv povážlivě rostl a musel se čím dál víc ovládat, aby na něj neseslal nějaké opravdu dobré kouzlo. ”Tak," řekl Harry, ”tvůj otec ti určitě řekne, co bude následovat, poté co Voldemort povolal Smrtijedy. Musí ti to říct, když se k němu nemůžeš z Bradavic přemístit - když se v podstatě ještě vůbec nemůžeš přemisťovat.” ”Co tě vede k domněnce, že nemůžu?" řekl Malfoy tiše. Harry se zamračil. ”Ale..vždyť na to nejsi dostatečně starý. Nemůžeš dostat licenci dokud nedosáhneš určitého věku. Jinak je to nelegální." Malfoy se usmál…nebo se spíš zatvářil způsobem, který u něj představoval úsměv. ”A ty si myslíš, že to pro mě je problém?" Harry polkl. Měl by přehodnotit svoje předpoklady co Malfoy může nebo nemůže dělat. Učit se přemisťovat ještě dřív, než to je dovoleno je pro něho zřejmě jenom prkotina. ”V každém případě, kdokoliv kdo se chce přemístit to stejně nemůže udělat na bradavických pozemcích. Takže vždycky, když ti otec poví co se dělo na schůzi Smrtijedů, pošleš mi sovu a až se sejdeme ty mi řekneš, co se chystá." Malfoy rozesmál a vrtěl hlavou. Harry na něj zíral, přeskočilo mu? Nenechal na něj Voldemort působit kletbu Cruciatus příliš dlouho? ”Ty jsi občas vážně zábavný, Pottere, víš o tom?" ale najednou se z jeho tváře všechen smích vytratil a výraz, který nasadil, Harrymu připomněl, jak se díval na Karkarova, než ho napadl. ”Teď ti vysvětlím, jak to bude fungovat,” pokračoval Malfoy. ”Budu si žít svůj život, chodit na hodiny, jíst, spát, dopisovat si s mým otcem, hrát Famfrpál a ano, samozřejmě, budu si užívat s Ginny, co je jen v lidských silách. Když od svého otce uslyším něco inkriminujícího, nechám si to pěkně pro sebe, dokud nenastane ten pravý čas k tomu, abych ho dostal do Azkabanu, kde mě ten bastard nedostane a to všechno se zárukou Ministerstva kouzel, že mě sprostí všech obvinění a zaručí mi bezpečnost. Co se týče tebe, nedozvíš se nic! Až do momentu, kdy si můj otec zatluče poslední hřebíček do rakve, budeš v naprosté nevědomosti. Nejsme přátelé, nebudeme se scházet, ani si psát, nebo dokonce být k sobě zdvořilí, je ti to jasné? Tuhle šou teď vedu já a ty se s tím musíš naučit žít." Harry se na něj upřeně díval. ”Cože? To není to na čem jsme se domluvili…" ”Je mi sakra naprosto jedno co si myslíš, že jsme si domluvili. Mám v rukávu všechna esa Pottere! A taky mám Ginny! Moc ti děkuji! Teď to budeme dělat podle mého." Harry polkl. ”Nezdá se mi to, radši bych věděl dopředu co tvůj otec chystá, než se někdo, na kom mi záleží zraní. Jak ale můžu vědět, že to myslíš vážně? Jak mám vědět, že si ze mě neutahuješ? Jak ti můžu věřit?" Malfoy se znovu drze usmál, položil ruku na kliku, připravený k odchodu. ”Nemůžeš." Odešel. Harry se přistihl, jak bezmyšlenkovitě přechází sem a tam po chladné mramorové podlaze a rukama si prohrábl vlasy. Byl na Malfoyovi

závislý a to se mu nelíbilo. Něco na tom co mu řekl ho strašně znervózňovalo. Neměl z toho dobrý pocit, byl to návod na dokonalou katastrofu. Co když Malfoy nemá zájem, co když jen chce být s Ginny a nechá ho, aby si myslel, že se obrátil proti svému otci? Myslel na Ginny líbající se s Malfoyem ve skleníku na Vánočním večírku... Pokud Malfoy pomůže dostat otce do Azkabanu, Weasleyovi Harrymu pravděpodobně odpustí, že jim o Ginny a Malfoyovi neřekl. Ale jestli lhal… jeden z jeho nejbližších přátel - pravděpodobně jeho nejlepší přítel - bude požadovat jeho hlavu na talíři.

Ještě než odjel, setkal se Sirius s Brumbálem, Harry mu půjčil neviditelný plášť, aby se dostal do ředitelovy kanceláře. Ten večer se většina studentů vrátila na hrad Bradavickým expresem a spací režim Hermiony a Harryho se vrátil do normálu. Bylo zvláštní opět jíst u nebelvírského stolu, obklopený studenty, kteří se bavili o svých dárcích a o tom, co dělali o prázdninách. Harry poslouchal všechny kolem, kromě Rona, který během jídla mluvil až příliš a Harrymu nebylo jasné, jestli vůbec něco snědl. Když se chystali do postele, Harry se obával, že si Ron všimne něčeho zvláštního na své posteli. Naštěstí to ale bylo v pořádku, protože domácí skřítkové uklidili perfektně jako vždy - vyměnili prostěradla a pod pokrývky nastrkali vyhřívací láhve. Pro Rona bylo všechno v normálu. Další den bylo úterý. Byl to pohodový den, měli Péči o kouzelné tvory, Bylinkářství, Dějiny kouzel a Věštění. Zlatý Griffin zmizel, místo něj se měli žáci postarat o hejno malých sněžných šotků, protože byla jejich doba páření. Pobíhali na trávníku v blízkosti jezera, sníh jim křupal pod botami a snažili se některou z těchto droboučkých létajících bytostí chytit, přičemž ty jim na pár vteřin, než zase uletěly, ohřály ruce. Chytit je nebylo lehké, protože skvěle splývali s okolím. Harry nechápal, jak mohou tito malí tvorečkové vypadající jako z ledu vydávat tolik tepla. V Bylinkářství teď pracovali ve skleníku 5, který byl útulný asi jako deštný prales. Sundali si hábity, ale pořád se hrozně potili, zatímco se potýkali s kouzelnou asijskou luskovou révou kudzu, která za poslední týden ztrojnásobila svou velikost. Její prořezávání bylo velmi nebezpečné, dvakrát Rona omotala šlahouny a snažila se ho udusit. Když odcházeli, mnul si krk a mumlal něco o tom, že si příště s sebou vezme nějaký postřik na plevel. Dějiny kouzel byly v podstatě časem, kdy si většina dávala šlofík (ne že by si toho profesor Binns všiml) a Věštění odpadlo, protože profesorka Trelawneyová ležela v posteli s nachlazením: ”Což mi samozřejmě prozradily hvězdy, že mě to dnes postihne.” Taky jí předpověděly, že příští úterý už bude v pořádku, a tak si užívali volna jak nejlépe uměli. K Harryho zděšení byla další den středa. Vůbec se mu nechtělo jít do Lektvarů. Nevěděl, jak se má Snapeovi podívat do tváře po tom, co viděl v Myslánce. Všechno co se stalo během prázdnin se mu zdálo tak strašně dávno… Když přišel do učebny Lektvarů na první hodinu nového semestru, Snape na něj vyštěkl: ”Pottere, do mého kabinetu!" Harry se podíval na Hermionu, ta zvedla obočí a pokrčila rameny. Tohle opět vypadalo na Snapea ve vrcholné formě. Žádný rozdíl. Harry vešel do kabinetu, Snape nechal otevřené dveře. Harrymu připadalo, že úmyslně. Všiml si, že Myslánka už na stole neležela. Nikde ji neviděl. ”Takže Pottere, použil někdo nějaké přísady z mých zásob, když jsem tu nebyl?" Harry se mu podíval do očí a snažil se objevit toho muže, kterého viděl v Myslánce. ”Ne pane,” ”Nikdo do mého kabinetu nevstoupil?" Harry na okamžik zaváhal. ”Jen já, pane." ”Našel jste, co jste hledal?" Snapeova tvář byla neproniknutelná. Harry věděl na co se ho ptá. ”Ve skutečnosti pane o trochu víc. Ne že by to byl problém." Snape ho odhadoval přivřenýma očima. ”Dobrá tedy, teď změním heslo. To co jsem Vám dal před odchodem už nebude fungovat. Jestli budete z mých zásob ještě něco chtít, musíte se mě zeptat, teď se vraťte na své místo." Snapeův hlas zněl netypicky tiše. ”Ano pane," odpověděl Harry zřetelně a rázně. Nebudou se teď bavit o Myslánce, možná se o ní nikdy nezmíní. Ale Snape věděl, že v ní Harry byl, tím si byl jistý. Zbytek hodiny, vlastně zbytek celého dopoledne se cítil jako ve snu. Jako by Myslánka byla skutečnost, ne tohle. Snape se zdál v některých ohledech nezměněný, ale přesto, Harry věděl, že se na něj už nedokáže dívat tak jako předtím. V Obraně proti černé magii se probral. Moody je chtěl konečně naučit něco praktického. Je dobré vědět, co kouzelníky nutí přidat se na stranu zla, přemýšlel Harry, ale něco jiného je umět se s nimi vypořádat. Avšak jak hodina pokračovala, nezdálo se, že se budou učit jak oddělit mysl od těla. Moody jim oznámil, že nejdřív se naučí nějaké legální kletby a pak je vyzkouší jeden na druhém. Hermiona tím byla zcela šokovaná. ”Ale no tak," zavrčel Moody do její pohoršené tváře. ”Madam Pomfreyová ví, že Vás má koncem hodiny očekávat. Je to jen preventivní opatření, které jsem přijal: Skončíme dříve než obvykle, nechám Vás odejít na ošetřovnu. Nikdo nebude vážně zraněn, a nikdo nepocítí žádnou podobnou bolest jako při kletbě Cruciatus. Ale musíte o bolesti něco málo vědět než se ji naučíte blokovat. Toto jsou kletby, které Vás nikdo jiný nenaučí, nic nepřeměňují a nazývat je kouzly by bylo nevhodné. Jsou to kletby, čáry. Byly stvořeny, aby zraňovaly. Někteří z Vás jich už určitě pár znají i přesto, že jste se je vlastně nikdy neurčili. Pochopil jsem, že se pár z Vás zapsalo do Soubojnického klubu - pro Vás budou obzvláště užitečné. Dobrá, rozdělte se následovně: Brownová s Finniganem, Grangerová s Longbottomem, Patilová s Potterem a Thomas s Weasleyem. Podle abecedy - nejsnazší způsob, jak začít.” Moody odklidil lavice ze středu místnosti. Čtyři páry stály čelem k sobě, hůlky připraveny. Parvati vypadá nervózně, pomyslel si Harry, její velké hnědé oči se zdály ještě větší než obvykle. Jak věděl, dává přednost hodinám Věštění. Doufal, že jí moc neublíží. Znělo to, jakoby Moody očekával, že se všichni budou svíjet na zemi. ”To, co Vás dnes naučím, je kletba Passus.” oznámil Moody. Harry trhl hlavou, čehož si Moody všiml. ”Vy ji znáte, že, Pottere?” ”Hmm, ne. Vím o ní. Vím, že musíte přesně stanovit část těla.” ”Správně. Zaměřená bolest. Přesně cílená. Skvělá k překvapení či způsobení šoku, vzhledem k tomu, že vlastně netrvá tak dlouho. Někdy pro zvýšení maximálního efektu se používá opakovaně za sebou. Pak může být dokonce smrtelná. Jednou jsem stíhal temného čaroděje, který kletbou Passus napadl mužovy ledviny tolikrát a tak rychle za sebou, že zemřel na jejich selhání.” Studenti se po sobě polekaně podívali. ”Samozřejmě, dnes nic takového dělat nebudeme.” Znělo to, jakoby měl z *této* hodiny zvláštní potěšení, napadlo Harryho - upřímně doufal, že se mýlí. ”Dobrá, začneme s rukama a pažemi. Ruka se řekne 'mano suo‘. Nadloktí -'lacerto suo‘. Celá paže - 'bracchio suo‘. Poté následuje 'passus est‘. Rozumíte? Ale neupozorňujte svého protivníka, kterou část použijete. Moment překvapení. A musíte se soustředit, myslete na vámi vybranou část těla, představte si tu nejintenzivnější bolest, jakou umíte. Zaměřte se na to! Začne tato strana... ” rozhodl, ukazujíc na Seamuse, Nevila,

Harryho a Rona. Naproti nim, Levandule, Hermiona, Parvati a Dean vypadali víc než trochu znepokojeně. "Na můj signál," řekl jim Moody. Najednou vyletěly ze špičky hůlky, kterou držel nad hlavou, červené jiskry. Harry namířil hůlkou na Parvatinu pravou ruku a vykřikl: "Mano suo passus est!" Ta zaječela a upustila hůlku, držela se za ruku, choulila se a přivírala oči - snažila se nerozbrečet. Harry tu svou odhodil, poklekl, položil jí ruku na záda a naklonil svou tvář k její. "Jsi v pořádku, Parvati?" zašeptal. Zvedla k němu lesklé oči, skousla si ret a zavrtěla hlavou. Uchopil zraněnou ruku do dlaní, masíroval ji a ohříval, přičemž na něj hleděla způsobem, který mu připomněl, jak se na něj dívala poté, co mu ostříhala vlasy. Otřásl se, sklopil pohled, znovu se postavil a ruku jí pustil. Viděl, že se Ron zamračil jejich směrem stejně jako Hermiona. Hermiona se držela za levé nadloktí a důrazně si ho třela, zatímco se Neville opakovaně omlouval. "Ach, Neville, přestaň! Bylo to dobré, opravdu. Všichni to uděláme ještě mnohokrát, nemůžeme být přecitlivělí…" Ron se vrátil k pozorování Deana, který si protahoval levou ruku. Ron vypadal kajícně. Deanova tvář byla pokřivena bolestí. Levandule byla na zemi, držela se za pravou paži a plakala. Seamus poletoval okolo, hladil ji nemotorně po hlavě a konejšil ji: "No tak, no tak...." A Malfoyův otec tohle dělá pořád, pomyslel si Harry. Není divu, že se nezhroutil, když na něj Voldemort použil kletbu Cruciatus. Pak si ale vzpomněl, že ho Malfoy *požádal*, aby to znovu nedělal, přičemž Harry to odmítl. Samozřejmě, dalo se předpokládat, že Malfoy hrál roli poslušného Smrtijeda. Doufal, že to *byla* jen role… Moody se belhal po místnosti, kroutíc hlavou. "Lidi, lidi! Jedna kletbička a všichni se zhroutíte! To nic nebylo! Zpátky na nohy! Je mi jasné, co si myslíte: Jsou to mí přátelé. Znám je od doby, co jsme byli společně zařazeni do koleje. Společně jíme, chodíme do učeben, trávíme čas ve stejné společenské místnosti. A teď na sebe máme zaútočit a Vy to nechcete udělat.... Ale musíte se to naučit! Musíte se oprostit od citových vazeb k osobě, na kterou útočíte. Ano, jsem ten nejpodlejší všivák, který Vás kdy učil. Vím to. Ale tohle je nutné, abych si byl jist, že jste pořádně připraveni. Jaké si myslíte, že budou N.K.Ú.? Myslíte, že nikdo z Vás nepřijde k úhoně? Zamyslete se znovu. TEĎ druhá strana. Pozice! Na můj signál." Tentokrát byla řada na Harrym, aby se vyrovnal s bolestí. Parvati namířila hůlku na jeho levou paži a vykřikla: "Bracchio suo passus est!" Z loktu mu začala vystřelovat bolest, jakoby vší silou narazil do cihlové zdi. Zatnul zuby, snažíc si namluvit, že to není tak zlé. A po chvíli se zdálo, že tomu uvěřil. Když zpětně myslel na kletbu Cruciatus a na to, jak se prvně začal přeměňovat v Griffina, opravdu to nebylo tak zlé. Cítil, že mu srdce bije rychleji než před použitím kletby, ale až na ten tlukot cítil, že zvládl útok dost dobře. Ronovi se tak dobře nevedlo. Kousal se do rtu, levou ruku svíral v pravé, dvojnásobně zmožen, rudý ve tváři, dusíc v sobě výkřik bolesti. Na druhé straně Nevillovi se dařilo lépe. Třel si pravou paži, škubal sebou, ale i přesto, že Hermiona zaútočila na ruku, ve které držel hůlku, neupustil ji. Skrz zřetelnou bolest se na Hermionu slabě usmál a prohodil: "To bylo dobré." Hermiona vypadala přepadle, Neville byl tou poslední osobou, které by chtěla ublížit. Zdálo se, že to bude *ona*, kdo se rozpláče. Levandule očividně takové zábrany zaútočit na Seamuse neměla. Třel si levé nadloktí, opakovaně říkal: "Au, au!" a točil se dokola, přičemž levou nohou podupával tak silně, jako by se skrze ni mohl zbavit bolesti. "Dobrá!" vyštěkl Moody, nevšímaje si reakcí těch, kteří byli zasaženi kletbou. "Finnigane, Longbottome, Pottere a Weasley, zůstaňte, kde jste! Brownová, Grangerová a Patilová, Vy se o jednoho posuňte a Vy Thomasi, pojďte sem k Finniganovi. Dobrá! První strana půjde znovu. Na můj signál!" A tak šli. Harry se snažil vůbec nepřemýšlet, když poslal kletbu na Hermioninu levou ruku - pokoušel se vybrat si ten nejmenší cíl jaký mohl a nechtěl jí zranit pravou, aby byla schopná psát (pracovala na eseji pro Binnse dlouhé tři stopy). Letmo na něj pohlédla s kamennou tváří, když byla na řadě se svou kletbou. Ale jakmile to udělala, zahlédl výraz v jejích očích, výčitky svědomí a soucit. Slabě se na ni usmál, držel se za pravé nadloktí a dýchal nosem.

Moody je prostřídal ve všech možných kombinacích. Nakonec se měli střetnout Ron a Harry. Harry znovu začal jako první. Věděl, že Ron bolest moc nezvládá, pozoroval ho celou dobu. Zhrozil se při pomyšlení, že mu má ještě přidat a zajímalo ho, jestli zrovna na to myslí... "Mano suo passus est!" vykřikl Harry a zamířil na Ronovu levou ruku, jak to udělal Hermioně. Ale k jeho překvapení dokázal Ron zatnout zuby a několikrát si dupnout (a lá Seamus) než se zdálo, že bolest polevuje. Harry čekal, až Ron použije kletbu na něj. Upíral pohled na svého nejlepšího přítele, vzpomněl si, jak byl s Hermionou v jeho posteli a cítil se provinile. Poté, co z Moodyho hůlky vylétly červené jiskry, Ron nezaútočil hned. Harry se podíval nalevo, Seamus byl proklet Nevillem, jehož hlas, když vyslovil kletbu, měl takovou autoritu, na jakou si u něj Harry stále ještě nezvykl. Protože Ronovi nevěnoval pozornost, nebyl na kletbu, když přišla, připraven. Ron mířil hůlkou na Harryho pravou paži. Bolest, která náhle projela jeho končetinou, ho přinutila upustit hůlku. Snažil se vyprázdnit mysl, zastavit přenos bolesti do mozku, přesvědčujíc sama sebe, že žádnou bolest necítí… Není to tak zlé, ozval se hlas v jeho hlavě. Skoro cítil, že se vznáší, ačkoliv to bylo jiné než kletba Imperius. Za to, co dělal byl odpovědný… ve skutečnosti se cítil příjemně…když otevřel oči, zjistil, že se na něj dívá celá třída a Pošuk Moody zírá do jeho tváře. "Dokázal jste to, že, Pottere?" zavrčel. Harry polknul a pozoroval jeho nesouměrný, příšerný obličej. "Už jste měl dost bolesti a začal jste hledat způsob, jak ji zablokovat?" roztáhl svou znetvořenou tvář do nepřirozeného úsměvu. "K čemu mě potřebujete?" zavrčel žertem. "Porazil jste mě. V patnácti bych to nedokázal, ani kdyby mi nabídli pět tisíc galeonů a královnu Matku na stříbrném podnosu." Všichni na něj šokovaně zírali. "Ale no tak, jako mladá byla docela fešanda." To je konečně přinutilo k smíchu, ale jen krátce, protože je znovu přepadly bolesti. Smích se změnil ve všeobecné naříkání a sténání. Harry se zdál být jediný, kdo si netře bolavé svaly a neškube sebou. Moody je propustil a všichni spěchali houfně navštívit madam Pomfreyovou, aby jim dala nějaký lék na zmírnění bolesti. Jak se přiblížili k ošetřovně, Ron na Harryho vrhl kosý pohled a ten si uvědomil, že si vlastně ještě od té doby, co přijel, pořádně nepopovídali. Ronovo vyprávění při jídle se za rozhovor považovat nedalo. Například mu neřekl o tom snu, který se mu zdál na vánoční noc. "Měl jsem vědět, že budeš první, kdo to dokáže, Harry. Jako když jsi přemohl kletbu Imperius dřív, než kdokoliv jiný." Ron zněl, jakoby ho to spíš naštvalo, než že by to na něj učinilo dojem. Harry se rozhodl změnit téma. "V noci o Vánocích se mi zdál sen a když jsem se probudil, bolela mě jizva," zašeptal. Jak bych to měl udělat? uvažoval. A pak na to přišel, měl by jednoduše Ronovi říct o událostech v Doveru co nejotevřeněji, jak je to jen možné,

bez narážek na Malfoyovu případnou ochotu zradit svého otce. Kdyby se Ron najednou začal k Malfoyovi chovat jinak, nevypadalo by to dobře. A nemohl se tak dozvědět, že Malfoyovým motivem odvrátit se od svého otce byla jeho vlastní sestra. Ron nejprve nereagoval. Pak tiše, bezvýrazným hlasem řekl: "Povíš mi to později." Harry přikývl a všichni pokračovali na ošetřovnu. Měl by si opatrně promyslet všechno, co mu řekne, poněvadž bude muset z rozhovoru naprosto vyloučit Ginny. Ron by se o ní a Malfoyovi neměl dozvědět. Taky si byl jist, že bude muset vypustit ty části o tom, jak s Hermionou, poté, co se mu zdál ten sen, sdílel postel. Bude třeba velmi pečlivé přípravy. Problém s lhaním, přemýšlel, spočívá v tom, že se musíš ujistit, že stejné osobě pokaždé říkáš ty samé lži stejným způsobem. Přinášelo to skoro větší potíže, než za které to stálo. Téměř. Zbytek týdne všechny Harryho hodiny splývaly v rozmazanou čmouhu. Učit se Předzvěsti ve Věštění bylo jako pracovat s čajovými lístky na začátku třetího ročníku, akorát teď zírali na odporné vnitřnosti mrtvého kuřete a vykládali budoucnost na základě této krvavé bryndy. Jak poučné, pomyslel si Harry. A – kupodivu překvapivě - Trelawneyová řekla, že vnitřnosti předpovídají jeho předčasnou smrt. To musí být smrt z nudy, napadlo ho.

Jediná chvíle, kdy skutečně ožil, byla při Moodyho hodinách. Pokročili k vyvolávání bolesti v nohách, používali rozdílná zaklínadla na stehna, kolena, chodidla a kotníky. Harry se v blokování bolesti zlepšoval, ačkoli na tom prakticky vzato moc nepracovali. Když v pátek odcházel z hodiny, na chodbu přiletěl obrovský výr a přistál mu na rameni. Měl na noze přivázaný lístek. "Čekej mě v Pamětní síni za půl hodiny," říkalo malé hranaté písmo. Nebyl tam žádný podpis. Harry lístek několikrát otočil, snažil se rozlousknout jestli má jít nebo ne. Ron a Hermiona na něj koukali, čekali, až jim řekne, co to bylo. Pokrčil rameny a předstíral, že o nic nejde. Rozhodl se vzít si neviditelný plášť a nejdřív se porozhlédnout. Když v plášti vstoupil do Pamětní síně, byla prázdná. Chodil sem a tam po obvodu místnosti, přičemž se líně díval do skleněných vitrín. Když uviděl ocenění za mimořádné služby škole, které obdrželi s Ronem v druhém ročníku, sám pro sebe se usmál. Pak spatřil ocenění, které dostal Tom Raddle. Proč si nikdy nevšiml, že to jeho má stejné jméno? Také bylo spojené s Tajemnou komnatou. Harry si vzpomněl, že z něj Ron musel čistit sliz, když vyzvracel slimáky… Pravděpodobně si měl s sebou vzít Sandy, aby ho varovala, co se stane, ale nechtěl, aby ji někdo slyšel pod jeho oblečením syčet, a tak ji nechal ve společenské místnosti poblíž ohně. Harry za sebou uslyšel kroky a když se otočil, uviděl Draca Malfoye, jak se okolo nenápadně rozhlíží. Bylo deset minut před schůzkou. Co má Malfoy v úmyslu? Harry byl zvědavý. Čekal, aby viděl, co bude Malfoy dělat, ale ten jen coural po místnosti jako on předtím, díval se na vyznamenání a ušklíbnul se, když došel k ocenění, které dostali Ron a Harry. Mumlal si: "Zvláštní služby…" Když nastal čas schůzky, Malfoy se netrpělivě podíval na svoje hodinky a tiše řekl: "Dělej Pottere, půl hodiny…" a tak Harry zjistil, že ten vzkaz ve skutečnosti poslal Malfoy. Jinak by nebloumal v Pamětní síni ve stejnou dobu. Harry přecházel asi pět kroků za Malfoyem, který obeplouval místnost, ale teď notný kus poodešel a pronesl hlubokým hlasem: "Jsem tu už dvacet minut, ty tupý mizero." Malfoy se divoce rozhlédl. "Pottere?" "Kdo jiný?" "Kde jsi?" Harry udělal ještě několik kroků k Malfoyově pravici. "Tam, kde můžu vidět tebe, ale ty mě ne." Malfoy teď vypadal doopravdy naštvaně. "Vykašli se na to, Pottere." Harry se stále pohyboval, zatímco odpovídal: "Ale no tak, Malfoyi. Ty jsi ten, kdo se mnou chtěl mluvit. Využiješ šanci?" "Je to důležité." "Stejně - říkal jsi, že nechceš, aby nás spolu viděli." "Taky nechci, aby někdo z učitelů volal mému otci, ať mě strčí do nemocnice svatého Munga, protože stojím v prázdné místnosti a mluvím sám se sebou." Harry se tiše zasmál. "To zní jako skvělá legrace. Pravděpodobně bys byl osvobozený od závěrečných testů." "Velmi vtipné." "Taky si myslím. Hodláš přejít k věci nebo ne, Malfoyi?" Malfoy se otočil k jedné ze skleněných vitrín, zády ke dveřím a tiše promluvil. "Co jsi řekl Moodymu?" Harry s sebou cukl. "Moodymu? Co jsem řekl o čem?" "O vánoční noci!" Harry byl zmatený. "Nic jsem mu neřekl. O čem to mluvíš?" Malfoy stiskl rty. "Když ne ty, tak kdo?" "Řekl bys mi prosím tě, o co vlastně kráčí?" Malfoy si povzdechl. "Jde po mně od té doby, co začalo nové pololetí…" "To je jen pár dní." "Je to dost. Dělali jsme kletbu Passus - která, jak víš, je jedna z mých oblíbených," dodal sarkasticky. Harry se ušklíbl. "Pořád se mě ptá, jestli si nechci na práci vyhrnout rukávy a výhradně mě poklepává po levé ruce, právě tam, kde je znamení. Jsem přesvědčený, že o něm ví. Jak jinak by to zjistil, pokud jsi mu o tom neřekl?" Harry se chystal říct, že to Brumbál taky ví, ale těžko mohl vyzradit, že Brumbál tajně poslal Snapea, a pokud to byli schopni zařídit, Sirius zrovna provádí špionáž v Malfoyově vlastním domě. Pak o tom přemýšlel a uvědomil si, že o Malfoyově Znamení zla Moodymu nikdo nemusel říkat… "Malfoyi, z čeho jsou ušité tvoje hábity?" "Vzimě z vlny, předpokládám. Proč měníš téma?" "Neměním. A jaký druh košile pod tím nosíš?" "Vykašli se na to, Pottere, a řekni mi…" "JAKÝ DRUH KOŠILE?" zašeptal Harry nelítostně. Malfoy odfrkl. "Mám za to, že lněné. Něco, o čem si máma myslí, že je elegantní. Naštěstí se to nošením zjemňuje. Zezačátku pěkně kousavé. Můžeme se vrátit k tématu?" "Tohle je téma. Ledaže bys nosil něco s rukávy udělanými z…já nevím, olova nebo něčeho… Moodymu nedělá žádné problémy zahlédnout Znamení na tvé ruce. A pokud vím, může vidět i skrz olovo." "O čem to mluvíš?" "Moodyho kouzelné oko. Celý minulý rok tě učil Skrk maskovaný za Moodyho a ty sis toho oka nikdy nevšiml? Může vidět skrz dřevo, látku, skrz vlastní hlavu… a neviditelný plášť. Radši bychom měli doufat, že nepřijde právě teď, jinak si bude myslet, že jsem taky Smrtijed, plížící se kolem pod mým pláštěm, abych si s tebou promluvil." Harry uvažoval, proč Malfoy neví o Moodyho oku. Že by Moody (ten pravý) nechtěl, aby zmijozelští věděli o tom, co vidí? "To chceš říct, že vidí skrz moje oblečení?" "Jo, je mi jasné co máš na mysli, Malfoyi. Jestliže vidí celé tvoje tělo, nejde mi na rozum, jakto že nevyzvrací svůj oběd…" "Vymázni," řekl Malfoy váhavě, snažil se nemluvit moc nahlas. Harry se tiše rozesmál. "Ve skutečnosti z něj opravdu Parvati na Vánočním večírku běhal mráz po zádech. Řekl bych, že ho považovala za sviňáka, dívajícího se skrz oblečení všech dívek na jejich těla…" Teď se Malfoy uculil a Harrymu to připadalo, jakoby se zaobíral nějakými pěkně nechutnými myšlenkami. "Skoro by stálo za to přijít o oko, kdyby jeho náhrada umožnila vidět tělo Parvati Patilové…" Harry byl šokovaný. "Chceš, abych prozradil Ginny, cos právě řekl?" Malfoy se zděšeně rozhlédl kolem. Možná zapomněl, napadlo Harryho, že mluví s jinou osobou - že není zaneprázdněný jen svým vnitřním monologem. "To jsem NEŘEKL. Budu to zapírat až do posledního dechu." Harry se

rozesmál. "To je v pořádku. Neřeknu ani slovo. To jenom dokazuje, že máš taky krev v žilách." Malfoy se usmál, pořád se díval do vitríny na vyznamenání. "Copak, dostal jsi se na vánočním večírku k nějaké akci, Pottere?" "Malfoyi! Proč se vždycky tak zajímáš o můj osobní život?" Malfoy pokrčil rameny. "Štve tě, když se ptám. Jak bych si to mohl nechat ujít? Je to až moc velká legrace. Dokonce i když tě nevidím," řekl Malfoy s povzdechem a obrátil se k jiné vitríně. "Ale nevím, co dělat ohledně Moodyho…" "Smiř se s tím, že jsi přesně to, co si myslí: jeden z nové generace Smrtijedů. Náhodou vím, že i jiní zmijozelští ve tvém ročníku mají rodiče, kteří jsou zapleteni s Voldemortem. Možná tě začnou znovu vyhledávat, pokud jim ukážeš Znamení. Chceš krytí – prosím. Chovej se tak zle a ďábelsky jak jen umíš. Neměl by to pro tebe být takový problém…" Malfoy se ušklíbl. "Abys věděl, Ginny si myslí, že jsem princ." Harry se rozesmál. "Možná pokud má štěstí, tak až tě příště políbí, proměníš se v žábu. To by byl pokrok." "Ha, ha." Pro Harryho hovor skončil. Šel ke dveřím a chystal se odejít. Malfoy tiše mluvil - říkal něco, co u dveří nezaslechl. Pak, z chodby, ho Harry slyšel promluvit hlasitěji: "K čertu s tebou Pottere, kam jsi, sakra, šel?" Harry odcházel s úsměvem. Myslel si: Svatý Mungo, už je to tady… V pátek při večeři Snape oznámil, že první schůzka Soubojnického klubu bude v neděli po obědě ve Velké síni. Prvních dvacet studentů, kteří se zapsali, zůstane po jídle v místnosti. Harry se na sobotní odpoledne těšil po celý zbytek víkendu. Víc než jednou na něj Ron nebo Hermiona museli křičet, aby ho probrali ze zasnění, ve kterém způsobil, že se Malfoy během souboje znovu proměnil ve skákající fretku. Konečně nastalo nedělní odpoledne. Členové klubu zůstali v síni. Harry se rozhlédl kolem…spousta známých tváří. Ty co očekával a navíc jedna dvojice lidí, které tak dobře neznal, jen z prefektských schůzek. Harry už věděl, že se přihlásili Roger, Hannah a Ernie, stejně jako George s Angelinou a Malfoy se svými někdejšími parťáky, Crabbem a Goylem. Harry, Ron a Hermiona byli jediní nebelvírští z jejich ročníku. Alice se taky přihlásila, Ginny s Colinem byli jediní čtvrťáci ze všech kolejí. Harry si všiml, že se Hermiona vyhýbá Millicent Bulstrodové, jediné přítomné dívce ze Zmijozelu. V Soubojnickém klubu v druhém ročníku se s Millicent místo do kouzelnického souboje pustili do zápasu, a pak mylně zaměnila Millicentin vlas za kočičí chlup. Když se ho pokusila použít do Mnoholičného lektvaru, aby na čas převzala její podobu, narostly jí místo toho kočičí fousky a srst. Harry Hermioně neměl za zlé, že se Millicent vyhýbá. Bylo tady mnoho špatných vzpomínek. Justin Finch-Fletchley byl vedle Ernieho a Hannah jediný další z Mrzimoru. Taky se přihlásila většina havraspárských prefektů, až na Rogerova bratra Evana. Mandy Brocklehurstová z pátého ročníku, Liam Quirke z šestého (Harry se snažil nezírat, potom co na něj a Justina omylem narazil v domku), Liamova sestra Niamh, která byla sedmačka, a Cho. To Harryho pěkně vzalo. Neuvědomil si, že Choino jméno bylo na seznamu. Zrovna když jsem si myslel, že se jí budu moct během nedělních odpolední vyhnout, napadlo ho. Snape měl očividně všechno do minuty naplánované. Harry usoudil, že to pravděpodobně udělal během pobytu u Remuse Lupina, jinak by se musel přinutit ke skutečnému hovoru s dvěma lidmi, které upřímně dvacet let nesnášel…a kteří se ho jednou pokoušeli zabít (přestože to nebyla Lupinova chyba). Měl dlouhý seznam s kombinacemi jednotlivých protivníků. Podle jeho výpočtů by to zabralo čtyři schůzky, aby se každý aspoň jednou utkal s každým. Odehraje se vždy jen jeden zápas najednou a pak zbytek klubu bude hlasovat pro vítěze vysíláním jisker ze svých hůlek. Pokud by to bylo těsně, bude se počítat jmenovitě. "Dohromady to je sto devadesát zápasů!" pošeptala Hermiona Ronovi a Harrymu, když to rychle spočítala. Pokývali, jakoby došli ke stejnému závěru. Během první schůzky se odehraje padesát soubojů, po prvních dvaceti pěti bude půlhodinová přestávka. Při troše štěstí by byli hotoví dřív, než se do Velké síně přihrne zbytek školy na večeři. Každý v klubu se v souboji utká s pěti různými partnery. Snape řekl, že ráno vyvěsí tabulku umístění ve vstupní hale. Harry se už nemohl dočkat až začnou. Doufal, že se utká s Malfoyem. Snape hůlkou odstranil stoly z cesty a nechal střed místnosti prázdný. Po tom náhle vyštěkl: "Abbotová!" Hannah vyskočila a postoupila dopředu, vypadala nervózně. "V. Weasleyová!" Harry byl zmatený. Kdo to byl? Ale pak z davu vystoupila Ginny a Harry si uvědomil, že V bylo jako Virginie. Snape jim pokynul, aby se jedna druhé poklonily. Ginny se zdála velmi klidná, Hannah vypadala, jako by chtěla vědět proč si myslela, že to bude dobrý nápad. Byla stejná, jako když procvičovali souboje během prázdnin. Ginny ji odzbrojila během sekundy, poté jí vrátila hůlku a zčervenala, když jí zbytek klubu jednomyslně prohlásil za vítěze. Vrátila se do kruhu studentů, kteří tvořili jakousi uzavřenou arénu. Ron byl další na řadě. Stál před Mandy Brocklehurstovou, kterou vůbec neznal. Omráčil ji dříve, než mohla něco udělat a zajistil tak Weasleyovým další vítězství. Snape ji posléze vzkřísil. George měl s Millicent víc než opravdový souboj, ale poté, co použil na její nohy sulcové zaklínadlo a ona mu upevnila ty jeho k podlaze zanechal opiček a odzbrojil ji. Zmijozelští hlasovali pro Millicent, Malfoy měl poznámky o tom, že se George zamiloval do podlahy. Ale všichni ostatní volili George, takže vyhrál. Harry znepokojeně sledoval, jak Alice zmátla Cho a pak ji odzbrojila. Napadlo ho, jestli by neměl ze zdvořilosti hlasovat pro Cho ačkoliv prohrála, ale pak si vzpomněl, že už na ni nechtěl být milý a zvedl hůlku pro Alici. Cho mu věnovala raněný pohled. Další na řadě byl on a Crabbe. Harry ho rychle odzbrojil, nebyl pro něj žádnou výzvou. Pak Malfoy porazil Colina Creeveyho, Ernie vyhrál nad Niamh a její bratr Liam prohrál s Rogerem. Angelina a Hermiona pak jednotlivě porazily Justina a Goyla. První kolo skončilo. Každý z nich měl za sebou jeden souboj. V tom druhém, Ron a George znovu zvítězili, tentokrát nad Hannah a Mandy. Poté co Alice odzbrojila Millicent, bylo znovu vyvoláno Harryho jméno. Stoupl si doprostřed a čekal až Snape řekne jméno jeho protivníka. "Changová!" Postavila se naproti a usmála se na Harryho, který byl upřímně zděšený. Tolik se těšil, že se postaví Malfoyovi…vůbec ho nenapadlo, že by musel bojovat s Cho. Tak kromě hlasování proti ní po jejím souboji s Alicí, s ní bude muset ještě bojovat. Hnusné chování, připomenul si. Na moment zauvažoval, proč si kdy myslel, že je dobrý nápad použít ji, aby pomohla Hermioně se rozejít s Viktorem Krumem. Jakmile se poklonili, Harry čekal až udělá první pohyb. Vypadala tak malá a jemná, tak mladá, přestože byla o rok starší. Pak se otřásl. Hnusné chování, pomyslel si, přijde právě teď. "Mano suo passus est!" vykřikl a namířil na její pravou ruku. Zaječela, pustila hůlku, pak si chytla zasaženou pravou ruku levou, svíjela se bolestí a plakala. Bojoval s touhou jít k ní a ujistit se, že je v pořádku. Členové klubu vypadali zděšeně - nikdo zatím nepoužil bolestivé zaklínadlo, dokonce ani zmijozelští a Harry to použil proti své *dívce*, za kterou ji většina z nich považovala. Nikdo nemohl polemizovat, že ji neodzbrojil a proto měl jednomyslně zvítězit - ale všichni

havraspárští hlasovali pro Cho a vrhali po něm nevraživé pohledy. K vítězství jí to nestačilo, ale to nebylo záměrem. Hlasovali pro ni, aby projevili kolejní loajalitu. A dnes večer, pomyslel si, mám jít na schůzi prefektů a sejít se s nimi se všemi. Jak zábavné. Před přestávkou Harry odzbrojil Millicent, George porazil Hannah, Hermiona vyhrála nad Justinem a Malfoy zdolal Cho, stejně jako jeho kdysi věrný sluha Crabbe. Ginny porazila Goyla zaklínadlem Impedimenta, zatímco se zpomaleně pohyboval, přešla k němu, vzala mu z ruky hůlku a pak ho vrátila do normální rychlosti. Zakopl, pokusil se ji zaklít, ale uvědomil si, že ona má dvě hůlky a on ani jednu. Hlasování bylo jednomyslné, včetně zmijozelských. Harry měl pocit, že Malfoye viděl šklebit se, aby skryl, jak je na Ginny pyšný. Po přestávce souboje pokračovaly s novým zápalem. Harry odstranil zábrany týkající se bolesti a nyní se do sebe protivníci pouštěli mnohem nelítostněji, bez ohledu na přátele nebo kolej. Malfoyův způsob, kterým porazil Millicent nebyl vůbec hezký a dokonce i Hermiona vypadala docela nemilosrdně, když rozdrtila Colina. Konečně bylo první setkání u konce. Padesát soubojů! pomyslel si Harry. Viděl dobrá kouzla, o kterých předtím nevěděl a několik z nich si zaznamenal. Když si šli druhého dne s Hermionou zaběhat dolů do Velké síně, Harry na stěně spatřil pergamen a okamžitě šel k němu, aby našel svoje jméno.

Místo 1. / Vítězství 5 (Remíza): Grangerová, Malfoy, Potter, Spinnetová, V. Weasleyová
Místo 2. / Vítězství 4 (Remíza): G. Weasley, R. Weasley
Místo 3. / Vítězství 3 (Remíza): Crabbe, Davies
Místo 4. / Vítězství 2 (Remíza): Johnsonová, MacMillan, L. Quirke, N. Quirková
Místo 5. / Vítězství 1 (Remíza): Bulstrodová, Changová, Finch-Fletchley
Místo 6. / Vítězství 0 (Remíza): Abbottová, Brocklehurstová, Creevey, Goyle

Harry si nemohl pomoci, ale musel se zašklebit. Hermiona ho odtáhla do Velké síně a smála se mu: “Pojď. Začínáš mít hlavu moc vysoko. Na prvním místě nás je pět.” “Ale...nějak jsem si nevšiml…” “Ty sis nevšiml, že jsi neprohrál ani jeden souboj? Samozřejmě,” řekla prohnaně, “tohle není, jako když tě někdo doopravdy vyzve. Přinejmenším, já jsem se dostala přes Rogera…” Harry si odfrkl. “A sundala jsi mu kalhoty jako pokaždé, když jsme o prázdninách trénovali. Vlastně jsem si myslel, že Niamh by tě mohla porazit.” Hermiona vypadala zmateně. “Já taky. Je v sedmém ročníku a tak. Ale bylo to jednodušší než jsem předpokládala, byla …vypadala trochu nesoustředěně.” Harry si vzpomněl, že pozorovala svého bratra Liama, který pokaždé, když nebojovali, stál vedle Justina. Nedotýkali se, jen stáli. Zřejmě v Quirkově rodině panuje napětí, pomyslel si. “Ron si vedl dost dobře,” poznamenal Harry, když se protahovali. Hermiona beze slova přikývla. Harry uvažoval, jestli Hermiona vůči Ronovi cítila nějakou vinu, s čímž on měl bohaté zkušenosti. Pochyboval, že se jí na to může zeptat. Co by tak řekl? 'Ach, mimochodem, opravdu jsi zamilovaná do Rona a cítíš se provinile, že jsi se mnou byla polonahá na jeho posteli?' Harry se zamračil, těžko se o něm mohli bavit a navíc jeho duch byl stále s nimi, dokonce i když byli sami a objímali se… V novém pololetí se jim podařilo být spolu o samotě pár minut, aspoň chviličku tam a támhle v prázdné učebně, jen několik ukradených polibků. Harry měl v úmyslu prohodit něco o Preventivním lektvaru, ale neměl ponětí jak to udělat. Co když to na Silvestra neměla v úmyslu dokončit? Cítil by se jako úplný idiot. Harry se na další setkání Soubojnického klubu těšil celý týden. V Moodyho třídě se naučil pár nových zaklínadel a několik si sám vyhledal. Chtěl mít jedno opravdu dobré, až bude zápasit s Malfoyem. Nicméně opravdu necítil, že by souboje na této schůzce byly pro něj nějakou výzvou. Lehce porazil Goyla, Justina, Rogera, Niamh a Colina. Roger byl dost naštvaný, když souboj prohrál. Harry si musel neustále připomínat, že tenhle parchant je primus. Co na něm Fleur vidí? zajímalo ho. Nemusel si lámat hlavu co na Fleur vidí Roger. Když následujícího dne byly vyvěšeny výsledky, na nižších místech se objevilo několik změn:

Místo 1. / Vítězství 10 (Remíza): Grangerová, Malfoy, Potter, Spinnetová, V. Weasley
Místo 2. / Vítězství 7: R. Weasley
Místo 3. / Vítězství 6 (Remíza): Johnsonová, L. Quirke, G. Weasley
Místo 4. / Vítězství 5: Davies
Místo 5. / Vítězství 4: Crabbe
Místo 6. / Vítězství 3 (Remíza): Goyle, MacMillan, N. Quirková
Místo 7. / Vítězství 2 (Remíza): Bulstrodová, Changová, Finch-Fletchley
Místo 8. / Vítězství 1: Abbottová
Místo 9. / Vítězství 0 (Remíza): Brocklehurstová, Creevey

Harry si vzpomněl, jak pozoroval zápasící Ginny. Byla ke Colinovi docela hodná, použila zaklínadlo Impedimenta, aby ho posléze bezbolestně odzbrojila a to samé udělala s ubohou Mandy, která nevyhrála jediný souboj. Na Crabbeho použila odzbrojující kouzlo - bylo úchvatné vidět, jak ho to odhodilo zpátky přímo na Goyla a Millicent Bulstrodovou, kteří stáli za ním. Stejnou věc Ginny později udělala Millicent, která pak na ni jen zírala. Souboj, který Harrymu dělal trochu starosti byl, když zápasila s Cho. Cho nevěděla nic o dřívější Ginnině zamilovanosti do Harryho, ale Ginnin postoj k ní…jediné co Harry věděl, bylo, že Ginny pěkně rozrušilo, když je spatřila jak se líbají. Samozřejmě, stalo se to už před několika měsíci, ještě před tím, než se ona a Malfoy sblížili a stali se víc než přáteli. Ginny se podařilo vyslat svoje zaklínadlo dřív. “Reverso!” vykřikla a namířila svou hůlku na Cho. Cho se zastavila uprostřed pohybu, vypadala zmateně. Pak se otočila ke Ginny zády a zdálo se, že si vzala na mušku studenty stojící před ní. Ginny k ní rychle přišla a vytrhla jí hůlku z ruky, právě když studenti ke kterým byla Cho čelem začali znepokojeně ustupovat. Cho vypadal překvapeně, když nenašla svou hůlku, Ginny na ní znovu namířila a řekla. “Finite Incantatem!” Cho zamrkala, znovu se otočila kolem dokola a za sebou našla Ginny, jak svírá v ruce obě hůlky. Když Ginny znovu stála v kruhu mezi Ronem a

Harrym, Harry se jí potichu zeptal: “Co to bylo?” “Ach, tohle ji přinutilo myslet si, že to co je před ní je vlastně vzadu. Jedno z matoucích kouzel.” Harry se usmál, podobnou věc měl připravenou pro Malfoye, ale bylo to něco trochu víc desorientačního. Doufal, že se příští týden utkají. Hermiona se ten den také utkala s Cho - rychle a bez fanfáry ji odzbrojila. Porazila ještě Crabbeho, Millicent (vypadala pak pěkně samolibě), Mandy (tady zase trochu provinile) a Hannah. Malfoy nad Hannah vyhrál taky, stejně jako nad Goylem, Justinem, Rogerem a Niamh. Ron neměl problémy s poražením Niamh, Colina a Cho, ale Goyle se jeho kouzlu vyhnul a pak ho odzbrojil a Millicent Bulstrodová se mu s rozšířenýma očima podívala přes rameno, jako by se tam něčeho obávala a pak ho dostala pomocí momentu překvapení, když se hloupě obrátil. Harryho napadlo, že tohle přesně Rona vystihuje, nevidí to co má přímo před sebou a neustále se dívá přes rameno, aby se podíval na něco zajímavého. V sobotu měl být famfrpálový zápas mezi Mrzimorem a Zmijozelem, ale Harrymu se jít nechtělo. Justin se nezdál být tak dobrý chytač jako Cedrik a Harry netoužil vidět Malfoyovu škodolibou radost z vítězství. Navrhl Ronovi a Hermioně, že by místo toho mohli cvičit na souboje. Ginny s nimi nešla, řekla, že Justin je její kamarád a ona ho půjde na zápas podpořit. Harry udělal obličej a skoro řekl: “Od kdy je Justin tvůj kamarád?” Věděl, že i kdyby Justin nebyl chytač, stejně by ten zápas chtěla vidět. První osoba, se kterou se Harry utkal na třetí schůzce Soubojnického klubu, byla Alice. Stejně jako on měla perfektní výsledky, navíc byla o dva roky starší a primuska. Všiml si, že je dobrá, ale také zjistil její slabiny. Fajn, pomyslel si, po tomhle zůstane čisté skóre jen jednomu z nás. Harry předpokládal, že Alice poleví v ostražitosti, když si bude myslet, že je souboj u konce. Rozhodl se přijmout, cokoliv na něj pošle...s výjimkou odzbrojovacího kouzla, o kterém věděl, že se mu může vyhnout. Všechno to běhání mu bylo náramně užitečné, díky němu měl spolehlivé, pohotové reakce. Alice ke mně nebude moc příjemná, uvědomil si, když uslyšel jak začala říkat: “Talo suo...” Duševně se připravil na to, co mělo přijít, byl v tom docela dobrý. “...pasus est!” zakřičela. Ale jediné, co Harry cítil, než sklonil hlavu a jeho mysl se vznesla, poletujíc kolem neschopná dál vnímat fyzickou bolest, bylo nepatrné píchnutí v kotníku. Skoro měl pocit, že se vznáší nad svým a Aliciným tělem jako další divák pozorující souboj, jakoby se díval do Myslánky před tím, než do ní vstoupí. Ve skutečnosti byl zpátky mnohem rychleji než si uvědomil. Rychle zamžikal, zamířil na Alici a vykřikl: “Expelliarmus!” Alice odlétla dozadu a vrazila do Colina a Rogera. Colin nevypadal, že by mu to vadilo a trochu zrudnul, když jí pomáhal na nohy, ale Roger se tvářil, jakoby mu srážka s primuskou připadala potupná. Udělal na Harryho obličej a když pro něj během hlasování pozvedl svou hůlku, vypadal zdráhavě, jako kdyby si přál, aby mohl zvolit někoho jiného, být to jen trochu možné. Pro Harryho bylo snadné odzbrojit Liama Quirka pomocí kletby Impediment a už se těšil na další zápas. Poté co proběhlo dalších devět soubojů, Snape znovu vyvolal jeho jméno a potom jméno jeho protivníka. “Grangerová!” Harry ztuhl. Věděl sice, že se jednou bude muset s Hermionou utkat, ale nechtěl na to myslet. Během tohoto setkání Hermiona porazila Angelinu a Ernieho (přičemž byla docela milosrdná). Oba se navzájem poklonili a začali. Harry se koutkem oka podíval na Snapea. Neužívá si to až příliš, když je staví proti sobě? Ale naproti tomu, už dva týdny se kamarádi utkávali s kamarády, stejně jako sourozenci a ti co spolu chodili. Věděl, že to přijde, jenže v dychtivé touze odkázat Malfoye na patřičné místo tento fakt nějak přehlédl. Hermiona ho zasáhla lechtacím kouzlem, něčím, co vůbec neočekával. Zatímco se snažil nepustit svou hůlku, aby se to nezapočítalo jako odzbrojení, vyslal k ní kouzlo Reverso, které předtím použila Ginny, způsobíc tak, že se začala zmateně otáčet kolem dokola a nebezpečně se blížila k tomu, začarovat přihlížející. Pak ji pomocí Impediment zpomalil a stále pod vlivem lechtacího kouzla jí vzal hůlku. Snape obě kouzla zrušil a klub se dal do hlasování. Bylo to těsně, protože se nebyl schopný vyhnout lechtacímu kouzlu, ale odzbrojil ji a tak vyhrál desíti hlasy k osmi. Hermiona se na něj rozpačitě usmála. “Jsi dobrý, Harry,” řekla tiše, zatímco se vraceli zpátky do kruhu. Usmál se na ni zpátky. “Ty taky. Jsi záludná.” Rozesmála se a Ron poplácal Harryho po rameni. Ten k němu provinile vzhlédl. Ron si zatím ničeho nevšimnul. “A zrovna, když jsem si začínal myslet, že někdo tvou vítěznou šňůru přetrhne…” řekl, přičemž to znělo, jakoby byl zklamaný, že se to nestalo. Ron v prvním kole prohrál s Georgem a neporazil ani Angelinu a Hermionu, což byl pravděpodobně jeden z důvodů, proč doufal, že ho Hermiona dostane. (Ačkoliv se Harrymu zdálo, že se moc nesnažil, aby nad ní vyhrál). Po přestávce bylo Ronovo jméno první, které Snape vyvolal. Pak oznámil jeho protivníka. “Potter!” Harry v duchu zasténal. To je ale den, pomyslel si. Nejdřív souboj s Hermionou a teď s Ronem. Přestože s Ronem trénovali společně, bylo to jiné než když stáli před osmnácti studenty, kteří měli rozhodnout, kdo z nich je vítěz...a kdo poražený. Harry se rozhodl, že použije kouzlo, které si šetřil pro Malfoye. Vždycky ho může zopakovat. Poklonili se a Harry nechal Rona zaútočit jako prvního, přičemž byl připravený se vyhnout čemukoliv co na něj pošle. “Bracchio suo passus est!” vykřikl Ron míříc na Harryho pravou ruku. Jakmile Rona uslyšel, neobtěžoval se uskočit. Měl svou vlastní metodu úniku. Cítil, jak je jeho mysl volně unášena a pak se znovu vrátil do reality. Když se probral z tohoto podivného, skoro snového stavu, cítil se ostražitěji než po nějaké pilulce nebo povzbuzovacím lektvaru. Okamžitě namířil hůlkou na Rona a řekl: “Inverso!” Ron vytřeštil oči. Zděšeně se podíval dolů, pak nahoru a potom se začal točit v kruhu s výkřiky: “Přestaň, Harry! Nech toho! Dej mě dolů!” Harry se k němu přiblížil, vzal mu hůlku a řekl: “Finite Incantatem!” Ron měl oči zavřené, pomalu je otevřel a uviděl před sebou Harryho, který se omluvně usmíval a držel jeho hůlku. Harry znovu obdržel plný počet hlasů a když se vrátili na svá místa, Ron se k němu naklonil a zašeptal: “Co to bylo?” “Pšššššš!” tišil ho Harry. “Schovával jsem si to pro Malfoye, ale zrovna jsem nemohl přijít na nic jiného. Promiň. Neříkej nikomu, jaké to bylo, ano?” Ron přikývl, ačkoliv kvůli tomu vypadal nějak naštvaně. Další souboj byl mezi Hermionou a Ginny. Harry nevěděl komu má fandit. Třeba to bude přesvědčivé, takže se nebudou muset sčítat hlasy. Pokud by se přidal k davu, těžko by mu to mohly mít za zlé, ne? Poklonily se a připravily hůlky. Hermiona si pomocí kletby Passus vzala na mušku Ginninu nohu - Ginny na Hermionu použila Reverso, ale vzhledem k tomu, že Hermiona už s ní měla zkušenost ze souboje s Harrym, věděla, co má čekat a odolala pokušení se otočit. Pořád ještě vypadala, že bojuje naslepo, dívala se přímo na Ginny aniž by ji skutečně viděla. Zamířila na ni a z konce její hůlky vyletěl zkroucený provaz, který Ginny spoutal ruce, pak se zdálo, že dostala nápad – vrhla se na zem a lehla si na záda. Usmála se. Konečně na Ginny viděla. Kouzlo Reverso už ji nikdy nesplete. Sebejistě na ni poslala odzbrojující kouzlo a

zatímco se Ginny snažila zbavit provazů, chytila její hůlku. Ginny, stále ještě spoutanou to odhodilo zpátky na George, Angelinu a Rona, přičemž těsně minula Harryho. Všichni čtyři jí pomohli na nohy (už si nějak zvykli, že pokaždé, když někdo použije tohle zaklínadlo, na ně jeho protivník spadne) a pak Snape zrušil obě kouzla a nařídil hlasování. Bylo to nerozhodně: 9-9. Harry sice chtěl hlasovat pro Hermionu, ale jeho ruka se nějak zvedla pro Ginny. Nevěděl, jestli si toho Hermiona všimla. Snape remízu zrušil a svůj hlas dal Hermioně, protože se jí podařilo Ginny odzbrojit. Také se očividně vypořádala s kletbou Reverso (pokud Vám nevadí bojovat v leže). Po dalších deseti soubojích Snape znovu zvolal: "V. Weasleyová!" a pak "Malfoy!" Hmmm, pomyslel si Harry. Když se Malfoy snažil Ginny chránit při Famfrpálu, jak se zachová teď? A pokud to vzdá, bude se s ním ještě bavit? Malfoy je opravdu v nezáviděníhodné situaci. Harry si to užíval skoro tak dobře, jakoby měl s Malfoyem zápasit sám. Poklonili se a zaujali pozice. Ginny se nehýbala, Malfoy také ne. Zdálo se, že celá místnost zadržela očekáváním dech. Pak najednou Ginny vykřikla: "Expelliarmus!" a Malfoy odlétl zpět mezi zmijozelské, přičemž je porazil jako kuželky. Přestože Ginny jednoznačně vyhrála, nevypadala příliš šťastně. Později ji za to zaplatí, těšil se Harry. Proběhlo dalších tucet zápasů, když Snape znovu oznámil: "Malfoy!" a hned potom "Potter!" Harry vykročil vpřed, přesně na tohle čekal. Malfoy se k němu připojil ve středu kruhu, oči přivřené a obličej bez jakéhokoli výrazu. Sotva se poklonili. Udělali krok vzad, hůlky připravené, obcházeje jeden druhého. Většina členů klubu už nadskakovala, ale oba čekali a sledovali se navzájem. Náhle na něj Malfoy namířil hůlkou, v tváři bouřková mračna a zavrčel: "HARA KIRI!" Harry slyšel, jak Hermiona a Ron zalapali po dechu – oba věděli, že to je to co použil na Karkarova, protože jim o svém snu vyprávěl. Harry si nemohl pomoci a padl na kolena, jeho hůlka najednou vypadala jako dlouhý, zahnutý nůž. Byl docela hezký, na spodní straně měl ručně vyrytého tříhlavého draka, jehož ocas představoval rukojeť. Nikdy tak pěkný nůž neviděl. Byl překrásný - věděl, že ho musí ponořit přímo do sebe... Vrazil si ho doprostřed bránice a když v sobě ucítil chladný kov, celý se roztřásl. Tahem si rozřízl břicho, skvěle nabroušené ostří se nesetkalo s žádným odporem. Prořezávalo se jím hladce, bezchybně, nádherně. Podíval se dolů na svůj hábit, který byl teď celý od krve. Pak se to stalo - jeho vnitřnosti se začaly valit ven spolu s proudem krve a náhle ho zasáhla bolest - nepředstavitelná bolest, horší, (pokud to vůbec bylo možné) než kletba Cruciatus…NE, ozval se hlas v jeho hlavě, TOHLE NENÍ SKUTEČNÉ. Vzpomněl si na to, co jim říkal Moody, "Je to jen bolest." Zavřel oči a opakoval si to znovu a znovu. Je to jen bolest, je to jen bolest, je to jen bolest, jen bolest …cítil jak se vznáší, viděl se klečet na zemi s očima zavřenýma jako při modlitbě a Malfoye stojícího nad ním se spokojeným výrazem na tváři. Když se opět vrátil do svého těla, Harry se znovu podíval dolů - jeho hábit byl černý a neporušený. Hůlka, kterou držel v ruce byla opět hůlkou. Byl v pořádku a věděl to. Se zúženýma očima vzhlédl k Malfoyovi. "Inverso!" vykřikl a stále ještě na zemi na něj namířil hůlku. Malfoyova odezva byla ještě bouřlivější než ta Ronova. "Aaaah! Cos to se mnou k čertu udělal, Pottere! Dej mě dolů! Za tohle tě zabiju!" křičel do všech stran, zatímco se točil dokola. Harry se klidně postavil, natáhl se a vyškubl mu hůlku. "Finite Incantatem" řekl nevzrušeně. Malfoy vykřikl, když kouzlo pominulo, protřel si oči, horečnatě se rozhlížel kolem a pak před sebou uviděl usmívajícího se Harryho. "Hezký pokus, Malfoyi," řekl tiše, takže je nikdo jiný neslyšel. "Ale co se týče užití této kletby na mě...vím, že to není skutečnost." Malfoy na něj vyděšeně zíral, jakoby se přeměnil v nějakou mimozemskou příšeru. Tedy, pomyslel si Harry, takovýhle výraz mi obvykle způsobuje teta Petunie a strýc Vernon. Jak podivné. Proběhlo hlasování a souboj vyhrál Harry. Zmijozelští sice volili Malfoye, ale to nebylo důležité. Harry si všiml, že po jejich rozhovoru v Pamětní síni vycházel Malfoy se svými spolužáky z koleje o něco lépe. Dobře, pomyslel si. Je to pro něj lepší krytí, pokud opravdu plánuje dostat svého otce do Azkabanu – o čemž Harry čas od času pochyboval. Měl dnes dobrý den. Způsobil šok Dracu Malfoyovi, protože si myslel, že visí vzhůru nohama a pořád měl čisté skóre. Harry si všiml, že na něj Snape vrhl podivný pohled, zatímco odcházel z Velké síně. Věděl snad o kletbě Hara Kiri? Zajímalo ho, proč Harry nekřičel v agónii? Harry si vzpomněl na jejich souboj ve sklepení. Tehdy se na něj díval s respektem. Tentokrát výraz ve tváři staršího muže nedokázal rozluštit, ale skoro to vypadalo, že na něj hledí s jistou dávkou strachu, jakoby si myslel, že Harry není úplně člověk. Pak si vzpomněl na svůj zvěromázský trénink a usmál se. No, z části člověk, z části zlatý Griffin…

Všude byly lesknoucí se kachlíky, na některých místech se třpytily víc než jinde, sem tam bylo vidět zažranou špínu a velké množství reklam. Šou na West Endu, zubní pasta, americké filmy, prázdniny ve Francii. Zakřivený strop nad hlavou budil dojem bezpečí, jako obdélníkové lůno, jako vykachlíčkovaná náruč. *Podzemní dráha.* Na nástupišti metra bylo asi tucet lidí, někteří osamocení a několik párů nebo větších skupinek. Matky držely za ruce malé děti, ubezpečujíc se tak, že se nepřipletou pod vlak, který měl dorazit během několika minut. Studenti ve špinavých, rafinovaně děrovaných džínách byli nachýlení k jedné straně pod tíhou ruksaků, které nesli jen na jednom rameni. Violončelistka svírala svůj nástroj, drahocennou věc jejího života. Postarší matróny s šátky na hlavě pevně držely zavazadla, připravené dát možným kapesním zlodějům co proto. Muž, který pracoval v obchodní čtvrti, měl pod paží srolované Finanční rozhledy a nenuceně si pohrával s deštníkem, chystajíce se ho okamžitě použít jako zbraně, kdyby to bylo nezbytné. Nikdo z nich se však nedokázal bránit proti tomu, co přišlo. Kdekdo se mačkal na lidi kolem sebe a věci, které drželi, jakoby ho to mohlo ochránit, jakoby se tak cítil bezpečněji. Všichni měli stejný záměr – chytit vlak. Každá osoba měla svoje vlastní poslání, poté co opustí vlak – jít domů, udělat večeři, jít do práce, udělat domácí úkoly, hrát v opeře, uvařit dětem jejich čaj a uložit je do postele. Ale metro je dočasně spojilo, dalo jim jeden cíl a osud, jeden smysl života. Jeden osud. Vlak se vynořil z tunelu a pomalu přijížděl k nástupišti. Nemohl říct co to je za stanici, bylo tu sice označení, ale zdálo se nějak rozmazané. Nedokázal ho rozeznat. Potom, uviděl tu tvář. Rudé oči. Nozdry jako štěrbiny. Nebyla to lidská tvář. Už ne. A pak se svět roztříštil na milion kousků…

Cho v pasti

Harry vykřikl, pak si pusu přitiskl dlaní. Aby potlačil pláč, kousl se do ruky, na které se objevila krev. Jizva ho ještě nikdy tak strašně nebolela. Snažil se nad bolest povznést... ale nefungovalo to. Tohle byla skutečná tělesná bolest. Kdyby to bylo jen kouzlo, pouze iluze bolesti, mohl si opakovat, že to není skutečné, že mu doopravdy nikdo fyzicky neubližuje. Ale tento typ utrpení nebyl iluzí. Nešlo potlačit, neexistovala úniková cesta. Myslel, že mu hlava exploduje... Vynechal večeři, protože se cítil příliš vyčerpaný, když po Soubojnickém klubu stoupal po schodech nahoru. Ze začátku se mu šlo docela dobře. Během souboje překonal spoustu bolesti, hlavně když bojoval proti Malfoyovi, ale dostihlo ho to až na cestě do Nebelvírské věže. Náhle, nevzpomínal si jak, se zhroutil. Alice a Hermiona se nad ním sklonily a zatřásly s ním. Omdlel? Když je Ron dohonil, vyměnil se s Alicí a tak se Harry, podpírán Ronem a Hermionou, vrátil zpět do věže. Vzali ho do ložnice pátého ročníku. Harry si to sotva pamatoval. Pak ho položili do postele a zatáhli kolem něho závěsy. Matně si vzpomněl, že Neville byl v pokoji a četl si na své posteli. Vytáhl si ruku z pusy, na jemné kůži mezi palcem a ukazováčkem se objevil krvavý otisk zubů. Teprve teď si uvědomil, že to bolí jako čert, ale jizva bolela mnohem víc. Zavřel oči, těžce oddechoval, v krku se mu ozvalo zavrčení. Možná by se měl přeměnit ve Zlatého Griffina dokud bolest nepřejde, pomyslel si. O Sandy si starosti dělat nemusel, neměl ji u sebe. Během souboje ji nechal u ohně ve společenské místnosti, protože nechtěl riskovat, že by jí ublížili (a nestál o to, aby ho Ron a Hermiona obviňovali z podvodu). Jako Griffin jizvu nemám, přemýšlel. A bolest z přeměny se s touto nedala srovnat. Znovu zatáhl závěsy a skrčil se na matraci, přiměl své kosti, kůži, vlasy a oči, aby se přeměnili ve Zlatého Griffina. Cítil, jak se mění - polštářky svých tlap na přikrývce, šimrající hřívu na zádech a tváři, ocas, svištící sem a tam. Ucítil také obvyklou bolest, ale přivítal to, ztrácela na významu, vnímal ji jako zvuky na pozadí. Soužení s jizvou se stalo vzpomínkou. Posadil se na posteli, přední tlapy hnětly instinktivně přikrývku. Položil si bradu na tlapy a zavřel oči. Možná by mohl takhle usnout a oddechnout si od bolesti. Pomalu usínal, užíval si pocitu vlastního předení, které mu prostupovalo tělem a ukolébávalo ho ke spánku. Pak si uvědomil kroky na kamenné podlaze a najednou uslyšel, jak se závěs u postele rozhrnul.

Otevřel oči a uviděl Nevilla, stojícího u jeho lůžka, orámovaného červenou drapérií. Zapomněl na něj, ten teď na Harryho šokovaně zíral s otevřenou pusou. Potom Nevillův mozek vyslal signál do úst, “Aaaaaah!" zařval. Harry se okamžitě vrátil do své lidské podoby a dal Nevillovi ruku přes ústa, aby ten zvuk utlumil. Nevillovi oči byly obrovské, Harry pomalu odtáhl ruku z jeho pusy, Neville polknul a zkusil promluvit: “Ty...ty jsi... ty jsi..." “Pssst!" zasyčel na něj Harry. Zašeptal: “Nic neříkej! McGonagallová mě učí soukromně. Nikdo to nesmí vědět." Neville přikývl, oči už měl tak velké jako vždycky, jen jeho pusa byla stále otevřená. Najednou se rozhrnul závěs po Harryho pravici. Stál tam Ron a vypadal znepokojeně. Harry se k němu otočil, pak se podíval zpět na Nevilla a beze slov ho prosil pohledem, aby jeho tajemství nevyzradil. Neville nepatrně kývl, Harry nikdy opravdu nevěřil, že by Neville svoje slovo nedodržel, nějak věděl, že mu může zcela důvěřovat. “Děje se něco, Harry?" chtěl vědět Ron, dýchal nepravidelně. “Zase tvoje jizva?" Harry přikývl, ruku přitisknutou na hlavě, ačkoliv se bolest ztlumila, byla méně pronikavá. Překontroloval hodinky, bylo teprve půl sedmé večer. Ron musel vynechat večeři a zůstat v ložnici, aby mu byl nablízku. Harryho uvnitř píchlo, myslel na to, jaký je Ron skvělý přítel a jak málo si ho zaslouží. Dokonce i teď před ním svůj zvěromázský trénink skrýval, zatímco Neville o něm věděl. Ve skutečnosti, uvědomil si, Neville byl první osobou kromě McGonagallové a Brumbála, která ho viděla ve zvířecí podobě. Ani Ginny, která uhodla čím se zabývá, ho ještě neviděla a pořád si myslela, že se stane lvem. Samozřejmě, Neville si asi taky myslí, že je lev, došlo mu. Přehodil nohy přes okraj postele a zatápal na nočním stolku po brýlích. Ron si sedl vedle něj, stále vypadal znepokojeně. Potom Harry uslyšel malé vypísknutí a Ron řekl: “Dobře, miláčku, chceš jít ven?" a vytáhl Stříbřenku z košile, kde byla zachumlaná. Byla stále malá a tichá, ačkoli ji už od Bainbridge odstavili a Ron měl ve zvyku nechat koťátko lozit pod jeho košilí, když mohl. Občas v hodinách Harry slyšel z místa, kde seděl Ron, mňoukání, ten se tvářil jako nevinnost sama, zatímco profesoři přecházeli po místnosti a hledali zdroj zvuku. Teď držel malé kotě v rukou. Třelo si tvář o jeho dlaň a hlasitě předlo. Harry ho s úsměvem sledoval. Bylo nemožné se na koťátko neusmívat, zvláště na tohle.

Harry pozoroval Ronovu tvář, když se k ní sklonil - jeho výraz změkl kdykoli se na ni podíval a zřetelně ukazoval, jak propadnul tomu malému chlupatému klubíčku. Harryho Ronův vztah k Stříbřence překvapil. Co si pamatoval, Harryho zkušenosti s Ronem a jeho domácími mazlíčky se týkaly Prašivky, Errola a Pašíka. Prašivka samozřejmě nebyla skutečná krysa, ale zlý čaroděj Červíček. Nicméně Ron trávil dost času jejím urážením a stěžoval si na ni (ačkoli ho hrozně rozzuřilo, když si myslel, že ji Hermionin kocour Křivonožka sežral). Prašivka byla další, co mu odkázali, něco, co Ronovi připomínalo jeho rodinnou bídu (krysu zdědil po Percym). Errol ve skutečnosti nebyl Ronův, ale měl dovoleno ho používat. Byl poměrně starší a nosil jen nejmenší zásilky na krátké vzdálenosti. Papušík, na druhou stranu, měl elánu na rozdávání, ale Ron byl neustále frustrovaný jeho bláznivým chováním stejně jako skutečností, že mu jeho droboučká velikost znemožňuje přenášet velké zásilky, jak to v dřívějších letech dělal Errol. Teď ho tu máme, skoro neustále u sebe nosil toto malé stvoření, které mu bylo tak oddané, cukroval na ně staromódní něžnosti a dovolil mu, aby po něm lozilo. Když se Ron převlékal, Harry viděl, že má přes celé ruce, nohy, hruď a ramena škrábance. Když Stříbřenka šplhala po jeho šatech a její drápy se zaryly příliš hluboko, on sebou jen škubl a čekal, až mu dorazí na rameno, otře se o jeho tvář a zapřede mu do ucha. Poté co mezi nimi nastalo dlouhé ticho, přerušované jen Stříbřenčiným předením a mňoukáním, Ron řekl: “Hermiona by už měla být z večeře zpátky. Chceš nám říct, kvůli čemu tě ta jizva tak bolí?" Harry přikývl a polkl, zatímco stále sledoval koťátko. Kdyby jen můj život mohl být tak nekomplikovaný, pomyslel si. Jídlo, spaní, mytí, předení a koukání velkýma očima na někoho, kdo by mě hýčkal. Snažil se postavit a když se zdálo, že znovu spadne na postel, Ron ho chytil za ruku a podepřel ho. Stříbřenka mu seděla na rameni, drápy zaťaté do jeho hábitu, ale Ron to nebral na vědomí.

Když scházeli do společenské místnosti, Harry se těžce opíral o zábradlí. Našli Ginny a Hermionu, jak sedí v křeslech u ohně a vzrušeně hovoří o soubojích, ale když uviděli Rona a Harryho, přestaly. Obě dívky si stouply a úzkostlivě se na něj podívaly. “Harry!" řekla nejdřív Hermiona. “Co děláš venku z postele? Jsi bledý jako duch." “Běž zpátky do postele, Harry," přidala se Ginny a položila mu ruku na rameno, pak na tvář. “Nevypadáš dobře." Potom mu ruku přesunula na čelo, jako kdyby kontrolovala horečku, ale když se dotkla jeho jizvy, vykřikl, zavřel oči a odrazil jí ruku pryč. “Au..." zasténala, ale jakmile uviděla výraz na Ronově a Hermionině tváři, potlačila to. Hermiona vypadala velmi, velmi pochmurně. “Harry...to tvoje jizva, že?" řekla tiše. Otevřel oči, sklesle se na ni podíval a přikývl. Pak se otočil k Ginny, která si stále držela ruku. “Promiň Ginny," zamumlal. Pokrčila rameny a zdráhavě ruku pustila, jakoby se ho snažila přesvědčit, že ji to nebolí. Dopotácel se k jednomu z prázdných křesel u ohně a těžce se posadil. Jakmile si ostatní posedali okolo, začal mluvit slabým hlasem: “Voldemort teď jde po mudlech. Viděl jsem ho. Bylo to v podzemní dráze. Ona...vyletěla do vzduchu..." udeřil do opěradla židle, mračil se a pevně zavřel oči. Náhle je otevřel. Vzpomněl si. Věděl kde.

“Byl to Westminster."
“Westminster!" zaječela Hermiona. Ron a Ginny se po ní divně podívali, nevěděli co je na tom významného.
“Westminster," řekla znovu tiše. “To je blízko Parlamentu a Westminsterského opatství. A z náměstí Parlamentu se dostanete podél Whitehallu k Trafalgarskému..." Ale Harry si vzpomněl na něco jiného. Něco, co se týkalo jeho jména...proč se nemůže upamatovat? “Och, Harry, myslíš, že se zaměřil na Parlament?" Zavrtěl hlavou a podíval se do ohně. “Nemám ponětí. Viděl jsem...všechny ty lidi, čekající na nástupišti. Matky s...s dětmi...staří lidé..." polknul, v krku se mu usadil knedlík. “Harry," ozvala se Ginny tiše, “je nějaká naděje, že to... že to *byl* jen sen? Že se to ve skutečnosti nestalo?" Harry znovu zavrtěl hlavou. “Přál bych si to. Ale kdykoli mě jizva takhle bolí..." “Musíš jít za Brumbálem," vyskočila Hermiona. Harry vzhlédl k Ronovi a Ginny, kteří souhlasně přikývnuli. Znovu polkl, věděl, že mají pravdu. Vstal a šel k portrétovému otvoru, ostatní ho následovali. Otočil se a zvedl ruku, aby je zastavil. “Já...potřebuju jít sám. Počkejte tady. Prosím." Nejistě se po sobě podívali. ”Budu v pořádku. Opravdu. Bolest teď není tak hrozná. Prosím," řekl znovu. Přikývli a nechali ho jít. Ale jakmile byl na chodbě, uvědomil si, že přece jen nechtěl jít sám. Chystal se zadat heslo, aby se dostal zpět, ale uvědomil si, že nemá na mysli Rona, Hermionu nebo Ginny. Musel mluvit s někým jiným. Bezmyšlenkově se vydal dolů po schodech. Dolů, dolů, dolů... až se ocitl ve sklepení a zaklepal na dveře Snapeova kabinetu. “Alohomora!" zaznělo a dveře se náhle otevřely. Harry opatrně vešel do místnosti. Snape seděl u stolu a četl si eseje. Na stole bylo velké množství smotaných pergamenů. Pravděpodobně bude pracovat dlouho do noci. Měl by už vše udělané, kdyby nepřijal odpovědnost za Soubojnický klub, uvědomil si Harry. Snape na to zřejmě přišel taky. Vzhlédl k Harrymu a popuzeně vyštěkl: “Co je Pottere? Nemůžete se dočkat zítřejšího vyhodnocení soubojů? Dobře, pořád jste na prvním místě, jediný neporažený. Spokojen? Teď musím oznámkovat eseje. Měl byste jít." Ale Harry pořád stál ve dveřích a ztěžka se opíral o veřeje. “Pottere? Jste v pořádku?" Snape se pokoušel znít pořád nepřívětivě, ale moc se mu to nedařilo. Harry zavrtěl hlavou. “Já jsem…já jsem nepřišel kvůli výsledkům. Souboj mě vyčerpal, hlavně to překonání bolesti. Hara Kiri…" Snape se zamračil. “Ano, technicky v naší zemi není nezákonná, ale kdyby to vypadlo, jako by jste ji nemohl vydržet, souboj bych zrušil a vyloučil pana Malfoye z klubu.” “Nedělejte to,” řekl Harry mdle, cítíc se slabší a slabší. Snape vypadal opravdu starostlivě, což se snažil skrýt jízlivým úsklebkem. “Pojďte, Pottere,” řekl rázně, vstal a doprovodil ho ke křeslu u ohně. “K tomu křesla jsou,” dodal, přičemž se stále pokoušel udržet hulvátský dojem, ale z jeho hlasu vymizelo ostří. Harry se vděčně zabořil do křesla. Snape se znovu posadil za svůj psací stůl. Harry se rozhlédl po kanceláři. Nikdy si to tu ve skutečnosti neprohlížel, když sem přišel použít Myslánku nebo když se tu ukrýval pod neviditelným pláštěm. Kromě polic a poliček s přísadami do lektvarů, které byly pečlivě opatřeny štítkem, tu lemovaly stěny také tucty textů s lektvary, z nichž spousta nebyla anglicky a dokonce ani psána latinkou. Podle vzhledu několika textů poznal řecká písmena, cyrilici, některé mohly být čínsky nebo japonsky a o ostatních usoudil, že jsou to starodávné runy - jednoduše proto, že je nepoznal. V rohu za Snapem stálo koště, zdálo se být staré a pomalé. Pak si Harry uvědomil, že Snapeovy hábity jsou na okrajích dost roztřepené, špičky bot, které mu vyčuhovaly zpod černého pláště, vypadaly odřeně a zablácené. Nebyly tu žádné fotografie mávajících členů rodiny, přátel nebo podobizen studentů, kteří by poslali podepsaný obrázek s pozdravy a poděkováním - dokonce ani těch ze Zmijozelu. Byla to kancelář osamělého muže. Samotáře. “Nevím, jestli vám Sirius řekl o mém snu. V noci o Vánocích,” řekl náhle Harry. Snape se na něj nezúčastněně podíval. “Ano.” Jeho tvář neodrážela žádné emoce. “Tedy,” pokračoval Harry, “viděl …viděl jsem Vás. Vypadal jste jako Lucius Malfoy. Viděl jsem, jak jste odtáhl Karkarova a Draca Malfoye od Smrtijedů a Voldemorta. Pak, když použil smrtící kletbu, nevěděl jsem… nevěděl jsem, kdo zemřel…” Harry se snažil, aby mu hlas zněl vyrovnaně, ale bylo to těžké. Chtěl, aby věděl, že je rád, že to byl Karkarov, ale nezdálo se mu to vhodné. Pokoušel se říct, jak se mu ulevilo, když zjistil, že to nebyl Snape, ale nějak ta slova nemohl vyslovit. “Karkarov byl hlupák. A zbabělec,” řekl Snape hořce. “Ale nezasloužil si zemřít. Ne takhle.” Harry přikývl. Nikdo si takovouto smrt nezasloužil. Pomyslel na Cedrika. Vybavil si Snapea, držícího jeho matku, jak plakal, její zelené oči zíraly na noční oblohu, jejíž souhvězdí bylo umocněno Znamením zla… “Měl jsem další sen,” řekl nečekaně. “Pán zla?” otázal se Snape znepokojeně. Harry přikývl. “Kde?” “V Londýně. Westminsterská stanice metra. Blízko Parlamentu. Byla - byla plná lidí, kteří šli večer domů. Vyletěla do povětří.” Harrymu se zadrhl hlas. “Byly tam malé děti…” Snape ho přerušil. “Dost.” Vstal a přešel ke krbové římse. Z keramické misky, která byla vedle něčeho, co vypadalo jako naložená ropucha v láhvi, vzal jakýsi prášek a vhodil ho do ohně. Pak řekl: “Remus Lupin.” Plameny zezelenaly a o chvíli později se objevila Siriusova hlava uvelebená v topeništi mezi uhlím. “Ahoj, Severusi. Och, ahoj Harry. Nečekal jsem, že tě uvidím. A kdybys zavolal v tuhle dobu zítra, nezastihl bys mě. Nebo Remuse, samozřejmě. Příští tři noci je úplněk. Remus je teď v práci. Proč jste volali?” Snape Harrymu pochmurně pokynul. Obrátil se k plamenům. “Měl jsem další sen.” Sirius vypadal velmi polekaně. “Pověz mi o tom.” Harry mu to popsal, lidi

ve stanici, přijíždějící vlak, vidinu Voldemortovy tváře, výbuch i probuzení s bolavou jizvou. “Siriusi,” řekl Snape, jakmile Harry skončil. “Když jsem byl u Vás, neviděl jsem jeden z těch mudlovských výmyslů, jednu z těch - televizí? Můžeš z toho získat nějaké informace? Nebo z rádia?” “Zkusím obojí, televizi i rádio. Můžu vám zavolat zpátky?” Snape přikývl. Siriusův obličej zmizel z plamenů, a ty se vrátily ke své normální červeno-oranžovo-žluté barvě. Harry se zmateně otočil na Snapea. “Oni tam mají elektřinu?” Snape se podíval na Harryho, jakoby byl strašně naivní. “V kouzelnickém světě pro Remuse Lupina není práce, stejně jako pro Siriuse Blacka. Remus bydlí v bytě v Manchesteru a pracuje jako noční hlídač ve skladišti. Když je o úplňku v práci, zavře se ve skladišti. Pokud je Sirius poblíž, zůstává s ním v psí podobě. Jeho zaměstnavatelé mu kvůli bezpečnosti dali i zbraň. Když je úplněk, vloží Sirius do zbraně speciální náboje - vyrobené ze stříbra. Remus ho přinutil, aby mu slíbil, že kdyby se zdálo, že se může dostat ven nebo někomu ublížit, tu zbraň použije.” Harrymu chvilku trvalo než si uvědomil, že si Snape, Sirius a Lupin konečně říkají křestním jménem. Pak mu došlo, o co Lupin Siriuse požádal. “On chce, aby ho Sirius zastřelil?” zašeptal. “Stříbro je jediná věc, která dokáže vlkodlaka zabít, Pottere,” řekl Snape věcně. Harry přikývl, prohlížel si ruce a snažil se představit si svého nejlepšího přítele, jak ho žádá o to samé. Kdyby po něm Ron chtěl, aby ho zabil, byl by schopný to udělat? Souboje jsou jedna věc, ale tohle… Zdálo se, že se čas vleče, ale poté, co Harry zkontroloval hodinky, zjistil, že je to jen pět minut od doby, co Siriusova hlava zmizela z ohniště. Náhle byl zpět. “Severusi, Harry, mám špatné zprávy,” začal. “Stanice metra…Westminster… je to zlé. Těla budou vynášet celou noc. Je to na všech kanálech a taky to jediné, o čem se mluví v rádiích. I hudební stanice přerušily vysílání muziky a hlásí o tom. Až dosud vytáhli dvacet dva těl a dostali ven devět lidí, kteří přežili - ale všichni jsou na tom špatně. Jsou v kritickém stavu, převážejí je do nemocnice helikoptérou. Premiér nařídil evakuaci budovy Parlamentu, je sice nedělní noc, ale vždycky se tu najdou nějací vládní trubci, kteří neustále dřou někde v kancelářích. Na místě je i Scotland Yard …samozřejmě nic nenajdou. Pravděpodobně bych se mohl přemístit dolů do tunelu podívat se, jak to tam vypadá, ale netroufám si, když je kolem mudlovská policie. Na každé policejní stanici v okolí pořád visí moje fotka. Naštěstí to ze mě dělá v Remusově sousedství typického obyvatele…” “Jak řekneme Ministerstvu kouzel, že to byl Voldemort?” chtěl vědět Harry. “To neuděláme. Popletal nechce připustit, že s jeho návratem neměl pravdu. Půjdeme za médii. Mám kontakt, který určitě zajistí, že se v Denním Věštci objeví spojitost s Voldemortem, aniž by ovšem bylo zmíněno tvoje jméno, Harry. Poslední, co potřebujeme je, aby Voldemort věděl o tvých snech.” Sakra! pomyslel si Harry. Draco Malfoy o nich ví. A já si pořád nejsem jistý, na čí straně doopravdy je… “Och, a Severusi,” pokračoval Sirius. “Tajný agent má ty vzorky. Obdržíš je zítra. Jak dlouho ti zabere provedení testu?” “Potrvá to asi třicet šest hodin,” odpověděl Snape. Harry se zamračil. “Jaký test?” “No, Harry, sám jsi navrhl, že musíme zjistit něco o Krumovi,” osvětlil mu to Sirius. “Ale,” ozval se zmateně Harry, “myslel jsem, že ty vzorky vezmeš ty. Říkal jsi to.” “Nebylo to možné, Harry. Krumovi od minulého léta vědí, jak jako pes vypadám.” To znamená, že Viktor Krum ví, uvědomil si Harry. Další možný problém. “Musel to být někdo jiný.” Harry se chystal říct: Ale prozradil jsi, že jsi neregistrovaný Zvěromág … když si náhle uvědomil, že ví, jak byly ty vzorky získány. *Pokud Vám nevadí plnit příkazy zastaralého řádu …* Najednou taky věděl, kdo byl oním kontaktem do Věštce… “V každém případě Vám pošlu všechny mudlovské noviny o tom útoku, které se mi dostanou do rukou. Ti mizerové na Lodní ulici se z toho poserou…och, promiň mi, Harry…” Harry se ušklíbl. “Je mi patnáct, Siriusi, ne pět.” Sirius se na něj usmál. “Máš pravdu. Měl jsem ten dojem, když jsem tě naposledy viděl… Dobře. Nevidím na obrazovku, kde vysílají nějaké nové zprávy. Kéž by měl Remus něco lepšího než devítipalcovou černobílou…a ráno ze všeho nejdřív půjdu do stánku s novinami. Pošlu je po Remusově sově. Je pěkně silná, může vzít celkem velký náklad. Už jste to řekli Brumbálovi?” Snape se do toho vložil. “Já mu to řeknu. Harry si potřebuje odpočinout, dnes odpoledne jsme měli Soubojnický klub.” Sirius se na Harryho usmál. “Takže! Jak ti to jde?” Snape odpověděl dřív, než stačil otevřít ústa. “Po třech týdnech a patnácti soubojích patnáctkrát zvítězil. Je jediný, kdo nebyl poražen.” Jeho hlas byl nevýrazný a bez emocí. Harry se na něj zmateně podíval. “Harry překonal docela dost bolesti. Draco Malfoy na něj použil kletbu Hara Kiri. Je vyčerpaný.” Sirius zalapal po dechu. “Hara Kiri? A ty jsi ji prostě - překonal?” Tentokrát ho Snape nechal odpovědět. “Ano, ale později jsem se cítil jako … jako bych sotva mohl chodit.” “Dobrá, udělej, co říká Severus a odpočiň si. Vypadá to, že s Brumbálem může mluvit on. Mohl bych mu taky zavolat, než se vrátím k sledování médií. Dávej na sebe pozor, Harry. Půjdeš nahoru k Brumbálovi teď, Severusi?” Snape odpověděl kladně. “Dobrá, dávám ti několik minut, aby ses dostal nahoru než zavolám. Dobrou noc, Harry.” “Dobrou noc,” řekl svému kmotrovi. Ten pak zmizel. Náhle si Harry uvědomil, že se stalo něco velmi podivného - když Snape mluvil se Siriusem, zmiňoval se o něm jako o *Harrym*. Dvakrát. Bylo to skoro tak zvláštní, jako slyšet vyslovovat svoje křestní jméno Malfoye. Pak přemýšlel o Siriusově reakci na to, že překonal kletbu Hara Kiri a také o Snapeově a Malfoyově odezvě. Jak to, že to dokázal? Proč hned napoprvé skoro překonal kletbu Imperius, když ji na něj předešlý rok použil Skrk? “Jak to, že to dokážu?” řekl najednou nahlas, neschopen zastavit myšlenky, které se mu draly na jazyk. Vzhlédl ke Snapeovi. “Myslím … můžete se na to zeptat ředitele? Já… já tomu nerozumím. Je to stejné jako být Hadím jazykem? Je to něco, co jsem převzal od Voldemorta, když se mě pokoušel zabít? Bylo to jako… jednou nám Moody řekl, že bychom to mohli zvládnout, pokud je naše mysl dost silná … věděl jsem, že to můžu dokázat. Loni, když jsem byl na hřbitově…” ale chvíli nemohl pokračovat, protože se mu vybavily některé strašlivé detaily toho dne. “Chci říct…Voldemort na mě použil dvakrát kletbu Cruciatus a bylo to…” Potřásl hlavou. “Potom jsem nemohl pořádně dýchat, jak to bolelo. Ale teď vím, že nějak můžu zastavit některé druhy bolesti – dokázal jsem to.” Snape se po něm bezvýrazně podíval. Zatímco na něj Harry naléhavě hleděl, mezi nimi se rozprostřelo ticho. Nakonec Snape tiše řekl: “Nevím, Pottere. Můžu se zeptat ředitele.” Byl zase Potter. Harryho křestní jméno vyslovil jen pokud se o něm zmiňoval třetí osobě, ale ne když to adresoval jemu… Harry přikývl a následoval Snapea ven do chodby, pohlédl krátce přes rameno na hromadu pergamenových svitků na Snapeově stole - bude teď muset být vzhůru celé hodiny než to dokončí. Tiše společně došli do vstupní haly. Odtud Snape vystoupal po dalším schodišti - stranou od toho mramorového, vedoucího do Nebelvírské věže, aniž by se na Harryho ohlédl nebo cokoliv řekl. Harry tudy k Brumbálově kanceláři nikdy nešel.

Možná znal Snape zkratku. Najednou se opět cítil slabý. Opřel se o kamennou stěnu, sledujíc malé černé tečky před očima, které se zvětšovaly a zvětšovaly, míchaly se, jedna polykala sousedku polykající další sousedku, pozoroval je, jak tančí ve víru vzorů, jak se rozpínají dokud nezastřely mihotavé světlo pochodně…

“Aaaaaaaa!” zaječel Harry. Úplně promočený se roztřásl. Ledová voda mu z vlasů v potůčcích stékala po tvářích, jeho hábit fungoval jako potrubí, kterým mu teď voda stékala do bot. Brýle pokrývaly kapky vody, zastřely mu výhled. Také něco vdechl, což ho nutilo kašlat a prskat, zatímco ležel na studené kamenné podlaze ve vstupní hale. “Jupíííííí!” Protiva létal po chodbě a radostně se chechtal, jednou napravo nahoře, teď nahoru dolů, nyní se točil ve spirále okolo obvodu chodby. Harry se na něj podíval - stále tu poletoval a ho přitom napadl zvláštní nápad: Na koštěti by to mohl být dobrý fígl…Podíval se na své boty, při každém kroku mu v nich čvachtala studená voda. Rozhlédl se, pak si sundal brýle, dotkl se jich hůlkou a řekl: ”Impervious.” Jeho brýle byly najednou suché, nasadil si je a znovu se rozhlédl po vstupní hale, cítil se podivně ostražitý. Protiva mu zřejmě udělal laskavost, tahle improvizovaná studená sprcha se zdála být tím pravým, co ho probralo. Pak mu najednou tak zakručelo v žaludku, jak se to od doby, co Dudley začal svou dietu, když Harry ukončil třetí ročník, do příchodu dortů od paní Weasleyové a jeho přátel, ještě nestalo. Divoký, živočišný zvuk, utvořený kdesi hluboko uvnitř jeho já. Divoký zvuk…. Usmál se nahoru na Protivu, který ve vzduchu stále předváděl své akrobatické kreace. “Díky Protivo. Myslím, že tohle bylo přesně to, co jsem potřeboval.” Obrátil se k mramorovému schodišti, které by ho mělo dovést do Nebelvírské věže (čvacht! čvacht!) pak ale usoudil, že to co opravdu potřebuje, je jít si do kuchyně pro něco k jídlu. Jenže Protiva byl zděšen, že mu někdo za jeho rošťárnu poděkoval. “Díky! Já ti pustím na hlavu balónek s vodou a všechno co dokážeš říct je DÍKY? Co se stalo s 'Odprejskni, Protivo?' Neřekneš mi žádnou nadávku? Žádnej 'darebák', žádnej 'blbeček', dokonce ani 'jdi ode mě pryč'?” Ale Harry se na něj jen usmál, odhrnul si mokré vlasy z čela, prošel dveřmi a sešel po schodech dolů do kuchyně. Protiva letěl za ním, trpěl útokem na svou duchařskou nedostatečnost. “A CO TŘEBA 'JDI K ČERTU, PROTIVO'?” otočil se k němu Harry krátce, než zavřel dveře. “Ale kdybys mohl, těžko bys byl tady, nebo ne?” řekl nevzrušeně. Zavřel před ním a usmíval se, když zaslechl, jak tím Protivu naštval. Jeho výkřik, “Áááááááááá!” byl určitě slyšet po celém hradě a nepochybně se už chystal na někoho jiného, někoho, koho mohl účinněji popichovat.

Harry sestupoval po schodišti, až přišel k zátiší s ovocem. Poté, co polechtal hrušku a ta se změnila na kliku, otevřel dveře do kuchyně - žaludek se mu začal svírat hlady, když jeho nos ucítil tolik lahodných vůní a ta část mozku, která je za to odpovědná ho nabádala “jez.” JÍDLO. Nikdy se necítil tak hladový. Nikdy nechtěl jídlo tak moc… Úklid po večeři byl v plném proudu. Skřítci používali mycí kouzla na pánve a poháry a ty pak čisté létaly po celé místnosti. Harry zahlédl Dobbyho a skřítku co vypadala skoro jako Winky - i když ne docela, také měla velké hnědé oči a nosila oblečení, ale vypadal že jí to těší. Měla na sobě něco, co vypadalo jako šaty pro velkou panenku nebo malé dítě. Byly růžové s měkkým bílým límečkem a malou žlutou kachničkou přes hrudník. Menší žluté kachničky pochodovaly na části obruby, která jí končila pod koleny, takže to hrozilo vypadat jako miniaturní plesové roucho. Na hlavě měla bůhvíproč naprosto nevhodnou lyžařskou čepici s vystřiženými dírami pro uši. Čepici zdobily zelené, oranžové, fialové a červené vzory. Nosila různé ponožky, stejně jak to dělal Dobby, jednu kostkovanou červeno-šedo-černou barvou a druhá byla béžově hnědá se smyčkovým vzorem. Dobbyho tvář se skoro rozdělila ve dví, tak široký byl jeho úsměv, když uviděl Harryho. “Harry Potter! Harry Potter přišel navštívit Dobbyho!” jásal svým pištivým hlasem a vzrušeně kolem Harryho poskakoval. Harry se na něj usmál. “Harry Potter se musí s někým seznámit! Tohle je Biddy.” Biddy se nervózně usmála a malinko se uklonila. “Ahoj Biddy,” pozdravil ji Harry. “Tak, ty ses rozhodla, že na Nový rok požádáš o oblečení. To je skvělé!” Biddy sklopila pohled a usmála se, ale vypadalo to, že se pokouší to nedělat. Červená se? zajímalo Harryho. To nedokázal říct. Dobby se postavil vedle ní a na paži jí položil svou ruku. “Biddy si nejdřív oblečením nebyla jistá. Ale Dobby a Biddy se - chystají se vzít a založit si rodinu…Dobby Biddy řekl, že chce být jenom s dalším svobodným skřítkem!” Harry otevřel pusu. “Dobby! To je skvělé! Gratuluji. Ale - těžko si můžeš vzít každého skřítka, který si řekne o oblečení. Jak jsi přesvědčil ostatní?” “Ach, oni o tom přemýšleli už dlouho. Jsou jako já, ale nechtějí to říct. Ostatní skřítci…” Dobře, pomyslel si Harry. Dobby mu nepotřeboval říkat, jací jsou ostatní skřítci. “Dobby, myslíš, že bych mohl dostat něco k jídlu? Zmeškal jsem večeři a jsem hladový.” Dřív než si to uvědomil byl Harry usazen a přibližně patnáct domácích skřítků mu doneslo šest druhů masa (tři druhy hovězího), čtyři druhy zeleniny, tři bochníky chleba a několik pohárů dýňové šťávy. Harry se zasmál a zavrtěl hlavou. Sáhl pro chleba a ukrojil si krajíc. “Posadíš se se mnou Dobby?” zeptal se Harry zdvořile. “Počkat, ještě je tu někdo jiný, kdo by rád poznal Harryho Pottera.” Dobby s prásknutím zmizel a Biddy se vrátila k práci. Vypadala trochu rozpačitě, když se na ni Harry díval a tak toho nechal (ačkoliv ho domácí skřítka, která se stane Dobbyho ženou, fascinovala) a soustředil se na řešení problému, jaké jídlo bude další v pořadí. Snědl trochu ode všeho, zdálo se, jako by nejedl celé roky…

Když cítil, že už se do něj nevejde ani jeden drobek, zjevil se Dobby společně s dalšími pěti skřítky. Dobby mu je představil jako Blata,Tiggy, Pinny, Quiffa a Zenanu. Všichni měli zajímavé kombinace oblečení (přinejmenším věci z látky, které používali jako oblečení, takové, jako byl Dobbyho čajový ubrousek. Harry si pomyslel, že Tiggina sukně vypadá vyrobená ze stínidla lampy pokrytého několika ochrannými dečkami na nábytek). Poté, co byli představeni, se skřítci rozutekli, aby pomohli ostatním v uklízení. Harry se otočil k Dobbymu a zeptal se: “Kde jsou ostatní? Myslel jsem, že jsi nám říkal o devíti.” Dokonce včetně Biddy, tu bylo vedle Dobbyho oblečených jen šest skřítků. Dobby vypadal poněkud rozpačitě. “Dobby se omlouvá, Harry Pottere. Tři změnili názor. Ale sedm svobodných skřítků v Bradavicích je lepší než žádný!” zvolal s úsměvem. Harry byl rád, že tu není Hermiona. “Řekl bych, že máš pravdu Dobby. Mají velké štěstí, že tě mají. Můžeš jim ukázat jak to chodí a vzít je s sebou, až budeš mít volný den. Proveď je po Prasinkách.” Dobby znovu vypadal rozpačitě. “Tedy, Harry Pottere, Dobby to není schopný to udělat, protože….si

nikdy nevzal volný den. Den Svatého Štěpána byl jeho úplně první…" "Dobby!" řekl Harry, přičemž se snažil, aby to vyznělo přísně, ale moc se mu to nepovedlo. "Brumbál ti dal jeden den měsíčně. Měli bys ho využít! Jaký příklad to ostatním dáváš?" Dobby se ušklíbl, podíval se dolů a šoupal nohama po podlaze. Harry si povzdechl. "Dobře. Příští návštěva Prasinek je desátého února. Pojďte do Prasinek se mnou a mými přáteli. My Vám to tam ukážeme. Slibuješ? Ujistíš se, že Biddy a ostatní půjdou taky?" Dobby se na Harryho vděčně usmál, jako by ho zachránil před ním samotným. "Dobby slibuje Harry Pottere! Slibuje! Jde říct ostatním, že půjdou s Harry Potterem do Prasinek!" a s prásknutím zmizel z kuchyně, Harry se tomu usmál a znovu zavrtěl hlavou.

Po jídle se cítil mnohem lépe, ale stále byl rozhodnut vynechat schůzi prefektů. Nedokázal si představit, že by Roger nebo ostatní havraspárští k němu byli příliš zdvořilí po tom, co se stalo v Soubojnickém klubu. Řekl Ronovi, co mu Sirius pověděl o zprávách a poslání novin a požádal ho, aby mu dal vědět až se Hermiona vrátí ze schůze. Pak šel zpátky do postele, vzal s sebou Sandy a upadl do hlubokého, hlubokého spánku. Jestliže se mu zdály sny, nepamatoval si je…čemuž dával přednost. Jako obvykle se příští ráno chystal běhat, šel do společenské místnosti, kde se setkal s Hermionou, aby se rozcvičil. Nemluvili. Zatímco se protahovali, Hermiona na něj vrhala kradmé pohledy, ale on dělal, že si toho nevšímá. Když dorazili do vstupní haly, zjistili, že už bylo vyvěšeno nové umístění v soubojích, hned vedle famfrpálových výsledků. Zatím byl Nebelvír mírně vpředu s třemi sty deseti body, zatímco Zmijozel porazil Mrzimor dvě stě devadesát ku čtyřiceti. Havraspár nad Mrzimorem vyhrál už začátkem podzimu, dvě stě deset proti padesáti. Harry si ani nebyl jistý, jestli ho Famfrpál ještě někdy bude zajímat. Bez zájmu si prohlédl výsledky soubojů.

Místo 1. / Vítězství 15: Potter
Místo 2. / Vítězství 14 (Remíza): Grangerová, V. Weasleyová
Místo 3. / Vítězství 13 (Remíza): Spinnetová, Malfoy
Místo 4. / Vítězství 10: Davies
Místo 5. / Vítězství 8 (Remíza): Johnsonová. L. Quirke, R. Weasley
Místo 6. / Vítězství 7 (Remíza): Crabbe, Goyle, N. Quirková, G. Weasley
Místo 7. / Vítězství 5 (Remíza): Finch-Fletchley, Bulstrodová
Místo 8. / Vítězství 3 (Remíza): Abbottová, MacMillan
Místo 9. / Vítězství 2: Changová
Místo 10. / Vítězství 1: Creevey
Místo 11. / Vítězství 0 : Brocklehurstová

Harry tomu věnoval lhostejný pohled, už se to nezdálo důležité. Voldemort byl v Londýně a náhodně zabíjel lidi, ne jenom bývalé Smrtijedy jako byl Karkarov. Nikdo teď nebyl v bezpečí. Žádné místo nebylo bezpečné, s eventuální výjimkou Bradavic. Hermiona si umístění také prohlédla a zamračila se. "Podívej," řekla tiše hlasem, který používala, když přemýšlela nahlas nad nějakým matematickým problémem. "Jediný, koho jsem neporazila jsi ty, Ginny nevyhrála jenom nade mnou a Vy oba jste přemohli Malfoye…" "Hermiono, mohla bys to probrat později? Jinak půjdu běhat bez tebe…" Odtrhla se od pergamenu, vypadala rozpačitě. "To jenom…" "…že jsi zvyklá dostávat plný počet bodů? Nebereš druhé místo?" Sklonila hlavu, stáhla rty do tenké čárky, ale koutky úst se mírně usmála. "Aspoň že ten, po kom jsem druhá jsi ty. Kdyby to byl Malfoy…" Harry se usmál. "Utkáš se s ním příště. Můžeš mu to vrátit za všechny urážky co ti řekl…" Vypadala zamyšleně. "Víš, nevadí mi, že o mě mluví jako o mudlovské šmejdce. Chci říct, protože jsem vyrostla v mudlovském světě, neznamená to pro mě to samé jako pro Rona a Ginny. Jde jenom o *způsob* jak to Malfoy vysloví, jako by řekl, že jsem snědla něco, co vypadlo ze záchodu nebo tak nějak…" "Hermiono!" Harry udělal obličej. "Ach, ty víš co myslím. Myslíš na nejnechutnější věc a vyplníš tak mezeru. To je to, co mě uráží. Jeho tón, ne slova…"

Harry se na ní podíval, opravdu jí ubližuje, když Malfoy říká takové věci, došlo mu. Byla dost silná na to, aby to dokázala zakrýt, ale skutečně ji to hluboce zasáhlo.Většinou to byl Ron, kdo vyletěl, když k tomu došlo a kvůli její obraně zaútočil na Malfoye. Harry si myslel, že to bylo proto, že Ron byl na tuto *nadávku* citlivější než on. Proč si toho nikdy předtím nevšiml? Ron vůbec nikdy nezaváhal vystoupit na Hermioninu obranu, když byla napadena. Všimla si toho? zajímalo ho. Nebo se na tyto činy dívala jen jako na jednání věrného pejska, jejího společníka a ochránce? Poté co skončili s během a znovu se protáhli, vydali se osprchovat a převléknout. Malfoy nebyl ve vaně, když Harry přišel. Musel vstát za svítání, aby se mohl vykoupat bez toho, že někdo zahlédne jeho paži, pomyslel si Harry. Doufám, že se vůbec nevyspí.

Když pak s Ronem a Hermionou seděl u nebelvírského stolu a snídali, Harry nad hlavou uslyšel šustot křídel a vzhlédl vzhůru ke stropu Velké síně. Obloha, dnes v barvě bílého mušelínu - typicky zimní, byla nyní zaplněná hnědými, černými, šedými a zlatohnědými sovami, létajícími sem a tam, hledajíc jednotlivce, které měly najít, balíčky házely do klínů a pak si studentům sedaly na ramena, zatímco jim z nohou sundávali pergameny. Jedna sova s červenohnědými křídly, velká jako vrata od stodoly, Harrymu do klína upustila obrovský balík novin převázaný provázkem, menší zlatohnědá sova přinesla Hermioně předplaceného Denního Věštce. Obvykle četla kouzelnické noviny během snídaně s bezstarostným výrazem, přelétla přední stranu, zběžně si přečetla další stránky, jestli je tam něco o pokroku v přeměňování nebo kouzlech, dala Ginny horoskop a Ronovi část zabývající se Famfrpálem. Ale dnes zůstala nevěřícně zírat na titulní stránku, mračila se tak moc, že se jí na čele udělaly dvě hluboké rýhy. Ona a Ron seděli naproti Harrymu. Ron se na ni podíval. "Co je?" chtěl vědět hlasem, který nepoznávali. Sebral jí noviny. "Hermiono, tady o

Wesminsterské stanici metra nic není…" "To je přesně ono!" zašeptala. "Tady o tom nic není! Popletal musel ten článek zrušit!" "No," řekl Harry pevně, "ale z mudlovského tisku to vygumovat nedokázal." V ruce držel noviny, co sebral z vršku hromady, kterou mu poslal Sirius. Titulek hlásal: 43 MRTVÝCH,19 ZRANĚNÝCH ÚTOKEM NA STANICI METRA PARLAMENTU.Ginny, která seděla vedle něj, mu je sebrala. "Ach Harry." vydechla, když začala číst. Harry Hermioně a Ronovi podal každému jedny a pak si vzal jiné.TERORISTICKÝ ÚTOK NA PODZEMNÍ DRÁHU, oznamoval titulek. SKOTŠTÍ SEPARATISTÉ SE PŘIHLÁSILI K ODPOVĚDNOSTI ZA BOMBU VE WESTMINSTRU, říkal další. SKUPINA PALESTINCŮ SE ZASLOUŽILA O SMRT 46 LIDÍ NA ZASTÁVCE METRA. "Čtyřicet šest?" zeptal se Ron. "Myslel jsem, že jich bylo čtyřicet tři." "Ty moje tvrdí čtyřicet devět." ozvala se Hermiona. "A připisují to Pákistánským náboženským fanatikům …" "Afghánským," řekla Ginny, dívajíc se do odlišných novin. Harry zvedl další. "V těchto se tvrdí, že se k tomu přihlásili katolíci i protestanti ze Severního Irska." Ginny vzala z hromady jiné. "Padesát dva mrtvých a Scotland Yard mluví o Kolumbijském drogovém kartelu." "Co je to kartel?" "Něco jako Smrtijedi. Skupina lidí, kteří dělají pro drogového krále. Mají pro distribuci drog síť." Harryho hlas zněl, jakoby nebyl jeho. Tolik mrtvých lidí, pomyslel si. A všechny tyto nechutné skupinové frakce, tak dychtivé se k tomu přihlásit, policii stačí ukázat prstem na lidi, o kterých ví, že nesnáší společnost, lidi, kteří pravděpodobně provedli spoustu strašných věcí, za něž nikdy nebudou potrestáni. Harry si vzpomněl na čarodějky a kouzelníky, mluvící ztišenými hlasy o Voldemortově předchozí vládě teroru. Nezapomněl, že když Červíček Siriuse křivě obvinil z vraždy, kterou provedl sám a povraždil ulici plnou mudlů, Ministerstvo kouzel rychle přijelo na místo, všude rozeslalo paměťová kouzla a Siriuse strčilo do Azkabanu bez soudního procesu. Ale i tak, tenkrát zemřelo jen tucet lidí, ne takové množství jako v podzemní stanici. Myslel na Moodyho, který jim říkal, že mudlové jsou mnohem nebezpečnější než kouzelníci, protože zabili víc lidí. Voldemort jim úspěšně konkuroval.

Náhle Sandy pod hábitem zasyčela: "Griffin se potká s hadem." Jako v Myslánce. Mínila tím znovu Nebelvír se Zmijozelem? A pokud ano, koho tím myslela? "Ach Harry!" řekla Ginny znovu. Harry na ní pohlédl. Vypadala mnohem zděšeněji než předtím. "Podívej…" a podávala mu noviny, které právě četla. Sledoval její prst přejíždějící po odstavci. "Přečti to." požádal ji Harry, když na ně vrhl letmý pohled. "Stanice BBC," četla Ginny tiše, "ohlásila, že když se záchranáři konečně dostali ke stanici, na jedné zdi našli napsáno podivnou zelenou látkou slovo POTTER. Poté co o tom BBC přinesla zprávu, policii se k zodpovědnosti přihlašuje množství předtím neznámých skupin. Mezi jinými to jsou: Pohani Obnovující Trvale Temnou Existenci Radikálů, Pachtýřští Odpůrci Tabákových Trasků Experimentujících s Rakovinou a Propagátoři Obětavé Tradiční Turistiky Explicitního Rázu" Ron se rozesmál. "To je hustý! Propagátoři Obětavé Tradiční Turistiky Explicitního Rázu …! "To není legrace!" vyštěkl na něj Harry. Ronova tvář okamžitě zvážněla, vypadal jako čtyřletý klučina, kterému právě vyhubovali. "Promiň Harry," zamumlal a uši mu zčervenaly. Na druhé straně stolu, George konečně vzhlédl od snídaně a uviděl, jak jsou ponoření do novin - byly rozložené všude. "To jsou mudlovské noviny? Co s nimi pak uděláte?" Harry je znovu poskládal a pokoušel se je srovnat do rozumné hranice. Georgovi neodpověděl. Harry vzhlédl, všichni čtyři seděli na konci stolu, patřícímu jejich koleji, nejblíže profesorům. Snape byl jen o pár yardů dál, právě pil. Podíval se na něj přes svůj pohár, nenápadně kývl, potom vstal a prošel dveřmi, umístěnými hned vedle těch, které vedly do místnosti, kde Harry míval svůj zvěromážský trénink. Aha! pomyslel si Harry. Sandy před tím mluvila o něm a Snapeovi… Harry poprosil Rona, aby mu do Lektvarů vzal jeho ruksak.

Tíha balíku ho táhla k zemi. Lupin musí mít opravdu silnou sovu, napadlo ho. Když odcházel, zachytil Hermionin pohled, vypadala velice znepokojeně. Pak se podíval na Ginny a pocítil vnitřní neklid, četla Hermionin výtisk Denního Věštce a žvýkala toast. Věděl něco Draco Malfoy o Westminsterského útoku? lámal si hlavu. Nebo Lucius Malfoy? Vešel do vstupní haly, a potom dolů po schodech do sklepení. Jakmile vstoupil do učebny Lektvarů, uviděl, že dveře Snapeovy kanceláře už jsou otevřené a on sedí za svým stolem. Vedly dveře z Velké síně do nějaké tajné chodby, která byla zkratkou do jeho kabinetu? přemýšlel. Musí tu být mnohem víc skrytých průchodů než o kterých věděli pánové Náměsíčník, Tichošlápek, Červíček a Dvanácterák, když vyráběli svou mapu, napadlo ho. Jakmile vešel do kabinetu, Snape na dveře namířil hůlku a ty se zabouchly. Harry mlčky položil hromadu novin na stůl. Z hora vytáhl jedny, které neviděl a posadil se do stejného křesla u krbu, jako předešlý večer. Seděli tiše, listovaly články, zprávy o zraněních byly čím dál tím bizardnější. Poté co si přečetl zprávu o další skupině, hlásící se k útoku a tvrdící, že to oni se podepsali na zeď stanice slovem POTTER (Příznivci Občanské Tak Trochu Extrémistické Republiky - opět skotská skupina), se Harry podíval na Snapea, který se nad směsí nesmyslných příběhů divoce mračil. Nevěděl, co si Snape myslel o mudlovských novinách před tím (pravděpodobně nic moc), ale tohle jeho mínění rozhodně nevylepšilo. "Největší ztráty na životech jsem viděl v Timesech." ozval se tiše Harry. "Čtyřicet sedm mrtvých dospělých a dvanáct dětí - dvacet sedm lidí je stále v nemocnici, z nichž pravděpodobně ještě polovina do dvou dnů zemře." Snape přikývl, odložil noviny do kterých se díval, bubnoval svými dlouhými prsty do desky stolu a zíral do prázdna. Náhle zazvonil zvonek, ohlašující první vyučovací hodinu a Harry vyskočil. "Zmizte." řekl Snape najednou. Nebyl hrubý, Harry ho chápal. Nemohl riskovat, že by ho tu zahlédli, klábosícího se Snapem, jako by byli přátelé (byli přátelé?) - zejména Zmijozelští, kteří sem měli přijít na hodinu. Do druhého zvonění, oznamujícího začátek hodiny měl jen pět minut. Snape mávnul hůlkou směrem k rozházeným novinám, ty se samy poskládaly do nejúhlednější hromádky, jakou by lidská ruka kdy dokázala vytvořit a slétly do skříňky za jeho stolem - ta se zavřela a zamkla. Opravdu šikovné, pomyslil si Harry. Spěchal ze Snapeovy kanceláře ven, přesunul se do zadní části třídy a posadil se. Ospale si položil hlavu na paže a čekal, až dorazí ostatní.

Zřejmě si musel zdřímnout, protože ho skutečně vyděsilo, když uslyšel zařvat důvěrně známý hlas: "Pottere!" Snažil se otevřít oči a zvednout hlavu, zamrkal. Třída byla plná obvyklých studentů pátého ročníku Zmijozelu a Nebelvíru. Ron

byl vedle něj. Harry si vzpomněl, jak se mu zdálo, že prochází chodbou v Bradavicích a stěna chodby se po něm natahovala a dloubala do něj…to musel být Ron, zatímco se mě pokoušel vzbudit, došlo mu… "Když jste se k nám konečně připojil, Pottere, schovejte si ty sušené ptačí nohy a nachystejte si tobolky se semeny jetele. Ledaže byste se snažil udělat svůj lektvar bez nich a otrávit se," vysmíval se mu Snape ironicky. Zmijozelští se uznale zasmáli. Harry se zašklebil, zvedl batoh, vytáhl si pomůcky na lektvary a zavzdychal. Zpět do normálu. Pokradmu se podíval na Rona, vypadal kajícně. Když se Snape otočil, pokrčil na něho rameny. Hermiona seděla s Nevillem, zachytil její pohled a také pokrčil rameny. Pak uviděl, že se na něj Neville zvláštně dívá. Najednou Harry zauvažoval: Měl bych Nevillovi věřit? Neměl jsem na něj raději použít paměťové kouzlo? Až na to, že stejně nevěděl, jak ho udělat, paměťová kouzla se neučila dřív než před koncem sedmého ročníku, takže se studenti ustavičně nesnažili přesvědčovat profesory, že jim nic nezadali, nebo je nutili zapomínat na konkrétní testy. Během vyučování Harry znovu upadl do polospánku. Byl vděčný za Sandy, protože ho mnohokrát upozornila na to, čím se v hodině zabývali a on se mohl zorientovat právě včas, aby se vyhnul tomu, že by vypadal jako úplný pitomec. Tohle bylo mnohem horší než očekávaný Soubojnický klub. Bylo to jakoby se neustále brodil vodou, lapal po vzduchu který byl najednou těžký - jakoby byl znovu v jezeře a snažil se zbavit ďasovců a jezerních lidí. Kromě toho tu v nebezpečí nebyli jen čtyři osoby, u kterých ztrácel naději, že je dostane na hladinu. Byly zde stovky, tisíce, miliony lidí tam venku v nebezpečí, potencionální cíle. Cítil, že kráčí ohromným mořem zoufalství a trápení, zatímco čekal, jaké Voldemortovo zvěrstvo přijde na řadu příště… "…na zdi našli napsáno slovo POTTER…"

To odpoledne měl Harry při Moodyho hodině problémy s blokováním bolesti. Zpočátku si myslel, že se jen nesoustředí. Ale po sobotní noci si uvědomil, že si zaslouží trpět. Nemohl se přes bolest přenést. Nakonec, po tom co Seamus použil obyčejnou kletbu Passus na jeho levý kotník a opustil ho, zatímco popadal dech, poprvé od prázdnin navštívil madam Pomfreyovou, aby mu dala něco od bolesti. Pak, v úterý ráno, když se chystal jít na Hagridovu hodinu, Sandy zasyčela: "Tajemství bude vyzrazeno." O chvíli později se objevil Snape, zjevně si na něj touhle dobou plánoval počíhat. "Pottere! Na slovíčko!" Zbytek nebelvírských se na něj soucitně díval, domnívali se, že pravděpodobně dostal školní trest. Na druhou stranu, zmijozelské to docela potěšilo. Harry skrz dveře zamával na Rona a Hermionu. "Dohoním Vás," řekl jim. Když studenti z obou kolejí odešli, Snape zamířil do sklepení, aniž by Harrymu něco vysvětlil. Domyslel si, že ho má následovat. Prošli kolem otevřených dveří Snapeovi třídy, kde Harry uviděl zmijozelské a nebelvírské žáky prvního ročníku. V zadní řadě spatřil Willa Kratiknota, který seděl s Gillian Lockleyovou, a před nimi zřetelně viděl Crabbeovu mladší sestru Wilhelminu. Nešli do učebny, pokračovali ještě asi dalších dvacet kroků, Snape odhrnul tapisérii a zašeptáním hesla, které Harry nezaslechl, otevřel tajné dveře. Snape mu podržel dveře, aby mohl projít. Na stěnách chodby byly pochodně a hned vpravo několik strmých, úzkých schodů, které mohly vést ke dveřím ve Velké síni, domníval se Harry. Chodba nebyla příliš dlouhá, zdálo se to jak okamžik, když Snape zatlačil na něco, co vypadalo jako část zdi, avšak uprostřed byl nějaký otáčivý čep, který na každé straně odhalil průchod velký dvě stopy, vedoucí přímo do Snapeovy pracovny. Harry prošel škvírou nalevo, přičemž uviděl, že na té straně Snapeovy kanceláře jsou nějaké poličky, které obsahovaly texty lektvarů. Jakmile byli uvnitř, Snape knihovnu nezavřel. "Nebude to trvat dlouho, Pottere," řekl mu stručně. "Dokončil jsem testování těch vzorků." Harry polknul, nebyl si jistý jestli to chce vědět. "Je…" "Ne." Snape se posadil do židle za psacím stolem a hrabal se v pergamenech. "Bez jakékoliv pochybnosti, je Krum potomkem svého otce a matky. Není to syn Pána zla." Ach, napadlo Harryho. Tohle je to tajemství. Potom se zamračil, byl si tak jistý! Ale pak, o kom to Karkarov mluvil? Byl to jeden z dalších studentů, kteří přišli na turnaj? Pomáhal Voldemortův dědic Bartymu Skrkovi juniorovi aniž by o tom věděl? Harrymu připadalo, že kdyby to věděl, tak by se o tom zmínil, když byl pod vlivem Veritaséra. "Můžete jít, Pottere. Jděte zpátky chodbou dolů a vezměte to po schodech."

Harry přikývl. Odešel, přičemž v hlavě stále znovu slyšel Snapeova slova: Není to syn Pána zla. No, to bylo jen dobře, nebo ne? Harry se pachtil po schodech a zuřivě přemýšlel. Schody několikrát zatáčely různými směry a na vrcholu byly velké dřevěné dveře. Zajisté, když je otevřel, tak se ocitl zpátky v prázdné Velké síni. Takže Snape mu ukázal tajnou chodbu do své kanceláře (ve skutečnosti dvě, jednu z Velké síně a druhou za tapisérií, ačkoliv do ní neznal heslo). Potom, co Harry zavřel dveře k skrytým schodům, se je pokusil znovu otevřít, přičemž očekával, že to nepůjde, ale fungovaly skvěle. Na druhou stranu, i kdyby někdo na tuhle chodbu narazil, nevěděl by, kde zatlačit na otáčivou stěnu, která byla taky knihovnou, ledaže by mu to bylo ukázáno. Jinak to vypadalo jen jako slepá ulička. (A knihovna nebyla na konci, byla zhruba v půli cesty. Dokonale splývala s okolím.) Harry přemýšlel, proč mu to Snape ukázal. Musel usoudit, že mu může naprosto důvěřovat. Ale možná se tak rozhodl už tehdy, když mu dal příležitost vstoupit do Myslánky…

Celý zbytek týdne si Harry lámal hlavu nad Voldemortovým dědicem. Možná Karkarov přece jenom mluvil o Krumovi, Voldemort řekl, že si není jistý, že je jeho dědic. Karkarov se mohl mýlit. Třeba mu Krumovi řekli, že je Voldemortův dědic, aby v Kruvalu získal protekci. Rozhodně to fungovalo, Harry si vzpomněl na způsob, jakým na něj Karkarov visel - dokonce ještě předtím, než jeho jméno vylétlo z Ohnivého poháru - jak byl nevrlý a odměřený k ostatním studentům ze své školy. Ne, Harry byl stále přesvědčený, že Karkarov mluvil o Viktoru Krumovi. Nezáleželo na tom, že Karkarova oklamali. A Voldemort řekl, že už ho shledal užitečným… to znamenalo, že se stále ještě musel ujistit, že se ho Hermiona zbavila.

Když začala čtvrtá schůzka Soubojnického klubu, Harry se znovu cítil ve formě. Od pondělí nepotřeboval navštívit madam Pomfreyovou. Snažil se nemyslet na noviny, o kterých věděl, že se nachází ve skříňce ve Snapeově kanceláři, na jméno POTTER naškrábané na zastávce metra. Stejně by to ničemu neprospělo. Musel se připravit na to, co přijde. N.K.Ú byla jedna věc, nachystat se na Voldemorta zase úplně jiná. Na poslední schůzce budou všichni bojovat jen čtyřikrát. Každé kolo bude mít osm soubojů, poté, co všechny proběhnou si Snape nechá nějaký čas, aby spočítal výsledky a potom se dozví, kdo nevypadne. Harry musel obdivovat Mandy Brocklehurstovou, nevyhrála jediný souboj, ale vždycky šla do středu kruhu s hlavou vztyčenou, připravená to zkusit znovu. Neutekla v slzách ani netrvala na tom, že ostatní podváděli. Když ji ostatní poráželi, byli na ni vážně moc milí. Zkrátka a prostě to byla škoda, ale nevypadala, že by jí to vadilo. Začali porážkou Hannah Abbottové Millicent Bulstrodovou, ani Hannah se zřejmě nevyhne vyloučení, přemýšlel Harry. Přál si, aby Millicent nebyla dost dobrá, ale pravděpodobně bohužel zůstane. Po tom Crabbe s Malfoyem přemohli Niamh a Liama Quirkovy, následováni Hermionou, která se ze všech sil snažila dát Erniemu MacMillanovi šanci, ale on to tak jako tak zpackal. Pak Mandy prohrála s Cho a Angelina obelstila Rona. Snape vyvolal další dvě jména: “Spinnetová! Grangerová!” Hermiona šla znovu. Alice si ji prohlížela přimhouřenýma očima. Obě byly velice dobré, Alice by si rozhodně vylepšila umístění, kdyby Hermionu dokázala překonat. Harry byl zatím jediný, komu se to podařilo. Navzájem se poklonily a připravili si hůlky. Alice se na ni snažila poslat odzbrojovací kouzlo, ale Hermiona na poslední chvíli uskočila a zamířila jí na nohy: “Tarantellegra!” vykřikla a Aliciny nohy se začaly spontánně pohybovat, tančily nespoutanou tarantelu a nesly ji kolem kruhu tam, kam nevypadala, že by chtěla jít. Alice se během divokého tance snažila opatrně zamířit na Hermionu. Zaklela Hermioniny nohy v rosol a ta se složila na podlahu, neschopná se postavit. Alice se ji pokusila odzbrojit, ale Hermiona se rychle odkutálela a znovu se tomu vyhnula. Namířila na tancující Alici a řekla: “Inverso!” Alice zakřičela, ovládl ji pocit, že tancuje vznášejíc se ve vzduchu vzhůru nohama. Pokračovala v tanci na podlaze – ačkoliv si myslela že je ve vzduchu a s přimhouřenýma očima opět zamířila na Hermionu. Zdálo se, že konečně překonala dezorientaci z Inversa, čehož si Hermiona všimla. Nemohla se postavit, aby Alici vzala hůlku, takže znovu hbitě zamířila a vykřikla: “Expelliarmus!”, těsně předtím než Alice začala říkat to samé. Ale Hermiona to udělala první, Alicina hůlka prosvištěla vzduchem přímo do její ruky a Snape pak obě děvčata odčaroval. Alice zatřásla hlavou a rozhlédla se, potom Hermioně podala ruku a pomohla jí vstát. Usmály se na sebe, vypadaly jako kdyby si to vážně užily. Byly dobře sehrané. V druhém kole Goyle překonal Cho. (Harry začínal mít dojem, že tu nevydrží… nikdy předtím se necítil být Goylovi za něco vděčný, ale teď ano.) Potom Ginny porazila George (zdála se předvídat všechno, co udělal.) Pak Crabbe a Niamh zvítězili nad Hannah a Millicent. Potom byla zase řada na Hermioně, a když Snape vyvolal jméno jejího protivníka, objevil se jí na tváři takový pohled, který Harry mohl popsat jako vyloženě ďábelský. “Malfoy!” Hermiona a Malfoy vstoupili do kruhu. Poté, co se uklonili, začala Hermiona svůj prudký útok. Malfoy vůbec neměl šanci. Rychle po sobě vykřikla: “Rictusempra! Reverso! Inverso!” a brzy se Malfoy nekontrolovatelně chechtal, zatímco si myslel, že visí ve vzduchu vzhůru nohama a že před ním je za ním. Byl tak dezorientovaný, že upustil hůlku, zavřel oči a oběma rukama se držel za hlavu, vypadal sklíčeně, ale přesto se hystericky smál. Hermiona nevzrušeně sebrala jeho hůlku a sama zlomila kouzla, aniž by se obtěžovala počkat na Snapea. Harry ji slyšel tiše říkat, když mu podávala zpátky jeho hůlku: “Pamatuj si, co se stalo, když ses utkal s mudlovskou šmejdkou.” Vrátila se na místo mezi Harrym a Ronem, stále s ledovým výrazem, ale také spokojená. Harry si znovu vzpomněl na den, kdy se spolu v učebně Formulí poprvé políbili a ona ovládla Protivu. Byl rád, že někdo tak mocný je na jeho straně. Druhé kolo skončilo tím, že Liam porazil Rona (který se vracel do kruhu vypadajíc velice podrážděně), Ginny jemně odzbrojila Ernieho a Colinovi se opravdu podařilo vyhrát…ale bylo to nad Mandy, takže to moc neznamenalo. Když začalo třetí kolo, tak Roger lehce porazil Goyla, přičemž se tvářil pěkně samolibě a Harry s Alicí snadno zvítězili nad Georgem (sledoval, jak se s ním utkala Ginny) a Ronem (který vypadal mrzutěji a mrzutěji). Když Niamh odzbrojila Hannah, udělali si přestávku. Ginny, Hermiona a Alice si vesele povídali o svých soubojích, Ron a George reptaly na ”špinavé triky” (protivník, který vyhrál zřejmě použil ”špinavý trik” což prostě nesnášeli, alespoň podle toho, co mohl říct Harry). Harry svým způsobem mezi oběma skupinami proplouval, o ničem moc nemluvil. Po přestávce Justinovo působivé vítězství nad Millicent způsobilo, že se na něj Liam zeširoka usmál. Niamh dokonce vypadala, jako kdyby ji představa Justina a jejího bratra nadchla. Colin získal další vítězství, tentokrát nad Cho, čímž se dalo říct, že její odchod z klubu zpečetil, cítil Harry. Pak porazil Ernieho, přičemž se snažil být jemný, nechtěl vypadat, že s ním nesympatizuje, ale Ernie byl opravdu hrozný, pomyslel si. Zdálo se, jakoby se mu všechno to cvičení přes Vánoční prázdniny vypařilo z hlavy. (Ačkoliv ho Harry podezříval, že většinu volného času strávil jinými fyzickými aktivitami). Nakonec, Goyle porazil Mandy, která teď celým děním vypadala téměř znuděná. Čtvrté kolo začalo vítězstvím Angeliny nad Georgem (Harry začal mít dojem, že u George jeho problémy se souboji budou rodové) a skončilo tím, že Harry porazil Angelinu. Mezitím Crabbe a Alice dostali Justina s Liamem a Roger, Goyle a George vyhráli nad Mandy, Colinem a Erniem. Ale opravdu napínavý souboj tohohle kola byl až mezi Ronem Weasleyem a Draco Malfoyem. Harry pak došel k závěru, že Ron vyhrál ze dvou důvodů: prvně – už měl plné zuby ztrát z minulých soubojů o kterých si myslel, že je měl vyhrát, a za druhé – Malfoy nevypadal, že by se pokoušel zvítězit. Nesnažil se prohrát rychle, protahoval to, ale Harry si několikrát všiml, že se mu naskytla vhodná příležitost, kterou by proti komkoli jinému využil, ale neudělal to. Proč? zajímalo ho. Taky mu vrtalo hlavou, jestli je Ginny naštvaná na způsob, jakým se od ní nechal porazit. Neměl přece žádné výčitky svědomí, když porazil George, tak proč se teď vzdal Ronovi tak lehce? Když se Ron vrátil do kruhu, mnohem šťastnější než předtím, Harry se o své hypotéze, že Malfoy prohrál schválně neodvážil zmínit. Jestli existoval spolehlivý způsob, jak Rona rozzlobit, tak to byl tenhle. I když, někdy k tomu opravdu stačilo málo, přemítal Harry. Možná se Malfoy skutečně chce postavit otci a dostat Rona na svou stranu, aby souhlasil s ním a Ginny, nebo, pomyslel si Harry, se mě pokouší ukolébat do falešného pocitu bezpečí. Zdálo se, že páté kolo proběhlo rychle. Po čtyřech týdnech soubojů, vypadali někteří podle Harryho docela

vyčerpaně. Hannah a Millicent opět prohrály, tentokrát s Justinem (který to nejvíc oslavoval s Liamem) a Crabbem. Potom Malfoy porazil Alici, na kterou nemilosrdně použil kletbu Passus, na ruce, nohy a krk, až si Harry myslel, že to Snape zastaví. Když dostala zpátky svou hůlku, dopotácela se do kruhu, kde jí Hermiona s Angelinou pomohli, aby se o ně mohla opřít. Tohle byl pravděpodobně ten nejšpinavější souboj od té doby, co Malfoy na Harryho použil kletbu Hara Kiri. Hermiona a Roger neměli problém přejít přes Liama a Cho a Ginny s Niamh porazili Angelinu a Justina. Už zbýval jen jeden souboj a Harry věděl, že to je ten jeho, protože se dnes utkal pouze třikrát, ale za žádnou cenu si nemohl vzpomenout kdo je tím druhým. Snape vyvolal jeho jméno a tak šel do kruhu. Pak Snape oznámil jméno jeho protivníka. “V. Weasleyová!” Harry polkl, když ji sledoval, jak přichází do kruhu. Během školního roku o něco vyrostl, a tak se teď jeho hábit zdál být trochu krátký. Ale Ginny se taky vytáhla a teď byli oba stejně vysocí. Vlasy měla stažené do komplikovaného uzlu a její oči vypadaly zároveň nevyzpytatelně a krásně. NE, řekl si Harry přísně. Nenechám se vyrušit ze soustředění. Zvládnu to.....Poté co se poklonili, uslyšel jak začala říkat: “Expelli-” “Impedimenta!” zakřičel rychleji. Když se její pohyby zpomalili tak, že se skoro zastavila, vytrhl jí hůlku a ukončil kouzlo. Podívala se na něj, zdálo se, že její obličej byl velice blízko. Pak se téměř neznatelně usmála. Harry jí úsměv vrátil, neměla mu to za zlé. Z nějakého důvodu to pro něj bylo důležité. Po další přestávce je Snape znovu svolal do síně, byl připraven zveřejnit výsledky. “Takže!” řekl nahlas, ale přesto nekřičel. “Někteří z Vás mají shodný počet vítězství jako jiný člen klubu, nebo je Vás dokonce víc. V případě remízy Vaše umístění závisí od toho, jak jste obstáli s těmi, kteří jsou na tom jako Vy!” Všichni byli jako na trní. Snape prošel kolem nich do vstupní haly, sundal dolů pergamen se starými výsledky a s pomocí kouzla na jeho místo na zdi připevnil nový.

Bradavická škola čar a kouzel
umístění v Soubojnickém klubu:

Místo: 1. / Vítězství : 19 : Potter (Kapitán)
Místo: 2. / Vítězství : 18 : Grangerová
Místo: 3. / Vítězství : 17 : V. Weasleyová
Místo: 4. / Vítězství : 15 : Malfoy
Místo: 5. / Vítězství : 15 : Spinnetová
Místo: 6. / Vítězství: 14: Davies
Místo: 7. / Vítězství : 11 : Crabbe
Místo: 8. / Vítězství : 10 : R. Weasley
Místo: 9. / Vítězství : 10 : N. Quirková
Místo: 10. / Vítězství : 10 : Goyle
Místo: 11. / Vítězství : 10 : Johnsonová
Místo: 12. / Vítězství : 8 : L. Quirke
Místo: 13. / Vítězství : 8 : G.Weasley
Místo: 14. / Vítězství : 7 : Finch-Fletchley
Místo: 15. / Vítězství : 6 : Bulstrodová
Místo: 16. / Vítězství : 3 : Creevey

Vypadávají:

Místo: 17. / Vítězství : 3 : Abbottová
Místo: 18. / Vítězství : 3 : Changová
Místo: 19. / Vítězství : 3 : MacMillan
Místo: 20. / Vítězství : 0 : Brocklehurstová

Ti, co vypadli, se nezdáli nijak překvapení. Ale Colin zářil, že ještě patří do klubu. Nemohl uvěřit, že to zvládl. “Jsem pořád v klubu, Harry! Vidíš! Nevypadl jsem!” Harry se na něj usmál. “Dobrá práce, Coline.” Ron tak šťastně nevypadal, ale pokoušel se na to dívat z té lepší stránky. “No, alespoň jsem vyhrál víc než půlku svých soubojů. Deset z devatenácti, to není zas tak špatné...”
Jenom Roger Davies se zdál skutečně naštvaný ohledně svého umístění, přitom byl šestý. “Copak to nikomu nepřipadá divné,” stěžoval se rozčileně, “že čtyři z prvních pěti jsou z Nebelvíru?”
Snape na něj upřel pohled svých planoucích černých očí. “Jsem snad podle Vás ředitelem nebelvírské koleje, Davisi?” Roger zaváhal, nedokázal se Snapeovi podívat do očí. “Ne, pane, jen jsem si všiml....” “Připouštím, že nebelvírští studenti zřejmě trénují dohromady. Ale jakmile celé to prověřování skončí, budete všichni během schůzek Soubojnického klubu cvičit společně. Pak už tu nebude místo pro nějaká ”kolejní tajemství”, jestli Vás trápí právě tohle, Davisi.” Roger polkl a přikývl, nedokázal na to nic říct. Výborně, pomyslel jsi Harry. Přece jen je něco, co ho dokáže umlčet. Kdyby tak byl způsob, jak Snapea dostat na prefektské schůze.....
Když se Soubojnický klub střetl pátý týden, měli čtyři nové členy : Freda Weasleyho, Pansy Parkinsonovou, Evana Daviese a Lee Jordana. Harry si pomyslel, že Mrzimorští to možná vzdali.

Harry se utkal pouze třikrát, byla to krátká schůzka, na které se dohromady uskutečnilo jen třicet pět soubojů, k prověření nových členů. Následující týden proběhlo dalších třicet pět. Harry vyhrál všechny tři souboje a potvrdil tak

svou vedoucí pozici. Hermiona a Ginny bojovaly každá jen dvakrát, přičemž se jim taky podařilo upevnit svá místa. Harry byl šťastný, že už v klubu nevídá Cho, ale byla tu ještě jedna překážka, kterou musel vyřešit: dohodli si na sobotu schůzku s Viktorem a Hermionou v Prasinkách – vzhledem k tomu, že to byl nejbližší víkend ke dni svatého Valentýna. Harry si zase jednou přál, aby dny ubíhaly pomaleji, takže se pro něj sobota samozřejmě přiřítila rychlostí blesku. To ráno se s Hermionou vydali běhat jako obvykle. Jakmile se potom osprchoval, oblékl a nasnídal, šel Harry k havraspárskému stolu, aby Cho vyzvedl na jejich Valentýnské rande. S trochou štěstí to bude jejich poslední. Ve vstupní hale se setkali s Hermionou. "Vy dvě počkejte tady. Já se jdu podívat, jestli jsou domácí skřítkové připravení." Otočil se ke dveřím, za nimiž byly schody do kuchyně. "Harry!" řekla Hermiona. "O čem to mluvíš?"

"Domácí skřítkové...jejda já jsem se nezmínil, že jsem je pozval, aby šli s námi? Mají poprvé volný den a já jsem jim slíbil, že jim ukážeme Prasinky." Hermiona se pokoušela nesmát. "To chceš říct," řekla trošku škodolibě, "že jdeme ukazovat Prasinky deseti domácím skřítkům?" Cho vypadala poměrně dost rozčileně. "No, vlastně jich je pouze sedm, vedle Dobbyho o oblečení požádalo jen dalších šest. Prosím, že se nezlobíš?" Ale byla to Cho, kdo se zlobil. "Harry! Tohle je naše Valentýnská schůzka! A ty chceš vzít s sebou domácí skřítky?" vztekala se nevěřícně. Hermiona vypadala, že ji počet skřítků zklamal, ale jakmile viděla Choinu reakci, rozveselila se. Tohle je perfektní, pomyslel si Harry šťastně. Nikdy by mě nenapadlo, jak Cho naštve, když pozvu Dobbyho a ostatní skřítky. A navíc, Hermionu to uchvátilo! Harry byl blahem bez sebe, zatímco sestupoval po schodech do kuchyně. Předtím, než se za ním zavřely dveře, spatřil Cho, jak se pohledem zabodává do Hermiony. Když se vrátil se skřítky, zdálo se, že mezi Cho a Hermionou došlo k jistému zmírnění napětí. Vzal Cho za ruku a následovali Hermionu a skřítky ven. Během cesty do Prasinek skřítkové poskakovali kolem Hermiony, mluvili s ní o dni svatého Štěpána a hráli se ve sněhu. Neznali to, ještě nikdy v životě si nehráli. Hermiona byla konsternovaná. "Ani když jste byli malí?" "Ne," odpověděl jí Quiff pištivě. "Domácí skřítkové pracují skoro okamžitě, slečno..." "Víte," skočila mu do řeči Zenana. "První týden většinou jen jíme a spíme. Pak se učíme přemísťovat a potom už jsme připravení pracovat." "No teda," vydechla Hermiona. Očividně předtím vůbec nevěděla, že domácí skřítkové žijí jen prací a zábava jim nic neříká. Když došli do Prasinek, potkali u Medového ráje Viktora Kruma. Když uviděl skřítky byl pěkně znechucený. "Her-mi-ouno? Co je to za…tvory co přicházejí s tebou?" "Vy v Bulharsku nemáte domácí skřítky?" zeptal se ho Harry.
"My mamé člověčí sluhy. Motáky. Ale daváme jim kouzelný věci, co jim pomahají s práci. Je to lépčí než musét žít jako Mudla…" Harry uviděl jak se Hermiona naježila. "Měla bych ti připomenout, že jsem tak žila jedenáct let a moji rodiče jsou mudlové." Výzva v jejím hlase byla nepřehlédnutelná. Viktor to očividně slyšel taky. "Ale Her-mi-ouno…" řekl smířlivě. Harry se snažil nerozesmát, tohle vykazovalo všechny známky poslední schůzky.

Cho byla naštvaná, Viktor v tom s Hermionou šlapal jako slon v porcelánu. Bylo to naprosto dokonalé. Harryho už bolely lícní svaly úsilím, které vynakládal, aby se pořád neusmíval jako úplný idiot. "Nebudou vítaní." zasyčela náhle Sandy pod jeho hábitem. Viktor se začal rozhlížet. "Co to bylo?" zeptal se a nervózně se rozhlížel. Harry v duch zaklel: Buď zticha Sandy. Přestaň syčet. Nad její předtuchou nepřemýšlel, prostě chtěl aby byla potichu. Poté, co prošli celou vesnici a ukázali skřítkům všechny zajímavosti, se rozhodli zajít na oběd ke Třem košťatům. Ale když vešli dovnitř, celá místnost ztichla. Ze dvou třetin byla plná bradavických studentů a zbytek osazenstva tvořili obyvatelé nebo návštěvníci Prasinek, dospělí kouzelníci a čarodějky. Harry takové ticho a tolik upřených pohledů nepamatoval od chvíle, co jeho jméno vylétlo z Ohnivého poháru. Nakonec k nim od baru přišla hostinská, Madam Rosmerta. Podívala se přes rameno na své pohoršené zákazníky. "Obávám se, že *tady tyhle* neobsluhujeme." Oznámila jim tiše, skoro jakoby se styděla, ale ne tolik, aby na ně změnila názor. Hermiona na ni vyvalila oči. "Neobsluhujete *tady tyhle*?" řekla s nebezpečným ostřím v hlase. Harry se rozhlédl kolem. Pohledy, které na ně vrhal zbytek osazenstva nebyly zrovna přátelské. Naneštěstí, protože se Harry díval kolem a Hermiona se hádala s Madam Rosmertou, nikdo nehlídal skřítky. Quiff se s hlasitým prásknutím objevil na stole několika zmijozelských studentů šestého a sedmého ročníku, přičemž zcela bez pozvání začal ochutnávat chipsy a usrkávat z máslového ležáku, Zenana se rozhodla přemístit za bar a natočit si ho sama. Dobby měl pocit že to není zrovna přijatelné chování a snažil se dostat Tiggi a Biddy z lustru, na kterém se houpaly a bláznivě se u toho chichotaly. Blat se rozhodl pobavit pár lidí u baru tím, že na ně, jejich jídlo a pití seslal vznášecí kouzlo. Najednou kolem poletovali ve strašném nepořádku. Rosmerta zsinala vzteky. "Vidíte! Vidíte proč tady nemají co dělat? Vezměte je pryč! Hned!" Ale Hermiona to ještě nevzdala. Harry použil přivolávací kouzlo, aby skřítky rychle dopravil přes místnost k sobě, zatímco ona křičela na Madam Rosmertu: "Nikdy před tím neměli jediný den volna! Neznají to! Vysvětlíme jim…budou se chovat…" Ale k ničemu to nebylo. Rosmerta zfialověla. "Ven! Ven!" ječela na Hermionu. Harry polkl a kývl na ni. Shromáždil kolem sebe všech šest právě osvobozených skřítků, kteří kolem poletovali jako balónky. Dobby vedle něj nervózně poskakoval. Otočila se, vypochodovala ze dveří a Harry ji následoval, ale v tom do nich znovu strčila hlavu a řekla: "Právě jste přišla o všechny zisky za naši budoucí útratu!" "Dobře!" odpověděla Madam Rosmerta se spokojeným úšklebkem. Zrovna když se Harry, obklopený skřítky, chystal odejít, všiml si šokovaného pohledu, který na něj upírala Cho. "Harry!" vykřikla. "A co naše schůzka? Neříkej, že odcházíš s těmi…těmi…" Harry viděl příležitost a hned se jí chopil. "Ano. Můžeš tu zůstat, jestli chceš. Hermiona, skřítkové a já nebudeme někde, kde o nás nestojí."

Začínala fialovět jako Madam Rosmerta. "Jestli teď odejdeš, je mezi námi konec!" nebylo to sice moc nahlas, ale stačilo to. Sledovala je celá hospoda. Harry Potter dostal kopačky. Uvažoval, jestli to bude zítra v Denním Věštci. "Sbohem Cho." Viktor stál vedle ní a měl ruku na jejím rameni. Harry na něj kývl, otočil se a odešel. Když se za ním zavřely dveře,

otočil se k Hermioně, odčaroval skřítky a široce se usmál. Měla slzy v očích. "Věřil bys tomu? Jak se to k nim chovala? Co řekla, ještě předtím než začali… však víš…" "Hermiono," řekl něžně, zatímco si skřítci znovu začali hrát ve sněhu, nestarajíc se o to, co se právě přihodilo. "Jedna bitva po druhé. Viktor zůstal vevnitř… s Cho. A ona mi řekla, že jsme skončili." Znovu se zakřenil. "Náš plán vyšel!" Podívala se na zavřené dveře hospody a začala se smát. "A všechno co jsme museli udělat, bylo přivést na schůzku pár domácích skřítků…" začala, ale další výbuch smíchu jí znemožnil pokračovat. Harry se k ní přidal a společně se skřítky zamířili zpátky k hradu. Hráli si ve sněhu, šťastní tak, jak už dlouho ne. Tušil, že by chtěla skřítkům nějakým způsobem vynahradit, jak se k nim chovali u Tří košťat, ale ještě nenastal ten pravý čas. Přesto věděl, že i v téhle bitvě bude stát za ní. Vyjekl, když se za ním objevil Quiff a hodil mu pod košili velkou, mokrou a hlavně studenou sněhovou kouli. S nepříčetným výrazem se za ním rozběhl a zbytek odpoledne strávili společnými hrátkami. Po večeři šel jako obvykle na svůj zvěromázský trénink. Ginny z Velké síně už odešla a tak dal Sandy Hermioně, aby ji odnesla nahoru. Jeho výuka se pomalu chýlila ke konci. Samozřejmě, potom musí vymyslet jak to udělá se Sandy... McGonagallová měla radost, že bolest z přeměny ustupuje. Nebo si už na ni možná zvykl. Třeba by nás bolelo i protékání krve žilami, kdybychom na to nebyli zvyklí, napadlo ho. Je to věc zvyku, jako když si skřítkové navykali na volno a lidi v kouzelnickém světě na skřítky v oblečení. Zbývalo mu naučit se létat. Zatím svoje křídla nikdy nepoužil, ale na to měl ještě dost času. Když se po tréninku vracel nahoru, byl sám se sebou spokojený a vesele si pobrukoval ukolébavku, co mu kdysi zpívávala máma. Jakmile vešel do společenské místnosti, Ron a Hermiona na něj zamávali z křesel u krbu. Ginny tam nebyla, nejspíš bude v učebně Lektvarů, pomyslel si. S Malfoyem. "Co se děje, Harry?" zeptala se zneklidněně Hermiona. "Jasně," přidal se Ron. "Proč nám to nemůžeš říct tady?" Harry na ně udělal nechápavý obličej. "O čem to mluvíte?" "Ten vzkaz." pokračovala Hermiona a podala mu kus pergamenu, na kterém stálo: "Sejdeme se o půlnoci v učebně Formulí. Tady o tom nemůžu mluvit. Harry." Písmo i podpis vypadaly jakoby to psal on. Ron měl stejný, ale bylo na něm několik odchylek. Nevypadaly stejně, takže nebyly rozmnoženy kouzlem, jako pozvánky na vánoční večírek. I u Ronova vzkazu se zdálo, že ho napsal Harry. Když si pergameny prohlédl, vzhlédl k nim: "Tohle jsem já nepsal." Hermiona a Ron se podívali jeden na druhého. "Tak kdo teda?" otázal se Ron. Začalo to. Teď jdou přímo po Ronovi a Hermioně. Harry o tom nechtěl mluvit, nechtěl je zneklidňovat. Sedl si a znovu se zadíval na vzkazy. "Na tom teď nezáleží. To můžeme vyřešit později. Otázka spíš zní "Proč?"." Hermiona a Ron se posadili do blízkých křesel. "Kdokoli to udělal…Chtěl Vás dostat do učebny Formulí a nebo pryč ze společenské místnosti?" Ron se na něj zamračil. Hermiona se taky zachmuřila a očima klouzala po místnosti, což značilo, že usilovně přemýšlí. "Problém je…" pokračoval Harry, "že to dost těžko zjistíme. Taky by mě zajímalo, jak si ta osoba, která tyto vzkazy poslala mohla myslet, že na to nepřijdete. Veškerou poštu posílám po Hedvice." "Však ho taky Hedvika donesla." informoval ho Ron. "Po večeři, když obvykle...zmizíš." "Ach. Hmm…Dobře, kdybych se s Vámi chtěl sejít, jednoduše bych Vám to řekl. Ale jak si ten dotyčný mohl být jistý, že se mě na to nezeptáte? Ledaže…" "Co?" skočila mu do řeči Hermiona. "Ledaže by chtěl, aby to vypadalo přirozeně. Chtěl abyste zjistili, že jsem je neposlal já. Otázka je, co čeká za reakci." "Že zůstaneme ve věži?" navrhl Ron, chytaje se každého stébla. "Třeba. Ale myslím, že bychom měli pokrýt všechny možnosti. Myslím, že ty…" ukázal na Rona, "…bys měl zůstat tady a hlídat vchod, kdyby se někdo pokusil dostat dovnitř. Hermiona a já půjdeme do učebny Formulí dřív a schováme se tam pod neviditelným pláštěm. Počkáme jestli se někdo neukáže." Ron a Hermiona se na sebe podívali a kývli. Potom Ron dostal nápad. "Možná by se mnou mohl u vchodu počkat George…" Harry se podíval na George, který hrál s Fredem a Lee Jordanem Řachavého Petra. "Nevím," řekl Harry. "Nic proti Georgovi, ale Ginny si v klubu vedla líp než on." Pak se kousl do jazyka. Ginny taky byla lepší než Ron. Ron se nad tím zamyslel. "Sice je lepší než já, ale do tohohle bych ji nerad zatahoval." Když si Harry vzpomněl na Draca Malfoye, souhlasil, ale ne ze stejného důvodu jako Ron. Bohužel si začínal myslet, že se Ginny nedá moc věřit, protože by se Malfoyovi mohlo podařit vytahat z ní informace i proti její vůli a všechno by bylo ztraceno. Měl takový pocit, že ty vzkazy poslal Malfoy. A ona mu už něco prozradila, dokonce v době, kdy ještě nebyli pár. Moc dobře si vzpomínal, jak se před ním v učebně Lektvarů prořekla o "Plánu kolem Viktora Kruma". Ginny by o tom rozhodně neměla vědět. "Takže," řekl Harry. "Teď je deset třicet. Měli bychom být s Hermionou v učebně tak v jedenáct patnáct, aby to vyšlo." "Budeme potřebovat tvou pomoc, abychom se dostali přes Buclatou dámu. Pak by sis měl najít nějaký domácí úkol, aby to vypadalo, že pozdě pracuješ. Alespoň nebude nikomu divné, že jsi tady dole." Harry se zarazil, zavřel pusu a ustaraně se na oba dva podíval. Tohle byl další krok, zaměřit se přímo na jeho dva nejlepší přátele. Vylákat je z věže… nebo ze všech udělat paranoiky, kteří budou ponocovat ve společenské místnosti a v učebně Formulí zatímco bude čekat na útočníka, který se stejně nikdy neobjeví. Existovalo příliš mnoho možností, nebylo možné naplánovat všechny. To je to, co očekával celé měsíce. Nakonec se to stalo. Ještě, že o něm a Hermioně nikdo nevěděl. Ale pak si uvědomil, že Malfoy o tom ví… do jisté míry. Zatraceně! Malfoy měl příliš velký přehled…. V jedenáct Ron otevřel vchod a vyšel na chodbu.

Harry s Herminou se vysoukali za ním, schovaní pod neviditelným pláštěm. Hermiona se třásla. Ron zavřel portrét, oběma popřál hodně štěstí, znovu vyslovil heslo a zmizel ve společenské místnosti. Harry a Hermiona šli opatrně k učebně Formulí. Proč zrovna tam? zajímalo Harryho. Mohl ten, co jim poslal vzkazy, vědět, že pro ně má tahle místnost nějaký význam? Byl si naprosto jistý, že Malfoy o těch dvou příležitostech nevěděl. Byla to pravděpodobně jen shoda náhod. Když se dostali k učebně, dveře byly otevřené. Pevně se k sobě přitiskli, aby mohli jít vedle sebe. Jakmile vešli dovnitř, uslyšeli praskání, které Harrymu znělo jako statická elektřina. Měl pocit, jako by jeho žilami vedl proud a ne krev. Statická elektřina? Ale to se TADY přece stát nemůže, nebo ano? pomyslel si. Zastavili se u stolu profesora Kratiknota a Harry se pod pláštěm obrátil k Hermioně: "Cítíš to taky?" zeptal se tiše. Přikývla. Rty měla pevně sevřené. Vypadala zmateně. "Co si myslíš, že…" "Psst! Nemůžeme si dovolit mluvit!" připomenula mu šeptem. "Bude to muset počkat." Přešli ke vzdálenější zdi a posadili se do rohu u okna, takže měli dobrý výhled na dveře. Minuty se vlekly mučivě pomalu a čím déle Harry seděl vedle ní, tím více si uvědomoval její nohu, tisknoucí se k jeho, paži, která se o něj

otírala … Nebyli si tak blízko od vánočních prázdnin. Objal ji kolem ramen a ona mu položila hlavu na hruď. Měli by být velmi, velmi potichu. Ale pak udělal chybu, když se podíval dolů a zjistil, že se na něj taky dívá. Musí ji ochránit, musí! Voldemort a Smrtijedi se jí ani nedotknou, ne pokud je tady on. Stále si ji prohlížel. Prstem přejížděl po její tváři, byl obojí - překvapený i nepřekvapený, když si jeho tvář přitáhla blíž a přitiskla mu svoje ústa na rty. Ano, pomyslel si Harry. Přesně tak to má být. Pevně ji sevřel v náručí, jakoby chtěl, aby se stala jeho součástí, cítil jak ho objala, tělo jí sálalo. Ale za minutku musí přestat, přemýšlel. Předtím, než nebudou schopni kontrolovat zvuky, deroucí se z jejich hrdel, zvířecí zvuky, které nemají nic společného s lidskou řečí nebo myšlením. Potřebovali se zastavit dřív, než by chtěli víc, bylo to na tyhle věci to nejhorší možné místo, s výjimkou Velké síně - kde na ně mohla vidět celá škola. Neochotně přerušil polibek. Pocítil, jak její rty putují od čelisti až k uchu, pak dolů na jeho hrdlo a kolem klíční kosti - jakmile mu částečně stáhla oblečení. Zachvěl se, pokud v tom bude pokračovat, v mžiku ztratí kontrolu. Ještě pořád měl ten divný pocit statické elektřiny, jako kdyby se v Zobí ulici opíral o tetinu pračku. Nedávalo to smysl a nebylo to kvůli tomu co Hermiona dělala… Políbil ji na čelo a s ukázkou větší sebekontroly než si myslel, že vůbec má, jí znovu přitiskl hlavu ke své hrudi, přiložil si prst ke rtům a překontroloval čas na hodinkách. Za deset minut bude půlnoc. Nešťastně si povzdechla. Hladil ji po vlasech, což mu naprosto vyhovovalo a pokračovali v čekání. Když uběhlo dalších pět minut, z chodby uslyšeli kroky, které se čím dál tím víc přibližovaly. Ano, pomyslel si Harry, dotyčný rozhodně mířil do učebny Formulí. Ale kdo to je? Když vešla dovnitř, uslyšel Harry stejné praskání, jako když vcházeli s Hermionou. Co to bylo? chtěl vědět. Otočila se kolem dokola a strnule hleděla se zmateným výrazem na dveře. Pak se obrátila a znovu se rozhlížela po třídě. Vytáhla hůlku a osvětlila místnost. “Harry, jsi tady?” řekla nervózně. Byla to Cho. Tohle byl důvod, proč mluvila s Luciusem Malfoyem při Famfrpálovém utkání? Uvrhl na ni kletbu Imperius a řekl jí, aby šla po Ronovi a Hermioně? Ale počkat, uvědomil si, že vyslovila jeho jméno. Hledala jeho, ne Rona nebo Hermionu. Možná jí taky někdo poslal vzkaz. Třeba se zaměřili i na ni. Malfoy! Proč by po ní šel? Věděl, že Harry s Hermionou zkoušejí dát Cho s Viktorem dohromady. Harry se podíval na Hermionu. Zvedla obočí a pokrčila rameny, stejně jako on neměla představu o co tady jde. Kdyby se Harry vynořil z pod pláště, bylo by velice obtížné vysvětlit Cho Hermioninu přítomnost. Třeba by měli počkat jestli neuvidí toho, kdo poslal ty vzkazy, zjistit o koho jde a kdyby se pokoušel ublížit Cho, pak by se Harry mohl přestat skrývat... Cho si sedla na stůl profesora Kratiknota, vzdychla a pohupovala nohama. Harry čekal se srdcem v krku a přál si, aby jí tenkrát na Příčné ulici řekl: Díky, ale ne, když ho v srpnu požádala o schůzku. Neměl ji do toho zatahovat. Vzpomněl si, jak ji poprvé zahlédl během famfrpálového utkání ve třetím ročníku. Moc se mu líbila a skoro ho lákalo přenechat jí Zlatonku, jako gesto dobré vůle…Skoro, ale ne úplně. Oliver Wood by ho zabil. Všichni čekali. Cho si samozřejmě myslela, že je sama, protože je neodhalila. Harrymu se hrozně chtělo znovu políbit Hermionu, ale říct, že tohle není ten správný čas by bylo opravdu slabé vyjádření. Minuty se vlekly. Harry zkontroloval své hodinky: bylo dvanáct dvacet pět. Cho už vypadala pěkně podrážděně. Seskočila ze stolu a šla zpátky ke dveřím, možná se někdo snaží, aby si jeho dívka a nejlepší přítelkyně myslely, že dává sliby, které nehodlá dodržet? Když se znovu otočila a rozhlédla se po místnosti, přepadl Harryho děsivý pocit, že by ho mohla vidět. “Fajn,” řekla. “Jestli si mě snaží usmířit, tak odvádí pěkně mizernou práci.” Vrátila se ke dveřím a chystala se k odchodu. Ale jak jimi prošla, ztuhla, statický zvuk se vrátil. Zdálo se, že jí tělem proběhl nějaký šok, jako kdyby se pokoušela projít skrz elektrický plot. Harry měl znovu srdce v krku. Postavil se a na nohy pomohl i Hermioně. Podíval se do její tváře, nebyla zrovna Choina fanynka, ale teď vypadala znepokojeně. Ústy jí naznačil ‘Co bychom měli udělat?‘ zavrtěla hlavou, neměla ponětí. Cho se zhroutila na podlahu v chodbě, vpravo ode dveří. Zamířili k ní, přičemž si dávali dobrý pozor, aby se žádná část jejich těla nedostala mezi veřeje. Vytvořil se tu nějaký druh silového pole - pole, kterým se dalo bezpečně projít do místnosti, ale při odchodu… Dívali se na Cho, která nehybně ležela na podlaze několik stop od nich. Harry dlouho upřeně pozoroval její záda, nakonec uviděl nepatrný pohyb. Byla pořád naživu, stále dýchala. Nicméně mu bylo jasné, že jestli se s Hermionou pokusí projít vchodem, dopadnou stejně jako ona. Byli v pasti. Kdo to udělal? zajímalo Harryho. Byl si jist, že to byl nějaký druh černé magie. A další otázka: Jak se dostanou pryč? Oni rozhodně *musí* odejít. Rozhodně nepotřebovali, aby je tu nachytal Pošuk Moody, on by si jich svým magickým okem všiml hned. Jak by to asi vypadalo, kdyby je tu takhle viděl s Hermionou sedět pod neviditelným pláštěm a Cho by ležela napravo od nich…co? Zbitá? Zraněná elektrickým proudem? Co se to s ní přesně stalo? Harry věděl s jistotou jen to, že nechce, aby se to samé stalo i jemu. Byla to chytrá past, nevyžadovala přítomnost osoby, která jim poslala vzkazy a přesto byla účinná. Vejít, vyjít, upadnout do komatu. Velice precizní. Ďábelské. Uvěznili nás, uvědomil si Harry. Přešel k oknu, následován Hermionou. Podíval se ven. Byli přinejmenším čtyřicet stop nad zemí. Nebyla tu žádná možnost, jak bezpečně vyskočit. Možná by mohl jedno otevřít a přivolat svůj Kulový blesk…. Mohli by na něm sletět. Jenomže to by přitáhlo příliš mnoho pozornosti, kdyby se jeho koště z ničeho nic vyřítilo z jeho ložnice…. Najednou si uvědomil, že koště nepotřebuje. Trochu z toho znervózněl, ale jednalo se o stav nouze a stejně neměli jinou možnost. Otočil se k Hermioně. “Vím, jak nás odtud dostat.” S očekáváním se na něj podívala. “No?” řekla, když se ticho protahovalo. Harry sundal plášť, složil jej a podal jí ho. Zamračila se, když si ho cpala do kapsy a přes rameno se ohlédla ke dveřím. Nikdo nepřicházel. Harry přešel k oknu a pokusil se ho otevřít, první bylo zaklesnuté, stejně jako to další. Uvědomil si, že to byla pěkná pitomost, vytáhl hůlku a pronesl: “Alohomora!” Okno se rozletělo a s prásknutím narazilo do kamenné zdi. “Harry!” řekla Hermiona. “Jsme příliš vysoko na to, abychom lezli oknem, nemyslíš?” Usmál se na ni. “Ne, pokud umíš létat.” Udělala na něj obličej, bylo mu jasné, že neví o čem mluví. Náhle se změnil a během mžiku už před ní nestál Harry Potter, tmavovlasý Harry s důvěrně známýma zelenýma očima, spravovanými brýlemi a jizvou na čele, ale krásný zlatohnědý lev. Jeho zlatá hříva vypadala měkce a divoce, ocas svištěl vzduchem jako oživlé lano. Hermina zalapala po dechu. Pak roztáhl svá křídla.

Let

Vzhlédl k Hermioně. V měsíčním světle vypadala tak bledá, až měl strach, že by mohla omdlít. Změnil se zpět do své lidské podoby a zachytil ji dřív, než spadla na školní lavici. Přitáhl křeslo a posadil ji. Její rty se nehlučně pohybovaly, když na něj nevěřícně upírala své hnědé oči. Začal přemýšlet, jestli by jí neměl dát facku, nebo tak něco, aby se probrala k vědomí. Nakonec ale promluvila sama: „Harry! Kdy… jak…kdy… " „Nadechni se, Hermiono," řekl jí, pokoušel se být klidný za oba, což byl skvělý trik, když mu srdce bilo jak o závod a on se nemohl soustředit na nic jiného, než že za několik minut někdo přijde, najde Cho, a pak by mohl vidět jeho a Hermionu v učebně… „Hermiono, musíme vylézt na římsu a zavřít za sebou okno. Díval jsem se na ni - je dost široká, prakticky balkon. Potom se znovu změním, takže budeš moct letět na mých zádech. Uvidím, jestli se mi podaří dostat se až k astronomické věži. Odtamtud bychom se mohli vrátit do hradu." „Uvidíš jestli se ti podaří dostat se k věži? Harry, už jsi někdy něco takového dělal?" Usmál se, byla zpátky. „Proměnu ve Zlatého Griffina - ano, létání - ne." Hermiona polkla. „Nikdy předtím jsi neletěl." „Ne bez koštěte. Na okřídleném tvorovi, když nás Hagrid učil o Griffinech a také tenkrát na Hipogryfovi." Hermiona se plácla do čela. „Och! Ta vyjížďka na Klofanovi…" Harry si vzpomněl, jaký k tomu měla odpor. „Můžeš se mě chytit za hřívu. Nespadneš, když to uděláš a budeš se mě pevně držet nohama," řekl a cítil, jak rudne, zatímco si to představoval. Hermiona nevypadala, že by si toho všimla. Podívala se na otevřené okno, jakoby to bylo poslední místo, kam by chtěla jít. Pak se otočila k dveřím do místnosti, evidentně Cho záviděla. Harry vylezl na okenní parapet a chytil ji za ruku. „Měli bychom jít dřív než někdo přijde." Hermiona rozechvěle přikývla a vykročila směrem k oknu. Stoupla si na parapet, chytila se Harryho ruky a jediným ladným pohybem se vyhoupla nahoru. Zavřeli za sebou a roztřásli se zimou. Hermiona se zkoušela nedívat dolů, ale Harry se tomu neubránil. Potom, aby udržel rovnováhu se raději podíval nahoru. Přesně nad oknem učebny Formulí bylo několik lvích hlav stejně ošklivých, jako zarážky na knihy, co dal Hermioně k Vánocům. Upozornil ji na ně. „Dobré znamení, nemyslíš?" Vypadala zamyšleně. Otočila se k němu a zamračila se. „S Věštěním jsem sekla, pamatuješ?" Pak se ale usmála. Harry jí úsměv opětoval. „Připravena?" Znovu se zdála znepokojená, ale přikývla. Harry se ještě jednou proměnil a roztáhl křídla. Hermiona přes něj přehodila nohu a sedla si těsně za pavučinový přívěsek. Cítil teplo vycházející z jejího těla, když mu svými stehny a koleny pevně sevřela boky a zabořila prsty do jeho hřívy. Dobrá, pomyslel si. Snad bude v pořádku. Harry cítil, že začíná příst, cítil, jak jeho zvířecí instinkty přebírají vládu nad jeho tělem, ocasem i tlapami spočívajícími na chladném kameni. Vzpomněl si na Griffina ze třídy a pokoušel se vzpomenout si, jak létal. Nakonec se rozhodl, že s křídly se dá přinejmenším bezpečně doplachtit na zem, kdyby se nemohl dostat výš než teď. Podíval se na o pár pater vyšší astronomickou věž, která se z konce hradu, kde se právě nacházeli zdála být několik mil daleko. Zhluboka se nadechl a skočil ze římsy. Padali. Hermiona křičela, ale on nemohl se svými křídly ani pohnout. Nakonec se mu po chvíli, která vypadala jako věčnost, ale ve skutečnosti trvala jen sekundu, podařilo objevit svaly ovládající jejich pohyb a úhel, změnit pád v let a vyrovnat tlak pod a nad křídly. Byli znovu ve stejné výšce jako učebna Formulí, teď o patro výš, a pak ještě výš. Nějaký čas letěl kupředu, pak nahoru. Slyšel, jak za ním Hermiona zalapala po dechu, křečovitě se přidržovala hřívy a stiskla ho koleny tak pevně, až to začalo bolet. Teď opravdu letěl, nejdříve přes jezero, pak se vrátil zpátky k hradu, astronomickou věž nechal pod sebou. Harry chtěl létat, nikdy se necítil tak volný! Nebylo to jako s koštětem. Ale musel to nechat na jindy. Nejdůležitější bylo snížit výšku. Začal se snášet v těsných kruzích, přičemž se stále přibližoval k plošině observatoře, dokud se konečně všemi čtyřmi tlapami nedotkl rovného povrchu, ze kterého ten večer Mrzimorští a Zmijozelští studenti třetího ročníku odmetli sníh. Jakmile přistál, okamžitě se změnil zpět v člověka. Byl téměř tak vyčerpaný, jako když překonal kletbu Hara Kiri. Jeho záda začala ihned protestovat, protože mu Hermiona pořád ještě seděla za krkem, nohy sevřené kolem hrudního koše a rukama se ho držela za vlasy. Urychleně se pustila, slezla a klekla si vedle něj. Stále se snažil popadnout dech. Otočil se na záda a usmál se na ni. „Zvládli jsme to," řekl slabě. Přesto se na něj zamračila. Její výraz mu připomněl, jak se tvářila jeho matka, když tenkrát vlepila Snapeovi v učebně Lektvarů facku. „Řekni mi, proč bych tě neměla začarovat a zaživa z tebe stáhnout kůži, Harry Pottere? Kdy jsi mi to plánoval říct?" Harry polkl. „Hermiono, nesměl jsem to říct nikomu. Ty jsi se taky nikde nechlubila se svým obracečem času, pamatuješ? Učení jsem skoro dokončil, až na létání, samozřejmě. To až teď. Naštěstí bez havárie." Začala se trochu usmívat. „Naštěstí," souhlasila. Harry změnil polohu a sedl si. Bolest z přeměny ho teď udeřila plnou silou. Nepřál si nic jiného, než si vlézt do horké lázně s nějakým lektvarem proti bolesti od Madam Pomfreyové… Ale nemohli si teď dovolit myslet jen na sebe. Cho byla na chodbě u učebny Formulí a oni jí museli pomoct. „Hermiono," řekl, „vrátíme se do Nebelvírské věže. Měli bychom se nejdřív podívat do plánku, jestli se hradem někdo nepotuluje, než se jí pokusíme pomoct. Pospěš." Pokusil se vstát, ale podlomily se mu nohy a klesl zpátky na zem. Hermiona potlačila smích. „A to mi říkáš, abych si pospíšila? Tady…" a nabídla mu ruku. Nepřijal ji, raději ji chytil za předloktí - ona jeho také, stejně jako akrobati v cirkusu, a pak ho vytáhla na nohy. Dal jí paži kolem ramen a ztěžka se o ni opřel. „Je dobře, že máš správnou velikost, abys mi mohla sloužit jako berla…" „Hej!" protestovala proti narážce na svoji výšku. „Řekl jsem, že je to dobře, ne?" Ušklíbla se a pomohla mu ze schodů. „Na druhou stranu," pokračoval, „nejsi zas o tolik menší než já. Mám jen pět stop, devět palců." Nekomentovala to. Když se dostali dolů, vzali si znovu neviditelný plášť a pokračovali do Nebelvírské věže. Zatímco byli pořád pod pláštěm, přitáhl si ji k sobě a jemně ji políbil. Nedovolila mu v polibku pokračovat, ale přesto se neodtáhla. Místo toho si opřela hlavu o jeho hruď. Políbil ji na temeno hlavy a zabořil tvář do jejích vlasů. „Co se to jen stalo?" zašeptala. „To nevím." řekl tiše. Nadzvedla okraj pláště a oznámila Buclaté dámě: „Polovid". Ta ospale zívla a s očima stále zavřenýma otevřela vchod. Harry zahlédl Rona, který překvapeně vyskočil, ale když viděl, že je to Hermiona, uklidnil se. „Kde je Harry?" chtěl vědět. „Tady," ozval se a sundal si plášť. Oba dva vstoupili do místnosti a portrét se za nimi zavřel. Ron se na ně netrpělivě podíval. „Takže?" zeptal se nakonec, přičemž vypadal, jakoby měl každou chvíli vyskočit z kůže. Harry a Hermiona se na sebe podívali. „Ty a Hermiona nejste jediní, kdo dostal vzkaz," řekl Harry. „Cho taky jeden přišel, myslela si, že se s ní chci usmířit. Chvíli čekala a pak, když se rozhodla odejít - nevím přesně, co se stalo. Vypadala, jakoby ji zasáhl nějaký šok, a

pak se zhroutila na chodbě před učebnou. Dýchala, ale byla v bezvědomí. Když jsme s Hermionou vešli do místnosti, zdálo se, že jsme skrz něco prošli, jakýsi druh pole ve dveřích. Myslím, že to Cho cítila taky. Nemělo to na ní žádný špatný vliv, dokud to nezkusila znovu. Podobnou věc jsem zažil jen v bludišti při plnění třetího úkolu. Bylo to jako být pod vlivem kouzla Inverso. Proto jsem věděl, že bude skvělé na souboje, pamatoval jsem si na ten pocit, jako bych stál ve vzduchu vzhůru nohama. Pravděpodobně to tak nebylo, ale stejně…" „Harry," přerušila ho Hermiona. „Musíme jít pomoct Cho." „Správně," souhlasil Harry. „Počkat!" zastavil ho Ron. „Pokud Cho bezpečně prošla tam, stejně jako předtím Vy, ale nepodařilo se jí odejít….jak jste se odtamtud dostali?" Harry a Hermiona si vyměnili pohled, Harry se zatvářil provinile. „Řekni to, Harry, nebo mu to ukaž." Harry přikývl. „Rone, každou noc po večeři mě profesorka McGonagallová soukromě doučovala." Ron se ušklíbl. „Co to s tím má…"začal říkat, ale najednou už nemluvil k Harrymu, viděl před sebou lva, skutečného lva s drápy, zuby, hřívou, zelenýma očima a křídly…A křídly? „H-Harry!" zakoktal se. Nebyl si jistý, jestli může tomuhle stvoření říkat Harryho jménem. Harry se proměnil zpátky a Ron si teď nebyl jistý, jestli neměl halucinace. Otočil se váhavě k Hermioně. „Ty…ty jsi to viděla taky? Nejsem blázen?" „Ne, Rone," ujistila ho a zatvářila se vážně. „Harry je Zvěromág." „Zvěromág!" „Zlatý Griffin, abych byl přesný." objasňoval Harry. „Taky dobrá věc. Původně jsem chtěl být lvem, ale v tom případě bychom se odtamtud nikdy nedostali." Ron na něj zíral s otevřenou pusou. „Jak…jak tedy…" „Letěli jsme," řekla Hermiona jednoduše. „Přistáli jsme na plošině observatoře astronomické věže a pak jsme se sem vrátili. „Můžu…můžu to vidět znovu?" Harry si promnul zátylek. „Nemohli bychom to nechat na jindy? Jsem dost rozbolavělý. Nikdy předtím jsem neletěl..." „Nikdy předtím jsi neletěl?!" zaječel Ron. Harry a Hermiona ho utišili. „Ano!" zasyčel tiše Harry. „Nikdy předtím jsem neletěl a Hermiona mi seděla na zádech…." Ron vypadal namíchnutě, nejspíš stejně jako Harry myslel na její nohy, jak ho svírají … „Tedy," řekl vyrovnaně, „unesl jsem ji, je jako pírko." Hermiona zrudla a podívala se stranou. Harry se zamračil. „Nebyla na tvých zádech." Ron se s ním nehodlal hádat a očividně nechtěl myslet na Hermionu v této poloze, takže mlčel. Harry zamířil nahoru do ložnice. Předtím než vešel, uviděl jak oba trapně postávají u portrétu. Hermiona zírala do ohně, zatímco Ron zíral na ni. Harry sebou v duchu zatřásl. Soustřeď se, nakázal si. Vzal z kufru mapu a spěchal zpátky dolů. Položil pergamen na stůl a mávl nad ním hůlkou, zatímco ho Hermiona a Ron pozorovali. „Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti." Když se mapa objevila, snadno našli učebnu Formulí a vpravo vedle dveří malou tečku označenou "Cho Changová". Pak spatřili tři nepatrné body, pohybující se chodbou. Dvě byly označeny jako "Roger Davies" a "Niamh Quirková" a tou třetí byl profesor Kratiknot. Harry si oddechl úlevou. „Podívejte, šli ji hledat. To dává smysl. Niamh a Roger jsou havraspárští prefekti sedmého ročníku. On je primus, samozřejmě, ale taky pořád prefekt. Vzali s sebou Kratiknota, protože je ředitelem jejich koleje." Přikývli. Hermioně se na tváři objevil ohromený výraz. „Ach, Harry! Co když ta věc ve vchodu není černá magie? Co když se jedná jen o nějaký druh – ochranného kouzla, které Kratiknot použil na svou třídu?" „Už jsem tam v neobvyklých hodinách byl," řekl Harry, aniž by se zmínil, že to bylo pro to, aby se s ní líbal. „Nikdy předtím to tam nebylo." „Možná, že s tím začal nedávno." „To doufám, protože to by znamenalo, že ví, co se stalo Cho, a mohl by to zvrátit. Ale i kdyby ten vchod začaroval Kratiknot, je tu někdo, kdo se tam Vás dva s Cho snažil nalákat a pravděpodobně ví, co se stane každému, kdo vstoupí do místnosti a pak se ji pokusí opustit. Původcem toho pole může být skutečně Kratiknot, ale pochybuji, že poslal ten vzkaz." Pak si všimli, že se Kratiknotova tečka přemisťuje do třídy. „Třeba to pole zrušil," doufala hloubavě Hermiona. Kratiknotova tečka se znovu vynořila ze třídy, pak všechny čtyři zamířily chodbou nahoru a dolů po schodišti. Fascinovaně je sledovali. „Myslíš, že ji oživí? Že bude v pořádku?" řekl Ron. Harry pokrčil rameny. Hermiona se zamračila. „Ne," řekla. „Berou ji na ošetřovnu." Dívali se, jak po několikaminutové cestě čtyři tečky dorazily na ošetřovnu. Pak spatřili tečku madam Pomfreyové, jako pobíhá tam a zpět, pečovala o Cho, jejíž tečka se zastavila v oblasti postele. Madam Pomfreyová se neustále pohybovala mezi Kratiknotem a Cho, a pak se k posteli přemístil i Kratiknot. Harry předpokládal, že před odchodem kontroluje Cho. Jenže jeho tečka tam zůstala a ošetřovnu opustili jen Roger a Niamh. „Co se děje?" zeptal se Harry, aniž by oslovil někoho konkrétního. „Kratiknot tam zůstal!" Hermiona se kousla do rtu. „Možná tam to pole nedal. Třeba ho taky dostalo…" Všichni tři se na sebe polekaně podívali. Teď byl zraněn učitel. Zábavný maličký profesor Kratiknot, prastrýc mladého Willa. Kratiknot, který nevyhuboval Nevillovi, když ho opakovaně nechával poletovat po třídě… Pravděpodobně nejhodnější profesor, jakého měli. Prýtová byla samozřejmě taky skvělá a Hagrid byl jejich přítel. Ale Kratiknot je nenutil starat se o dýmějové hlízy a třaskavé skvorejše. Rozplýval se nad Harryho přivolávacím kouzlem, které použil při prvním úkolu Poháru Tří kouzelníků. Také mu blahopřál k tomu, že se stal kapitánem Soubojnického klubu a to byl v mládí šampiónem. Harry si nemyslel, že by se mohl cítit ještě hůř, než když poprvé slyšel od Siriuse, jak zlý byl ten výbuch ve stanici metra, ale teď zjistil, že se mýlil. Tohle bylo jiné, profesora Kratiknota znal. Očekával snad Voldemort, že poté, co metro vyletělo do vzduchu ho Harry vyhledá a vydá se mu na milost? Proto jde teď po jeho přátelích? Pochyboval, že by do Bradavic přišel sám Voldemort. Někdo tu plnil jeho příkazy. Třeba někdo, kdo nedávno získal Znamení zla… „Teď nemůžeme nic dělat," řekl pevně. „Cho a Kratiknot jsou u madam Pomfreyové. Postará se o ně. Zítra si promluvíme s Brumbálem a řekneme mu, co jsme viděli v učebně Formulí. Pochybuji, že tam dnes večer ještě někdo půjde. Ráno, než půjdeme běhat, se tam můžeme zastavit, zamknout dveře a dát na ně nějaké oznámení, že je profesor Kratiknot nemocný, takže se nikdo nepokusí vejít dovnitř. S výjimkou domácích skřítků pravděpodobně vstáváme jako první, takže by to mělo vyjít." Podíval se na své dva přátele, byli unavení, vystrašení. „Všichni bychom si měli odpočinout. Celá tahle věc přišla znenadání. Pokusili jsme se to vyřešit – ale očividně jsme nepochopili, proti čemu stojíme." Nevyslovil to nahlas, ale přál si, aby byl býval šel za Snapem, když mu Ron a Hermiona řekli o těch vzkazech. Harry si byl jist, že by věděl, co dělat. Nebo co rozhodně nedělat. Jenže je pozdě. Mávl hůlkou nad plánkem, říkajíc nepřítomně: „Neplecha ukončena." Někdo tu nějakou neplechu dělal, pomyslel si Harry. A byl si jistý, že bude hůř.

Příští ráno, když si šli s Hermionou zaběhat, čekala na něj v hale před společenskou místností profesorka McGonagallová. „Pottere," řekla jednoduše, vypadala velmi přísně. „Pojďte se mnou." Ohlédl se přes rameno na

Hermionu, která se mračila. Sešla schodiště, které obvykle vedlo do Velké síně. Následoval McGonagallovou do kanceláře, její strnulá rovná ramena se zdála být přísně nekompromisní. Když seděl před jejím stolem, upřela na něj tak chladný pohled, až se zachvěl. „Harry," řekla, poprvé po dlouhé době ho oslovila jeho křestním jménem (mohl by to spočítat na jedné ruce), „velmi jste mě zklamal. Jste prefekt, vedete si skvěle v Soubojnickém klubu i ve zvěromázském tréninku. Pak se s vámi rozejde přítelkyně, a Vy uděláte něco takového…" Harry se zamračil. „Cože? Co takového? O čem to mluvíte?" Cho Changová zemřela? Nebo snad Kratiknot? Ne, usoudil, kdyby ho vinila z vraždy, neseděla by s ním v kanceláři a nenazývala ho Harrym. Přesto ho z něčeho obviňovala. „Jak víte, že se se mnou rozešla?" zeptal se tiše. Věnovala mu ten samý pohled jako Sirius, když se ho snažil přesvědčit, že on a Hermiona spali v oddělených postelích. „Prakticky každý ze školy, kdo byl včera v Prasinkách, o tom ví, zbytek se to dozvěděl po jejich návratu. Drby se tu šíří rychle." Zvláště ty o Harry Potterovi, pomyslel si hořce. Někteří se pravděpodobně nemohli dočkat až se popasou na tom, že dostal kopačky, aniž by měli ponětí, že se o ně snažil celé měsíce. „Pořád nechápu …" „Cho Changová byla minulou noc nalezena na chodbě před učebnou Formulí. Její spolubydlící řekly Daviesovi, že od Vás dostala vzkaz, ve kterém ji žádáte, aby se tam s Vámi o půlnoci setkala. Viděli Vaši sněžnou sovu, jak ho doručila. Když se v jednu ráno stále nevracela, přesvědčila Niamh Quirková Daviese a profesora Kratiknota, aby ji šli hledat. Našli ji v bezvědomí, žádné oživovací kouzlo, které zkoušeli, nezabralo. Profesor Kratiknot vešel do třídy, aby se podíval, zda tam nikdo není a když znovu prošel dveřmi, byl zasažen stejně jako Changová a od té doby je také v bezvědomí. Davies a Quirková je vzali na ošetřovnu. Domnívám se, že madam Pomfreyové se ještě nepodařilo zrušit účinky toho…čehokoliv, co jste jim udělal." „Co jsem já udělal?" Harry se snažil nekřičet, ale bylo to obtížné, když čelil takovému obvinění. „Davies a Quirková zjistili, že cokoliv se jim stalo, mělo co do činění s průchodem dveřmi tam a zpátky. Zavřeli je a zapečetili, aby ochránili ostatní. Hodiny Formulí jsou samozřejmě do dalšího oznámení zrušeny. Co řeknete na svou obranu, Pottere?" Byl znovu Potter. Nevěděl, jestli je to dobře nebo špatně. „Mohu se Vás na něco zeptat, paní profesorko?" „Na co?" „Způsobil jsem někdy předtím, aby jste si myslela, že bych byl takové věci schopný?" Její tvář na okamžik změkla. „Ne," musela připustit. „Neudělal jsem to. Můžeme …můžeme se sejít s profesorem Brumbálem a profesorem Snapem? Pak Vám všechno vysvětlím." „Proč s profesorem Snapem?" „No, v těchto dnech spolu vycházíme lépe. Svým způsobem. Jen si myslím, že by to byl dobrý nápad." Zapálila oheň na roštu a z misky na krbové římse do něj vhodila nějaký prášek, říkajíc: „Severus Snape." Trvalo minutu, než se Snapeova hlava konečně objevila v ohni - oči ještě úplně neotevřel, když zašilhal na McGonagallovou. „Co? Proč mě v neděli otravujete tak brzo?" řekl podrážděně. Jeho tón ignorovala. „Severusi, přijďte prosím okamžitě do ředitelovy kanceláře. Já přivedu Harryho Pottera." Snapeovy oči se rozšířily, jak si všiml Harryho sedícího na židli před stolem. „Pottera? Co provedl tentokrát?" „To zjistíte," bylo vše, co mu prozradila. Hovor byl náhle ukončen. Snapeova tvář zmizela. Uhasila oheň a nasměrovala Harryho do chodby. Jak šli k Brumbálově kanceláři, Harry se rozhodl navázat nenucenou konverzaci. „Jak se má Rita? Řekl bych, že bylo dobře, že ji Brumbál požádal, aby pro něj pracovala, aspoň mohla získat od Krumových vzorky…" „Ano, to bylo. Je opravdu užitečnější, než bych…" Pak se zarazila a zírala na něj. „Jak jste věděl…" „Můžete mi důvěřovat, paní profesorko. Skutečně. Vy víte o … mém kmotrovi, že?" Podívala se na něj, jako by ho odhadovala a pak přikývla. „A víte, kdo doopravdy zradil mé rodiče?" Znovu přikývla. Oddechl si. Pokračovali v chůzi. Když se blížili k chrliči, který střežil Brumbálovu kancelář, cítil na sobě její pohled. „Dýňové pirožky s čokoládovou polevou." řekla chrliči. Stěna se rozevřela a oni vystoupali po spirálovitém schodišti do Brumbálovy kanceláře. Čekal na ně, několik minut poté co vstoupili, přišel Snape. „Dobrá," začal Brumbál vesele. „Nenapadlo mě, že bychom letos byli všichni v jedné místnosti ve stejnou dobu, s výjimkou jídla! A přece – pravděpodobně jsme to měli udělat už předtím. Škoda, že to musí být v téhle situaci. Harry? Můžeš nám říct něco o minulé noci?" Harry polkl. Brumbál si přece nemyslel, že má s tím, co se stalo Cho a Kratiknotovi, něco společného, nebo ano? „Po mém … mém tréninku, jsem…" „Tréninku?" zavrčel Snape. „Jakém tréninku?" Brumbál se podíval na McGonagallovou. „Je téměř u konce, že, Minervo? Jistě o tom teď může vědět další učitel, zejména Severus." Přikývla, pak se otočila ke Snapeovi. „Učím Harryho, jak se stát Zvěromágem. Je to už … kolik, Harry? Pět měsíců? … a je téměř u konce. Albus a já jsme intervenovali na Ministerstvu kouzel, aby zdrželi jeho registraci, dokud nedostuduje, pro jeho vlastní bezpečí. Chápete, proč jsme se o tom předtím nezmínili?" Snape s pohledem upřeným na Harryho zdráhavě přikývl. „Omlouvám se za přerušení. Pokračujte," řekl Harrymu nevrle - vypadal ještě naštvaněji než Hermiona, že o tom nevěděl. Tolik k budování důvěry, pomyslel si Harry. „Takže, když jsem se vracel nahoru, zjistil jsem, že někdo použil Hedviku, aby doručila Ronovi a Hermioně vzkaz, ve kterém je žádám, aby se se mnou setkali o půlnoci v učebně Formulí..." Popsal jim rozdílné teorie, které vymysleli a Ronův plán střežit vchod za portrétem, zatímco on a Hermiona čekali v učebně pod neviditelným pláštěm. „Harry," ozval se vlídně Brumbál. „Mohli jste požádat o pomoc mě nebo profesorku McGonagallovou nebo profesora Snapea. Neměli jste to dělat sami." Harry se ušklíbl. „Na to jsem myslel až později. Omlouvám se. Potřebuji si zapamatovat, že … že se můžu víc spoléhat na ostatní." Většina ředitelů, napadlo ho, by mu řekla, že pro ně měli přijít, ne, že mohli. Cítil se hůř než kdykoli jindy. Vylíčil jim, jak byli překvapení, když se tam objevila Cho, protože nevěděli, že ten vzkaz dostala taky. Stejně jako její průchod dveřmi a následné bezvědomí. „Jak jste se potom dostali z místnosti?" Navzdory rozmrzelosti Snape zněl, jakoby ho to skutečně zajímalo. Chvíli se ostýchal a pak ze sebe vymáčkl: „Nezlobte se, profesorko McGonagallová, profesore Brumbále. Nechtěl jsem, aby se to, co se stalo Cho, přihodilo mně nebo Hermioně. Já…já jsem jí ukázal mou…mou zvířecí formu. Takže jsme mohli použít okno, abychom se dostali ven." Podíval se s úsměvem na profesorku McGonagallovou. „Odnesl jsem nás odtamtud pryč na astronomickou věž. Bylo to… úžasné…letět jako…" McGonagallová se už taky usmívala. „Vážně? Vy jste letěl? Na první pokus?" „No.." řekl Harry neochotně, „popravdě, nejdřív jsem padal, ale včas jsem se vzpamatoval." „Letěl?" znovu zavrčel Snape. „A byl jste schopný vzít s sebou patnáctiletou dívku? Co jste zač? Mořský orel?" Brumbálovy oči zajiskřily. „Ukaž mu to Harry." Bylo to nařízení ředitele, takže se Harry postavil a odstranil z cesty svou židli. Teď už změnu zvládal dost rychle. Během několika sekund ucítil, jak na podlahu dopadly jeho tlapy, vzduchem zasvištěl ocas, na tváři ho šimrala

hříva a motor uvnitř něj neodbytně pulzoval - ve všech kostech cítil tupou bolest. „Lev? řekl Snape zmateně, „ale říkal jste, že jste letěl…" Harry roztáhl křídla a otočil hlavu, aby je viděl. Brzké ranní světlo, pronikající okny Brumbálovy pracovny, se na nich odráželo ve všech barvách duhy. Podíval se na Snapea - uspokojilo ho, když zjistil, že oněměl. Proměnil se zpět do lidské podoby, zatímco je všechny pozoroval. Znovu se ztuhle posadil do křesla, bolely ho klouby. Nepokračoval ve vyprávění. Nechtěl, aby se McGonagallová dozvěděla o plánku. Snape už o něm věděl, ale u Brumbála si nebyl jistý. Nechtěl riskovat, že o něj přijde. Měl štěstí, že ho ve třetím ročníku dostal od Lupina zpátky stejně jako od Skrka, když se vydával za Moodyho. Byl příliš užitečný, než aby ho ztratil. Byli na jeho straně, ale stejně… „Takže jste se vrátil do Nebelvírské věže, šel do postele a nechal tu ubohou dívku na chodbě?" shrnula to McGonagallová vyčítavě. „Ne, vzal jsem Hermionu zpět a pak se tam pod pláštěm vrátil." lhal. „Viděl jsem, že přichází Roger, Niamh a profesor Kratiknot, tak jsem odešel. Myslel jsem si, že ji vezmou na ošetřovnu. Neměl jsem ponětí, že tam profesor Kratiknot taky skončí …Omlouvám se, že jsem někomu předvedl svou zvířecí podobu." McGonagallová se na něj bystře podívala. „Neukázal jste to nikomu jinému, že ne?" „Ne." zalhal, zatímco myslel na Rona s Nevillem. Neville to zjistil náhodou, ale Ron ne. Už byl prostě unavený před ním něco skrývat, zvlášť když o tom věděla Hermiona. Pomalu ztrácel přehled, kdo o čem ví. „Dobře." řekla, jakoby se jí ulevilo. „Jsem ráda, že jste se nepokusili o něco tak pitomého jako je levitace. Pravděpodobně bychom Vás sbírali po celém hradě…" „Vím, že se tohle kouzlo dá jen těžko kontrolovat. Rozhodně nepatří k mým oblíbeným, i když k Hermioniným ano. Překvapuje mě, že to nenavrhla." „Hmm! Slečna Grangerová ví stejně dobře jako Vy, že při použití na člověka se chová nevypočitatelně. Většinou ta osoba nekontrolovatelně vyletí vzhůru ať je tam cokoli." „Ale no tak, Minervo.." zasáhl Brumbál. „Prokázalo se, že Harry udělal dobrou věc. Otázka, které nyní čelíme je, kdo zaklel ty dveře. Kdo použil Harryho sovu, aby poslal ten vzkaz a hlavně proč?" Všichni se po sobě vzájemně podívali. Harry chtěl už alespoň dvacetkrát něco říct, ale pokaždé ztratil nervy a mlčel. Ticho se natahovalo, dokud ho konečně Brumbál nepřerušil: „Dobře, všichni nad tím popřemýšlíme. Nepředpokládám, že se do hradu dostal někdo z venku, což samozřejmě znamená, že to udělal buď nějaký student nebo učitel. To není povzbudivá myšlenka." McGonagallová přikývla, stejně jako Snape. Harry se ušklíbl. „Promiň, Harry, že jsem ti překazil ranní běh. Teď jdi dolů, před snídaní máš pořád trochu času. Musím si ještě o něčem promluvit s profesorem Snapem a profesorkou McGonagallovou." Harry kývl a odešel, ale vrtalo mu hlavou co to jenom může být. Třeba se to týká školních záležitostí. Vešel do Velké síně a našel Hermionu, jak sedí u Nebelvírského stolu a pozoruje svoje ruce. Posadil se vedle ní a položil jí ruku na rameno. Ani se na něj nepodívala. „Hermiono? Už jsi běhala?" Zavrtěla hlavou, pořád k němu nevzhlédla. Nakonec promluvila: „Všechno je moje vina. Cho. To já jsem za celou záležitost zodpovědná. Nikdy jsme ji do toho neměli zatahovat. Já..já…nemám ji moc ráda, ale tohle si nezaslouží…" polkla, viděl, jak ji to trápí. Hermiona byla příliš zásadová, než aby se necítila vinna za něco, jako je tohle. „Ne," odporoval jí. „To byl můj pitomý nápad. Nevyčítej si to. Já…nějak se dnes na běhání necítím. To co opravdu chci udělat je…" „Co?" Stáhl rty do úzké linky. „Najít Draca Malfoye a roztřískat mu lebku. Žádná kouzla. Jen spousta úderů, krve a skutečné bolesti. Žádné iluze." Jeho hlas byl tvrdý, vyděšeně k němu vzhlédla. Věděl, že obvykle takhle nemluví, cítil se nějak změněný - po posledních pár týdnech, Wesminsterské podzemce a teď té léčce v učebně Formulí. Pociťoval, že už nikdy nebude jako předtím. Seděli v tichosti, pohledy upřené každý jinam. Ani se nedotkli. Když už to trvalo dlouho, Harry uslyšel poblíž vstupní haly kroky. Rychle obrátil hlavu. Ve dveřích stála hubená, bledá postava, oblečená do bílého trička a černých kalhot, přes které měla elegantní černý hábit se stříbrným prefektským odznakem - jakoby byl připravený na inspekci, světlé vlasy pořád trochu vlhké ze sprchy, oči prázdné a vyděšené. Vyděšené? Přemýšlel Harry. Raději by se měl bát - mě. Draco Malfoy kráčel směrem k nim a když byl od nich asi deset stop, řekl: „Pottere. Musíme si promluvit." Hermiona se na něj podívala, jakoby se cítila v nevýhodě, když na sobě měla oblečení na běhání, ačkoliv to v tuto roční dobu moc neprozrazovalo. Byla oblečená do bavlněného trička a kalhot, ve vlasech sponu, která bránila jejím vlasům, aby jí padaly do obličeje. Harry to naopak bral jako výhodu, že měl kraťasy a tričko bez rukávů, Malfoy očima přelétl jeho nahé paže - očividně ho Harryho svaly překvapily, možná si vzpomněl na ten incident ve vlaku. „Tak mluv." Harry byl stručný a chladný. „Tady ne..." „Fajn," řekl Harry a postavil se. S Hermionou a Malfoyem v patách zamířil do místnosti, kde probíhal jeho zvěromázský trénink. Když dorazili ke dveřím, Harry je otevřel a pokynul těm dvěma, aby vešli. Malfoy se zašklebil na Hermionu. „Vypadni, Grangerová. Tohle je mezi mnou a Potterem." „Hermiona ví všechno Malfoyi. Zůstane. Ron mimochodem taky." Malfoyovi se podařila nepředstavitelná věc – byl bledší ještě víc než obvykle. „Všechno?" „Dobře, všechno ne. Ví o té vánoční noci." Teď už všichni stáli v místnosti a Harry zavřel dveře. Malfoy si oddechl, ale pořád se na Hermionu díval s podezřením. „Proč jsi jim to řekl?" „Tentokrát to jsem já, kdo se bude ptát Malfoyi. Proč jsi použil mou sovu, abys Hermioně, Ronovi a Cho poslal ty vzkazy? Co jsi udělal dveřím v učebně Formulí?" Malfoy polkl. „To je to, o čem jsem chtěl mluvit. Já nevím." „Co nevíš?"

„Nevím nic o nějakých zatracených vzkazech, ale teď vím, že se něco stalo s dveřmi v učebně Formulí a taky zatraceně nevím, kdo to udělal!" zařval na Harryho, zněl pěkně vyděšeně. Nevědomost Malfoye očividně strašila víc, než jakékoliv fyzická bolest, kterou na něj mohl uvalit jeho otec. Pokračoval: „Před pár minutami svolal Snape do naší společenské místnosti celý Zmijozel. Řekl nám, že to samé udělali i ostatní ředitelé kolejí, samozřejmě kromě Kratiknota. Havraspár teď místo něj převzal Brumbál. Snape říkal, že Cho Changová a Kratiknot jsou v bezvědomí na ošetřovně, protože někdo začaroval dveře do učebny Formulí. Taky říkal, že ten, kdo to udělal, bude s největší pravděpodobností vyloučen, protože k tomu podle všeho použil černou magii." Odmlčel se, protože si uvědomil, že mluvil příliš rychle a nervózně. Pohlédl na Harryho. „Říkal jsi něco o dopisech…Snape se o nich nezmiňoval." „Minulou noc šel někdo do sovince a poslal po Hedvice Ronovi, Hermioně a Cho vzkazy, ve kterých bylo, že mají jít o půlnoci do učebny Formulí, kde se se mnou setkají. Ty dopisy byly naprosto autentické, vypadaly, jako bych je psal já sám. Ron a Hermiona se mě zeptali, proč do učebna Formulí a proč v noci. Řekl jsem jim, že nejsou ode mě. Nevěděli jsme, že ho dostala i Cho. Zjevně byl u vchodu nějaký druh pole, kterým když vejdeš dovnitř, se ti nic nestane, ale při odchodu ti způsobí ztrátu

vědomí. Cho a Kratiknot jsou teď oba v komatu a madam Pomfreyová je nedokáže přivést k sobě. Jsou stále naživu, ale nikdo je nemůže vzbudit." Malfoy přecházel a rukou si prohrábl vlasy. „Nemůžu tomu uvěřit…" „Čemu nevěříš? " Hleděl na Harryho a Hermionu, jakoby zvažoval, kolik jim toho má říct. „Psal jsem otci o tom, že Moody vidí mé Znamení. Udělal jsem něco pěkně pitomého, zeptal jsem se, jak mohl dopustit, abych dostal Znamení, když tu pracuje bývalý Bystrozor s tím zatraceným okem. " Harry si vzpomněl na to, jak loni vyklouzl uprostřed noci, aby se dostal do prefektské koupelny a odhalil ve zlatém vejci klíč ke splnění úkolu v Poháru Tří kouzelníků. Na schodišti se pod ním propadl schod, hluk přilákal Filche, Snapea a Skrka (vypadajícího jako Moody) a on čekal skrčený pod neviditelným pláštěm, co se bude dít. Ti tři se dohadovali nad zlatým vejcem, které upustil. Skrk se podíval na Snapeovu levou paži skrytou pod hábitem a řekl: „Některé skvrny nezmizí." V tu chvíli Snape vypadal vyděšeně, když někdo, o kom si myslel, že je bývalý Bystrozor pochyboval, že skutečně přešel na druhou stranu. Jakmile Snape a Filch odešli a Skrk Harrymu pomohl vyprostit nohu ze schodu, řekl: „Jestli někoho nenávidím, tak jsou to Smrtijedi, kteří zůstali na svobodě." Harry si až později uvědomil, že Skrk neměl na mysli Smrtijedy, kteří neskončili ve vězení jako on, prokazujíc Voldemortovi naprostou loajalitu, ale ty, kteří obrátili a udávali ostatní. Lidi jako Snape a Karkarov, co se dohodli. Zřejmě hlavně Snapea, který Skrka naverboval ještě ve škole… Harry pohlédl na Malfoye. „Co ti řekl?" „Odpověděl, že pokud jsem tak neschopný zařídit, aby Moody moje Znamení neviděl, bude muset najít někoho jiného, kdo to zvládne a Pán zla se mnou bude velmi nespokojen. Pak mi někdo v Bradavicích začal posílat školní sovy, pokaždé jinou. V dopisech se psalo, že mám obstarat vzorek tvého rukopisu - tak jsem to udělal, vzal jsem z tvého batohu nějaký starý domácí úkol, když jste v Péči o kouzelné tvory mluvili s Hagridem. Lektvary vyžadují příliš mnoho ostražitosti. Vážně by sis měl své věci líp hlídat, Pottere." „Evidentně." promluvila poprvé Hermiona. „Kdo ti posílal ty sovy?" chtěla vědět, zněla netrpělivě. „Jak to sakra mám vědět?" zaječel na ni, zatímco stále přecházel. Harry zatoužil srazit Malfoye k zemi, pokleknout mu na břicho a pořádně ho zmlátit... „Ať je to kdokoli, nemyslím, že je ze Zmijozelu. Všichni pokaždé vypadali překvapeně, když jsem během snídaně dostal dopis od školní sovy. Nikdo z nich není dost chytrý nebo dost dobrý, aby to přesvědčivě zahrál. Předpokládám, že Mrzimorští nepřicházejí v úvahu, ale občas mě napadne, jestli to není kvůli odvedení pozornosti - pocházel někdy nějaký zlý čaroděj z Mrzimoru? Nějaký být musí, dokonce i Havraspár a Nebelvír jich pár vyprodukoval." „Ne tolik jako Zmijozel," řekl Harry napjatě, pořád se ještě držel na uzdě. „Jo, jo, Pottere, kolejní spory necháme na jindy. Tohle je důležité. Jsem teď ve stejně velkém nebezpečí jako ty, vždyť víš." „Srdce mi krvácí. Ještě si nejsem úplně jistý, že v tom nejedeš. Možná kdybys měl alespoň nějakou představu, kdo by to mohl být…." „Jediné vodítko co mám... myslím, že to je prefekt." Hermiona zostražitěla. „Proč?" Malfoy stiskl rty. „Na schůzích prefektů sedím vždycky na stejném místě. Naposledy se po ní objevil na mém stole kus tvého pergamenu, který jsem tenkrát poslal po školní sově. Vůbec jsem neviděl, jak se tam dostal. Mohl to zvládnout jen ten, kdo byl na schůzi. Na kousku volného místa, bylo napsáno: 'DÍKY'" „Jak to písmo vypadalo?" chtěla vědět Hermiona. Malfoy sáhl do kapsy hábitu. „Podívejte se." Harry a Hermiona si ho prohlíželi, ale moc jim to nepomohlo. Byl psán velkými tiskacími písmeny, takže se o rukopisu vůbec nedalo mluvit. Harry rozpoznal roh své eseje o Hamletovi. „Mohl to udělat kterýkoli z prefektů, protože je o to někdo požádal. Nemusí to znamenat, že náš další mladý Smrtijed je prefekt," podotkla Hermiona. Harryho tím trochu štvala. „To, že někdo je prefekt ještě neznamená, že se mu nedá nic vytknout, Hermiono." „A to včetně primuse a primusky." souhlasil k Harrymu velikému překvapení Malfoy. „Pottere…ta primuska, Spinnetová, z Vaší koleje. Myslíš, že je v pohodě?" „Tím chceš říct, jestli by mohla být Smrtijed? Teda Malfoyi…myslíš, že Voldemort teď verbuje čarodějky z mudlovských rodin?" „Ach! Ona se narodila jako mudla? A přitom takhle bojuje? My tři a Ginny jsme jediní, kdo ji dokázali porazit." Hermiona se napřímila do celé své výšky pěti stop a třech palců a pohledem se zabodla do Malfoye. „Já jsem se taky narodila jako mudla, Malfoyi. Vzpomínáš si na náš souboj?" řekla nebezpečně tiše. Raději o krok ustoupil. „Jen jsem chtěl říct… jste si tím jistí? Nemohla to říct jen proto, aby lidi zmátla?" „Tak se na to podívejme." řekla Hermiona sarkastickým tónem. „Její rodiče trénují v Devonu závodní plnokrevníky a předtím než dostala svůj dopis z Bradavic, chystala se stát olympijskou jezdkyní, takže ano, Malfoyi, jsem si docela jistá, že její rodiče jsou mudlové. Katie Bellová a Angelina Johnsonová ji o prázdninách navštívily. Legitimně se narodila jako mudla." Malfoy vypadal zahloubaně, pak se usmál. „Spinnetová, jedoucí na koni…to je představa…." Harry mu věnoval pronikavý pohled. „Řeknu Ty-víš-komu….." „Ty řekneš Pánu zla, co jsme ti vyprávěli o Spinnetové?" „Říkám mu Voldemort. Mluvím o něm jako Ty-víš-o kom." Zašklebil se. „Dobře, kdybych se nepokoušel být tak zatraceně spořádaný, když jsem s ní, myšlenky by se mi takhle netoulaly…" Harry zavrtěl hlavou. „Nejdřív Parvati, teď Alice…" Hermionu to vyvedlo z míry. „Co je s Parvati? O čem to mluvíte?" Harry s na ni podíval. „Myslel jsem, že jsi uhádla, s kým se Ginny chystá setkat." Hermiona si povzdechla. „Ach tak, takže o tom to je. Uděláš nejlíp, když se k ní budeš pořád chovat spořádaně Malfoyi. Patnáct jí je až v dubnu." „A jestli víš, co je pro tebe dobré, budeš v tom pokračovat i po jejích narozeninách!" varoval ho Harry. Hermiona po něm vrhla divný pohled, jakmile to dořekl. „Dobře, v pořádku, to by už o mém soukromí a myšlenkách mohlo stačit. Co primus? Je Davies v pohodě?" Harrymu a Hermioně ztuhl výraz v obličeji. Nervózně se na sebe podívali. Malfoy hleděl z jednoho na druhého. „Co? Co? No tak, povídejte!" „To je jen…" začala Hermiona. „On je tak…" zkusil to Harry. „Nevím, jak to vyjádřit…" „Dobře, fajn!" přerušil je Malfoy. „Takže mu nevěříte. Nevíte proč, ale nevěříte mu. Shrnul jsem to?" Oba přikývli. Pak Harryho něco napadlo. „Když šli s Niamh a Kratiknotem hledat Cho, Roger do třídy nevešel…." „Ano, ale Niamh taky ne. Věřím jí," ozvala se Hermiona. Malfoy zúžil oči. „Proč jí věříš?" Hermiona se zašklebila. „Prostě proto. Nevím…." „A jak víte, co Davies a Quirková udělali?" Harry vrhl rychlý pohled na Hermionu, který vypadala, že si kouše jazyk. V Malfoyově tváři se rozprostřel výraz pochopení. „Aha! Znovu jste použili ten pergamen? K sledování jejich pohybu. Sakra, přál bych si mít takovou věc…." „Sni dál, Malfoyi. To se nestane. Ostatně bychom na to přišli i bez toho, chci říct, Roger a Niamh nejsou na ošetřovně jako Cho a Kratiknot, že?" Malfoy přikývl. „Dobře, chcete znát důvod, proč nevěřím Daviesovi?" S očekáváním se na něj podívali. „Kdo si myslíte, že ve skutečnosti měl být letos primusem?" Oba usilovně přemýšleli. „No," řekl Harry, „Fred a George ne. Tak jako tak nebyli ani prefekty." „A nikdo ze Zmijozelu. Bez

urážky. Jsem si jista, že tu nějaký zmijozelský primus byl, ale…" přispěla Hermiona. Malfoy hluboce vzdychl. „Vy jste natvrdlí. Diggory! Byl to zlatý hoch, nejlepší kandidát! Ale protože byl zabit Pánem zla, cesta se otevřela Daviesovi! Chápete? Davies je jeho dlužníkem…" Harryho oči se rozšířily. „Ano! Ale otázka je… jen proto, že za to Davies vděčí Voldemortovi, znamená to nezbytně, že je ochotný mu svůj dluh splatit?" Malfoy pokrčil rameny. „To je všechno co mě napadlo. Žádný jiný nápad nemám." Hermiona zírala na ohniště. „Ať už ty vzkazy poslal kdokoli, moc dobrou práci neodvedl, nemyslíte? Chci říct, že se do učebny Formulí pokusili nalákat taky mě s Ronem, ale my jim na to neskočili. Nemohl bys napsat svému otci a požádat ho o další příležitost s poukázáním na to, jak ta osoba selhala?" Malfoy o tom přemýšlel. „Potíž je v tom…o těch dalších vzkazech bych se nedozvěděl, kdybych s tebou nemluvil, takhle otec pozná, že jsme se o tom bavili, to není dobré. Dostal bych se ještě do většího maléru." Teď začal přecházet Harry. Mračil se. „Musíme přijít na nějaký způsob, jak se s tebou spojit. Možná bych ti mohl poslat školní sovu, zmijozelští si už zvykli, že ti po nich něco chodí." Malfoy zavrtěl hlavou. „Ne, ty imbecile. Ten, kdo je skutečně posílal, uvidí, že mi chodí ještě něco jiného. Nebuď hloupý." Harry měl sto chutí zareagovat. Všichni tři byli zticha, hloubali. Náhle uslyšeli z Velké síně kroky, které naznačovaly, že nějací studenti přišli na snídani. Hermiona přešla ke dveřím a malinko je pootevřela. Zamávala na ně. „Ještě tu není moc lidí. Jestli budeme opatrní, nikdo si nás nevšimne." Šla první, pak Harry. Malfoy zůstal pozadu. Harry se ho pokoušel přimět k odchodu, ale ten řekl: „Za chvíli. Dej trochu času těm, co Vás dva viděli odejít společně, aby na to zapomněli." Harry přikývl. Pak si šel sednout s Hermionou k nebelvírskému stolu. Zdálo se to dlouho, než Malfoy bezstarostně prošel dveřmi, zamířil ke zmijozelským a posadil se. Harry se rozhlédl po síni. Viděl je někdo? Pak zjistil, že se dívá do Ginniny tváře. Ani si nevšiml, že si sedl vedle ní. Mračila se na něj. „Harry, ty a Hermiona jste mluvili s Dracem?" zašeptala. „Co mu uděláte teď?" obvinila ho. Harry se tváří obrátil k Hermioně, která seděla naproti a tiše Ginny zamumlal koutkem úst: „To nebylo o tobě. Řešili jsme prefektské záležitosti. Nedělej si kvůli tomu starosti." Ale zatímco jedli, Ginny na něj vrhala pohledy, jako by si nebyla jistá, zda mu má věřit. Ginny nebyla jediná, kdo se po něm díval divně. Celá škola si zřejmě byla vědoma skutečnosti, že v noci poté, co se Cho Changová rozešla s Harry Potterem, ji vlákal do učebny Formulí, napadl ji stejně jako posléze milovaného profesora Kratiknota a způsobil jim koma. Ředitelé kolejí neřekli, že to byl Harry, prohlásili, že neví, kdo to udělal. Ale drby, které rozšířily Choiny spolubydlící se shodovaly v tom, že Cho dostala od Harryho zprávu a předpokládala, že se chce omluvit a usmířit. Žádné profesorské prohlášení nemohlo vyvrátit fámy, které tvrdily, že to Harry udělal z uražené ješitnosti, protože ho veřejně zavrhla. Dokonce i nebelvírští na něj hleděli s nedůvěrou. Harry se zavrtěl a pokoušel se sníst snídani tak rychle, jak to jen šlo, aniž by při tom vypadal příliš provinile. Bylo to horší než ve druhém ročníku, kdy si každý myslel, že je Zmijozelův dědic. Tenkrát vinný nebyl, až na Hadí jazyk. Teď se cítil trochu zodpovědný za to, co se stalo Cho - kvůli tomu, jak ji chtěli dát dohromady s Viktorem Krumem, přičemž ji nechal při tom, že má o ni zájem. Tohle všechno z ní udělalo terč. Taky to byl důvod, proč Malfoye vyloučil z okruhu podezřelých – ten o plánu s Viktorem Krumem věděl. Musí zjistit, kdo posílal Malfoyovi ty sovy. Harry nechal Sandy nahoře, když plánoval, že si zaběhá, teď se ale rozhodl, že ji bude v budoucnu nosit, jak to jen půjde, aby ho mohla upozornit na důležité události, co se měly přihodit. Jako například, že se stane obětním beránkem obviněným z útoku na nejpopulárnější studentku a nejoblíbenějšího učitele ve škole…

„Harry Pottere?" „Ano?" „Proč jsme tu?" „Schovávám se." „Opět?" „Ano." „Neměl bys teď být někde jinde?" „Na schůzi prefektů." „Nemáš je rád?" „Nenávidím je." „Ale obvykle na ně chodíš." „Ano." „Pak by má otázka měla znít, proč jsi je předtím navštěvoval?" „Očekává se to ode mě." „Jak dlouho tu budeme?" „Nejsem si jistý. Zkontroluji čas." Harry vytáhl hůlku a rozsvítil ji. Natočil hodinky ke světlu. Bylo něco po deváté. Schůze neskončí dřív než za hodinu a půl. Po zvěromázském tréninku se vrátil pro Sandy a před Alicí předstíral, že je brzy dohoní. Nebelvírští prefekti chodili obvykle spolu. Místo toho šel Harry do chodby ve třetím patře a znovu se skryl v místnosti, kde kdysi panoval Chloupek a on se o vánocích schovával před Hermionou. Seděl ve tmě, chlad mu pronikal až do kostí a užíval si toho naprostého nedostatku pohodlí na studené kamenné podlaze, jakoby se chtěl potrestat. Přesto dával přednost tomu, nemyslet na sebe jako na mučedníka. Cho, Kratiknot a ti lidé, kteří umřeli v podzemce, byli mučedníci. Stali se Voldemortovými oběťmi, aniž by o tom věděli. Voldemortovým cílem byl on. Věděl to. Bylo mu jasné, že Cho a Kratiknot leží na ošetřovně jen kvůli němu. Také si uvědomoval, že by nevydržel ty obviňující pohledy ostatních prefektů, ačkoliv to, z čeho ho podezírali, neprovedl. Bylo to úplně jako s Cedrikem…. Už jen jít to odpoledne do Soubojnického klubu, bylo dost zlé. Druhý týden prověřovali čtyři nové členy. Všichni kromě Pansy Parkinsonové v klubu zůstali. Naneštěstí pro ty, kteří se umístili během posledních čtyřech týdnů na nejnižších příčkách, to znamenalo vyřazení. Justin Finch-Fletchley a Colin Creevey vypadli, stejně jako Millicent Bulstrodová (Hermiona se musela hodně krotit, aby netančila radostí.) Liama Quirka Justinův odchod pěkně rozladil a zdálo se, že je připravený si Snapeovi stěžovat, ale jen tak tak se udržel na šestnáctém místě, takže se nakonec zřejmě rozhodl svoje štěstí moc nepokoušet. Problém byl, že tři z nováčků byli příliš dobří, než aby nezamíchali daným pořadím. Fred Weasley během dvou týdnů překvapivě vyhrál patnáct z devatenácti soubojů a umístil se tak na pátém místě hned po Harrym, Hermioně, Ginny a Alici. Bratr Rogera Daviese, Evan, obsadil se svými čtrnácti vítězstvími šesté místo. Malfoy měl jen třináct a tak se umístil jako sedmý. Harry měl dojem, že Rogera osmé místo pěkně namíchlo, ale teď si svůj hněv vyléval na bratrovi. Snape eliminoval jejich dřívější souboje s vyřazenými členy, aby mohl přepočítat umístění - Malfoy s Fredem a Evanem nevyhrál, zatímco nad vyloučenými ano, takže se jeho výhry snížily. Dalším novým členem byl Lee Jordan, který podal skvělý výkon, když zvládl devět soubojů z devatenácti a umístil se hned za Rogerem. Rona poněkud zklamalo, že se posunul až na dvanácté místo, za Crabbeho a Angelinu. Harry se během soubojů havraspárským do očí nedíval – vlastně většině lidí. Naštěstí se potřeboval utkat jen jednou a pak už pouze hlasoval. Všechny souboje byly celkem jasné, vyjma Freda a Evana, kteří byli velmi vyrovnaní. Harry hlasoval pro Freda kvůli kolejní loajalitě jen částečně, vítězství mu přiřkl hlavně pro to, že Evana odzbrojil (který přesto obdržel spoustu hlasů z Havraspáru).

„Harry Pottere," ozvala se Sandy znovu. „Ano, Sandy?" „Jak dlouho tady budeme?" „Och, promiň. Trochu se mi

zatoulaly myšlenky. Zhruba hodinu." „Pak bude čas na spaní?" „Ne tak docela. Musím ještě dokončit esej do Formulí…" začal říkat, ale pak si uvědomil, že se s tím nemusí trápit. Polknul a snažil se nemyslet na ubohého malého Kratiknota... Najednou se dveře, o které se opíral otevřely a Harry přepadl dozadu. Ležel na podlaze v chodbě, jak široký tak dlouhý, pořádně ho bolela hlava a když vzhlédl, spatřil nad sebou samolibého Draca Malfoye. „Takže, Pottere," pronesl líně, „tohle je místo, kde se schováváš před zbožňující veřejností." „Jo," odvětil Harry, stále ještě ležící na podlaze. „Před tou zbožňující veřejností, která ze mě chce stáhnout zaživa kůži, setnout mi hlavu a nakrmit mým tělem obří sépii v jezeře!" „Ach, ta cena slávy..." bavil se Malfoy. „Co tady sakra děláš, Malfoyi? Jak jsi mě našel?" „Ten tvůj pergamen..." Harry se zděšeně posadil. „Mapa? Jak jsi..." „Aha! Takže to je mapa!" smál se. „To jsi mi prozradit nechtěl, co? Nebuď naštvaný, ve skutečnosti jsem ještě neměl šanci si ji prohlédnout." Harry se pomalu postavil a zabodl do něj pohled. „Máš důvod, proč jsi tady, Malfoyi? Jiný než mi jít na nervy? Jak dobře víš, nemusíš se zjevovat osobně, už fakt, že existuješ je zatraceně otravný." Malfoy se zazubil. „Vím. Každou noc usínám s blaženým vědomím, že tě můžu dráždit jen svým bytím. Ale někdy se nudím a cítím, že potřebuju obtěžovat nějak aktivněji. Okořenit si život. Je to nezbytné, když musíš každý týden navštěvovat tyhle zatracené prefektské schůze. Začínám Daviese nenávidět víc než tebe a to už je co říct." „Kdybys mě nenáviděl, nebyl bys tady, Malfoyi." „Au contraire. Být tady znamená, že nemusím být tam." „Ještě jsi mi neprozradil, jak.." Malfoy si povzdechnul. „Fajn. Nemysli si, že jsem změkl, protože to není pravda. Jak jsem řekl: Být tady znamená nebýt tam." Rozhlédl se po chodbě. „Myslíš, že bychom to mohli probrat někde, kde nebudeme tak na očích?" Harry ustoupil stranou a nechal Malfoye vejít do malé místnosti. Znovu rozsvítil hůlku a zavřel dveře. Když Malfoy viděl, jak je místnost nejasná, osvětlená pouze jednou hůlkou, vytáhl svou a rozsvítil ji taky. Zamračeně se rozhlédl kolem. „Není si tu kde sednout." „Já jsem seděl na zemi," řekl Harry a znovu se posadil. Malfoy ho neohrabaně napodobil, jakoby to nikdy nedělal. Taky ale, pomyslel si Harry, nevyrostl v přístěnku pod schody. „Na světě jsou kultury, kde na zemi sedí každý, Malfoy. Dřepění je pro tebe jak dělané!" „Nech si toho Pottere. Takže zpátky k prefektské schůzi. Zrovna jsme se chystali začít. Davies ji zahájil a potom oznámil, že prvním bodem programu je otázka: Měla by zůstat prefektem osoba, která uprostřed noci někoho vlákala do třídy a tam na ni zaútočila černou magií?" „Cože?" zakuckal se Harry. „Takhle to řekla tvoje přítelkyně. Spinnetová ho praštila. Jen do ruky, bohužel. Pořád se nemůžu zbavit té představy s koněm... v každém případě, řekla Daviesovi, aby zavřel zobák a pak tě hledala. Do té doby si nevšimla, že tam nejsi. Řekla, že obviněný by měl mít právo se svým žalobcům postavit. Davies jí odpověděl, že jsi se očividně schůzi vyhnul, protože se jim postavit nechceš a jelikož už mě to tam nebavilo a chtěl jsem zmizet taky, dobrovolně jsme se přihlásil, že tě půjdu najít." „Dobrovolně?" „Nechybí ti ta část, jak jsem od tamtud odešel, Pottere? Takže, Grangerová šla za mnou, protože řekla, že ví, jak tě najít a já bych se jen zbytečně celou noc putoval po hradě. Osobně jsem proti putování po hradu neměl žádné námitky, ale zajímalo mě, jak tě chce najít, takže jsem s ní šel do Nebelvírské věže. Nechala mě čekat na chodbě, když vyslovila heslo…maličko podezíravá, nezdá se ti?… a o takových deset minut později se objevila a řekla mi, abych tě hledal tady. Vrátila se zpátky na schůzi, aby udělala zápis – plná obav, aby to Bulstrodová nezpackala. Což by udělala, věř mi. Pouze jsem předpokládal, že ona nebo Weasley využili toho pergamenu, který jsi použil předtím, než jsi mi řekl, že Filch je ve vstupní hale a nějací lidé v Pamětní síni. Ach! Nikdy jsem ti neřekl…díky za tip na MacMillana a Abbottovou v Pamětní síni. Docela jsem si to užil a oni nebyli vůbec opatrní..." „Malfoyi!" „Ale no tak, vykašli se na to svoje pokrytectví Pottere. Přinejmenším uznávám, že jsem voyeur. Kdo ví co jsi viděl v tom tvém neviditelném plášti. Přál bych si jeden mít. To by rozhodně můj nudný život oživilo. V každém případě, Grangerová měla pravdu. Tady tě máme, skrývajícího se jako králík a k tomu ještě dvakrát tak ošklivého. Ne, počkej, to je urážka každého králíčka. Desetkrát tak ošklivého, ne dvacetkrát..." „Je mi to jasné, Malfoyi." „Opravdu? Mohl bych to klidně ještě párkrát zopakovat, jestli se ti to líbí." „A tobě by se líbilo, kdybych otevřel tyhle padací dveře a hodil tě dolů?" zeptal se Harry a ukazoval na hrubé dřevěné dveře, které prvně uviděl, když na nich stál Chloupek. Malfoy se zamračil, předtím si jich nevšiml. „Co to je?" „Pamatuješ si, jak první rok Brumbál oznámil, že vstup do této místnosti je zakázaný?" Malfoy chvíli přemýšlel. „Matně. Jsi si jistý, že to byla tahle místnost?" „Ano. Protože Ron, Hermiona a já jsme se sem dostali." Malfoyovi poklesla čelist. „Co tady bylo?" „Tříhlavý pes jménem Chloupek. Patřil Hagridovi. Střežil ty padací dveře. Chceš vědět co je dole, když jimi projdeš?" „Na jednu stranu by mě zajímalo, jak se Vám podařilo projít kolem tříhlavého psa, ale když to vezmu kolem a kolem... asi spíš ne." „No, jakmile se dostaneš skrz ně, nějakou chvíli budeš padat dolů a nakonec přistaneš na rozkošné rostlině zvané Ďáblovo osidlo..." „Ďáblovo osidlo! V pořádku, Pottere, to stačí. Jdeš dolů na schůzi nebo ne?" „Opravdu se tam tak strašně toužíš vrátit?" Harry překontroloval čas na hodinkách. „Bude trvat ještě aspoň půl hodiny." Malfoy vypadal, jako by na něco zapomněl. „Och, to je pravda! Lépe se tomu vyhnout. Stejně je to zvláštní, Spinnetová vypadala, jako by mě podezřívala, že chci zdrhnout, ale Grangerová ne." „Pravděpodobně si o mě dělala starosti. Sama chtěla vědět, kde jsem." Malfoy teď vypadal popleteně. „A ona mi věřila, že tě půjdu hledat? Co kdybych to byl já, kdo začaroval ty dveře?Zavedla by mě přímo k tobě." „Hermiona není hloupá.Věděla, žes to ty nebyl. A ví, že si s tebou v případě nutnosti poradím. Chceš si znovu vyzkoušet, jaké to je být ve vzduchu vzhůru nohama?" Malfoy se zamračil a pevněji sevřel osvětlenou hůlku. „Chceš chapadla po celé tváři?" Harry se usmál. „Víš Malfoyi, není tak špatné se s tebou občas potkat. Zvlášť, když další alternativa je prefektská schůze." Malfoy přikývl. „Raději než schůzi bych bral další hodinu s Hagridovými třaskavými skvorejši." Harry se rozesmál. „Řeknu ti tajemství, já Ron i Hermiona jsme ty skvorejše nenáviděli stejně jako Vy." „Věděl jsem to!" „Psst! Hlavně to neříkej Hagridovi. Nechtěl bych ho zranit." „Co vidíte na tom přerostlém, vlasatém…" „Je to nejvěrnější přítel, jakého jsem kdy měl," řekl Harry pevně. „Byl to on, kdo mě odvedl od mé příšerné tety a strýce, řekl mi, že jsem čaroděj, osobně mi předal dopis z Bradavic a koupil mi vůbec první dárek k narozeninám. Máš přítele, který by pro tebe něco takového udělal? Který by úplně změnil tvůj život?" Malfoy pohlédl na své ruce, pro tentokrát byl zticha. Pak se podíval na Harryho, tvář podivně osvětlenou třepotavým světlem z hůlky. „Ano," řekl konečně. Polkl a znovu odvrátil pohled. „Ginny." Harrymu vyschlo v ústech. Malfoy byl Ginny tak oddaný. To Harryho vyděsilo. Na jejich přátelství záviselo tolik věcí. Co když se Ginny

z nějakého důvodu rozhodne, že už ji unavuje? Co by pak Malfoy udělal? Někteří lidé mají sklon k sebevraždám, jak Harry věděl, nicméně v Malfoyově případě by bylo vhodnější použít spojení sklon k vraždění. Nemyslel si, že Ginny je osoba, kterou by Malfoy chtěl zabít... Harry po pár minutách ticha znovu zkontroloval hodinky. „Zbývá jen dvacet minut. Možná bychom už mohli odejít. Asi tak dlouho bude trvat, než se z tohoto křídla dostanu zpátky ke schodům vedoucím do Nebelvírské věže a ty musíš absolvovat celou tu cestu dolů do pozemí ke Zmijozelské společenské místnosti…" Malfoy přimhouřil oči. „Jak víš, kde má Zmijozel společenskou místnost?" Harry se najednou zarazil, pokoušeje se nic neprozradit, ale pak se rozhodl, že už je to dlouho, takže co na tom záleží? „No…byl jsem tam." „Ty? Kdy?" „V druhém ročníku." „A nikdo si toho nevšiml?" „Ne. " „Byl jsi tam v tom zatraceném neviditelném plášti?" „Ne." „Poslouchej, Pottere, neštvi mě a pokračuj. Takže, proč jsi tam šel?" „Chtěl jsem nějakou informaci." „Jakou?" „Chtěl jsem vědět, jestli nejsi Zmijozelův dědic. Zjistil jsem, že ne. Konec příběhu." „Konec příběhu? Když můžeš vlézt do naší společenské místnosti kdykoliv se ti zlíbí?" „Řekl jsem snad něco takového? Ve skutečnosti to bylo dost obtížné. Zabralo to týdny plánování a nakonec Hermiona vůbec nebyla schopná jít, jen já s Ronem." „Weasley tam byl taky? Och, teď se budu muset ujistit, že jsme celé místo zcela dekontaminovali..." Harry se zasmál. „Jen si pomysli. Vůbec nevíš, čeho všeho jsme se dotýkali..." vstal, popichování Malfoye si pěkně užíval. Malfoy pomoc nepotřeboval, zvedl se jedním elegantním pohybem. Harry otevřel dveře a rozhlédl se po chodbě, na zdech se mihotaly pochodně a vítr narážel do olovnatých oken, ale v dohledu nikdo nebyl. Naznačil Malfoyovi, aby ho následoval a jakmile prošel dveřmi, zavřel je za ním. Mlčky došli ke schodům, jejich kroky se v jinak prázdné chodbě strašidelně rozléhaly, jedny po druhých míjeli dveře místností ve kterých nikdy nebyli, místností, kde mohlo být cokoliv. Harry by se nedivil, kdyby ani Brumbál nevěděl o všech Bradavických tajemstvích. Ví vůbec někdo, co se v nich skrývá nebo k čemu tu jsou? zajímalo ho. Možná by bylo užitečné začít hrad podrobněji prozkoumávat, uvědomil si. Zvlášť pokud se v Bradavicích pohybuje jiný Smrtijed než Malfoy, který používá neznámé kletby k útoku na lidi, co prochází dveřmi tam a zpátky… Jakmile se Harry vrátil do Nebelvírské věže, šel rovnou do postele. Když Ron odtáhl záclonu, aby ho zkontroloval, předstíral, že spí. Slyšel, jak Ron vyšel z ložnice a ze schodů zakřičel: „Je v posteli a spí! Už si běž taky lehnout, dobrou noc." To musela být Hermiona na kterou tak křičel, napadlo Harryho. Pravděpodobně Rona svou posedlostí zjistit kde je, dohánělа k šílenství. Přesvědčený, že už ho nikdo nebude otravovat, se převalil a usnul. Další ráno vstal, aby si jako obvykle zaběhal a když se ho Hermiona začala vyptávat, kde byl, jednoduše jí řekl, že se mu o tom nechce mluvit. „No, někteří z nás museli sedět celou dobu na schůzi, kde tě za zády pomlouvali! Malfoy byl taky skvělý, poté, co jsem mu řekla, jak tě najde, už se zpátky nevrátil," stěžovala si. „Naštěstí se Alici podařilo Rogera přerušit, začínalo to vypadat jako fraška a pak jsme se vrátili k obvyklým věcem." „Jako jsou školní tresty a odebírání bodů..." Zčervenala a pokračovala ve svých zahřívacích cvicích. „Ano," připustila neochotně. „Hermiono, dala jsi někdy někomu školná trest? Nebo mu sebrala body? Koneckonců jako prefekti na to máme právo." Zamračila se. „Ne. Asi to bude kvůli tomu, že jsem Vás s Ronem viděla tolikrát porušovat školní řád a cítila jsem se tak příšerně, když mou zásluhou kolej přišla o body, že bych to ostatním nemohla udělat. Řekla bych, že jsem stará měkota." Harry se na ni zazubil. „No, měla by ses zocelit, než se staneš primuskou. Máš na to dva roky..." Potěšeně se usmála a sklopila pohled. „Opravdu si myslíš, že se stanu primuskou?" Vyrovnaně na ni pohlédl. „Ne, ve skutečnosti věřím, že se jí stane Millicent Bulstrodová, Hannah Abbottová nebo Mandy Brocklehurstová. Upřímně, Hermiono! Kdo jiný by to byl? Podívej se, kdo jsou ostatní prefektky pátého ročníku!" „Aha. Takže říkáš, že se stanu primuskou jen proto, že ostatní jsou chabí…" Harry frustrovaně zavřel oči. „Ne, ne, tak jsem to nemyslel..." Hermiona se postavila a zářivě se na něj usmála. „Přivedlo tě to na jiné myšlenky, co? Jsi připravený?" Harry nad ní zavrtěl hlavou. „Hermiono Grangerová, víš, že jsi pěkně záludná?" „Já jsem záludná? Ty máš co mluvit, pane Mizím-s-McGonagallovou-aby-…." „Pssst! No tak, každou chvíli se tu může někdo objevit!" dala mu pusu na tvář a pak odtáhla portrét. „Už budu hodná, Slibuji." Vysoukala se ven, zatímco se Harry rozesmál a znovu zavrtěl hlavou.

Poté, co se osprchoval, zamířil zpátky do Velké síně na snídani, ale nohy ho nějak donesly k ošetřovně. Uvědomil si, že tu ještě nebyl, aby se přesvědčil, jak se Cho daří. Vypadalo by to jako přiznání viny nebo neviny? zajímalo ho. Ne. Přestaň. Nezáleží na tom co si myslí ostatní. Je to správná věc, zjistit, jak na tom s Kratiknotem jsou. Je to moje vina, že tu skončili, napadlo ho. Když se dostal až ke dveřím ošetřovny, na okamžik se zarazil, než zmáčkl kliku. Ruka se mu třásla. Nakonec se zhluboka nadechl a pomalu otevřel. Na vzdálenější straně místnosti uviděl sedět v křesle u jedné z postelí mohutný tmavý obrys. Byl to Viktor Krum. Harry ustoupil a vykoukl škvírou mezi dveřmi a zárubněmi. Viktor! Co tady dělá? lámal si hlavu. Viktor Cho držel za ruku, zatímco nehybně ležela v posteli, byla velice bledá. Měla tmavé řasy, vlasy jí spadaly do čela a Viktor je jednou rukou hladil, zatímco druhou ji stále držel. Láskyplně k ní promlouval, Harry se domníval, že to bylo v bulharštině. Z Viktorových úst zněla plynule a Harryho uším připomínala velštinu, kterou slyšel zpívat svou matku. Samozřejmě, věděl, že někteří lidé velštinu považují za příliš složitý a tvrdý jazyk. Harry se zájmem pozoroval Kruma, hledícího na Cho. Kratiknot ležel na další posteli, jeho krátké nohy očividně končily v polovině matrace, pokud se dalo soudit z malých obrysů pod pokrývkou, která ho zakrývala. Harry ho takhle ještě nikdy neviděl, tak klidného. Jeho tvář byla obvykle plná života, vždycky vypadal, že se usmívá. Učení pro něj bylo takovou zábavou! Nikdy se nestalo, že by si pro někoho nenašel čas. Teď se Krum postavil, naklonil se nad ni a políbil ji na čelo. Harry se nikdy v životě necítil víc vinný, dokonce ani tehdy, když uviděl Cedrikovo tělo. Byl zodpovědný za to, že dal Kruma s Cho dohromady a taky, že to odnesla společně s Kratiknotem. Všechno byla jeho chyba a jediné co si přál bylo, aby se země rozestoupila a pohltila ho – tak strašně se cítil. Jak si jen mohl myslet, že Viktor Krum je Voldemortův dědic? Vzpomněl si, jak s ním loni mluvil o Hermioně, jak ho znepokojovalo, jestli mezi nimi dvěma něco není, protože Hermiona o něm neustále mluvila. No, napadlo Harryho, určitě to vypadalo, že se přes Hermionu přenesl. To je úleva. Alespoň jedna dobrá věc... ale potom Viktor zamířil ke dveřím ošetřovny. Harry je tichoučce zavřel, uháněl chodbou dolů a schoval se za brnění, přičemž doufal, že Viktor použije vzdálenější schodiště. Naštěstí to vyšlo. Harry čekal, dokud jeho kroky nedozněly, pak opustil svůj úkryt a úlevně si vydechl. Podíval se na dveře ošetřovny. Kdyby

tam šel teď, cítil by se jako vetřelec. Viktor vypadal, že má o ni skutečnou starost. Musel slyšet o tom co se stalo a přijít ji sem navštívit. Bylo to opravdu dojímavé, i když nalezli jeden druhého jen díky manipulaci Harryho a Hermiony. Sešel dolů na snídani, přičemž našel Hedviku, která na něj čekala na Ronově rameni. „Kde jsi byl?" chtěl vědět Ron. „Na ošetřovně." „Jsi v pořádku?" „Ne kvůli mně. Byl jsem na návštěvě. Alespoň jsem se chystal..." zatímco mluvil, převzal od Hedviky pergamen a předtím než odletěla zpátky do Sovince, dal jí kousek slaniny. „...ale byl tam Viktor Krum, takže jsem nešel dovnitř." „Viktor!" řekla ohromeně Hermiona. Ron vypadal, že ho to překvapilo úplně stejně. Harry ztišil hlas. „Dalo by se říct, že plán funguje, co? Museli se od té doby, co jsme se skřítky opustili Tři košťata, podstatně sblížit. Seděl u ní na posteli a mluvil na ni bulharsky. Předtím než odešel ji políbil." „Políbil!" Hermionu to pobouřilo. „Na čelo." „Hermiono," zasyčel na ni Ron. „Proč tě to tak štve? Chtěla ses ho zbavit!" „Ano, ale on se měl se mnou rozejít, ne mě podvádět! Tohle ze mě technicky stále dělá jeho přítelkyni a pokud teď někdo zjistí, že ji navštěvuje a v komatu líbá, budu vypadat jako pěkný pitomec, který nevidí, co se mu děje za zády..." „A koho to zajímá?" trval Ron na svém. „Pokud se TY rozejdeš s NÍM, pravděpodobně ho to moc nenaštve, ne? Už se přes to dostal." Hermiona se na Rona zašklebila, neochotná připustit, že má pravdu. Harryho napadlo, že možná myslí na článek od Rity Holoubkové v Týdeníku čarodějek, který vyšel během Poháru tří kouzelníků a líčil ji jako nějaký druh "poběhlice" (Ronova slova) hrající si s city obou - Kruma i Harryho. Nejhorší věc na tom článku (dokonce horší než huláci, které jí přišly soví poštou) byla, že Snape ho četl nahlas před celou třídou takže se zmijozelští váleli smíchy, Hermiona zrudla a vypadala, jakoby chtěla skočit do kotlíku, rozpustit se tam a stát se součástí svého lektvaru. Harry si rozhodně nemyslel, že by to Snape neudělal znovu, ačkoliv se vztah mezi nimi změnil. Pořád se zdál rozhodnutý neukazovat studentům, kteří nepocházeli z jeho koleje, nic jiného, než opovržení a strohost, zvlášť pak, když byl někdo ze Zmijozelu okolo. „Nechci, aby můj soukromý život zase propírali v novinách," zamumlala, zatímco jedla ovesnou kaši. Harry si vzal kousek toastu a otevřel dopis, který mu přinesla Hedvika. Možná by mohl změnit téma. Nečekal, že by Hermiona mohla zareagovat takhle, většinou se zdálo, že ji nezajímá co si lidé myslí. „To je od Dudleyho," řekl oběma, přičemž se mu ulevilo, že to je něco, co nesouvisí s kouzelnickým světem - co odvede jeho pozornost od problémů. Byl napsán na linkovaném papíře, který byl očividně vytrhnut z jednoho z Dudleyho sešitů.

"Ahoj Harry,

už je to pěkně dlouho co jsi psal. Měl jsem tenhle dopis připravený od minulého týdne. Příště napiš dřív, dobře?

Dudley"

Harry odložil lístek stranou se slabým pocitem viny. Opravdu Dudleyho trochu zanedbával, koneckonců ten mu mohl něco poslat, jen když se ukázala Hedvika. Posledně napsal neškodný dopis, ve kterém mu sdělil, že se stal kapitánem Soubojnického klubu. Harry se rozhodl, že si jeho dopis přečte hned.

"Ahoj Harry,

slyšel jsi o zastávce metra ve Westminsteru? Nebyl jsem si jistý, jestli se tento druh zpráv dostane i tam, kde jsi ty. Hrozná tragédie! Celá vyletěla do povětří! Řekl bych, že to byla buď IRA nebo Pákistánci. No, možná někdo jiný. Vlastně nevím. Mohli by to být ti blázni, kteří do tokijského metra hodili slzný plyn, kdo ví? Třeba se zaměřili na všechna metra na světě! V každém případě, skutečně divná věc je, že na zdi stanice zanechali zelené slovo POTTER, přesně jako máš oči! Není to zvláštní? Už jsem řekl, že je to divné? Dobře, ale musíš připustit, že to tak opravdu je! Proč to tam napsali? Řekl bych, že by to zajímalo všechny lidi v Anglii, kteří se jmenují Potter…
V hodinách biologie jsme se od myší dostali ke krysám, které pouštíme do bludiště. Větší mozky. Všichni teď máme ty bílé krysy s červenýma očima, ušima a ocásky. Myslím, že se jim říká albíni. Můj spolubydlící a já je máme společně v jedné kleci. Tak jeho je asi těhotná a moje je za to zodpovědná. Neznamená to, že budu dědeček? Ha ha!
Lotroskop po nějaké době utichl, takže je buď rozbitý nebo mě spolubydlící neokrádá. Mohl by to být nějaký jiný imbecil. Pokouším se sebrat odvahu požádat Julii, aby si se mnou vyšla na Den svatého Valentýna. Od té doby, co začala škola jsem zhubl 45 liber! Myslím, že si toho všimla. Aspoň doufám. Drž mi palce!

Dudley"

Harry vzhlédl. Opravdu nepotřeboval, aby mu někdo připomínal Westminster. Myslel na to celou dobu. Beze slova se na něj soucitně dívali. Dojedli snídani a zamířili na hodinu. Všechny Harrymu splývaly, týden přešel téměř bez povšimnutí a znovu nastala neděle, kdy byl Soubojnický klub. Měli čtyři čerstvé členy: Nevilla, Parvati a Padmu Patilovy a Susan Bonesovou z Mrzimoru. Oba, Harry i Hermiona se utkali s Parvati, Padmou a Susan, přičemž pokaždé vyhráli. Z nových příchozích Ginny bojovala s Nevillem a Padmou, oba je porazila. Ron s Malfoyem vyhráli jen nad Padmou a Susan, přestože bojovali i s Parvati - zdálo se, že je poněkud rozptyluje. Malfoy nějak moc polykal a pohyboval se pěkně pomalu. Ron vypadal, že ho pohled do jejích očí úplně hypnotizuje a když mu hůlka vyklouzla z ruky a on přepadl dozadu, Harry nabyl dojmu, že to nějak očekával. Poté co Parvati nad Ronem vyhrála, oba se vrátili mezi ostatní, zářivě se na sebe usmívali a tiše si povídali. Harry uviděl, jak si Parvati zakryla pusu, jakoby Ron řekl něco, co ji rozesmálo. Pak si všiml Hermionina výrazu, také se na ně dívala a mračila se. Hermiona pro Parvati nehlasovala navzdory faktu, že Rona odzbrojila. Na druhou stranu, když se Ron utkal s Nevillem, neočekával, že by mohl prohrát. Svůj útok provedl lhostejně a když Neville jeho odzbrojovacímu kouzlu uskočil a vzápětí ho obrátil proti němu, Ron

svým pádem srazil polovinu členů klubu k zemi, potácel se, vypadal omráčeně a zíral na Nevilla, jakoby ho nikdy předtím neviděl. Neville se na něj usmál, ale Ron mu úsměv rozhodně nevrátil. Na konci setkání si Neville s Parvati z nováčků vedli nejlépe, každý ztratil jen čtyři souboje. Harry se na Nevilla usmál a zamával mu, když s Ronem a Hermionou opouštěli Velkou síň.
Večeře měla začít až za dvě hodiny a oni se rozhodli navštívit Hagrida. Ron se ještě ohlédl na Parvati, která byla se svou sestrou Padmou, najednou už nevypadaly tak stejně, pomyslel si Harry. Už si ve vstupní hale oblékali pláště, když přiběhl Neville a zavolal na Ginny. Zastavila se, mířila právě k mramorovým schodům. „Ginny!" zavolal znovu. „Nechtěla bys…nechtěla by ses před večeří projít?" Vypadala zaraženě. Harry nahoře na schodišti zahlédl Malfoye, který se právě chystal sejít do podzemí. Ginny na okamžik pohlédla jeho směrem a pak se zmateně obrátila zpátky k Nevillovi. „Och, já…dobře," vykoktala. „Ale nevzala jsem si plášť..." „Ani já ne. Stavíme se pro ně a pak bychom se mohli na chvilku projít..." Ginny přikývla a následovala ho po schodech nahoru. Ještě se přes rameno ohlédla na Malfoye a bezmocně pozvedla obočí. Malfoy se zakabonil a zmizel dole. Ron pozoroval, jak Ginny a Neville mizí na schodech a taky se mračil. Nezdálo se, že by si Malfoye všiml. Hermiona Rona hravě plácla do ruky. „Hele, už je jí skoro patnáct," připomněla mu. „A Neville je neškodný. Celý vánoční večírek trávil tím, že jí šlapal na nohy. Tenkrát jsi nic nenamítal, když s ním šla..." „To bylo něco jiného. Byla u toho celá škola." Pořád se mračil. Harry s Hermionou ho vystrkali ze dveří a se smíchem ho hodili do sněhu. „A kdy bys jí tak chtěl povolit randění…ve dvaceti?" Hermiona rychle udělala kouli a hodila ji po něm. Nepodařilo se mu se jí včas vyhnout a tak skončila rozpláclá na jeho uchu. „Hej!" stěžoval si. „Dvacet pět?" navrhoval Harry, přičemž po něm hodil vlastní kouli, která ho zasáhla do paže. „Třicet?" „Čtyřicet?" s každým dalším návrhem ho bombardovali koulemi a bláznivě se smáli. Začal jim to oplácet a tak mezi nimi brzy vypukl zuřivý boj, kde každý bojoval s každým. Tímto způsobem se dostali až k Hagridovu srubu, přičemž se celou dobu bouřlivě smáli (Než se tam dostali, Ginnin potenciální věk k randění se vyšplhal na tři sta sedmdesát.) Hagrida jejich návštěva potěšila. Harry vcházel jako poslední, když následoval Rona a Hermionu. Předtím, než zavřel dveře, pocítil potřebu se ještě jednou otočit. Ginny s Nevillem se společně procházeli po okraji zamrzlého jezera, ale nedotýkali se. Viděl, jak se jim pohybují rty a od pusy stoupá pára. Přistihl se, že se obzvlášť zaměřil na Ginny, na způsob, jakým potřásala hlavou…v nejasném světle se její vlasy zdály červenozlaté, ve tváři měla tajemný a odměřený výraz. Neville byl o několik palců vyšší než ona…vyšší než já, uvědomil si Harry, protože teď byl stejně vysoký jako Ginny. Ginny klopýtla, bota se jí zabořila hlouběji než jak zřejmě očekávala, Neville jí položil ruku na rameno, aby jí pomohl a pak takto pokračovali v cestě. „Harry!" zavolal na něj od ohně Hagrid. „Zavři ty zatracený dveře!" Harry ho zdráhavě poslechl, zatímco se pořád škvírkou díval na Nevilla a Ginny jdoucí ruku v ruce, dokud mu nezmizeli z očí. Ale i když se posadil, pil čaj a poslouchal, jak se baví o soubojích, neustále je v duchu viděl, jak se za soumraku prochází.
Dalšího dne hodiny Formulí znovu odpadly. Rozšířila se fáma, že Brumbál hledá náhradu, ale ta nenastoupí dříve než v březnu. Hermiona si dělala starosti, trávila místo toho čas v knihovně a pilně studovala. „Pořád ještě musíme myslet na N.K.Ú. pamatujete?" rýpala do Harryho a Rona. Ron obrátil oči v sloup. „Ty se prostě nedokážeš smířit s tím, že máme chvíli volna..." „Ne, to s čím se nemůžu smířit - a vsadím se, že on taky ne - je chudák profesor Kratiknot, který je v komatu." Pevně se na Harryho zadívala, pořád ještě nevěděli, kdo jim poslal ty vzkazy a ani sám Brumbál nedokázal zlomit kletbu na dveřích učebny Formulí. Z bezpečnostních důvodů byla neprodyšně uzavřena. Taky nemohli přijít na to, jak se spojit s Malfoyem, aniž by riskovali, že to ten druhý Smrtijed zjistí. Harry požádal Snapea, aby ho v Lektvarech dal s Malfoyem do dvojice a ten to skutečně udělal (což mělo za následek pokořující incident, kdy se podlaha pokryla čolky a jejich zmenšovací lektvar se nepovedl). Ale ani Malfoy nevěděl nic nového, takže jim to moc nepomohlo. Po vyučování se vrátili zpátky do společenské místnosti. Harry, Ron a Hermiona seděli u ohně, četli historii a pokoušeli se zůstat vzhůru (aspoň Ron s Harrym se o to snažili) když uslyšeli, jak na druhé straně místnosti Parvati vzrušeně zavřeštěla: „Ach! Levandule! Je překrásný!" V ruce držela jemně vypadající fialový svetr s perlovými knoflíčky. „Všechno nejlepší k narozeninám!" popřála jí Levandule s širokým úsměvem. Ron se zamračil, postavil se a přešel k nim. „Narozeniny? Měl jsem dojem, že jsi své sestře přála včera." Parvati se na něj vyrovnaně zadívala. „Ano. Včera je měla ona a dneska zase já. Padma se narodila před půlnocí a já až po ní. Což z nás taky dělá jiná znamení, ona je Vodnář, já Ryba." To by dávalo smysl, napadlo Harryho. Částečně to vysvětluje, proč nejsou ve stejné koleji. Ron se na ni díval nějak zvláštně a Parvati mu to oplácela. Zmátlo to i Levanduli. „Proč si ten svetr nevyzkoušíš?" navrhla Parvati, která se k ní konečně obrátila. „Ano, to je dobrý nápad, omluvte mě," řekla oběma a se svým dárkem zamířila k dívčím ložnicím. Když se vrátila, měla na sobě džíny a darovaný svetr, který měl pěkně hluboký výstřih. Jeho barva skvěle ladila s její kůží a vlasy, Harry musel uznat, že Levandule vybrala dobře. Taky zaznamenal, že Ron zrudl a Hermiona si toho všimla. Ron polkl a upřeně na ni zíral. „Vypadá to…skutečně nádherně," vymáčkl ze sebe chabě. Nezdálo se, že by ho Parvati za jeho nedostatek originality odsuzovala. „Díky. Ještě jednou ti děkuji Levandule," řekla náhle, jakoby si vzpomněla, že jí svetr dala ona a ne Ron. Jestli ji v tom svetříku uvidí Malfoy, napadlo Harryho, tak si skutečně bude přát, aby měl Moodyho kouzelné oko. „Chtěla bys…chtěla by sis zahrát šachy?" zeptal se jí Ron nešikovně. Usmála se na něj, jakoby měla nějaké tajemství a souhlasila. Harry s Hermionou seděli u ohně až skoro do večeře, zdánlivě si četli, ale Hermiona ve skutečnosti koutkem oka pozorovala Rona s Parvati a Harry se taky nemohl ubránit, aby po nich nevrhal zvědavé pohledy. Pokoušel se Ron přenést přes Hermionu? zajímalo ho. Jenže na druhou stranu opravdu vypadal, že se o Parvati zajímá. Seamus, Dean, Lee a Fred si jejího svetříku všimli okamžitě, jakmile vešli do společenské místnosti, vyvalili na ni oči a Lee musel Freda do schodů vedoucím k jejich ložnici dostrkat, jak upřeně na ni zíral neschopen slova. Během týdne Harry zaregistroval, že Ron, který dřív ve většině hodin seděl v blízkosti Harryho a Hermiony a Levandule s Parvati, seděl s Parvati, zatímco Levandule byla častěji sama. Když začala Stříbřenka v Binnsově hodině tiše mňoukat, Parvati od něj tajně koťátko převzala, schovala je pod lavici a zlehka je hladila, přičemž Ron na Binnse upíral nevinný pohled a odpovídal mu na otázky týkající se Borise Bezradného.

Hermiona začala být vůči Ronovi pěkně nedůtklivá a mluvila na něj jen když to bylo absolutně nezbytné. Neděle se přiřítila obrovskou rychlostí - aspoň Harrymu se to tak zdálo a nastal poslední prověřovací den Soubojnického klubu. Po jeho skončení bude členství pevně stanoveno a oni budou trávit více času učením obraných a útočných kouzel, vylepšovat si techniku, případně si vyzkouší vícečetné boje než jeden na jednoho. Snape ji řekl, že budou zápasit dva na dva a tři na tři, ale nakonec se dostanou i k soubojům dva na jednoho a dokonce tři na jednoho. Zatímco se chystali začít, Harry si všiml, že Niamhina a Liamova malá sestra Orla sedí u jednoho ze stolů, které byly odsunuty ke stěně. Justin byl vedle ní a díval se. Harry si lámal hlavu, zdali by tu měli být, Liam se umístil docela nízko a bylo možné, že po dnešní schůzce bude vyřazen. Copak opravdu chce, aby Justin s Orlou přihlíželi jeho ponížení, pokud se tak stane? Nebo přišli pro to, aby ho povzbudili? Harry to pustil z hlavy. Jediná osoba, se kterou se zatím neutkal byl Neville, jinak všechno co musel dělat bylo volit vítěze, takže během tohoto setkání byl z větší části jen divák. Neville, Padma, Parvati a Susan byli pořád ještě prověřováni. Neville se nejdřív utkal s Parvati a rychle ji odzbrojil. Vypadala překvapeně, pak se vrátila do kruhu a postavila se vedle Rona. Bylo čím dál tím těžší vidět jednoho bez druhého. Zdálo se, že se k sobě tisknou a často se na sebe dívají, hloubal Harry. Během dalšího Nevillova souboje se mu podařilo porazit Crabbeho. V očích se mu objevil triumfální záblesk, když viděl, jak se k němu blíží protivníkova hůlka a Harry si nemohl pomoci, když cítil, že to začíná být pro Nevilla charakteristické. Pokoušel se nemyslet na jeho procházku s Ginny. Snažila se být jen zdvořilá, když souhlasila, protože oficiálně se s nikým nevídala. Pokud by řekla, že někoho má, ostatní by se snažili zjistit, kdo to je. Jakmile Ginny porazila Parvati, Ron Harryho překvapil, když hlasoval proti své sestře. Bylo to úplně poprvé co něco takového udělal. Parvati směrem k němu vyslala zářivý úsměv. Ale Ginny jasně vyhrála a proto obdržela většinu hlasů. Podařilo se jí také zvítězit nad Susan, přestože ta o chvíli později hladce porazila Evana Daviese (Harry měl pocit, že Evan by mohl být do Susan trochu zamilovaný). Taky pozoroval, jak s sebou Justin a Orla škubli, když Parvati vyhrála nad Liamem. Brzy poté byla řada na Hermioně, aby se utkala s Nevillem. Předtím než se poklonili tak se na něj usmála, nicméně ten jí to neoplatil. Harry to pozoroval přimhouřenýma očima. Něco na Nevillovi vypadalo jinak. Došlo mu, že ho během minulého týdne moc neviděl. Trávil snad většinu času trénováním? Namířil svou hůlku na Hermionu a vykřikl: „Egami rorrim!" Hermiona se podívala zmateně dolů, potom pokrčila rameny. Nezdálo se, že by na ni kouzlo mělo nějaký efekt. Harry ho ještě nikdy předtím neslyšel a neměl nejmenší představu co očekávat. Domníval se, že ho Neville zpackal. Ale když se přesunul na Hermioninu levou stranu, Hermiona se otočila a chovala se, jako by k ní přicházel zprava. Pozvedla hůlku, ale bylo to proti divákům, jejími potenciálními cíly se mohli stát Roger a Evan Daviesovi s Malfoyem, kteří se rychle začali klidit z dosahu. „Expelliarmus!" vykřikla a z hůlky jí neškodně vyletěly jiskry, protože nebyla obrácená k Nevillovi a Daviesovi bratři s Malfoyem před ní uskočili. Zašklebila se. Co si myslí, že dělá? divil se Harry. Možná to Nevillovo zaklínadlo nakonec přece jen funguje. Neville se usmál. „Impedimenta!" řekl, potom k ní přišel a vytrhl jí hůlku z ruky. Obdržel plný počet hlasů. Poté co se zbavila kouzla se Hermiona vrátila zpátky do kruhu, pořád se zdála poněkud dezorientovaná. „Co to bylo?" zašeptal jí Harry. Ale zavrtěla hlavou a položila si prst na pusu. Po dalších pěti soubojích byla znovu řada na Nevillovi, tentokrát porazil Alici. Potom Parvati vyhrála nad svým dvojčetem a Padma posléze porazila Niamh Quirkovou. Proběhlo dalších několik soubojů a zase byla řada na Nevillovi - tentokrát stál proti Rogeru Daviesovi. Harry byl z Rogera nervózní, Neville si vedl opravdu dobře a Roger pokaždé nesl svou prohru velice těžce. Strašně si přál, aby ho Neville dostal, ale dělalo mu starosti, kam by až mohl Roger kvůli své výhře zajít. Nebyl to pěkný duel. Neville s Rogerem měli ten nejdelší souboj, který trval přes patnáct minut, jeden na druhého používali bolestivou kletbu Passus a matoucí kouzla. Také se pravidelně pokoušeli odzbrojit, ale pokaždé se jim povedlo uskočit. Nakonec se Nevillovi podařilo poslat jedno z nich přímo na Rogera, který přepadl na Angelinu a Freda. Pomohli mu postavit se, ale byl docela nepříjemný a ani jim za to nepoděkoval. Angelina vypadala, jakoby se ho chystala taky začarovat, ale George jí odebral hůlku, s úsměvem zavrtěl hlavou a tiše jí připomněl, jaký je Roger parchant. Vrátila Georgovi úsměv a hodila to za hlavu. O několik soubojů později, Neville porazil Parvati a potom Malfoye, který vypadal stejně naštvaně jako Roger, ačkoliv jejich měření sil netrvalo tak dlouho. Pak následovalo Padmino vítězství nad Lee Jordanem, Susan Bonesová dostala Crabbeho a Parvati prohrála s Niamh Quirkovou. Znovu byla řada na Nevillovi. Snape vyvolal jméno jeho protivníka. „Potter!" Harry předstoupil. Neville se na něj vyrovnaně podíval. Ani jeden z nich se neusmál. Harry cítil, že ostatní Nevilla podcenili. Rozhodně nehodlal udělat stejnou chybu. Poklonili se jeden druhému, přičemž se jejich oči dotkly podlahy jen na nepatrný okamžik - v zápětí je zase zvedli a upřeně se pozorovali. Ustoupili zpátky a připravili si hůlky. Harry hleděl Nevillovi do očí a pokoušel se zahlédnout jakoukoliv známku, že se chystá začít. Neville mu s nečitelným výrazem pohled vracel. Pomalu jeden druhého obcházeli, Harry si byl jen nejasně vědom přítomnosti ostatních. Ti ustupovali, aby jim vytvořili větší prostor, ten současný jim nestačil. Harry pozoroval Nevillovy rty a krk, aby vystihl moment, kdy začne vyslovovat zaklínadlo. Díval se upřeně a o okamžik později se to stalo. Neville zvolal: „Expelliarmus!" a namířil na Harryho hůlku, ale Harry byl připraven a před jiskrami z jeho hůlky uskočil. Okamžitě namířil na Nevilla. „Locomotor mortis!" vykřikl a viděl, jak svazovací kouzlo zasáhlo Nevillovy nohy. Neville byl nyní uvězněn na místě, ale nevypadal méně odhodlaný. Vytvořil několik modrých plamenů, které Harryho obstoupily. „Fluvius!" vykřikl Harry, zatímco namířil proud vody, tryskající z jeho hůlky na plameny, uhasil je, na chvilku se zarazil a zacílil na Nevilla. Neville se trochu odkolébal a zaměřil se na vodu rozmáchlým pohybem hůlky. „Frigidarium!" řekl a oblouk vody se změnil na oblouk ledu, chvilku visel ve vzduchu, potom se oddělil od hůlky a s hromovým BUCH! spadl a roztříštil se na kamenné podlaze na milión kousků. Harry pevněji sevřel hůlku, šokovaný hlasitým zvukem a jen nejasně si uvědomil, že se Neville svazovacího kouzla zbavil. Neville na něj opět zamířil. „Bracchio suo passus est!" Harry zatnul zuby, bolest v paži pociťoval je zlomek vteřiny než se jeho mysl odpoutala, věděl, že to není skutečná fyzická bolest, ale pouhá iluze. Přinutil se vzpamatovat se a ukázal na Nevilla. „Reverso!" Ale Neville se jen usmál. Proč se směje? uvažoval Harry. Neville na něj zamířil hůlku, nezdálo se, že by ho kouzlo nějak ovlivnilo. „Inverso!" Zatraceně! pomyslel si Harry, když měl pocit, že se svět převrátil naruby. Podíval se pod nohy, byl tam kouzelný strop Velké síně.

Vzhlédl, před ním byl Neville, a hlavou dolů taky všichni přihlížející. Zdálo se mu, že ti co právě vyběhli z Velké síně vypadali jako Orla Quirková a Justin Finch Fletchley, ale těžko říct. Zavřel oči, aby se zorientoval. Vím kde je nahoře, říkal si. Namířil si hůlkou na brýle a řekl: „Impervius!" Potom ukázal nad svou hlavu, aniž by se pokoušel zaměřit Nevilla a tentokrát vykřikl: „Pluvius!". Z kouzelného stropu začaly okamžitě padat proudy vody, zmáčely Harryho i Nevilla a způsobily, že přihlížející až na Snapea vyběhli z místnosti, ten se vznášel nedaleko, déšť mu stékal po tváři a promáčel vlasy i hábit. Harry se usmál, potom na sebe použil kouzlo Inverso. Cítil, že opět stojí nohama pevně na zemi, ačkoliv byl stejně zmáchaný jako Neville. Neville na něj zíral. Znovu se začali obcházet, voda jim stékala po tvářích. Harryho brýle ji úspěšně odpuzovaly. Napadlo ho, že Nevillovi to mokro začíná vadit. Ten konečně zvedl hůlku nad hlavu a pronesl: „Dessicatio!" Déšť okamžitě přestal a oba byli v mžiku suší. Ale zatímco se tím Neville zabýval, Harry se rozhod využít příležitost k dalšímu útoku. „Mano suo passus est!" vykřikl a zamířil na Nevillovu ruku. Neville se zatvářil dotčeně a chytil si levou ruku pravou, aby neupustil hůlku. Dokonce i přes bolest ukázal na Harryho, držíc svou hůlku kvůli rovnováze oběma rukama. Poté co přestalo pršet, zbytek členů Soubojnického klubu se vrátil zpátky do Velké síně a s nimi jak se zdálo i celá škola, studenti a profesoři. Že by je přivedla Orla s Justinem? „Tracheo suo passus est!" vykřikl Neville. Harrymu se zablokoval krk, přitiskl si na hrdlo levou ruku, klesl na kolena, přičemž bojoval s touhou upustit hůlku, aby si na něj mohl tisknout i druhou. Zavřel oči a znovu se odpoutal, zbavil se bolesti i iluze. Rychle namířil na Nevilla a vykřikl: „Expelliarmus!" zatímco doufal, že by mohl ten souboj už konečně ukončit, ale Neville hbitě uhnul a poslal další bolestivou kletbu – tentokrát na Harryho levou nohu. Harry se jí vyhnul a pak strávili notný čas sesíláním bolestivých kleteb a matoucích kouzel jeden na druhého a uskakováním před nimi. Harry si nebyl jistý jak dlouho už spolu zápasí. Matně si byl vědom Hermiony, která je sledovala s pěstí přitisknutou k puse, mračícího se Snapea přecházejícího tam a zpátky, davu studentů stojících na stolech a židlích, aby lépe viděli a rámusu, který narůstal do ohlušujících výšek. Na závěr mu Neville udělal to samé jako Hermioně, ukázal na něj a řekl: „Emagi rorrim!" Harry ztuhl. Mecítil žádnou změnu. Počkat…podíval se dolů. Hůlku teď držel v levé ruce. Jak se to stalo? Vzhlédl, myslel, že stál čelem k východní zdi síně s vchodovými dveřmi po pravé straně, ale teď byly vlevo. Co to Neville udělal? Necítil se nějak dezorientovaný, nicméně ani v pořádku a byl si naprosto jistý, že si hůlku z pravé ruky do levé nepřehodil. Pokoušel se ignorovat, jak je to neobvyklé a poslal na Nevilla, který stál vlevo od něj, další odzbrojovací kouzlo. Zdálo se, že ho Neville vstřebal bez jakékoliv újmy, neodletěl zpátky a jeho hůlka nevklouzla do Harryho dlaně. Co udělal špatně? Neville na něj zacílil, ale Harrymu to připadalo, že z nějakého důvodu míří na Snapea. „Petrificus Totalus!" vykřikl a Harry zbledl, on na Snapea použil kompletní svazovací kouzlo! Ale pak ucítil, že celé jeho tělo ztuhlo a stálo ho nezměrnou námahu, aby nepřepadl na zem. Nemohl se pohnout, to ON byl ten, kterého kouzlo zasáhlo. Jenže Neville přece nemířil na mě, uvažoval v duchu, zatímco pozoroval, jak se Neville pohnul směrem k němu, triumfálně mu vytrhl z ruky hůlku a držel ji nad hlavou. Souboj skončil. Harry byl odzbrojen. Snape Harryho zbavil kouzla a Neville mu vrátil hůlku. V hale bylo naprosté ticho. „Hlasování!" vykřikl Snape. „Pro Longbottoma..." Jeden po druhém, potom ve vlnách, zvedali členové klubu svoje hůlky, dokud všechny nebyly ve vzduchu. Snape se dvakrát rozhlédl kolem dokola, třikrát, aby se ujistil a pak hlasem, který rezonoval v celé síni vyhlásil: „Je to jednomyslné! Osmnáct hlasů…" „Devatenáct," ozval se Harry hlasitě a jasně, přičemž zvedl svou hůlku, podíval se na Snapea, potom na Nevilla a začal se usmívat. Snape nepatrně přikývl, připravený svoje sdělení poopravit. „Devatenáct hlasů pro Longbottoma!" rozhodl, poslední slabika Nevillova jména náhle zanikla v nadšeném provolávání slávy shromážděných studentů a profesorů, jakoby každý chtěl dát najevo své pocity. Zvuk se odrážel od kamenné podlahy a stěn a neustále narůstal až k mezi únosnosti. Harry schoval hůlku do hábitu, postavil se před Nevilla a natáhl k němu ruku. Neville zaváhal jen na vteřinu, také schoval hůlku, vzal Harryho ruku do své a potřásl s ní. „Díky, Neville," řekl Harry s úsměvem, přičemž se k němu musel naklonit, aby ho vůbec slyšel. Neville mu úsměv vrátil. „Kdykoliv, Harry. Kdykoliv." Poplácal ho po zádech a společně zamířili k Ronovi a Hermioně, kteří šíleli spolu s ostatními. Hermiona je střídavě oba hubičkovala, Ron jim třásl rukama a smál se na celé kolo. Harryho začala z toho hluku ve Velké síni bolet hlava, ale usoudil, že to ještě chvíli potrvá. Měl pocit, že Neville si tento den bude pamatovat až do konce života a Harry věděl, že on také.

## Probuzení

Příští den byly vystaveny výsledky Soubojnického klubu. Harry a Hermiona se na okamžik zastavili, aby si je před ranním během ve Velké síni přečetli.

Škola čar a kouzel v Bradavicích
Umístění Soubojnického klubu
Jméno
Výhry

Porážky
1 Potter, Harry
18

1
2 Grangerová, Hermiona
17

2
3 Weasleyová, Virginie
17

2
4 Weasley, Alfréd
15

4
5 Longbottom, Neville
14

5
6 Davies, Ernie
12

7
7 Malfoy, Draco
11

8
8 Spinnetová, Alice
11

8
9 Davies, Roger
11

8
10 Bonesová, Susan
8

11
11 Jordan, Lee
7

12
12 Quirková, Niamh
6

13
13 Johnsonová, Angelina
6

13
14 Weasley, George
6

13
15 Patilová, Parvati
6

13
16 Weasley, Ronald
6

13

“Kdo je Alfréd Weasley?” zeptal se jí Harry zmateně. “Fred. “Fred je zkráceně Alfréd?” Harry udělal obličej. “No, předpokládala jsem, že by to mohlo znamenat Frederik. Ale ne. Doufám, že víš, kdo je Virginie?” “Samozřejmě...” “…nebo si myslíš, že Ginny je zkratka pro Gingivitidu (zánět dásní)?”” Harry na ni zíral. Rozesmála se. “Promiň. Zubařský humor. Občas se ozve moje výchova.” Oba se společně zasmáli a vydali se do Velké síně. Harry, Hermiona a Ginny s Nevillem prohráli, ale minulý týden se mu tak dobře nevedlo, takže to jejich umístění neovlivnilo. Po této

schůzce se všichni budou učit dohromady. Harry plánoval, že si s Nevillem o jejich souboji promluví, ale Neville nechtěl zůstat. Řekl, že před večeří potřebuje pracovat na Lektvarech. Ginny se zdála podrážděná, Harryho napadlo, že možná plánovala jít do podzemí s Malfoyem a teď jí tam Neville bude zaclánět. Neville si v Lektvarech opravdu polepšil – zřejmě kvůli vší té práci navíc, kterou do toho vkládal, hloubal Harry. Harry se taky snažil dělat něco navíc a doufal, že se mu podaří získat základní i středně pokročilou N.K.Ú. Zdálo se, že Snape v hodinách neustále pokračuje v jeho ponižování, ale hodnocení, která dával písemně byla docela úctyhodná. Později ráno, těsně před odchodem z hodiny Lektvarů, se Snape postavil doprostřed místnosti a oznámil: "Nebelvírští, ředitel si přeje, abych Vás sdělil, že na další hodinu Formulí se budete hlásit ve Velké síni. Očividně, zastupující profesor se rozhodl, že nás brzy poctí svou přítomností. Zmijozelští na svou hodinu Formulí přijdou tamtéž v obvyklou dobu – přesně po obědě." Harrymu pokleslo srdce, skvělé, žádný volný čas. Ke všemu to je někdo, koho Snape evidentně nemá rád, podle pohrdavého pohledu, který se mu usadil na bledé tváři. Když byl Harry mladší, tak by ho to značně potěšilo a byl by plný optimismu, nicméně teď se Snapem vycházel a věřil mu. Harry si také znenadání uvědomil, že Snape neměl rád ani nevěřil Quirrellovi a měl pravdu…Quirrell se Harryho pokoušel zabít. Pak tu byl Lockhart… naprosto k ničemu, pomyslel si. Hrozný podvodník. A taky další osoba, kterou Snape neměl rád. Samozřejmě, Snape nesnášel ani nevěřil Siriusovi nebo Lupinovi, ale potom, co Harry viděl v Myslánce, ho to moc nepřekvapovalo. (Snape vypadal, že se přes to teď přenesl.) Potom, během minulého roku, Snape nemohl vystát Skrka, protože si myslel, že to je Moody a Skrk ho nenáviděl, protože se Snape stal špiónem a on o tom věděl. Do jisté míry měl Snape opravdu dobrý odhad komu věřit a komu ne. Harry měl pocit, že nový profesor bude jako Lockhart. "Poctít svou přítomností…" to neznělo příliš lichotivě. Bylo zvláštní čekat na Snapeův názor a chtít vědět, co si myslí. Před rokem by to Harryho ani nenapadlo. Harry, Hermiona, Ron a ostatní Nebelvírští s úzkostí vystoupali po schodech do vstupní haly - nevěděli, co od nově příchozího očekávat. Kdo je ta osoba, která bude zodpovědná za jejich přípravu na NKÚ, pokud se Kratiknot včas neprobudí? Jestliže ho Snape nemá rád… Když ale Harry vstoupil do Velké síně a uviděl učitele, byl v šoku. Brumbál! Ne, počkat, pomyslel si, to není Brumbál…

Nebelvírští páťáci opatrně vstoupili do Velké síně a nedůvěřivě si prohlíželi nového vyučujícího. Vypadal jako Brumbál, ale nebyl to on. Byl stejně vysoký a měl ty samé třpytivé modré oči za půlměsícovými brýlemi. Stříbřité vlasy, dlouhé jen po ramena - ne až na záda, jako ty Brumbálovy, byly také totožné. Tentýž vlídný obličej, se stejnými vráskami od smíchu kolem úst a očí, ale jeho kůže byla o něco tmavší, jakoby trávil delší čas na sluníčku. Dolní čelist mu zakrývaly nakrátko ostříhané bílé vousy. Nosil vysoký purpurový klobouk s vyšitými stříbrnými a zlatými měsíci a hvězdami, který ladil s jeho hábitem. Hůlku držel uvolněně, jakoby se ani nestaral, kam s ní míří. Momentálně s ní mával jako výpravčí na nádraží a nasměroval je do haly na místo, kde chtěl, aby se usadili. Jakmile to udělal, z konce jeho hůlky vylétly stříbrné jiskry. "V pořádku, třído. Předpokládám správně, že jste pátý ročník Nebelvíru?" Přikývli. Harry se podíval dolů na svůj stříbrný prefektský odznak, pak na ten Hermionin. Znamená to snad, že by jako prefekti měli jít příkladem? Cítil se ale tak nejistý a ohromený tím Brumbálem-nebrumbálem, že toho nebyl schopen. "Dovolte mi, abych se představil. Jsem Aberforth Brumbál. Ano, ředitel je můj bratr. Nuže, někteří z vás možná slyšeli, že jsem měl před několika lety jisté nepříjemnosti kvůli nepatřičnému kouzlení s kozou…" Seamus a Dean nedokázali ovládnout hihňání a tak si zkusili zakrýt ústa rukou, ale moc jim to nepomohlo. Ron vyvalil oči a pevně sevřel rty, Harry měl pocit, že každou chvíli vyprskne a jen ta představa ho nutila udělat to samé. Zachytil však Hermionin pohled. Dívala se na něj přísně, takže se zase uklidnil, rozhodl se ale, že se v žádném případě nesmí otočit na Levanduli a Parvati. Slyšel je, jak se za ním chichotají. Neville byl jediný další člověk, kromě Hermiony, kterého zmínka o koze nerozesmála. "Dobrá." řekl učitel a odkašlal si, vědom si úsilí, které museli studenti vynaložit, aby se přestali smát. "Všechna obvinění byla stažena, přestože to klepny v Denním věštci nějakou dobu neustále omílaly. Já sám zastávám názor, že označení "nepatřičné" záleží na úhlu pohledu…" Ron už to dál nevydržel a začal se smát nahlas. Hermiona ho probodla pohledem, takže si se zděšeným výrazem zakryl ústa rukou. Harry si všiml, že Aberforthu Brumbálovi se předtím, než se usmál, zajiskřilo v očích. "To je můj způsob, jak prolomit ledy. Ve skutečnosti ani nejsem učitel. Mám specializaci na Formule, samozřejmě. Nebo spíš na něco mezi Formulemi, Bylinkářstvím a zemědělskými zvířaty. Ale vzhledem k tomu, že momentálně potřebujete učitele Formulí, vyhověl jsem žádosti svého bratra a tak jsem tady. Protože ho pravděpodobně oslovujete profesore Brumbále, myslím, že titulovat mě stejně by Vám asi zbytečně komplikovalo život, ne? Z tohoto důvodu jsem dostal od svého bratra svolení, abych Vám oznámil, že mi můžete říkat Aberforthe. Není třeba mě oslovovat "profesore" Aberforthe, protože jím ve skutečnosti nejsem a má práce tady je pouze dočasná." Po tomto proslovu odložil hůlku, zatleskal rukama a dychtivě se usmál. "Tak tedy! Proč se mi nepředstavíte a neřeknete mi, co víte o Matoucích kouzlech?" Harrymu se ulevilo, že když Aberforthovi řekl, kdo je, nedělal žádný povyk kolem jeho jizvy a celé té věci s Voldemortem. Aberforth pouze zaregistroval, že je Harry kapitánem Soubojnického klubu, což si přečetl na pergamenu ve vstupní hale. Harry si užil víc zábavy, než kdykoli jindy na hodinách Formulí a to bylo co říct, protože na Kratiknotovy hodiny se vždy těšil. Aberforth na ně vždy vypustil kouzlo, a pak jim ukázal, jak zmatení prohlédnout a co nejefektivněji překonat. Bylo to trochu jako bezbolestná Obrana proti černé magii. Harry si uvědomil, že Neville už s učením začal - to byl důvod, proč se zdálo, že na něj kouzlo Reverso nemělo při souboji žádný efekt. Na konci hodiny Harry dokázal pod vlivem Inversa úplně normálně zamířit svou hůlkou na cíl (asi po třiceti pokusech), přestože měl pocit, že visí ve vzduchu hlavou dolů. Po hodině zůstali v síni, protože byl čas oběda. Nebelvírští páťáci už seděli u svého stolu a vzrušeně debatovali o právě proběhlé hodině, zatímco do síně proudil zbytek studentů. Harry se podíval k učitelskému stolu. Brumbál se na svého bratra usmál a naznačil mu, aby si sedl vedle něj. Harry si oba muže prohlížel, byli si tak podobní, ale přesto se odlišovali několika nepatrnými detaily. Brumbál vždycky vypadal, že něco skrývá. Harry mu sice mohl pokládat otázky a on mu na ně většinou i odpověděl, ale pokaždé se jeho sdělení zdála nějak neúplná. Nebo se ho asi ptal na něco, na co mu Brumbál jednoduše odpovědět nechtěl a Harry se s tím musel spokojit (přestože to většinou neudělal). Aberforth, na druhou stranu, vypadal naprosto otevřený a upřímný, nic

neskrýval. Harry cítil, že jejich hlavním charakteristickým rysem, který spolu kromě vzhledu sdíleli, byl smysl pro humor. Možná proto neměl Snape Aberfortha rád, napadlo Harryho. Smysl pro humor na Snapeově žebříčku priorit moc vysoko nebyl. Deset minut před začátkem odpoledního vyučování vtrhnul Will Kratiknot do Velké síně a běžel k Nebelvírskému stolu. Místo vedle Harryho bylo volné, tak se tam posadil a svou tašku hodil na zem, přičemž vrazil do Harryho tak silně, až ho odstrčil stranou. Zamumlal něco, co by mohlo být "Promiň" a pustil se do žvýkání chlebu. "V pohodě," řekl Harry a pokoušel se mu nesmát. Jeho obvykle bledé tváře (teď nafouknuté jídlem) byly úplně růžové, Will si odhrnul světlé kadeře ze zpoceného čela a než si na talíř položil kuřecí stehno, pořádně se do něj zakousl. "Kde jsi byl?" zeptal se ho Harry s úsměvem. Will zkoušel žvýkat rychleji, aby nemusel odpovídat s plnou pusou. Po tom, co Harrymu připadalo jako pěkně bolestivé polykání se na něj podíval, konečně schopný promluvit. "Na ošetřovně. Navštívit strýce," řekl konverzačně, jakoby nevěděl, že většina lidí ve škole Harryho obviňuje z Kratiknotova komatu. Harry polkl a zadíval se na svůj prázdný talíř. "Promiň, Wille." zamumlal. Will po krátkém žvýkání polknul další kus kuřete. "Za co se omlouváš, Harry? Vždyť jsi nic neudělal." Harry s trhnutím zvedl hlavu a zíral na jedenáctiletého kluka, který to řekl tak jednoznačně, jako že obloha je modrá a Zlatonka zlatá. Pak si všiml, že všichni u nebelvírského stolu na něj hledí úplně stejně. Will se rozhlédl s podivně dospělým výrazem, přičemž Harryho napadlo, že se střetnul pohledem s každým z nich. "Všichni přece víte, že to Harry neudělal, ne? Nemyslíte si, že by Harry ublížil mému strýci, nebo Cho?" Harry očekával, že se ozve souhlas, ale jediní, kdo odpověděl byli Ron a Hermiona, jejichž slabé hlasy nebylo slyšet. Samozřejmě to věděli, ale kdyby měli vysvětlit jak… Will zůstal nevěřícně zírat, modré oči zamračené. "To je to, co si myslíte? Vy všichni si to opravdu myslíte?" Jeho vysoký hlas přehlušil šelest obědové konverzace, která se najednou úplně vytratila. "Je to to, co si každý myslí?" řekl, rozhlížel se po Velké síni a jeho hlas se nesl až do nejvzdálenějších koutů. "Vy všichni věříte, že Harry ublížil mému strýci?" Odpovědělo mu ticho. Nikdo se neodvažoval promluvit. Willův hlas nabíral na hlasitosti "Ten, kdo to strýci udělal byl zbabělec. Harry Potter není zbabělec! Většina z Vás ho tu včera viděla prohrát souboj. Skrýval se snad potom? Ne! Společně s ostatními hlasoval pro svého protivníka! Utkal se s Vy-víte-kým! Vyhrál Pohár Tří kouzelníků! Zaslouží si úctu každého z Vás, každého v kouzelnickém světě! Harry Potter neudělal nic špatného!" Trvalo půl minuty, než zanikla ozvěna jeho hlasu, trojnásobně zesíleného ozvěnou. Harry pohlédl na své spolužáky. Po tom, co se zdálo jako dlouhá minuta ticha, se postavila Alice, přikývla a ostatní za stolem od prvního až po sedmý ročník se také zvedli. Řekla tiše: "Jdeme Harry. Jsme všichni za tebou." Harry povstal a s Hermionou a Willem po pravé straně a s Ronem a Parvati zleva, zamířil ke dveřím - zbytek Nebelvíru mu šel v patách. Ostatní koleje sledovaly toto představení nebelvírské solidarity v tichosti. Jakmile se ocitli ve vstupní hale, Harry byl náhle obklopen spolužáky, někteří ho objímali, jiní mu potřásali rukou nebo ho poplácávali po zádech. Cítil, že se asi rozpláče. Po dva týdny žil v nemilosti, a teď byl tento výlev podpory téměř nesnesitelně dojemný. K tomu tu máme koleje, pomyslel si. Usmíval se a mával těm, kteří odcházeli na odpolední vyučování. Zahlédl Ginny, která se na něj podívala přes rameno. Zamračil se, její výraz byl nerozluštitelný. Uvědomil si, že se k objímání a poplácávání nepřipojila. Udržovala si od něj odstup. Věřila snad, že je nevinný, nebo ne? Mohla by odejít z Velké síně spolu s ostatními z Nebelvíru jen proto, aby na sebe neupoutala pozornost? Harry polkl, zatímco sledoval její odchod a přál si, aby pro něj její názor tolik neznamenal. Bohužel to ale bylo něco, co nedokázal ovlivnit.
*****
Ve čtvrtek požádal Ron Nevilla, aby s ním po hodině zůstal několik minut v učebně Věštění, takže se mohl pokusit o další čtení z Tarokových karet. "Potřebuju trénink," řekl. "Víš, pro N.K.Ú." Neville vypadal skepticky. Od kdy se Ron stará o N.K.Ú.? říkal jeho výraz. Ron přešel k poličkám blízko krbu a sundal tarokovou desku. V hodinách se stále pokoušeli nahlížet do tajemných hloubek Předzvěstí, takže pořád apaticky zírali na vnitřnosti mrtvých ptáků. Tarokové karty už nějakou chvíli nepoužívali. Když Harry odcházel, slyšel, jak se Ron ptá Nevilla: "Tak tedy. Kdy máš další narozeniny?" Harry viděl, že se Ron snaží nesmát. Nevilla Ronova nevědomost, týkající se jeho narozenin nepřekvapila. "Dnes. Hmm, dvacátého devátého února," vykoktal. "Dnes? Nic jsi neřekl. Všechno nejlepší, Neville. Tedy dobrá. Udělám ti narozeninový výklad…" Harry se usmál a zmizel na žebříku. Ron o Nevillových narozeninách moc dobře věděl. Ginny se o tom dozvěděla a uspořádala večírek, stejný jako předtím pro Hermionu. Zajímala se Ginny pořád o Malfoye? lámal si Harry hlavu. Měl smíšené pocity. Možná to Ginny dělala jen jako Nevillova kamarádka, ne potencionální přítelkyně. Navedla Rona, aby Nevillovi zabránil vrátit se do společenské místnosti dřív, než budou mít všechno připravené. Když Harry dorazil, Ginny a Hermiona kolem pořád horečně pobíhaly. "Harry!" řekla Ginny pánovitě. "Vytáhni hůlku a připevni ty padající stuhy u schodů!" Udělal, jak žádala – nebo spíš přikázala – přičemž se snažil nedat najevo, jak ho její perfekcionismus pobavil. Hermiona očarovala skleněnou mísu s punčem, takže náhle zmrzla a pak mávnutím hůlky do ledu vyryla nápisy. Přes krb visel transparent, který hlásal: "Všechno nejlepší ke 4. narozeninám, Neville." Harry se zamračil. "Hmm, Ginny? Věřil jsem, že Nevillovi je šestnáct."
Zasmála se. "Je mu šestnáct let, ale tohle jsou teprve jeho čtvrté narozeniny. Je přestupný den! Víš, přijde jednou za čtyři roky." Harry chápavě přikývl ještě předtím, než skončila. Neville bude určitě překvapen, pomyslel si. Najednou uslyšeli, jak na chodbě někdo hlasitě zadává heslo. Ron ho vyslovil opravdu velice zřetelně: "Kneazles!" Harry bojoval s nutkáním vykřiknout "Gezundheit!" jako odpověď. Portrét se rozevřel, a Ron vstoupil dovnitř. O chvíli později ho následoval Neville, ale neměl šanci vejít sám - zatímco téměř každý v místnosti křičel "Překvapení!" nebo "Všechno nejlepší!", vtáhlo ho do společenské místnosti půl tuctu lidí. Ohromený Neville se široce usmíval, dokud nevzhlédl a neuviděl transparent přes krb - pak se rozesmál naplno. Zvláštní, Harry si nevzpomínal, že by někdy předtím viděl Nevilla veselého. Určitě ano, pomyslel si Harry. To je směšné. Ale jestli ho zahlédl smát se, muselo to být před dlouhou dobou. Když největší vzrušení opadlo a Neville dostal čestné místo u krbu společně s legračním kloboukem (nahoře s velkým vycpaným supem), byly přineseny dárky. Harry kvůli Nevillovi utratil spoustu peněz za Kouzelnické rádio (Ron, Ginny a Hermiona mu na něj zpětně přispěli) a jakmile Neville spatřil, co to je, zapnul ho, takže byla na večírku i hudba. Od Seamuse, Deana, Leeho, Freda a George dostal skleněné terárium pro svou ropuchu Trevora, aby měla

elegantní bydlení. Neville donesl Trevora a umístil ho dovnitř - Trevor se zdál být celkem zaujatý umělým rybníčkem s malým písečným břehem a hladkými, kulatými kameny, kapradinami a jiným listovím. Bylo také zásobeno značným výběrem hmyzu, který nemohl opustit terárium a Trevor ho s vervou začal chytat do pusy. Po darech se podávalo občerstvení, pak začali George a Angelina tancovat na hudbu z rádia, a jeden po druhém se k nim připojovali i ostatní. Když se přidružili i Ron s Parvati, Neville do kola vyzval Ginny. Harry si vzpomněl, jak Ron s Parvati tančil na vánočním večírku (ačkoliv si už nebyl jistý, zda to byla Parvati nebo Padma.) Harry poněkud rozpačitě požádal o tanec Hermionu. Držel ji volně, ruce jí dal kolem pasu a ty její na svá ramena. Všiml si, že Parvati měla znovu na sobě svetr, který dostala k narozeninám od Levandule. Ron ji důvěrně svíral a rukama jí laskal záda. Harry viděl, že Neville a Ginny tancují volně, stejně jako on a Hermiona. Pocítil něco jako úlevu - zdálo se, že jsou pořád jen přátelé. Na druhou stranu, pomyslel si Harry, Hermiona a já ve skutečnosti nejsme jen přátelé… Koutkem oka zpozoroval Rona a Parvati, jak se přemisťují směrem ke vchodu za portrétem. Bylo mu jasné, co se chystají dělat a napadlo ho, že on a Hermiona se k tomu už nějakou chvíli nedostali. Zašeptal jí do ucha svůj návrh. "Kde?" pošeptala mu zpátky. "Učebna formulí nepřichází v úvahu…" "Co třeba Přeměňování? Není to daleko," vydechl. Přikývla. "Jdi první. Já počkám … hmm, deset minut. To by mělo stačit." Harry zamumlal souhlas. Když píseň skončila, oddělil se od ní a vyšel po schodech do ložnice, aby si vzal neviditelný plášť. Zastrčil ho pod hábit, ale téměř ho upustil, když procházel vchodem za portrétem – naštěstí ho včas zachránil. Jak odcházel, Ginny se na něj chladně podívala. Co to s ní v poslední době je? přemýšlel. Jakmile byl na chodbě, nenápadně se rozhlédl kolem a oblékl si neviditelný plášť, přičemž upřímně doufal, že nenarazí na Moodyho. Opatrně přešel k učebně Přeměňování tak, aby se náhodně nesrazil s nikým, kdo by se náhle objevil za rohem. Už byl skoro na místě, když Sandy zasyčela: "Býk chce Rybu…" Harry se zamračil. Býk? Rybu? Koho to předtím nazvala Sandy Rybou? Parvati. Harry cítil, že ví, kdo je tím Býkem. Aby mohla mít Sandy Vidění, musejí být blízko, pomyslel si Harry. Zasyčel na ni, "Děkuji za upozornění, Sandy, ale když mám na sobě neviditelný plášť, musím být tak potichu, jak je to jen možné." "Rozumím." "Přesto máš mé díky Sandy." Dorazil k učebně Přeměňování. Dveře byly otevřené. Ve chvíli, kdy vstoupil, je uviděl ve vzdáleném rohu, částečně skryté za hromadou dalších židlí. Ron s Parvati se objímali a on měl ruce pod tenkým fialovým svetrem. Harry zahlédl hladkou bronzovou pleť, prakticky mohl vidět téměř celá její záda. Nevypadala, že by pod svetrem něco měla. Rafinované, pomyslel si Harry. Pak si vzpomněl na Hermionu v den, kdy ji poprvé políbil - ale to nebylo plánované. Zdálo se, že Parvati ví přesně, co dělá. Harry si uvědomil, že si Rona stejně jako Padma začala všímat po podzimním utkání Nebelvíru se Zmijozelem. Zřejmě se ty dvě nějak dohodly, která ho nakonec "dostane". Hlavou mu náhle probleskla otázka: Proč se Ron najednou rozhodl být zrovna s ní? Nakonec, Hermiona se už Viktora skoro zbavila a Harry neviděl žádné známky toho, že by o ni Ron najednou přestal dbát nebo že by pro něj přestala být přitažlivá. Ve skutečnosti si byl dobře vědom toho, že Ronovy hormony byly ve stejném zmatku, jako ty jeho. Několikrát ho přistihl, jak se dívá do mudlovského časopisu, který Dean ukrýval pod matrací (Harry si ho taky prohlížel). Ale pak si vzpomněl na Ronovu paniku, když se s ním pokoušel mluvit o Hermioně, na jeho strach, že se mu vysměje do tváře nebo že kdyby byli pár a rozešli se, všechno by se změnilo. Proč jsem nad tím nikdy nepřemýšlel? uvažoval Harry. On v tom problém neviděl. Na druhou stranu, Parvati byla hezká, Rona přitahovala a jeho kamarádkou nebyla - odmítnutí nebo rozchod s ní by nebylo to samé, jako s Hermionou. Hermiona! Brzy by tu měla být, lekl se. Znovu se podíval na Rona a Parvati. Ron přesunul ruce dopředu a ona, zatímco se líbali, ho křečovitě objímala. Harry viděl, jak se jejich jazyky dotýkaly, pak Ron přemístil svá ústa k jejímu hrdlu, a dál k hlubokému véčkovému výstřihu svetru, zatímco zvrátila hlavu a z úst jí unikl jakoby zvířecí zvuk, který si Harry do té doby s Parvati nespojoval. Jejich ruce sjížděly níž a Harrymu vyschlo v puse. Pak si vzpomněl na Malfoyova slova: "Kdo ví co jsi viděl v tom tvém neviditelném plášti…" a pak se přiznal ke špehování Hannah a Ernieho. Já nejsem jako Malfoy, ujišťoval se. Opatrně vyšel z místnosti a čekal na Hermionu, chtěl si být absolutně jistý, že Rona a Parvati neuvidí. Snažil se odolat pokušení znovu nahlédnout, aby viděl, proč Ron tak zasténal… Co když vejde McGonagallová? přemýšlel. Harrymu se zdálo, že na Hermionu čeká celé roky. Konečně uslyšel na konci chodby kroky. Šla svěže, pohupovala pažemi, její prefektský odznak zářil, černý hábit za ní povlával. Harry se nad tímto obrázkem pousmál. Přišel blíž, aby se s ní setkal dost daleko od učebny Přeměňování. Nějak zapomněl, že má na sobě neviditelný plášť. Očekával, že se ve vteřině zastaví. Zdálo se, že se dívá přímo na něj. Pak se bolestivě srazili a oba spadli na tvrdou kamennou podlahu. "Au," zasténala a ucukla. "Harry, dívej se na cestu. Už jsem skoro byla u učebny …" "To je ten problém," zašeptal, zatímco jí pomáhal se postavit a pak si znovu upravil plášť. "Někoho jiného to napadlo dřív. Myslel jsem, že bychom mohli jít do Chloupkovy staré skrýše." "Myslíš tam, kam jsi zmizel před prefektskou schůzí?" "Ano, ano. Za to se omlouvám…" Vzdychla, mluvila tiše, přičemž se snažila moc nehýbat rty. "Těžko se ti můžu divit. Roger byl opravdu hajzl." "Hermiono!" vyjekl Harry šokovaně, pak si přitiskl ruku k puse. "Harry, pokud existuje osoba, u které si nehlídám slovník, je to Roger Davies. Nebo Draco Malfoy." "Kde?" vyhrkl Harry a zneklidněně se rozhlédl kolem. "Nemyslela jsem tady, hlupáčku. Och, buď opatrný, jsi přede mnou? Blížíme se k jednomu z těch záludných schodů, na které Neville vždycky zapomene." "Díky bohu za Nevilla," zašeptal Harry. "Davies byl Nevillovým vítězstvím tak potěšen, že se na nedělní schůzi choval jako menší hajzl než obvykle." "Harry, Harry, Harry," napomenula ho tiše Hermiona. "Výrazy." "Hej, jestli to můžeš říct ty, tak já taky." Pod pláštěm se usmál. Když došli ke dveřím, Hermiona se rozhlédla po chodbě a potichu je otevřela. Rozsvítila svou hůlku a dveře držela tak otevřené, aby kolem ní mohl Harry proklouznout. Hermiona zavřela a Harry si svlékl plášť, prakticky ho zahodil na zem. Dívala se na něj s bezmocně přístupným výrazem, který jej nutil popadnout dech. Ovinula mu ruce kolem krku, Harry si ji k sobě přitáhl, přitiskl jí na ústa svoje rty a cítil jak je pomalu otevírá, zatímco ji zoufale svíral. Hermiona upustila rozsvícenou hůlku a ta zhasla. Drželi se v naprosté tmě, s hladovými ústy a rukama odvážnějšíma, než kdykoli předtím. Je úžasné, jak tma bourá zábrany, napadlo Harryho, když si ji přitáhl dolů na podlahu. Seděli bok po boku naproti dveřím, otočení jeden ke druhému, ústa stále spojená, Hermiona měla ruce v jeho vlasech, Harry ty svoje na jejích zádech, obezřetně jednu přesunul dopředu a připomenul si tu noc ve společenské místnosti, když byli vyrušeni Ginny a Malfoyem. Náhle

se Hermiona odtáhla. “Ach,” zachroptěla potichu, “proč musí být kamenné podlahy tak tvrdé?” položila řečnickou otázku. “Není to tu tak špatné,” řekl Harry, sáhl po ní, přitáhl si ji k sobě a rukou ji jemně přejížděl po noze. “Není to místem, opravdu,” řekla, ačkoliv si Harry myslel že část problému s tím rozhodně souvisí. “To je z toho pádu. Pořád to bolí.” “Dobře, v tom případě by jsi neměla sedět na tvrdé kamenné podlaze. Pojď sem a sedni si mi na klín.” Přál si, aby mohl vidět její obličej. Ucítil jak zaváhala. “Tak dobře,” rozhodla se konečně a přesunula se mu na klín. Posadila se bokem a natáhla si nohy. “Je to lepší?” zašeptal jí do ucha. Roztřásla se, když ji ovanul jeho horký dech. Položila mu ruce, kolem ramen. “Mnohem. To jen, že…jsem tak bolavá,” ozvala se znovu. “Jaké je tohle?” zeptal se tiše, posouval ruku dolů k jejímu pasu a hladil ji v lenivých kruzích. Naklonil se k ní a znovu našel její ucho, lehce je políbil, sjel na lícní kost, pak na krk, pod kůží cítil její tep. “Ach, Harry,” zavzdychala a znovu mu zajela prsty do vlasů. Nevěděl, jestli je to jeho rukama nebo ústy, ale pokračoval v tom, chtěl ji znovu slyšet. Pokusil se nemyslet na Rona a Parvati a na to, co by Hermiona mohla udělat, kdyby je viděla. Zvedl jí bradu a znovu našel její ústa. Právě teď na ně myslet nechtěl. Chtěl ji jen líbat, držet, dotýkat se jí a byl stále smutnější, protože věděl, že za chvíli budou muset přestat. Nechtěl, aby si svoje poprvé pamatovala na studené kamenné podlaze. Zatím nevěděl, jak to zařídí, ale přál si, aby to bylo výjimečné. Nakonec se rozhodl, že je čas přestat dřív, než nebudou moct. Sáhl po hůlce a rozsvítil ji tak, aby se mohli oba upravit a on si narovnat brýle. V matném světle hůlky byla kouzelně popletená, vlasy měla v obličeji, na čele a nad horním rtem krůpěje potu. Postavila se, aby si oprášila hábit a Harry se snažil neoddechnout si úlevou příliš hlasitě, když vstala. Mít ji na sobě, bylo zároveň báječné a nesnesitelné. Také vstal a trochu se otřepal. Hermiona se sehnula, sebrala svojí hůlku a podala mu neviditelný plášť. Vypadala najednou tak prakticky a efektivně. Znovu ji k sobě přitiskl, pootevřel ústa a ucítil její odpověď, okamžitě ztratila rezervovanost, kterou povětšinu času nosila jako brnění. Ukončil polibek, podíval se na ní a prstem jí přejel po dolním rtu. Zadívala se na něj způsobem, jakoby měla každým okamžikem odhodit svou vyrovnanost. Harry se podíval jinam, ten pohled byl skoro koncem jeho sebekontroly. Otevřel dveře, rozprostřel neviditelný plášť a pak si ho oblékl. Šli po schodech zpět. Pro celý svět Hermiona vypadala, jako by šla sama, neviditelný Harry ji následoval, bolestně po ní toužil a byl velice velice vděčný, že neviděla Rona a Parvati.

Harry byl rád, že on a Hermiona měli na Nevillových narozeninách trochu času být spolu. Teď, když měl za sebou svůj trénink na Zvěromága (McGonagallová ho kontrolovala jen jednou týdně) byl schopný se více zaměřit na Famfrpál. Na přípravu na zápas s Mrzimorem, který se konal šestnáctého března měli zhruba dva týdny. Počasí začínalo být trochu teplejší. Harry cítil, že by to mohl být jen falešný poplach, vzhledem k tomu, že předešlé roky sněžilo i v dubnu, ale jak se zápas blížil, teplé jarní počasí pokračovalo a Harry optimisticky doufal v pěkný den. Po lekci podpory Willa Kratiknota se hodně studentů zjevně rozhodlo, že Harry dveře do učebny Formulí pravděpodobně nezaklel. Rozhodl se, že zajde na ošetřovnu, promluvit si s Cho a Kratiknotem, pořád tu byla možnost, že ho uslyší. Hermiona šla s ním, vypadala velmi znepokojeně kvůli malému profesoru Kratiknotovi. Obecně se mělo za to, že by je z komatu mohl probudit odvar z mandragor, ale mandragory profesorky Prýtové neměly dospět dříve, než za měsíc nebo dva. Někdo připíchl k profesorově posteli spoustu přání s uzdravením a také transparent, který hlásal: “Postrádáme Vás profesore Kratiknote.” Harry si všiml, že Cho měla na nočním stolku čerstvé květiny. Byly doplňovány každý den a Harry nikdy neviděl, kdy se to stalo. Po snídani, pár dní před famfrpálovým zápasem se mu zdálo, že vidí Viktora Kruma opouštět vstupní halu. Harry odešel dříve než ostatní, teď když bylo teplejší počasí, chtěl stát ve dveřích, dýchat čerstvý jarní vzduch a raději se dívat na opravdovou modrou oblohu s nadýchanými bílými mraky, než na tu začarovanou ve Velké síni. Ale pak, když uviděl Viktora, změnil své plány. Počkal na Rona a Hermionu před dveřmi a požádal je, aby šli k Hagridovi bez něho a omluvili ho, že se trochu zdrží. Hermiona vypadala, jakoby se chtěla zeptat proč, ale Harry se otočil a odešel po mramorovém schodišti. Ohlédl se přes rameno a uviděl Rona, jak ji bere za ruku a táhne ji ze dveří. Když vešel na ošetřovnu, znovu uviděl na Choině stolku čerstvé květiny. Rozhodl se vyhledat madam Pomfreyovou v její kanceláři, ale nebyla tam. Zamířil tedy ke dveřím na opačné straně pracovny, ve kterých bylo zasazeno mléčné sklo a na nichž bylo napsáno LÉKÁRNA. Harry tu nikdy před tím nebyl. Zdálo se mu, že vidí na druhé straně dveří pohybující se stín a jemně zaklepal na sklo. Uslyšel kroky směřující ke dveřím, které otevřela nervózně vypadající madame Pomfreyová, přes svůj černý hábit měla volnou šedou zástěru, tvář červenou horkem a spletené vlasy jí vypadávaly z neuspořádaného drdolu. Harry zahlédl velký bublající kotel visící nad fialovým ohněm, poličky s velkým množstvím lektvarů a jejich přísad stejně jako ve Snapeově kabinetu – jestli tu toho nebylo dokonce víc. Madame Pomfreyová vypadala trochu rozladěně. Harry rychle přemýšlel. Jediný způsob jak získat informace, na základě zkušeností s profesorkou McGonagallovou, bylo chovat se, jako byste je už měli. “Madame Pomfreyová, mohla byste mi dát vědět, pokud se Viktor Krum v několika dalších dnech nepřijde podívat na Cho? Slíbil jsem mu, že se postarám, aby tu měla stále čerstvé květiny, když on nebude moct. Kanonýři zřejmě zintenzívní své tréninky. Bez zaváhání mu během chvilky řekla, co chtěl vědět: “S radostí Vám sdělím, když nepřijde, Pottere. Ale překvapilo by mě, kdyby se to stalo. Od té doby co je Cho tady se ještě nestalo, že by nepřišel, nepřinesl jí květiny a neseděl u ní… obvykle častěji než jednou denně.” On se chodí každý den, pomyslel si Harry. Sice to očekával, ale teď si byl jistý. Poděkoval madame Pomfreyové a vrátil se na ošetřovnu, podívat se před odchodem na Cho a Kratiknota. To, že se s ním veřejně rozešla a lidé ho konečně přestali obviňovat za její současný stav, mělo vedlejší následky – dívky ho začaly zvát na schůzky. Týden po famfrpálovém zápase, dvacátého třetího, byla další víkendová návštěva Prasinek. Na posledním setkání Soubojnického klubu se ho Susan Bonesová stydlivě zeptala, jestli by nechtěl jít s ní. Harry byl v šoku, v Bylinkářství s ním do té doby nepromluvila ani dvě slova. Odmítl její pozvání s tím, že zatím není připraven na další schůzku. Možná si myslela, že se chce s Cho po jejím probuzení zase udobřit. Mandy Brocklehurstová ho zastavila po schůzi prefektů a zeptala se ho na ten samý termín. Co je na tom víkendu tak zajímavého? vrtalo Harrymu hlavou. Brzy na to přišel. Velký pergamen ve vstupní hale ohlašoval tradiční skotskou zábavu - ceilidh, která připadla na den, kdy měli jít do Prasinek a konala se na radnici, kde se byli podívat na operu. Představení stálo deset srpců. Známá kouzelnická skupina Vřískající Tlačenka byla na turné a po vystoupení v Glasgow a Edinburgu se měli zastavit i v Prasinkách, i když se předtím ještě

staví na Orknejích. Harry se dozvěděl, že ceilidh se vyslovuje "kely" když to Brumbál na večeři oznámil poté, co byl vyvěšen pergamen. Harry byl stále zmatený. "Co je to sílid…teda chci říct kely?" zeptal se během jídla Hermiony sedící naproti. "Ceilidh," řekla, znělo to spíš jako kej-lí, "je shromáždění, kde se tančí. S tradičním Skotským tancem a ostatními věcmi. Však víš, hodně dud, obvykle nějaký šavlový tanec. Předpokládá se, že si muži obléknou kilty." Kilty! pomyslel si Harry vyplašeně. Když ho Susan a Mandy zvaly na schůzku, mínily tím, že si má obléct kilt? Bohužel, brzy byly Susan a Mandy jeho nejmenším problémem. Na slavnost ho pozvala i jedna dívka ze Zmijozelu, chodící do čtvrtého ročníku, kterou vůbec neznal. Odmítl ji. Měla silný skotský přízvuk a sotva rozuměl co říká. Doufal, že to vzalo ostatním zmijozelským kuráž se ho zeptat na to samé. Aby to bylo ještě horší, Katie Bellová ho zatlačila do kouta společenské místnosti, přičemž se ho snažila taky pozvat. Nervózně a zdráhavě ji odmítl. Ale opravdu hrozné bylo, když ho Alice přepadla v šatně po tréninku den před zápasem. Položila mu ruku na paži, aby ho zastavila poté, co ostatní hráči už dávno odešli. Nikdo je zřejmě nepostrádal. Tázavě se na ní podíval. "Alice, co…" začal, když ho přitlačila ke zdi a dala mu ruce kolem krku. Než se vzpamatoval, přitáhla si jeho obličej a přitiskla svá ústa na jeho, pak se neústupným jazykem pokusila vklouznout mezi jeho zuby…Zarazil se a odtáhl, její chuť stále cítil v puse. Polkl a podíval se na ni. Vypadala stejně dokonale jako vždycky. Rovné blond vlasy jí poletovaly kolem tváře, křišťálově modré oči si ho zvědavě prohlížely. Její hladká porcelánová pokožka nebyla poskvrněna ani jedinou pihou a on si ji okamžitě dokázal představit v jezdeckém oděvu jak pánovitě kyne čeledínovi, který ji přidržuje koně. Z nějakého důvodu ji viděl ve starodávných šatech s dlouhou sukní, přiléhavém sáčku s krajkovým fíží u krku a veselým černým kloboukem staženým šikmo přes její aristokratickou tvář zatímco sedí v dámském sedle na zářivém kaštanovém plnokrevníkovi... Zatímco jeho mysl bloumala, využila příležitosti k dalšímu polibku a tentokrát byla mnohem úspěšnější - uvědomil si, že ji polibek vrací, drží ji kolem ramen a jeho ústa nějak automaticky přejížděla po její tváři skoro deset sekund, než se probral a odstrčil ji. "Alice! Přestaň!" nařídil, když se mu v hlavě rozsvítilo. Vědoucně se na něj usmívala. "Sice říkáš, abych přestala, ale tvoje chování…" "Alice! Ty…ty jsi mě překvapila. Netýká se to doufám ceilidhu, že ne? Protože tam s tebou nejdu." vypadala opravdu ublíženě. "Ano, chystala jsme se tě pozvat na ceilidh…" řekla a v hlase měla slzy. Věděl, že na ni neměl jít tak zostra, měl ji nechat, aby se vyjádřila a pak ji taktně odmítnout. Došlo mu, že teď vypadá pěkně domýšlivě, když předpokládal, že ho chce pozvat na zábavu. "Je mi to líto Alice, Nechtěl jsem ti…" ale ona ho se smíchem odstrčila, zdálo se, že smích ji brání se rozbrečet.
"Co jsem si myslela?" zeptala se, jakoby mluvila sama k sobě a ne k němu. "Co mě přimělo myslet si, že bych mohla…že by Harry Potter…" "Alice!" zakřičel, aby získal její pozornost. "Jsi v pořádku?" Podíval se na něj nějak omámeně, potom zatřásla hlavou, jakoby si ji chtěla pročistit. Když promluvila, zněla skoro normálně. "Harry…já se omlouvám. Nemám ponětí, proč jsem to udělala. Já jen…prostě jsem měla takové nutkání…vím, že to není dobrá omluva, ale zrovna se s nikým nevídáš …" "A ani nechci," řekl, pokoušeje se zjemnit ostří ve svém hlase. "Já prostě… nejsem na to připravený, ještě ne…" Přikývla, polkla a nenápadně si otřela slzy, takže už jí nestékali po tvářích. "Rozumím." Jenomže bylo to tak skutečně? zajímalo Harryho. Svým způsobem se s někým jiným vídal, ale zdálo se mu taktnější počkat, jestli se Cho s Kratiknotem po odvaru z mandragor probudí, předtím než vyjde na veřejnost s novým vztahem… zvláště s jedním ze svých nejlepších přátel. Alice zašeptala: "Mohli bychom prostě předstírat, že se to nikdy nestalo?" Harry přikývl. "Samozřejmě. Naprostá ztráta paměti." Usmála se. "To je skoro stejně dobré jako Paměťové kouzlo." Poté, co po něm vrhla poslední melancholický pohled se otočila a utekla pryč. Harry vydechl, ani si neuvědomoval, že zadržoval dech. Očividně potřebuje zjistit, co dělat s tím zatraceným ceilidhem.
* * * * *
Nebelvír Mrzimor porazil s úctyhodným výsledkem dvě stě deset ke třiceti. Nebelvír se tak dostal s pěti sty dvaceti body do vedení soutěže o Famfrpálový pohár. Zmijozel měl jen dvě stě devadesát z jejich utkání s Mrzimorem, vzhledem k tomu, že se jim proti Nebelvíru nepodařilo uhrát ani jeden bod. Mrzimor měl jen ubohých sto deset a žádné vítězství po třech zápasech. Havraspár měl dvě stě deset, ale narozdíl od Zmijozelu je čekaly ještě dvě utkání. Naplánované zápasy byly madam Hoochovou přesunuty, takže Havraspár bude hrát koncem dubna a finálový zápas roku začátkem června – všichni doufali, že do té doby se Cho Changová zotaví a nastoupí jako chytačka, zatímco malý profesor Kratiknot bude přihlížet a fandit svému kolejnímu týmu. I když přes Rona prošel Camrál jen třikrát, velice ho to rozladilo. Novým mrzimorským kapitánem byl Ashraf el-Madi, který hrál na pozici útočníka. Za těch třicet bodů byl zodpovědný on, a celou dobu si Rona jedovatě měřil. Podle Harryho el-Madi patřil spíš do Zmijozelu než do Mrzimoru. Předtím než zápas začal a Harry si s ním potřásl rukou, vrhl na něj zvláštní pohled. Harry se zachvěl, naštěstí byl el-Madi v sedmém ročníku. Mrzimorští si příští roku budou muset zvolit jiného kapitána. Zbytek týmu zůstal nezměněn. Ernie MacMillan zápasil jako brankář, přičemž nechal Nebelvír šestkrát skórovat. Hannah Abbottová a Susan Bonesová hrály jako útočníci, Susan nebyla špatná, ale Hannah ve Famfrpálu nebyla o moc lepší než v soubojích. Odrážeči, čtvrťák jménem Drumm a Carson, který chodil do šestého ročníku, byli skoro nebezpečnější vlastnímu týmu než Nebelvíru. Harrymu silně připomínali Hermionu během jejich zápasu v Doupěti. Justin byl čtyřikrát skoro sražen z koštěte Potloukem, který na něj poslali jeho vlastní spoluhráči. Harry se znovu cítil ve svém živlu. Ačkoliv se nezdálo, že Mrzimor bude těžké porazit, Harry svou povinnost chytače rozhodně nezanedbával. Pokud by Justin chytil Zlatonku jako první, Mrzimor by pořád mohl vyhrát. Když ji Harry uviděl, okamžitě k ní na svém Kulovém Blesku zamířil, přičemž předvedl nádherný obrat než se pustil do letu střemhlav - Justin prohledával pole na opačné straně. Harry létal kolem hřiště, usmíval se a nad hlavou držel v ruce Zlatonku. Když oba týmy přistály a Harry si znovu potřásl rukou s el-Madim, nemohl si pomoct, ale zdálo se mu, že v jeho očích viděl zármutek, který s prohraným famfrpálovým zápasem neměl nic společného. Možná jeho předchozí nepřátelství souviselo spíš s kolejné loajalitou, než se zmijozelskými způsoby. Celý Mrzimor se zdál pěkně zaražený. Harry měl podezření, že to nesouviselo jen s tím, že finále o Famfrpálový pohár pro ně bylo letos ztraceno. Všichni vypadali, jakoby je celý rok tížilo nesmírné břemeno. Cedrik měl být pořád mrzimorským kapitánem a jejich Chytačem. Místo toho tu byl Ashraf el-Madi a jako chytač Justin,

pocházející z mudlovské rodiny. Byl sice malý a mrštný, ale předtím nikdy Famfrpál nehrál a jeho zrak rozhodně nebyl z nejostřejších. Třeba měl el-Madi na Harryho vztek, že přežil a Cedrik umřel. Harry se tak sám cítil dost často. Zbytek Nebelvíru měl očividně pocit, že tohle vítězství není z těch, co se musí vehementně oslavovat. Nebylo to jako porazit Zmijozel. Zatímco mířili zpátky do hradu, tiše mezi sebou rozmlouvali, Fred a George šaškovali jakoby z donucení a zápas nikdo nerozebíral. Ron šel s rukou kolem Parvatiných ramen, její paži měl kolem pasu. Oba se zdáli dost vážní. Harry se vlekl za ostatními, Hermiona si toho všimla a taky zvolnila. “Jsi v pořádku, Harry?” zeptala se tiše a položila mu ruku na rameno. Přikývl, ale ani se na ni nepodíval. “Když to říkáš,” zamumlala, očividně nepřesvědčená. “Och, skoro jsem zapomněla. Vzpomínáš si na ten ceilidh? Viktor říkal, že nemůže. Doufala jsem, že ho přinutím, aby se tam se mnou rozešel nebo bych se s ním mohla konečně rozejít já. Ale teď… tak nějak… všichni jdou a zní to jako skvělá zábava...” “Ve skutečnosti jsem se tě chystal zeptat. Abych řekl pravdu, celý týden jsem všechna pozvání od ostatních dívek odmítal. Opravdu zajímavé. Chci říct, Cho se se mnou rozešla, ale je v komatu. Člověk by řekl, že by mohly být aspoň trochu citlivější.” Pak si všiml Hermioniny tváře. “Nechtěl jsem, aby to vyznělo, že jsi stejná! Já jen…řekneme ostatním, že tam jdeme jako kamarádi. Ty jsi technicky pořád s Viktorem a já jsem těm dívkám tvrdil, že nejdu, protože ještě nejsem připravený na další vztah …ne že bych měl někdy pocit, že to bylo skutečné… Ach! Skoro jsem zapomněl!” Zastavil se a otočil se k ní. “Hermiono, já…no, vlastně jsme to nebyl úplně já…dobře, svým způsobem byl, ale nezačal jsem to... Zatraceně! Tady!” a natáhl k ní svou nohu. Zírala na ni. “Co čekáš, že udělám?” “Rozdrť ji! Dupni na ni! Jen do toho!” “Harry, o čem to proboha mluvíš?” Zavzdychal. “Poslouchej, nebuď na ni naštvaná. A taky o tom nikomu neříkej. Alice je jedna z těch dívek, které mě pozvaly na tu slavnost a ona… ona mě políbila. ” Hermiona to přijala s podivnou vyrovnaností. “A?” “A, no, já… jsem jí ten polibek pár vteřin vracel. Ale pak jsem to zarazil!” Hermiona pořád vypadala, že ji to nerozházelo. “Kvůli tomu?” Přikývl. “Harry, nehodlám ti dupat na nohu. V žádném případě to nezní, jako bys Alici k tomu polibku vyprovokoval. Nevadí mi to.” “Tobě to nevadí?” opakoval nevěřícně. “Harry, vím, že … že jsem jednou říkala, že to chci tak moc, až nad sebou ztrácím kontrolu, ale to už není pravda. ” Na okamžik mu pohlédla do obličeje a potom, asi když si uvědomila jak to vyznělo, se jí v tváři objevil zděšený výraz a honem pokračovala. “Och, Harry, já jsem to tak nemyslela… Chtěla jsem říct, že pořád chci, abychom byli spolu. Jen prostě už necítím…jak to říct…šílenství? Zoufalství? Ani jedno z těchto slov to patrně moc dobře nevystihuje. Cítím jistotu, že se všechno vyřeší. To je ono. Předtím jsem asi tuhle jistotu postrádala a to způsobovalo, že jsem se chovala poněkud bláznivě, pokud šlo o nás dva. Poslední měsíc cítím klid. Prostě - věci mezi námi jsou nevyhnutelné a vynakládat takové množství duševní energie na obsesi, jak to vlastně dopadne byl nesmysl. Nemám ohledně nás žádné pochybnosti, Harry. Vím, že všechno dobře dopadne. Je mi jedno, kolik dívek se na tebe vrhne. Řekla bych, že už tě znám natolik dobře Harry, abych nemusela žárlit.” Na okamžik se odmlčela. “No, vlastně jen jedna věc...” “Co?” “Já…choval jsi se poměrně zvláštně ohledně Malfoye a Ginny.” Harry se pokoušel zachovat bezvýrazný obličej. “Pokoušel jsi se ho varovat, aby se k ní choval slušně. Bylo to kvůli jejímu věku. Ty jsi mu řekl, aby se ovládal i po jejích narozeninách. A ten způsob jak jsi to…” “Myslel jsem, že je ti jedno, kolik dívek se na mě vrhne?” “Ano, ale Ginny není jednou z nich, ne?” Harry se na ni zadíval, knedlík v krku. “Myslel jsem na Rona. Už tak bude pěkně vzteklý, jakmile to o nich zjistí… a to se sveze i po tobě. Oba to před ním tajíme. Jen jsem se snažil, aby těch věcí bylo co nejmíň.” Ale ačkoliv přikývla, Harry měl pocit, že ji moc nepřesvědčil. Nepřekvapilo ho to. Ani Harry svým slovům příliš nevěřil. Chytil ji za ruku a ona neprotestovala. Předtím než pokračoval, zhluboka se nadechl. “Chystal jsem se s tebou o něčem promluvit, Hermiono. Existuje jistý lektvar, který se jmenuje Preventivní…” “Ano, vím o něm.” Znovu zněla naprosto vyrovnaně, jako kdyby na Ginny zapomněla. “Víš?” “Neměj obavy, Harry. Jakmile nastane pravý čas…” Pevně mu stiskla ruku a pak ji pustila. Byli před hradem. Šla jako první a on se zastavil, aby ji pozoroval. Zjistil, že se mu nedostává dechu. Možná se to po tom všem přece jen stane, přemýšlel. Třeba měla pravdu a všechno se vyřeší. Rozhodně v to doufal. Pak ho napadlo, že pokud má jít příští týden na ceilidh bude potřebovat kilt. Najednou se mu nezdálo tak obtížné obléknout si kilt a tancovat, půjde přece s Hermionou. Ale jak ho získat? Potom si vzpomněl, co udělal, když potřeboval Myslánku a mudlovské noviny: kontaktoval Siriuse. Ale neměl čas poslat Hedviku na cestu do Manchesteru a zpátky. Jak to jen udělat? Zatímco míjel dveře do Velké síně, dostal nápad. Zastavil se a otočil, vešel do obrovské místnosti, kde se na začarovaném stropu odrážela stejně modrá obloha jako venku, když hráli Famfrpál. Jeho kroky zněly hlasitě a ozvěna je několikanásobně odrážela, zatímco rázně přešel až na konec. Předtím, než otevřel tajnou pasáž, kterou mu ukázal Snape, zaváhal jen na okamžik. Rozsvítil hůlku a dveře za sebou zavřel, opatrně nesl koště a tiše sestupoval po schodech dolů. Instinktivně našlapoval po špičkách. Jakmile dosáhl bodu, kde se Snapem vešli za tapiserií, na moment se zarazil – na kterém místě se Snape dotýkal zdi? Harry odložil koště, takže mohl levou rukou pátrat na vlhké stěně, zatímco pravou svíral hůlku a svítil si na to. Konečně se část zdi oddělila, opřel se ramenem a cítil, jak se ztěžka otáčí. Jakmile bylo dost místa na to, aby prošel, natočil se bokem a vklouzl do Snapeova kabinetu – v jedné ruce koště a v druhé hůlku. Úlevně si vydechl, začal se oprašovat a když vzhlédl, hleděl přímo do zvědavých očí Severuse Snapea, sedícího za stolem. “A čemupak vděčím za tuto návštěvu?” dolehl k němu Snapeův úlisný hlas. Harry cítil, jak zrudl. V minulosti byl obviněný, že se sem vloupal a teď to skutečně udělal. Doufal, že by mohl použít prášek na krbu, aby zavolal Siriusovi bez Snapeova vědomí, ale teď…”Já...hmm... potřeboval jsem s Vámi mluvit a nechtěl jsem riskovat, že mě někdo uvidí k Vám vcházet,” lhal, ačkoliv, pomyslel si, přesně takhle by to mohlo být... “Kvůli čemu jste mě potřeboval vidět?” “No…tak dobře. Ne přesně Vás. Potřeboval jsem zkontaktovat Siriuse a doufal jsem, že mi dovolíte použít Váš krb.” Přikývl. “A proč chcete mluvit s Blackem?” Harry se přemáhal, aby nešoupal nohama a nevypadal jako čtyřletý klučina. “Protože…on je můj kmotr a já potřebuji kilt na ceilidh, co bude příští týden.” Snape vstal, vypadal znepokojeně. “Vy tam jdete? Jste si jistý, že to opravdu chcete?” Harry se zamračil. “To je ta kapela tak špatná?” Snape po něm vrhl ironický úšklebek. “Nestarám se o tu zatracenou kapelu. Na základě jistých informací máme podezření, že by tu mohlo… hrozit nebezpečí útoku Smrtijedů...” Harry vytřeštil oči. “Jste si jistý? Protože se tam chystá spousta dalších studentů. Jsou všichni v nebezpečí?” Snape se znovu posadil, sepjal prsty a

čelo se mu svraštilo usilovným přemýšlením. “Na druhou stranu, možná by nebylo špatné mít na místě kapitána Soubojnického klubu. Pokud by měl někdo zvládnout Smrtijedy... Berete s sebou nějakou dívku?” “Hermionu.” “Hmm…v tom případě jděte. Dva nejlepší studenti z klubu. A Vy budete připravený, když to víte dopředu. Musím Vás ale požádat, abyste o tom před ostatními studenty nemluvil, nechci působit paniku. Máme další zprávy z jihu. Není jasné, zdali jedna z těchto informací nepochází od dvojitého agenta, který tím chce odvést naši pozornost. Už čtyřikrát během posledních dvou měsíců se stalo, že byl Black poslán na falešné místo, zatímco si Smrtijedi hráli nebo mučili mudly někde jinde. Ministerstvo vyslalo svůj tým na paměťová kouzla, aby se postaral o následky, ale Popletal stále ignoruje podstatu problému. V Denním Věštci se zatím o návratu Pána zla nic neobjevilo, ani o útocích na mudly. Natož pak zmínka o Westminsterské zastávce metra.” “O těchto útocích jsem nevěděl,” řekl Harry, cítil se vynechaný. “Black neviděl důvod, proč Vás informovat o každé jejich činnosti a v tom jsem s ním zajedno. Potřebujete se soustředit na školu, na to, aby jste se naučil všechno co se jen dá. Přesto doufám, že všichni na zábavě budou v bezpečí. Půjdu tam také. Ale máte pravdu, potřebujete kilt. Black by měl být schopný Vám dát ten správný klan. Bude vědět.” “Já jsem Skot?” Přikývl. “Mám pocit, že se Váš otec zmiňoval o své matce nebo babičce.” Harry pokýval. Potom ho něco napadlo. “Takže, Vy máte kilt klanu Campbellů?” Snape právě něco hledal v zásuvce psacího stolu, ale teď prudce zvedl hlavu. Harry Snapeovi nikdy předtím Myslánku nepřipomněl. Siriusovi sice nadhodil ten pohár s krví, ale se Snapem to neprobíral. “Ano,” řekl tiše. “Jeden mám.” Harry se zadíval směrem ke krbu, aby zakryl rozpaky. Položil ruku k misce s práškem na krbové římse. “Smím?” zeptal se. Snape přikývl. Hodil trochu do ohně a řekl: “Remus Lupin.” Za pár okamžiků se v plamenech objevila Lupinova tvář. Harry se usmál, už ho nějaký čas neviděl. “Harry! Jak se ti vede? Vypadá to, že jsi byl hrát Famfrpál. Trénink nebo zápas?” “Zápas proti Mrzimoru. Vyhráli jsme dvě stě deset ke třiceti.” “To je skvělé! Dojdu pro Siriuse,” řekl a zmizel. Během chvilky se v plamenech zjevila Siriusova hlava. “Ahoj, Harry. Proč voláš?” “No, víš o ceilidhu v Prasinkách, co bude příští týden? Jdu tam a doufal jsem, že bys mi mohl dát kilt. Snape říkal, že víš, který klan by to měl být. Ani jsem nevěděl, že můj táta byl Skot.” “Klan MacGregor. Moc pěkný tartan, především červená a tmavě zelená. Jdeš s Hermionou?” Harry sklopil hlavu a zrudl, potom zachytil Snapeův pohled – vypadal, že ho Siriusova povědomost o Hermioně zaujala. “Ano.” “V pořádku, seženu taky kus tartanu pro ni, aby si ho mohla vzít kolem ramen. Ženy kilty nenosí, jen si je ovinou kolem sebe a sepnou velkou sponou se znakem klanu.” Harry zaváhal. “Siriusi… chystají se na ceilidh zaútočit Smrtijedi? Pokud ta možnost existuje, neměl by Brumbál výlet do Prasinek zrušit?” Sirius zavzdychal. “Nevím co si mám myslet, Harry. Mám pocit, jako bychom dostávali správné informace, ale co nejpozději. Chci říct, podívej se na svou situaci, někdo začaroval dveře učebny Formulí! Jak někdo mohl vniknout do Bradavic?” Harry byl zmatený. “O tom jsem ti neříkal.” Myslel na Malfoye a na záhadnou osobu, která mu posílala školní sovy. “Ano, naštvu se na tebe kvůli tomu někdy jindy. Severus mi o tom řekl.” “Promiň,” zamumlal. “V každém případě tě tam rád uvidím.” “Kde?” “Na zábavě. Budou tam také ostatní agenti. Doufejme, že to zabezpečíme tak, že se Smrtijedi ničeho neodváží. Navíc, tohle je kouzelnické shromáždění, ne mudlovské. Nepředpokládám, že by jsi někdy byl na kouzelnickém ceilidhu, Harry?” “Nikdy jsem nebyl na žádném druhu ceilidhu.” “No, obvykle tančí pouze muži, ale skotské kouzelnické zvyky dávají ženám více svobody a rovnoprávnosti než mudlovské. Jediný tanec, který je pouze mužskou záležitostí je ten šavlový. Ačkoliv, řekl bych, že kdyby se k tomu chtěla připojit i nějaká čarodějka, nikdo by jí v tom nebránil.” “Ale Siriusi… jak tam můžeš jít? Poznají tě a strčí zpátky do Azkabanu!” Sirius se záhadně usmál a zamrkal na Harryho očima. “Neříkal jsem, že budu vypadat jako já, nebo ano?” Harry pochopil - Mnoholičný lektvar. “Buď opatrný,” nabádal ho. Sirius vzal láskyplné varování přesně tak, jak ho Harry myslel. “Budu,” řekl něžně svému kmotřenci. “Takže! Pokud mám sehnat pro tebe a Hermionu nějaký ohoz MacGregorů, bude lepší když už půjdu. Znám skvělé místo na náměstí Sloane v Londýně. Přemístím se tam a zpátky dnes odpoledne a ty bys měl dostat svůj kilt, tartan a všechno ostatní co budeš potřebovat, během zítřka. Dýku ti posílat nemusím, můžeš použít ten nůž co jsem ti už dal. Je to kouzelnická dýka.” “Co to má společného s ceilidhem? Ne, že by mi vadilo mít další zbraň...” Sirius se zasmál. “Taky přiložím knížku, abys věděl, jak se správně obléknout. Ta dýka patří do ponožky. Možná bys mu to mohl vysvětlit, Severusi.” Snape přikývl, Harry se pokoušel zachovat vážnou tvář a nerozesmát se – kdyby mu někdo řekl, že bude ze Snapea tahat rozumy jak se obléknout... “Tak, bude lepší když vyrazím nakupovat, Harry. Zatím se měj. Oba Vás uvidím příští sobotu.” S těmito slovy zmizel. Harry Snapeovi poděkoval a odešel tajnou chodbou vděčný za to, že mu Snape umožnil kontaktovat Siriuse mnohem rychleji než soví poštou, ale také kvůli tomu, že nepatří do klanu Campbellů. Zajímalo ho, jaký tartan bude mít Sirius na sobě – a taky jakou tvář.

* * * * *

Další den během snídaně přinesla Harrymu Lupinova sova od Siriuse obrovský balík, ve kterém byl jeho kilt, nějaká kožená brašna jménem sporran, kárované ponožky a spousta jiných – divně-vypadajících věcí, jejichž význam, jak doufal, objeví v knize o skotských klanech, na kterou Sirius nezapomněl. Uvnitř Harryho balíku byl další, zabalený do papíru s Hermioniným jménem. Byla překvapená, odsunula snídani a okamžitě ho otevřela. “Och,” vydechla, když z něj vytáhla překrásný kus červeno-zeleného tartanu klanu MacGregorů s bílým vzorkem. Harry na něj sáhl, aby zjistil druh materiálu. Byla to silná vlna, ale sametově jemná. Kilt byl nepatrně hrubší. Dostala také stříbrně zbarvenou brož lemovanou jednorožci a jeleny se lví hlavou uprostřed, která měla korunu. Harry ji zvedl, toužebně se zadíval na jelena a prsty přejížděl po jeho obrysu. “Dvanácterák...” zašeptal. Naneštěstí, Katie a Alice seděly u nebelvírského stolu toto ráno hned naproti nim. Alice se na Hermionu dívala pěkně nepřátelsky. “K čemu to je?” chtěla vědět, přičemž hlavou kývla k tartanu. Hermiona se na ni podívala, jakoby neměla nejmenší ponětí, že líbala Harryho a požádala jej, aby ji doprovodil na stejnou zábavu. “Harry a já jdeme na ceilidh. Jako kamarádi. Ale protože nejsem Skotka, budu mít jeho tartan.” Alice a Katie se po sobě vědoucně podívaly, možná jejich podezíravost poháněla žárlivost. Harry se začal obávat, jak ještě dlouho budou schopni svůj vztah utajit. Začínalo to být pěkně složité a touto veřejnou schůzkou, která je pokládána za rande, si to rozhodně neulehčovali. “Jako kamarádi?” řekla Katie, znělo to pochybovačně.

Hermiona přikývla a potom začala rychle mluvit. “Víte, je opravdu zajímavé kolik skotských kouzelníků nenosilo hábity do té doby, než byl tartan po bitvě u Cullodenu, v roce 1754, postaven mimo zákon. Předtím byste skotského mudlu od kouzelníka nerozeznali, dokud byste ho neviděli se přemístit nebo čarovat. A věděly jste, že Robert Bruce byl ve skutečnosti taky kouzelník? To by samozřejmě vysvětlovalo Bannockburn. Chci říct, pokud by nebyl čaroděj…právě čtu knížku, co jsem si půjčila z knihovny, jmenuje se ‘Největší skotští kouzelníci’ a je opravdu zajímavé kolik ze známých Skotů...” Alice a Katie obrátily oči v sloup a vstaly k odchodu. Harry se usmál. Hermiona opravdu ví, jak vyprázdnit místnost, když chce (a někdy i když nechce). Samozřejmě, nejjednodušší vždy bylo začít slovo od slova citovat ‘Dějiny bradavické školy’ nebo jinou podobnou knihu. Ron, který seděl vedle ní s sebou škubl. “Je v knihovně ještě knížka, kterou neznáš nazpaměť?” zeptal se, zatímco jednou rukou objímal Parvati kolem ramen. Hermiona se na něj chladně podívala. “A je v téhle škole knížka, kterou jsi už otevřel?” odpověděla, potom vstala a když sebrala svůj balíček od Siriuse, opustila místnost. Ron se za ní díval s nevyzpytatelným výrazem a pak se otočil k Harrymu. “Takže Vy jdete na ceilidh.” Harry přikývl. Ron udělal obličej. “Kilt bych si nevzal, ani kdyby mi za to zaplatili. A to, vzhledem k tomu, že jsem pořád bez peněz, už něco znamená. My si zajdeme do Medového ráje a ke Třem košťatům.” Harrymu během vteřiny došlo, že Ronovo ”my” zahrnuje i Parvati. Pořád si na to ještě nedokázal zvyknout. Bylo to divné. Zdálo se, že si Parvati oddechla, jakoby si myslela, že ceilidh je to poslední místo na zeměkouli, kde touží být. V zápětí Harrymu toto podezření potvrdila, když řekla: “Dudy...” a otřásla se odporem. “Mně se dudy líbí,” ozvala se Ginny. Seděla hned vedle Katie. Naproti ní byl Neville – po obličeji mu přeběhl zvláštní výraz. Náhle se k ní otočil, přičemž vypadal poněkud nervózně. “V tom případě… nechtěla bys… nechtěla bys jít na ceilidh se mnou, Ginny?” Ginny na něj zírala s otevřenou pusou. Ron se zamračil. Harryho zajímalo, co s tím bude dělat. Vypadala, jakoby se obávala zranit Nevillovy city před tolika lidmi. Nakonec zamumlala: “Dobře,” zatímco se tvářila, jakoby ji do toho vmanévrovali. Neville se usmál. “Díky. Půjdu zjistit, jestli mi babička může poslat starý kilt mého táty. Zrovna si nevzpomínám co je to za klan. Jsem si jistý, že se najde i kousek pro tebe. Leda, že by sis chtěla vzít tartan vlastního klanu?” Zavrtěla hlavou. “Ne. Ten tvůj bude skvělý.” Znovu se na ni usmál a povstal k odchodu. Ginny zůstala sedět a bezmocně zírala na Harryho. Opatrně překontrolovala, že Ron stále mluví s Parvati a tiše mu zašeptala: “Ach můj bože. A teď mi poraď, co má říct Ty-víš-komu?” Harry doufal, že nikdo z přítomných Ginnin šepot nezaznamenal, mohli by si myslet, že mluví o Voldemortovi. “Pokud půjde,” řekl tiše, “mohl by tě pod nějakou záminkou vyhledat. Vy dva byste pak měli šanci si spolu zatancovat.” Ginny se zahloubala. “Hmm. To mě nenapadlo. Myslíš, že půjde?” Harry si povzdechl. “No, pokud mu řekneš, že jdeš s Nevillem, opravdu si myslíš, že ho udržíš v bezpečné vzdálenosti?” Ginny se usmála. “To máš pravdu. Ale je vůbec Skot?” Harry přikývl a na talíř si položil kus koláče. “Klan Campbell,” řekl bezmyšlenkovitě, zatímco žvýkal. Ginny byla zmatená. “Jak to víš?” Provinile k ní vzhlédl. Myslánka opravdu nebyla jednou z těch věcí o kterých by jí mohl vyprávět... ale rozhodl se, že jí řekne pravdu. “Slyšel jsem Luciuse Malfoye, jak se o tom jednou zmiňoval.” Ginny nemusela vědět, že to bylo před dvaceti lety, a že to zjistil v Myslánce. Ginny to přesvědčilo. Takže to by byli další dva, přemýšlel Harry. Tři, pokud počítal i Malfoye. Rozhodně souhlasil, že pokud na zábavě mají být studenti z Bradavic, mít tam několik členů Soubojnického klubu je skvělý nápad. Přál si, aby kromě Hermiony mohl varovat víc lidí, ale neodvážil se. Musí doufat, že všechno bude v pořádku.

Ve čtvrtek odpoledně Harry s Ronem tupě zírali na vnitřnosti dalšího mrtvého kuřete, po čase si na tu hrůzu už zvykli. Trelawneyová přešla k jejich stolku, naklonila se nad něj a podívala se na ptáka. „Ach,” řekla svým tajemným hlasem. „Vím co vidím. Otázka je, vidíte to také?” S očekáváním se zahleděla na Harryho - celý rok čekala, kdy se zase projeví jeho “Vnitřní zrak”, což bylo naprosto zbytečné, protože s sebou Sandy už nějakou dobu do Věštění nenosil. Přestože ji dnes měl, byl rozhodnutý ignorovat jakékoliv její předpovědi, leda že by to byla otázka života a smrti. Harry zašilhal na krvavou směs před sebou, přičemž se pokoušel vypadat zahloubaně. Ron měl na tváři jeden ze svých výrazů typu: Právě-si chystám-vymýšlet. Harry se nemohl dočkat co z něho vypadne. „Co si o tom myslíš?” pobídl Rona a pokoušel se zachovat vážnou tvář. Ron vypadal, že nad tou otázkou bude dumat nejmíň sto let. „Myslím…že spící se vzbudí a budou se cítit osvěženi. Kletba bude zlomena.” Jo, pomyslel si Harry, ti z nás co tu spí, se probudí a budou se cítit osvěženi hned, jakmile zazvoní ten zatracený zvonek, tahle hodina Věštění skončí a my odtud vypadneme. Jednou, když se před Brumbálem zmínil, že ve Věštění usnul, ředitel se nezdál nijak překvapený. Zdálo se, že to očekával. Trelawneyová se zamračila. Harry předpokládal, že jí jejich podvod došel. Neřekla nic a raději se otočila k Levanduli a Parvati, které si už také zvykly na mrtvá kuřata a dokonce se nabídly, že to svoje samy zaškrtí, což Harrymu nahánělo husí kůži. Jsem bojovník, který se má postavit Smrtijedům, pomyslel si. Přitom holky dokážou uškrtit kuře, ale já ne. Když hodina konečně skončila, pod žebříkem, který vedl k Trelawneyové narazili na čekající Hermionu. Vzrušením skoro poskakovala. „Harry!” řekla rozčileně. „Jsou vzhůru!” Zmateně se zamračil. „Kdo?” „Cho a Kratiknot! Právě jsem to zjistila. Jdeme!” Zatáhla ho za ruku a Harry se bezmocně zadíval na Rona. „Uvidíme se ve společenské místnosti,” oznámil mu. Ron přikývl. Nezdálo se, že by chtěl jít s nimi, což byl podle Harryho dobrý nápad. Viděl, jak Ron dal Parvati ruku kolem ramen a zamířil s ní směrem k Nebelvírské věži, zatímco on a Hermiona vyrazili k ošetřovně. Když se dostali ke dveřím, Harry zaváhal, než položil ruku na kliku. Hermiona asi nic podobného nepociťovala a tak po ní sáhla jako první, zmáčkla ji a vrazila dovnitř. Harry ji následoval. Mrňavý Kratiknot seděl na posteli, povídal si s Willem a několika Havraspárskými, kteří stačili dorazit před nimi. Radostně oběma zamával. Okolo druhé postele byla zatažená záclona, ale přesto to bylo místo, kam zamířili jako první. Když ji odtáhli, našli tam Viktora Kruma, který líbal Cho Changovou na ústa a v dlaních držel její obličej. Šokovaně se zarazili. Viktor se otočil, jeho tvář získala stejnou barvu jako prostěradlo. Cho se zdála zahanbená. „Hermiouna! A Harry! Já...hmm…” Hermiona se na něj usmála. „To je v pořádku, Viktore. Já…já jsem věděla, že jsi ji každý den chodil navštěvovat. Tak nějak jsem předpokládala...” Cho Changová se zadívala na Viktora. „Každý den?” Viktorovi se vrátila jeho barva plus ještě nějaká navíc a sklopil hlavu. Cho se na něj usmála a propletla své prsty s jeho. Vzhlédl k ní a zakryl jejich spojené ruce svou dlaní. Potom Cho zděšeně vzhlédla k Harrymu. „Och, Harry…je mi to tak líto…” Vyslal k ní vědoucí pohled. „Už jsi se se mnou rozešla,

vzpomínáš?" Vypadala zmateně, pak se zdálo, že se rozpomněla. „To je pravda. A...hej! Co ten vzkaz? Jsi snad tím důvodem, proč jsem spala… jak dlouho to bylo, Viktore?" „Čtyřicet dní." „Víš," začal Harry, „ano a ne." „Ano a ne co?" požadovala Cho. „Ano, jsem tím důvodem, proč jsi spala čtyřicet dní, ale ne kvůli tomu, že jsem ti poslal vzkaz. Nebyl ode mě." Vysvětlil jí, jak Ron a Hermiona dostali podobné a jak jim zabránil v odchodu. Nevěděl, že jí taky něco přišlo, takže ji nemohl varovat. „Pořád nevíme, kdo to udělal," končil Harry svoje vyprávění, „ale rozhodně jsi udělala správnou věc, když ses se mnou rozešla. Už nějakou dobu jsem si lámal hlavu, jak to vyřešit, abych tě nevystavoval nebezpečí…" Zašklebila se. „Já jsem ta, co tě požádala o schůzku, Harry. Dokážu se o sebe postarat." Přikývl, nechtěl se s ní hádat. Viktor se znovu podíval na Hermionu. „Omluvuji se za to, jak to dopádlo, Hermiouno..." Poplácala Viktora po rameni a usmála se: „Nemusíš. Vypadáte, že jste šťastní." Cho a Viktor zírali jeden na druhého, opravdu byli. Možná to nakonec nebyl zase tak špatný nápad, pomyslel si Harry. Cítil jistý druh samolibosti. Když se ti dva začali zase líbat, přičemž očividně zapomněli, že nejsou sami, oba se s Hermionou rozhodli, že je čas nechat je o samotě. Jakmile se vymotali ze závěsu, zjistili, že Kratiknotovi návštěvníci už odešli a tak zamířili k němu: „Harry! Hermiono! Rád Vás zase vidím. Rád zase vidím kohokoliv!" zachichtal se. Čtyřicet dní v posteli mu zjevně nijak neuškodilo. Harry, se mu z nějakého důvodu nedokázal podívat do očí. Kratiknot si toho všiml. Promluvil k němu necharakteristicky pánovitým hlasem: „Harry. Podívej se na mě." Harry zvedl oči k malému kouzelníkovi a polkl. „Will mi říkal, že tě spousta lidí obviňovala z toho co se stalo. Vyprávěl mi o vzkazech co dostal Ron s Hermionou. Samozřejmě, že jsi nemohl nic dělat. Tohle není tvoje chyba. Ačkoliv, skutečně bych rád našel toho, kdo to udělal. Opravdu důmyslné. Velice jednoduché protizlodějské kouzlo, i když poněkud méně známé - bylo nahrazeno složitějšími zaklínadly se stejným účinkem, takže se už moc nepoužívá. Přivede oběť do čtyřicetidenního spánku, po kterém se obvykle probudí ve vězení už odsouzená. Věděli jste, že podle kouzelnického práva můžete být za krádež souzeni i během spánku? Zákon pouze požaduje, abyste byli přítomni, ne při vědomí." Rozesmál se a Harry s Hermionou se k němu přidali. „Napůl jsem očekával, že se probudím v cele na Ministerstvu kouzel, s trestem za vykradení vlastní učebny!" jásal. „Ale proč se nepodařilo profesoru Brumbálovi ani madam Pomfreyové Vás s Cho probudit?" chtěla vědět Hermiona. „Z důvodu, o kterém jsem už mluvil, je to začarovaný spánek. Neexistuje absolutně žádný způsob, jak toto kouzlo zlomit předtím, než uplyne stanovená doba. Dá se jen čekat." „Takže…to není černá magie?" Zamračil se. „Ne tak úplně. Je to v podstatě neškodné. Nevhodné, měl bych podotknout. Doufám, že jsem pokračovali s přípravou na N.K.Ú..." „Samozřejmě," ujistila ho Hermiona. „A Aberforth poslední tři týdny vyučoval místo Vás..." Okamžitě se napřímil a temně se zamračil. „Aberforth Brumbál?" Náhle se zašklebil. „No tedy! Díky bohu, že už jsem vzhůru!" Harry byl překvapený. Co mají všichni profesoři proti Aberforthovi? Souviselo to snad s tím 'nepatřičným kouzlením s kozou'? Během tří týdnů co tu Aberforth byl si všiml, že se mu ostatní učitelé vyhýbají jako nákaze, profesorky Sinistra a Vectorová se na něj zdály zírat s nenávistí a během jídla si o něm neustále něco šeptaly. Snape ho rozhodně rád neměl, Harry ho slyšel, jak na jeho adresu trousí víc než jen pár štiplavých poznámek. Ačkoliv byl Brumbálovým bratrem, dokonce i McGonagallová a Prýtová na něj hleděly s nedůvěrou. A teď to vypadalo, že i Kratiknota nepotěšilo, když slyšel, že Aberforth měl na starosti jeho hodiny. Teda, pomyslel si Harry, lidé v kouzelnickém světě se občas dokážou chovat pěkně zaujatě… Oba se s Kratiknotem rozloučili a jakmile se dostali na chodbu, nedokázali si pomoct a jako blázni se křenili jeden na druhého. Hermiona se mu pověsila kolem krku a on se nahnul, aby ji políbil - byli volní! Cho a Viktor se dali dohromady, ona a Kratiknot se probudili v naprostém pořádku… Jak se jejich polibek prohluboval a Harry si ji k sobě přitahoval čím dál tím blíž, nemohl si vzpomenout, jestli měl někdy předtím lepší den. „Ehm!" ozvalo se za nimi povědomé odkašlání. Když Harry od Hermiony odskočil a obrátil se, octl se tváří tvář… Aberforthu Brumbálovi. Jakmile Harry zjistil, že je to on a ne jeho bratr, úlevně si vydechl. Aberforth se zdál mírně pobavený scénou, kterou právě přerušil. „Ahoj Harry, Hermiono. Vy…poněkud blokujete vstup na ošetřovnu." V očích mu zajiskřilo stejně jako jeho bratrovi, až Harryho napadlo, jestli nejsou dvojčata. Albus Brumbál dvojče! Proč na to nepřišel dřív? Rozdíly mezi nimi byly zanedbatelné, délka vlasů, střih vousů, Aberforthovo opálení... Dávalo to jistý smysl. Harryho zajímalo, jestli někdy sebere odvahu se ho na to zeptat. Teď na to nebyla správná doba. „Jste si jistý," zeptala se Hermiona diplomaticky, jakoby ji právě nepřistihl při průzkumu Harryho krčních mandlí, „že tam chcete jít? Profesor Kratiknot se zdál… poněkud znepokojený, když zjistil, že jste za něj učil." Aberfortha to pobavilo. „Obávám se, že jistě byl. Nemám v úmyslu ho rozčilovat Hermiono. Během let jsem si vypěstoval pěkně tuhou kůži." Harry a Hermiona ustoupili stranou a Aberforth otevřel dveře ošetřovny. Potom, předtím než je zavřel, se k nim znovu otočil. „Takže, tohle bude pravděpodobně naše nashledanou. Podle toho co říkáte, se bude chtít Kratiknot pravděpodobně vrátit k vyučování hned zítra." Oba se s ním rozloučili, Harry cítil, že mu skutečně bude chybět. Bylo tak jednoduché si na něj zvyknout, když měl všechny Brumbálovy dobré vlastnosti, ale postrádal jeho ředitelskou autoritu. „Hodně štěstí při N.K.Ú.," řekl jim nakonec. „A Harry…" Harry se k němu znovu otočil. Aberforth přimhouřil jedno oko. „Brzy se zase uvidíme." Potom zavřel dveře. O dvě vteřiny později uslyšeli, jak Kratiknot zařval: „Aberforthe Brumbále, co jsi prováděl v mých hodinách?!" Harry a Hermiona se usmáli a vydali se chodbou pryč, přičemž se pokoušeli potlačit smích, dokud nebyli v bezpečné vzdálenosti. Potom, když se vraceli do Nebelvírské věže, se Harry zarazil nad tím, co Aberforth řekl jako poslední: 'Brzy se zase uvidíme'. Vždyť říkal, že odchází? Chtěl se o tom zmínit Hermioně, ale pak změnil názor. No nevadí, pomyslel si Harry. Pravděpodobně měl na mysli, že půjde na ceilidh nebo tak něco. Začal se těšit čím dál tím víc. Usmál se na Hermionu, která šla vedle něj. Teď můžou jít spolu bez obav, skoro jako opravdový pár. Tohle bude skvělý víkend. Pokud se tam ovšem neobjeví Smrtijedi. * * * * * Po pátečním vyučování šli Harry, Ron a Hermiona společně do knihovny. Harry s Ron prováděli výzkum, aby mohli napsat své eseje do Dějin čar a kouzel, kterou už měla Hermiona hotovou (oni to jako obvykle odkládali až na poslední chvíli). Chtěli ji dokončit ještě předtím, než vyrazí do Prasinek. Hermiona hledala něco ohledně Kouzelnické minulosti Skotska, aby získala představu, jaká bude slavnost. Nakonec posbírala všechny knížky, které se s tím zdály souviset. „Jdu zpátky do Nebelvírské věže. Musím zjistit, jestli mi Ginny může pomoct správně ovinout můj tartan. Předpokládám, že Vás dva uvidím na večeři?" Harry se zadíval na

své tři palce eseje, které zatím napsal - měla být dlouhá tři stopy. Ron na tom nebyl o moc líp. Harry si povzdechl. „Jestli budeme mít štěstí, tak se nám to do té doby podaří dodělat." Usmála se na něj. „No, aspoň jste už začali, v nejhorším to můžete dokončit v neděli." Jakmile odešla, Harryho napadlo: Kdy v neděli? Během Soubojnického klubu? Nebo prefektské schůze? Začal se cítit poněkud přetížený. Ron aspoň nemusí chodit na ty stupidní prefektské schůze. Ale kdyby mu Harry řekl, jaké má štěstí, pravděpodobně by si myslel, že se nad něj zase povyšuje, stěžuje si na své bohatství a slávu. Harry zavzdychal. Čím dál tím častěji měl pocit, že se s Ronem pohybuje na tenkém ledě. Po nějaké chvíli uslyšeli, že do knihovny přišla skupinka studentů, která se posadila na druhou stranu za polici, kde seděli Harry s Ronem. Nezdálo se, že by sem přišli studovat. „Slyšela jsem, že ho pozvala Susan," zazněl povědomý hlas, asi jako Parvatin, ale trochu ostřejší. To musí být Padma, napadlo Harryho. „Tys to neudělala Mandy?" řekl další hlas. Podle Harryho to mohla být Niamh Quirková. Což znamená, že ty drbny jsou dívky z Havraspáru. Mandy – to bude Mandy Brocklehurstová. „Ano," uslyšel Harry Mandyno zdráhavé přiznání. „Ale slyšela jsem, že odmítl i Alici Spinnetovou a Katie Bellovou." Harry do té doby doufal, že mluví o někom jiném, ale jakmile zaslechl tohle, věděl, že nemá štěstí. Podíval se na Rona, poměřil jeho chudou esej a zamračil se. Přišel snad na to o kom se baví? Přál si, aby mohl uplatnit nějaký druh tlumícího kouzla bez toho, aby si toho Ron všiml. Bohužel, dívky pokračovaly. Jako další se ozval hlas Niamh. „Takže jde nebo ne?" „Ano. S Hermionou Grangerovou," odpověděla jí Padma. Ron prudce zvedl hlavu. Podíval se na Harryho s rozšířenýma očima. Harry taky vytřeštil oči, předstíral, že do té doby neměl ponětí o kom to mluví. Oba zaslechli Niamhino pohrdlivé odfrknutí. „Jako bych nevěděla, že to přijde." řekla Padma, „Parvati říkala, že jdou jako kamarádi." další Niamhino odfrknutí. „Tvoje sestra by se raději měla starat sama o sebe. Ten Ron Weasley ji pravděpodobně nechá v okamžiku, kdy se Harry Potter rozejde s Hermionou Grangerovou. On je přesně typ, který čeká až se slavný kamarád nabaží a pak ty jeho odvržené sbírá. Určitě by vyjel i po Cho Changové, kdyby to hned nedala dohromady s Viktorem Krumem..." Padma jí vpadla do řeči: „Och, s tím o Hermioně Grangerové souhlasím. Chci říct, na vánoční večírek šel se mnou, ale celou dobu na ní vrhal zamilované pohledy. Běhal za ní už roky, ale nejočividnější to bylo ten večer. Jako prase u koryta..." Harry se odvážil rychle pohlédnout na Rona. Nikdy ho neviděl tak vzteklého. Tvář měl skoro stejně rudou jako vlasy, nozdry rozšířené a zaťatou čelist, jakoby se jen stěží držel, aby nevyštěkl stejnou nechutnost, kterou právě slyšeli. Místo toho, což Harrymu připadalo jako obrovská ukázka jeho sebekontroly, naházel své věci do ruksaku a chystal se jako tornádo vyrazit z knihovny. Harry to taky zabalil a vstal k odchodu. Předtím než odešel se Ron zastavil a zapíchl rozzuřený pohled do náhle oněmělých dívek. Zdálo se, že se Niamh chystá něco poznamenat, ale vypadala, že změnila názor, když zahlédla jeho výraz. Taky vypadal, že by rád něco řekl, ale potom se otočil a odešel, z uší mu skoro šla pára. Harry zůstal, upřeně se na ně díval, hlasitě dýchal nosem a cítil, jak se ho zmocňuje obrovský vztek. „V budoucnu," oznámil jim ztuhle a formálně, „bych Vám radil, abyste nedrbaly lidi, kteří sedí blíž než deset stop. Vlastně nepomlouvat vůbec, je něco, co byste rozhodně měly vyzkoušet." Beze slova na něj hleděly. Mandy poděšeně, Padma se stála zdála zaskočená faktem, že se Harry s Ronem vynořili jakoby odnikud a Niamh se pokoušela zachovat zdání vyrovnanosti, když mu vracela jeho pohled. Podíval se jí přímo do očí. „Uvidíme se v Soubojnickém klubu, Niamh," řekl tiše, přičemž doufal, že to zní jako hrozba. Když viděl jak se její výraz změnil, věděl, že to pochopila. Ano, Niamh, myslel si. Boj se. Nemáš představu... Ve skutečnosti doufal, že se do neděle uklidní, pokud ne dřív. Vyletěl z knihovny a vzteky skoro neviděl, když si připomněl věci o kterých mluvily. Měl pocit, že kdyby tam zůstal o chvilku déle, všechny tři by se trojnásobně nafouklé vznášely u stropu jako teta Marge. Rozhlédl se po chodbě. Ron byl pryč. Harry ostře kráčel směrem k Nebelvírské věži a doufal, že přesně tam šel. Když došel na konec chodby, kde byl vchod do společenské místnosti, byl málem sražený Nevillem, který vypadal zmateně a neupraveně. V očích měl vztek. Sevřel Harryho rameno a lehce jím zatřásl. „Harry, chystám se dělat lektvar, ale došly mi Eupatorium fistulosum…nemáš nějaké?" Bohužel v ten moment, kdy vyslovil jméno rostliny, zasyčela Sandy něco o Rybě a Býkovi a Harry měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Byl zmatený, svou odpověď nevrle vyštěkl. „Cože? Ne. Proč nepožádáš profesorku Prýtovou?" Neville se dramaticky plácl do čela. „Skleníky! Samozřejmě! Mám chuť ti dát pusu!" Harry ustoupil a Nevilla od sebe odstrčil. „Prosím, nedělej to. Musím jít…" ale Neville nečekal, až větu dokončí, už odběhl. Harry se za ním díval. Teda, pomyslel si, pokaždé když se otočím má Neville novou osobnost. Tentokrát to je nepříčetný, děsivý šílenec. Skvělé. Zavrtěl hlavou a poté co zadal heslo, vešel do společenské místnosti. Přemýšlel, jestli by neměl požádat Sandy aby mu zopakovala co říkala, ale příliš spěchal. V místnosti byla jen Levandule, seděla v křesle blízko schodů, jakoby držela nějakou stráž. „Hej, Levandule," zavolal Harry a když ji míjel, nedbala jí mávl na pozdrav, připravený vyběhnout schody do ložnice, kde jak doufal objeví Rona. „Harry!" vykřikla náhle pěkně nahlas, skoro panicky. „Nechoď nahoru!" Harry se zastavil, otočil se a podíval se na ni s pozdviženým obočím. „Proč ne?" „No, víš…" zarazila se, vypadala jakoby mu strašně chtěla něco říct, ale rozvažovala, jestli jí to za to stojí. Právě v tom okamžiku se na schodech objevily Ginny s Hermionou, povídali si o ceilidhu. Když viděly Harryho, jak zírá na Levanduli, okamžitě zmlkly. Nemusel se bát, Levandule teď měla velké obecenstvo, což milovala. „Víš," řekla Harrymu, přičemž mluvila o hodně hlasitěji než bylo nezbytné, takže kdyby ji chtěly Ginny a Hermiona poslouchat, nebylo by to příliš obtížné. „Ron sem před chvílí vpadl a vypadal strašně naštvaně. Parvati a já jsme si povídaly. Popadl ji, postavil… Potom ji políbil a že to byl polibek..." pro větší efekt se na chvíli odmlčela. „Potom jí něco zašeptal do ucha a ona ho prakticky odtáhla do schodů vedoucím k chlapeckým ložnicím. Ale on ji nenechal jít, vzal ji do náruče a vynesl ji tam. " Levandule vypadala vítězně, že mohla tuhle novinku jako první sdělit Ronovým dvěma nejlepším přátelům a jeho sestře. Harry měl chuť ji zaškrtit stejně jako ty havraspárské drbny. Pokračovala, čímž to ještě zhoršila. „Obávám se, že zítra bude muset navštívit madam Pomfreyovou, aby jí dala nějaký Preventivní …" „Och!" vykřikla Hermiona, ve tváři strašný výraz. Harry ji takhle ještě nikdy neviděl. Utíkala směrem k portrétovému východu a dřív než stihl zareagovat byla pryč. PLESK! Harry se otočil. Ginny přistoupila k Levanduli a dala jí facku. Levandule na Ginny šokovaně zírala a chytila se za tvář. Kvůli rudosti, která se jí rozlévala v místě, kde se nedržela, Harryho napadlo, jaká je celá béžová. Béžové vlasy, kůže, oči…prostě všechno. Úplně všední, klidně mohla splynout s tapetou v nějaké

lékařské ordinaci. Byla tak obyčejná, až ji to skoro dělalo výjimečnou. Ale ne úplně. Levandule klouzala pohledem z Ginny na Harryho a zpátky, zdálo se, že v nich podporu nenajde. Nakonec je odstrčila a utekla do své ložnice. Harry slyšel, jak se za ní zabouchly dveře. No, rozhodně ji nebudou rušit. Hermiona utekla a Parvati byla… Harry bolestivě polkl, jak si připomněl…zcela zaujatá něčím jiným. Na Ginny se ani nepodíval. Vydal se směrem k portrétu. „Nech ji teď o samotě," ozvala se náhle Ginny. „Dej jí čas." Dobrou půl minutu si ji prohlížel a žasl, jak vyspěla – uvnitř i zvenku. Ale nesouhlasil s ní. Zavrtěl hlavou a prolezl portrétem ven. Jakmile byl znovu na chodbě, začal se horečně rozhlížet kolem. Kam jen mohla jít? Měla až moc možností. Mohl by jít zpátky a podívat se do mapy – ale ta byla v jeho ložnici. Zatraceně! Opřel se o zeď a pak se svezl do dřepu. Možná měla Ginny pravdu, pokud by s někým chtěla být, počkala by na mě. Potřebuje čas. Všichni potřebujeme nějaký čas... Harry složil hlavu do dlaní, zatímco se pokoušel nepředstavovat si Rona s Parvati nahoře v jejich ložnici a taky Hermionu, která se tím někde trápí.

Ráno před ceilidhem si šli Harry s Hermionou poprvé po několika měsících zaběhat kolem famfrpálového hřiště. Harry byl rád, že konečně přišlo jaro. Dokonce i horské ostré jaro je lepší než žádné. Zatímco dělali protahovací cviky, pozorně Hermionu sledoval. Její tvář byla jako obvykle stažená soustředěním. Když byli hotovi, Harry položil ruku na její paži a podíval se jí do očí. „Hermiono," řekl tiše. Vzhlédla k němu, ale vypadalo to, jako by se dívala přes závoj, průhlednou zdí, která přesto byla bariérou. Schovávala se. „Co?" „Jsi v pořádku? Kvůli…včerejšku. A…a Ronovi. A Parvati." Beze slova se na něj upřeně podívala. Pak se na její tváři objevil úsměv, který byl jedním z nejnepřirozenějších, jaké kdy Harry viděl. „Samozřejmě, že jsem v pořádku. Byl to… trochu šok. Ale…no, oba už dosáhli věku, kdy to kouzelnický zákon povoluje. Jí je šestnáct a jemu šestnáct bude za chvíli. Pořád je náš kamarád, Harry. Na tom se nikdy nic nezmění." Ale hlas se jí třásl, jako by si tím nebyla tak jistá. Harry přikývl a předstíral, že jí věří. „Přemýšlel jsem, Hermiono. Možná bychom mohli o nás Ronovi říct. Předtím, než to udělá někdo jiný. Myslím, že by bylo příšerné, kdyby to zjistil až jako poslední, ne? Teď někoho má…" Hermiona upřeně zírala do prázdna. Když promluvila, měl Harry dojem, že se její oči zaměřily na něco vzdáleného. „Cokoli řekneš, Harry. Dává to smysl." Nastalo ticho. Po chvíli, zatímco naprázdno vytrhával novou trávu na písčité cestě, se ozval Harry: „Nemohl jsem uvěřit, jak moc se Ron rozčílil kvůli tomu, co Niamh řekla. Nikdy jsem nečekal, že to bude směřovat k tomu, aby on a Parvati…" „Co s tím má Niamh co dělat?" zeptala se najednou, měl její plnou pozornost. Harry polkl, rozhodoval se, kolik jí toho říct. „Ona, Padma a Mandy byly v knihovně a drbaly. Niamh řekla Padmě, že by Parvati měla být kvůli Ronovi opatrná, protože je s ní jen proto, že jsem se na ni vykašlal. Víš, na Vánočním plese. Ron byl…tomu se ani nedá říct naštvaný, protože to bylo tisíckrát horší. Vypadal vražedně. Proto tak vtrhl do Nebelvírské věže." Harry se nemohl přimět, aby jí řekl, že také ji označili jako budoucí "bývalou", jejíž osudem je skončit v Ronově náruči. Hermiona se zamyslela. Přikývla. „Musel udělat něco, aby to vyvrátil." Ne, to Parvati tak vypadala, pomyslel si Harry. Levandule říkala, že ho Parvati vlekla do schodů… Hermiona se zdála klidnější, když věděla, co k tomu Rona vedlo. Harry se na ni znovu zadíval. „A on určitě vypadal včera na večeři šťastně. Naposledy jsem ho takhle viděl po Malfoyově úžasném představení coby skákající fretky." „Ano, vypadal šťastně," řekla nepřítomně. Zvedla svou tvář k Harrymu, jako by právě udělala nějaké rozhodnutí. „Víš, co? Jsem kvůli němu ráda. Opravdu." „Stejně já," ozval se Harry pevně. Má se odvážit doufat, že to co řekla, myslela vážně? „Měli bychom mu to říct," dodal Harry, vstal a podal jí ruku. Chytla se jí a vyhoupla se nahoru. „Ano. Měli bychom," souhlasila, pustila jeho ruku a odhodlaně se vydala k hradu. Harry ji pomalu následoval, chtěl se jí zeptat ještě na jednu otázku, ale neměl odvahu. Ale, Hermiono, jsi ráda kvůli Parvati? Po obědě šli zpátky do Nebelvírské věže, aby se převlékli na ceilidh. Většina studentů, co se tam také chystali, čekali na ostatní, zbytek těch, kteří se neúčastnili, šli do Prasinek už po snídani a Ron s Parvati byli mezi nimi. Po tom co se oblékl, sešel se Harry s Hermionou ve společenské místnosti. Po bližší prohlídce Harry zjistil, že tartan MacGregorů byl vlastně červený s dost tmavě zelenou, ne černou, jak říkal Sirius. Bylo tam také úzké bílé okénko, které červenou a zelenou rozdělovalo do károvaného vzorku. Harry měl bílou jednoduchou košili na knoflíky a tmavě zelenou vestu, kterou mu poslal Sirius, sporran (něco jako brašnu) připnutou vpředu na kiltu, červeno-zelené podkolenky a černé boty, také dárek od Siriuse. Dýku měl ve speciálním koženém pouzdře, připevněném na pravém lýtku, jeho hůlka byla v dlouhé kapse, která vypadala, že právě k tomu účelu byla vyrobená a nacházela se na levé straně kiltu, takže v případě nebezpečí po ní mohl rychle sáhnout pravačkou. Sandy se omotala kolem jeho nadloktí, na tenkou bílou košili, která byla nad vestou mírně otevřená. Hermiona měla jednoduché zelené šaty na knoflíky dosahující k lýtkům, jejichž barva perfektně ladila s tmavě zelenou na tartanu MacGregorů, který měla dovedně ovinutý kolem ramen a upevněný sponou se lvem, lemovaným jednorožcem a jelenem. Okolo lví hlavy bylo něco, co vypadalo jako pás s velkou sponou, také udělanou ze stříbrného kovu. Pás nesl heslo klanu v galštině, podle Siriusova dopisu to znamenalo „Můj rod je královský." MacGregorové byli dříve skotští králové a jeho babička se jmenovala 'Kingová', což byla jedna z irských větví klanu. Elsepth Kingová si vzala Henryho Pottera a dali svému synovi jméno skotských králů - James. Co se stalo Elspeth a Henrymu? zajímalo Harryho. O rodičích své matky něco věděl, ale co rodiče jeho otce? „Máš svou hůlku?" zeptal se Hermiony potichu, když se dostali k otvoru v portrétu. Nenápadně si vyhrnula rukáv a ukázala mu chytře schované kožené pouzdro, sahající k jejímu předloktí. Harry přikývl a ona si ho znovu stáhla. Hermiona měla také malou brašnu, která byla spojena s páskem jejích šatů a obsahovala deset srpců vstupného na ceilidh. Harry měl peníze ve sporranu. Potřebovali zachovat zdání, že jdou jako kamarádi, a i když by za ni rád zaplatil, věděl, že v tom má pravdu a nehádal se s ní. Harry slyšel, jak někdo přišel do společenské místnosti a otočil se, aby viděl kdo to je. Neville byl připraven k odchodu, měl na sobě kilt s černobílým vzorem, přes který šly tenké červené a žluté proužky, černou košili, černobíle kostkované ponožky, sporran a - jak Harry zaznamenal - dýku v ponožce. Jestli měl hůlku, Harry ji nemohl vidět. Ginny už také dorazila, byla v černých šatech s Nevillovým černobílým tartanem kolem ramen, sepnutým stříbrnou sponou, která značila Nevillův klan. Její rudé vlasy perfektně ladily s plédem, spletla si je do dlouhého copu, na konci svázaného černou sametovou stužkou, několik kadeří se jí kroutilo kolem tváře. Harry ji nikdy neviděl půvabnější.

Neville se zdál jejím vzhledem velice potěšen a široce se na ni usmál. Nejistě mu úsměv vrátila. Společenská místnost se začala zaplňovat ostatními, kteří se chystali na ceilidh: George a Angelina v modrozeleném tartanu s červenými a zelenými kostkami, Alice měla podobný modrozelený tartan, ale se žlutobílými kostkami, Dean Thomas šel ve stejném jako Alice - jdou snad spolu? napadlo Harryho. Ale ne, ukázalo se, že Dean pozval Katie, která na sobě měla velice křiklavý tartan, s širokými červenými, zelenými a žlutými pruhy, kde červená se žlutou budily dojem oranžové skvrny rozptýlené po látce. Harry sebou při zahlédnutí této kombinace trhl. Pak objevil Colina v tartanu MacGregorů, ale ne dřív, než Colin spatřil jeho. „Harry! To je tartan tvojí rodiny, nebo Hermioniny?“ „Mé,“ řekl mu Harry. „To je skvělé! Víš, co to znamená? Jsme příbuzní! Jsme ze stejného klanu! Ach, nemůžu tomu uvěřit, jsem ve stejném klanu jako Harry Potter…“ „Ehm, s kým jdeš, Coline?“ Colin teď vypadal mnohem víc samolibě. „Nemůžu pochopit, že jsem měl ty nervy, pozval jsem havraspárskou prefektku z pátého ročníku. A ona řekla ano! Věříš tomu? Měl jsem obavy, protože jsem jenom ve čtvrtém, ale hádám, že ona opravdu toužila jít a nechtěla být sama…“ „Mandy je milá,“ ozvala se Hermiona, koutky jí cukaly a pohledem vyzývala Harryho, aby s ní souhlasil. Na rozdíl od havraspárských nepomlouvali. „Jo,“ odpověděl krátce. Kývl směrem k otvoru v portrétu. „Můžeme jít, nemyslíš?“ Všichni se vyhrnuli na chodbu a dolů schodištěm do Vstupní haly, někteří si vesele povídali, jiní čekali na své partnery z jiné koleje a pak šli pryč. Harry a Hermiona se na sebe znepokojeně podívali, mysleli na možné napadení Smrtijedy. Jejich první skoro-schůzka a může se změnit na teroristický útok. Och, ta radost, pomyslel si Harry. Ve vstupní hale Colin přiběhl k Mandy a začal na ni velice rychle mluvit. Mandy vypadala, jakoby taky ráda něco řekla, ale Harry měl pocit, že nemá šanci. Pak uviděl Alici, jak jde naproti – odolal touze protřít si oči - Dracu Malfoyovi, který měl na sobě stejný modrozelený tartan s bílo-žlutým přehozem. Tak to je klan Campbellů, pomyslel si. Malfoy měl černý kožený sporran, modrozelené podkolenky s nepostradatelnou dýkou, černé boty, podobné těm Harryho, původní bílou košili s Campbellskou vázankou, vyšívanou zelenou vestu a černý sametový kabátek se zlatým lemováním, které měl i na tartanu, stejně jako na skotském baretu se zelenými stužkami. Harry se ušklíbl, vypadal nafintěně, ale jistým způsobem se to dalo snést. Prostě Malfoy, pomyslel si. Malfoy se na Alici díval s obdivem, její šaty byly poměrně dost těsné, což bylo pod tartanem jasně vidět, ten měla volně přehozený přes ramena. Harry se podíval, jestli si jich Ginny všimla. Všimla, pak zachytila Harryho pohled a sklopila oči. Potom se zdálo, že se rozhodla chovat, jako by byl Neville středem jejího vesmíru. Roger Davies se také objevil ve vstupní hale, v dalším zelenomodrém kiltu, tentokrát s červenými obdélníky. Nevypadal že na někoho čeká, asi se s Fleur setkají ve vesnici, napadlo Harryho. Blaise Zabini a Niamh Quirková podle oblečení vypadali, že jdou společně, měli modrozelený tartan s červenožlutými kostkami. Hannah a Ernie šli také, ale ve dvou různých tartanech (Ernieho byl stejný jako Katiin). Fred pozval Susan Bonesovou, měli vzor, který vypadal stejně jako ten, co si oblékla profesorka McGonagallová. V zástupu, který šel do vesnice, se zařadila vedle Harryho s Hermionou a potichu se s nimi bavila. Hermiona se podívala na červeno-bílo-modro-zelený tartan kolem jejích ramen (který si vzala ke svému obvyklému hábitu a špičatému klobouku) a řekla: „Tohle je tartan klanu McGonagallů, paní profesorko?“ McGonagallová se zamračila. „Nebesa, Hermiono. Myslela jsem, že víte, že žádný klan McGonagallů není. Je to irské jméno. Moje matka je McBeanová, tohle je jejich tartan. Všimněte si té spony.“ Na moment se zastavila, aby se Hermiona mohla podívat na stříbrnou sponu s kočkou, lemovanou stuhou, na níž byly po celé délce klanové erby. Heslo bylo v angličtině - skoro. „nedotýkej se kočky bot rukavice,“ přečetla Hermiona, než pokračovali v chůzi. „Co to znamená?“ „Bot znamená 'bez',“ vysvětlila jí profesorka McGonagallová. Harryho zaujalo, že v rodinném erbu má kočku. Opravdu si svou zvěromázskou podobu vybíráme? lámal si hlavu už po několikáté. Vzpomněl si, jak se ohledně Zlatého Griffina cítil Brumbálem trochu zmanipulovaný. Pak, když se rozhlédl po zástupu, zatímco se blížili k okraji města si uvědomil, že s nimi není Snape. Harry se zamračil. Možná přece jenom nešel. Hermiona znovu rozmlouvala s profesorkou McGonagallovou. „A Vy… se na ceilidhu s někým setkáte, paní profesorko?" zeptala se a potom zrudla. Představa, že i McGonagallová má nějaký soukromý život, Harryho upřímně znepokojila. Opravdu to nechtěl vědět. „Vlastně ano. Měl by tam být někdo známý." Potom se k oběma naklonila a tiše řekla: „Pochopila jsem, že oba víte, že můžeme očekávat potíže. Máte své hůlky?" Přikývli. „Samozřejmě všichni doufáme, že se nic nepřihodí..." „Samozřejmě, paní profesorko," odpověděla jí tiše Hermiona. Všichni tři se otočili a pohlédli na blízkou skupinku loudajících se studentů, kteří mířili hlavní ulicí k hale. Harry, Hermiona a McGonagallová je následovali. Na budově byl velký transparent, hlásající: VŘÍSKAJÍCÍ TLAČENKA, TURNÉ 1996 s obrázkem něčeho, co připomínalo podlouhlé rozmačkané rajče, stříkající do všech stran. Bylo přitahováno k poněkud zkarikaturovaným ústům (žádné oči, uši, nos nebo jiné obličejové rysy), které byly doširoka otevřené v něčem, co zřejmě měl být výkřik. Mělo to snad představovat ovčí žaludek? zajímalo Harryho. Vřískající tlačenka by tomu odpovídala. Ve dveřích se zástup zužoval, jak každý platil svých deset srpců vstupného, ale jakmile byli uvnitř, šum kapely narůstal, na pódiu byli dva dudáci, kteří si upravovali posez a dudy, zatímco houslista kontroloval svůj nástroj stejně jako cellistka, bubeník obcházel okolo a rozmisťoval různé druhy bubnů, z nichž některé, podle Harryho, byly bubny jen podle jména. Uprostřed místnosti bylo prázdno, křesla, na kterých seděli během opery byla z velké části odstraněna a na obvodu jich zůstalo jen několik. Ačkoliv bylo brzké odpoledne, okna místnosti měla neprůhledná skla a tak jim nad hlavami volně poletovaly stovky svíček. Jak se studenti pomalu trousili, Harry si všiml, že je tu také spousta lidí z vesnice a možná i několik od jinud, kteří sem zavítali jen kvůli ceilidhu. Na druhé straně místnosti zahlédl postavu se zrzavým ohonem, která je poznala a s napřaženou rukou a úsměvem zamířila přímo k nim. „Harry! Hermiono! Rád Vás vidím. Zrovna jsem se přemístil do vesnice," řekl Bill Weasley žoviálně. Poněkud tišeji dodal: „Viděli jste už…Čmuchala? Nevím přesně, čí podobu si vypůjčil, Vy ano?" Takže on taky ví, že tu Sirius bude, pomyslel si Harry. „Zatím po něm není ani vidu ani slechu," odpověděl potichu Harry. Potom, normálnějším hlasem se otázal: „Tohle je tartan rodiny Weasleyových?" „Och, máma s tátou nejsou Skoti ani trošku. Čmuchal mi ho dal, abych si měl co obléknout." Harry přikývl. „Řekl mi, že to tu bude slušně zabezpečené. Kolik tu je agentů?" Bill pokrčil rameny. „Nemám představu. Kde je Ron?" „Pravděpodobně U Tří košťat. On ani Parvati sem nechtěli jít." „Kdo?" Harry zaváhal. Ron evidentně nikomu doma neřekl, že má přítelkyni. A přitom

se to docela rychle ukázalo jako vážná známost. Náhle si vzpomněl, jak Ron na vánočním večírku říkal, že kdyby nějakou holku přivedl 'do maléru', máma by ho zabila. Až na to, že to nedořekl, v rozpacích přestal. Harry opravdu doufal, že Parvati navštívila madam Pomfreyovou. „Parvati je z našeho ročníku. Nebelvír. Ona s Ronem jsou…" Harry se znovu zarazil, nechtěl prozradit příliš mnoho. Na druhou stranu, Bill se zdál jako ta nejméně pravděpodobná osoba (po dvojčatech), která by paní Weasleyové vykládala o Ronových a Parvatiných lechtivých aktivitách. Jak se pomlka natahovala, zdálo se, že to Bill pochopil. „Ach! Rozumím," řekl a Harryho napadlo, že by opravdu mohl. No, to ho zachránilo před tím, aby se k tomu musel dál vyjadřovat, díky bohu. Hermiona se během tohoto rozhovoru dívala jinam. „Takže," pokračoval Bill, „pokud tu nastanou potíže, nemusím se alespoň bát o dalšího člena rodiny. Vidím, že George s Fredem tu jsou taky." „A Ginny přišla s Nevillem Longbottomem," dodala Hermiona a ukázala na ně v davu. V tom okamžiku si Ginny Billa všimla a zamířila k nim. „Bille! Co tady děláš?" usmála se na něj a dala mu pusu. „Ginny! Cože, ty jsi zase vyrostla? Copak jsem s tebou o tom nemluvil?" Usmíval se na ni a potom Harry uslyšel jak jí tiše řekl: „Ujišťuju se, že jsi v pořádku." Ginny se naježila a Bill rychle dodal: „Chtěl jsem říct - ty, stejně jako Ron, Fred a George. Všichni. Brumbál mě o to požádal. Je to jen bezpečnostní opatření. Charlie a Percy jsou s mámou a tátou." Po tomto vypadala trochu míň naštvaně, ale na pihovatých tvářích měla stále trochu červeně ze svého počátečního rozhořčení. „Tohle je Neville," řekla, když jí došlo, že je nejvhodnější doba, aby ho představila svému nejstaršímu bratrovi. „Neville, tohle je Bill." Potřásli si rukama, oba vypadali, že ten druhý ji tiskne poněkud silněji, než je nutné. Bill se usmál. „Rád tě poznávám, Neville. Však víš, pokud někdy mé malé sestřičce ublížíš, osobně tě zabiju." Široce se zasmál, přičemž své prohlášení sdělil tím nejpřátelštějším hlasem, jakého byl schopný. Neville na něj zíral s otevřenou pusou. Ginny vytřeštila oči. „Bille!" Teď se objevili i George s Angelinou a Fred se Susan Bonesovou. Slyšeli, co Bill řekl. Bill se culil a poplácal Nevilla po rameni. Neville s sebou trhl. „Dělám si legraci, Neville! To je legrace!" Fred s Georgem hleděli na Nevilla velmi vážně (zvlášť na ně). „Ne, nedělá," řekli současně. Neville nervózně přeskakoval pohledem z jednoho Ginnina bratra na druhého. Harry si vzpomněl, co Ron prohlásil o tom, kdyby šel s Ginny na rande a na konci jí potřásl rukou. "Co bych si myslel já, poté co by ses k Ginny zachoval tímto způsobem by bylo, že jsi se rozhodl přežít..." Holka s šesti bratry. A Percy s Charliem rozhodně nebyli méně ochranitelští než ostatní. Vypadá to, že každý její kluk bude muset projít zkouškou ohněm... Právě v tom okamžiku se na pódium, kde byla kapela vyhoupl velký muž s širokou, svalnatou hrudí, stěží zakrytou kiltem z hrubé vlny. Jeho rozcuchané kaštanové vlasy se mu na hlavě nepořádně kroutily a níž v obličeji přecházely v divoký plnovous. Skrz rozepnutou košili byla vidět zarostlá hruď. Vyhrnul si rukávy, čímž odhalil silná, šlachovitá předloktí a jeho ponožky obepínaly pěkně svalnaté nohy. Jeho kilt byl směsicí komplikovaně vypadajících odstínů modré a zelené, rámované bílými kostkami. Jeho sporran se zdál velice kvalitní, stejně jako boty. Harry si pomyslel, že svůj kilt nosí opravdu nenuceně, ne jako ostatní. Napadlo ho, jestli to znamená, že pod ním nic nemá - podle tradice... Harry věděl, že on by se toho nikdy neodvážil, doufal, že to nikdo nebude kontrolovat. Ten velký muž s kaštanovými kučerami pomáhal sympatické ženě středního věku, která měla lesklé, hnědé vlasy, vyhoupnout se na pódium vedle něj. Tartan kolem jejích ramen byl stejný jako jeho kilt. Harry se otočil k Hermioně. Zaregistroval, že když poprvé uviděli Billa, dívala se mu na nohy (Bill si toho všiml a zdálo se, že ho to dost pobavilo) a teď v jejích očích viděl otevřený obdiv, když se dívala na muže na pódiu. Fajn, fajn, připomněl si Harry. Dívá se mužům na nohy. Dobře, pomyslel si, dnes jich tu má k dispozici víc než dost. Muž na pódiu promluvil se silným skotským přízvukem: „V pořádku! Vítejte na koncertu Vřískající tlačenky a Prasinkovském ceilidhu! Teď, protože Vás tu je spousta ze školy, měli bychom nejdřív začít s malou lekcí tance. Vsadím se, že většina z Vás tohle nikdy netančila. Já jsem Ian Lucas z klanu Lamontů, jak můžete vidět a tohle je moje už dvacet let milovaná nevěsta, Mary. Předvedeme Vám s několika dalšími tanečníky pár rejdováků, takže máme co dělat, ne? Jste pro?" Zástup zaburácel na souhlas a Harry se uvolnil, otáčel se na parketu s Hermionou v náručí stejně jako s jinými dívkami, když si prohazovali partnery, drželi se za loket a pak se znovu vrátili na začátek. Zkraje měl obavy, že bude vypadat jako blázen, ale když se nejdřív tanec naučili, jeho strach se vypařil, netrvalo dlouho a tvář ho bolela od neustálého smíchu, jak se otáčel kolem Hermiony, potom Angeliny, Hannah, dívky, kterou neznal, potom zase Hermiony… Jakmile byla lekce u konce, Ian Lucas řekl: „No ba, tak to má být. Vypadáte připravení na kapelu! Teď si uděláme malou přestávku během níž si můžete v předsálí dát nějaký drink u baru. Och a pro Vás mladé je jen máslový ležák! Nechte ostřejší věci pro ty z nás, kteří si játra už zničili. " Rozesmál se a s povlávajícím kiltem seskočil z pódia. Harry letmo pohlédl na Hermionu, která vypadala, jako by se dusila. „Co je, Hermiono?" zeptal se jí starostlivě. „Ach, nic, nic," odpověděla vyšším hlasem než obyčejně. „To jen, že…hmm…" „Co?" „No, on…hmm.. očividně dodržuje tradice." Harry se nad tím s nakrčeným čelem zahloubal. Pak mu došlo co tím myslela, co musela vidět. „Hermiono!" „No, vždyť to není jako bych ho špehovala. Četla jsem, že jsou tak zvyklí chodit bojovat." Harry se díval, jak její oči následovaly Lucase pryč z tanečního parketu. Neměl nejmenší pochybnosti na co se to dívá a rychle hledal něco jiného, čím by ji od toho pohledu odpoutal. Co by tak uspokojilo její chlípné choutky? Najednou se na ni usmál. „Nechtěla bys máslový ležák?“ zeptal se jí a ona s sebou trhla. „Och! Ano, prosím. Mám z té lekce docela žízeň." „Dobře, dva máslové ležáky. A…" sundal si vestu, „…mohla bys mi to prosím někam položit? Je mi docela horko." Hermiona ji převzala a vděčně si ho prohlížela. Harry ucítil její pohled a usmál se na ni, najednou rád, že se na něj takhle nedívala před Billem Weasleyem a Ianem Lucasem. „Víš," řekl tiše, „lidi nebudou věřit, že tu jsme jako kamarádi, když toho hned nenecháš." „Ach, kašli na to," začala, ale potom si povzdechla a přikývla. „Máš pravdu, v pořádku. Ale Harry…" „Co?" „Ty prostě…vypadáš jako bys byl k nošení kiltu zrozený. Samozřejmě, kdyby sis rozepnul ještě několik knoflíčků od košile..." „Hermiono!" „A pak je tu jeden problém, když tančíme..." „Jenom jeden? Já jsem cítil, jako bych se prošel po všech nohách v sále." „Ten jeden problém, když tančím s tebou," snížila hlas a zlomyslně se usmála. „Nevidím tvoje nohy." Rozesmál se. „No, odcházím sehnat ten máslový ležák, takže si je můžeš prohlížet celou dobu co půjdu tam a zpátky." „To se vsaď, že se budu dívat." Věděl, že bude. Zamířil zástupem k baru. Ale když se vrátil, zjistil, že jeho nohy neokukuje. Hermiona byla s cellistkou, která stála a držela svůj nástroj, zatímco s ní Hermiona rychle promlouvala. Potom Harryho naprosto ohromila. Hermiona se

posadila do křesla, umístila si cello mezi nohy, jemně se dotýkala strun levou rukou, zatímco v pravé držela smyčec a začala hrát. Byla to povědomá, smutná melodie, kterou Harry odněkud znal. Zahrála jen pár taktů, neochotně se postavila a vrátila nástroj zpátky čarodějce z kapely. Když se cellistka vrátila zpátky na pódium, Harry k ní šokovaně přistoupil a podal ji láhev máslového ležáku, kterou Hermiona otevřela jakoby se nestalo nic neobvyklého. Předtím než promluvil, pořádně se napil. „Hermiono! Nevěděl jsem, že hraješ na cello!" Podívala se na něj a darebně se usmála. „Je toho ještě spousta, co o mě nevíš, Harry Pottere." Úsměv jí vrátil, vůbec to nebyl dvojsmysl. „Předtím, než jsem šla do Bradavic tak jsem hrála. Ale vzít si ho s sebou do školy nebylo moc proveditelné, takže se tomu už moc nevěnuji. Když jsem ho uviděla…cítila jsem nostalgii." „Co jsi hrála?" "Bacha." Pohlédla do jeho tváře a pak ho hravě plácla přes ruku. „Zbav se těch podloudných představ, Harry!" Zasmál se. „Ach, teď si myslíš, že jsi okultistka, co?" „Řekla bych, že mám dost jasnou představu o čem kluci přemýšlí..." S vážnou tváří jí zašeptal: „A máš pravdu." Oba se provinile rozesmáli a pak se pokoušeli vystřízlivět, když zahlédli McGonagallovou, která k nim mířila se svým přítelem. Harryho šokovalo, když zjistil, že je to muž. Nemohlo mu být míň než šedesát, ale Hermiona ho přivítala s větším uznáním, než věnovala Billovi, Lucasovi nebo Harrymu. Měl vlasy barvy pepře a soli, pečlivě upravený plnovous a oříškové oči, kterým, jak se zdálo, neuniklo vůbec nic. Harry si nepamatoval, že by někdy viděla někoho tak ostražitého. Měl na sobě kilt klanu Campbellů. Náhle muž promluvil hlubokým hlasem: „Takže, Pottere. Co tu chtějí za drinky? Předpokládám, že alespoň dvojnásobnou cenu, co?" Ten hlas byl úplně neznámý, ale ten tón… „To jste Vy, profesore Snape?" Zašeptala Hermiona s vytřeštěnýma očima. Rozhodně to byl Snape. Harrymu nedošlo, že by nešel sám za sebe. Čí podobu si to vypůjčil? „Jak Vás máme oslovovat?" Zeptal se tiše Harry, zatímco otvíral svůj máslový ležák. „Duncan MacDermid. Můj strýc." Harry přikývl. Podíval se po místnosti, lidé postávali v malých skupinkách, popíjeli a povídali si, zatímco čekali, až kapela začne hrát. Byl už tu Sirius? zajímalo ho. Pokud ano, jak vypadá? Ale Harry neměl šanci nad tím hloubat příliš dlouho. Houslista s cellistkou začali hrát a dudáci se k nim připojili. Bubeník se posadil za své nástroje s velkým bubnem mezi nohama. Cellistka také seděla, ale ostatní stáli. Bubeník začal bušit do okraje bubnu kotníky prstů, čímž vyloudil tupý, ostrý zvuk. Dudáci se přidali, nejprve tiše a pak se do toho opřeli tak, že by tím hlaholem mohli zahnat nepřítele až na konec světa - ne nadarmo dudy Skoty provázely do bitev. Postupně to začali brát vážně, dudáci hráli svižnou melodii ke které se přidala cellistka a housle je kouzelně podbarvovaly. Pod tím vším bylo slyšet údery bubnu, které byly zpestřeny tišími zvuky bubnu potaženého kůží. Páry na parketu se začaly pohybovat. Lucas a jeho žena šli v čele živého skotského rejdováku, který, pokud to Harry mohl posoudit, tančil snad s každou ženou a dívkou v sále, když si vyměňovali partnery. Kilty jim vířili kolem nohou a usmívali se na cizince, se kterými byli zrovna spojeni. Tanec je spojil, kvílení dud jim pulzovalo v krvi, bez ohledu na to, jestli ta osoba byla nebo nebyla Skotem. Po několika rejdovácích a jiných rychlých tancích, se kapela poněkud ztišila a zahrála zpěvavý waltz. Harry s Hermionou tancovali vedle Ginny a Nevilla, Draco Malfoy byl také nedaleko, paže kolem Alice. Ve skutečnosti tvořili velice zvláštní pár, napadlo Harryho. Pak uviděl, že oči Draca Malfoye zostražitěly a Harry otočil hlavu, aby zjistil důvod. Do místnosti vešel Lucius Malfoy, v plném lesku svého Campbellského kiltu se všemi okrasami, doprovázený svou ženou, která na sobě měla oslňující šaty a kolem ramen tartan, spona se znakem klanu na jejím rameni ve světle svíček jasně zářila. Když ho uviděl, Harrymu to připomnělo, jak vypadal v Myslánce ve dvaceti letech, když verboval Snapea. Snape měl zřejmě pravdu, když nešel sám za sebe, pomyslel si Harry. Podíval se zpátky na Draca Malfoye a Alici. Okamžitě poté, co u vchodu zahlédl svého otce, řádně opustil parket, přičemž vzal Alici s sebou. Harry se k nim s Hermionou pomalu přiblížili, takže mohli slyšet, co se bude dít. „Otče! Matko! Nečekal jsem, že Vás tu uvidím," řekl Draco Malfoy svým rodičům. Nezněl, jako by to bylo příjemné překvapení. „Tohle je Alice Spinnetová," představil jim ji. Alice se půvabně usmála, ale setkala se se studeným, ledově chladným pohledem Luciuse Malfoye. „Spinnetová?" řekl starší Malfoy nedůvěřivě. „Je primuska," ozval se jeho syn, zněl, jakoby se trochu vychloubal. Harryho by zajímalo, kolika představami Alice na koni se zabýval od doby, co se potkali ve vstupní hale. „Ano, to vím," řekl jeho otec pořád poněkud nabručeně. „Ale Vaši rodiče…jsou mudlové, ne?" Alice polkla a podívala se na svého partnera. „Ano, pane," řekla nesměle. To byl dobrý způsob jak Alici vynervovat, pomyslel si Harry, ale rozhodně za to Luciuse Malfoye neobdivoval. Přesně naopak. Harry něco zašeptal Hermioně do ucha, ta přikývla, odtáhla se od něj a zamířili k Malfoyovým. Lucius Malfoy právě neurvale prohlašoval: „Nemůžu uvěřit, že na místo primusky nenašli někoho s čistou kr…" „Zdravím Vás pane Malfoyi. Paní Malfoyová," zahlaholil Harry pěkně nahlas. „Promiňte, že Vás přerušuji, ale zajímalo mě, jestli bych si mohl zatančit s Alicí? Rozhodně tě nenechám bez partnerky, Hermioně nebude vadit, když si s ní zatancuješ, že Hermiono?" Ta se na Harryho usmála. „Rozhodně ne." Popletený Draco Malfoy, ji sevřel v náruči, připravený se vrátit na taneční parket. Předtím než se mu to podařilo, Hermiona se otočila k jeho rodičům, zářivě se usmála a oznámila jim: „Mí rodiče jsou zubaři." Harry se pokoušel nerozesmát nad bouřlivým výrazem, který přelétl po tváři Luciuse Malfoye, zatímco se s Alicí pohyboval v kruhu. Zdálo se, že se jí ulevilo, když se od Malfoyových vzdálili. „Takže.Ty jsi šla s Malfoyem," promluvil během tance. Vzhlédla k němu, přičemž mu připomněla ten okamžik v šatně na Famfrpálovém hřišti. „Proč se staráš?" „To jen, že… překvapilo mě to. Protože on ví, co si jeho otec myslí o studentech z mudlovských rodin. Pro něho to je něco jako vzpoura." Alice se podívala na Malofoyovy rodiče, bavící se s dalšími staršími čarodějkami a kouzelníky, kteří netančili. Potom Harry vrhl pohled na Hermionu, která Draca Malfoye pomalu ale jistě kormidlovala k místu, kde tančili Neville a Ginny. Odtáhla se od Malfoye a řekla něco, co nemohl slyšet, Nevillovi s Ginny. Náhle se páry vyměnily, Neville držel Hermionu (nevypadal příliš spokojeně) a Draco Malfoy svíral Ginny, která byla rudá jako její vlasy. Harry se zamračil, měla by se naučit nebýt tak průhledná. Znovu se zadíval na staršího Malfoye. Měl pocit, že Lucius Malfoy by raději svého syna viděl s dívkou z mudlovské rodiny než s Weasleyovou. Když píseň skončila, kapela plynule přešla do další pomalé melodie, takže páry mohly tancovat těsně u sebe. Harry se přes Alicinu hlavu rozhlížel po místnosti, pořád se pokoušel najít Siriuse. Uviděl Rogera tančícího s Fleur, Freda se Susan Bonesovou, George s Angelinou, Billa s čarodějkou, kterou neznal. Všiml si, že Bill, Fred a George ostražitě sledují Ginnina tanečního partnera. Ten si toho taky byl vědom. Ginny a Draco Malfoy zamířili k

Harrymu a Alici. Po pár okamžicích, kdy tančili vedle sebe se Malfoy zastavil a pustil Ginny. „Pokud by ti to nevadilo, Pottere, chtěl bych zpátky svou partnerku." Harry od Alice ustoupil, poděkoval ji za tanec a pak mu došlo, že tančí s Ginny. Vzal ji do náručí, neměl jinou možnost, než se jí dívat do tváře – na rozdíl od Alice byla docela vysoká. Polkl a pokoušel se nemyslet na to, jak je příjemné ji držet, jednu ruku kolem pasu, druhou v její dlani, její dlouhé prsty lehce sevřené kolem ramene. Taky se na něj dívala. Její upřený pohled byl bez výrazu. Harry si znovu uvědomil, že se od ní nedokáže odtrhnout. Ale něco ho trápilo. „Takže," řekl, když se pokoušel zapříst rozhovor. „Jaký to je tartan?" „Nevillova babička se jmenovala Gillespiová, což je klan MacPherson." Několik minut tančili v tichosti. Harry už to nemohl vydržet. „Ginny," ozval se tiše. „Zlobíš se na mě?" Překvapeně otevřela pusu, potom ji rychle zavřela. „Harry, samozřejmě, že ne. Proč to říkáš?" „No, podle toho jak se na mě díváš... já nevím. Asi toho máš hodně k přemýšlení … " Poskytl jí výmluvu, takže ji nemusela hledat sama. Ale nepřesvědčilo ho to. Sklopila pohled. „Harry, já… já jsem k tobě nebyla moc upřímná a zrovna jsem přemýšlela, že kdybychom strávili víc času povídáním, tak bych to nedokázala." Harry se zamračil. „Cože? Ty to říkáš, jakoby být ke mně upřímný bylo špatné." Taky se zamračila. „Mohlo by. Protože…protože já pomáhám Dracovi. S plány na odhalení jeho otce. A ty bys do nich neměl být zasvěcený. A já… já bych ti to tak moc chtěla říct, ale nemůžu…" vytrácela se. Och, pomyslel si Harry. To by dost vysvětlovalo. „Takže," řekl tiše, „víš, kdo posílal ty školní sovy?" Její tvář vypadala překvapeně. „Jaké školní sovy?" Harry se znovu zamračil. „Na tom nezáleží. Ulevilo se mi, když vím, že se na mě nezlobíš, to je všechno. Když se Will zachoval tak skvěle a celý Nebelvír se za mě postavil, tak jsi ke mně nepřišla a já jsem si myslel…že je to kvůli tomu, že mě z toho obviňuješ. Z toho co se stalo Kratiknotovi a Cho." Přikývla. „Už chápu. Ne, Harry, na svou čest můžu prohlásit, že mě nikdy ani nenapadlo, že bys s tím měl cokoliv společného." Zadíval se jí do obličeje, který byl tak blízko, když tančili. Její oči se zdály být pořád velmi smutné. „Ginny, musím říct, že nevypadáš moc šťastně." Teď se mu podívala přímo do očí. „Proč bych měla být? Plížím se kolem, protože se bojím, že by ostatní proletěli stropem, kdyby to o mě a Dracovi zjistili, bojím se o něj, mám strach co se stane, když se odpoutá od svého otce, bojím se o Rona a … a…o tebe… " Sklopila oči a podívala se jinam. Ona se o něj bojí? pomyslel si, zatímco cítil jak se mu uvnitř hrudi rozlévá hřejivý pocit. Potlačil úsměv, protože vypadala pěkně nešťastně. „Zní to, jako bys byla pod velkým stresem," oznámil jí. Pokývala na souhlas. „Prostě budu hrozně ráda, až to všechno bude za námi..." Píseň skončila a oni od sebe odstoupili, společně s ostatními zatleskali. Kapela spustila další rychlou melodii. Odešla podívat se po Nevillovi a Harry zamířil k místu, kde stál Snape, představující svého strýce. Mluvil s Ianem Lucasem, nebo spíš Lucas k němu žoviálně promlouval, zatímco Snape vypadal pěkně namíchnutě. Nějakým způsobem jeho patentovaný pohrdavý úšklebek prosákl i skrz cizí rysy. Oba usrkávali ze svých čutor, Snapeova byla zářivě stříbrná, ta Lucasova měla barvu špinavé hnědi. „Tak!" zahlaholil Lucas a položil Harrymu paži kolem ramen. „Ty jsi Harry Potter!" Harry se slabě usmál a kývl. Pohledem vyhledal Hermionu na tanečním parketu, visela kolem krku Billa Weasleyho. Zamával jí a ona mu zamávala zpátky, tvář rudou tancem. Otočil se k Lucasovi. „Jsem rád, že jsme se mohli ty tance nejdřív naučit …" začal mu říkat, ale ten ho poplácal po zádech tak silně, že Harry málem ztratil brýle. Znovu si je nasadil a pokoušel se narovnat. „Všiml jsem si, že nosíš kilt klanu MacGregorů. Určitě víš, že klany Lamontů a MacGregorů jsou navždy spojeny, že?" „Ne, opravdu nic nevím o…" „Tedy" pokračoval Lucas, ignorujíc Harryho, přičemž ho pořád pevně držel za rameno. „Podívej, před dávnými časy tu byl jeden kouzelník z klanu Lamontů, který cestoval přes území MacGregorů a zastavil se u nich na noc. Dole v hospodě on a ostatní docela dost pili a Lamont zabil nikoho jiného než syna MacGregorů z Glenstrae, dědice klanu, zatímco se ho pokoušel odzbrojit. Když odlétl nazpátek, vrazil do kopí na stěně, které mu prošlo až do mozku. Žádná kouzla ho už nemohla zachránit. Samozřejmě, teď se v knihách píše, že mu chtěl sebrat jeho dýku. Pak odtamtud uháněl rychleji než postřelenej králík! Pěkně přes zeď, s hospodským davem za zády. Pravděpodobně příliš opilým na to, aby se ta lůza přemístila vcelku. V dnešní době lidi pořád těží z té velké horalské 'pohostinosti'. Pokud se u tvých dveří objeví cizinec a požádá tě o pomoc a útočiště, poskytneš mu to bez otázek. Neřekneš mu své jméno a nezeptáš se na jeho, kdyby to náhodou byl tvůj nepřítel... Takže tenhle Lamont se dostal ke stavení a řekl muži stojícímu ve dveřích, že zabil muže a aby ho ochránil před smrtí, která mu teď hrozí. Muž ho politoval, vzal ho dovnitř a pak mu řekl, že pod jeho střechou bude vždycky v bezpečí. Ale běda, netrvalo ani pár minut a objevil se tam hospodský dav, ptali se MacGregora, jestli neviděl toho muže a řekli mu: 'To je ten muž, který zabil tvého syna!'" Harry se pobaveně zadíval na Lucase. Kam tím směřuje? zajímalo ho. Dělá si přítele tím, že mu vypráví, jak jeden z jeho předků zabil jednoho z Harryho? „No," pokračoval Lucas, „MacGregor tam stál a oplakával svého syna, ale řekl jim, že jim toho muže nemůže vydat, protože ho požádal o útočiště a on mu ho poskytl, takže mu nesmí zkřivit ani vlásek na hlavě. Dokonce mu zajistil bezpečný průjezd domů. Později, když byli MacGregorovi postaveni mimo zákon, kdy nesměli používat jméno MacGregor ani nosit tartan a Cameronovi a Campbellovi…" vrhl po Snapeovi tvrdý pohled „…pásli po odměně a zabíjeli tolik MacGregorů kolik jich dokázali najít... Kdokoliv, kdo sebral MacGregorovský kilt nebyl potrestán, ale dokonce odměněn! MacPhersonovi s nimi bojovali proti Cameronovým, ale byli to právě Lamontovi, kteří jim poskytli útočiště a nabídli pomoc. Jen díky MacGregorovi, který ochránil vraha svého vlastního syna." Lucas se na něj důvěrně zadíval a Harry vytřeštil oči. „Čmuchale?" řekl tiše. Lucas se zazubil na celé kolo. „No ba, jsou tu někteří, kdo mi tak říkají." Pak k Harrymu promluvil tišeji, bez toho hrozného akcentu. „Jak se máš Harry? Zahlédl jsi něco podezřelého?" Dudy vyhrávaly tak nahlas, že se k němu Harry musela naklonit. „Ne. Kdo…čí tělo to vlastně máš?" „Jeho jméno je opravdu Ian Lucas. Můj bratranec. A tohle není jeho žena, je to Arabella, další agentka. Skutečně jsem z klanu Lamontů. Black je jedna z větví Lamontovy rodiny. A vidíš támhle toho?" Ukázal na muže na druhém konci místnosti, který byl také v barvách MacGregorů. „To je Mundungus Fletcher. Další agent. Plus Remus a Moody, kteří jsou v hospodě. Později se s nimi setkáme, až se budeme střídat." Harry se zadíval na parket, kde pohledem vyhledal Arabellu/Mary Lucasovou, tančící s mužem, o kterém si myslel, že ho zahlédl v hostinci. Otočil se zpátky k Siriusovi. „Proč jsi mi vyprávěl ten příběh? Je pravdivý?" „Ano." „A…a to je to, co si myslíš, že jsem udělal? Poskytl přístřeší vrahovi svých rodičů? Protože já tě neobviňuji, že…" „Harry." zadíval se na něj Sirius vyrovnaně. „Obviňuješ se z

toho, co se stalo Cedrikovi Diggorymu?" Harry mu dobrou minutu neodpověděl, během té doby hleděli jeden na druhého. „Ano," řekl konečně. „Pak ti to nemusím vysvětlovat, že?" Harry se zašklebil. Ne, nemusel mu vykládat, jak stravující dokáže být vina. Jaká ironie, že se historie stále opakuje, napadlo ho. Lamont zabije MacGregora, dostane úkryt a odpuštění a obratem ochrání MacGregorovy, když to potřebují. A Campbellovi jsou nepřáteli obou klanů... „Mluví…mluví tvůj bratranec vážně takhle?" Sirius udělal obličej. „Pravděpodobně by řekl, že ten akcent přeháním. Ale jsou tu lidé, kteří se s ním setkali a kvůli nim musím předstírat, že to je opravdu on. " Harrymu vyschlo v puse. Zadíval se na Siriusovu čutoru. „Nepředpokládám, že je tu naděje, že uvnitř je něco nealkoholického …" začal říkat, ale Sirius ji k němu napřáhl. „Mnoholičný lektvar!" vysvětlil tiše. „A to byla poslední kapka. Brzy budu muset zmizet." Harry se zarazil, samozřejmě. Ceilidh bude určitě delší než hodinu, určitě bude trvat až do pozdního odpoledne. Náhle se odněkud z prostřed parketu ozvalo hlasité zavýskání a kapela začala hrát 'Všechny barety přes palubu', objevily se šavle a kouzelník je začaroval tak, že lidská ruka by je neudržela, pohybovaly se samy od sebe. Lucius Malfoy rozrazil dav, zkušeně se mezi nimi proplétal a Draco Malfoy ho v šavlovém tanci následoval. Snape jako MacDermid vypadal rezignovaně, přidal se ke svým příbuzným a zručně se vyhýbal ostřím šavlí, zatímco držel ruce nad hlavou. Draco Malfoy si sundal kabátek, vestu a vázanku a rozepnul si trochu košili, ale manžety si nechal bezpečně zapnuté kolem zápěstí. Harry se díval na Ginny, která stále necelých deset stop daleko. Harryho bolelo, když viděl, jak se na něj dívá. Její patnácté narozeniny měly být za týden. Hermiona přišla k němu a postavila se vedle. Harry se odvrátil od šavlového tance, aby jí řekl, že Lucas je vlastně Sirius. Když to slyšela, okamžitě zrudla a zadívala se jinam. „Co je to s ní?" chtěl vědět Sirius. „Uhm," protáhl Harry. „To je na dlouho." Sirius pokrčil rameny. Rozhlížel se po místnosti, po zástupu, který přihlížel šavlovému tanci, ke kterému se přidali další kouzelníci. Sirius se zamračil. „Já tomu nerozumím. Jsou tu lidé, u kterých bych se vsadil, že to jsou Smrtijedi a to nemluvím jen o Luciusi Malfoyovi. Nedělají žádné potíže. Buď máme znovu nesprávné informace nebo…" Budova se najednou otřásla obrovským výbuchem. Kapela přestala hrát a všichni se zmateně rozhlíželi kolem. Vznášející se šavle dopadly na podlahu. Harry se rozběhl do předsíně a potom ven s Hermionou a Siriusem těsně za sebou. O něco níž na hlavní ulici, mohl vidět kouř a plameny, šlehající ze směru, kde byla hospoda u Tří košťat. U Tří košťat byl Ron s Parvati. Harry bezmyšlenkovitě proběhl tím zmatkem, doufal, že je na to připraven. Měl Sandy, která ale byla příliš daleko od hostince, než aby viděla co přijde, měl s sebou Siriusovu dýku a hůlku. Jenomže to stejně nestačilo. Jakmile se dostal ke kouřícím ruinám, uslyšel, jako někdo roztřeseně řekl: „MORSMORDRE!" a nad sutinami se na obloze objevilo Znamení zla. Harry utíkal za hlasem. Za rohem další budovy ho uviděl, vysokého čaroděje s kápí a maskou. Škubl s sebou když Harryho zahlédl, maska Harrymu zabránila, aby uviděl jeho výraz. Snažil se pohybovat rychle, nemohl si dovolit strachovat se, kdo by to mohl být. „STUPEFY!" vykřikl a namířil na čaroděje hůlku předtím, než se mohl přemístit. Konsternovaný kouzelník upadl na podlahu. O moment později Harry uslyšel, jak tuto kletbu vykřikl i někdo jiný a otočil se, aby se podíval, kdo se ho pokouší napadnout. Ale nebyl to on, na koho bylo vysláno zaklínadlo - uviděl Pošuka Moodyho, který hůlkou mířil na dalšího zahaleného Smrtijeda, který se k Harrymu přiblížil zezadu. Remus Lupin byl s ním. Moody použil svou hůlku, aby muže přemístil vedle toho, kterého zneškodnil Harry. Zavrčel a bezmyšlenkovitě nakopl muže svou dřevěnou nohou. „Hmph! Poslal začátečníky. Nebo už vyšli ze cviku. Nehledě k tomu, že si myslí, že jsme idioti. Mimochodem, dobrá práce Pottere. Dostal jste se sem rychle." Harry na něj překvapeně zíral. „Vy…Vy taky." Moody zavrtěl hlavou. „Ne. My jsme byli uvnitř." Aha, to je pravda, došlo Harrymu. „Ale uviděl jsem tyhle dva skrz zeď a chtěl jsem zjistit co se chystají vyvést." „Alastor a já jsme rychle uplatnili polštářové kouzlo na vnitřek hospody, takže se zdi bortily pomalu a zlehka," řekl Lupin. „Pořád ještě musíme odklidit tyhle sutiny…" „…zatracené osiny v zadku…" prohodil Moody. „… ale lidé pod nimi by neměli být zraněni," pokračoval Lupin. „Jdeme na to. Jak jsi na tom s levitačními kouzly Harry?" „Ne tak dobře jako Hermiona, ale jde hned za mnou." Lupin přikývl. Harry uviděl Hermionu, která přibíhala hlavní ulicí s Billem, Siriusem, Snapem, McGonagallovou a Arabellou, společně s ostatními lidmi, co byli na ceilidhu. Náhle se Arabella zastavila, Harry zíral. Její vlasy měnily barvu a ten obličej ... Zakryla si ho rukama a pramenem vlasů, otočila se a utíkala ulicí na opačnou stranu. Lektvar musel vyprchat, pomyslel si Harry. Jak se její tvář měnila, zahlédl něco povědomého... Moody to sledoval přes zpacifikované Smrtijedy, zatímco Lupin a Harry šli davu vstříc. Harry se k Siriusovi a Snapeovi dostal před Hermionou. „Moody a já jsme zneškodnili Smrtijedy, kteří to udělali. Je s nimi támhle za tou kůlnou," ukázal a oni zamířili směrem, ze kterého přišli Harry s Lupinem. Hermioně stékaly po tvářích slzy a Bill začal horečnatě mávat hůlkou. Nejprve vytvořil proud vody, aby uhasil plameny, které olizovaly jednu ze zborcených dřevěných zdí a potom začal odstraňovat z místa exploze sutiny. Harry se je pokusil oba uklidnit tím, co mu řekli o polštářovém kouzlu Moody s Lupinem, ale stejně to moc nepomohlo. Najednou vedle sebe Harry uslyšel několik prásknutí a když vzhlédl, uviděl Dobbyho s Biddy a ostatní osvobozené skřítky. „Harry Pottere!" Vykřikl Dobby. „Co se stalo? Dobby měl s ostatními piknik na okraji vesnice, protože dnes je jejich volný den a najednou bylo slyšet hroznou ránu! Co se stalo té hospodě?" Harry se neochvějně zadíval do jeho lehce vrásčité tváře. „Smrtijedi," řekl jednoduše. Dobby přikývl. „Pomůžeme Harry Pottere. Řekni nám co dělat." Harry se na něj vděčně usmál. „No, jste docela dobří ve vznášecích kouzlech. Potřebujeme přemístit všechen tenhle nepořádek a najít lidi, kteří byli v hostinci a jsou tam uvěznění." Dobby mu zasalutoval a zanedlouho domácí skřítkové pracovali dvojnásobnou rychlostí než kterou potřebovali k odstraňování trosek ostatní. Našli studenty, kteří nebyli vážně poranění, ale byli v šoku a ohmatávali si ruce a nohy, jakoby měli strach, že se zmýlili a o své končetiny přišli. Našli profesory, lidi z vesnice a několik čarodějek a kouzelníků, kteří se sem přemístili jen kvůli ceilidhu. Právě, když si Harry začínal myslet, že Ron s Parvati opustili hostinec ještě před výbuchem, Hermiona a jeden ze skřítků Quiff odstranili obrovský balvan a uviděli Parvatinu tvář, pokrytou prachem z omítky. Hermiona zavolala Harryho na pomoc a brzy se jim ji podařilo vytáhnout z pod rozbitého nábytku a kusů zdí. Když byla volná, Hermiona ji pomohla vstát a pak ji bouřlivě objala. Harry přes Hermionino rameno zahlédl Parvatin šokovaný výraz, když jí pomalu objetí opětovala. Potom si ji Hermiona přidržela na délku paže. „Jsi v pořádku, Parvati?" Zdálo se, že její otázka nemá s tím co se stalo u Tří košťat nic společného. Parvati

přikývla. „Já…já jsem si myslela, že mě nenávidíš, Hermiono…" řekla tiše, slzy jí stékaly po špinavých tvářích. Hermiona se na ni usmála skrz vlastní slzy. „Ne. Jak bych mohla? Jsme spolubydlící už…jak dlouho? Pět let? A…a Ron je jeden z mých nejlepších přátel. Chci, aby byl šťastný." Parvati vypadala, jako když začne skutečně brečet, zdálo se, že jí to skutečně dojalo. Harry hleděl na sutiny hostince, jen katastrofa dává dohromady lidi, kteří by se jinak nikdy neudobřili. Ale pořád ještě musí najít Rona. „Pottere!" ozval se povědomý hlas. Většina lidí z ceilidhu pracovala bok po boku, odstraňovala ruiny a pomáhala se starat o oběti. Jak se zdálo, Moody s Lupinem svým kouzlem část hostince vynechali. Harry běžel po hlase, byl to Draco Malfoy, který hůlkou odstraňoval kousek po kousku dřevěné obložení a velké kusy omítky zaklíněné do sebe. Odkryl Ronovu sinalou tvář. Harry zaklel a odhodil svou hůlku, teď nedokázal myslet na kouzla. Cítil se jako když měl Dick uvězněnou nohu pod balvanem v zahradě u Dursleyových. Odhazoval z Rona kusy omítky a Malfoy dělal to samé – také nepoužil svou hůlku. Harry nikde kolem neviděl Luciuse Malfoye. Samozřejmě, v době exploze přede všemi tančil, zatímco ho sledovaly tucty lidí. Měl železné alibi. Pracovali s Malfoyem bok po boku na osvobození, pak ho každý vzal za jednu paži a pokoušeli se ho vytáhnout ven. Odtáhli ho o kus dál a položili ho na zem v hlavní ulici, kde nebyly žádné sutiny. Harry použil hůlku aby na něj uplatnil oživovací kouzlo, ale Malfoy ho chytil za ruku. Místo toho vytáhl plochou láhev a přidržel ji Ronovi u úst, naklonil ji, takže něco z obsahu nateklo Ronovi do pusy. Harry chtěl vykřiknout, ale pak mu došlo, že Malfoy ve své láhvi Mnoholičný lektvar rozhodně mít nebude. Ron začal okamžitě kašlat, Malfoy mu pomohl se posadit a poplácal ho po zádech. Ron otevřel oči, divoce zíral na Malfoye a pak na Harryho, potom znovu na Malfoye. Kývl směrem k láhvi a Malfoy mu ji znovu přistrčil. Tentokrát si Ron pořádně hltl a zaklonil hlavu. Když skončil, podal ji zpátky Malfoyovi, otřel si pusu hřbetem ruky a ochraptěle řekl: „Díky." Harry si k němu přidřepl. „Kde jsi byl Rone? Moody říkal, že tu viděl ukrývat se dva Smrtijedy a on s Lupinem na hospodu uplatnili polštářové kouzlo, aby zabránili tomu, že sutiny někomu ublíží. Ale museli vynechat místo, kde jsi byl ty." Ron polkl, zdálo se, že po napití nějak zrudl. „Byl jsem na chodbě, která vede k záchodům. Pak se všechno prostě…rozpadlo." Malfoy se ušklíbl. „Na záchod, jo? No, tak to máš štěstí, že jsi nebyl zrovna tam, zaneprázdněný ulevováním si…" „To stačí, Malfoyi!" zasyčel na něj Harry. Malfoy se na něj vlídně usmál a k jeho překvapení se Ron rozesmál. „To je dobrý, Harry. Myslíš, že mě to nenapadlo? Aspoň se tomu můžu zasmát. Och, a díky za posilnění, Malfoyi." Oba pomohli Ronovi se postavit, byl o několik palců vyšší než oni, takže byl schopný se opřít o jejich ramena, jako by byli živoucí berle. Mohl jít, ale Harry cítil, že si není moc jistý. Na spánku měl tmavý šrám a od pravého ucha ke koutku pusy měl hlubokou řeznou ránu, plnou špíny a krve. Bude to potřebovat co nejdřív ošetřit, pomyslel si Harry, jinak mu tam zůstane jizva. Pak uviděli Ginny, která k nim běžela, pověsila se Ronovi kolem krku, zatímco brečela, následovaná Billem, Fredem a Georgem, kteří ho poplácávali po rameni a vypadali opravdu ustaraně. Harry se rozhlédl po Hermioně. Viděl ji se blížit, šla vedle Parvati, v její tváři zahlédl skutečné emoce. Šla čím dál tím rychleji, rozeběhla se a Harryho napadlo, že silou svého obětí ho srazí k zemi. Hermiona se pověsila Ronovi kolem krku, vzlykala a on ji k sobě přitiskl, přičemž vypadal, že tohle je důvod, proč je rád, že tam neumřel. Opřel si bradu o její hlavu, čímž ji celou zamazal od krve. Bill se zdál fascinovaný, Parvati rozhodně nevypadala šťastná. Odtáhla se od Rona a popotahovala. „Jsi v pořádku. Jsi…" dusila se a na chvíli nedokázala promluvit. On se na ni usmál, paže měl stále kolem ní. Harry cítil, jak ho pod víčky tlačí slzy. Stál tak blízko vedle nich, že mohl vidět výrazy jejich tváří a pohledy v jejich očích… Ale Hermiona se znovu ovládla. Odkašlala si a řekla tiše: „Mluvila jsem s Parvati. Jsem…jsem za Vás oba moc šťastná. Já…já chci, abys byl šťastný. Jsi můj nejlepší přítel," dokončila a znovu k němu vzhlédla. Jenomže štěstí, které zářilo z Ronových očí, když ji držel v náručí se vypařilo. Polkl a podíval se na Parvati, která se k němu roztřeseně blížila. Hermiona odstoupila ještě dál a nechala Parvati, aby Rona objala, opřela si hlavu o jeho hruď. Ron se přes její hlavu zadíval na Hermionu. Harrymu bylo jasné, že nechce, aby v téhle věci byla ušlechtilá. Chtěl, aby se Hermiona vrátila do jeho náruče, aby se na něj znovu podívala, jako před tím. Ne tuhle nezaujatou kamarádku, která mu přistrčí jeho přítelkyni. Najednou se vedle nich objevila Rosmerta, pokrytá od hlavy až k patě omítkou, s rozcuchanými vlasy a vytřeštěnýma očima, držící za ucho Pinny a Zenanu. Hodila je na Harryho, jako by to byly kusy špíny. „Tihle jsou Vaši?" žádala ostře odpověď. „Myslela jsem, že jsem Vám jasně řekla, abyste tyhle věci drželi dál od mé hospody! Teď se na ni podívejte!" Moody vyšel zpoza rohu, kdy byli zneškodnění Smrtijedi. „Rosmerto, nechte ty zatracené skřítky na pokoji. Neudělali nic jiného, než že pomáhali osvobodit lidi z těch ruin. Tohle je práce Smrtijedů, kteří za to budou potrestáni." Ale Rosmerta teď zírala na Siriuse, který už nevypadal jako Ian Lucas. Měla otevřenou pusu. Harry polkl. „Sirius Black!" zařvala. „To byl Sirius Black! Chyťte ho!" Harry měl srdce v krku, podíval se na Draca Malfoye, který na Siriuse třeštil oči. Každý, kromě Siriuse ztuhl, který když zjistil, že zase vypadá jako on sám, se rozeběhl a schoval se za přístřešek, kde byla těla. Nikdo jiný se nepohnul, Rosmerta se ho pokoušela pronásledovat, ale ze směru, kterým Sirius zmizel se vyřítil velký černý pes a zkřížil jí cestu. Psa ignorovala, poté co zmizel, vtrhla za přístěnek a pak se znovu objevila, ve tváři divoký výraz. „Kde je? Říkám Vám, že to byl Sirius Black! Pokud někdo vyhodil mou hospodu do vzduchu, tak to byl on!" Všichni na ni hleděli, jako by jí přeskočilo, kromě Draca Malfoye, který se zdál v šoku. S otevřenou pusou hleděla z jedné tváře na druhou. „Vždyť jste to všichni viděli! On tady byl!" Harry uslyšel povědomý hlas: „MOBILICORPI!" a zpoza rohu vyšel Snape, který zase vypadal jako on sám (až na to, že normálně nenosil kilt). Vznášející se omráčená těla Smrtijedů ho následovala. „Obávám se madam Rosmerto, že za zničení Vašeho hostince jsou odpovědní tito dva," řekl, zněl při tom ještě úlisněji než obvykle, napadlo Harryho. Teď jednomu z nich sundal masku. „Ach, Nott," prohlásil, když si prohlédl jeho tvář. Odstranil masku i z druhého obličeje a Moody zavrčel: „Avery. No, to by vysvětlovalo tu nezpůsobilost. Ne, že bychom za ni nebyli vděční." Ale madam Rosmerta ještě neskončila. „A Ty!" řekla, když zahlédla Lupina. „Ve své hospodě už Tvůj druh nechci vidět! Hnusní vlkodlaci..." Moody vypadal, jakoby na ni chtěl uvalit nějakou hodně bolestivou kletbu. „Drž hubu! Nevadilo ti ho mít ve své zatracené hospodě, když ti slušně platil za tvoje předražené pití! No…" řekl, přičemž rukou zamával nad ruinami, které ještě nedávno byly hospodou u Tří košťat. „Teď z té své mizerné hospody můžeš vyhodit koho se ti jenom zachce, nenechej se rušit." Zuřivě se na něj dívala, pak se obrátila a odpochodovala pryč.

Harry se zvědavě podíval na Rona s Hermionou, ale vyrušila ho Sandy, když oznámila: „Velký černý pes čeká." Fajn, pomyslel si Harry, Sirius úplně neodešel. Chtěl s ním mluvit. Byl to docela šok se obrátit a vidět jeho skutečnou tvář. Upozorní Rosmerta Ministerstvo kouzel? A co Malfoy? Harry věřil, že Brumbál Moodyho do celé té věci se Siriusem zasvětil. Možná se Moodymu podaří Ministerstvo uklidnit, co se týče Siriusovy přítomnosti v Prasinkách. Moody k němu přišel a poplácal ho po rameni. „Jste v pořádku, Pottere?" Všichni zamířili hlavní ulicí ven z Prasinek směrem k Bradavicím. „Ne," řekl Harry pravdivě během chůze. Přelétl očima Nevilla s Ginny a Hermionou a pak se zadíval na Rona s Parvati. „Mám pocit, jako bych se musel neustále dívat přes rameno, jako kdybych se stával paranoidní." V okamžiku, kdy to řekl by si nejraději ukousl jazyk, Moody měl v tomhle směru dost značnou reputaci, považovali ho za tu nejparanoidnější osobu v kouzelnickém světě. Moody se rozesmál. „Pottere, když tu skutečně existuje někdo, kdo se Vás snaží dostat tak to není žádná paranoia. Říká se tomu čelit faktům. A optimisticky – být připraven." Usmál se na Harryho, ale ten se podíval jinam. Nedokázal Moodyho úsměv vystát. Bylo to prostě až příliš divné. Letmo pohlédl na Draca Malfoye, který kráčel blízko Snapea a hleděl na něj z pod přivřených očí. Všiml si snad skutečnosti, že Snape nebyl na ceilidhu, najednou se tu zjevil a vykračuje si, jakoby do Prasinek vždycky nosil kilt? Harry taky přemýšlel nad Malfoyovou reakcí, když uviděl Siriuse. Dá si dvě a dvě dohromady s velkým černým psem? Pak se Harry chytil za zátylek, měl pocit, jakoby ho někdo pozoroval. Zastavil se a Neville do něj narazil. Zamumlal omluvu, potom přešel na kraj cesty a vracel se do Prasinek, dokud neminul poslední studenty a profesory vracející se do hradu, většina z nich byla pokryta špínou z exploze hospody. Na okraji vesnice osaměle stál a zíral na něj Lucius Malfoy. Harry se postavil doprostřed cesty a upřel na něj pohled plný zloby. Starší Malfoy vypadal každým coulem jako aristokrat, vyzařovala z něj jeho pánovitost, hleděl na Harryho jako lord, který si je jistý, že zasluhuje nejhlubší úctu. Harry tohoto muže nenáviděl a zároveň se ho bál, zajímalo ho, co o něm ví Malfoy s Ginny. Cítil, že čím častěji vidí otce, tím víc rozumí jeho synovi. Jak byste dokázali přežít bez hroší kůže, když Váš vlastní otec neumí nic jiného než Vás mučit? Harry pokračoval v pozorování muže, který zplodil Draca Malfoye. On se nevzdá. Ta vysoká, světlovlasá postava mu jeho pohled lhostejně vracela, minutu za minutou. Harry neváhal, cítil že může čekat celý den. Nakonec Malfoy vytáhl svou hůlku. Harry rychle sáhl po té své, obranný reflex. Ale než si to uvědomil, Lucius Malfoy byl pryč, jen se připravoval na přemístění. Podle všeho se vrátil na Malfoy Manor. Harry dál zíral na místo, kde stál, bylo to hned na okraji vesnice. Kdyby byl blíž k Bradavicím, tak by se nemohl přemístit. Harry se otočil a běžel za ostatními, v ruce pořád svíral svou hůlku.

„Překvapení! Všechno nejlepší k narozeninám!" Ginny se v šoku opřela o dveře Hagridova srubu, zatímco zírala na své přátele, smála se a rukou se držela za srdce. Když se vzpamatovala, pohrozila prstem jedné ze svých spolubydlících Zoey Russellové, která vypadala zaraženě. „Ach, Ty! Říkala jsem, že nechci, aby se kolem toho dělal nějaký velký povyk …" „No tak, Ginny," přerušila ji Hermiona. „Neobviňuj Zoey. Ty jsi pro ostatní udělala tolik a tak jsem si myslela, že si taky zasloužíš nějakou malou oslavu. Zoey, Annika a Ruth tě jen pomáhali dostat na místo." Předtím než Ginny dorazila, Hermiona řekla Harrymu, že Ginny namluvili, že potřebují její pomoc při speciálním úkolu do Hagridovy hodiny. Hermiona se usmála na Ginniny společnice ze čtvrtého ročníku. V Hagridově nepříliš velké boudě bylo nacpáno víc jak sedmnáct lidí a Ginny si toho všimla. „Malou, Hermiono? Řekla bych, že přestala být malá dávno předtím než jsem přišla." „Žádný problém!" ozval se Fred. On a George přemístili pomocí levitačního kouzla Hagridův velký stůl ven do zahrádky a pak ho kouzlem o nějakou tu stopu zvětšili. Harry, Ron a Colin to samé provedli se všemi sedátky, která Hagrid vlastnil a Angelina s Parvati vyčarovaly nějaké navíc, aby bylo místo pro každého. Brzy Ginny seděla na čestném místě v čele stolu a otvírala dárky. Dárek od George a Freda byl jako první. Rozbalila velký balík, který se ukázal být čokoládou. Usmála se a poděkovala jim, přičemž ji nechala kolovat kolem stolu. Každý si dárek prohlédl a posunul ho dál, nikdo si neodvážil vzít, dokud nedošlo na Nevilla. Ten si bezstarostně vybral jeden kousek a kousl do něj. Všichni zírali. Nic se nestalo. Ginny se rozesmála, dívajíc se na dvojčata. „Och! To je ten vtip, že? Nic s ní není!" George a Fred se usmáli, zadívali se pomstychtivě na Nevilla a vykřikli: „Apríl!" Ale Harryho napadlo: Ne, ne, to není všechno. Ono to přijde, jen počkejte…stačí chvilku počkat a…. a Neville byl pořád celý. Pokrčil rameny, vzal si další kousek z krabice a položil si ho na talíř. Nikdo jiný s těmito sladkostmi nechtěl mít nic společného. Ginny se obrátila k dalším dárkům. Nad každým potěšeně vykřikla a vždycky dotyčné osobě nebo skupině od které byl poděkovala. Pak sáhla po Harryho dárku. Strhla papír a zadívala se na zarámovanou fotografii. „Och!" vydechla. „Coline to je jedna z tvých, že?" Colin ostýchavě usmál, stával se z něj opravdu populární fotograf. Harry vybral záběr Ginny létající po famfrpálovém hřišti a držící v ruce Zlatonku na konci hry Nebelvíru proti Zmijozelu. Vlasy na fotografii jí vlály, hábit se jí vzdouval, obličej zářil. Usmála se na Harryho, vypadajíc jakoby potlačovala reakci, která by mohla být až příliš silná. „Děkuji, Harry," řekla vyrovnaně, zcela se ovládala. Pak už zbýval jen jeden dárek. Zamračeně se rozhlédla kolem stolu. Harry by přísahal, že od těch co tu byli už otevřela všechny. Od koho byl tenhle? Rozbalila ho. V želvovinové skříňce vystlané sametem byla umístěna nádherná spona. Zdála se pevná a masivní, Harry si všiml, že je na ní vyrytý překrásný drak. Podle vzhledu velšský zelený, napadlo ho. Sám pro sebe se ušklíbl, není třeba hloubat nad tím od koho asi je. Podle toho jak zčervenala uhodl, že jí to taky došlo, ale v krabičce byl ještě vzkaz. Vytáhla ho, přečetla a pak si ho strčila do kapsy. Zavřela skříňku a všechny si je prohlédla. „Takže! Ještě jednou Vám všem děkuji. Bylo to opravdu moc milé," a zvedla se k odchodu. Hagrid ji poplácal po rameni. Vzhledem k tomu, že to byl Hagrid, bylo to to samé, jakoby s ní pořádně zatřásl a srazil ji zpátky do křesla, ale protože si už na jeho sílu všichni zvykli, sotva se zachvěla. „Ještě nemůžeš odejít! Je tu ještě dort!" Ach-och, zasténal vnitřně Harry. Doufal, že Hermiona nedovolila Hagridovi, aby pekl. Ta se vynořila ze srubu a opatrně nesla čokoládový výtvor, který spíš připomínal něco co stvořili domácí skřítkové než jednu z Hagridových kreací. Hagrid uvařil čaj, který nebyl špatný – to zpackat nemohl. Ale v okamžiku, kdy se Neville napil, vyrašil mu kachní zobák, bílé peří a vzrušeně začal kvákat. Očividně se čokoláda musela zkombinovat s čajem. Fred s Georgem se smáli až je to mále zabilo, přičemž se je Ginny snažila mírnit: „Grede, Forgi…chci říct Frede, Georgi…" ale smála se až příliš, než aby dokázala souvisle uvažovat a dokonce Neville se zdál,

že si to docela užívá, dokud mu kachní zobák neodpadl přímo do dortu. „Říká se jim Kachní trampoty," Sdělil všem George. „Ne, to ne, říká se jim Kačeří trampoty, " opravil ho Fred. Hermiona se zamračila. „To se rýmuje s Kanárími piškoty. Copak se celá série Vašich produktů bude rýmovat?" zeptala se jich. Zdáli se trochu nesví, když přiznali, že to byl jejich plán. „Co přijde příště?" chtěl vědět Ron. „Už není moc slov, která by se rýmovala s 'piškoty.' Jsou tu jen kalhoty novoty a…" zaváhal. „Dobroty," pomohla mu smějící se Angelina. „Nahoty!" vykřikla triumfálně Katie. Všichni se hystericky smáli, zatímco navrhovali Fredovi s Georgem další a další šílené názvy pro jejich cukrovinky a co by mohli způsobit těm, kdo je sní. Když se znovu uklidnili, konečně byli schopni sníst narozeninový dort a napít se čaje, většina z nich si přidala, byl čokoládový s malinami. Pravděpodobně už nepovečeří. Harry seděl s Hermionou a ostatními dívkami ze čtvrtého ročníku, které moc dobře neznal. Měl dojem, že když byly ve společenské místnosti, tak se mu vyhýbají. Zjistil, že se mu s nimi těžko mluví, teď zrovna s Annikou Olafsdottirovou. „Mohla bys mi prosím podat tu smetanu, Anniko?" požádal ji. Polkla a podala mu malý otlučený džbánek. Poté co si trochu nalil do čaje, pokoušel se jí ho vrátit, ale ona ho nevzala, tak ho místo toho přistrčil k Ruth Peltaové. Obezřetně ho převzala. „To je v pořádku," řekl jim. „Já nekoušu. Teda normálně." Usmál se na ně. Annika zrudla a rozesmála se. „Já…já…je mi to líto. To jen, že jsem si na tebe ještě nezvykla. Jsem v Nebelvíru už čtvrtý rok a pořád ještě nedokážu říct nic souvislého Harry Potterovi..." Ruth obrátila oči v sloup. „Anniko, určitě se nechce cítit, jakoby byl celou dobu na pořadu dne. Pravděpodobně chce, aby ho všichni nechali na pokoji." Harry pohlédl na Ruth, byla to tmavovlasá dívka s oříškovýma očima a lehce olivovou pletí. „To je důvod, proč se mnou nikdy nemluvíte?" zeptal se jí. Zvedla obočí. „Jen jsem si myslela, že je ti nepříjemné, když k tobě přijde někdo koho neznáš jakoby to bylo jen proto, že jsi slavný, každý ví kdo jsi a předpokládá, že toužíš všechny poznat. Jen jsem nechtěla být drzá." Harry kývl. „Děkuji, ale nemáš představu, jaké úrovně dosáhla drzost všude kolem nás..." usmál se, přičemž si vzpomněl na všechny dívky, které ho pozvali na ceilidh. Ruth se od něj neodvrátila, byla velice přímá osoba. „No, už bych měla jít, potřebuji před večeří ještě něco nastudovat. Moje máma mi soví poštou poslala další lekci hebrejštiny, doufám, že toto léto konečně zvládnu svůj mitzvah..." Hermiona se na ni zadívala. „Vážně?" vzdychla. „Jsem dva roky pozadu, protože od té doby, co jsem přišla do Bradavic, to dělám dálkově. Moje máma s tátou jsou oba rabíni. Ani si dokonce nebyli jistí, jestli mě mají poslat do Bradavic, když mi přišel dopis. Ale nakonec se to máma rozhodla vzít filozoficky. Řekla, že mám dar a bylo by nestydaté ho Bohu hodit zpátky do tváře. Důležité je, co se svým darem uděláte. A teď jsem jediná ve Starodávných Runách, která dokáže napsat nebo číst hebrejská a aramejská kouzla, takže jsem o krok před ostatními." Hermiona vypadala závistivě. Najednou Harryho svým syčením vyrušila Sandy, poslouchal, přemýšlel…znovu ne.... Nikdo kromě Hermiony se nezdál, že by si Sandyina syčení všiml. Zřejmě jí věnovala zvláštní pozornost a poslouchala ten zvuk, teď když věděla, že Sandy má Vidění. Tázavě pokrčila obočí, ale on zavrtěl hlavou, nebyl vhodný čas, aby něco říkal. Ne, že by jí o tomhle chtěl vyprávět. „Já nezvládnu ani islandské runy, táta odtamtud pochází," řekla Annika rezignovaně. „Myslím, že to je psychologické," řekla jí Ruth, přičemž Harrymu zněla jako Hermiona. „Se svým tátou nevycházíš a proto nemáš zájem se dozvědět o jeho dědictví." „Hmm… to bych chtěla vidět, jak bys vycházela s tím svým, kdyby tě osedlal příjmením jako je 'Olafsdottir?'" Hermiona se usmála, Harry ji slyšel si stěžovat na své křestní jméno alespoň stokrát. Ruth vstala k odchodu a Annika se Zoey ji následovaly. Všechny znovu Ginny popřály všechno nejlepší a společně zamířily do hradu. Annika před odchodem Harrymu plaše zamávala. Napadlo ho, že tvoří docela semknutou skupinku, do které musí být pro Ginny opravdu těžké proniknout. Ale potom si uvědomil, že je zvyklá spíš na kluky. Se šesti bratry se ve skutečnosti nikdy nemohla naučit, jak vycházet s dívkami. V prvním ročníku musela být opravdu osamělá. Trávila svůj čas dopisováním s Tomem Raddlem v jeho deníku, což jí s ostatními spolubydlícími moc nespojovalo. Pořád se jí nepodařilo dostat se do jejich světa, Harry si vzpomněl, že kolikrát tento kroužek viděl odtržený od ostatních, společně se bavily a smály, zatímco Ginny seděla někdo v koutku s knihou. Není divu, že je nejlepší v ročníku, pomyslel si. Nevyrušuje ji žádný společenský život. To je zřejmě i důvod, proč se dala dohromady s Malfoyem, došlo mu. Dva izolovaní, osamělí lidé... Harry dojedl svůj dort a vzhlédl právě včas, aby viděl, jak Ginny tajně zamířila za Hagridův srub. Zbytek lidí u stolu živě konverzoval, pojídal dort a pil čaj, zatímco vymýšlel pošetilá jména pro Fredovy a Georgeovy výtvory. Kromě Harryho si nikdo nevšiml, že se oslavenkyně tajně vypařila. Samozřejmě, díky Sandy to očekával. Když už byla pryč několik minut, Harry se taky zvedl a zamířil ke dveřím srubu. Hermiona se bavila s Nevillem o tom, jaké to je změnit se v kachnu. Harry ho napadlo, že ho možná viděla Parvati, ale když zamrkal, zdálo se, že se jen smála něčemu co řekl Fred a Ron položil paži kolem jejího křesla. Zatímco na ni Neville mluvil, Hermiona se na Parvati dívala nějak zvláštně, nebylo v tom nepřátelství, hloubal Harry, ale...alespoň si nevšímá toho co dělám, rozhodl. Vklouzl do srubu. Rozhlédl se po podivně prázdné místnosti, bez velkého stolu se zdála být docela prostorná. Pak zaslechl hlasy a opatrně se přemístil k protější zdi. Jedno z oken vedle zadních dveří bylo nepatrně otevřené, ačkoliv hrubá, špinavá záclona pořád sklo zakrývala. Harry ty hlasy rozeznal, pomalu ji nadzvedl, vyhlédl skrz špinavé sklo ven a uviděl přesně to, co očekával: Ginny byla za Hagridovým srubem s Draco Malfoyem. Beran a drak. Tentokrát nemusel hádat, co tím Sandy myslela. Objímali se a Ginny se na něj usmívala. „Tohle bylo neverbální poděkování," řekla. Harry se ušklíbl, musela myslet polibek. Rozhodně nelitoval, že o něj přišel. Z dnešního pohledu by raději viděla mámu, líbající Snapea. „A teď verbální poděkování: Je překrásná a báječná a já moc moc děkuji." Malfoy se jí pokaždé, když je Harry viděl spolu, zdál pohlcen čím dál tím víc. Jeho šedé oči si ji neustále prohlížely, nenasytně si ji ukládal do paměti, jakoby se pokoušel zapamatovat si každou pihu, každý nepatrný rys nebo zachvění řas. Znovu se k ní sklonil a přisál se k jejím rtům, které nalezl přístupné a připravené, vpíjel se do nich, zatímco mu zajela prsty do jemných vlasů. Harry se odvrátil, potom se na ně znovu podíval. Co to Malfoy provádí s rukama? Harry cítil, jak jím projel záchvěv vzteku, když Malfoy zvedl levou ruku a cílevědomě ji umístil na její pravé prso. Jen ji tam položil, nehýbal s ní. Aniž by Ginny přerušila polibek, jednoduše vytáhla jednu ruku z jeho vlasů, chytla ho za levačku a přemístila ji zpátky na svůj pas. Ale Malfoy se nenechal zastrašit, místo na ňadro teď stejnou ruku posunul o něco níž a položil jí ji na zadek. Znovu sáhla po jeho zápěstí a přemístila mu ruku na poněkud neutrálnější území.

Přerušil polibek a přitiskl jí rty na krk, když zaklonila hlavu, aby mu umožnila lepší přístup. Harry cítil, jak se mu zrychluje pulz. Malfoy se posouval čím dál níž a najednou jí začal rozepínat hábit, který pak dopadl na zem. Jeho prsty odvážně přejely po knoflíčcích její halenky. Náhle se vzpamatovala, odstrčila ho pryč a otočila se ke srubu, aby se zase zapnula. Harry zahlédl záblesk jednoduché bílé podprsenky s malým růžovým poupátkem umístěným v údolí mezi košíčky. Ale byl to je záblesk, instinktivně se rychle sehnul dolů pod okno, když se obrátila čelem k němu. Slyšel, že na Malfoye mluví, a tak se odvážil znovu vyhlédnout z okna a nepatrně odhrnout záclonu. „Draco, o těch rukou jsme už mluvili..." Malfoy ji znovu vzal do náruče, aniž by na její výtku jakkoliv zareagoval. Znovu přesunul své rty na krk a ona ze sebe vydala bublavý zvuk. Chytila se ho za ramena, jakoby se nemohla udržet na nohou. Podařilo se mu rozepnout jeden knoflíček a posunout ústa ještě o něco níž a jedna z jejích dlaní klouzala dolů po jeho hrudi až k pasu. Harry sáhl po hůlce, cítil, jak se kolem ní jeho prsty křečovitě sevřely. Pokud Malfoy udělá něco co nebude chtít a jí se nepodaří ho zvládnout, Harry chtěl být připravený. Věděl, že by se na to neměl dívat, ale zároveň cítil, že musí, nemohl riskovat, že se octne v nebezpečí. Malfoy rozepnul knoflíky na vlastním hábitu a pak se sesunuli k zemi. Opět přemístil rty na její krk, pak na její rty a jak polibek pokračoval, ruka, kterou měla kolem jeho pasu sjela ještě níž na jeho stehno, pak níž ke koleni a zpátky. Harry měl pocit, že nemůže dýchat. Mohl vidět, jak její ruka Malfoye znervózňuje. Zase se zaměřil na krk, na jeden bod, zatímco ona pokračovala v hlazení jeho nohy a přiváděla ho …stejně jako Harryho… k šílenství. Tohle pokračovalo několik minut, když se Malfoy odtáhl od jejího krku, bylo vidět že se jí na něm udělala modřina, která bohužel vypadala přesně na to, čím byla způsobená. Znovu jí rozepínal blůzu, vsunul pod ní ruce, pomalu přesouval rty... Harry sklopil oči. Pokoušel se myslet na něco jiného. Myslel na článek v Denním Věštci, který se objevil po explozi u Tří košťat. Byla u něj jeho stará fotografie z Poháru Tří kouzelníků. Byl malý, vypadal bledý a vystrašený. Připadalo mu to jako výsměch, článek tvrdil, že Harry Potter zatkl Smrtijeda, společně s penzionovaným Bystrozorem Pošukem Moodym. Bezmocně vypadající malý chlapec a stařec. Jak hrozní ti Smrtijedi museli být, když se jim je podařilo zatknout? To byl závěr. Žádná zmínka o Voldemortově návratu, vypadalo to skoro, jakoby tito Smrtijedi udělali žertík a nechali se chytit. nebyl tu žádný obrázek kouřící rozvaliny, ačkoliv tu byla poznámka o madam Rosmertě s jejím tvrzením, že to všechno zorganizoval Sirius Black - ti chycení byly pouze jeho figurkami. Skvělé, přemýšlel Harry. Siriuse obviňují z další věci, kterou neudělal. Když se po ceilidhu vrátili do Bradavic, tak si spolu krátce promluvili. Byli právě tady, u Hagridova srubu, když se Sirius znovu proměnil do lidské podoby. Kvůli tomu, že Mnoholičný lektvar vyprchal, bude se teď muset zase nějakou chvíli Prasinkám vyhýbat, stejně jako doufat, že se nikdo nebude vyptávat Iana Lucase. Lidé v kouzelnickém světě věděli, že je to jeho bratranec. Mohl by se dostat do potíží, kdyby se ukázalo že napomáhal a je ve spojení s uprchlíkem. Tohle je pěkně nechutné, hloubal Harry. Jediná dobrá věc je, že až Voldemort svolá svoje Smrtijedy, budou mu dva chybět. To už něco znamenalo. Neodvažoval se znovu vyhlédnout z okna, slyšel jak oba sténají a vzdychají. Co má dělat? lámal si hlavu, Zdálo se, že ho nechá pokračovat. Měl by jít. Rozhodla se to udělat, rozhodla se dát se jeho nepříteli. Vzal do dlaně baziliščí amulet a pevně ho sevřel. Měl náhlou potřebu ho strhnout z krku a hodit do krbu. Ale nějak, v okamžiku, když se ho dotkl, ucítil jak se uklidňuje. Musím jí věřit, přesvědčoval se. Zvedl oči ke špinavému oknu a zase nadzvedl záclonu. Zdálo se, že se ho pokouší od sebe odstrčit, hlavu měl mezi jejími ňadry, ale když se jí ho podařilo částečně odtáhnout, Harry si všiml, že má pořád podprsenku a ve výstřihu na hrudi další modřinu. Podruhé si zapnula knoflíčky. „Já..my…musíme přestat. Tohle je až moc…" „Poslyš, je mi to líto Ginny, já jen, že…že to jsou tvoje patnácté narozeniny." Zírala na něj s otevřenou pusou a oblékla si svůj bradavický hábit. „A ty si myslíš, že můj malý narozeninový dárek pro tebe bude, že se s tebou vyspím?" Harrymu připadalo, že to je přesně to, co si Malfoy myslel. Otvírá a zavírá pusu, jako nějaká pěkně pitomá ryba, napadlo ho. Ginny se sehnula a pak po něm hodila jeho hábit. „Jen proto, že je mi patnáct, neznamená, že jsem na tohle připravená, Draco." „To říkáš ty," odporoval jí argumentativním tónem, který Harry tak dobře znal. „Ale tvoje tělo říká něco úplně jiného." „Takže co? To znamená, že moc dobře víš, jak to udělat, aby s tebou souhlasilo. Pořád se řídím svým mozkem. A ten na to prostě ještě není připravený. Dobře vím, že klučičí mozek je v kalhotách…" „Hej!" „Ale no tak. Mám šest bratrů. A nejsem hluchá. Ty věci co slýchám doma! Víš, že někteří mudlové nepotřebují žádné paměťové kouzlo, když uvidí magii jen proto, že si prostě namluví, že se jim to zdálo? No, tak mí bratři si zřejmě myslí, že jsem jako oni, když se baví o těchto věcech, jaké to je být kluk, o sexu a o tom všem. Slyším všechno. Pamatuji si to a ukládám. Měl bys slyšet jednoho z nich, když mluvil o koulích...teď už nevím, který z nich to byl..." „Ginny!" Draco Malfoy zněl skutečně zděšeně Weasleyovic chlapci. Po pravdě, Harry byla taky pěkně vedle. Zajímalo ho, jestli to nebyl Ron... „Och Draco! Ty to vážně nechápeš, že? Já nejsem prudérní, jen prostě nejsem na sex duševně připravená." Malfoy se na ni zašklebil. Harry to udělal taky, zrovna ho nenadchlo, když slyšel jako mluví o věcech, které se týkají kluků a o nichž doufají, že holky nic neví. Pomyslel si, že z Malfoye se stane pěkný stín, zatímco na ni bude čekat. „Takže," ozval se Malfoy roztřeseným hlasem. „Kdy si myslíš, že budeš připravená?" Zírala na něj. „Jak to mám vědět? Je mi teprve patnáct. Vím, že podle starého zvyku to znamená velký zlom, rodiče dívky vystrojí velkou slavnost a pozvou kouzelníky, kteří mají zájem se s ní oženit, některé dívky se vdají ještě ve škole a prázdniny pak místo s rodiči tráví se svým manželem. Ale to je hrozně dávno, už to nikdo nedělá. Jen proto, že je mi patnáct ještě neznamená, že se budu držet nějakého řádu jako nějaký zatracený vlak! Možná to byl špatný nápad, možná jsem ještě moc mladá na vztah, jako je tenhle. Jen tě otravuju..." Oba, Malfoy i Harry pocítili paniku. Pokud ona a Malfoy nebudou dohromady, co se stane s plánem uvěznění Luciuse Malfoye v Azkabanu? Nicméně Malfoy panikařil z jiného důvodu. „Ne, Ginny! To je moje chyba. Neměl jsem na tebe tak naléhat." Harry byl šokovaný, když uslyšel, že bere vinu na sebe. Pak zažil další, když uslyšel svoje vlastní jméno. „Nicméně se musím zeptat, jestli to nemá něco společného s Potterem?" Obrátila oči v sloup a bezmocně rozhodila ruce. "Ne! Tohle s Harrym nemá nic společného! To je o mě! Prostě nejsem připravená!" Malfoy pevně stiskl rty a zamumlal omluvu. Políbil ji, stejně jako tenkrát poprvé v učebně Lektvarů. Potom, bez dalšího slova se otočil a zamířil do Zakázaného lesa, Harry ho sledoval jak došel až k jeho okraji a pak v něm zmizel. Najednou mu došlo, že Ginny se zřejmě vrátí do srubu. Přeběhl místnost a už měl ruku na

klice, když se objevila u zadních dveří a konsternovaně se zastavila, když ho uviděla. „Ach, ahoj! Tak tady jsi, Ginny. Zrovna jsem se chystal po tobě rozhlédnout." Vypadala nedůvěřivě, ale neodporovala mu. „Chtěla jsem si jen chvíli sama posedět. Ráda se dívám na les." Stála od něj jen stopu a on se nedokázal ovládnout, aby jí na tvář nepřitiskl svoje rty, byl to jen krátký dotek. „Všechno nejlepší k narozeninám, Ginny," řekl tiše. Dívala se na něj s rozšířenýma očima. „Měli bychom se vrátit," ozvala se roztřeseně. Přikývl a otevřel dveře. Když se vrátili k velkému stolu seděli tu s Hagridem jen Ron, Parvati, Neville a Hermiona. Všichni ostatní už odešli, byl skoro čas večeře, ale slunce ještě nezapadlo. Dny se znovu začaly prodlužovat, letěly vstříc létu a konci školního roku. Náhle se zdálo, že pátý rok uběhl nějak rychle. Harry cítil, že má hlavu přecpanou spoustou informací a zajímalo ho, jestli si na něco vzpomene, až budou skládat zkoušky N.K.Ú. Třeba mu McGonagallová dá z Přeměňování plný počet bodů jen proto, že zvládl svůj zvěromázský trénink. Přál si, aby se právě teď mohl přeměnit a běžet do lesa, Hermiona přelétala zuřivým pohledem mezi ním a Ginny, všimla si modřin na jejím krku. Posadil se vedle ní a zašeptal jí. „Setkala se s NÍM za srubem." Hermiona přikývla, když to uslyšela, ale pořád si ho zvláštně prohlížela. Bezmyšlenkovitě si pohrával s bazilišším amuletem. Zdálo se mu, že koutkem oka zahlédl, že se na okraji lesa dole u jezera vynořila světlovlasá postava, pak obešla vodu, zamířila ke skleníkům a nakonec do hradu. Co když se něco stane a já tam nebudu? lámal si hlavu. Pak se podíval na Ginny, vzpomněl si, že je třetí v Soubojnickém klubu a dokonce ani Malfoy ji neporazil (ačkoliv nebyl moc přesvědčený, že se o to skutečně snažil). Dokáže se o sebe postarat, pokoušel se přesvědčit sám sebe. Nikdy mu nedovolí udělat nic, co by nechtěla. Ovšem otázka, která ho trápila byla: Ale co Ginny chce?

## Závislost a absťák

Vypadalo to, že se život vrací do normálu. Harry každý den vstal, šel běhat s Hermionou, chodil na vyučování, dělal domácí úkoly a odolával Snapeovi, který na veřejnosti pokračoval v jeho ponižování, zatímco mu dával docela dobré známky.

Zúčastnil se Soubojnického klubu a schůze prefektů, s McGonagallovou se setkával jednou týdně. Také organizoval famfrpálové tréninky, ale byl to Ron, kdo přišel se strategiemi na blížící se finální zápas s Havraspárem, který se měl konat v červnu. Harry byl rád, že Cho Changová je v pořádku a brzy bude znovu moci hrát na pozici chytače. Příští zápas byl na konci dubna, kdy Havraspár hrál se Zmijozelem. Doufal, že by mohla s Malfoyem pěkně zamést (ačkoli neměl v úmyslu nechat ji porazit Nebelvír).

Kratiknot si užíval svůj návrat do třídy. Harry se zeptal Brumbála zda našli nějaké stopy, které by vedly k odhalení toho, kdo použil proti-zlodějské kouzlo na dveře třídy - řekl, že nikoliv. Chtěl se zeptat na to samé na co se ptal Snapea, zda svou schopnost překonat bolestivé kletby má od Voldemorta, ale vždycky se zarazil. Měl prostě neblahé tušení, že to je další otázka, na kterou Brumbál zatím nechce odpovídat. Lupin Siriuse od celidhu neopustil. Sirius s ním šel každou noc do práce, nejen když byl Lupin vlkodlak. Lupin si dělal o Siriuse starosti. Bál se, že když bude Sirius sám, mohl by ho někdo z Ministerstva kouzel vystopovat. O sebe strach neměl, on už v kouzelnickém světě ”persona non grata” byl. Byl jen neoficiálním agentem, pracoval pro Brumbála, protože jej o to požádal. Většinu času byl jen vlkodlak, pracující jako hlídač skladiště, aby měl na nájem a jídlo. Vypadalo to, že svět na útok na Westminsterskou stanici zapomněl. Harry měl pocit, že se toho děje příliš mnoho a proto to lidé byli ochotni prostě nechat být. Nemysleli na ty, co neměli na výběr, lidi, kteří při útoku ztratili ty, které milovali, nebo že madam Rosmerta bude muset přestavět Tři košťata (ačkoli ji moc rád neměl, bylo mu jasné, že vesnice by hospodu dost postrádala). Samozřejmě, den po té Brumbál oznámil, že všechny návštěvy Prasinek jsou až do odvolání zrušeny. Harrymu bylo jasné, že se to dalo očekávat – ředitel je už v září varoval, že k tomu může dojít. Harryho zajímalo, jestli to bylo stejné i pro jeho rodiče, když chodili do školy a Voldemort byl na vrcholu moci. Neustálé obavy, čekání na další pohromu, bez vědomí, jestli se vás to osobně dotkne nebo to bude něco, co jen zaznamenáte, protože to nebyla vaše sestra, koho jste ztratili z očí, váš otec, kterého zabili nebo mučili.

První hodinu po celidhu, kdy měli Moodyho, byl profesor nezvykle tichý a zdrženlivý. Když vcházeli do místnosti a sedali si na svá místa, všechny je pozoroval. “Dnes,” začal, “nebudeme dělat žádná kouzla, zaklínadla, obrané strategie nebo obraná kouzla. Co chci dělat dnes, je zjistit, zda Vás to nějak změnilo, vidět zlo tak zblízka?” Pomalu prošel třídou a jeho dřevěná noha na podlaze hlasitě klapala. Zdravým okem si je popořadě prohlížel a jeho kouzelné oko pro jednou vypadalo, že se dívá tím samým směrem. Ron se zdál znepokojený, šrám na tváři se mu hojil dobře, ale stejně tam byla kvůli jeho pihám viditelná velmi jemná linka, kterou nezakryly. Aby to zamaskoval, rozhodl se, že si nechá narůst vousy. Už mu začínal rašit rezavý knírek a bíbr, na který, jak Harry slyšel, si Parvati stěžovala. Očividně s Hermionou na vousy nesdílela stejný názor. “Takže?” vyštěkl Moody a způsobil tak, že leknutím poskočili. “Kdo byl u Tří košťat, když to tam vybuchlo? Já tam byl, ale byl jsem zaneprázdněný sledováním těch zatracených Smrtijedů a pokusy zachránit lidi před zabitím.” Ruce zvedli jen Ron a Parvati. Moody k nim popošel. Seděli spolu, nedaleko okna. Moody si prohlédl Parvati, bylo jí to očividně nepříjemné. “Nevypadáte moc otřeseně,” řekl jí zamítavým tónem. Pak chytil Rona za bradu a natočil mu hlavu, aby si mohl prohlédnout jeho pravou tvář. “Téměř neviditelná jizva. Dobře. Ale jak jste se cítil, když na Vás spadla střecha a Vy jste ležel pod tou sutí? Jak to ovlivní váš postoj vůči černé magii a lidem, kteří ji praktikují?” Ron pohlédl na Parvati a pak na Moodyho. Harry ho pozoroval. Ron opravdu předtím nikdy ničím podobným neprošel. Obětoval se, aby mohli Harry a Hermiona projít přes šachy profesorky McGonagallové, když byli v prvním ročníku, ale byl to Harry, kdo stál tváří v tvář Quirrellovi a oslabil Voldemorta. Ron byl na druhé straně

kamenné zdi v Tajemné komnatě, když Harry našel baziliška a zachránil Ginny. Sirius ho ve své psí podobě zatáhl do Chroptící chýše a on si zlomil nohu, stál tváří v tvář Červíčkovi, ale to byl nemocný, vystrašený Červíček a Ron ho pořád v duchu viděl jako domácí zvířátko, které nechal spát ve své posteli. Do teď nikdy nebyl přítomen žádnému útoku, nikdy se doopravdy nesetkal s Voldemortem nebo se vzpomínkou šestnáctiletého Toma Raddlea, jako Ginny. Ron sklopil hlavu. “Já nevím. Vím, že myslím na některé věci týkající se Smrtijedů intenzivněji než před tím…” řekl tiše. “Co třeba?” promluvil Moody hlasem, jako kdyby vedli soukromý rozhovor. Ron pokrčil rameny. “No, vždycky jsem si myslel, že to jsou zbabělci, kteří se schovávají za moc Vy-víte-koho, v maskách a v pláštích s kápí. Plížení kolem a nechat spadnout budovu na nevinné lidi, se mi zdá jako opravdu zbabělá věc.” “Jste teď více bdělý po tom co se stalo?” Harry si vzpomněl na Skrka a na to, jak říkal: "MUSÍTE BÝT NA POZORU" když se vydával za Moodyho. Ron vypadal podrážděně. “Jak mě mohla v sobotu bdělost zachránit? V hospodě se nic nedělo, Vy jediný jste je viděl, protože máte to oko.” Ron nikdy s Moodym takovým způsobem nemluvil, ale nezdálo se, že by se Moody kvůli tomu urazil. “Přesně. Jak mohla bdělost někoho zachránit? Nikoho bez kouzelného oka, jako je toto.” Krátce se zasmál. “O tomhle je terorismus. Zasáhne lidi momentem překvapení a i když nejste přímo při útoku, psychologické účinky mohou být stejně tak zničující. Jestliže jste členem napadené skupiny, jste neustále pronásledován strachem, že vás někdo napadne. To je skutečný účel těchto útoků po celém světě. Muslimové útočí na Židy, Židi na Muslimy, protestanti na katolíky, katolíci na protestanty, fanatici všech druhů napadají lidi s tmavou pletí nebo nějakým jiným rysem, který nemají rádi. A než se nadějete, jakákoliv osoba, sdílející tento rys, má noční můry, že zrovna ona bude další, ona nebo její milovaní. To je skutečný účinek terorismu. Jméno hovoří za vše - napadne nás našimi vlastními strachy. Bubáci milují oblasti, kde došlo k teroristickému útoku. Schovávají se na skrytých místech a čekají na lidi, kteří odklidí sutiny domu. Lidé v tu chvíli jsou ve velké nevýhodě, těžko se dokážou zasmát, říct ´Ridikulus!´ Tohle je skutečná cena.” Parvati pohlédla na své ruce, které měla na lavici a polkla. “Stále mám noční můry. Jsem znovu pod trámem a volám a volám, ale nikdo mě neslyší…” Ron jí ruku přikryl svojí; vzhlédla a slzy jí začaly stékat po tvářích. “A nevěděla jsem kde jsi,” řekla Ronovi se staženým hrdlem, “nebo jestli jsi v pořádku…” Ron přisunul svou židli blíž k její, dal jí paži kolem ramen a ona si položila hlavu na jeho rameno - zatímco ji držel a hladil ji, otevřeně plakala. Harry se na to nemohl dívat. Podíval se na Hermionu, která měla v obličeji raněný výraz, horší než když viděla, že je Ron v pořádku. Otočila se na Harryho a potřeba v jejích očích byla ohromující. Polkl a pokusil se dívat jinam, ale nemohl.

Když Moody znovu promluvil, nadskočil. “Tentokrát nikdo nezemřel, ani neutržil těžká zranění. Ale teď, když je Voldemort zpátky, je jen otázkou času, než skutečně zasáhne Váš život. Musíte se tomu postavit čelem, až to přijde. Ať už to znamená zranění, smrt nebo přežití, musíte tomu čelit. Která z těchto tří věcí by podle Vás byla nejhorší?” Seamus, který byl v Medovém ráji, když Tři košťata vybuchla, uvolněně pokrčil rameny a řekl: “Zemřít.” Harry měl pocit, že tohle není odpověď, kterou Moody chce a duševně se připravoval na starcův řev: “ŠPATNĚ FINNIGANE!” Ale kupodivu se to nestalo. Moody byl dnes velmi zasmušilý. Zíral na Seamuse celou minutu, zatímco se Seamus vrtěl na svém místě, očekávající nevyhnutelný výkřik opovržení. Ale opovržení bylo tento den velice tiché. “Zemřít,” zamumlal Moody a zavrtěl hlavou. “Žádná představivost…Vy si pravděpodobně myslíte, že umírat je horší než mozkomorův polibek, že ano?” Seamus se začal vrtět ještě víc. “Řekl bych,” Moody popošel, “že být zraněný - v závislosti na druhu zranění - a přežít bez škrábnutí jsou si velice blízko a smrt a umírání je až to poslední. Tak mluvte.” Levandule vypadala naštvaně, kreslila si svým brkem a šklebila se. Vrhla pohled na Rona a Parvati, kteří vypadali, že jsou ve svém vlastním malém světě, Parvati stále plakala, on jí hladil po zádech a něco jí mumlal, oči měl vlhké od neprolitých slz. “A KDE JSTE BYLA VY?” Zakřičel na ní náhle Moody a celá třída nadskočila. Levandule s sebou trhla a zvedla hlavu, její barva se změnila od obvykle béžové do odstínu slonové kosti. “Já…já jsem v sobotu do vesnice nešla,” zašeptala. Moody přikývl. “A teď si pravděpodobně myslíte, že jste přišla o všechnu legraci. Typické. Ale když říkám ´přežít´ myslím tím BÝT tam a vyváznout bez zranění. Jestliže jste zraněni, dobře, jste nuceni přijmout opatření. Musíte se nechat ošetřit nebo…” ukázal na své oko a nohu, “dostat náhradu.” Doklapal zpátky ke stolu. “Ale jestliže jste tam, muž vedle vás umře, druhý je v nemocnici s půlkou mozku a vy jste fyzicky v pořádku, budete se vyrovnávat s vinou za přežití. Proč on umřel, když já ne? Proč bude mít ona po zbytek života jednu paži, když já mám dvě? A samozřejmě velká otázka: Proč jsem naživu?” Naklonil se přes stůl. “Čelíme těžké době. Postavíte se tváří v tvář zlu a budete si muset vybrat stranu. Budete nuceni ze sebe setřást vinu za to, že jste přežili, strach z umírání a zmrzačení a procházet tímto, bude vaší denní rutinou. Nebude to snadné. Ale máte jeden druhého,” řekl, přešel k Ronovi a položil mu ruku na rameno. “To je ta nejdůležitější zbraň, kterou máte. Donutil jsem vás vzájemně se napadnout zaklínadly a kletbami, jistě, ale když to všechno bylo vyřčeno a uděláno, jste stále přátelé, že? Členové stejné koleje, nerozděleni.” Přišel a stoupl si před Harryho. “Ten mladý Kratiknot je neuvěřitelný, že Pottere?” Harry vzhlédl a se staženým hrdlem přikývl. “Lepší koule než mají všichni Smrtijedi dohromady, podle mého skromného názoru.”

Na začátku školního roku by většina z nich byla jeho jazykem šokovaná, ale teď už na jeho poznámky byli zvyklí. Rozhodně se lišil od všech profesorů, které kdy měli, dokonce i od Skrka, když předstíral, že je Moody.”Nebál se sdělit svůj názor a postavit se za někoho, o kom věděl, že byl falešně obviněn. Potřebujeme víc lidí, kteří ukážou podobnou sílu charakteru. Potřebujeme být jednotní a silní. Samozřejmě, že budeme mít ztráty a jizvy. Ale budete tu jeden pro druhého, abyste si pomáhali překonat těžké časy. Nenechte se ochromit, nebo vyhrají. Nejvíc ze všeho, pokračujte v boji s temnotou, která je v každém z Vás, s nutkáním říct: ‘Ach, k čertu s tím. Copak na tom záleží?’” Jeho hlas se ztišil, ale zněl mnohem neústupněji: ”Záleží.” Otočil se, došel na konec třídy a znovu se před ně postavil. Kouzelným okem si postupně každého pozorně prohlédl. Promluvil tak tiše, že ho skoro nebylo slyšet, ale celá místnost to přesto zaznamenala: ”Všechno na tom záleží.”
* * * * *

Nastaly velikonoční prázdniny. Z prvňáčků jich v Bradavicích zůstalo pět: Andy a Amy Donegalovi, Will Kratiknot, Jules Quinn a Gillian Lockleyová. Ginniny spolubydlící zůstaly všechny, Ginny s Ronem odjeli domů. Fred a George zůstali, konečně se přinutili brát nadcházející O.V.C.E. poněkud vážněji. Angelina s Alicí zůstaly ze stejného důvodu; Seamus a Neville plánovali zůstat, stejně jako Colin s Katií. Harry a Hermiona samozřejmě nikam nejeli, ale Parvati s Levandulí ano. Harry zaslechl Rona a Parvati, jak se domlouvají, že se během prázdnin setkají ve Vydrníku sv. Drába. Doufal, že si užijí víc zábavy než v Prasinkách. Harry věděl, že Draco Malfoy taky jede domů a zajímalo ho, jestli se on a Ginny také sejdou ve vesnici blízko Weasleyových. V polovině prázdninového týdne byl Harry vzhůru dlouho do noci a četli si u krbu ve společenské místnosti. Hermiona pracovala na eseji do Lektvarů nedaleko stolu, kde Neville a Seamus hráli třaskavého Petra a George s Fredem spekulovali, jak těžké O.V.C.E. asi budou. Místností se neslo uklidňující mumlání, občas přerušované explozemi, přicházejícími ze směru, kde seděli Seamus a Neville. Pro jednou nebyl Neville dole v podzemí a nepracoval na lektvarech – řekl Harrymu, že si dává týden oddech, že si chce přes prázdniny hlavně odpočinout. Neville pro Seamuse nebyl první volbou pro hru, ale když Dean odjel, prostě si povzdechl a zeptal se jeho. Neville předtím nikdy nehrál (ještě ho nikdo nepožádal) takže po té šanci skočil. Harry si pomyslel, že vypadá zvláštně a ustrašeně. S barvou jeho kůže a očí nebylo něco v pořádku...

Harry nad knížkou usnul, byla to ta, kterou dostal do Rona na vánoce. Když se probral, v místnosti nikdo nebyl. Překontroloval hodinky, byly skoro dvě hodiny ráno. Proč ho alespoň Hermiona neprobudila a neřekla mu ať jde do postele? zajímalo ho. Zeširoka zívl a protáhl se, sebral knihu, která spadla na podlahu a poškodila si hřbet. Harry se nad tím zamračil, to není dobré, pomyslel si. Uslyšel kroky na dívčím schodišti a vzhlédl, do společenské místnosti vešla Hermiona. ”Harry? Ty jsi ještě nešel do postele?” ”Usnul jsem při čtení.” Ukázal jí knížku; přišla blíž a prohlédla si ji – taky se zamračila. ”Poškozený hřbet,” zamumlala. ”To není dobré.” Harry se usmál. Občas měl pocit, že je telepatka. Pohlédl na ni, byla v noční košili a županu a on doufal že není, protože kdyby věděla co se mu zrovna honí hlavou … najednou se na něj usmála a vlezla mu na klín. Hmm, tak tolik k představě, že není telepatka, napadlo Harryho, když sklonila hlavu a vtiskla mu hluboký polibek. Šťastně zabručel, co prázdniny začaly měli mnohem víc příležitostí, ale zatímco byl zbytek školy vzhůru, stále hrozilo nebezpečí, že je někdo přistihne v kompromitující situaci. Pevně ji objal a přitiskl se k ní tak blízko jak jen mohl, cítil, jak mu rukou přejíždí po noze a vzpomněl si na Ginny, která to samé dělala Malfoyovi. Posunul svá ústa o něco níž a ona mu vyšla vstříc, když si rozepnula několik knoflíčků noční košile. Harry zasténal; ústa přemístila někam do vlasů a její dech se změnil, když se posunul ještě o něco níž. ”Harry?” ozvala se tiše. Neodpověděl ji slovy; vyloudil něco jako ”huh?” - jeho pusa byla zaměstnaná něčím jiným. Zdálo se, že jí to vyhovuje, protože pokračovala: ”Víš co mi opravdu chybí? Spát s tebou ve stejné posteli.” Zvedl k ní obličej a pozorně se na ni zadíval, zatímco uvažoval co tím přesně myslela. Polkl a vzpomněl si na Nový rok, co se dělo předtím než je Sirius vyrušil. Vážně by to ještě přežil? Bez toho aby se zcvokl? Srdce mu bolestivě tlouklo v hrudi. ”To…to by bylo skvělé. Až na to, že tu tentokrát nejsme sami. Nahoře spí Neville se Seamusem.” Ostýchavě se na něj usmála a pohladila ho po tváři. ”Ale já mám svou ložnici celou pro sebe...” Na to Harry nepomyslel. Srdce se mu rozbušilo ještě rychleji. V uších mu hučelo. Polkl. ”Ale…co když mě někdo ráno od tebe uvidí odcházet?” Pokrčila rameny. ”Běž k sobě do pokoje a vezmi si s sebou neviditelný plášť..” No jistě! napadlo ho; jeho mozek byl poněkud přetížený. Jak to, že ona je tak klidná? Ledaže by…skutečně vedle něho chtěla jenom spát. Tak to zřejmě bude. Přesně to řekla. To je to co chce, prostě se pohodlně přitulit. Harry měl pocit, že by měl mít námitky, vzhledem k tomu, že by bylo rozumnější, kdyby spal ve své posteli. Nechtělo se mu strávit další bezesnou noc (ačkoliv tu nebyla žádná záruka, že se mu to ve vlastní posteli nestane). Ale nemohl se přinutit, aby ji odmítl. Se staženým hrdlem přikývl. ”Za pár minut k tobě přijdu.” Usmála se a políbila ho na tvář, potom se postavila a zapnula si noční košili. Bez ohlédnutí vystoupala po schodech do dívčí ložnice. Harry si chvilku pohrával s myšlenkou, že by mohl prostě utéct; vyběhnout portrétovým otvorem, dolů po schodech, ven z hradu, změnit se ve Zlatého Griffina a vzlétnout do oblak, proletět se nad jezerem a lesem… Místo toho na roztřesených nohách zamířil do ložnice a vysvlékl se - nechal si na sobě pouze spodní prádlo, přehodil přes sebe župan a s pláštěm pod paží bosky sešel schody do společenské místnosti. Předtím, než se obrátil k dívčímu schodišti, něco ho napadlo. Vyhrnul si rukáv a přidržel si Sandy před obličejem, aby s ní mohl promluvit. ”Sandy?” ”Ano, Harry Pottere?” ”Dnes v noci se mnou spát nebudeš. Neboj se, bude ti teplo – nechám tě tady u krbu.” ”Proč?” ”No…raději bych to nevysvětloval. Nevadí ti to?” ”Jsem jen zvědavá proč.” ”Promiň, Sandy.” Položil ji na krbovou předložku. Kdyby to neudělal…ale vytlačil to z mysli. Nějak to, že nechal Sandy tady, se všechno zdálo předem promyšlené, jako vražda. Znovu polkl, postavil se, oblékl si neviditelný plášť a zamířil k dívčím ložnicím. Když přišel ke dveřím pokoje patřícímu dívkám pátého ročníku, došlo mu, že tu vlastně nikdy předtím nebyl. Opatrně je otevřel. Hermiona zhasla svíčky, ale místnost osvětloval měsíc, který byl skoro v úplňku. Sundal si plášť i župan. Posadil se na okraj rozházené postele, ostatní byly pěkně ustlané a vypadaly opuštěně. Nikdy v celém životě se necítil tak nervózní. Kde je Hermiona?

Dveře se otevřely a ona vešla; předpokládal, že byla v koupelně. Otočila se a zvedla hůlku, přičemž řekla něco, čemu Harry nerozuměl a zamávala jí směrem ke dveřím. Zamykací kouzlo, došlo Harrymu. Odložila hůlku a otočila se, pořád stála u dveří, jakoby byla taky trochu nervózní. Pak se jí na tváři objevil rozhodný výraz a Harry se usmál – tohle byla ta Hermiona, kterou znal. Vrátila mu úsměv, pořád očividně nervózní. Možná by se neměli vystavovat tomu tlaku, možná by si prostě měli lehnout a spát, možná… Hermiona si rozepnula župan a nechala ho rozevřený, byl tou jedinou věcí co měla na sobě a Harry překvapeně zalapal po dechu. Nemohl uvěřit jak byla krásná. Myšlenka na spaní ho rychle opustila. Od doby, kdy Dudley poprvé zvedl fotografii, kterou mu poslala si ji mnohokrát pokusil představit. V duchu ji svlékal z bikin a zajímalo ho… ale tohle bylo jiné. Tohle byla skutečnost. Ona byla skutečná. Stála před ním s očekáváním, skoro se zdálo, že se rozbrečí, když něco neudělá a ta myšlenka ho donutila rychle překonat vzdálenost

mezi nimi a vzít ji do náruče, spojit jejich ústa, sundat župan a pevně ji k sobě přivinout. Ruce se jí třásly, když prsty zahákla za gumu jeho boxerek a stáhla je dolů. Odtáhl rty a přitiskl jí je na krk, když na sobě ucítil chladný vzduch a spodní prádlo mu přistálo u nohou. Odkopl ho pryč a poněkud povolil sevření, ale jen proto, aby ji mohl prozkoumat rukama a zmapovat každý centimetr. Ruce následovaly rty, až prudce zaklonila hlavu a z hrdla jí začaly unikat podle jeho názoru ty nejbáječnější zvuky, její ruce mu bloudily po zádech. Zdálo se, že tak stojí dlouho, ruce a ústa toulající se po celém těle, zrychlený puls, pot perlící se na žhavé kůži jen proto, aby mohl být v zápětí olíznut. Pak na něj Hermiona pohlédla s doširoka rozevřenýma očima. "Harry," zašeptala. "Chci, aby sis sundal ještě něco." Vrhl na ní pokřivený úsměv. "Promiň, mělo mi to dojít," řekl, zatímco si sundával brýle a položil je na noční stolek. Vracel se k ní, když se ozvala: "Ne. To jsem nemyslela. Harry…sundej si toho baziliška." Zarazil se a pohlédl na amulet, který se mu houpal na prsou, potom zpátky na ni. Kadeře měla rozcuchané, tělo pokryté měsíčním svitem, vypadala báječně. Polkl. Věděl, že i když před ním stojí takhle a on je naprosto bezbranný, pořád si nebyla jistá, že ji chce, právě ji. Harry si přehodil řetízek přes hlavu a záměrně ho umístil na stolek hned vedle brýlí, pak k ní natáhl ruku. Pomalu k němu přišla a pevně ho objala. Zdálo se to správné. Harry byl rád, že čekali tak dlouho. Ale i když se dotýkali a líbali, jejich puls se neustále zrychloval, Harryho něco zaráželo. Jak to, že to vydrželi? Proč to neudělali už dřív, nestrhali ze sebe oblečení a nevrhli se na sebe někde na chodbě, v učebně nebo ve Velké síni? Jak se jim podařilo udržet si tak dlouho sebekontrolu? Zdálo se, že se čas zastavil. Harry cítil, že ho nikdy neunaví zkoumat rukama její tělo, hrát na ni jako na hudební nástroj, stejně jako že se nikdy nenabaží Hermioniných dotyků… Po chvíli Hermiona zvrátila hlavu a vyklenula záda, vzhlédl k ní a znovu se zmocnil jejích úst; její dech byl jako peklo a vzdechy árií touhy. Roztřeseně se na něj snažila zaostřit a pokoušela se chytit dech. "Ach, Harry," zašeptala. "To bylo…chci říct..moje hlava… " Usmál se, chtěl ji víc než kdy dřív. "Ještě jsme neskončili," řekl tiše a políbil ji na tvář. Pomalu přikývla. "Já vím. Jen jsem chtěla říct…moje hlava… explodovala…" lapala po vzduchu. "V tom dobrém slova smyslu, doufám?" Zazubila se. "To je slabé slovo," stihla říct předtím než si k sobě znovu přitáhla jeho ústa. Potom polibek přerušila a zadívala se na něj. "Víš, znělo to, jako bys to už předtím někdy dělal," ozvala se prohnaně. "Nechtěl bys mi něco říct?" Teď byla řada na něm, aby zapojil svou mazanost. "Není co. Až na to, že…" "Co?" "Už jsem to s tebou předtím dělal. V duchu. Asi jenom milionkrát..." "Och, jenom tolikrát? Myslela jsem, že pubertální kluci na to myslí nepřetržitě..." "A pubertální holky ne?" Její oči byly zastřené touhou, když rukou sjela dolů a jemně kolem něho ovinula prsty, čímž z něj vyloudila vzdech." Asi jenom milionkrát..." Znovu ji políbil a pak rty přesunul na krk. Pomalu se kolem něj začala ovíjet, její ruce, nohy, kolena, přitiskla se k němu a konečně ho pustila dovnitř. Oči se mu rozšířily. Nikdy se necítil tak zranitelný a zároveň v bezpečí, tak chráněný, tak obklopený. Harry se v duch vrátil na Vánoční ples, k té krásné dívce s Viktorem Krumem, kdy ji poprvé opravdu spatřil, uviděl, že to je Hermiona. Došlo mu, že až do té chvíle o ní jako o krásce neuvažoval. A její polibek koncem roku na nádraží předtím než se rozdělili... Rozhodně nebyla pod žádnou kletbou. Rona nepolíbila. Hlavou mu proběhly další představy, Hermiona běžící parkem v Surrey, Hermiona pracující s ním na zahradě v Zobí ulici, špinavé šmouhy na tvářích, pot stékající jí po krku dolů, až tam… Harry ji chtěl minulé léto, chtěl ji celý rok a teď byli konečně spolu, opravdu spolu a zdálo se, jako by to tak měl být vždycky, i když ji neviděl – tedy doopravdy neviděl celé čtyři roky. Čas ztratil svůj význam. Nakonec začal křičet, pak vyhledal její rty, zatímco se jí tělo rozklepalo, o okamžik později zasténala a on se na ni zhroutil, polibky jí pokrýval ramena, krk, ušní lalůček, čelist...bylo to jako protipól kletby Cruciatus. Už věděl jaké to je cítit bolest, teď každá buňka jeho bytí poznala i opačný efekt. Hermioniny rty se mu přitiskly na rameno. Zvedl se, aby si ji prohlédl, potom se posunul a lehl si vedle ní, zatímco ji stále pozoroval a hladil ji po tváři. Úplně zářila. Harry byl šťastnější než si kdy pamatoval, měl pocit, že se nikdy nepřestane usmívat. "Co tvoje hlava?" zeptal se rozpustile. "Vznáší se někde nad Zakázaným lesem," odpověděla tiše, potom se nahlas rozesmála. Byl to skutečný smích, ne hihňání nebo chichotání. Směje se jako žena, napadlo ho, ne jako dívka. Byl to báječný a hrdelní smích, který ho nutil chtít ji stále znovu a znovu. "Jsi tak krásná," zašeptal. Překvapilo ho, když se zamračila. "Harry, nemusíš to říkat jenom proto, že jsme…" "Hermiono, přestaň. Jsi. A tečka. Pokud se se mnou hodláš o tom dohadovat, tak už to nikdy dělat nebudeme," škádlil ji. Jasná lež. Usmála se. "To už mi hrozíš frustrací? Dal jsi mi ochutnat Harryho Pottera a pak mi to vezmeš?" Teď byla řada na ní, aby vypadala škodolibě. "Měla jsem za to, že to jsou ženy, které používají sex jak zbraň." Rozesmál se. "Žádné výhružky. Žádné hry. Jen dva hrozně šťastní lidé, kteří se cítí naprosto báječně." "To bez debaty," souhlasila, přejela mu dlaní po břiše a přehodila přes něj nohu. Díval se na ni, jak zavírá oči, mírumilovný výraz na tváři a cítil, že ty jeho se taky zavírají, i když si byl naléhavě vědom každé částečky těla, která s ní byla v kontaktu. Přemýšlel jak báječné to bylo, ohromující a skvělé.

* * * * *

Harry se probudil skoro za svítání. Bledé světlo mu umožnilo vidět, kde leží jeho boxerky a župan. Opatrně se vymanil a oblékl se, nakonec si znovu nasadil bazilišší amulet. Zvedl neviditelný plášť a posadil se na kraj postele, zatímco pozoroval její spánek. Už se na ni díval dřív, ale tohle bylo jiné. Tohle bylo o dost víc než líbání v učebně formulí, pozdě v noci na krbové předložce nebo spaní bok po boku během vánočních prázdnin. Tohle bylo neuvěřitelné. Pohladil ji po ruce a pak s ní jemně zatřásl a zašeptal její jméno. Konečně se zavrtěla, a podívala se na místo kde předtím ležel, pak, jakmile se zorientovala, zjistila, že sedí na kraji postele. Posadila se, zatímco se snažila, aby její oči zůstaly otevřené. Přikrývka jí sklouzla k pasu a Harry zadržel dech. "Hermiono, chystal jsem se ti říct, že musím jít, ale ty mi to zrovna neulehčuješ, když tu takhle sedíš a jsi tak…tak… " Usmála se a pak se naklonila, aby mu dala pusu. "Věřím, že slovo, které hledáš je nahá. Vlastně, chystám si obléct noční košili a konečně se trochu vyspat." Postavila se a přešla k šatníku, Harry polkl a přemohl touhu ze sebe znovu strhat šaty. Když si oblékla dlouhé tričko, posadila se vedle něj a propletla svoje prsty s jeho."Ráda bych řekla uvidíme se v sedm, abychom si zaběhali, ale svoje tělesné cvičení už máme za sebou, nemyslíš?" Harry se zazubil. "Ale nechoď na snídani beze mě, dobře? Chci být s tebou o prázdninách co nejvíc." Stále se usmívajíc ji lehce políbil. "Samozřejmě. Ani by mě nenapadlo jíst bez tebe." Na okamžik se zarazil, aby si urovnal myšlenky. "Hermiono, potřeboval bych se tě zeptat na několik věcí. Šla jsi…šla jsi k Madam Pomfreyové

pro…" "Ano," řekla jednoduše. "Už před dvěma měsíci." "Před dvěma měsíci!"
Nesměle se usmála. "Až do včerejší noci jsem nesebrala odvahu. A i tak jsem byla…docela nervózní. Čekala jsem, že ode mě s křikem utečeš někam do noci...." Pohladil ji po vlasech. "Och, Hermiono...jako by se to někdy stalo." Vzhlédla k němu s lesklýma očima. "Co byla ta druhá věc, na kterou ses mě chtěl zeptat?" Harry si nebyl jistý, jestli by teď o tom měl začínat. Vypadalo to jako nedostatek důvěry. Ale…musel to vědět. "Hermiono…necítíš se jako bys byla…pod nějakým kouzlem, že ne?" zabořila mu ruce do vlasů a přitáhla si ho k dlouhému polibku. Když přestala, podívala se mu do očí. "Jen pod kouzlem Harryho Pottera," řekla pevně. Polkl a zadíval se na ni. "Už jsem se zmínil, že mi ten odchod neulehčuješ?" Zakřenila se. "Dobře. Až na to, že bys vážně měl jít, než se Neville a Seamus vzbudí." "Já vím." Vstal a oblékl si neviditelný plášť. Hermiona sáhla po své hůlce a přešla ke dveřím, aby odstranila zamykací kouzlo, kterým je v noci zajistila. Obezřetně je otevřela a opatrně se rozhlédla. "Pusto. Můžeš jít." Předtím než odešel ji pohladil a pak vyklouzl ze dveří. Hermiona vypískla a pak se zasmála. "Sáhl na mě Neviditelný muž," řekla v legraci. "Jak excentrické." Usmál se i když se to snažil potlačit. Cítil se báječně. Zlehka sešel schody, přičemž se mu chtělo skákat a opatrně zamířil ke chlapecké ložnici. Doufal, že Neville a Seamus budou tvrdě spát a že je nenapadlo kontrolovat jeho postel nebo společenskou místnost. Doufal ve spoustu věcí. Ale oba chlapci tiše oddechovali za zataženými závěsy svých postelí, když vešel do pokoje. Sundal si plášť a opatrně ho složil do kufru, pak si svlékl župan a vklouzl do postele. Když v ní byl sám, zdála se mu až příliš velká a opuštěná. Harry si přitáhl pokrývku až po bradu a znovu si přehrával události prožité noci. Okamžik před tím, než ho přemohl spánek se na jeho tváři objevil široký úsměv.
* * * * *
Harry se znovu vzbudil v osm hodin. Roztáhl závěsy na posteli a uviděl, že Seamus je už oblečený a nachystaný k odchodu. "Ach! dobré ráno Harry. Myslel jsem, že spíš. Byl jsi dole docela dlouho, že?" Harry přikývl. "Usnul jsem u čtení. Ale už jsem toho naspal dost." Vstal a přešel k šatníku. Seamus odešel. Zatímco se oblékal, Harry poslouchal Nevillovo mírumilovné oddechování. Chystala se Ginny rozejít s Malfoyem? zajímalo ho. Měla pocit, že Neville bude méně naléhat? Podle něj to bylo docela možné. Těžko si dokázal Nevilla představit, jak někoho osahává. Vydrž to ještě chvilku, Ginny, myslel si. Do té doby, než se Malfoyův otec dostane do Azkabanu... Jeho myšlenky se od Ginny přesunuly k Hermioně, která byla jen o sedm měsíců starší než Ginny. Ne jen, že byla připravená, celou věc pěkně zorganizovala. A myslela si, že on s křikem uteče do noci! Ale potom si vzpomněl, jak se před ní schovával během vánočních prázdnin. Taky měl trému. Nechal stále ještě oddechujícího Nevilla spát a zamířil do společenské místnosti. Vyzvedl Sandy od krbu. Když ji zvedl řekl jí šťastně, "Dobré ráno, Sandy!" "Dobré ráno, Harry Pottere. Proč jsi mě minulou noc nenechal spát s tebou?" "Víš, Sandy…já jsem strávil noc s Hermionou a tak nějak jsem chtěl, abychom tam byli jen my dva…" "Před tím jsi s ní taky trávil noc, se mnou na své paži. Proč jsi mě tam minulou noc nechtěl?" "To bylo jiné." "Jak jiné?" Zamračil se. "Prostě bylo. Nejsem si jistý, jak bych ti to vysvětlil, jestli by to had vůbec pochopil…" Vzhlédl a na vrcholku schodů uviděl Hermionu, která stejně jako on, měla na hábitu připnutý svůj prefektský odznak a tak zářila, až ho napadlo, že si toho určitě někdo musí všimnout. "Moje uši planou," řekla mu. "Cože? Nemohlas rozumět..." "Ne. Pro mě to je jen syčení. Ale měla jsem pocit, že vím o čem spolu mluvíte." "Nechtěl jsem...tedy...já…" Usmála se na něj a pak se rozesmála naplno. "Netvař se tak provinile, Harry! Dělala jsem si legraci." Vrátil jí úsměv a omotal si Sandy znovu kolem paže. Nikdo si tu záři nemůže poplést, myslel si. Každý hned uvidí... Ale to se nestalo. U snídaně seděli u nebelvírského stolu naproti sobě. Harry se pokoušel nedívat se na ni moc často. S díky zabručel, když mu nabídla ke čtení část svého Denního věštce. Vlastně se mu nechtělo číst, ale pak si všiml, že je tu část, které si předtím nikdy nevšiml, finanční sloupek, který se jmenoval Vaše denní zisky. Přelétl články o nadějných kouzelnických obchodech a těch, které se řítily k bankrotu (jedno z knižních nakladatelství bylo až po krk v červených číslech). Měl bych nechat Siriuse, aby něco z mých peněz investoval, přemýšlel. Rozhodně to bude lepší, než když se jen tak povalují v trezoru. Z nějakého důvodu se mu chtělo proletět se na Kulovém Blesku, ale pak ho napadlo, že Hermioně se asi nebude chtít jen tak sedět a pozorovat ho jak létá. Ale třeba by chtěla letět s ním. Znovu si přehrával jejich společný let, když se pokoušeli oknem uniknout z učebny Formulí. Od té doby létal, aby McGonagallové předvedl, že to už umí. Večer po večeři chodili dolů k okraji Zakázaného lesa a poté co se přeměnil, roztáhl svá křídla a vyletěl do oblak, čím dál tím výš až konečně ucítil jak se mu o břicho otírají vrcholky stromů. Skoro se přeměnil zpátky a zřítil se dolů, když uviděl mýtinu, kde žili obři. Několik minut nad nimi kroužil, zatímco pozoroval jejich pohyb po táboře, uprostřed oheň a několik míst k sezení, sledoval je u vaření a u něčeho co vypadalo jako činění kůží. Harry nechtěl vědět z jakých zvířat ty kůže byly. Nevšimli si ho a on byl za to vděčný, ačkoliv se nemusel znepokojovat – byl příliš vysoko, aby na něj dosáhli. Letěl zpátky k McGonagallové a znovu se proměnil, aniž jí řekl co viděl. Věděl, že učitelé o přítomnosti obrů ví, ale zároveň si připomněl, že jako student by o tom neměl mít ani ponětí. Bylo to skvělé; měl pocit, že to za tu bolest v kostech stojí. Připomnělo mu to okamžik, kdy poprvé letěl na koštěti, jak se ve vzduchu cítil jako doma. Teď věděl proč; byl k tomu zrozen, vznášet se ve vzdušných vírech, opatrně pomocí správného úhlu křídel vyhledávat ten pravý vítr, kroužit nad zemí zatímco se chystá přistát... Po snídani zamířili Harry s Hermionou do vstupní haly. Dost blízko sebe, ale nedotýkali se. Podíval se na ní koutkem oka, všiml si, že se na něj dívá a nedokázal potlačit malý úsměv, který se mu zformoval v koutku úst. Hermiona vypadala jako by se snažila zachovat vážnou tvář. Došel ke dveřím a pak ven, cítil, že ho v těsné blízkosti následuje. Nikdo jiný v dohledu nebyl. Harry vklouzl do křoví blízko dveří, přičemž se vyhnul vysoké křovině, která byla vytvarovaná do podoby Hipogrifa. Zdálo se to příhodné. Během okamžiku u něj byla Hermiona. Přitáhl si ji k sobě a ona mu dala ruce kolem krku, zatímco se líbali jedna její ruka sjížděla čím dál níž a přinutila Harryho zasténat. S úsměvem se od ní odtáhl, ale ona nechala ruku přesně tam kde byla."Slečno Grangerová," řekl škádlivě. "Pokoušíte se zkompromitovat mou poctivost?" "Pozdě," připomněla mu, zatímco ho líbala na krk. "V každém případě, později se pokusím na jistých veřejných místech poněkud ovládat, ale momentálně se snad nemusím namáhat?" Harry jí svůj souhlas dokázal tak, že se k ní nahnul a znovu jí políbil, přičemž nechal svoje ruce putovat po dříve zakázaném území. Asi za minutu se Hermiona vyprostila, aby se nadechla a řekla:

”Ne, že by to nebylo pěkné, ale to budeme trávit celé prázdniny muchlováním a hledáním cesty v křoví? Jsou tu snad mnohem pohodlnější místa kde můžeme...hmm...dělat víc… ” pokrývala jeho krk polibky a nechala své ruce klouzat po jeho těle. ”Vlastně,” ozval se, zatímco se pokoušel nezcvoknout z toho co právě dělala, ”přemýšlel jsem, jestli by ses nechtěla proletět.” Přitiskla se k němu a zdálo se, že to zvažuje. ”Hmm. To by mohl být dobrý nápad. Vážně bych se už měla dostat přes svou fobii, jednoho dne budu schopná se přemisťovat, ale než k tomu dojde, tak bych se opravdu měla víc sžít s koštětem. ” ”No…já jsem nemluvil o koštěti.” Zamračila se a pak vytřeštila oči, když jí došlo co tím myslel. ”Ach, to ne, Harry Pottere! Znovu to neudělám!” ”Hermiono, vždyť to fungovalo...”
”Potom jsi byl pěkně vyčerpaný! Co kdybys to přehnal a změnil se, zatímco bys byl ve výšce sto stop? Zabil by ses! A to ani nemluvím o tvém pasažérovi. Nehledě na to, že máš s sebou Sandy, nebo ne?” ”Letěl jsem už ve výšce dvě stě stop Hermiono a McGonagallová je přesvědčena, že to zvládám. No tak, pojď. Bude legrace. Můžu Sandy někde položit, takže se jí nic nestane.” Hermiona sevřela rty do pevné linky. ”Je mi líto Harry, Já prostě…mohli bychom raději pracovat na tom koštěti?” Povzdechl si a políbil ji na čelo. ”Samozřejmě. Nebudu na tebe tlačit.” Opřela se o jeho hruď a podívala se mu do obličeje. ”Ne,” řekla zamyšleně, ”to nikdy neděláš. To je důvod, proč jsem musela jít a svést tě.” Potom se zasmála tím samým smíchem, který si pamatoval z předešlé noci, dala mu mlaskavou pusu a pak ruku v ruce opustili křoví. Vystoupali do Nebelvírské věže, Harry se chystal vzít si svůj Kulový Blesk a zeptat se Freda nebo George jestli si Hermiona může půjčit jedno z jejich košťat, takže by pak nebyla odkázaná na ty ubohá školní, která škola přechovávala pro ty studenty, co neměli svá vlastní. Ale když vešel do ložnice, uslyšel divný zvuk. Zdálo se, že přichází z Nevillovi postele. Zamračeně přišel blíž a odtáhl závěs, šokovaný tím co uviděl. Neville se celý chvěl a potil, jeho kůže měla zelený nádech a jeho oči byly podivně žluté. Harryho najednou napadlo, že neví, jakou barvu by Nevillovy oči měly mít, ale byl si naprosto jistý, že rozhodně ne žlutou. Měl na sobě bleděmodré pyžamo, které bylo celé propocené, pohled zaměřený přímo nad sebe, pusu doširoka otevřenou v tichém výkřiku, jak se chvěl a potil. Harry zpanikařil, udělal jedinou věc, která ho napadla. Utíkal ke dveřím a zakřičel ze schodů: ”Hermiono!” Vrátil se zpátky k Nevillově posteli, ten se začal prudce zmítat. Zdálo se, že dostal nějaký záchvat. Bál se ho dotknout nebo vydat nějaký zvuk. Cítil se paralyzovaný. Jediné co mohl udělat bylo stát a pozorovat utrpení toho chlapce, kterého znal pět let. Slyšel kroky na schodech a v její hlase rozeznal záchvěv paniky, když vykřikla: ”Harry! Jsi v pořádku?” Samozřejmě, myslela si, že se něco stalo jemu, došlo mu. Ale jakmile se dostala do místnosti a uviděla kde stojí, okamžitě běžela k Nevillovi.”Neville!” vykřikla a klesla na kolena. Ihned mu položila ruku na čelo, potom na krk, aby si ověřila puls. ”Má nepravidelný puls; strašně rychlý, pak poskočí a znovu buší hrozně rychle,” řekla po půl minutě. Harry žasnul nad tím, jak dokázala okamžitě po svém příchodu převzít kontrolu nad situací a dotknout se ho, když jeho to děsilo. Ne kvůli sobě, ale kvůli tomu, že by to mohlo Nevillovi ublížit. Vezmeme ten pohár společně... blesklo mu hlavou... ”Musíme ho dostat na ošetřovnu,” ozvala se naléhavě. Harry přemýšlel. ”Co kdybychom ho omráčili? Mohli bychom ho uvrhnout do…” hledal výraz, kterým by to pojmenoval. ”Stáze? Dobrý nápad. A pak můžeme použít zaklínadlo Mobilicorpus, abychom ho tam dostali.” Přesně to udělali a když se objevili ve společenské místnosti s Nevillovým tělem, každý kdo byl přítomný šokovaně vzhlédl. Alice, která seděla u stolu s Angelinou a připravovala se na O.V.C.E. vstala a okamžitě k nim přiběhla. Dvojčata sedící u ohně a zabývající se stejnou činností taky polekaně vzhlédla. Pokud věděli, byl na nejlepší cestě stát se přítelem jejich sestry. ”Omráčili jsme ho, abychom ho mohli dostat na ošetřovnu,” oznámila všem Hermiona. ”Když jsem přišel do pokoje, vydával divné zvuky, chvěl se, potil a vypadal…vypadal takhle …” řekl ochraptěle Harry, zatímco referoval o jeho nazelenalé barvě a žlutých očích, které měl pořád otevřené. ”Půjdeme s tebou,” rozhodli se George s Fredem a Alice s Angelinou je následovaly. Všech šest eskortovalo Nevillovo tělo na ošetřovnu a Harrymu se ze všech těch událostí začala točit hlava. Je nás tu šest, letělo mu hlavou. Stejný počet lidí, co je třeba k nesení rakve. Neville bude v pořádku, řekl jiný hlas, ozývající se z rozdílné části mozku. Nemysli na nosiče rakví. Zdá se ti, že je v pořádku? odporoval mozek. Harry cítil, že se mu každou chvíli rozskočí hlava. Nebyla to jeho jizva, to nebyl Voldemort. Cítil, že neví jak tohle zvládnout, ze všech lidí právě Neville se stal obětí…obětí…čeho? Co se mu stalo a kdo mu to udělal? Sevřelo se mu hrdlo, nemohl polknout. když se konečně dostali na ošetřovnu, George otevřel dveře a Harry s Hermionou navedli Nevilla dovnitř. Harry utíkal najít madam Pomfreyovou do její kanceláře, ale nebyla tam. Zdálo se mu, že uslyšel zvuk z Lékárny, tak otevřel dveře, aniž by se obtěžoval zaklepat. Namísto madam Pomfreyové, ale Harry našel Snapea, právě sahajícího po nádobě označené Roztlučený Kapradník, který se očividně chystal přidat do bublajícího kotlíku, pod kterým plápolal purpurový oheň. ”Och!” řekl s úlevou, jakmile Snapea zahlédl. ”To jsem rád, že jste to Vy! Pojďte rychle. Jde o Nevilla.” Snape s hlasitým bouchnutím položil nádobu dolů na stůl a než Harry stačil mrknout, prošel kanceláří madam Pomfreyové na ošetřovnu. Hermiona Nevilla přemístila na jednu z postelí a zrušila přenášecí i omračovací kouzlo. Ležel tu tak jako předtím ve své posteli, chvěl se a potil, s bledou zelenou kůží a žlutýma očima. Snape se nad něj naklonil, přitiskl mu ucho na hruď a položil prsty na krční tepnu stejně jako předtím Hermiona. Podíval se Nevillovi do očí, prohlédl si jeho kůži a potom pusu. Měl strašně oteklý jazyk. Bylo překvapující, že se jím neudusil. ”Longbottome!” zařval mu do obličeje, zatímco oběma rukama držel Nevillovu hlavu. Pohlédl mu do očí, lehce se pohybovaly. ”Co vidíte, Longbottome?” zašeptal naléhavě. Neville otevřel pusu a zasípal hlasem, který zněl jako chřestot smrti. ”Štíry. Brouky. Mám je na celém těle. Jsou na zdech...” Najednou se začal dusit a celé tělo zachvátila křeč. Harry zatnul zuby, nemohl takhle Nevilla vidět. Jeho hlas zněl hrozně – ne jako Nevillův. Snape vytáhl svou hůlku a zašeptal, ”Reducio,” zatímco zamával na Nevilovou pusou. Dušení přestalo, ale křeče ne. Snape vzhlédl k Alici, která to pozorovala s rukou přitisknutou na ústech. ”Ví o tom profesorka McGonagallová?” zeptal se jí náhle. Zavrtěla hlavou. Ukázal na Angelinu. ”Vy. Jděte pro ni. Vy…” ukázal na Alici. ”Vy jste primuska…pamatujete si heslo do ředitelovy pracovny?” Přikývla. ”Jděte pro něj. Hned.” Alice a Angelina se otočily a zmizely. Fred s Georgem dosud opodál okouněli, vypadajíc tak vážně, jak je Harry ještě nikdy neviděl. ”A Vy dva!” vyštěkl na ně najednou Snape. ”Udělejte se pro jednou užiteční a zjistěte, kde je ta zatracená Pomfreyová!” ”Já prohledám skleníky,” řekl Fred běžíc ke dveřím. ”Já knihovnu,” zavolal

George přes rameno než zmizel. "Prostě ji najděte!" zakřičel na jejich záda. Hermiona seděla na opačné straně postele než Snape, držíc Nevilla pevně za ruku a mumlala nesmyslná, ale uklidňující slova bezvědomému chlapci. Přestal se zmítat a Snape mu znovu překontroloval puls. Harry viděl jak starostlivě se Snape choval, jak opatrně. Možná byl celou tu dobu k Nevillovi drsný z toho samého důvodu, který uvedl Siriusovi, když se ho ptal na Harryho – aby ho zocelil. Co se stalo? Vrtalo Harrymu hlavou. Co je s ním? "Co je s ním?" zeptal se tiše Harry. Jakmile si to pomyslel, nedokázal to nevyslovit. Snape se na něj nepodíval, pořád sledoval Nevilla. "Absťák. Nejsem si jistý na čem se stal závislý, ale rozhodně je to abstinenční záchvat. Mám několik dohadů, ale pokud nezjistíme co bral…" "Vím, kdo by to mohl vědět," řekl náhle Harry. Snape se otočil a zvedl obočí. "Ginny Weasleyová a Draco Malfoy obvykle společně pracovali v učebně ve stejnou dobu jako Neville. Měli by to vědět." Snape přikývl. "Použijte můj kabinet," řekl a otočil se zpátky k Nevillovi. Harry rychle zamířil ven z místnosti a proběhl chodbou, dolů po mramorových schodech do vstupní haly, přes Velkou síň ke dveřím do tajné chodby, vedoucí ke Snapeově kabinetu. Utíkal, jak nejrychleji to šlo. Aby pomohl kamarádovi v nouzi. Na okamžik zpanikařil, když nemohl najít správný kámen na který se muselo zatlačit. Pak se náhle zeď pod tlakem jeho ramena pohnula a on se protáhl do místnosti. "Incendio!" vykřikl hlasitěji než bylo nutné, když zamířil na ohniště v krbu. Emoce v něm vířily jako rozjetý vlak. Zredukoval plameny, které náhle vyšlehly do nebezpečné výšky, na rozumnou úroveň a třesoucí rukou vhodil do ohniště trochu prášku z nádoby na krbové římse. Plameny zezelenaly a on hlasitě vyhrkl: "Doupě." Po několika okamžicích se objevila tvář paní Weasleyové. "Harry!" zvolala. "Tak ráda tě vidím! Co tvoje prázd…" "Paní Weasleyová! Omlouvám se, že Vás přerušuji, ale musím mluvit s Ginny! Je to naléhavé!" Paní Weasleyová se jeho reakcí zdála zdrcena, vždycky se k ní choval zdvořile. "Samozřejmě," řekla tiše a potom zavolala Ginny. Její hlava zmizela a za okamžik byla nahrazena Ginninou. Vlasy měla stažené do neuspořádaného ohonu. "Harry, co…" "Jde o Nevilla. je na ošetřovně s abstinenčními příznaky. Snape potřebuje vědět, co užíval za lektvar, protože ať to bylo cokoliv, stal se na tom závislý potom přestal a teď…ach, Ginny, vypadá, jako by umíral…" zašeptal. Ginny zbledla. "No," řekla roztřeseně, "vždycky pracoval na těch samých dvouch lektvarech. Jeden se jmenoval nějak jako k… kupříklad…" "Kurážný lektvar?" "Ano, to je ono. Nevím k čemu je. A ten druhý byl nějaký druh paměťového lektvaru. Memo…Mnemotic… nebo tak nějak.." Harrymu náhle bleskla hlavou stránka z učebnice. "Mnemonický lektvar?" "Ano! Přesně ten. Jsem si tím docela jistá. Och, Harry, jak je to zlé? Bude v pořádku?" "Nevím. Potřebuju to říct Snapeovi. Díky Ginny." Její tvář zmizela z plamenů a Harry se chystal oheň uhasit, když ho něco napadlo. Hodil do krbu ještě troch prášku a řekl: "Alastor Moody." Za moment se v plamenech objevila Moodyho znetvořená tvář. "Ano, Pottere?" řekl vlídně, když uviděl kdo ho volá. "Přijďte hned na ošetřovnu pane profesore. Jde o Nevilla Longbottoma." Moody mu neodpověděl. Jeho tvář už zmizela. Věděl, že v takovéto situaci Moody na formalitách netrvá. Dobře, pomyslel si Harry bude tam rychle. Pak ho napadlo jak asi rychle, když si vybavil vzdálenost mezi Moodyho kanceláří a ošetřovnou s ohledem na jeho dřevěnou nohu. No, odhadoval Harry, možná to je ten důvod, proč tak rychle ukončil hovor. Harry uhasil oheň, protáhl se zpátky na chodbu a znovu uzavřel tajný průchod. Najednou mu došlo, že by lidi našel mnohem jednodušeji, kdyby si došel pro svou mapu. Proč na to nepomyslel? Nebo George s Fredem? Všichni byli tak zmatení předešlými událostmi, Harry cítil, jako by neměl žádný mozek a reagoval jen na základě zvířecích instinktů. Vyběhl jedny schody po druhých, až se konečně dostal ke dveřím ošetřovny. Když je otevřel, zjistil, že madam Pomfreyová už dorazila. Vedle ní stáli Brumbál s McGonagallovou. Proklepávala Nevilla, zatímco Snape přihlížel. Hermiona a dvojčata ustoupili ke dveřím do kanceláře, společně s Angelinou a Alicí. Fred Harrymu diskrétně vtiskl do dlaně kousek pergamenu a ten předtím, než ho strčil do kapsy na něj pohlédl. Mapa. Takže je napadlo ji použít. Kývl na Freda. Není divu, že lidé dvojčata považují za chytráky. Těžko můžete vymyslet takové lumpárny bez náležité inteligence. Hermiona se k němu otočila se zmučeným výrazem ve tváři. Zašklebil se, potom přešel k dospělým stojícím kolem Nevillovy postele. "Jsou to dva lektvary," řekl jim. "Kurážný a Mnemonický." Snape zbledl. "Kurážný lektvar je návykový, když se užívá ve velkých dávkách nebo příliš často. A hlavní složka Mnemonického lektvaru je Jinan dvoulaločný, který zabraňuje srážení krve. Obsahuje ještě další protisrážlivé komponenty. A když si ho člověk vezme hodně…" "Tak co?" chtěl Harry vědět. "Jeho krev ztratí veškerou schopnost srážení. Je to horší než hemofilie." "A když se zkombinují?" Otočil se a znovu pohlédl na Nevilla. "To je to, co nevíme." Madam Pomfreyová ustoupila od Nevilla a pokynula Snapeovi, Brumbálovi, McGonagallové a Harrymu, aby ji následovali do její kanceláře. Harry přes rameno pohlédl na ostatní, kteří do jejího gesta nebyli zahrnuti. To, že se k němu chovali jako k dospělému ho lehce znervóznilo, bylo uklidňující být dítětem a nechat starší, moudřejší lidi ať si s krizí poradí. Potom přemýšlel nad tím, co se stalo v noci a co s Hermionou sdíleli. Myslel na Voldemorta a hřbitov, kde byl pohřben Raddle senior... Své dětství nechal nenávratně za sebou. V kanceláři se k nim madam Pomfreyová otočila čelem, vypadala velice pochmurně. "Podle mého názoru má abstinenční záchvat z Kurážného lektvaru. O Mnemonickém lektvaru není známo, že by byl návykový, ačkoliv jak podotknul profesor Snape, může mít katastrofické, dlouhodobé následky. Mou hlavní obavou je, že abstinenční záchvat teprve začal. Tohle je pouze první fáze, ten zelený odstín kůže, žluté oči a halucinace. Jak bude postupovat, nastanou u něj výbuchy násilí následované pláčem, ostrým smíchem a sebevražednými sklony. Potřebujeme ho udržet na uzdě a celou dobu u něj musí někdo zůstat. Mohl by si ublížit a vykrvácet - to je riziko způsobené nesprávným užitím Mnemonického lektvaru. Až k smrti, pokud nebude po ruce někdo, kdo ho spoutá vhodným zaklínadlem. Bylo by mnohem lepší, kdybychom ho převezli do nemocnice svatého Munga…" "Ne!" řekl náhle Snape. Harry na něj překvapeně pohlédl. Nevillovi rodiče tam byli. Kvůli Barty Skrkovi juniorovi, kterého Snape naverboval. Harry si ho pátravě prohlížel. "Měl by být se známými lidmi. Já…já udělám rozvrh pro jeho přátele, kteří u něj budou sedět, stejně jako všechny učitele, co se budou chtít zapojit. Samozřejmě bychom měli informovat jeho babičku." Kývl na McGonagallovou, která se zdála být dotčena, že rozhoduje o studentovi z její koleje, ačkoliv s ním nediskutovala. Brumbál mu pokynul. "Souhlasím. Bude to tak vyhovovat, Poppy?" Dívala se na Brumbála jakoby si přála, aby nebyl ředitel a ona se s ním mohla dohadovat. "V pořádku," prohlásila zdráhavě. Opustili kancelář. Jak Brumbál vysvětloval ostatním, co bude Neville potřebovat, Harry se cítil,

jakoby byl v mlze. Vzpomněl si, jak se ho Neville den před ceilidhem ptal na Eupatorium fistulosum. Teď mu došlo, proč mu název té rostliny byl tak povědomý. Byla hlavní složkou Kurážného lektvaru. Harry byl rád, že si ho vzal jen jednou. Snape ho taky použil, když chodil do školy. Stal se snad na něm závislým a prodělal absťák? Nebo ho, stejně jako on, použil jen jednou? Matně si byl vědom, že se Hermiona s Alicí dobrovolně nabídly, že prodiskutují se všemi studenty, kteří ve škole zůstali na prázdniny, jestli by byli ochotní střídat se u Nevillovy postele. Během tohoto horečného plánování se Harry otočil a znovu pohlédl na Nevilla. Pomalu přešel k jeho posteli a vzal mu ruku do svých dlaní. Byl to divný pocit, byla studená a vlhká. Co kdyby se rozhodl ten lektvar brát dávku po dávce? Tak bych tu teď místo něj ležel já, přemýšlel. "Jsem u tebe, kamaráde," řekl tiše jediné osobě, která ho porazila v Soubojnickém klubu. To bylo pravděpodobně díky tomu lektvaru, došlo mu. Ale vítězství mu neupíral, Neville pravděpodobně už po zbytek života nikdy neprožije okamžik jako byl tenhle, pokud vůbec nějaký zbytek života ještě má... Ne. Polemizoval Harry v duchu se svým mozkem. On bude v pořádku, bude. Musí být... Seděl v křesle, kde předtím byla Hermiona, pořád držel Nevilla za ruku, jakoby skrz to sevření do něj mohl přenést něco ze svého zdraví. Slyšel, že ostatní odešli, madam Pomfreyová odešla do kanceláře a zavřela za sebou dveře. Byl s Nevillem na ošetřovně sám. Aniž by něco řekl všichni věděli, že dobrovolně vzal první hlídku. Seděl, díval se na něj a hlavou mu letěla vzpomínka za vzpomínkou. V jeden okamžik uslyšel, že na něj Sandy něco zasyčela, ale nemohl se na její sdělení soustředit, takže ho překvapilo, když vzhlédl a uviděl v nohách Nevillovy postele stát Moodyho. To bylo to, co mu chtěla říct - Pošuk Moody přichází (ačkoliv ona řekla kyklop s jednou nohou). Pokynul Harrymu. "Jak je na tom, Pottere?" zeptal se hlubokým, zasmušilým hlasem. Harry mu osvětlil oba lektvary, postup abstinenčního záchvatu a výměnu stráží, která bude nezbytná. "Ale Pomfreyová řekla, že se uzdraví?" "Ano. On jen…" Harryho hlas se zadrhl. "To je v pořádku, Pottere. Nemusíte nic vysvětlovat. Došlo mi, že jste to byl Vy, kdo ho našel." Harry přikývl. Moody vydal hluboký povzdech. "Já jsem našel je." Harry na okamžik vypadal zmateně, ale potom mu došlo, co měl Moody na mysli. Nevillovy rodiče. Poté, co byli Bartym Skrkem juniorem a jeho kamarády Smrtijedy mučeni kletbou Cruciatus. "Nakupovali na Příčné ulici vánoční dárky pro svého syna. On byl s nimi. Neměl ani dva. Baculatý, zdravý kujón. Tak šťastný, jak si jen dokážete představit. Když jsem je našel za hospodou na Obrtlé ulici, křičel z plných plic a pokoušel se přinutit svou matku, aby ho vzala do náruče. Chudák Gemma! Jen zírala na oblohu, stejně jako Frank. Vzpomínám si na jejich svatbu...Chodil jsem do školy s Frankovou matkou, Verity. Tenkrát se jmenovala Verity Gillespiová. Verity to, co se stalo Frankovi a Gemmě zlomilo srdce. Gemmu zbožňovala. Brilantní, překrásná... adoptovala by ji, kdyby mohla. Žádné napětí mezi snachou a tchýní!" Moody si povzdechl. "Krásná, dokonalá rodina." Harry se otočil a znovu pohlédl na Nevilla, na jeho neduživou pleť a strašidelné oči. Pokoušel si ho představit jako šťastné batole, ale nedokázal to. "Zrovna jsem je byl navštívit - Franka a Gemmu. V pondělí," pokračoval Moody. "A teď tam bude i jejich syn..." "Ne!" vykřikl Harry stejně vehementně jako Snape. "Bude v pořádku. Musí!" Slzy, které zadržoval, konečně našly svou cestu zpod víček a stékaly mu po tvářích do pusy. Neobtěžoval se je setřít. Křečovitě sevřel Nevillovu ruku a pohledem se zabodl do Moodyho. "Bude v pořádku!" Moody se zamračil. "Vím Pottere, že si to chcete myslet. On je Váš přítel, znáte ho pět let..." "Ale to je právě to," ozval se přiškrceně Harry. "Neznal jsem ho. Nikdo z nás. Seamus a Dean jsou kamarádi, stejně jako Parvati s Levandulí. Pak já, Ron a Hermiona... Neville byl vždycky ten podivný chlapík v pozadí. Teprve loni jsem náhodou zjistil pravdu o jeho rodičích a Brumbál mě požádal, abych o tom nikomu neřekl. Nemyslím si…nemyslím si, že někdo z nás Nevilla skutečně zná." Moody přikývl. "Vždycky tu je někdo jako on. Obrácený do sebe. No, po tom co se stalo mě to nepřekvapuje. Zvlášť, když se tam ukázal ten idiot z Ministerstva..." "Cože?" "Víte, tenkrát to byla velká událost. Frank a Gemma Longbottomovi! Byli jediným bystrozorským manželským párem, který dokázal udržet v rovnováze práci a rodinný život. Dohromady byli báječní. Všichni jsme věděli, že nikdo po kom šli neměl šanci. A pak se tam ukázal ten idiot, Longlegs, Locklegs, Longheart..." "Lockhart? Zlatoslav Lockhart?" "Jo. To je ten parchant. Ministerský specialista na paměťová kouzla. Čerstvě ze školy. Rozhodl, že pokud nezakročí, tak malý Neville, když viděl, jak jeho rodiče mučili, bude mít trauma na zbytek života. Pokoušel jsem se ho zastavit, ale úplně se mi to nepodařilo, ne předtím, než bylo pozdě. Nevím, jaké by to bylo, kdyby ten parchant použil plně kvalifikované kouzlo na ještě ne dvouleté dítě. Pravděpodobně by se mu obě půlky mozku nespojily dohromady. Naštěstí se mi podařilo zařídit, aby za to dostal padáka." Harry na něj nevěřícně zíral. Lockhartovi se skoro podařilo uplatnit paměťové kouzlo na něj a Rona, když byli dole v Tajemné komnatě. Díky bohu za Ronovu zlomenou hůlku, pomyslel si a znovu pohlédl na Nevilla. Takže to bylo vadné Lockhartovo paměťové kouzlo, které Nevilla celou tu dobu omezovalo. A to to konečně vypadalo, že se přes to dostal. Musel užívat obrovské dávky Mnemonického lektvaru, došlo Harrymu. Moody ho poplácal po rameni a řekl: "Jste mu dobrým přítelem, Pottere." Jak se otočil o odchodu, Harry si pomyslel: Ne, nejsem. Ale od teď budu...

* * * * *

Harry si nebyl jistý kdy usnul. Jeho hlava byla na matraci vedle Nevillovy nohy. Neville škubl rukou a praštil ho do obličeje. Trhl sebou a rozhlédl se kolem právě v okamžiku, kdy se dveře ošetřovny otevřely. Jak dlouho spal? zajímalo ho. Překontroloval Nevilla, který vypadal stejně jako předtím. Hermiona přešla k posteli a položila Harrymu ruku na rameno, naklonila se k němu a políbila ho na tvář. "Jdi si odpočinout," řekla tiše. "Teď je řada na mně." Harry se podíval na hodiny, byly dvě. Podíval se oknem, skrz sklo zahlédl větve stromů. Bylo brzké odpoledne. Podíval se na ni a náhle pocítil zdrcující touhu ji políbit, vidět ji nahou... Okamžitě podobné myšlenky potlačil. Jak na to může myslet, když Neville... Harry vstal a nabídl jí své křeslo, postavil se k nohám postele a před tím než se obrátil k odchodu, znovu pohlédl na Nevilla. Ruce se mu třásly, cítil, že má stejně jako Neville abstinenční příznaky. Nějak, ve světle událostí mezi nocí a ránem měl pocit, že už nic nebude stejné jako předtím. Zbytek prázdnin byl jako rozmazaný – sezením u Nevillovy postele nebo sezením ve společenské místnosti se stejně šokovaně vypadajícími lidmi, kteří mluvili jen málo, občas poznamenajíc něco o Nevillovi, "vzpomeň si, když…," což vždycky skončilo tím, že se někdo dal do pláče. Harry seděl u Nevillovy postele v neděli večer předtím, než začal nový semestr, když na ošetřovnu vtrhla Ginny. Přispěchala

k posteli, posadila se naproti Harrymu, vzala do dlaní Nevillovu ruku a zadívala se mu do tváře s polekaným výrazem, který prozrazoval všechen strach, který cítila. Roztřeseně se zeptala na jeho stav, Harry se jí pokusil věcně převyprávět věci, co madam Pomfreyová vysvětlila Hermioně a ta to potom řekla jemu. Hermionu zaujalo, že nebylo potřeba žádné nitrožilní výživy, jídlo prostě bylo opatrně přemístěno do jeho těla a odpad stejnou cestou odstraněn pryč. Když mu to řekla tak se Harry zašklebil, zatímco přemýšlel, kolik věcí bere jako samozřejmost jen proto, že je při vědomí a chodí si tu okolo naprosto funkční. Neville se také polovinu dne vznášel ve vzduchu asi palec nad matrací (vždycky po hodině), aby se zabránilo proleženinám. Ještě se do druhé fáze abstinenčního záchvatu nedostal. Harry z toho měl obavy, bál se Nevilla omezovat a zabránit mu, aby si neublížil. Bude to v pořádku, říkal si neustále. On bude v pořádku. "Vezmu tuhle hlídku," řekla mu Ginny tiše. Držela Nevilla za ruku a pohlédla na Harryho. Navzdory jeho současnému stavu si Harry nemohl pomoci, aby si nepomyslel, že Neville je obrovský šťastlivec. Kývl na ni a vstal k odchodu, aniž by se rozloučil. Přesunula se do křesla, které vyklidil, vzala do dlaní Nevillovu druhou ruku jemně mu odhrnula vlasy z čela.

Začal letní semestr a všem připadalo divné, nemít Nevilla ve třídě s nimi. Spousta učitelů se do hlídek taky zapojila - jednou, když Harry vešel na ošetřovnu tu byla McGonagallová, jindy zase Kratiknot. Hermiona mu řekla, že přistihla profesorku Prýtovou, která tiše plakala, zatímco Nevilla držela za ruku. Snape a Moody se také střídali. Jednoho dne se Harry právě chystal vejít na ošetřovnu, aby Ronovi přinesl domácí úkol do Přeměňování, když kvůli sezení s Nevillem zmeškal hodinu a předtím, než sáhl na kliku, se dveře otevřely a ven vyšel Draco Malfoy. Harry se pokoušel potlačit vlnu vzteku, který ho popadl jakmile ho uviděl, když si vzpomněl jak zacházel s Ginny na jejích narozeninách a na to, že to byl právě on, kdo byl s Nevillem ve třídě a měl si všimnout co se děje. Malfoy se na něj ostražitě zadíval a opatrně za sebou zavřel dveře. Pak Harrymu úsečně pokynul. "Pottere." "Malfoyi." Podíval se na dveře a pak znovu na Harryho. "Jen jsem…byl jsem navštívit Longbottoma. V rozvrhu už nebylo žádné volné místo, ale na druhou stranu si myslím, že bych na něm stejně neměl figurovat. Žádní zmijozelští tam nejsou. Musím dbát na svou reputaci." Harry cítil, že se jeho vztek začíná vymykat kontrole. "Mohl kvůli tobě umřít!" zašeptal ohnivě. Malfoyovi poklesla čelist. "Mně?" "Věděl jsi na jakých lektvarech pracoval..." "Stejně tak Ginny! Ani jeden z nás nevěděl, že je to návykové." "Jen jeden. Ten druhý jednoduše zabrání srážení krve. Pitomé pořezání papírem a může vykrvácet k smrti." "Ach, určitě ne…" Harry ho přirazil ke zdi. "pokud se z toho nedostane…" Malfoy ho odstrčil. "Tak uděláš co?" zařval. "Zabráníš mi v…" pak si uvědomil, že se nacházejí na veřejném místě. Zašeptal: "Zabráníš mi v tom, abych dostal otce do Azkabanu? Zabráníš mu, aby tě vydal Smrtijedům?" Na to Harry neměl odpověď. Zíral na Malfoye. Pokud to vůbec bylo možné, nenáviděl ho mnohem víc než dřív. "Prostě jsem tam seděl," ukázal na ošetřovnu, "vedl civilizovaný rozhovor s Weasleyem, kterého, jak si jistě dobře vzpomínáš, jsem našel po explozi zavaleného v sutinách a pomohl ho vyprostit. Nezačínej s Longbottomem! On je…" ochabl. "Není tak špatný. Přesto, že jde po Ginny. Nikdy bych mu nic podobného nepřál. Myslíš, že si nepřeju, abych věděl, že dělal něco nebezpečného? Myslíš, že bych ho nezastavil?" "Vážně? Copak ty máš o někoho starost? Ginny je patnáct a jediné na co myslíš je dostat ji do postele!' Takhle zacházíš s lidmi na kterých ti záleží?" Malfoy vypadal šokovaně. "To ti řekla ona?" Harry otevřel pusu a pak ji zase zavřel. "Zapomeň na to." Najednou to byl Malfoy, kdo ho přirazil ke zdi a s obličejem blízko jeho promluvil: "Můj vztah s Ginny je jen mezi námi dvěma. Ty o ní se mnou mluvit nebudeš. Ne pokud chceš mého otce..." Harry ho prudce odstrčil, až se zarazil o protější zeď. Bolestivě si třel předloktí. "Přestaň mi vykládat, že zrušíš své plány týkající se tvého otce. Ty ho chceš tam, kde na tebe nebude moct. To je veškerá motivace, kterou potřebuješ." Malfoy na něj vrhl nevraživý pohled. "Možná. Ale hlídej si záda, protože jedna z věcí, kterou ho dostanu do Azkabanu - může být tvoje vražda." S tím se Malfoy otočil a odkráčel chodbou ke schodům, nechaje za sebou vzteklého Harryho. Upustil Ronův domácí úkol. Zvedl ho, zatímco mu v hlavě vířilo, zda-li je Draco Malfoy opravdu schopný dostát své poslední hrozbě...
Potom, za týden po prázdninách, se Neville dostal do druhé fáze. George seděl u něj, když začal kolem sebe mlátit. Než se ho podařilo bezpečně připoutat k posteli, měl George monokla pod okem a z nosu mu tekla krev. Už jedl sám a občas i mluvil, ale obvykle sklouzl do nesrozumitelného mumlání, někdy dokonce klení, po čemž následoval pláč, který se střídal s hysterickým smíchem. Poslední sobotu v měsíci hrál Zmijozel a Havraspár jejich famfrpálové utkání, Zmijozel vyhrál. Harry apaticky pozoroval, jak si Roger Davies a Draco Malfoy na konci utkání znovu potřásli rukama. pokoušel se myslet na Nevilla, ale místo toho si představoval Hermionu, jak jde napříč místností úplně nahá… Koncem víkendu výbuchy vzteku přestaly, ale stejně byl stále připoutaný. Týden na to madam Pomfreyová tyto pouta zrušila a povolila mu krátké procházky s doprovodem. Konečně, o několik dní později oznámila, že se zotavil a z ošetřovny ho propustila. Harry nikdy nezapomene, když se Neville vrátil do společenské místnosti. Pohyboval se pomalu; byl velice hubený a bledý, ale oči byly znovu temně modré. Fred a George ho usadili do křesla, Ginny přišla a posadila se vedle něj na zem se svou kočkou Mackenzie, které teď bylo víc jak šest měsíců, ale stále si uchovávala dětskou náturu, zatímco její tělo začínalo vypadat dospěle. Mackenzie se vyšplhala po křesle do Nevillova klína. Vypadal z toho nervózně, ale nakonec ji opatrně začal hladit. Harry to pozoroval se srdcem v krku. Ve třídě se Neville zdál ostražitější než byl předtím co začal brát Mnemonický lektvar, ale ne tak jako když ho užíval. Harry si uvědomil, že to bylo další tajemství Nevillova soubojového úspěchu – zapamatovat si velké množství málo známých zaklínadel a schopnost rychle myslet (díky lektvaru) když se rozhodoval, které použije jako další. Neville Soubojnický klub opustil. Harry se ho snažil přemluvit, aby to nedělal, ale bez úspěchu. jeho první hodina lektvarů, poté co byl propuštěn z ošetřovny, byla víc než trochu napjatá. Snape nekomentoval ani jeho nepřítomnost ani důvody, které k ní vedly, ale Harry věděl, že jeho přiřazení k Malfoyovi a to, že oba byli umístěni do první lavice, blíž ke Snapeovi, má svoje opodstatnění. Snape na tabuli napsal název lektvaru, na kterém dnes měli pracovat: Lepomluvný lektvar, strana 477. Harry se zarazil - to byl ten lektvar, který dělala Ginny s Malfoyem ten den, kdy pracoval na Kurážném lektvaru. Toho dne se Snapea zeptal na svou matku... "Pottere!" Snapeův ostrý hlas se mu vetřel do myšlenek. "Dejte svou učebnici Longbottomovi a Malfoyovi. Oba ji dnes zapomněli. Vidím, že Grangerová svou má, takže se o ni můžete podělit." Harry si povzdechl a odnesl svou knihu

dopředu Nevilleovi, potom se vrátil zpátky na své místo, které sdílel s Hermionou. Žasl nad Snapeovou schopností zařídit, aby to vypadalo, že je to Harryho chyba nevědět, že jeho knihu potřebuji v první lavici, podle něj jim ji zřejmě měl půjčit dřív než byl o to požádán. taky se mu podařilo znít, jakoby Hermiona udělala chybu, když svou knihu měla s sebou. Bývaly doby, kdy by Nevilla za jeho zapomnětlivost kritizoval. Teď se ho po většinu času snažil ignorovat. Harry si vzpomenul na Snapea sedícího u Nevillovy postele, občas kontrolujícího jeho pulz. Harryho zajímalo nakolik sebe obviňuje z toho co se Nevillovi stalo, když byl dítě a pak ta závislost na Kurážném lektvaru. Potom mu došlo, že Snape možná o Lockhartově přenadšeném paměťovém kouzlu neví. Pokud o tom věděl, vysvětlovalo by to, proč ho neměl rád. Pak ho ale napadlo, že k nenávisti Zlatoslava Lockharta nikdo zvláštní důvod nepotřebuje. Harry byl znovu vytržen ze svých myšlenek, když uslyšel svoje jméno. Křestní, ne příjmení. Byl to Neville. Podával Malfoyovi malou pohlednici, který na ni zíral s otevřenými ústy. Oba chlapci se pak jako na povel otočili k Hermioně a Harrymu. Sandy zasyčela: ”Bude toho mnoho prozrazeno.” Co to mělo znamenat? divil se. Ale nedovolil si zeptat se jí. Malfoy podal obrázek Crabbemu, který byl hned za ním a ten vypískl. Zvuk, o kterém si Harry myslel, že ho od něj nikdy neuslyší. Harry se rozhlédl kolem, zajímalo ho, kam se Snape poděl. Potom si všiml, že dveře jeho kanceláře jsou otevřené. Snape si musel pro něco zajít. Co to Crabbe drží? Proč Neville vyslovil jeho jméno? Nemluvil přímo na Harryho. Crabbe se naklonil ke Goylovi, sedícímu vedle něj a obdélník mu ukázal. Goylovi poklesla čelist. Otočil se a podal to Parvati, v řadě těsně před Harrym a Hermionou. Zalapala po dechu. Otočila to a tiše četla; tentokrát Harry zaslechl "narozeninám," a Hermionino jméno. Ach, ne ne ne ne ne, napadlo ho zoufale. Řekni mi, že jsem to nenechal v té knížce... Jako ve snu pozoroval Parvati, která kartičku podávala Ronovi, pracujícím hned vedle ní, s úšklebkem na tváři a oceňujícím pohledem směrem k Hermioně. Harrymu se sevřel žaludek, zatímco čekal na Ronovu reakci. Viděl jak na to Ron zírá, pak obrázek otočil a bezhlesně četl vzkaz na druhé straně. Pomalu se otočil a s kamennou tváří se podíval na Harryho, potom na Hermionu. U ní se zdržel. Jeho výraz byl kombinací bolesti, zrady, smutku a vzteku. Zvláštní, vztek se zdál slabší než ostatní emoce. Hermiona na něj hleděla jen okamžik, pak sklopila pohled a zrudla. Harry si nevšiml Snapea, který se vynořil z kanceláře, ale náhle stál vedle Rona s nataženou rukou, ve tváři výraz škodolibého očekávání. Ron mu okamžitě fotografii podal. Snapeovo obočí vyjelo vzhůru a výraz překvapení, který Harry zahlédl v jeho obličeji byl z těch, které viděl jen párkrát. Podíval se na Hermionu, která měla stále sklopený pohled a vypadala, že každým okamžikem začne plakat ponížením. Pak to Snape udělal - Harry cítil, že to přijde: " Všechno nejlepší k narozeninám Harry,” četl na zadní straně fotografie, z hlasu mu odkapávala ironie, " S láskou od Hermiony." Podal ji Harrymu, jakoby byla vymáchaná v močůvce. "Věřím, že tohle je Vaše, Pottere." Harry si ji vzal a rychle schoval do ruksaku, cítil jak se mu v obličeji a na krku rozlévá horko. "A," pokračoval Snape, "Dvacet bodů dolů pro nošení….nepatřičného materiálu do třídy. " Harry se nad tou nespravedlností mále zadusil. Neville a Malfoy zapomněli svoje učebnice a on je ten, kterému se odečtou body. Hermiona měla stisknuté rty do tenké čárky a téměř nepostřehnutelně na něj zavrtěla hlavou. "Dobře," řekl Snape tentokrát. "Za polemizování s profesorem…" ačkoliv neřekl ani slovo "…to bude školní trest. Dnes večer tady přesně v osm hodin." V Harrym to vřelo, musel si připomínat, že on a Snape jsou na stejné straně, jsou spojenci. Vzhlédl a všiml si Malfoye, který se na něj škodolibě šklebil a potom na Hermionu vrhl chlípný pohled. Harrymu to připomnělo Bradavický expres a jeho reakci na Krumův polibek. Neville se taky obrátil, aby se na ni podíval, stejně jako Crabbe a Goyle. Z těch chlapců, kteří viděli její fotku z Korfu se na ni nedíval jen Ron. Bylo to horší než tenkrát, když Snape četl ve třídě článek Rity Holoubkové. Harry se celou hodinu cítil jako v mlze, mluvil s Hermionou jen tehdy, když to bylo nezbytně nutné pro přípravu lektvaru. Už tak je zlé, že ji chce celou dobu, zvlášť, když od té doby co našli Nevilla se jen líbali. Poté, co viděl znovu její fotografii a vzpomněl si jak vypadá zbytek jejího těla, toto představovalo nevítané vyrušení. Jakmile hodina skončila, Ron a Parvati odešli jako první – paže kolem ramen. Ron se pohledu na Hermionu vyhýbal. Harry a Hermiona se na sebe podívali, sbalili kotlíky a lektvarové přísady a jako poslední se vydali ven. "Pottere!" zavolal Snape panovačně, když vycházel ze dveří. Harry Hermioně zamával. "Dohoním tě." Kývla a odešla; Harrymu se zdálo, jakoby se Snapeovi nedokázala podívat do očí. Harry stál a čekal, vztek ho ještě neopustil. Kdybych si tak jen vzpomenul, že jsem tu fotku použil jako záložku… Když byli o samotě, Snape mu stručně oznámil: "Dneska to byla dobrá práce, Pottere. Dvacet bodů pro Nebelvír." Nejdřív Harryho napadlo, Mluví o Lepomluvném lektvaru? Nikdy nic takového přece neudělal? Potom mu ale došlo, že to má vyvážit body, které mu předtím sebral. "A…Váš kmotr chce dnes večer s Vámi mluvit, v osm. V mé kanceláři." Aha, došlo Harrymu, to vysvětluje ten školní trest. Vztek, který svíral jeho žaludek ho náhle opustil. Musí přestat takhle reagovat. Snape neměl jinou možnost, než uspořádat pro zmijozelské pěknou podívanou. A ta fotka! Pokud by mu ji vrátil bez jakékoliv poznámky, bylo by to tak nesnapeovské, což se Harryho mysli ukázalo jako velice příhodné slovo. "Ano, pane," odpověděl Snapeovi předtím, než si hodil ruksak na rameno a odešel. Hermiona na něj čekala na chodbě. "Ach, Harry," řekla se slzami v očích. "Proč jsi to musel nechat v té knížce?" Stoupali po schodech nahoru. "Promiň, Hermiono,” zašeptal. ”Když mi Snape řekl, abych dal svou učebnici Nevillovi, zapomněl jsem, že je to uvnitř..." Zrovna dorazili do vstupní haly. Byla opuštěná až na jednu osobu: Rona. Stál před nimi v celé své šesti stopé výšce, vypadajíc jako sopka před výbuchem. "Byl bys tak laskav a vysvětlil mi," řekl Harrymu, "proč jsi měl ve své zatracené učebnici fotku jako je tahle?" Otočil se k Hermioně. "A v prvé řadě proč jsi mu ji ty dala?"
* * * * *

Zúčastnil se Soubojnického klubu a schůze prefektů, s McGonagallovou se setkával jednou týdně. Také organizoval famfrpálové tréninky, ale byl to Ron, kdo přišel se strategiemi na blížící se finální zápas s Havraspárem, který se měl konat v červnu. Harry byl rád, že Cho Changová je v pořádku a brzy bude znovu moci hrát na pozici chytače. Příští zápas byl na konci dubna, kdy Havraspár hrál se Zmijozelem. Doufal, že by mohla s Malfoyem pěkně zamést (ačkoli neměl v úmyslu nechat ji porazit Nebelvír).

Kratiknot si užíval svůj návrat do třídy. Harry se zeptal Brumbála zda našli nějaké stopy, které by vedly k odhalení toho, kdo použil proti-zlodějské kouzlo na dveře třídy - řekl, že nikoliv. Chtěl se zeptat na to samé na co se ptal Snapea, zda svou schopnost překonat bolestivé kletby má od Voldemorta, ale vždycky se zarazil. Měl prostě neblahé tušení, že to je další otázka, na kterou Brumbál zatím nechce odpovídat. Lupin Siriuse od celidhu neopustil. Sirius s ním šel každou noc do práce, nejen když byl Lupin vlkodlak. Lupin si dělal o Siriuse starosti. Bál se, že když bude Sirius sám, mohl by ho někdo z Ministerstva kouzel vystopovat. O sebe strach neměl, on už v kouzelnickém světě "persona non grata" byl. Byl jen neoficiálním agentem, pracoval pro Brumbála, protože jej o to požádal. Většinu času byl jen vlkodlak, pracující jako hlídač skladiště, aby měl na nájem a jídlo. Vypadalo to, že svět na útok na Westminsterskou stanici zapomněl. Harry měl pocit, že se toho děje příliš mnoho a proto to lidé byli ochotni prostě nechat být. Nemysleli na ty, co neměli na výběr, lidi, kteří při útoku ztratili ty, které milovali, nebo že madam Rosmerta bude muset přestavět Tři košťata (ačkoli ji moc rád neměl, bylo mu jasné, že vesnice by hospodu dost postrádala). Samozřejmě, den po té Brumbál oznámil, že všechny návštěvy Prasinek jsou až do odvolání zrušeny. Harrymu bylo jasné, že se to dalo očekávat – ředitel je už v září varoval, že k tomu může dojít. Harryho zajímalo, jestli to bylo stejné i pro jeho rodiče, když chodili do školy a Voldemort byl na vrcholu moci. Neustálé obavy, čekání na další pohromu, bez vědomí, jestli se vás to osobně dotkne nebo to bude něco, co jen zaznamenáte, protože to nebyla vaše sestra, koho jste ztratili z očí, váš otec, kterého zabili nebo mučili.

První hodinu po celidhu, kdy měli Moodyho, byl profesor nezvykle tichý a zdrženlivý. Když vcházeli do místnosti a sedali si na svá místa, všechny je pozoroval. "Dnes," začal, "nebudeme dělat žádná kouzla, zaklínadla, obrané strategie nebo obraná kouzla. Co chci dělat dnes, je zjistit, zda Vás to nějak změnilo, vidět zlo tak zblízka?" Pomalu prošel třídou a jeho dřevěná noha na podlaze hlasitě klapala. Zdravým okem si je popořadě prohlížel a jeho kouzelné oko pro jednou vypadalo, že se dívá tím samým směrem. Ron se zdál znepokojený, šrám na tváři se mu hojil dobře, ale stejně tam byla kvůli jeho pihám viditelná velmi jemná linka, kterou nezakryly. Aby to zamaskoval, rozhodl se, že si nechá narůst vousy. Už mu začínal rašit rezavý knírek a bíbr, na který, jak Harry slyšel, si Parvati stěžovala. Očividně s Hermionou na vousy nesdílela stejný názor. "Takže?" vyštěkl Moody a způsobil tak, že leknutím poskočili. "Kdo byl u Tří košťat, když to tam vybuchlo? Já tam byl, ale byl jsem zaneprázdněný sledováním těch zatracených Smrtijedů a pokusy zachránit lidi před zabitím." Ruce zvedli jen Ron a Parvati. Moody k nim popošel. Seděli spolu, nedaleko okna. Moody si prohlédl Parvati, bylo jí to očividně nepříjemné. "Nevypadáte moc otřeseně," řekl jí zamítavým tónem. Pak chytil Rona za bradu a natočil mu hlavu, aby si mohl prohlédnout jeho pravou tvář. "Téměř neviditelná jizva. Dobře. Ale jak jste se cítil, když na Vás spadla střecha a Vy jste ležel pod tou sutí? Jak to ovlivní váš postoj vůči černé magii a lidem, kteří ji praktikují?" Ron pohlédl na Parvati a pak na Moodyho. Harry ho pozoroval. Ron opravdu předtím nikdy ničím podobným neprošel. Obětoval se, aby mohli Harry a Hermiona projít přes šachy profesorky McGonagallové, když byli v prvním ročníku, ale byl to Harry, kdo stál tváří v tvář Quirrellovi a oslabil Voldemorta. Ron byl na druhé straně kamenné zdi v Tajemné komnatě, když Harry našel baziliška a zachránil Ginny. Sirius ho ve své psí podobě zatáhl do Chroptící chýše a on si zlomil nohu, stál tváří v tvář Červíčkovi, ale to byl nemocný, vystrašený Červíček a Ron ho pořád v duchu viděl jako domácí zvířátko, které nechal spát ve své posteli. Do teď nikdy nebyl přítomen žádnému útoku, nikdy se doopravdy nesetkal s Voldemortem nebo se vzpomínkou šestnáctiletého Toma Raddlea, jako Ginny. Ron sklopil hlavu. "Já nevím. Vím, že myslím na některé věci týkající se Smrtijedů intenzivněji než před tím…" řekl tiše. "Co třeba?" promluvil Moody hlasem, jako kdyby vedli soukromý rozhovor. Ron pokrčil rameny. "No, vždycky jsem si myslel, že to jsou zbabělci, kteří se schovávají za moc Vy-víte-koho, v maskách a v pláštích s kápí. Plížení kolem a nechat spadnout budovu na nevinné lidi, se mi zdá jako opravdu zbabělá věc." "Jste teď více bdělý po tom co se stalo?" Harry si vzpomněl na Skrka a na to, jak říkal: "MUSÍTE BÝT NA POZORU" když se vydával za Moodyho. Ron vypadal podrážděně. "Jak mě mohla v sobotu bdělost zachránit? V hospodě se nic nedělo, Vy jediný jste je viděl, protože máte to oko." Ron nikdy s Moodym takovým způsobem nemluvil, ale nezdálo se, že by se Moody kvůli tomu urazil. "Přesně. Jak mohla bdělost někoho zachránit? Nikoho bez kouzelného oka, jako je toto." Krátce se zasmál. "O tomhle je terorismus. Zasáhne lidi momentem překvapení a i když nejste přímo při útoku, psychologické účinky mohou být stejně tak zničující. Jestliže jste členem napadené skupiny, jste neustále pronásledován strachem, že vás někdo napadne. To je skutečný účel těchto útoků po celém světě. Muslimové útočí na Židy, Židi na Muslimy, protestanti na katolíky, katolíci na protestanty, fanatici všech druhů napadají lidi s tmavou pletí nebo nějakým jiným rysem, který nemají rádi. A než se nadějete, jakákoliv osoba, sdílející tento rys, má noční můry, že zrovna ona bude další, ona nebo její milovaní. To je skutečný účinek terorismu. Jméno hovoří za vše - napadne nás našimi vlastními strachy. Bubáci milují oblasti, kde došlo k teroristickému útoku. Schovávají se na skrytých místech a čekají na lidi, kteří odklidí sutiny domu. Lidé v tu chvíli jsou ve velké nevýhodě, těžko se dokážou zasmát, říct ´Ridikulus!´ Tohle je skutečná cena." Parvati pohlédla na své ruce, které měla na lavici a polkla. "Stále mám noční můry. Jsem znovu pod trámem a volám a volám, ale nikdo mě neslyší…" Ron jí ruku přikryl svojí; vzhlédla a slzy jí začaly stékat po tvářích. "A nevěděla jsem kde jsi," řekla Ronovi se staženým hrdlem, "nebo jestli jsi v pořádku…" Ron přisunul svou židli blíž k její, dal jí paži kolem ramen a ona si položila hlavu na jeho rameno - zatímco ji držel a hladil ji, otevřeně plakala. Harry se na to nemohl dívat. Podíval se na Hermionu, která měla v obličeji raněný výraz, horší než když viděla, že je Ron v pořádku. Otočila se na Harryho a potřeba v jejích očích byla ohromující. Polkl a pokusil se dívat jinam, ale nemohl.

Když Moody znovu promluvil, nadskočil. "Tentokrát nikdo nezemřel, ani neutržil těžká zranění. Ale teď, když je Voldemort zpátky, je jen otázkou času, než skutečně zasáhne Váš život. Musíte se tomu postavit čelem, až to přijde. Ať už to znamená zranění, smrt nebo přežití, musíte tomu čelit. Která z těchto tří věcí by podle Vás byla nejhorší?" Seamus, který byl v Medovém ráji, když Tři košťata vybuchla, uvolněně pokrčil rameny a řekl: "Zemřít." Harry měl pocit, že

tohle není odpověď, kterou Moody chce a duševně se připravoval na starcův řev: "ŠPATNĚ FINNIGANE!" Ale kupodivu se to nestalo. Moody byl dnes velmi zasmušilý. Zíral na Seamuse celou minutu, zatímco se Seamus vrtěl na svém místě, očekávající nevyhnutelný výkřik opovržení. Ale opovržení bylo tento den velice tiché. "Zemřít," zamumlal Moody a zavrtěl hlavou. "Žádná představivost…Vy si pravděpodobně myslíte, že umírat je horší než mozkomorův polibek, že ano?" Seamus se začal vrtět ještě víc. "Řekl bych," Moody popošel, "že být zraněný - v závislosti na druhu zranění - a přežít bez škrábnutí jsou si velice blízko a smrt a umírání je až to poslední. Tak mluvte." Levandule vypadala naštvaně, kreslila si svým brkem a šklebila se. Vrhla pohled na Rona a Parvati, kteří vypadali, že jsou ve svém vlastním malém světě, Parvati stále plakala, on jí hladil po zádech a něco jí mumlal, oči měl vlhké od neprolitých slz. "A KDE JSTE BYLA VY?" Zakřičel na ní náhle Moody a celá třída nadskočila. Levandule s sebou trhla a zvedla hlavu, její barva se změnila od obvykle béžové do odstínu slonové kosti. "Já…já jsem v sobotu do vesnice nešla," zašeptala. Moody přikývl. "A teď si pravděpodobně myslíte, že jste přišla o všechnu legraci. Typické. Ale když říkám ´přežít´ myslím tím BÝT tam a vyváznout bez zranění. Jestliže jste zraněni, dobře, jste nuceni přijmout opatření. Musíte se nechat ošetřit nebo…" ukázal na své oko a nohu, "dostat náhradu." Doklapal zpátky ke stolu. "Ale jestliže jste tam, muž vedle vás umře, druhý je v nemocnici s půlkou mozku a vy jste fyzicky v pořádku, budete se vyrovnávat s vinou za přežití. Proč on umřel, když já ne? Proč bude mít ona po zbytek života jednu paži, když já mám dvě? A samozřejmě velká otázka: Proč jsem naživu?" Naklonil se přes stůl. "Čelíme těžké době. Postavíte se tváří v tvář zlu a budete si muset vybrat stranu. Budete nuceni ze sebe setřást vinu za to, že jste přežili, strach z umírání a zmrzačení a procházet tímto, bude vaší denní rutinou. Nebude to snadné. Ale máte jeden druhého," řekl, přešel k Ronovi a položil mu ruku na rameno. "To je ta nejdůležitější zbraň, kterou máte. Donutil jsem vás vzájemně se napadnout zaklínadly a kletbami, jistě, ale když to všechno bylo vyřčeno a uděláno, jste stále přátelé, že? Členové stejné koleje, nerozděleni." Přišel a stoupl si před Harryho. "Ten mladý Kratiknot je neuvěřitelný, že Pottere?" Harry vzhlédl a se staženým hrdlem přikývl. "Lepší koule než mají všichni Smrtijedi dohromady, podle mého skromného názoru."

Na začátku školního roku by většina z nich byla jeho jazykem šokovaná, ale teď už na jeho poznámky byli zvyklí. Rozhodně se lišil od všech profesorů, které kdy měli, dokonce i od Skrka, když předstíral, že je Moody."Nebál se sdělit svůj názor a postavit se za někoho, o kom věděl, že byl falešně obviněn. Potřebujeme víc lidí, kteří ukážou podobnou sílu charakteru. Potřebujeme být jednotní a silní. Samozřejmě, že budeme mít ztráty a jizvy. Ale budete tu jeden pro druhého, abyste si pomáhali překonat těžké časy. Nenechte se ochromit, nebo vyhrají. Nejvíc ze všeho, pokračujte v boji s temnotou, která je v každém z Vás, s nutkáním říct: 'Ach, k čertu s tím. Copak na tom záleží?'" Jeho hlas se ztišil, ale zněl mnohem neústupněji: "Záleží." Otočil se, došel na konec třídy a znovu se před ně postavil. Kouzelným okem si postupně každého pozorně prohlédl. Promluvil tak tiše, že ho skoro nebylo slyšet, ale celá místnost to přesto zaznamenala: "Všechno na tom záleží."
* * * * *
Nastaly velikonoční prázdniny. Z prvňáčků jich v Bradavicích zůstalo pět: Andy a Amy Donegalovi, Will Kratiknot, Jules Quinn a Gillian Lockleyová. Ginniny spolubydlící zůstaly všechny, Ginny s Ronem odjeli domů. Fred a George zůstali, konečně se přinutili brát nadcházející O.V.C.E. poněkud vážněji. Angelina s Alicí zůstaly ze stejného důvodu; Seamus a Neville plánovali zůstat, stejně jako Colin s Katií. Harry a Hermiona samozřejmě nikam nejeli, ale Parvati s Levandulí ano. Harry zaslechl Rona a Parvati, jak se domlouvají, že se během prázdnin setkají ve Vydrníku sv. Drába. Doufal, že si užijí víc zábavy než v Prasinkách. Harry věděl, že Draco Malfoy taky jede domů a zajímalo ho, jestli se on a Ginny také sejdou ve vesnici blízko Weasleyových. V polovině prázdninového týdne byl Harry vzhůru dlouho do noci a četli si u krbu ve společenské místnosti. Hermiona pracovala na eseji do Lektvarů nedaleko stolu, kde Neville a Seamus hráli třaskavého Petra a George s Fredem spekulovali, jak těžké O.V.C.E. asi budou. Místností se neslo uklidňující mumlání, občas přerušované explozemi, přicházejícími ze směru, kde seděli Seamus a Neville. Pro jednou nebyl Neville dole v podzemí a nepracoval na lektvarech – řekl Harrymu, že si dává týden oddech, že si chce přes prázdniny hlavně odpočinout. Neville pro Seamuse nebyl první volbou pro hru, ale když Dean odjel, prostě si povzdechl a zeptal se jeho. Neville předtím nikdy nehrál (ještě ho nikdo nepožádal) takže po té šanci skočil. Harry si pomyslel, že vypadá zvláštně a ustrašeně. S barvou jeho kůže a očí nebylo něco v pořádku...

Harry nad knížkou usnul, byla to ta, kterou dostal do Rona na vánoce. Když se probral, v místnosti nikdo nebyl. Překontroloval hodinky, byly skoro dvě hodiny ráno. Proč ho alespoň Hermiona neprobudila a neřekla mu ať jde do postele? zajímalo ho. Zeširoka zívl a protáhl se, sebral knihu, která spadla na podlahu a poškodila si hřbet. Harry se nad tím zamračil, to není dobré, pomyslel si. Uslyšel kroky na dívčím schodišti a vzhlédl, do společenské místnosti vešla Hermiona. "Harry? Ty jsi ještě nešel do postele?" "Usnul jsem při čtení." Ukázal jí knížku; přišla blíž a prohlédla si ji – taky se zamračila. "Poškozený hřbet," zamumlala. "To není dobré." Harry se usmál. Občas měl pocit, že je telepatka. Pohlédl na ni, byla v noční košili a županu a on doufal že není, protože kdyby věděla co se mu zrovna honí hlavou … najednou se na něj usmála a vlezla mu na klín. Hmm, tak tolik k představě, že není telepatka, napadlo Harryho, když sklonila hlavu a vtiskla mu hluboký polibek. Šťastně zabručel, co prázdniny začaly měli mnohem víc příležitostí, ale zatímco byl zbytek školy vzhůru, stále hrozilo nebezpečí, že je někdo přistihne v kompromitující situaci. Pevně ji objal a přitiskl se k ní tak blízko jak jen mohl, cítil, jak mu rukou přejíždí po noze a vzpomněl si na Ginny, která to samé dělala Malfoyovi. Posunul svá ústa o něco níž a ona mu vyšla vstříc, když si rozepnula několik knoflíčků noční košile. Harry zasténal; ústa přemístila někam do vlasů a její dech se změnil, když se posunul ještě o něco níž. "Harry?" ozvala se tiše. Neodpověděl ji slovy; vyloudil něco jako "huh?" - jeho pusa byla zaměstnaná něčím jiným. Zdálo se, že jí to vyhovuje, protože pokračovala: "Víš co mi opravdu chybí? Spát s tebou ve stejné posteli." Zvedl k ní obličej a pozorně se na ni zadíval, zatímco uvažoval co tím přesně myslela. Polkl a vzpomněl si na Nový rok, co se dělo předtím než je Sirius

vyrušil. Vážně by to ještě přežil? Bez toho aby se zcvokl? Srdce mu bolestivě tlouklo v hrudi. "To…to by bylo skvělé. Až na to, že tu tentokrát nejsme sami. Nahoře spí Neville se Seamusem." Ostýchavě se na něj usmála a pohladila ho po tváři. "Ale já mám svou ložnici celou pro sebe..." Na to Harry nepomyslel. Srdce se mu rozbušilo ještě rychleji. V uších mu hučelo. Polkl. "Ale…co když mě někdo ráno od tebe uvidí odcházet?" Pokrčila rameny. "Běž k sobě do pokoje a vezmi si s sebou neviditelný plášť.." No jistě! napadlo ho; jeho mozek byl poněkud přetížený. Jak to, že ona je tak klidná? Ledaže by…skutečně vedle něho chtěla jenom spát. Tak to zřejmě bude. Přesně to řekla. To je to co chce, prostě se pohodlně přitulit. Harry měl pocit, že by měl mít námitky, vzhledem k tomu, že by bylo rozumnější, kdyby spal ve své posteli. Nechtělo se mu strávit další bezesnou noc (ačkoliv tu nebyla žádná záruka, že se mu to ve vlastní posteli nestane). Ale nemohl se přinutit, aby ji odmítl. Se staženým hrdlem přikývl. "Za pár minut k tobě přijdu." Usmála se a políbila ho na tvář, potom se postavila a zapnula si noční košili. Bez ohlédnutí vystoupala po schodech do dívčí ložnice. Harry si chvilku pohrával s myšlenkou, že by mohl prostě utéct; vyběhnout portrétovým otvorem, dolů po schodech, ven z hradu, změnit se ve Zlatého Griffina a vzlétnout do oblak, proletět se nad jezerem a lesem… Místo toho na roztřesených nohách zamířil do ložnice a vysvlékl se - nechal si na sobě pouze spodní prádlo, přehodil přes sebe župan a s pláštěm pod paží bosky sešel schody do společenské místnosti. Předtím, než se obrátil k dívčímu schodišti, něco ho napadlo. Vyhrnul si rukáv a přidržel si Sandy před obličejem, aby s ní mohl promluvit. "Sandy?" "Ano, Harry Pottere?" "Dnes v noci se mnou spát nebudeš. Neboj se, bude ti teplo – nechám tě tady u krbu." "Proč?" "No…raději bych to nevysvětloval. Nevadí ti to?" "Jsem jen zvědavá proč." "Promiň, Sandy." Položil ji na krbovou předložku. Kdyby to neudělal…ale vytlačil to z mysli. Nějak to, že nechal Sandy tady, se všechno zdálo předem promyšlené, jako vražda. Znovu polkl, postavil se, oblékl si neviditelný plášť a zamířil k dívčím ložnicím. Když přišel ke dveřím pokoje patřícímu dívkám pátého ročníku, došlo mu, že tu vlastně nikdy předtím nebyl. Opatrně je otevřel. Hermiona zhasla svíčky, ale místnost osvětloval měsíc, který byl skoro v úplňku. Sundal si plášť i župan. Posadil se na okraj rozházené postele, ostatní byly pěkně ustlané a vypadaly opuštěně. Nikdy v celém životě se necítil tak nervózní. Kde je Hermiona?

Dveře se otevřely a ona vešla; předpokládal, že byla v koupelně. Otočila se a zvedla hůlku, přičemž řekla něco, čemu Harry nerozuměl a zamávala jí směrem ke dveřím. Zamykací kouzlo, došlo Harrymu. Odložila hůlku a otočila se, pořád stála u dveří, jakoby byla taky trochu nervózní. Pak se jí na tváři objevil rozhodný výraz a Harry se usmál – tohle byla ta Hermiona, kterou znal. Vrátila mu úsměv, pořád očividně nervózní. Možná by se neměli vystavovat tomu tlaku, možná by si prostě měli lehnout a spát, možná… Hermiona si rozepnula župan a nechala ho rozevřený, byl tou jedinou věcí co měla na sobě a Harry překvapeně zalapal po dechu. Nemohl uvěřit jak byla krásná. Myšlenka na spaní ho rychle opustila. Od doby, kdy Dudley poprvé zvedl fotografii, kterou mu poslala si ji mnohokrát pokusil představit. V duchu ji svlékal z bikin a zajímalo ho… ale tohle bylo jiné. Tohle byla skutečnost. Ona byla skutečná. Stála před ním s očekáváním, skoro se zdálo, že se rozbrečí, když něco neudělá a ta myšlenka ho donutila rychle překonat vzdálenost mezi nimi a vzít ji do náruče, spojit jejich ústa, sundat župan a pevně ji k sobě přivinout. Ruce se jí třásly, když prsty zahákla za gumu jeho boxerek a stáhla je dolů. Odtáhl rty a přitiskl jí je na krk, když na sobě ucítil chladný vzduch a spodní prádlo mu přistálo u nohou. Odkopl ho pryč a poněkud povolil sevření, ale jen proto, aby ji mohl prozkoumat rukama a zmapovat každý centimetr. Ruce následovaly rty, až prudce zaklonila hlavu a z hrdla jí začaly unikat podle jeho názoru ty nejbáječnější zvuky, její ruce mu bloudily po zádech. Zdálo se, že tak stojí dlouho, ruce a ústa toulající se po celém těle, zrychlený puls, pot perlící se na žhavé kůži jen proto, aby mohl být v zápětí olíznut. Pak na něj Hermiona pohlédla s doširoka rozevřenýma očima. "Harry," zašeptala. "Chci, aby sis sundal ještě něco." Vrhl na ní pokřivený úsměv. "Promiň, mělo mi to dojít," řekl, zatímco si sundával brýle a položil je na noční stolek. Vracel se k ní, když se ozvala: "Ne. To jsem nemyslela. Harry…sundej si toho baziliška." Zarazil se a pohlédl na amulet, který se mu houpal na prsou, potom zpátky na ni. Kadeře měla rozcuchané, tělo pokryté měsíčním svitem, vypadala báječně. Polkl. Věděl, že i když před ním stojí takhle a on je naprosto bezbranný, pořád si nebyla jistá, že ji chce, právě ji. Harry si přehodil řetízek přes hlavu a záměrně ho umístil na stolek hned vedle brýlí, pak k ní natáhl ruku. Pomalu k němu přišla a pevně ho objala. Zdálo se to správné. Harry byl rád, že čekali tak dlouho. Ale i když se dotýkali a líbali, jejich puls se neustále zrychloval, Harryho něco zaráželo. Jak to, že to vydrželi? Proč to neudělali už dřív, nestrhali ze sebe oblečení a nevrhli se na sebe někde na chodbě, v učebně nebo ve Velké síni? Jak se jim podařilo udržet si tak dlouho sebekontrolu? Zdálo se, že se čas zastavil. Harry cítil, že ho nikdy neunaví zkoumat rukama její tělo, hrát na ni jako na hudební nástroj, stejně jako že se nikdy nenabaží Hermioniných dotyků… Po chvíli Hermiona zvrátila hlavu a vyklenula záda, vzhlédl k ní a znovu se zmocnil jejích úst; její dech byl jako peklo a vzdechy árií touhy. Roztřeseně se na něj snažila zaostřit a pokoušela se chytit dech. "Ach, Harry," zašeptala. "To bylo…chci říct..moje hlava… " Usmál se, chtěl ji víc než kdy dřív. "Ještě jsme neskončili," řekl tiše a políbil ji na tvář. Pomalu přikývla. "Já vím. Jen jsem chtěla říct…moje hlava… explodovala…" lapala po vzduchu. "V tom dobrém slova smyslu, doufám?" Zazubila se. "To je slabé slovo," stihla říct předtím než si k sobě znovu přitáhla jeho ústa. Potom polibek přerušila a zadívala se na něj. "Víš, znělo to, jako bys to už předtím někdy dělal," ozvala se prohnaně. "Nechtěl bys mi něco říct?" Teď byla řada na něm, aby zapojil svou mazanost. "Není co. Až na to, že…" "Co?" "Už jsem to s tebou předtím dělal. V duchu. Asi jenom milionkrát..." "Och, jenom tolikrát? Myslela jsem, že pubertální kluci na to myslí nepřetržitě..." "A pubertální holky ne?" Její oči byly zastřené touhou, když rukou sjela dolů a jemně kolem něho ovinula prsty, čímž z něj vyloudila vzdech." Asi jenom milionkrát..." Znovu ji políbil a pak rty přesunul na krk. Pomalu se kolem něj začala ovíjet, její ruce, nohy, kolena, přitiskla se k němu a konečně ho pustila dovnitř. Oči se mu rozšířily. Nikdy se necítil tak zranitelný a zároveň v bezpečí, tak chráněný, tak obklopený. Harry se v duch vrátil na Vánoční ples, k té krásné dívce s Viktorem Krumem, kdy ji poprvé opravdu spatřil, uviděl, že to je Hermiona. Došlo mu, že až do té chvíle o ní jako o krásce neuvažoval. A její polibek koncem roku na nádraží předtím než se rozdělili... Rozhodně nebyla pod žádnou kletbou.

Rona nepolíbila. Hlavou mu proběhly další představy, Hermiona běžící parkem v Surrey, Hermiona pracující s ním na zahradě v Zobí ulici, špinavé šmouhy na tvářích, pot stékající jí po krku dolů, až tam… Harry ji chtěl minulé léto, chtěl ji celý rok a teď byli konečně spolu, opravdu spolu a zdálo se, jako by to tak měl být vždycky, i když ji neviděl – tedy doopravdy neviděl celé čtyři roky. Čas ztratil svůj význam. Nakonec začal křičet, pak vyhledal její rty, zatímco se jí tělo rozklepalo, o okamžik později zasténala a on se na ni zhroutil, polibky jí pokrýval ramena, krk, ušní lalůček, čelist...bylo to jako protipól kletby Cruciatus. Už věděl jaké to je cítit bolest, teď každá buňka jeho bytí poznala i opačný efekt. Hermioniny rty se mu přitiskly na rameno. Zvedl se, aby si ji prohlédl, potom se posunul a lehl si vedle ní, zatímco ji stále pozoroval a hladil ji po tváři. Úplně zářila. Harry byl šťastnější než si kdy pamatoval, měl pocit, že se nikdy nepřestane usmívat. "Co tvoje hlava?" zeptal se rozpustile. "Vznáší se někde nad Zakázaným lesem," odpověděla tiše, potom se nahlas rozesmála. Byl to skutečný smích, ne hihňání nebo chichotání. Směje se jako žena, napadlo ho, ne jako dívka. Byl to báječný a hrdelní smích, který ho nutil chtít ji stále znovu a znovu. "Jsi tak krásná," zašeptal. Překvapilo ho, když se zamračila. "Harry, nemusíš to říkat jenom proto, že jsme…" "Hermiono, přestaň. Jsi. A tečka. Pokud se se mnou hodláš o tom dohadovat, tak už to nikdy dělat nebudeme," škádlil ji. Jasná lež. Usmála se. "To už mi hrozíš frustrací? Dal jsi mi ochutnat Harryho Pottera a pak mi to vezmeš?" Teď byla řada na ní, aby vypadala škodolibě. "Měla jsem za to, že to jsou ženy, které používají sex jak zbraň." Rozesmál se. "Žádné výhružky. Žádné hry. Jen dva hrozně šťastní lidé, kteří se cítí naprosto báječně." "To bez debaty," souhlasila, přejela mu dlaní po břiše a přehodila přes něj nohu. Díval se na ni, jak zavírá oči, mírumilovný výraz na tváři a cítil, že ty jeho se taky zavírají, i když si byl naléhavě vědom každé částečky těla, která s ní byla v kontaktu. Přemýšlel jak báječné to bylo, ohromující a skvělé.
* * * * *
Harry se probudil skoro za svítání. Bledé světlo mu umožnilo vidět, kde leží jeho boxerky a župan. Opatrně se vymanil a oblékl se, nakonec si znovu nasadil bazilišší amulet. Zvedl neviditelný plášť a posadil se na kraj postele, zatímco pozoroval její spánek. Už se na ni díval dřív, ale tohle bylo jiné. Tohle bylo o dost víc než líbání v učebně formulí, pozdě v noci na krbové předložce nebo spaní bok po boku během vánočních prázdnin. Tohle bylo neuvěřitelné. Pohladil ji po ruce a pak s ní jemně zatřásl a zašeptal její jméno. Konečně se zavrtěla, a podívala se na místo kde předtím ležel, pak, jakmile se zorientovala, zjistila, že sedí na kraji postele. Posadila se, zatímco se snažila, aby její oči zůstaly otevřené. Přikrývka jí sklouzla k pasu a Harry zadržel dech. "Hermiono, chystal jsem se ti říct, že musím jít, ale ty mi to zrovna neulehčuješ, když tu takhle sedíš a jsi tak…tak…" Usmála se a pak se naklonila, aby mu dala pusu. "Věřím, že slovo, které hledáš je nahá. Vlastně, chystám si obléct noční košili a konečně se trochu vyspat." Postavila se a přešla k šatníku, Harry polkl a přemohl touhu ze sebe znovu strhat šaty. Když si oblékla dlouhé tričko, posadila se vedle něj a propletla svoje prsty s jeho."Ráda bych řekla uvidíme se v sedm, abychom si zaběhali, ale svoje tělesné cvičení už máme za sebou, nemyslíš?" Harry se zazubil. "Ale nechoď na snídani beze mě, dobře? Chci být s tebou o prázdninách co nejvíc." Stále se usmívajíc ji lehce políbil. "Samozřejmě. Ani by mě nenapadlo jíst bez tebe." Na okamžik se zarazil, aby si urovnal myšlenky. "Hermiono, potřeboval bych se tě zeptat na několik věcí. Šla jsi…šla jsi k Madam Pomfreyové pro…" "Ano," řekla jednoduše. "Už před dvěma měsíci." "Před dvěma měsíci!"
Nesměle se usmála. "Až do včerejší noci jsem nesebrala odvahu. A i tak jsem byla…docela nervózní. Čekala jsem, že ode mě s křikem utečeš někam do noci...." Pohladil ji po vlasech. "Och, Hermiono...jako by se to někdy stalo." Vzhlédla k němu s lesklýma očima. "Co byla ta druhá věc, na kterou ses mě chtěl zeptat?" Harry si nebyl jistý, jestli by teď o tom měl začínat. Vypadalo to jako nedostatek důvěry. Ale…musel to vědět. "Hermiono…necítíš se jako bys byla…pod nějakým kouzlem, že ne?" zabořila mu ruce do vlasů a přitáhla si ho k dlouhému polibku. Když přestala, podívala se mu do očí. "Jen pod kouzlem Harryho Pottera," řekla pevně. Polkl a zadíval se na ni. "Už jsem se zmínil, že mi ten odchod neulehčuješ?" Zakřenila se. "Dobře. Až na to, že bys vážně měl jít, než se Neville a Seamus vzbudí." "Já vím." Vstal a oblékl si neviditelný plášť. Hermiona sáhla po své hůlce a přešla ke dveřím, aby odstranila zamykací kouzlo, kterým je v noci zajistila. Obezřetně je otevřela a opatrně se rozhlédla. "Pusto. Můžeš jít." Předtím než odešel ji pohladil a pak vyklouzl ze dveří. Hermiona vypískla a pak se zasmála. "Sáhl na mě Neviditelný muž," řekla v legraci. "Jak excentrické." Usmál se i když se to snažil potlačit. Cítil se báječně. Zlehka sešel schody, přičemž se mu chtělo skákat a opatrně zamířil ke chlapecké ložnici. Doufal, že Neville a Seamus budou tvrdě spát a že je nenapadlo kontrolovat jeho postel nebo společenskou místnost. Doufal ve spoustu věcí. Ale oba chlapci tiše oddechovali za zataženými závěsy svých postelí, když vešel do pokoje. Sundal si plášť a opatrně ho složil do kufru, pak si svlékl župan a vklouzl do postele. Když v ní byl sám, zdála se mu až příliš velká a opuštěná. Harry si přitáhl pokrývku až po bradu a znovu si přehrával události prožité noci. Okamžik před tím, než ho přemohl spánek se na jeho tváři objevil široký úsměv.
* * * * *
Harry se znovu vzbudil v osm hodin. Roztáhl závěsy na posteli a uviděl, že Seamus je už oblečený a nachystaný k odchodu. "Ach! dobré ráno Harry. Myslel jsem, že spíš. Byl jsi dole docela dlouho, že?" Harry přikývl. "Usnul jsem u čtení. Ale už jsem toho naspal dost." Vstal a přešel k šatníku. Seamus odešel. Zatímco se oblékal, Harry poslouchal Nevillovo mírumilovné oddechování. Chystala se Ginny rozejít s Malfoyem? zajímalo ho. Měla pocit, že Neville bude méně naléhat? Podle něj to bylo docela možné. Těžko si dokázal Nevilla představit, jak někoho osahává. Vydrž to ještě chvilku, Ginny, myslel si. Do té doby, než se Malfoyův otec dostane do Azkabanu... Jeho myšlenky se od Ginny přesunuly k Hermioně, která byla jen o sedm měsíců starší než Ginny. Ne jen, že byla připravená, celou věc pěkně zorganizovala. A myslela si, že on s křikem uteče do noci! Ale potom si vzpomněl, jak se před ní schovával během vánočních prázdnin. Taky měl trému. Nechal stále ještě oddechujícího Nevilla spát a zamířil do společenské místnosti. Vyzvedl Sandy od krbu. Když ji zvedl řekl jí šťastně, "Dobré ráno, Sandy!" "Dobré ráno, Harry Pottere. Proč jsi mě minulou noc nenechal spát s tebou?" "Víš, Sandy…já jsem strávil noc s Hermionou a tak nějak jsem chtěl, abychom tam byli jen my dva…" "Před tím jsi s ní taky trávil noc, se mnou na své paži. Proč jsi mě tam minulou noc nechtěl?" "To bylo jiné." "Jak jiné?" Zamračil se. "Prostě bylo. Nejsem si jistý, jak bych ti to vysvětlil, jestli by to had vůbec

pochopil…" Vzhlédl a na vrcholku schodů uviděl Hermionu, která stejně jako on, měla na hábitu připnutý svůj prefektský odznak a tak zářila, až ho napadlo, že si toho určitě někdo musí všimnout. "Moje uši planou," řekla mu. "Cože? Nemohlas rozumět..." "Ne. Pro mě to je jen syčení. Ale měla jsem pocit, že vím o čem spolu mluvíte." "Nechtěl jsem...tedy...já…" Usmála se na něj a pak se rozesmála naplno. "Netvař se tak provinile, Harry! Dělala jsem si legraci." Vrátil jí úsměv a omotal si Sandy znovu kolem paže. Nikdo si tu záři nemůže poplést, myslel si. Každý hned uvidí... Ale to se nestalo. U snídaně seděli u nebelvírského stolu naproti sobě. Harry se pokoušel nedívat se na ni moc často. S díky zabručel, když mu nabídla ke čtení část svého Denního věštce. Vlastně se mu nechtělo číst, ale pak si všiml, že je tu část, které si předtím nikdy nevšiml, finanční sloupek, který se jmenoval Vaše denní zisky. Přelétl články o nadějných kouzelnických obchodech a těch, které se řítily k bankrotu (jedno z knižních nakladatelství bylo až po krk v červených číslech). Měl bych nechat Siriuse, aby něco z mých peněz investoval, přemýšlel. Rozhodně to bude lepší, než když se jen tak povalují v trezoru. Z nějakého důvodu se mu chtělo proletět se na Kulovém Blesku, ale pak ho napadlo, že Hermioně se asi nebude chtít jen tak sedět a pozorovat ho jak létá. Ale třeba by chtěla letět s ním. Znovu si přehrával jejich společný let, když se pokoušeli oknem uniknout z učebny Formulí. Od té doby létal, aby McGonagallové předvedl, že to už umí. Večer po večeři chodili dolů k okraji Zakázaného lesa a poté co se přeměnil, roztáhl svá křídla a vyletěl do oblak, čím dál tím výš až konečně ucítil jak se mu o břicho otírají vrcholky stromů. Skoro se přeměnil zpátky a zřítil se dolů, když uviděl mýtinu, kde žili obři. Několik minut nad nimi kroužil, zatímco pozoroval jejich pohyb po táboře, uprostřed oheň a několik míst k sezení, sledoval je u vaření a u něčeho co vypadalo jako činění kůží. Harry nechtěl vědět z jakých zvířat ty kůže byly. Nevšimli si ho a on byl za to vděčný, ačkoliv se nemusel znepokojovat – byl příliš vysoko, aby na něj dosáhli. Letěl zpátky k McGonagallové a znovu se proměnil, aniž jí řekl co viděl. Věděl, že učitelé o přítomnosti obrů ví, ale zároveň si připomněl, že jako student by o tom neměl mít ani ponětí. Bylo to skvělé; měl pocit, že to za tu bolest v kostech stojí. Připomnělo mu to okamžik, kdy poprvé letěl na koštěti, jak se ve vzduchu cítil jako doma. Teď věděl proč; byl k tomu zrozen, vznášet se ve vzdušných vírech, opatrně pomocí správného úhlu křídel vyhledávat ten pravý vítr, kroužit nad zemí zatímco se chystá přistát... Po snídani zamířili Harry s Hermionou do vstupní haly. Dost blízko sebe, ale nedotýkali se. Podíval se na ní koutkem oka, všiml si, že se na něj dívá a nedokázal potlačit malý úsměv, který se mu zformoval v koutku úst. Hermiona vypadala jako by se snažila zachovat vážnou tvář. Došel ke dveřím a pak ven, cítil, že ho v těsné blízkosti následuje. Nikdo jiný v dohledu nebyl. Harry vklouzl do křoví blízko dveří, přičemž se vyhnul vysoké křovině, která byla vytvarovaná do podoby Hipogrifa. Zdálo se to příhodné. Během okamžiku u něj byla Hermiona. Přitáhl si ji k sobě a ona mu dala ruce kolem krku, zatímco se líbali jedna její ruka sjížděla čím dál níž a přinutila Harryho zasténat. S úsměvem se od ní odtáhl, ale ona nechala ruku přesně tam kde byla."Slečno Grangerová," řekl škádlivě. "Pokoušíte se zkompromitovat mou poctivost?" "Pozdě," připomněla mu, zatímco ho líbala na krk. "V každém případě, později se pokusím na jistých veřejných místech poněkud ovládat, ale momentálně se snad nemusím namáhat?" Harry jí svůj souhlas dokázal tak, že se k ní nahnul a znovu jí políbil, přičemž nechal svoje ruce putovat po dříve zakázaném území. Asi za minutu se Hermiona vyprostila, aby se nadechla a řekla: "Ne, že by to nebylo pěkné, ale to budeme trávit celé prázdniny muchlováním a hledáním cesty v křoví? Jsou tu snad mnohem pohodlnější místa kde můžeme...hmm...dělat víc… " pokrývala jeho krk polibky a nechala své ruce klouzat po jeho těle. "Vlastně," ozval se, zatímco se pokoušel nezcvoknout z toho co právě dělala, "přemýšlel jsem, jestli by ses nechtěla proletět." Přitiskla se k němu a zdálo se, že to zvažuje. "Hmm. To by mohl být dobrý nápad. Vážně bych se už měla dostat přes svou fobii, jednoho dne budu schopná se přemisťovat, ale než k tomu dojde, tak bych se opravdu měla víc sžít s koštětem. " "No…já jsem nemluvil o koštěti." Zamračila se a pak vytřeštila oči, když jí došlo co tím myslel. "Ach, to ne, Harry Pottere! Znovu to neudělám!" "Hermiono, vždyť to fungovalo..."
"Potom jsi byl pěkně vyčerpaný! Co kdybys to přehnal a změnil se, zatímco bys byl ve výšce sto stop? Zabil by ses! A to ani nemluvím o tvém pasažérovi. Nehledě na to, že máš s sebou Sandy, nebo ne?" "Letěl jsem už ve výšce dvě stě stop Hermiono a McGonagallová je přesvědčena, že to zvládám. No tak, pojď. Bude legrace. Můžu Sandy někde položit, takže se jí nic nestane." Hermiona sevřela rty do pevné linky. "Je mi líto Harry, Já prostě…mohli bychom raději pracovat na tom koštěti?" Povzdechl si a políbil ji na čelo. "Samozřejmě. Nebudu na tebe tlačit." Opřela se o jeho hruď a podívala se mu do obličeje. "Ne," řekla zamyšleně, "to nikdy neděláš. To je důvod, proč jsem musela jít a svést tě." Potom se zasmála tím samým smíchem, který si pamatoval z předešlé noci, dala mu mlaskavou pusu a pak ruku v ruce opustili křoví. Vystoupali do Nebelvírské věže, Harry se chystal vzít si svůj Kulový Blesk a zeptat se Freda nebo George jestli si Hermiona může půjčit jedno z jejich košťat, takže by pak nebyla odkázaná na ty ubohá školní, která škola přechovávala pro ty studenty, co neměli svá vlastní. Ale když vešel do ložnice, uslyšel divný zvuk. Zdálo se, že přichází z Nevillovi postele. Zamračeně přišel blíž a odtáhl závěs, šokovaný tím co uviděl. Neville se celý chvěl a potil, jeho kůže měla zelený nádech a jeho oči byly podivně žluté. Harryho najednou napadlo, že neví, jakou barvu by Nevillovy oči měly mít, ale byl si naprosto jistý, že rozhodně ne žlutou. Měl na sobě bleděmodré pyžamo, které bylo celé propocené, pohled zaměřený přímo nad sebe, pusu doširoka otevřenou v tichém výkřiku, jak se chvěl a potil. Harry zpanikařil, udělal jedinou věc, která ho napadla. Utíkal ke dveřím a zakřičel ze schodů: "Hermiono!" Vrátil se zpátky k Nevillově posteli, ten se začal prudce zmítat. Zdálo se, že dostal nějaký záchvat. Bál se ho dotknout nebo vydat nějaký zvuk. Cítil se paralyzovaný. Jediné co mohl udělat bylo stát a pozorovat utrpení toho chlapce, kterého znal pět let. Slyšel kroky na schodech a v její hlase rozeznal záchvěv paniky, když vykřikla: "Harry! Jsi v pořádku?" Samozřejmě, myslela si, že se něco stalo jemu, došlo mu. Ale jakmile se dostala do místnosti a uviděla kde stojí, okamžitě běžela k Nevillovi."Neville!" vykřikla a klesla na kolena. Ihned mu položila ruku na čelo, potom na krk, aby si ověřila puls. "Má nepravidelný puls; strašně rychlý, pak poskočí a znovu buší hrozně rychle," řekla po půl minutě. Harry žasnul nad tím, jak dokázala okamžitě po svém příchodu převzít kontrolu nad situací a dotknout se ho, když jeho to děsilo. Ne kvůli sobě, ale kvůli tomu, že by to mohlo Nevillovi ublížit. Vezmeme ten pohár společně... blesklo mu hlavou... "Musíme ho dostat na ošetřovnu," ozvala se naléhavě. Harry přemýšlel. "Co kdybychom ho omráčili? Mohli

bychom ho uvrhnout do…" hledal výraz, kterým by to pojmenoval. "Stáze? Dobrý nápad. A pak můžeme použít zaklínadlo Mobilicorpus, abychom ho tam dostali." Přesně to udělali a když se objevili ve společenské místnosti s Nevillovým tělem, každý kdo byl přítomný šokovaně vzhlédl. Alice, která seděla u stolu s Angelinou a připravovala se na O.V.C.E. vstala a okamžitě k nim přiběhla. Dvojčata sedící u ohně a zabývající se stejnou činností taky polekaně vzhlédla. Pokud věděli, byl na nejlepší cestě stát se přítelem jejich sestry. "Omráčili jsme ho, abychom ho mohli dostat na ošetřovnu," oznámila všem Hermiona. "Když jsem přišel do pokoje, vydával divné zvuky, chvěl se, potil a vypadal…vypadal takhle …" řekl ochraptěle Harry, zatímco referoval o jeho nazelenalé barvě a žlutých očích, které měl pořád otevřené. "Půjdeme s tebou," rozhodli se George s Fredem a Alice s Angelinou je následovaly. Všech šest eskortovalo Nevillovo tělo na ošetřovnu a Harrymu se ze všech těch událostí začala točit hlava. Je nás tu šest, letělo mu hlavou. Stejný počet lidí, co je třeba k nesení rakve. Neville bude v pořádku, řekl jiný hlas, ozývající se z rozdílné části mozku. Nemysli na nosiče rakví. Zdá se ti, že je v pořádku? odporoval mozek. Harry cítil, že se mu každou chvíli rozskočí hlava. Nebyla to jeho jizva, to nebyl Voldemort. Cítil, že neví jak tohle zvládnout, ze všech lidí právě Neville se stal obětí…obětí…čeho? Co se mu stalo a kdo mu to udělal? Sevřelo se mu hrdlo, nemohl polknout. když se konečně dostali na ošetřovnu, George otevřel dveře a Harry s Hermionou navedli Nevilla dovnitř. Harry utíkal najít madam Pomfreyovou do její kanceláře, ale nebyla tam. Zdálo se mu, že uslyšel zvuk z Lékárny, tak otevřel dveře, aniž by se obtěžoval zaklepat. Namísto madam Pomfreyové, ale Harry našel Snapea, právě sahajícího po nádobě označené Roztlučený Kapradník, který se očividně chystal přidat do bublajícího kotlíku, pod kterým plápolal purpurový oheň. "Och!" řekl s úlevou, jakmile Snapea zahlédl. "To jsem rád, že jste to Vy! Pojďte rychle. Jde o Nevilla." Snape s hlasitým bouchnutím položil nádobu dolů na stůl a než Harry stačil mrknout, prošel kanceláří madam Pomfreyové na ošetřovnu. Hermiona Nevilla přemístila na jednu z postelí a zrušila přenášecí i omračovací kouzlo. Ležel tu tak jako předtím ve své posteli, chvěl se a potil, s bledou zelenou kůží a žlutýma očima. Snape se nad něj naklonil, přitiskl mu ucho na hruď a položil prsty na krční tepnu stejně jako předtím Hermiona. Podíval se Nevillovi do očí, prohlédl si jeho kůži a potom pusu. Měl strašně oteklý jazyk. Bylo překvapující, že se jím neudusil. "Longbottome!" zařval mu do obličeje, zatímco oběma rukama držel Nevillovu hlavu. Pohlédl mu do očí, lehce se pohybovaly. "Co vidíte, Longbottome?" zašeptal naléhavě. Neville otevřel pusu a zasípal hlasem, který zněl jako chřestot smrti. "Štíry. Brouky. Mám je na celém těle. Jsou na zdech..." Najednou se začal dusit a celé tělo zachvátila křeč. Harry zatnul zuby, nemohl takhle Nevilla vidět. Jeho hlas zněl hrozně – ne jako Nevillův. Snape vytáhl svou hůlku a zašeptal, "Reducio," zatímco zamával na Nevilovou pusou. Dušení přestalo, ale křeče ne. Snape vzhlédl k Alici, která to pozorovala s rukou přitisknutou na ústech. "Ví o tom profesorka McGonagallová?" zeptal se jí náhle. Zavrtěla hlavou. Ukázal na Angelinu. "Vy. Jděte pro ni. Vy…" ukázal na Alici. "Vy jste primuska…pamatujete si heslo do ředitelovy pracovny?" Přikývla. "Jděte pro něj. Hned." Alice a Angelina se otočily a zmizely. Fred s Georgem dosud opodál okouněli, vypadajíc tak vážně, jak je Harry ještě nikdy neviděl. "A Vy dva!" vyštěkl na ně najednou Snape. "Udělejte se pro jednou užiteční a zjistěte, kde je ta zatracená Pomfreyová!" "Já prohledám skleníky," řekl Fred běžíc ke dveřím. "Já knihovnu," zavolal George přes rameno než zmizel. "Prostě ji najděte!" zakřičel na jejich záda. Hermiona seděla na opačné straně postele než Snape, držíc Nevilla pevně za ruku a mumlala nesmyslná, ale uklidňující slova bezvědomému chlapci. Přestal se zmítat a Snape mu znovu překontroloval puls. Harry viděl jak starostlivě se Snape choval, jak opatrně. Možná byl celou tu dobu k Nevillovi drsný z toho samého důvodu, který uvedl Siriusovi, když se ho ptal na Harryho – aby ho zocelil. Co se stalo? Vrtalo Harrymu hlavou. Co je s ním? "Co je s ním?" zeptal se tiše Harry. Jakmile si to pomyslel, nedokázal to nevyslovit. Snape se na něj nepodíval, pořád sledoval Nevilla. "Absťák. Nejsem si jistý na čem se stal závislý, ale rozhodně je to abstinenční záchvat. Mám několik dohadů, ale pokud nezjistíme co bral…" "Vím, kdo by to mohl vědět," řekl náhle Harry. Snape se otočil a zvedl obočí. "Ginny Weasleyová a Draco Malfoy obvykle společně pracovali v učebně ve stejnou dobu jako Neville. Měli by to vědět." Snape přikývl. "Použijte můj kabinet," řekl a otočil se zpátky k Nevillovi. Harry rychle zamířil ven z místnosti a proběhl chodbou, dolů po mramorových schodech do vstupní haly, přes Velkou síň ke dveřím do tajné chodby, vedoucí ke Snapeově kabinetu. Utíkal, jak nejrychleji to šlo. Aby pomohl kamarádovi v nouzi. Na okamžik zpanikařil, když nemohl najít správný kámen na který se muselo zatlačit. Pak se náhle zeď pod tlakem jeho ramena pohnula a on se protáhl do místnosti. "Incendio!" vykřikl hlasitěji než bylo nutné, když zamířil na ohniště v krbu. Emoce v něm vířily jako rozjetý vlak. Zredukoval plameny, které náhle vyšlehly do nebezpečné výšky, na rozumnou úroveň a třesoucí rukou vhodil do ohniště trochu prášku z nádoby na krbové římse. Plameny zezelenaly a on hlasitě vyhrkl: "Doupě." Po několika okamžicích se objevila tvář paní Weasleyové. "Harry!" zvolala. "Tak ráda tě vidím! Co tvoje prázd…" "Paní Weasleyová! Omlouvám se, že Vás přerušuji, ale musím mluvit s Ginny! Je to naléhavé!" Paní Weasleyová se jeho reakcí zdála zdrcena, vždycky se k ní choval zdvořile. "Samozřejmě," řekla tiše a potom zavolala Ginny. Její hlava zmizela a za okamžik byla nahrazena Ginninou. Vlasy měla stažené do neuspořádaného ohonu. "Harry, co…" "Jde o Nevilla. je na ošetřovně s abstinenčními příznaky. Snape potřebuje vědět, co užíval za lektvar, protože ať to bylo cokoliv, stal se na tom závislý potom přestal a teď…ach, Ginny, vypadá, jako by umíral…" zašeptal. Ginny zbledla. "No," řekla roztřeseně, "vždycky pracoval na těch samých dvouch lektvarech. Jeden se jmenoval nějak jako k… kupříklad…" "Kurážný lektvar?" "Ano, to je ono. Nevím k čemu je. A ten druhý byl nějaký druh paměťového lektvaru. Memo…Mnemotic… nebo tak nějak.." Harrymu náhle bleskla hlavou stránka z učebnice. "Mnemonický lektvar?" "Ano! Přesně ten. Jsem si tím docela jistá. Och, Harry, jak je to zlé? Bude v pořádku?" "Nevím. Potřebuju to říct Snapeovi. Díky Ginny." Její tvář zmizela z plamenů a Harry se chystal oheň uhasit, když ho něco napadlo. Hodil do krbu ještě troch prášku a řekl: "Alastor Moody." Za moment se v plamenech objevila Moodyho znetvořená tvář. "Ano, Pottere?" řekl vlídně, když uviděl kdo ho volá. "Přijďte hned na ošetřovnu pane profesore. Jde o Nevilla Longbottoma." Moody mu neodpověděl. Jeho tvář už zmizela. Věděl, že v takovéto situaci Moody na formalitách netrvá. Dobře, pomyslel si Harry bude tam rychle. Pak ho napadlo jak asi rychle, když si vybavil vzdálenost mezi Moodyho kanceláří a ošetřovnou s ohledem na jeho dřevěnou nohu. No, odhadoval Harry, možná to

je ten důvod, proč tak rychle ukončil hovor. Harry uhasil oheň, protáhl se zpátky na chodbu a znovu uzavřel tajný průchod. Najednou mu došlo, že by lidi našel mnohem jednodušeji, kdyby si došel pro svou mapu. Proč na to nepomyslel? Nebo George s Fredem? Všichni byli tak zmatení předešlými událostmi, Harry cítil, jako by neměl žádný mozek a reagoval jen na základě zvířecích instinktů. Vyběhl jedny schody po druhých, až se konečně dostal ke dveřím ošetřovny. Když je otevřel, zjistil, že madam Pomfreyová už dorazila. Vedle ní stáli Brumbál s McGonagallovou. Proklepávala Nevilla, zatímco Snape přihlížel. Hermiona a dvojčata ustoupili ke dveřím do kanceláře, společně s Angelinou a Alicí. Fred Harrymu diskrétně vtiskl do dlaně kousek pergamenu a ten předtím, než ho strčil do kapsy na něj pohlédl. Mapa. Takže je napadlo ji použít. Kývl na Freda. Není divu, že lidé dvojčata považují za chytráky. Těžko můžete vymyslet takové lumpárny bez náležité inteligence. Hermiona se k němu otočila se zmučeným výrazem ve tváři. Zašklebil se, potom přešel k dospělým stojícím kolem Nevillovy postele. "Jsou to dva lektvary," řekl jim. "Kurážný a Mnemonický." Snape zbledl. "Kurážný lektvar je návykový, když se užívá ve velkých dávkách nebo příliš často. A hlavní složka Mnemonického lektvaru je Jinan dvoulaločný, který zabraňuje srážení krve. Obsahuje ještě další protisrážlivé komponenty. A když si ho člověk vezme hodně…" "Tak co?" chtěl Harry vědět. "Jeho krev ztratí veškerou schopnost srážení. Je to horší než hemofilie." "A když se zkombinují?" Otočil se a znovu pohlédl na Nevilla. "To je to, co nevíme." Madam Pomfreyová ustoupila od Nevilla a pokynula Snapeovi, Brumbálovi, McGonagallové a Harrymu, aby ji následovali do její kanceláře. Harry přes rameno pohlédl na ostatní, kteří do jejího gesta nebyli zahrnuti. To, že se k němu chovali jako k dospělému ho lehce znervóznilo, bylo uklidňující být dítětem a nechat starší, moudřejší lidi ať si s krizí poradí. Potom přemýšlel nad tím, co se stalo v noci a co s Hermionou sdíleli. Myslel na Voldemorta a hřbitov, kde byl pohřben Raddle senior... Své dětství nechal nenávratně za sebou. V kanceláři se k nim madam Pomfreyová otočila čelem, vypadala velice pochmurně. "Podle mého názoru má abstinenční záchvat z Kurážného lektvaru. O Mnemonickém lektvaru není známo, že by byl návykový, ačkoliv jak podotknul profesor Snape, může mít katastrofické, dlouhodobé následky. Mou hlavní obavou je, že abstinenční záchvat teprve začal. Tohle je pouze první fáze, ten zelený odstín kůže, žluté oči a halucinace. Jak bude postupovat, nastanou u něj výbuchy násilí následované pláčem, ostrým smíchem a sebevražednými sklony. Potřebujeme ho udržet na uzdě a celou dobu u něj musí někdo zůstat. Mohl by si ublížit a vykrvácet - to je riziko způsobené nesprávným užitím Mnemonického lektvaru. Až k smrti, pokud nebude po ruce někdo, kdo ho spoutá vhodným zaklínadlem. Bylo by mnohem lepší, kdybychom ho převezli do nemocnice svatého Munga…" "Ne!" řekl náhle Snape. Harry na něj překvapeně pohlédl. Nevillovi rodiče tam byli. Kvůli Barty Skrkovi juniorovi, kterého Snape naverboval. Harry si ho pátravě prohlížel. "Měl by být se známými lidmi. Já…já udělám rozvrh pro jeho přátele, kteří u něj budou sedět, stejně jako všechny učitele, co se budou chtít zapojit. Samozřejmě bychom měli informovat jeho babičku." Kývl na McGonagallovou, která se zdála být dotčena, že rozhoduje o studentovi z její koleje, ačkoliv s ním nediskutovala. Brumbál mu pokynul. "Souhlasím. Bude to tak vyhovovat, Poppy?" Dívala se na Brumbála jakoby si přála, aby nebyl ředitel a ona se s ním mohla dohadovat. "V pořádku," prohlásila zdráhavě. Opustili kancelář. Jak Brumbál vysvětloval ostatním, co bude Neville potřebovat, Harry se cítil, jakoby byl v mlze. Vzpomněl si, jak se ho Neville den před ceilidhem ptal na Eupatorium fistulosum. Teď mu došlo, proč mu název té rostliny byl tak povědomý. Byla hlavní složkou Kurážného lektvaru. Harry byl rád, že si ho vzal jen jednou. Snape ho taky použil, když chodil do školy. Stal se snad na něm závislým a prodělal absťák? Nebo ho, stejně jako on, použil jen jednou? Matně si byl vědom, že se Hermiona s Alicí dobrovolně nabídly, že prodiskutují se všemi studenty, kteří ve škole zůstali na prázdniny, jestli by byli ochotní střídat se u Nevillovy postele. Během tohoto horečného plánování se Harry otočil a znovu pohlédl na Nevilla. Pomalu přešel k jeho posteli a vzal mu ruku do svých dlaní. Byl to divný pocit, byla studená a vlhká. Co kdyby se rozhodl ten lektvar brát dávku po dávce? Tak bych tu teď místo něj ležel já, přemýšlel. "Jsem u tebe, kamaráde," řekl tiše jediné osobě, která ho porazila v Soubojnickém klubu. To bylo pravděpodobně díky tomu lektvaru, došlo mu. Ale vítězství mu neupíral, Neville pravděpodobně už po zbytek života nikdy neprožije okamžik jako byl tenhle, pokud vůbec nějaký zbytek života ještě má... Ne. Polemizoval Harry v duchu se svým mozkem. On bude v pořádku, bude. Musí být... Seděl v křesle, kde předtím byla Hermiona, pořád držel Nevilla za ruku, jakoby skrz to sevření do něj mohl přenést něco ze svého zdraví. Slyšel, že ostatní odešli, madam Pomfreyová odešla do kanceláře a zavřela za sebou dveře. Byl s Nevillem na ošetřovně sám. Aniž by něco řekl všichni věděli, že dobrovolně vzal první hlídku. Seděl, díval se na něj a hlavou mu letěla vzpomínka za vzpomínkou. V jeden okamžik uslyšel, že na něj Sandy něco zasyčela, ale nemohl se na její sdělení soustředit, takže ho překvapilo, když vzhlédl a uviděl v nohách Nevillovy postele stát Moodyho. To bylo to, co mu chtěla říct - Pošuk Moody přichází (ačkoliv ona řekla kyklop s jednou nohou). Pokynul Harrymu. "Jak je na tom, Pottere?" zeptal se hlubokým, zasmušilým hlasem. Harry mu osvětlil oba lektvary, postup abstinenčního záchvatu a výměnu stráží, která bude nezbytná. "Ale Pomfreyová řekla, že se uzdraví?" "Ano. On jen…" Harryho hlas se zadrhl. "To je v pořádku, Pottere. Nemusíte nic vysvětlovat. Došlo mi, že jste to byl Vy, kdo ho našel." Harry přikývl. Moody vydal hluboký povzdech. "Já jsem našel je." Harry na okamžik vypadal zmateně, ale potom mu došlo, co měl Moody na mysli. Nevillovy rodiče. Poté, co byli Bartym Skrkem juniorem a jeho kamarády Smrtijedy mučeni kletbou Cruciatus. "Nakupovali na Příčné ulici vánoční dárky pro svého syna. On byl s nimi. Neměl ani dva. Baculatý, zdravý kujón. Tak šťastný, jak si jen dokážete představit. Když jsem je našel za hospodou na Obrtlé ulici, křičel z plných plic a pokoušel se přinutit svou matku, aby ho vzala do náruče. Chudák Gemma! Jen zírala na oblohu, stejně jako Frank. Vzpomínám si na jejich svatbu...Chodil jsem do školy s Frankovou matkou, Verity. Tenkrát se jmenovala Verity Gillespiová. Verity to, co se stalo Frankovi a Gemmě zlomilo srdce. Gemmu zbožňovala. Brilantní, překrásná... adoptovala by ji, kdyby mohla. Žádné napětí mezi snachou a tchýní!" Moody si povzdechl. "Krásná, dokonalá rodina." Harry se otočil a znovu pohlédl na Nevilla, na jeho neduživou pleť a strašidelné oči. Pokoušel si ho představit jako šťastné batole, ale nedokázal to. "Zrovna jsem je byl navštívit - Franka a Gemmu. V pondělí," pokračoval Moody. "A teď tam bude i jejich syn..." "Ne!" vykřikl Harry stejně vehementně jako Snape. "Bude v pořádku. Musí!" Slzy, které zadržoval, konečně našly svou cestu zpod víček a

stékaly mu po tvářích do pusy. Neobtěžoval se je setřít. Křečovitě sevřel Nevillovu ruku a pohledem se zabodl do Moodyho. "Bude v pořádku!" Moody se zamračil. "Vím Pottere, že si to chcete myslet. On je Váš přítel, znáte ho pět let..." "Ale to je právě to," ozval se přiškrceně Harry. "Neznal jsem ho. Nikdo z nás. Seamus a Dean jsou kamarádi, stejně jako Parvati s Levandulí. Pak já, Ron a Hermiona... Neville byl vždycky ten podivný chlapík v pozadí. Teprve loni jsem náhodou zjistil pravdu o jeho rodičích a Brumbál mě požádal, abych o tom nikomu neřekl. Nemyslím si…nemyslím si, že někdo z nás Nevilla skutečně zná." Moody přikývl. "Vždycky tu je někdo jako on. Obrácený do sebe. No, po tom co se stalo mě to nepřekvapuje. Zvlášť, když se tam ukázal ten idiot z Ministerstva..." "Cože?" "Víte, tenkrát to byla velká událost. Frank a Gemma Longbottomovi! Byli jediným bystrozorským manželským párem, který dokázal udržet v rovnováze práci a rodinný život. Dohromady byli báječní. Všichni jsme věděli, že nikdo po kom šli neměl šanci. A pak se tam ukázal ten idiot, Longlegs, Locklegs, Longheart..." "Lockhart? Zlatoslav Lockhart?" "Jo. To je ten parchant. Ministerský specialista na paměťová kouzla. Čerstvě ze školy. Rozhodl, že pokud nezakročí, tak malý Neville, když viděl, jak jeho rodiče mučili, bude mít trauma na zbytek života. Pokoušel jsem se ho zastavit, ale úplně se mi to nepodařilo, ne předtím, než bylo pozdě. Nevím, jaké by to bylo, kdyby ten parchant použil plně kvalifikované kouzlo na ještě ne dvouleté dítě. Pravděpodobně by se mu obě půlky mozku nespojily dohromady. Naštěstí se mi podařilo zařídit, aby za to dostal padáka." Harry na něj nevěřícně zíral. Lockhartovi se skoro podařilo uplatnit paměťové kouzlo na něj a Rona, když byli dole v Tajemné komnatě. Díky bohu za Ronovu zlomenou hůlku, pomyslel si a znovu pohlédl na Nevilla. Takže to bylo vadné Lockhartovo paměťové kouzlo, které Nevilla celou tu dobu omezovalo. A to to konečně vypadalo, že se přes to dostal. Musel užívat obrovské dávky Mnemonického lektvaru, došlo Harrymu. Moody ho poplácal po rameni a řekl: "Jste mu dobrým přítelem, Pottere." Jak se otočil o odchodu, Harry si pomyslel: Ne, nejsem. Ale od teď budu...

* * * * *

Harry si nebyl jistý kdy usnul. Jeho hlava byla na matraci vedle Nevillovy nohy. Neville škubl rukou a praštil ho do obličeje. Trhl sebou a rozhlédl se kolem právě v okamžiku, kdy se dveře ošetřovny otevřely. Jak dlouho spal? zajímalo ho. Překontroloval Nevilla, který vypadal stejně jako předtím. Hermiona přešla k posteli a položila Harrymu ruku na rameno, naklonila se k němu a políbila ho na tvář. "Jdi si odpočinout," řekla tiše. "Teď je řada na mně." Harry se podíval na hodiny, byly dvě. Podíval se oknem, skrz sklo zahlédl větve stromů. Bylo brzké odpoledne. Podíval se na ni a náhle pocítil zdrcující touhu ji políbit, vidět ji nahou... Okamžitě podobné myšlenky potlačil. Jak na to může myslet, když Neville... Harry vstal a nabídl jí své křeslo, postavil se k nohám postele a před tím než se obrátil k odchodu, znovu pohlédl na Nevilla. Ruce se mu třásly, cítil, že má stejně jako Neville abstinenční příznaky. Nějak, ve světle událostí mezi nocí a ránem měl pocit, že už nic nebude stejné jako předtím. Zbytek prázdnin byl jako rozmazaný – sezením u Nevillovy postele nebo sezením ve společenské místnosti se stejně šokovaně vypadajícími lidmi, kteří mluvili jen málo, občas poznamenajíc něco o Nevillovi, "vzpomeň si, když…," což vždycky skončilo tím, že se někdo dal do pláče. Harry seděl u Nevillovy postele v neděli večer předtím, než začal nový semestr, když na ošetřovnu vtrhla Ginny. Přispěchala k posteli, posadila se naproti Harrymu, vzala do dlaní Nevillovu ruku a zadívala se mu do tváře s polekaným výrazem, který prozrazoval všechen strach, který cítila. Roztřeseně se zeptala na jeho stav, Harry se jí pokusil věcně převyprávět věci, co madam Pomfreyová vysvětlila Hermioně a ta to potom řekla jemu. Hermionu zaujalo, že nebylo potřeba žádné nitrožilní výživy, jídlo prostě bylo opatrně přemístěno do jeho těla a odpad stejnou cestou odstraněn pryč. Když mu to řekla tak se Harry zašklebil, zatímco přemýšlel, kolik věcí bere jako samozřejmost jen proto, že je při vědomí a chodí si tu okolo naprosto funkční. Neville se také polovinu dne vznášel ve vzduchu asi palec nad matrací (vždycky po hodině), aby se zabránilo proleženinám. Ještě se do druhé fáze abstinenčního záchvatu nedostal. Harry z toho měl obavy, bál se Nevilla omezovat a zabránit mu, aby si neublížil. Bude to v pořádku, říkal si neustále. On bude v pořádku. "Vezmu tuhle hlídku," řekla mu Ginny tiše. Držela Nevilla za ruku a pohlédla na Harryho. Navzdory jeho současnému stavu si Harry nemohl pomoci, aby si nepomyslel, že Neville je obrovský šťastlivec. Kývl na ni a vstal k odchodu, aniž by se rozloučil. Přesunula se do křesla, které vyklidil, vzala do dlaní Nevillovu druhou ruku jemně mu odhrnula vlasy z čela.

Začal letní semestr a všem připadalo divné, nemít Nevilla ve třídě s nimi. Spousta učitelů se do hlídek taky zapojila - jednou, když Harry vešel na ošetřovnu tu byla McGonagallová, jindy zase Kratiknot. Hermiona mu řekla, že přistihla profesorku Prýtovou, která tiše plakala, zatímco Nevilla držela za ruku. Snape a Moody se také střídali. Jednoho dne se Harry právě chystal vejít na ošetřovnu, aby Ronovi přinesl domácí úkol do Přeměňování, když kvůli sezení s Nevillem zmeškal hodinu a předtím, než sáhl na kliku, se dveře otevřely a ven vyšel Draco Malfoy. Harry se pokoušel potlačit vlnu vzteku, který ho popadl jakmile ho uviděl, když si vzpomněl jak zacházel s Ginny na jejích narozeninách a na to, že to byl právě on, kdo byl s Nevillem ve třídě a měl si všimnout co se děje. Malfoy se na něj ostražitě zadíval a opatrně za sebou zavřel dveře. Pak Harrymu úsečně pokynul. "Pottere." "Malfoyi." Podíval se na dveře a pak znovu na Harryho. "Jen jsem…byl jsem navštívit Longbottoma. V rozvrhu už nebylo žádné volné místo, ale na druhou stranu si myslím, že bych na něm stejně neměl figurovat. Žádní zmijozelští tam nejsou. Musím dbát na svou reputaci." Harry cítil, že se jeho vztek začíná vymykat kontrole. "Mohl kvůli tobě umřít!" zašeptal ohnivě. Malfoyovi poklesla čelist. "Mně?" "Věděl jsi na jakých lektvarech pracoval..." "Stejně tak Ginny! Ani jeden z nás nevěděl, že je to návykové." "Jen jeden. Ten druhý jednoduše zabrání srážení krve. Pitomé pořezání papírem a může vykrvácet k smrti." "Ach, určitě ne…" Harry ho přirazil ke zdi. "pokud se z toho nedostane…" Malfoy ho odstrčil. "Tak uděláš co?" zařval. "Zabráníš mi v…" pak si uvědomil, že se nacházejí na veřejném místě. Zašeptal: "Zabráníš mi v tom, abych dostal otce do Azkabanu? Zabráníš mu, aby tě vydal Smrtijedům?" Na to Harry neměl odpověď. Zíral na Malfoye. Pokud to vůbec bylo možné, nenáviděl ho mnohem víc než dřív. "Prostě jsem tam seděl," ukázal na ošetřovnu, "vedl civilizovaný rozhovor s Weasleyem, kterého, jak si jistě dobře vzpomínáš, jsem našel po explozi zavaleného v sutinách a pomohl ho vyprostit. Nezačínej s Longbottomem! On je…" ochabl. "Není tak špatný. Přesto, že jde po Ginny. Nikdy bych mu nic podobného nepřál.

Myslíš, že si nepřeju, abych věděl, že dělal něco nebezpečného? Myslíš, že bych ho nezastavil?" "Vážně? Copak ty máš o někoho starost? Ginny je patnáct a jediné na co myslíš je dostat ji do postele!' Takhle zacházíš s lidmi na kterých ti záleží?" Malfoy vypadal šokovaně. "To ti řekla ona?" Harry otevřel pusu a pak ji zase zavřel. "Zapomeň na to." Najednou to byl Malfoy, kdo ho přirazil ke zdi a s obličejem blízko jeho promluvil: "Můj vztah s Ginny je jen mezi námi dvěma. Ty o ní se mnou mluvit nebudeš. Ne pokud chceš mého otce..." Harry ho prudce odstrčil, až se zarazil o protější zeď. Bolestivě si třel předloktí. "Přestaň mi vykládat, že zrušíš své plány týkající se tvého otce. Ty ho chceš tam, kde na tebe nebude moct. To je veškerá motivace, kterou potřebuješ." Malfoy na něj vrhl nevraživý pohled. "Možná. Ale hlídej si záda, protože jedna z věcí, kterou ho dostanu do Azkabanu - může být tvoje vražda." S tím se Malfoy otočil a odkráčel chodbou ke schodům, nechaje za sebou vzteklého Harryho. Upustil Ronův domácí úkol. Zvedl ho, zatímco mu v hlavě vířilo, zda-li je Draco Malfoy opravdu schopný dostát své poslední hrozbě...
Potom, za týden po prázdninách, se Neville dostal do druhé fáze. George seděl u něj, když začal kolem sebe mlátit. Než se ho podařilo bezpečně připoutat k posteli, měl George monokla pod okem a z nosu mu tekla krev. Už jedl sám a občas i mluvil, ale obvykle sklouzl do nesrozumitelného mumlání, někdy dokonce klení, po čemž následoval pláč, který se střídal s hysterickým smíchem. Poslední sobotu v měsíci hrál Zmijozel a Havraspár jejich famfrpálové utkání, Zmijozel vyhrál. Harry apaticky pozoroval, jak si Roger Davies a Draco Malfoy na konci utkání znovu potřásli rukama. pokoušel se myslet na Nevilla, ale místo toho si představoval Hermionu, jak jde napříč místností úplně nahá… Koncem víkendu výbuchy vzteku přestaly, ale stejně byl stále připoutaný. Týden na to madam Pomfreyová tyto pouta zrušila a povolila mu krátké procházky s doprovodem. Konečně, o několik dní později oznámila, že se zotavil a z ošetřovny ho propustila. Harry nikdy nezapomene, když se Neville vrátil do společenské místnosti. Pohyboval se pomalu; byl velice hubený a bledý, ale oči byly znovu temně modré. Fred a George ho usadili do křesla, Ginny přišla a posadila se vedle něj na zem se svou kočkou Mackenzie, které teď bylo víc jak šest měsíců, ale stále si uchovávala dětskou náturu, zatímco její tělo začínalo vypadat dospěle. Mackenzie se vyšplhala po křesle do Nevillova klína. Vypadal z toho nervózně, ale nakonec ji opatrně začal hladit. Harry to pozoroval se srdcem v krku. Ve třídě se Neville zdál ostražitější než byl předtím co začal brát Mnemonický lektvar, ale ne tak jako když ho užíval. Harry si uvědomil, že to bylo další tajemství Nevillova soubojového úspěchu – zapamatovat si velké množství málo známých zaklínadel a schopnost rychle myslet (díky lektvaru) když se rozhodoval, které použije jako další. Neville Soubojnický klub opustil. Harry se ho snažil přemluvit, aby to nedělal, ale bez úspěchu. jeho první hodina lektvarů, poté co byl propuštěn z ošetřovny, byla víc než trochu napjatá. Snape nekomentoval ani jeho nepřítomnost ani důvody, které k ní vedly, ale Harry věděl, že jeho přiřazení k Malfoyovi a to, že oba byli umístěni do první lavice, blíž ke Snapeovi, má svoje opodstatnění. Snape na tabuli napsal název lektvaru, na kterém dnes měli pracovat: Lepomluvný lektvar, strana 477. Harry se zarazil - to byl ten lektvar, který dělala Ginny s Malfoyem ten den, kdy pracoval na Kurážném lektvaru. Toho dne se Snapea zeptal na svou matku... "Pottere!" Snapeův ostrý hlas se mu vetřel do myšlenek. "Dejte svou učebnici Longbottomovi a Malfoyovi. Oba ji dnes zapomněli. Vidím, že Grangerová svou má, takže se o ni můžete podělit." Harry si povzdechl a odnesl svou knihu dopředu Nevilleovi, potom se vrátil zpátky na své místo, které sdílel s Hermionou. Žasl nad Snapeovou schopností zařídit, aby to vypadalo, že je to Harryho chyba nevědět, že jeho knihu potřebuji v první lavici, podle něj jim ji zřejmě měl půjčit dřív než byl o to požádán. taky se mu podařilo znít, jakoby Hermiona udělala chybu, když svou knihu měla s sebou. Bývaly doby, kdy by Nevilla za jeho zapomnětlivost kritizoval. Teď se ho po většinu času snažil ignorovat. Harry si vzpomenul na Snapea sedícího u Nevillovy postele, občas kontrolujícího jeho pulz. Harryho zajímalo nakolik sebe obviňuje z toho co se Nevillovi stalo, když byl dítě a pak ta závislost na Kurážném lektvaru. Potom mu došlo, že Snape možná o Lockhartově přenadšeném paměťovém kouzlu neví. Pokud o tom věděl, vysvětlovalo by to, proč ho neměl rád. Pak ho ale napadlo, že k nenávisti Zlatoslava Lockharta nikdo zvláštní důvod nepotřebuje. Harry byl znovu vytržen ze svých myšlenek, když uslyšel svoje jméno. Křestní, ne příjmení. Byl to Neville. Podával Malfoyovi malou pohlednici, který na ni zíral s otevřenými ústy. Oba chlapci se pak jako na povel otočili k Hermioně a Harrymu. Sandy zasyčela: "Bude toho mnoho prozrazeno." Co to mělo znamenat? divil se. Ale nedovolil si zeptat se jí. Malfoy podal obrázek Crabbemu, který byl hned za ním a ten vypískl. Zvuk, o kterém si Harry myslel, že ho od něj nikdy neuslyší. Harry se rozhlédl kolem, zajímalo ho, kam se Snape poděl. Potom si všiml, že dveře jeho kanceláře jsou otevřené. Snape si musel pro něco zajít. Co to Crabbe drží? Proč Neville vyslovil jeho jméno? Nemluvil přímo na Harryho. Crabbe se naklonil ke Goylovi, sedícímu vedle něj a obdélník mu ukázal. Goylovi poklesla čelist. Otočil se a podal to Parvati, v řadě těsně před Harrym a Hermionou. Zalapala po dechu. Otočila to a tiše četla; tentokrát Harry zaslechl "narozeninám," a Hermionino jméno. Ach, ne ne ne ne ne, napadlo ho zoufale. Řekni mi, že jsem to nenechal v té knížce... Jako ve snu pozoroval Parvati, která kartičku podávala Ronovi, pracujícím hned vedle ní, s úšklebkem na tváři a oceňujícím pohledem směrem k Hermioně. Harrymu se sevřel žaludek, zatímco čekal na Ronovu reakci. Viděl jak na to Ron zírá, pak obrázek otočil a bezhlesně četl vzkaz na druhé straně. Pomalu se otočil a s kamennou tváří se podíval na Harryho, potom na Hermionu. U ní se zdržel. Jeho výraz byl kombinací bolesti, zrady, smutku a vzteku. Zvláštní, vztek se zdál slabší než ostatní emoce. Hermiona na něj hleděla jen okamžik, pak sklopila pohled a zrudla. Harry si nevšiml Snapea, který se vynořil z kanceláře, ale náhle stál vedle Rona s nataženou rukou, ve tváři výraz škodolibého očekávání. Ron mu okamžitě fotografii podal. Snapeovo obočí vyjelo vzhůru a výraz překvapení, který Harry zahlédl v jeho obličeji byl z těch, které viděl jen párkrát. Podíval se na Hermionu, která měla stále sklopený pohled a vypadala, že každým okamžikem začne plakat ponížením. Pak to Snape udělal - Harry cítil, že to přijde: " Všechno nejlepší k narozeninám Harry," četl na zadní straně fotografie, z hlasu mu odkapávala ironie, " S láskou od Hermiony." Podal ji Harrymu, jakoby byla vymáchaná v močůvce. "Věřím, že tohle je Vaše, Pottere." Harry si ji vzal a rychle schoval do ruksaku, cítil jak se mu v obličeji a na krku rozlévá horko. "A," pokračoval Snape, "Dvacet bodů dolů pro nošení….nepatřičného materiálu do třídy. " Harry se nad tou nespravedlností mále zadusil. Neville a Malfoy zapomněli svoje učebnice a on je ten, kterému se odečtou body. Hermiona měla stisknuté rty do tenké čárky a téměř

nepostřehnutelně na něj zavrtěla hlavou. "Dobře," řekl Snape tentokrát. "Za polemizování s profesorem…" ačkoliv neřekl ani slovo "…to bude školní trest. Dnes večer tady přesně v osm hodin." V Harrym to vřelo, musel si připomínat, že on a Snape jsou na stejné straně, jsou spojenci. Vzhlédl a všiml si Malfoye, který se na něj škodolibě šklebil a potom na Hermionu vrhl chlípný pohled. Harrymu to připomnělo Bradavický expres a jeho reakci na Krumův polibek. Neville se taky obrátil, aby se na ni podíval, stejně jako Crabbe a Goyle. Z těch chlapců, kteří viděli její fotku z Korfu se na ni nedíval jen Ron. Bylo to horší než tenkrát, když Snape četl ve třídě článek Rity Holoubkové. Harry se celou hodinu cítil jako v mlze, mluvil s Hermionou jen tehdy, když to bylo nezbytně nutné pro přípravu lektvaru. Už tak je zlé, že ji chce celou dobu, zvlášť, když od té doby co našli Nevilla se jen líbali. Poté, co viděl znovu její fotografii a vzpomněl si jak vypadá zbytek jejího těla, toto představovalo nevítané vyrušení. Jakmile hodina skončila, Ron a Parvati odešli jako první – paže kolem ramen. Ron se pohledu na Hermionu vyhýbal. Harry a Hermiona se na sebe podívali, sbalili kotlíky a lektvarové přísady a jako poslední se vydali ven. "Pottere!" zavolal Snape panovačně, když vycházel ze dveří. Harry Hermioně zamával. "Dohoním tě." Kývla a odešla; Harrymu se zdálo, jakoby se Snapeovi nedokázala podívat do očí. Harry stál a čekal, vztek ho ještě neopustil. Kdybych si tak jen vzpomenul, že jsem tu fotku použil jako záložku… Když byli o samotě, Snape mu stručně oznámil: "Dneska to byla dobrá práce, Pottere. Dvacet bodů pro Nebelvír." Nejdřív Harryho napadlo, Mluví o Lepomluvném lektvaru? Nikdy nic takového přece neudělal? Potom mu ale došlo, že to má vyvážit body, které mu předtím sebral. "A…Váš kmotr chce dnes večer s Vámi mluvit, v osm. V mé kanceláři." Aha, došlo Harrymu, to vysvětluje ten školní trest. Vztek, který svíral jeho žaludek ho náhle opustil. Musí přestat takhle reagovat. Snape neměl jinou možnost, než uspořádat pro zmijozelské pěknou podívanou. A ta fotka! Pokud by mu ji vrátil bez jakékoliv poznámky, bylo by to tak nesnapeovské, což se Harryho mysli ukázalo jako velice příhodné slovo. "Ano, pane," odpověděl Snapeovi předtím, než si hodil ruksak na rameno a odešel. Hermiona na něj čekala na chodbě. "Ach, Harry," řekla se slzami v očích. "Proč jsi to musel nechat v té knížce?" Stoupali po schodech nahoru. "Promiň, Hermiono," zašeptal. "Když mi Snape řekl, abych dal svou učebnici Nevillovi, zapomněl jsem, že je to uvnitř..." Zrovna dorazili do vstupní haly. Byla opuštěná až na jednu osobu: Rona. Stál před nimi v celé své šesti stopé výšce, vypadajíc jako sopka před výbuchem. "Byl bys tak laskav a vysvětlil mi," řekl Harrymu, "proč jsi měl ve své zatracené učebnici fotku jako je tahle?" Otočil se k Hermioně. "A v prvé řadě proč jsi mu ji ty dala?"

## Odhaleni

Harry a Hermiona se podívali na Rona a ten jim pohled opětoval.
"Dobře, proč jsi Harrymu dala tu fotku?"
Hermiona při lektvarech vypadala, že se co nevidět zhroutí, když její fotka v bikinách kolovala po třídě, ale teď se opět dala dohromady; Harry téměř viděl kolečka, která se jí otáčela v hlavě, jak si připravovala odpověď.
"Já mu ji nedala!" rozkřikla se a začala brečet. Harry šokovaně otevřel ústa. To opravdu nečekal.
"Co tím myslíš Já mu ji nedala? Na zadní straně bylo tvoje písmo. Poznal bych ho všude. A co mělo to S láskou Hermiona znamenat?"
"Rone! Dostal jsi někdy--" otočila se k Harrymu "- nebo dostali jste někdy ode mě dopis, který jsem takhle nepodepsala?"
Ron o tom uvažoval. "Asi ne, myslím, že ne. Ale pořád--"
"Takže, všechno co ti teď chci říct je že, teď už vím jak se to s tou fotkou stalo! Chyběla mi už od minulého léta!"
"Cože?" Zeptali se Ron a Harry najednou.
"Podívejte, měla jsem balíček fotek a myslela jsem, že Harrymu jednu pošlu k jeho dárku a přání k narozeninám. Takže jsem vybrala jeden pěkný snímek před hotelem na Corfu - byl opravdu úžasný, stál na kopci, kousek od vrcholu --"
"Hermiono!" přerušil ji Ron.
"Dobře, dobře. Měla jsem dvě kopie téhle fotky a myslela jsem, že jednu pošlu Harrymu. Otočila jsem ji a napsala na ní věnování. Potom jsem udělala další věci: zabalila dárek a napsala přání. Když jsem se vrátila k fotce, zdálo se mi, že je nějaká tlustá, a tak jsem zjistila, že se mi dvě slepily k sobě. Rozdělila jsem je a tu s věnování jsem vložila do přání. Domnívám se, že jsem se vůbec nepodívala na přední stranu. Prostě jsem si myslela, že to je ta, kterou jsem vybrala. Spěchala jsem, protože jsme měli zpoždění. Zalepila jsem obálku a byla připravená poslat sovu. Čmuchal mi s tím pomohl. Jenom jsem nemohla najít tu fotku, kterou Harry později dostal; Myslela jsem, že jsem ji někde zapomněla. Potom co se mi stalo v Bulharsku mi to nepřipadalo důležité."
Ron vypadal zděšeně; některé věci byly zanedbatelné v porovnání s únosem zlými kouzelníky. Obrátil se na Harryho.
"Proč ji tedy pořád nosíš s sebou?"
Harry polkl. Připravoval se na to, že Ronovi řeknou jak to s nimi je doopravdy a Hermiona mu teď lhala. Měl by říct pravdu? To by rád věděl. Podíval se na Hermionu. Odpustila by mu, kdyby to udělal? Šanci říct Ronovi, že jsou pár měl několik sekund…
"Rone," řekl když se rozhodl. "Když jsem otevřel přání, fotka vypadla ven. Dudley ji sebral a začal se vyptávat, jestli je to moje přítelkyně. Těmito řečmi jsem byl dost znechucený z minulého roku -však víš, Rita Holoubková a všichni okolo…--tak jsem mu jí vzal a řekl mu, že to není moje holka. Moje učebnice byla na stole, takže jsem ji někde otevřel a tu fotku do ní schoval. Ani jsem ji pořádně neviděl. Dneska to bylo poprvé."
Ron se jim postupně podíval do očí. "Takže ty říkáš, žes nevěděla, žes ji Harrymu poslala," otočil se k Harrymu, "a tys jí nikdy neviděl?"
"Správně," řekl Harry a Hermiona pokývala hlavou. Ron vypadal nedůvěřivě. "Protože kdybyste vy dva byli-víte co myslím-můžete mi to říct. Nejsem dítě. Pochopil bych to."

Harrymu se sevřelo hrdlo. Měli jsme mu to říct! Podíval se na Hermionu. Teď. Teď. Řekneme mu to teď! napadlo ho. Ale Hermiona řekla. “Ale, Rone! Víme, že nejsi dítě.”
“Vypadáte..-trávíte spolu spoustu času, a--”
“Dobře, chodíme spolu ráno běhat, jistě, a byli bychom trávili čas s tebou, ale ty teď trávíš hodně času s Parvati. Ne, že bychom ti to vyčítali,” řekla trochu rozechvěle. “Ale-ty nám prostě chybíš.”
Teď se na oba usmíval. “Máte pravdu, moc jsem s vámi nebyl. Co kdybychom dnes po škole šli navštívit Hagrida, jako kdysi? Myslel jsem, že budu s Parvati, ale omluvím se jí”
Harry se mdle usmál. “Jasně,” řekl. Napadlo, že to „jasně“ znělo přesvědčivěji než to myslel. Zrovna si nasazoval batoh , když ho Hermiona zastavila.
“Harry, teď když vím, kde ta fotka je-můžeš mi ji, prosím tě, vrátit?”
Otřeseně se zastavil; sundal si batoh a začal hledat fotku, kterou tam v rychlosti hodil, když mu ji Snape vrátil. Vrátili ji a Hermiona si ji schovala do kapsy u šatů. Vzala si svůj vlastní batoh, otočila se k nim a zatímco stoupala po mramorových schodech, křikla na ně.
“Pojďte vy dva! Jdeme pozdě na Formule!”
Ron poklepal Harrymu na rameno a společně si vydali za ní.
“Promiň mi to všechno. Choval jsem se jako blbec.”
Ne, pomyslel si Harry. Chováš se tak pořád.
“Jasně,” řekl Harry nezřetelně a vydal se za Hermionou.

* * * * *

Po Moodyho hodině si odnesli věci do společenské místnosti a sešli dolů k Hagridovu srubu (potom co se Ron omluvil naštvaně se tvářící Parvati). Hagrid byl šťastný, že je vidí a jakmile se objevili ve dveřích, postavil na čaj. Hermiona mu pomáhala: připravila džbán s mlékem, hrníčky a talířky, zatímco Harry a Ron prohledávali Hagridovu spižírnu, aby našli ještě nějaké „kamenné“ sušenky.
Všichni se posadili, aby se najedli a napili čaje; vesele se smáli tomu, jak Hermiona neustále mluví o historii anglického čaje nebo Harryho a Ronově neschopnosti posoudit správný moment k pití čaje, takže si při prvním doušku spálili jazyk. Výsledkem bylo že při mluvení nepatrně šišlali.
Potom se spořádaně usadili. Harry zvedl svůj hrníček, podível se na ostatní a potichu řekl:
“Na Nevilla.”
“Na Nevilla,” řekli Hagrid, Ron a Hermiona a navzájem si ťukli svými hrníčky mezi sebou a Harrym. Všichni se napili a potom pokračovali v tiché konverzaci. Když byl čas na večeři, umyli po sobě nádobí a připravili se k odchodu na hrad.
“Jdeš na večeři, Hagride?” zeptala se ho Hermiona. Najednou si Harry uvědomil, že si nemůže vzpomenout, kdy Hagrida naposledy viděl na večeři ve Velké síni.
“Né, --mám jinačí plány,” řekl vyhýbavě.
Harry řekl, “Chodíš za svou mámou”
Hagrid přikývl. “Neměl bych? Jo, vím že je tady s vostatníma, a po tak dlouhý době...”
“Samozřejmě, že bys měl večeřet se svou matkou,” řekla Hermiona procítěně. “Chyběj mi večeře s děckama veVelký síni...” zakoktal a podíval se na ně provinile. “Skřítci se dřou s pudinkama...”
Harry se na něj usmál. “Kdybys někdy potřeboval něco z kuchyně, stačí říct. Rádi to pro tebe uděláme”
“Určitě,” souhlasil Ron a Hermiona se na něj zle podívala.
“Ty máš asi rád, když se ti domácí skřítci klaní, co?...” řekla kousavě.
“V čem je problém?” bránil se Ron.
“Rone,” přerušil je Hagrid. “Nebudeš mít brzo narozeniny?”
“Patnáctého.”
“To už je za týden! Co bys řekl tomu, kdybychom tu udělali takovou malou párty jako měla Ginny? ”
Ron pokrčil rameny. “Zní to dobře. Ten koláč, který jsme jedli na Ginnině oslavě byl skvělý.”
“Jestli chceš, můžu říct Biddymu, aby udělal stejný,” řekla Hermiona.
“To zní jako plán,” usmál Hagrid a ukázal na dveře. “Díky, že ste přišli na čaj.”
“Pozdravuj od nás mámu,” řekl Harry když odcházeli.
“Udělám to!” Znovu otevřel dveře. “Řekněte vy tři, neviděli jste kolem školy lítat něco podobnýho zlatýmu Griffinovi? Máma tvrdí, že jeden párkrát proletěl kolem tábora obrů. Myslel jsem, že se jim v týhle část světa moc nelíbí; Brumbál měl toho jednoho zvlášť přivezenýho...”
Ron a Hermiona se podívali na Harryho, který se tvářil provinile.
“Hm, ne,” řekl Ron. “Asi to bylo něco jiného. Může to tak být, ne?”
Hagrid se zasmál. “Jo, Rone, může. Jenom se mi mámě špatně říká, že se v něčem spletla když jsem čekal tak dlouho, abych ji znova viděl. Příště až si bude něco takovýho myslet tak změním téma.”
“To je dobrý nápad, Hagride,” řekl Harry roztřeseně. Všichni se rozloučili a zavřeli dveře. Navzájem se na sebe podívali a povzdechli si. Potom odešli směrem k hradu.
“Cos to vyváděl, Harry?” chtěl vědět Ron zatímco šli k hradu. “Dráždil obry?”
“Ne, jen jsem trénoval létání, takže vypadá přirozeněji.”
Ron se zastavil a civěl na něj. “Co to znamená?” zeptal se měkce, a jeho hlas zněl úzkostlivě. “Létáš sám, bez koštěte?”
Harry se podíval přes Ronovo rameno na večerní oblohu, na červánky roztroušené okolo špiček stromů. “Je to jako sen. Znáš ten druh snu, kdy si představuješ, že roztáhneš ruce a letíš? Je to stejné, ale -já nespím...”

Hermiona se zašklebila. “Pro mě to bylo jako noční můra...”
Ron se zasmál. “Takže se příští rok do famfrpálového týmu nepřihlásíš?”
Hermiona se sarkasticky zasmála. “Velmi vtipné.”
Znovu vykročili k hradu. Ron vypadal, že o něčem přemýšlí a nakonec váhavě pronesl . “Zítra ráno, myslíte--”
“Co?” řekl Harry a srovnal krok s Ronem.
“Můžu jít běhat s vámi?”
Harry se zastavil. “Běhat? Ty?”
Ron se na něj podíval a začal se bránit: “Jo. Je na tom něco špatného?”
“Nejsi jeden z těch, kteří nám říkali, že jsme šílení když vstáváme tak brzo a běháme?”
Ron vypadal trochu nervózně. “Parvati mi říká, že jsem moc vyzáblý,” řekl tiše. Zběžně pohlédl na Hermionu, potom zpátky na Harryho.
Harry pokrčil rameny. “Jasně. Zahříváme se o půl sedmé.”
“Půl sedmé!” Ron se zašklebil. Harry se rozesmál.
“Nebo,” řekl Harry, “bys na svoje svaly mohl použít vykrmovací kouzlo a vypadat jako Neuvěřitelný Hulk.”
“Jako co?”
“Promiň. Mudlovský komiks a televizní pořad.”
Ron potřásl hlavou a pokračoval v chůzi trochu rychleji. Znovu se zastavil když byli přede dveřmi Vstupní haly.
“Harry,” řekl pomalu. “Chci ti znovu říct-Chci se ti omluvit za to jak jsem se choval ráno. Víš, kvůli té fotce...”
Hermiona vběhla dovnitř a s náznakem nervozity v hlase řekla: “Tak ji, upřímně Rone, měl bys používat mozek! Myslíš, že kdyby Harry věděl jakou fotku má ve své učebnici lektvarů, půjčil by jí Nevillovi, který navíc pracoval s Malfoyem?“
Ron na ní zpočátku hleděl s divným výrazem, potom se ale začal smát. Potřásl hlavou a položil Harrymu ruku na rameno.
“Zabodovala, Harry. Ještě nejsi tak hloupý...”
“Ha ha,” Harry se neupřímně zasmál.
Stále se smějící Ron vstoupil do Velké síně, Harry a Hermiona vešli za ním. Harry se na ní zamračil; bylo to pořád horší a horší. Ron by si musel připadat jako úplný idiot, kdyby na to náhodou přišel. Harry s ní nebyl skoro měsíc, ale začínal zjišťovat jaké by to bylo kdyby ji ztratil kvůli tomu, že Ronovi řekl pravdu. Ačkoli potom by pravděpodobně ztratil i Rona a nikdo dlouho bez přátel nevydrží...

* * * * *

Hned v osm hodin se Harry hlásil ve Snapeově kanceláři. V tuhle dobu tam mohl jít přes třídu a nemusel použít tajnou chodbu. Každý věděl, že má být po škole, a tak bylo nepravděpodobné, že by tady někdo čmuchal.
Dveře do kabinetu byly otevřené, ale při vstupu je Harry zavřel. Snape známkoval eseje; tu kterou právě opravoval položil na velkou hromadu po jeho levé ruce, potom vzal dvě nebo tři zprava. Byl skoro hotový. Harrymu nic neřekl, dokonce se na něj ani nepodíval. Ten bezeslova přešel k židli v rohu, posadil se a čekal.
Když Snape položil poslední esej na hromádku ohodnocených pergamenů, podíval se na Harryho. “Ředitel a profesor Moody budou příští týden několik dní pryč, od čtrnáctého do šestnáctého. Hodiny obrany proti černé magii odpadnou a profesorka McGonagallová bude zastupovat ředitele,” řekl bezbarvě. Harry polkl.
“Proč budou pryč?”
“Kvůli Averyho a Nottově procesu. Moodyho svědectví bude předneseno čtrnáctého, patnáctého bude samotné přelíčení a když to bude nutné, šestnáctého bude porada poroty. Ledaže by vynesli rozsudek už patnáctého a upřímně, nevidím důvod, proč by jim rozhodnutí mělo trvat déle než pár minut.”
Harry kývnul. “Bude Lupin svědčit taky?”
“Remus není zaznamenán v protokole. Moody ho ze svého svědectví vypustil. Pro ministerstvo by byl nedůvěryhodný. Moody řekl, že vesnici na jeden den navštívil a stavil se u Tří košťat na něco k pití. Potom díky svému magickému oku viděl Averyho a Notta. Potom jste přišel vy. Brumbál dohodl na ministerstvu, aby vás z toho vypustili.”
“Co se s nimi stane pokud je neosvobodí?”
“Půjdou do Azkabanu, ačkoli budou nejspíš bráni na lehkou váhu, když se díky polštářovému kouzlu nikomu nic nestalo.”
“Říkáte, že kdyby Moody všechny ty lidi nezachránil, Smrtijedi by byli v daleko větších problémech?”
“Ne, ale jsou tu nepochybně daleko horší věci, které mohli udělat. Věci, o kterých nevíme.”
Harry přikývl. Neuměl si představit, co by bylo horšího než hroutící se hospoda. Možná, že madam Rosmetě zaplatí škody. Rád by věděl, jestli kouzelnící mají pojistky. Uvědomil se, že co se kouzelnického práva týče, je naprostý ignorant.
Náhle se Sirius objevil v krbu. “Harry! Díky, žes ho přivedl, Severusi. Jak se máš, Harry?”
Usmál se na svého kmotra. “Skvěle.” Jeho hlas se trochu zatřásl; Od té doby co s Hermionou Ronovi řekli jejich „Velkou lež“ se necítil moc dobře. Cítil se spíš, jako kdyby mu hořel oheň na střeše a on s tím nemohl nic dělat. Celý den si připadal jako by měl v žaludku kámen a Hagridovy sušenky za to nemohly tolik, jako to, že jim Hagrid řekl, že ho obři viděli létat.,
“Seš si jistý?” Sirius v Harryho obličeji viděl něco, co ho rozrušilo. Harry se zoufale podíval na Snapea.
“Obávám se, že jsem Harryho a Hermionu při mé hodině trochu znervóznil. Školní trest jsem mu dal jen proto, abych ho dostal do má konceláře v tuto dobu. Jsem si jist, že se z toho vzpamatuje.” Podíval se na Harryho se zdvihnutým

obočím a Harry si uvědomil, že nejlepší by bylo, kdyby se vzpamatoval hned. Slabě se usmál.
“Jsem v pohodě. Je to jak řekl. Trošku nervózní,” řekl Siriusovi, který se na něj přátelsky usmíval.
“Harry, jak víš, Severus se příliš obává o svou reputaci. Jsi dost starý na to, abys to pochopil.”
“Siriusi, proč jsi se mnou potřeboval mluvit?”
Tvářil se, jako kdyby ho políbil mozkomor. “Harry, vím, že to neuslyšíš rád, ale na zbytek roku tě chci odvést ze školy”
“Cože?”
“Poslouchej mě. Říkal jsem, že chci. Za chvilku ti řeknu svoje důvody, ale chci, abys věděl, že když nebudeš chtít, nedá se nic dělat. Ale teď mě prosím vyslechni!”
Harry jenom přikývl, měl stažené hrdlo. Co tak strášného by přimělo Siriuse udělat tak drastický krok? “Lucius Malfoy je v získávání mladých Smrtijedů čím dál agresivnější. Teď se zaměřil na Percyho Weasleye.”
“Na Percyho!”
Sírius přikývl. “Včera večer dostal sovu. Příští sobotu má přijít na Obrtlou ulici. Tam se má setkat s někým, kdo mu řekne, kam se má dostavit a sdělit svou odpověď. Není žádná možnost nahradit ho agentem - od našeho „malého“ debaklu na Vánoční noc dělají Smrtijedi komplikované testy na zjištění identity kohokoliv, s kým jednají. Když přijde a přijme, vypálí mu Znamení zla a stane se Smrtijedem; když přijde a odmítne, zabijí ho. Když nepřijde--”
“Cože?”
“Ano, víme o dvou zničených rodinách dvou studentů, kteří nedávno vyšli z Bradavic, protože byli verbováni a odmítly. Ani se neobtěžovali je mučit, aby je donutili přidat se k nim. Dali jim pouze jednu šanci. Jedna z nich byla dívka, která končila v tom samém roce jako Percy, Penelopa ...”
“Penelopa Clearwaterová?”
“Jo. Znal jsi ji?”
Harry polkl. “Je to Percyho přítelkyně. V létě mi Ron říkal, že je spolu opět vídá. Co se stalo?”
“Dobře--” povzdechl si. “Dostala dopis; stejný jako Percy. Ale nikomu to neřekla. Zpanikařila a když přišel čas schůzky, zabila se. Zanechala po sobě dopis na rozloučenou s vysvětlením.”
“Ne!” Harry cítil slzy, které mu tekly po tvářích. Vzpomněl si na Penelopu v jejím černém hábitu s prefektským odznakem. Byla, stejně jako Hermiona, proměněná v kámen potom, co na ní zaútočil bazilišek. Percy byl její smrtí pravděpodobně zdrcen a teď se měl také stát Smrtijedem.
“To není všechno. Když se neukázala, Malfoy poslal Smrtijedy do domu jejích rodičů. Všechny je nechal zabít. Nad domem se vznášelo Znamení zla. Nevíme přesně, kdo to udělal. Všichni byli mrtví - máma, táta, děda a její malý bráška. Mezi jím a Penelopou byl velký věkový rozdíl. Příští rok měl nastoupit do Bradavic. Specialisté na paměťová kouzla vymazali svědkům z paměti Znamení. Ministerstvo je pořád rozhodnuto utajit Voldemortův návrat. Chtějí předejít panice. Řeknu ti, někdy už by bylo vhodné začít panikařit...”
Harry se naplno rozbrečel, jakmile slyšel o zkáze Clearwaterovy rodiny.
“Kdo další?” řekl přiškrceně.
“Mladík, který studoval ve Zmijozelu. Býval kapitánem kolejního mužstva. Marcus Flint.”
“Flint? Flint odmítl stát se Smrtijedem?”
Sirius potřásl hlavou. “V tuto dobu nemůžeš kouzelníky soudit podle jejich koleje, Harry. Evidentně byl docela dobrým famfrpálovým hráčem. Dělal totiž náhradníka týmu Pýcha Portree, družstvu z ostrova Skye. Pýchy jsou hodně dobré, mají oddané publikum.” Sklonil hlavu na stranu. “Skoro každé dítě za ně chce hrát famrfpál. Jeho otec je Smrtijed. Jel na Skye, kde měl tým trénink a chtěl syna odvést Malfoyovi. Když nechtěl, zabil ho. Byl u toho svědek. Ten zmizel; Ministerstvo se ho snaží najít, Denní věštec o tom zatím nevydal ani řádek a to se to stalo minulou noc. Vsadím se s tebou, že až to vyjde, udělají z toho rodinnou hádku, nebo něco podobného. Když se Marcus neukázal, Malfoy k němu domů poslal Smrtijedy a Marcusova matka i host, který u nich bydlel jsou po smrti. Malfoy nevěděl, že jeho otec se Marcuse snaží přivést sám. Starý Flint očividně věděl, co se stane, když se Marcus nepřipojí ke Smrtijedům. Teď je na útěku před Malfoyem, Voldemortem a ostatními Smrtijedy, stejně jako před Ministerstvem. Zažil jsem jaké to je, být na útěku...Samozřejmě, nezabil jsem svého syna, kterého jsem se pokoušel přesvědčit, aby se stal Smrtijedem, takže nebudu ztrácet čas lítostí na jeho osudem… ”
Utekl od Voldemorta stejně jako Karkarov, pomyslel si Harry. Zhluboka se nadechl. Sundal si brýle, uřel si oči rukávem a brýle si nasadil zpět. Takže ani rodiny Smrtijedů nebyly v bezpečí. Uvědomil si, že Draco Malfoy neměl na výběr. Buď si o Vánoční noci nechal vypálit Znamení zla, nebo by byl zabit svým vlastním otcem. Myslel na nebohého Marcuse Flinta, kterého nikdy neměl rád a který se postavil svému otci, odmítl se stát Smrtijedem a umřel kvůli tomu. Lidé určitě nějak zjistí, co se jim stalo, pomyslel si. Lidé zjistí, co skutečně vedlo chudáka Penelopu k její sebevraždě, kdo zabil její rodinu a kdo nad jejich a Flintovým domem vypustil Znamení zla.
“Percy,” řekl Harry roztřeseně. “Co bude dělat? A co ostatní Weasleyovy?” Cítil se, jako by se měl každou chvíli pozvracet. Představil si, jak se nad Doupětem vznáší Znamení zla; vzpomněl si na Billa, kterého naposledy viděl na ceilidhu, vysokého, urostlého a usměvavého; vzpomněl si na Charlieho s draky při druhém úkolu turnaje Tří kouzelníků; vzpomněl si na dvojčata a na Rona a na Ginny…
“Proč ještě nemáte Luciuse Malfoye?” chtěl vědět. Sirius se znovu pořádně nadechl; Harry si všiml, že má pod očima hluboké kruhy.
“Ne, že bychom se o to nepokoušeli, Harry. Všichni víme, že Malfoy tohle všechno dělá, ale nemáme proti němu žádný solidní důkaz. Potřebujeme špeha, který ba na něj něco získal. Ministrstvo je jako šílené a snaží se najít nějaké „bezvoldemortí“ vysvětlení všeho, co se děje. ”
“Když si mysleli, žes zabil ulici plnou mudlů i s Petigrewem, zavřeli tě a o důkazy se vůbec nestarali.”
Sirius se zašklebil. “To byla jiná doba. Je dokonce docela možné, že pokud by se bystrozorové vrhli na Malfoy Manor,

všechno co by našli, by byla respekt budící kouzelnická domácnost, zajištěná starými kouzelnickými penězi. Možná by našli víc artefaktů souvisejících s černou magií, než by tu mělo být, ale rozhodně nic, co by Luciuse Malfoye spojovalo s něčím nezákonným. Malfoy za sebou stopy zametá dobře. Tiše a prohnaně."
Harry se snažil získat zpátky klid, ale podařilo se mu to jen částečně. "Proč mě chceš odvézt ze školy? Neměl by sis teď dělat starosti o Percyho a ostatní Weasleyovi?"
Sirius se na něj chvíli díval a nic neříkal. Harry se na něj chvíli díval, potom se otočil na Snapea, který se tvářil ledověji, než ho Harry kdy viděl. Něco potichu říkal.
"Cože?"
Sirius začal mluvit pomalu. "Harry. Vzchop se. Jeden z našich agentů viděl část dopisu pro tebe. Měl bys ho dostat zítra ráno. Dopis bude v pergamenové obálce s černými okraji a voskovou pečetí ve tvaru Znamení zla ." Harry se zhluboka nadechl. "Ano," potvrdil mu Sirius. "Je to oficiální. Byl jsi vybrán, aby ses stal Smrtijedem."
V hlavě měl zmatek. "Kolik času mám?" zašeptal.
"Nevím. Percy dostal svůj dopis minulou sobotu, takže má dva týdny. Mám ale pocit, že v tvém případě svůj plán trochu urychlí."
"Co ale přinese dobrého, když mě odvezeš ze školy? Co Ron a Hermiona? Budou stále v nebezpečí? A jde tu taky o všechny Weasleyovy..."
"Takže Bradavice nechceš opustit?"
"Opustit? Je to tady bezpečné jako ten zatracený barák u Dursleových. Měli bychom sem přivézt Weasleovy, abychom je ochránili. A co Grangerovi? Jsou pořád v bezpečí?" Viděl jak se Sirius dívá na Snapea. Otočil se k němu.
"Ujišťuji vás, že Grangerovi jsou v naprostém bezpečí, protože nikdo kromě mě neví, kde jsou," řekl Snape měkce.
"Vy?"
"Jsem strážce jejich tajemství."
Harrymu spadla čelist. Schovali se za použití Fideliova zaklínadla a Snape byl strážce jejich tajemství! Výborně, pomyslel si Harry. Nikdo by Snapea nepodezříval, že právě on se ujal této role.
"Percy se setkal s Brumbálem," řekl Sirius. "Když tvůj termín vyprší až po jeho, je ochoten nechat si vypálit Znamení zla a dělat pro nás špeha. Vzhledem k tomu, že se stále rmoutí pro Penelopu je to od něj, myslím, dost odvážný čin. Je také znepokojen ochranou své rodiny. Otázkou zůstává, jak dlouho ti dá Malfoy na rozmyšlenou..."
Snape vstal a došel ke krbu. "Harry sem může přijít zítra ráno po snídani před hodinou. Zavoláme tě znovu a probereme, co je v tom dopise. Percy Weasley by mohl kontaktovat Malfoye a naznačit mu, že chce, aby se o něj „postaral" dříve než příští sobotu."
Sirius vypadal, že o tom přemýšlel. "Připadá mi to riskantní. Malfoy by ho mohl podezřívat, že má vedlejší úmysly. Radši všechno řídí přes dopisy. Byl by podezíravý, kdyby někdo jako Percy chtěl urychlit vypálení svého Znamení."
Harrymu se třásly ruce. Všechno se to dělo moc rychle. Tušil už měsíce, že Voldemort, nebo Malfoy musí něco podniknout; teď se to stalo a on nebyl připraven. Vůbec si nepřipadal zdravý. Daleko raději by spadl do kaluže na zemi. Potom dostal nápad. V hlavě se mu vznikal pomalu, ale když se zrodil, vypadal jako skutečný plán.
"Harry?" řekl Sirius. "Vypadáš divně. Seš v pořádku?"
"Malfoy."
"Ano, Malfoy dělá tohle všechno, ale my mu to teď nemůžeme dokázat..."
"Ne. Myslím Draca Malfoye."
"Draca Malfoye?"
"Dobře, jak víš, pokouší se chytit svého otce při činu a dostat ho do Azkabanu na hodně dlouhou dobu. Potřebuji mluvit s Malfoyem-s Dracem, to je ono, a obstarat si přes něj dopis. Máš pravdu, kdyby Percy chtěl vypálit svoje znamení dříve, bylo by to podezřelé. Když tam půjde jenom kvůli tomu dopisu, nebude vypadat tak dychtivě. Ale Draco Malfoy by mohl říct svému otci, že teď je vysloveně příhodná doba přijít a dostat mě...a bude to jenom past."
"Zapomněl jsem na Malfoyova syna....určitě by nechtěl, aby jeho otec škodil Ginnyině rodině, alespoň tak usuzuji z toho co jsi my řekl o těch dvou. Výborně, určitě chce, aby Weasleyovi zůstali v bezpečí. Otázka je, může toho docílit? Poslechne ho jeho otec?"
"To je to, co nevím."
Sirius si znovu povzdechl. "Myslím, že první věc, kterou musíme udělat je zjistit, co bude je v tvém dopise.."
Harry přikývl. Snape se podíval dolů na Siriusovu hlavu v ohništi. "Bude to všechno, Siriusi?"
"Pro dnešek ano. Dobrou noc, oběma. Remus vás pozdravuje. Promluvíme si zítra."
"Dobrou noc, Siriusi," řekl Harry tiše, protože v hlavě měl prázdno. Podíval se na Snapea, strážce tajemství Grangerových. Předtím ho napadlo, že měl být strážce tajemství jeho rodičů. Doufal, že Grangerovi budou v pořádku...a Weasleovi taky.
Snape na něj netečně zadíval. "Musím opravovat další pojednání, Pottere. Běžte. Vraťte se zpět do Nebelvírské věže ."
Harry přikývl a odešel ke dveřím. Potom si na něco vzpomněl, zastavil se a otočil. "Když se mě někdo zeptá, co jsem musel dělat za trest, co mu mám říct?"
Snape se posadil ke stolu a tvářil se zamyšleně. "Řekněte mu, že jste krájel nějaké kořínky do mých soukromých zásob. Určitě něco vymyslíte, ne?"
Harry přikývl; Snape znovu vypadal zamyšleně. Možná si vzpomněl, jak byl sám v sedmnácti letech naverbován Malfoyem.
"Dobrou noc, pane. A-děkuji vám."
Snape pohodil hlavou; jeho tmavé oči se leskly ve světle svíčky. Vypadal překvapeně, a, Harrymu chvíli trvalo, než na to přišel,--potěšeně.

“Rádo se stalo,” řekl po chvíli. “Dobrou noc, Harry.”
Harry se otočil, zavřel za sebou dveře a odešel. Právě stoupal po mramorových schodech, které vedly ze Vstupní síně, když si uvědomil, že Snape mu říkal „Harry“ jenom když mluvil s ním a ne o něm. Sám pro sebe se usmál. Snape si na něj začínal zvykat. Na Siriuse si asi nezvykne nikdy; byli k sobě dokonale zdvořilí, dokonce i když dělali plány akcí, se kterými nesouhlasili, ale udržovali si od sebe odstup.
Pokračoval nahoru po schodech a přál si, aby mohl použít obraceč času a vrátit se do dnešního rána. Používat ho znovu a znovu. Žít pořád tenhle den a nikdy se nedostat kupředu. Nikdy nezažít zítřejší ráno, nikdy nedostat dopis v pergamenové obálce s černými okraji.

* * * * *

Druhého dne ráno se do hradu vraceli opatrněi a pomaleji než jindy, protože Ron s nimi byl poprvé běhat. Uklidňovací cvičení Ronovi trochu pomohla, takže byl schopen aspoň napodobit sedy-lehy, které Harry dělal pod fmfrpálovými brankami. To jak je poběhu utahaný se mu už tak dobře skrývat nedařilo, když šel vedle nich. Zatímco Harry a Hermiona dýchali normálně a vypadali svěže, Ron chvíli marně bojoval s těžkými vstupními dveřmi a potom počkal na Harryho, aby je otevřel.
Potom Harry, Ron a Hermiona ztuhli; Malfoy, Crabbe a Goyle nečině postavávali blízko mramorových schodů. Harry se v duchu zasmál; snad poprvé je letos viděl spolu mimo třídu. Docela ho zajímalo, jestli už ty dva hromotluky taky naverbovali. Malfoy se zle zašklebil, jakmile je viděl a zaměřil se na Hermionu v jejím běžeckém oblečení. Teď, když bylo tepleji, nosila zase svou běžeckou podprsenku a obtažené cyklistické šortky. Harry si uvědomil, že téměř po roce každodenního běhání vypadala ještě neuvěřitelněji něž předtím a na Malfoyově obličeji bylo vidět, že si toho všiml také. Přál si, aby ho Ginny mohla vidět. Potom se Malfoy zadíval na vyčerpaného Rona.
“Ááá! Weasley! Všiml jsem si, že se ti ta fotka opravdu líbila. Zapamatoval sis ji? Já ano, já ji můžu vidět ve své hlavě vidět--” poklepal si na spánek “ - kdy chci. A Potter, dobře...ten to může vidět kdykoli chce...”
Harry po Malfoyových slovech ztuhl a podíval se na Rona, který začínal rudnout. Harry si původně myslel, že Ron po ranním běhu nebude mít dostatek sil, aby Malfoye napadl, ale o opaku se přesvědčil, jakmile se Ron na Malfoye vrhl a přirazil ho na stěnu. Crabbe a Goyle se na Rona hned rozeběhli, ale Harry vytáhl z ponožky hůlku a na oba dva úspěšně použil zaklínadlo Impedimenta. Oba se sice stále pohybovali směrem k Ronovi a Malfoyovi, ale tak pomalu, že jejich pohyby byly neznatelné.
Malfoy polkl, když stál přimáčklý na zeď a Ron od něj byl vzdálený asi palec. “Co jsi to sakra dělal?” řekl Harrymu.
Harry se na něj ironicky zasmál. “Zpomalení těch dvou dole je nedůležité, že jo?”
Hermione se zašklebila a Harry se k ní připojil. Harry jim ještě neřekl o poště, kterou očekával; celý předešlý večer a dnes ráno se snažil vypadat vesele, nechtěl, aby v nich vzbudil podezření, že se něco děje. Ron se stále tvařil vážně.
Malfoyovi řekl: “Harry a Hermiona jsou přátelé. Ne to, co si představíš ty, když se řekne kamarádění s holkou. Ale ty jsou podle tebe dobré jen na jednu věc, co?.”
“Co ty můžeš vědět o mém soukromém životě? A nezapomeň-tvoje se sestra je moje kamarádka. Takže pokud je to co říkáš pravda, měl bych toho po ní chtít více, než jsem chtěl…áár!”
Ron vší silou zarazil své koleno Malfoyovi do slabin; Harry sebou nechtěně trhnul. Napadlo ho, že by tak pravděpodobně reagoval i kdyby někdo kolenem do slabin nakopl Voldemorta. To pomyšlení bylo tak...
“Nemluv o mé sestře! A nemluv s mou sestrou, nikdy víc, ty špinavej, slizkej hade...”
Harry slyšel Sandyin sykot, ale byl natolik rozpýlen, že jí musel požádat, aby mu zopakovala to co říkala. Možná to bylo důležité, třeba něco o tom, co se stane ve Vstupní síni...
“Říkala jsem, abys řekl svému příteli, že hadi jsou jedni z nejčistotnějších stvoření, jaká existují,” řekla zraněným hlasem.
Ron se otočil, když slyšel Harryho jak mluví hadím jazykem a potom poslouchal Sandyin sykot. “ Co se děje?” chtěl vědět. “Má nějaké--?” Ron se podíval na Malfoye, kterého stále držel za paže přimáčknutého na zdi; nechtěl, aby Malfoy věděl o tom, že Sandy má vidění.
“No, o to nejde. Je jen trochu rozrušená z toho, co jsi řekl. Chce, abys věděl, že hadi jsou vlastně jedni z nejčistotnějších stvoření.”
“Oh. Můžeš jí říct, že se omlouvám?”
“Omlouvá se ti, Sandy,” zasyčel na ni Harry.
“Slyšela jsem ho. Taky nejsme slizcí,” syčela k němu stále raněným hlasem.
“Jo, jo,” řekl Harry trochu neklidně. “Je mu to opravdu líto, Sandy.”
Malfoy se zamračil. “To toho zatracenýho hada s sebou nosíš pořád, Pottere?”
Harry mu ten nepříjemný pohled oplatil. “Taky ten svůj ksicht s sebou nosíš pořád, Malfoyi?”
Dokonce i Ron se teď smál. Udělal krok vzad od Malfoye a nechal ho jít. Malfoy si masíroval paže a pomalu odcházel. Harry, Ron a Hermiona společně vykročili po mramorových schodech.
“Hej!” zavolal na ně Malfoy. Otočili se; Malfoy stál u paty schodiště a sledoval Crabbeho a Goyla, kteří se stále neuvěřitelně pomalu pohybovali k místu, kde předtím stáli Ron s Malfoyem. “Neuděláte s nimi něco?”
Harry se podíval dolů na Crabbeho a Goyla, kteří vypadali jako dvě velice ošklivé sochy. “Nevidím žádný rozdíl.”
Usmál se na Rona a Hermionu, kteří se znovu rozesmáli a pokračovali nahoru po schodech, za chvíli za sebou slyšeli Malfoye jak vykřikl: “Finite Incantatem!”, aby zrušil kouzlo, které působilo na jeho společníky. Harry se stále cítil mizerně, ale nasadil veselý výraz, smál se s ostatními a myšlenky na to, že má být zverbován si nechal pro sebe. Ač se mu to včera nezdálo, to, že spolu chodili běhat všichni tři byl dobrý nápad. Byl rád, že se k nim Ron připojil; připadalo mu, jako kdyby se k nim vrátil zpátky. Kdyby mu teď řekli o jejich vztahu, možná že by to přijal v pohodě...a možná by

mohl najít způsob, jak přesvěčit Malfoye, aby urychlil svůj plán, jak dostat svého otce z cesty.

* * * * *

Harry měl problémy se snědením své snídaně. Upřeně se díval na jídlo na svém talíři a myslel si, je to moje oblíbená snídaně, ale nepřinutil se sníst ani kousek. Podíval se otevřeným oknem, které bylo těsně pod začarovaným stropem, ven a viděl modré jarní nebe, na kterém bylo jen několik malých měkoučkých obláčků, které se po něm hnaly. Konečně se to stalo; malá černá sovička vlétla oknem a po ní dovnitř vlétla spousta ostaních sov, které doručovaly noviny, balíčky, svitky pergamenů a ostatní zprávy svým adresátům . Potom si Harry všiml sokola, ne sovy, který nesl velkou pergamenovou obálku s černými okraji. Už je to tady, pomyslel si se staženým hrdlem. Ale nestalo se tak; sokol se snesl k havraspárskému stolu a obálku upustil do rukou Rogera Daviese. Harrymu se rozšířily oči údivem. Roger přece nemohl Dracovi posílat školní sovy, když byl verbován až teď. Bylo to pořád horší a horší. Podíval se Rogerovi do tváře; ten seděl vedle svého bratra Evana, který vypadal, že se ho právě ptá na dopis, který dostal. Roger ho odbyl pokrčením rameny a dopis rychle schoval do batohu, evidentně plánoval přečíst si ho později. Možná, pomyslel si Harry, byly Siriusovy zprávy špatné a já nemám být naverbován už dnes. Musíme pomoct Daviesovým, přemýšlel dál Harry, předtím než je všechny zabijí...
Ale náhle ucítil ostrou bolest v rameni; byl to jiný sokol, který mu zasekl drápy (Harry si byl jist, že má paži do krve rozedřenou) do ramene a potom mu do klína pustil béžovou pergamenovou obálku s černými okraji. Harry sebou znovu cukl, když se pták otočil a odletěl. To už ho nesledoval; díval se na obálku, která mu ležela v klíně.
Pan H. Potter
Bradavická škola čar a kouzel
Velká síň
Nebelvírský stůl
Zlomil černou voskovou pečeť, všiml si, že na ní byl vytlačen had a lebka. Potom otevřel velkou pergamenovou obálku krémové barvy a vytáhl z ní velký kus pergamenu. Bylo na něm jenom deset slov.
Dotkněte se svou hůlkou této stránky a řekněte své jméno.
Harry se rozhlédl. Všichni vypadali, že jsou zaneprázdněni a nevšímali si ho. Hermiona četla většinu Denního věštce, kromě famfrpálové stránky, kterou Ron důkladně pročítal. Will do sebe, jako obvykle, házel svou snídani co největší rychlostí. Ginny měla nos strčený v knize, zatímco Amy a Andy, kteří seděli vedle ní se přátelsky hašteřily. Colin Creevey se bavil o fotbale se svým bratrem Dennisem, a Harry se zájmem sledoval, že Jules Quinn se snaží zaujmout sestru Deana Thomase, Jamaicu, (která je velice hezká, pomyslel si Harry, i přesto, že jí je jen jedenáct). Ruth Peltaová se ptala Zoey Russellové na její úkol z Věštení z čísel a Fred s Georgem a ostatními ze sedmého ročníku se bavili o nadcházejících O.V.C.E.
Harry potají vytáhl hůlku a zašeptal, "Harry Potter."
Slova zmizela. Nová slova, která měla dát další instrukce, postupně vznikala na jejích místě.
Nemohu ověřit identitu kvůli šeptání. Musíte mluvit normálním hlasem. Pokud je to nutné, změntě místo, na kterém se nacházíte.
Zpráva postupně vybledla. Pergamen byl prázdný. Potom se znovu objevila původní zpráva a vypadala, jako by nikdy nezmizela.
Harry se podíval k učitelskému stolu. Zachytil Snapeův a Brumbálův pohled. Ředitel na něho kývl. Snape vstal a odešel ke dveřím tajné chodby. Harry strčil dopis do batohu, postavil se a hodil si ho na záda.
"Řekni Hagridovi, že se maličko zpozdím," řekl Ronovi, a hnal se přes Velkou síň tak rychle, že Ron nestihl odpovědět. Do sklepení prakticky seběhl.
Dveře Snapeovy kanceláře byly otevřené. Harry jimi proběhl, ani nepočkal, až ho Snape uvítá a prudce je za sebou zavřel, aniž by o to byl požádán. Vytáhl dopis z tašky a položil ho na desku stolu. Snape ho rychle přelétl očima, potom se zadíval na Harryho, který vytáhl svou hůlku a dotkl se pergamenu.
"Harry Potter," řekl tak normálním hlasem jak to jen šlo. Potom deseti slovná zpráva zmizela a pergamen zase zůstal prázdný. Za chvíli se pomalu začala objevovat nová zpráva.
Byl jste vybrán, abyste sloužil Temnému Pánovi . Buďte v bradavické knihovně v pátek večer v šest čtyřicet pět. Přijďte sám. Obdržíte další instrukce. Pokud jste si vše přečetl, dotkněte se pergamenu hůlkou a znovu řekněte své jméno.
Snape se podíval dolů na pergamen. Netrpělivě zabubnoval prsty na desku stolu. Potom mávl rukama. "Jak dlouho budeme ještě čekat, než se zobrazí další zpráva?"
Harry se upřeně zadíval na dopis. "Co tím myslíte?"
"Co myslíte vy tím co tím myslíte?" zeptal se ho Snape, a zatvářil se trochu rozpačitě, když si uvědomil jak hloupě to znělo. "Je pořád prázdný. Jak dlouho budeme čekat na novou zprávu?"
Harry se znovu podíval na pergamen a potom na Snapea. "Vy ho vidíte prázdný?"
Snape vypadal otřeseně. "Pro vás není prázdný?" zeptal se Harryho a zadíval se dolů na pergamen.
"Ne," odpověděl Harry. "Říká, že mám být v bradavické knihovně zítra ve tři čtvrtě na sedm pro další instrukce."
"To že říká? Je to všechno?"
"Skoro, taky říká, že jsem byl vybrán, abych sloužil Temnému Pánovi a že se ho mám dotknout hůlkou a znovu říct své jméno když jsem hotov se čtením."
"Musí být začarován tak, že po ověření vaší identity vidíte co říká jenom vy. Dobře, dotkněte se ho hůlkou a řekněte své jméno; uvidíme, co se stane."

Harry se dotkl dopisu a znovu řekl, jak se jmenuje. Bezprostředně potom vyskočily z obálky a pergamenu černé plameny a zničily je. Vypadalo to jako kdyby nikdy neexistovaly. Dokonce i vosková pečeť zmizela. Pergameny, které byly na Snapeově stole byly nedotčené; deska samotná taky nebyla poškozena.
"Dobře," řekl Harry a díval se dolů na desku stolu. "Není toho mnoho, co říct Siriusovi, že ano? Radši bych měl jít na Hagridovu hodinu. Přesto, mohl byste mi zavolat Siriuse?" Snape přikývl a přešel ke krbu. Předtím, než hodil Letax do ohniště si Harry vzpomněl. "Pane profesore--" řekl náhle a otočil se. "Skoro jsem zapomněl. Vypadá to, že Roger Davies taky dostal dospis. Taky mu ho doručil sokol."
Snape, pokud to bylo vůbec možné, zesinal ještě víc. "Neřekl jste, že vám byl ten dopis doručen sokolem. Lucius Malfoy chová sokoly. Copak verbuje našeho primuse, dokud je stále ve škole?" Přejel si rukou po tváři a hluboce přemýšlel. "Řeknu řediteli, aby na něj dohlédl."
"A na jeho rodinu," řekl Harry. "Budou v nebezpečí."
Snape se na Harryho zadíval. "Jenom když odmítne." Harry polkl. Snape to řekl tak, jako by to bylo dost nepravděpodobné.
"Jsou v jeho rodině nějací Smrtijedi?"
"Pokud vím, tak ne. Ale z Daviese mám špatný pocit."
"A co jeho bratr Evan? Myslíte, že se ho také pokusí naverbovat?"
Snape zavrtěl hlavou. "Je moc mladý--"
"Je v pátém ročníku jako já a Draco Malfoy. Je taky prefekt a v soubojích je dokonce lepší než Roger."
"Vy a Draco Malfoy jste v Proroctví. To je rozdíl."
Harry přikývla. "Tak jo, řekněte Siriusovi, že je mi líto, že jsem ho promeškal. Opakujeme poslední tři roky Péče o kouzelné tvory na N.K.Ú., takže bude lepší, když půjdu--"
"Neříkejte--" řekl Snape úsečně. Harry škubnul hlavou. "Neříkejte nikomu o tom dopise. Nikomu."
Harry přikývl. Snape myslel Hermionu. A taky Rona. Rád by věděl, jestli se Sanpe dopátral, jak hluboce jsou s Herionou spojeni. Potom si Hary vzpomněl, jak si Snape prohlížel fotografii z Corfu. Pravděpodobně se dopátral. Harrymu připadalo, jakoby se mu zakalila paměť. Bylo to jako kdyby se mu to všechno jen zdálo. Jejich společná noc...
Když dorazil k Hagridově chýši, páté ročníky Nebelvíru a Zmijozelu seděly na lavičkách v půlkruhu kolem Hagridovy zahrady a zapisovaly si poznámky o jednorožcích a hipogryfech. Harry se snažil zachytit pohled Draca Malfdye když si sedal, ale ten se nedíval správným směrem. Sedl si mezi Rona a Hermionu, kteří mu drželi místo. Nepozorně poslouchal, co Hagrid říkal; místo psaní poznámek si z nudy kreslil. Většinou se jenom díval kolem sebe nebo na Rona s Hermionou. Neřekl to Snapeovi, nebo Siriusovi, ale už se rozhodl, jako Percy. Udělá všechno co bude nutné k tomu, aby ochránil jejich bezpečnost. Dokonce--
Dokonce si nechá vypáli Znamení zla.

* * * * *

Harry došel ke stolu v rohu knihovny a posadil se. Zkontroloval hodinky. Bylo šest třicet. Svou večeři rychle zhltnul, potom se nepozorovaně vytratil a po mramorových schodech vyběhl do knihovny. Dnešní den trval věčnost. Nejdříve Lektvary, Lektvary se Snapem, který po Harrym házel ustarané pohledy a s Hermionou, která se zle dívala na Crabbeho, Goyla a Malfoye, kdykoli ji začali svlékat očima, což se dělo dost často. Pořád do ní rýpali kvůli té fotce; Neville se Hermioně sice omluvil za to, že dal knížku s fotkou Mafoyovi, ale škoda už byla napáchána.
Formule byly celé věnovány přípravě na N.K.Ú. a Harry byl příjemně překvapen, kolik různých kouzel bylo teď jeho druhou přirozeností, zejména potom, co absolvoval Turnaj Tří Kouzelníků a potom, co začal chodit do Soubojnického klubu. Ale nemohl si pomoci a pořád pokradmu sledoval Kratiknota, stále by rád věděl, kdo použil to kouzlo na dveře učebny Formulí.
Po obědě, kterým se málem udusil, následovalo Přeměňování a další přehled učiva pro N.K.Ú. Při Moodyho hodině se dělo to samé. To bylo podstatně složitější, protože, na rozdíl od jiných předmětů, neměli celou dobu jednoho učitele. Hermiona byla jediná, která něco věděla o vlkodlacích a Moody zjistil, že se ve druhém ročníku od Lockharta nenaučili ničemu užitečnému. Z důvodů, kterým Harry rozumněl až moc dobře, Moody dokonce ani nechtěl, aby mu ukázali, kde v Lockhartových knihách skončili. Dokonce ho napadlo, že Lockhart sám odnikud nikdy nevyhnal ani vřeštící vílu, ale to mu nezabránilo v tom, aby napsal docela přesný postup toho, jak je odstraňovat. Harryho napadlo, že by se do těch knih mohl podívat; bez toho, aby to řekl Moodymu. Mohl by přeskočit ty části, ve kterých Lockhart zveličuje sám sebe a své činy. Zaplatil totiž za knihy slušné peníze a byly v nich informace, které by mohl potřebovat.
Harry se rozhlédl po opuštěné knihovně. Bylo šest třicet pět. Křečovitě bubnoval prsty do okraje stolu a doufal, že už se někdo objeví. Přejel rukou po nejbližší polici knihovny a vytáhl náhodně vybranou knihu. Otevřel desky knihy a začal číst. Jen proto, aby měl co dělat. Kniha byla, shodou okolností, o černokněžnících a o tom, co dělají. Harry nalistoval prostředek knihy a začetl se.
Jeden z nejstrašnějších černokněžníku šestnáctého století byl znám i v mudlovském světě; ale ne jako kouzelník. Pere Juillet De Pems Marvolo byl přímý potomek Salazara Zmijozela a velké vážnosti se těšil v údolí Loire , kde byl opatem benediktínského kláštera St. Jean Baptiste. Marvolo začal svou vládu teroru čistkami proti židům žijícím v okolní krajině v roce 1537, přesně dvacet let potom, kdy Luther ve Wittenbergu pronesl svých Devadesát pět tezí, které přispěli ke zmírnění inkvizicí vedených proti slabě kacířským sektám včetně většiny Lutherových přívrženců, a vyvinuly se do upalování čarodějnic (přestože všichni obžalovaní byly kouzelnickou komunitou známi jako mudlové).
Jako většina duchovních té doby, ať to byl kouzelník nebo mudla, si Marvolo vydržoval milenku a stal se otcem několika nelegitimních potomků , ke kterým se otevřeně přiznával. Doufal, že povýší do pozice kardinála a odtud, že se

stane papežem, ale vlna Lutherismu a později Trentský koncil jeho plány zhatily. Trentský koncil zjistil a nesouhlasil s jeho praktikami, jako vydržování milenek a zakládání rodin. V roce 1560, tři roky předtím než Trentský koncil ukončil svou činnost, byl Marvolo sesazen ze své funkce a exkomunikován.
Potom, co ztratil prostředky na uchopení moci v mudlovském světě (můžeme být rádi, že se nestal papežem) se Marvolo stal novou osobou. Přeskupením písmen svého jména, bez svého církevního titulu, byl schopen přeskupit "Pere Juillet De Pems Marvolo" do podoby, "Je m'appelle Sieur Voldemort," neboli, "Já jsem lord Voldemort."
Jako Voldemort se Marvolo prohánět francouzskou krajinou, páchal škody a mizel za svým znamením: hadem a lebkou..
Kouzelnické autority byly v rozpacích, co s Marvolem dělat. Nakonec bystrozor, který ho hledal několik let, zabil jednoho jeho syna přímo před Marvolovýma očima. Marvolo se ho okamžitě pokusil vzkřísit a potom provedl kouzlo Enuma Ellish. O tom mluví bystrozorovo svědectví:
"Přivolal velkého hada, který ho všude doprovázel a promluvil k němu hadím jazykem. Obrovské zvíře si strčilo konec těla do tlamy a utovřilo kruh kolem Temného Pána a jeho syna, kterého držel v náručí. Pozvedl hůlku k nebi a řekl, 'Enuma Elish! Tiamat! Apsu!'
"Když to dořekl, ozvalo se hřmění, které vycházelo z nebe. Na nebi se shromáždily černé mraky a s posledním slovem zaklínadla Temného Pána začaly sršet blesky. Blesk udeřil do země u nohou Temného Pána, kde se udělala trhlina, která se začala otvírat. Země se otvírala více a více, zvuky hromů byly ohlušující, takže jsem si musel rukama zakrýt uši. Potom, i se synem v náručí, skočil do té bezedné jámy. Čekal jsem, ale nevrátili se. Nebyl úspěšný - nezachránil sebe, ani svého syna. Průrva v zemi zmizela a had se odplazil pryč. Rozhlásil jsem po okolí, že obávaný Voldemort (nikdy jsem se, na rozdíl od jiných, nebál říct to jméno) je pryč; v kouzelnickém světě to byl velký důvod k radosti."
Asi o dvacet let později ten samý bystrozor prohlásil, že viděl Marvola v Lyonu a snažil se přesvědčit autority kouzelnického světa, že zmýlil ve věci jeho zmizení. Ať mu byl sebevíce podobný, dokonce byl-li to kouzelník, který ve společnosti vystupoval jako Voldemort, nebyl shledán nebezpečným pro kouzelnický, nebo mudlovský svět a bystrozor byl poslán do důchodu kvůli svému vysokému věku (sto sedmdesát tři let) a halucinacím.
Harry polkl; kdy byla tahle kniha vydána? Nevypadala obzvlášť stará, nebo opotřebovaná. Otočil ji na začátek. Byla vydána nakladatelstvím Sweetbriar Publishing když mu bylo pět. Jenom ze zajímavosti nalistoval rejstřík a hledal pod P. Tady; našel záznam. Potter, Harry, strany 532-534.
Přemýšlel o tom, že nalistuje ony stránky, aby věděl, co o něm píší, ale náhle uslyšel syčení. Zní cize, pomyslel si. Copak jsem ztratil schopnost rozumět Sandy?
"Sandy?" řekl tiše.
"Ano, Harry Pottere?"
"Co je to?"
"Co je co?"
"Co jsi mi říkala?"
"Nic jsem ti neříkala. Spala jsem."
"Oh. Promiň, Sandy. Spi dál."
"To je vše? Vzbudil jsi mě, abys zjistil jestli jsem byla vzhůru?"
"Úplně tak to není, Sandy. Promiň."
Harry se rozhlédl kolem sebe; znovu uslyšel syčení. Uvědomil si, že to je člověk, který dělá syčivé zvuky, a vycházelo to zpoza regálu, ve kterém našel knihu, kterou si četl. Vzal knihu do rukou; plánoval si ji půjčit. Rona a Hermionu by hodně zajímalo to, co si tady přečetl o Voldemortovi.
Přešel podél regálu a našel za ním Draca Malfoye. "Včas, Pottere. Slyšel jsem tě mluvit s hadem."
"Já můžu, Malfoyi. Ty jsi ten, kdo nemůže."
Malfoy se ironicky zasmál. "Samé 'dobré ' věci - to je pro tebe typické. " Harry se kousl do jazyka, aby mu neřekl o Sandyině Vidění. "Poslouchej, Pottere. Musíme si promluvit."
"O mém verbovacím dopise?"
"Jo."
"Dobře, kde jsou moje instrukce?"
Malfoy se ušklíbl. "O to právě jde. Žádné instrukce nejsou. Dostal jsi standardní verbovací dopis..."
"Copak existuje standardní smrtijedský verbovací dopis?"
"To neřeš. Nemám pro tebe ,ale ani místo a čas, kam přijít a říct svou odpověď."
"Proč?" "Můj otec si o tobě myslí, že jsi… speciální případ. Nechce ti dát žádný čas na přípravu. Až se to stane, nebudeš o tom vědět v předstihu."
Harry potřásl hlavou. "Poslouchej, nejde mi o mě, jenom nechci, aby se něco stalo i někomu jinému. Můžeš mi říct, jestli si myslíš, že se to stane před příští sobotou?"
"Ne, nemůžu. Proč?"
"Protože do té doby potřebujeme mít tvého otce z cesty. Ten den má Percy Weasley ohlásit svou odpověď. Je taky verbován."
"Cože?" Malfoy vypadal vystrašeně. "Jak to víš?"
"To ti nemůžu říct. Vypadáš jako kdybys o tom nevěděl."
Omráčeně zakroutil hlavou. "Ne, nevěděl...Víš, co se chystá udělat?"
"Ne," lhal Harry. "Ale vím, že tvůj otec už nechal vyvraždit dvě rodiny, protože se mu nepovedlo naverbovat jejich členy. Domnívám se, že jsi četl a Marcusovi Flintovi? Bylo to ráno v Denním Věštci." "Nevšiml jsem si ničeho o mém otci, nebo o Temném Pánovi..."
"Samozřejmě, že to tam nebylo, ty pitomče! Ministerstvo se to stále snaží zapírat. Flint se nechtěl stát Smrtijedem a jeho

vlastní otec ho zabil!."
Malfoy se svezl na zem. "Mar...Flint..."
Harry se na něj dolů podíval. "Můžeme tvého otce dostat pryč do příští soboty? Předtím, než budou všichni Weasleyovi v nebezpečí?"
Podíval se nahoru na Harryho. "Nevím. Uvídím, co se dá dělat..." Ale vypadal ustaraně.
"Řekni, kdy to bude..."
"Ne." Malfoy se postavil.
"Ne?"
"Je to můj plán, Pottere, ne tvůj. Jde o moment překvapení. Kdybys poslední části mého plánu přihlížel tak, jak si to představuješ, můj otec by nejdřív zabil mě, potom tebe, a nakonec všechny, kteří by stáli okolo."
Harry se na něj prohnaně zadíval. "Pořád si nevím, proč bych ti měl věřit..."
"Dobrá. Mysli na tohle: Zacházej se mnou, jako bych byl něco horšího, než tvůj největší nepřítel a můj otec by na to mohl skočit."
"Zeptáš se ho na Percyho?"
Malfoy zavrtěl hlavou. "Nemůžu si to dovolit. O tom, jak verbuje ostatní se mnou nemluví. Jsi jediný případ, do kterého mě zatáhl."
"To se může změnit."
"Proč?"
"Viděl jsem, jak Roger Davies ráno dostal svůj verbovací dopis."
Malfoy si odfrkl. "Hm, pravděpodobně se to dlouho očekávalo, ne? Svým způsobem je horší než můj otec..."
"Takže o tom nevíš? A nevíš kdy a kde má odpovědět?"
Malfoy zavrtěl hlavou. "Netuším. Už jsme tu dlouho. Měl bych jít, než se ostatní začnou vracet. Večeře je skoro u konce."
"Dobře," řekl Harry, otočil se a odešel od něj bez jakéhokoliv jiného rozloučení. Přešel ke stolu a počkal na madam Pinceovou kvůli vyřízení zapůjčení knihy. Potom odešel z knihovny do Nebelvírské společenské místnosti a čekal na Rona a Hermionu. Přál si, aby měl něco, co by mohl říct Snapeovi a Siriusovi, ale všechno, co věděl bylo, že někdy příští týden na něj zaútočí ze zálohy. Nebylo to příjemné pomyšlení a cítil, že se pomalu stává stejně paranoidní jako Moody. Otevřel knihu uprostřed a znovu si přečetl kapitolu o Lordu Voldemortovi. Fakt, že Tom Raddle nebyl tak odporně originální mu neposkytoval zrovna silnou útěchu...

* * * * *

Hermionu kniha, kterou si Harry vypůjčil v knihovně doopravdy zaujala. "Proč nás Binns neučí tohle? Všechno, co jsme se kdy učili byly vzpoury skřetů v Anglii..."
Harry poslouchal, co říká a chtěl s ní být sám, povídat si s ní, probrat, co budou dělat s Ronem, předtím, než jeho, ji, nebo Rona Lucius Malfoy napadne a zabije a oni se dostanou do hrobu bez toho, aby Ronovi řekli pravdu. Zjistila, že noc, kterou strávili spolu byla chyba, zkouší na to zapomenout? To chtěl Harry vědět, aby se mohl zařídit stejně. Harrymu připadalo, že dny doslova letí kupředu. V úterý večer zabalil Ronovi narozeninový dárek, aby mu ho mohl druhý den dát. Do soboty nezbývalo mnoho času. Snažil se představit si Percyho, jak stojí v kruhu Smrtijedů, jak ho mučí kletbou Cruciatus a jak mu vypalují Znamení zla. Ne. To se nesmí stát. Percy někdy dokázal být pěkně nepříjemný, ale tohle si nezasloužil. Harry si uvědomil, že Percy může mít pocit, že nemá pro co žít, když byla Penelopa po smrti. Snape se ke Smrtijedům připojil po tom, co ztratil Harryho mámu. Chtěl se Percy opravdu stát špionem, nebo chtěl být opravdovým Smrtijedem? Harry byl zmatený. V téhle době neexistovala žádná jistota. Nic pořádného, o co by se mohl opřít.
Předtím, než si šel lehnout mu Hermiona vstrčila do dlaně kousek papíru. Schoval ho v pěsti a sledoval ji, jak jde po schodech do své ložnice. Když byl nahoře ve své vlastní posteli, za svými zataženými nebesy, konečně se na něj podíval ve světle hůlky.
Společenská místnost. V jednu hodinu. Neviditelný plášť.
Harry polkl. Chtěla se s ním setkat. Bylo to tak dlouho co spolu byli...ale nechtěla s tím přestat. To bylo něco! Cítil, že má stažené hrdlo, potom si vzpomněl na jejich společné noci v jeho posteli a musel si zakázat na to myslet, než ho zavalí vlna úzkosti. Bude to v pohodě, pomyslel si. Ale rád by věděl, kam půjdou, aby byli sami. Jestliže chtěla aby přinesl plášť, musí to být někde mimo Nebelvírskou věž.
Zkontroloval čas. Ještě hodinu. Vypadalo to, že to bude velice dlouhá hodina. Když byla skoro jedna, opatrně vylezl z postele a vytáhl svůj Neviditelný plášť z kufru. Vyplížil se z ložnice a opatrně sešel po schodech. Našel jí dole, jak na něj čekala. Krásně se na něj usmála.
"Už bych nevydržela ani minutu."
A potom byla zase jeho; držel ji v náručí a jejich ústa se nenasytně spojovala mocnou silou přírody. Chvěl se, když držel její obličej a znovu se cítil nervózní, přestože už to měl jednou za sebou. Jemně přerušila polibek a dovedla ho k otvoru v portrétu. Když jím prošli, přehodili přes sebe Neviditelný plášť a Hermiona ho vedla k povědomému místu; ke koupelně prefektek.
"Honáci," řekla mále pastevkyni na obrázku. Obraz se vyklonil a vešli. Svíčky na zdech a stropě se prograli k životu a osvítili stejnou vanu, jako byla v koupelně prefektů. Harry z nich stáhl plášť a usmál se na ní.
"Skvělý nápad..."
Usmála se na něj zpátky. "Myslela jsem si, že se ti to bude líbit." Prošla kolem vany, která byla velká jako bazén, k řadě

kohoutků a několik jich pustila. Horká voda se vyřítila ven společně s bublinkami a aromatickou pěnou. Když byla vana plná, Hermiona si sundala župan a noční košili. Harry ztuhnul; byla tak krásná, a viděl ji daleko lépe, když ji osvětlovaly svíčky místo měsíce, jako předtím.
Pomalu vstoupila do vany, povzdechla si a podívala se na Harryho. "Pojď, doufala jsem, že se ke mně připojíš."
Když se Harry začal svlékat, připadal si jako ten nejnemožnější člověk na světě. Musel jsem přece zdědit aspoň něco z vrozeného půvabu mé matky, pomyslel si. Odložil Sandy, brýle a naposled i baziliščí amulet. Potom skočil do horké vody na opačné straně bazénku než Hermiona a doplaval k ní. Usmívala se na něj, když ji objal; byl to úplně jiný pocit, držet ji pod vodou, když kolem nich proudila horká voda a bublinky.
Naklonil se k ní, aby ji políbil a ona mu polibek oplatila. Když se narovnal, všiml si, že se na něj dívá zúženýma očima.
"Víš, že bez brýlí vypadáš úplně jinak, Harry?"
Harry svraštil čelo. "Nemůžeš mi říct, jestli je to dobře, nebo špatně?"
Usmála se a políbila ho na nos. "Je to dobře i špatně. Prostě vypadáš jako dva různí lidé - s brýlemi a bez nich."
Posunul své ruce trochu dolu, takže tiše zasténala. "Kdy tedy svého kluka podvádíš? S Harrym-s-brýlemi nebo s Harrym-bez-brýlí?"
"Nevím," zamumlala a začala ho měkce líbat na krku. "Řeknu ti to, až zase budu mít mozek na svém místě..." Usmál se a znovu ji políbil. Potom se od něj odtrhla a začala vylézat z vody. Harry se zachvěl; na pohled jak z jejího těla okapává voda mu nestačila slova...
Vytáhla ze županu hůlku a na zem nedaleko vany použila zaklínadlo, které nemohl slyšet. Vylezl z bazénku a šel k ní.
"Hermiono, co to--"
Ale najednou do něj strčila a on, mávaje rukama, spadl na ten kousek podlahy, na který před chvílí použila kouzlo. Škubnul sebou a očekával bolest, která určitě přijde po nárazu a chtěl vědět, proč to vůbec udělala. Ale místo toho dopadl na měkký povrch, jako kdyby spadl na matraci. Několikrát udeřil pěstí do dlaždic vedle míst, kde ležel; nebolelo to ani trochu. Podíval se na Hermionu, která se na něj usmívala.
"Polštářové kouzlo."
Lehla si k němu na podlahu, položila se na něj a hluboce ho líbala.
"Moje holka je ta nejchytřejší čarodějka na světě," řekl a usmál se na ni.
"A můj kluk je ten nejpřitažlivější kouzelník na světě," řekla a políbila ho na krk. Potom posunovala svá ústa níž a níž a Harry si vzpomněl na blažený úsměv George Weaslyho, tenkrát na večírku v Prasinkách...

* * * * *

Potom usnuli. Hermiona měla nohu přehozenou přes jeho trup a Harry si podpíral hlavu rukou. Pomalu otevřel oči a cítil se dezorientovaný. Když si vzpomněl, kde je podíval se na Hermionu, která potichu oddychovala. Strčil ruku do vody ve vaně; byla studená. Otřásl se. Potom dostal uličnický nápad. Znovu ponořil ruku do vody a otřásl jí na Hermionu; studené kapky ji dopadly na obličej.
Otevřela oči, zakřičela leknutím, posadila se a usmála se na Harryho, který se pořád nemohl vynadívat, jak je krásná.
"Harry--" postěžovala si rozespale. Ten se jenom usmál.
"Promiň. Nemohl jsem si pomoci."
Zadívala se na něj oceňujícím pohledem. "Abys věděl, vypadáš strašně přitažlivě..." řekla mu tiše a naklonila se k němu, aby ho políbila. Nejdříve se k ní také naklonil, ale potom ucukl.
"Hermiono, můžu se tě na něco zeptat?"
"Na co?"
"Proč jsme Ronovi neřekli jak to s námi je doopravdy?"
"Zamračila se. "Opravdu myslíš, že to byla správná doba? Choval se zběsile!"
"A bude se chovat ještě víc zběsile, jestli zjistí, že jsme mu ten den lhali. A co budeme dělat? Řekneme mu: Jéminkote, mi spolu už rok chodíme a nevzpomínáme si, že by ses kdy ptal, jestli spolu netrávíme nějak moc času..."
"Nebuď sarkastický, Harry. Docela mi to kazí náladu."
"Musíme o tom mluvit, Hermiono! Je to náš nejlepší přítel; je důležitý."
"Tenkrát to nebyla ta správná doba, Harry!"
Najednou se ozval šplíchavý zvuk a Harry si uvědomil, že něco stříbrného vyletělo z jednoho z kohoutků a spadlo do vody . Stříbrná věc vstala z vody a se zájmem se po nich rozhlédla.
"Výborně!" řekla Uršula. "Zdálo se mi, že jsem slyšela tvůj hlas, ale netušila jsem, že tě najdu tady a s ní..."
Harry šokovaně sledoval Ufňukanou Uršulu. Náhle se Hermiona postavila a zaječela. Oba, Harry i Uršula, si zakryli uši, jak se zvuk od mramorového zařízení koupelny odrážel stále dokola.
"Hermiono!" řekl zhnuseně. "Vzbudila jsi půl školy!"
Hnala se k místu, kde nechal svůj župan a oblékla si ho. Uršula si prohlédla Harryho oceňujícím pohledem, stejně jako před chvílí Hermiona. "Vypadáš jinak. Loni jsi vypadal víc….víc jako kluk."
Harry zrudl, když si vzpomněl, jako ho špehovala v chlapecké prefektské koupelně, když se snažil rozluštit klíč k druhému úkolu Turnaje. Zvedl župan ze země, kde ho upustil, oblékl si ho a otočil se k Hermioně. Ta namířila na Uršulu hůlkou a vypadala dost naštvaně na to, aby by ji mohla zabít, pokud by Uršula už nebyla po smrti.
Otočil se zpátky k Uršule. "Neměla bys špehovat lidi v koupelnách. Vrať se do svého záchodku"
"Hádali jste se tak, že jsem vás mohla poslouchat až dole v potrubí kuchyně."
"Nehádali jsme se!" řekl Harry a uvědomil si, že možná lže. On a Hermiona se nikdy nehádali, Ron se s ní hádal, ale oni dva nikdy. Byla to hádka?

“Mě to znělo jako hádka...” povzdechla si Uršula. “Víte vůbec, jak je nudné být po smrti?” Vznášela se k Hermioně a ignorovala hůlku, kterou na ní mířila. “Před tou hádkou jsi taky dělala pěkný povyk. Všechno to vzdychání--”
“Anima tua, anima mea!” zakřičela nakonec Hermiona. Harry šokovaně sledoval Uršulu, která se vznášela kousek nad zemí. Podíval se na Hermionu.
“Co chceš dělat?”
Zamyšleně se rozhlédla. “Možná--přemýšlej, koho nemáme rádi?”
“Kam tím míříš?”
“Jo, je tady Malfoy a jeho kamarádíčci, Pansy Parkinsonová...”
“A co Roger Davies?”
Usmála se. “Perfektní.”
“Hermiono, co chceš dělat?”
“Malý žertík. Neškodný.” Zašklebila se na zmrzlého ducha. “Uršulo!” řekla pánovitě. “Nic jsi tu neviděla. Poletíš do ložnic havraspárských chlapců ze sedmého ročníku a vzbudíš Rogera Daviesa spoustou uslintaných polibků!”
Začínala se smát, ale překonala se. Harryho už bolely tváře, jak je měl křečovitě napnuté, aby se nezačal smát. Znovu na Uršulu namířila hůlkou.
“Anima tua!”
Uršula se probudila, vůbec si nevšimla ani jednoho z nich a vletěla do jednoho z kohoutků, které byly po obvodu vany. V okamžiku byla pryč. Hermiona vypustila vanu, potom si znovu sundala župan a znovu Harryho donutila se zachvět při pohledu na ní. Tentokrát to ale bylo jenom proto, aby si pod župan mohla natáhnout noční košili. Věděl, že by měl udělat to samé; měli by se vrátit do svých oddělených postelí v Nebelvírské věži. Začínalo být pozdě.
Když se oblékli, přešli ke dveřím a opatrně zevnitř otevřeli obraz. To pro případ, že by byl Filch nablízku. Bez problémů prolezli otvorem v portrétu, ale než vstoupili do společenské místnosti, přitáhl si Harry Hermionu a dal jí dlouhý pomalý polibek. Když se jejich rty rozpojily, Hermiona vypadala, že by ho ze všeho nejradši znovu zatáhla do koupelny...
“Díky,” řekl tiše.
“Díky? To je všechno, co mi můžeš říct?”
“Tím jsem chtěl říct-díky, žes mi potvrdila, že jsem si tu noc, kterou jsme strávili spolu nevymyslel. Začínalo mi to tak připadat...”
“Dobře. To víš, to co se stalo Nevillovi a tak…”
“Ja vím.”
“Chtěla…., chtěla jsem tě celou tu dobu, ale připadala jsem si strašně špatně, když na tom Neville byl tak zle--”
“Já vím, já vím,” opakoval pořád tišeji a tišeji, znovu se sklonil a políbil ji. Byl to opravdu procítěný polibek. Až se mu stáhlo hrdlo. “Mělo bychom jít,” řekl tiše. Přikývla, ale vypadala váhavě. Řekl heslo a portrét se vyklonil dopředu. Vyšla z pod pláště a vyběhla po schodech bez jediného ohlédnutí, Harry se po špičkách vydal do své ložnice a snažil se zadržet kýchnutí do té doby, než bude za svými nebesy. Na druhé straně pokoje slyšel Ronovo chrápání.
Potom si Harry uvědomil, že dnes má Ron šestnácté narozeniny. Přemýšlel o dárku, který pro něj měl, a který teď ležel schovaný v jeho kufru. Cítil se dost nafoukaně kvůli tomu, že se mu ho rozhodl dát; věděl, že je to něco, co by ho mohlo vyvést z míry. Teď si ale přál, aby mu místo toho mohl dát jiný dar-dar pravdy. Zajímalo ho, kdy mu to budou moct říct. Lehl si, hlavu zabořil do polštáře a přál si, aby mohli Ronovi říct všechno…

* * * * *

Harry se snažil moc se přihlouple neusmívat, když se druhý den společně s Ronem sešli s Hermionou, aby šli běhat. Jakmile vstal, popřál Ronovi šťastné a veselé narozeniny a zeptal se ho, jestli si dneska s běháním nechce dát pauzu. Ron řekl, že ne, takže den začal jako každý jiný. Hodiny byly, jako obvykle, plné opakování učiva k N.K.Ú., ale po Moodyho hodině na konci vyučování šli na Ronův narozeninový večírek k Hagridovi. Každý věděl, že o něm Ron ví (nenáviděl překvapení), takže všichni pozvaní šli hlavní vchodem ven z hradu směrem k Hagridovi. Najedno si Ron všiml, že s nimi není Ginny.
“Oh,” řekla Angelina, “Poslední hodinu měli Lektvary, musí být pořád dole.”
“Poslouchejte,” řekl Ron všem. “Já a Harry pro ni dojdeme. Vy všichni můžete jít dolů napřed a až přijdu, budu předstírat, že jsem překvapený.” Šťastně se zasmál; byly to jeho narozeniny a vypadal šťastněji, než za celou dobu předtím. Parvati se k němu přitočila, rychle ho políbila a odešla s ostatními, cestou se ještě otočila přes rameno a zasmála se na Rona. Hermiona šla kousek od ní a na obličeji měla neproniknutelný výraz.
Harry a Ron se otočili a sešli ke schodům do podzemí; Ron dolů téměř skákal. Harry dal svůj dárek pro Rona Hermioně, aby ho odnesla dolů k Hagridovi; věděl, že Ron už jednou viděl jeho tvar a mohlo by ho klidně napadnout, co to je.
Když se ale dostali do podzemní chodby, slyšeli přidušený křik, při kterém tuhla krev v žilách. Byla to dívka, musela to být dívka. Snažila se křičet, ale něco jí v tom bránilo. Ron vypadal zděšeně; rychle oběhl Harryho a spěchal k učebně Lektvarů.
Když Harry vstoupil do učebny, šokovaně ztuhl; byli tam Malfoy a Ginny. Ginny visela za zápěstí na stěně, připoutána neviditelnými kouzelnými lany a Malfoy z ní strhával oblečení; pořád na sobě měla podprsenku, kalhotky a sukni, kterou měla vyhrnutou k bokům. Její stehna byla tenká a pihovitá; Malfoy jí líbal na krku, jeho ruce putovaly po jejím těle a ona se mu neúčinně bránila. Kousek oblečení v ústech ji zabraňoval křičet, nebo brečet víc, než slyšeli.
Malfoy se otočil, když slyšel, že přišli; Harry si uvědomil, že hůlku musel mít připravenou už předtím. Ron vytáhl tu svou a okamžitě se pokusil Malfoye odzbrojit, ale ten mrštně uhnul. Ginny se snažila vyvléknout z pout a přitom zápasila s roubíkem, který ji znemožňoval mluvit. Ron zahodil hůlku na zem a prudce na Malfoye skočil. Ten to načekal

a pozpátku spadl na zem. Hůlka mu obloukem vylétla z ruky, jakmile ho Ron zasypal sprškou ran pěstí do obličeje.
Harry doběhl k Ginny a zrušil kouzlo, které poutalo její ruce ke zdi. Pomohl jí vytáhnout roubík z pusy, posbíral ze země její oblečení a jemně jí do něj zabalil. Opřela se o něj a plakala.
"Proč jsem mu vůbec věřila?" vzlykala do jeho ramene. "Co jsem na něm viděla..." pohladil ji po zádech, posadili se na zem a opřeli se o zeď, zatímco se Malfoy pokoušel bojovat proti Ronovi a dostával stále míň ran. Smýkali se po podlaze, naráželi do stolů, krev proudila z různých zranění na jejich obličejích. Malfoyův nos byl prakticky celý červený od krve.
Harry se nestaral o to, jestli se navzájem zabijí; Ginny byla to, co bylo důležité. Zatracený Malfoy. To nemohl počkat až bude chtít i ona? Držel ji a jemně se s ní houpal; věděl, že ji to mohlo vyděsit na dlouhou dobu. Děvčata se neumějí přenést přes tenhle druh věci. Cítil, jak ho uvnitř bolí, že vůbec musela něco takového zažít. Že právě Ginny, ze všech lidí, musí mít takovouhle vzpomínku...
Zavěsila se na něj, hlavu si položila na jeho hruď, šaty na ní visely a jeho ruce ji ochraňovaly. Potom si Harry uvědomil, že on je také jedním z důvodů, proč ji teď drží v náručí. Částečně to byla jeho chyba. Taky Malfoyovi věřil. Nechal ji s ním, neměl to nechat pokračovat, měl to říct jejím bratrům...
Malfoy a Ron byly unavení, navzájem si zasazovali údery poloviční silou než na začátku. Harry si nebyl jist, jestli tu vůbec někde jsou jejich hůlky. Potom si uvědomil, že slyší korky v chodbě; hned na to vešel Snape. Chvilku trvalo, než uviděl Rona a Malfoye, ale potom k nim přiskočil, odtrhl je od sebe a každého chytil za ruku. Nebylo to pro něj složité; oba dva byli vyčerpáni dlouhou rvačkou, prudce oddechovali a byli pokryti krví a pohmožděninami.
Snape se podíval na Harry ho, který držel vzlykající Ginny. Ten cítil, že by měl vysvětli, co se atdy stalo.
"Malfoy -napadl Ginny" bylo všechno, co ze sebe dostal, než ucítil, že se Ginny zachvěla a nanovo se rozplakala.
Snape přikývl.
"Vidím, co se stalo. Odveďte ji madam Pomfreyové. Vyřeším to s těmahle dvěma."
Harry pomohl Ginny vstát a potom společně opustili místnost. Potom slyšeli Snapea jak táhne Rona a Malfoye ven ze třídy, chodbou pryč od schodů, dál do sklepení. Náhle se Ginny otočila a chvějícím se hlasem zavolala: "Profesore Snape".
Překvapeně se otočil. "Ano?"
"Můj bratr se-jenom se pokoušel--"
Snape přikývl. "Rozumím."
Otočil se zpět, stále držel Rona i Malfoye pevně v podpaží, a táhl je dále chodbou. Harry se otočil k Ginny a opatrně jí zapnul hábit, který na ní do té doby jenom visel; náhle se na něj zhroutila. Chytil ji pod pažemi a opatrně podepřel.
"Ginny?" oslovil ji potichu. "Chceš, abych se o tebe postaral?" Pomalu přikývla, takže ji Harry vzal do náručí. Ginny ho chytila kolem ramen a hlavu si opřela o jeho hruď. Pomalu ji nesl v náručí, bohužel když dorazily na ošetřovnu, nebyl žádný důvod proto, aby ji stále držel. Madam Pomfreyová ji uložila do postele, zatáhla kolem ní závěsy a významně se na Harryho podívala. Byl vyzván, aby odešel.
S těžkým srdce sešel dolů k Hagridově srubu, k tomu, co mělo být šťastnou oslavou Ronových šestnáctých narozenin. Místo toho...
Když Fred a George vyslechli, co se stalo, zesinali. "Malfoy!" Fred zrudl tak, že byl červenější než jeho vlasy. "Je po smrti!"
"A co Ron?" chtěla vědět Hermiona. Parvati se na to dívala zneklidněně.
"Nevím. Všichni bychom se teď měli vrátit do hradu." Hagrid se smutně podíval na stůl na své zahradě, na dort a na dárky pro Rona.
"Chudák malá Ginny..." potáhl, vytáhl z kapsy obrovský kapesník a potom se dlouze vysmrkal. "Nejradši bych na Malfoy skočil sám..." Harry se zachvěl; Malfoy by proti Hagridovi neměl nejmenší šanci. Chtěl bych to vidět, napadlo Harryho.
Když vešli do Vstupní síně, McGonagallová právě vycházela ze sklepení. Všichni na ni hned začali mluvit a chtěli vědět, co se bude dít. Harry si vzpomněl, že Brumbál je společně s Moodym pořád na přelíčení v Londýně. McGonagallová byla zástupkyně ředitele a v jeho nepřítomnosti řídila školu.
"Uklidněte se, všichni se uklidněte!"
Postupně všichni ztichli. Poškrábala se na krku; oči měla zarudlé. Harryho napadlo, že je možné, že plakala. Ginny byla výborná studentka a studenti jako ona přirůstali McGonagallové k srdci. Harry si vzpomněl, jak byla nesvá, když na Hermionu zaútočil bazilišek.
"Draco Malfoy a Ron Weasley jsou vyloučeni na dobu dvou týdnů. Jsou v oddělených celách ve sklepení a čekají až si pro ně přijedou rodiče. Po dvou týdnech se pan Weasley vrátí do školy. Po vypršení svého trestu předstoupí pan Malfoy před disciplinární komisi, která rozhodne, zda může pokračovat ve svém studiu v Bradavicích."
Malfoye vyhodí! pomyslel si Harry šťastně. Disciplinární komise je určitě jenom formalitou předtím, než ho vyloučí. Potom jeho štěstí opadlo. Jak dostanou jeho otce pryč, když bude vyloučený? Percy musí v sobotu odpovědět! Pitomý Malfoy, copak nemohl dát od Ginny ruce pryč? O tom všem co naplánoval, aby svého otce dostal do Azkabanu začínal Harry pochybovat...
Parvati plakala na Levandulině rameni; Levandule ji uklidňovala a vedla ji nahoru po mramorovém schodišti. Fred a George vypadali, že by ze všeho nejraději něco, nebo někoho razmlátili. McGonagallová se rozhodla, že by bylo dobré, aby udělali něco smysluplného.
"Frede, můžeš tady prosím počkat na své rodiče a až přijedou, zavést je do mého kabinetu? Pravděpodobně se už přemístili do vesnice. Dojít sem by jim nemělo trvat dlouho."
"Ano." Fred odešel a postavil se blízko dveří.

“Georgi-pomoz Alici udržet pořádek v Nebelvírské věži. Nechci se doslechnout, že se někdo neovládl a jeho reakce byly….divoké. Všichni si musíme udržet zdravý rozum, žádné emoce.” George přikývl a společně s Alicí odvedl zbytek nebelvírských nahoru. McGonagallová vyšla za nimi, ale najednou si všimla, že Harry a Hermiona stále stojí ve Vstupní síni, jak myslela šokováni.
“Harry? Hermiono? Nepůjdete?”
Hermiona se na ní zadívala lesknoucíma se očima. “Paní profesorko? Dnes má Ron šestnácté narozeniny. On a Harry chtěli přivést Ginny dolů na Hagridovu zahradu, na večírek. Mohli bychom jít dolů a promluvit si s ním? Přes dveře cely?”
McGonagallová se na ně vlídně zadívala. “Samozřejmě, že si s ním můžete promluvit. Teď bude potřebovat přátele.”
Pokračovala po schodech nahoru. Harry a Hermiona sešli dolů do sklepení. Když míjeli otevřené dveře učebny Lektvarů, Hermiona do nich nahlédla. Zajíkla se, když našla Ginninu roztrženou blůzu ležet za dveřmi. Stoly byly rozházené a na podlaze byla Malfoyova nebo Ronova krev, pravděpodobně byla od obou. Najednou Harry něco zahlédl; přešel místnost a uvědomil si, že to leží blíž, než leželo.
Zastavil se a zvedl Ronovu hůlku. Rozhlédl se po té Malfoyově, ale nenašel ji.
“Harry? Kde jsi sehnal Ronovu hůlku?”
“Nechal ji tu. Ale viděl jsem, že Malfoy tu svou taky upustil; ale neleží tu.”
Hermiona se rozhlédla po podlaze po jiné hůlce; nenašla ji. Podívala se na Harryho. “Měli bychom si s ním jít promluvit, řekneme mu, že jeho rodiče jsou už na cestě.”
Přikývl a odešel z učebny. Zasunul si Ronovu hůlku do hábitu. Prošli dlouhou chodbou, kterou viděl Snapea táhnout Rona a Malfoye. Zahnuli za několik rohů a uviděli řadu pevných dřevěných dveří se zamřížovaným okénkem v horní části a důkladným železným kování na vnější straně. Harry se postavil na špičky a nahlédl okénkem do prvních dveří. Cela byla prázdná. Zkusil další; taky prázdná. Hermiona byla moc malá, aby viděla zamřížovaným oknem dovnitř, a tak jen čekala. Po patnácti minutách neúspěšného nahlížení do cel se tvářila naštvaně a neklidně.
“Rone!” zavolala. “To jsme my, Harry a Hermiona! Kde jsi?”
Žádná odpověď, ale Harry si všiml světla dál v chodbě, které vypadalo podivně; jako kdyby byly dveře dvou cel otevřené a pochodně zevnitř osvětlovaly zbytek chodby. Vyběhl za tím podivným světle a Hermiona ho následovala. Obě dvě byly naprosto stejné, kromě pergamenu, který ležel uprostřed podlahy jedné z nich. Harry ho zvedl.
“Pro Harryho Pottera,” stálo na prvním řádku. Podíval se na Hermionu.
“Proč se zdržuješ kouskem prázdného pergamenu?” řekla neklidně a rozhlížela se po vnitřku cely. Těžce polkl.
“Není prázdný. Je začarovaný, takže ho mohu číst jenom já”
Přešla k němu. “Co je na něm?”
Přečetl zbytek nahlas. “Vezmi Grangerovou a přijďte do lesa. Neříkejte nikomu, kam jdete. Nechoď sám. Pokud se nebudeš držet instrukcí, Weasley zemře.”
Vyděšeně se na něj podívala. “Je to všechno?”
Přikývl. Potom se na ní zadíval a věděl, že bude protestovat--
“Posluchej, Hermiono, Vím, že se ti to minule nelíbilo...”
“Mám na tobě zase letět, že jo?” řekla roztřeseně.
Znovu přikývl. “ Rozhlédnout se ze vzduchu bude nejrychlejší způsob, jak je najít.”
Vypadala rezignovaně. “Tak jdeme na to,” řekla tak tiše, že to skoro nebylo slyšet.
Když šli do Vstupní síně, drželi se za ruce; široko daleko nebyl nikdo, kdo by je mohl vidět. Když procházeli dveřmi, Fred už tam nestál; Pan a paní Weasaleovi museli mít schůzku s profesorkou McGonagallovou. Vyšli ven a schovali se za dveřmi.
“Připravena?” zaptal se Harry. Přikývla; viděl, jak se doslova třese od hlavy k patě. Zavřel oči a soustředil se na přeměnu, snažil se nenechat se rušit starostí o ní, Rona, nebo Ginny. Na celém těle cítil, jak se mění ve zlatého grifina...Jeho tlapy dopadly na zem, roztáhl křídla a podíval se na ní. Cítil, jak přehodila nohu přes jeho hřbet, jak se mu její prsty zapletly do hřívy, její kolena ho bolestivě zmáčkla.
Slunce pomalu zapadalo, na západě bylo meruňkově oranžové. Udělal pár dlouhých kroků, aby se rozeběhl a vyskočil do vzduchu, vší silou, kterou měl mávl křídly a odletěl k Zapovězenému lesu.

## Volba

Harry pomalu mával křídly dopředu dozadu a na obličeji ho šimral vlahý vánek. Hermiona se mu držela na zádech a obličej měla zabořený do hřívy; cítil, jak se jí s každým namáhavým nádechem chvěje hrudník. Pomyslel si, že musí být k smrti vyděšená. Přál si, aby s ní mohl mluvit, ale ve své zvířecí podobě neměl lidský hlas.
Podíval se dolů; teď pod nimi byly stromy. Harry se rozhlížel po lese a hledal mýtiny. Často musel nad stromy udělat několik přeletů, aby zjistil, jestli dole není něco, co by stálo za to vidět; mýtiny byly malé a on nad nimi letěl docela rychle a ve výšce větší než sto stop. Neuměl se ve vzduchu vnášet na jednom místě jako kolibřík. V jednom okamžiku viděli tábor obrů a Harry doufal, že si ho nevšimli. Uvažoval o tom, jestli Malfoy nevběhl mezi obry.
Najednou ho zalil cizí a děsivý pocit. Cítil ho od špičky čumáku a špiček uší až po konec ocasu a palce u nohou. Zvířecí instinkt ho nutil se rychle schovat; v břiše měl podobný pocit, jako když věštil Ronovu budoucnost. Jsme u cíle, napadlo ho.
Hermiona je viděla první. Odvážila se jednou rukou pustit hřívy a ukázat. “Támhle! Vidím oheň a - Malfoyovy vlasy. Nemůžeme je minout!”

Harry by se cítil daleko lépe, kdyby viděla i Ronovy vlasy-těch si nevšimnout bylo taky pořádně těžké. Potom se opět šílenou silou chytila jeho hřívy, takže sebou pořádně cuknul. Začal kroužit a hledal mýtinu, která by byla od místa, kde Hermiona viděla oheň vzdálená aspoň tisíc yardů. Doufali, že si jich Malfoy na obloze nevšiml. Pravděpodobně ho nenapadlo podívat se nahoru. Leda by očekával, že přiletí na koštěti...
Harry se snažil nemyslet na to, co by se stalo, kdyby ho Malfoy viděl jako Zlatého griffina. Sestupoval dolů v těsných spirálách a Hermiona ho za hřívu tahala čím dál bolestivěji. Najednou byli na zemi. Pozdně odpolední světlo v lese mělo nazelenalý nádech, takže všechno vypadalo jako kdyby byli pod vodou. Harry se přeměnil zpět do své lidské podoby a povzdechl si nad bolestí, která se mu opět rozlévala do všech kostí a nad bolestí, kterou pociťoval v zátylku.
“Ááá, Hermiono! Už mě můžeš přestat tahat za vlasy!.”
“Promiň,” zamumlala a skulila se mu ze zad dolů. Bez jejího horkého dechu na hřbetě mu začínala být zima. Hermionu trochu uvádělo od rozpaků letět na něm; od doby, kdy spolu letěli naposled byli mezi sebou spojeni daleko více.
Harry se silou vůle přinutil postavit na nohy a potlačit bolest, kterou cítil v celém těle. Pomohl Hermioně vstát a skrz stromy si prohlédl oheň; byl obrovský. Viděli ho dokonce i na tu vzdálenost, jakou od něj byli. Doufám, že se nechystají spálit celý les, napadlo ho. Potom doslova nadskočil, když uslyšel Sandyin sykot, který vycházel ze záhybů jeho hábitu.
“Harry Pottere,” řekla Sandy potichu. “Co se stalo?”
“Ach ne!” řekl Harry, plácl se do čela a připadal si jako úplný pitomec. “Já zapomněl! Při přeměně jsem u sebe měl Sandy!” Sundal si ji z rukávu. “Sandy! Jsi v pořádku? Omluvám se--”
“Proč se omlouváš?”
“Změnil jsem se ve Zlatého griffina a nedal jsem tě na bezpečné místo--”
“Ty se umíš změnit ve Zlatého griffina?”
“Je to moje zvířecí podoba. Kvůli tomu jsem tě nenosil na večeři a místo toho jsem tě položil ke krbu...”
“Zajímavé. Byla jsem součást Zlatého griffina.”
“Cože?”
“Když ses přeměnil, přeměnila jsem se s tebou . Nevzpomínám si na nic, co se celou tu dobu dělo. Kde jsme?”
“V Zapovězeném lese. Takže jsi v pořádku?”
“Určitě, ale neříkám, že bych musela být součástí Zlatého griffina každý den. Já je prostě nemám ráda. Doufám, že jsi nezabil žádného hada?”
“Ne. Nic takového jsem neudělal. Jen jsem létal nad lesem.”
Hermiona mu poklepala na rameno. “Je sice velice zajímavé stát tady a poslouchat jak syčíš, ale musíme najít Rona!”
“Dobře. Ještě vteřinku.” Znovu se podíval Sandy. “Sandy, nemáš nějaké Vidění? Cokoliv?”
“Nemohu vidět do budoucnosti na přání, Harry Pottere. Je to dar.”
“Dobře, kdybys měla nějaké dary, až budeme v lese, můžeš mi to prosím říct? Vím, že ti občas říkám, abys byla zticha, ale právě teď potřebuji všechnu pomoc, kterou mohu dostat.”
“Nezůstanu zticha,” slíbila mu. Harry ji nechal vylézt po rukávu na paži a cítil ,jak se kolem ní ovinula. Kývl na Hermionu a natáhl k ní ruku; ta se ho za ni nejdříve chytila, ale potom si to rozmyslela a radši vytáhla hůlku. Znovu na ni kývl a sáhl pro tu svou-ne, to nebyla ta správná. Vytáhl tu Ronovu. Rychle ji strčil zpátky do kapsy, našel svou vlastní a vytáhl ji ven. Potom se začali k ohni přibližovat tak potichu, jak jen to šlo.
Konečně dorazili k okraji nepravidelného průseku mezi stromy. Doslova cítili teplo, které sálalo z obrovského ohně uprostřed. Malfoy nebyl nikde vidět, ale Harry si byl jist, že je to to samé místo, které viděli ze vzduchu. Kde může být? - chtěl vědět. Mýtina vypadala opuštěně.
Náhle Hermiona vykřikla: “Rone!” Rozběhla se k němu. Silnými výhonky byl připoután ke kmeni stromu v místě, kde se větve kroutily, takže Harrymu a Hermioně překážely ve výhledu. Ron nereagoval, když ho Hermiona objala. Harry se po mýtině znovu rozhlédl. Pečlivě prohlížel stromy okolo, ale nikoho jiného neviděl. Hermiona se odtáhla od Rona. Harry přešel k nim a položil Ronovi ruce na hlavu. Kůži měl stále teplou a oči měl obrácené dovnitř hlavy.
“Omráčený,” řekl Harry prostě. Hermiona vydechla úlevou. Opřela se o strom vedle Rona a snažila se zklidnit dech.
Náhle se od kořenů stromu zvedly další silné výhonky a připoutaly jí ke stromu. Křičela, ale pořád více a více hadovitých úponků se plazilo k ní a připoutávalo ji pevně ke stromu. Přestože Harrymu trvalo jen chvilku, než se jí dostal na pomoc, nepodařilo se mu houževnaté výhonky odtrhnout; byly silné jako ocelová lana.
Najednou ucítil, jak se mu něco plazí kolem nohou. Podíval se dolů a viděl další výhonky, které se mu omotávaly kolem kotníků a přitiskly ho ke stromu vedle Hermiony. Než mohl něco udělat, ovinuly mu i tělo a byl ke stromu připoután stejně jako Ron a Hermiona. Bezradně se podíval na Hermionu a na stále bezduchého Rona. Vypadla mu hůlka; ležela na zemi asi stopu před ním. Hermionina hůlka byla také pryč.
Harry se podíval na praskající plameny, které vypadaly, že k tomu, aby hořely nepotřebují žádné palivo. Najednou měl pocit, že viděl obličej, který se nad nimi vznášel; ne, nevznášel se. Byla to postava, která přicházela z druhé strany mýtiny. Ten obličej viděl naposledy v ten samý den, kdy se konal ceilidh, viděl ho na okraji vesnice, těsně před tím, než se přemístil.
Lucius Malfoy.
Pohled v jeho očích byl tak ledový, že jen z něj Harry promrzal až na kost. Usmál se a byl to ten nejneupřímnější úsměv, jaký Harry za celý život viděl. Zděsil se, když si uvědomil, jak moc vypadá jako starší vydání svého syna; Harrymu nepřipadalo, že by Lucius Malfoy, který byl v Myslánce, vypadal jako Draco Malfoy. Teď měl pocit, jako kdyby se díval čtvrt století do budoucnosti a viděl Draca Malfoye. Což se nikdy nestane, pomyslel si Harry, jestliže ho zabiju a to by se mohlo stát velice dobře...
Vzpomněl si na Ginny, když ji nesl na ošetřovnu; roztřesenou a s doširoka otevřenýma očima, schoulenou v jeho

náručí jako malé dítě. Zlostně sevřel rty. Malfoy zaplatí za to, co udělal Ginny-oba Malfoyové, uvědomil si za chvilku. Byl to přece Lucius Malfoy, kdo dal Ginny v prvním ročníku deník Toma Raddlea . Pocítil silnou vlnu nenávisti ke všemu co souviselo s Malfoyem. Ten šklebící se kouzelník, který naverboval Snapea ke Smrtijedům, teď právě šel k němu kolem kouzelného ohně. Draco Malfoy následoval svého otce. Za ním stála další osoba; byla poměrně malá, trochu přihrbená a měla na sobě kapuci, která halila její obličej do stínu. Přešla kolem Harryho, Rona a Hermiony a zastavil se na opačné straně od obou Malfoyů. Když vytáhl ruce, aby si mohl stáhnout kapuci, Harry něčeho všiml; Hermiona to očividně zaznamenala taky, protože se zajíkla.
Stříbrná ruka.
Červíčkův zvrhlý obličej se zadíval na Harryho, Rona a Hermionu a na tváři se mu rozprostřelo něco, co mělo pravděpodobně být úsměvem. On, Lucius Malfoy a Draco Malfoy se k nim pomalu přiblížili. Harry a Ron byli na okrajích řady, Hermiona stála uprostřed. Harry provokativně sledoval Červíčka. Náhle vytáhl bývalý Strážce tajemství jeho rodičů hůlku a zamířil s ní na Rona.
“Enervate!”
Ron škubnul hlavou a vší silou se snažil otevřít oči. Podíval se dolů, překvapený, že je přivázaný ke stromu. Postupně byl ale ještě překvapenější; nejdříve si všiml Červíčka, potom obou Malfoyů a nakonec Harryho a Hermiony.
“Co-Co se děje--?” zakoktal.
“Potřebuji si promluvit,” informoval Harry Hermionu a Rona. “Kde je, Červíčku?”
Jeho oči se pohledem zabořily do Harryho. “Kde je kdo?” ozval se jeho zvláštní vysoko položený hlas. “Voldemort.”
“Můj Mistr. A brzy také tvůj Mistr.” “Kde je?” ptal se Harry rozechvěle.
“Dnes nepřijde. Zítra tě k němu odvedeme.”
“Proč?”
“Hned z několika důvodů. Jak víš, má své tělo zpět, ale ještě není tak silný, jako byl, než se proti němu obrátila kletba, která tě měla zabít, a která z něj udělala ještě něco míň, než ducha. Taky je zaneprázdněn...zaneprázdněn obnovováním svého vlivu. Nechce být přetěžován. Než se vrátí jeho stará síla, plně se spoléhá na své služebníky.”
“Ne, tou otázkou jsem myslel, proč jsem verbován? Voldemort se mě přece snažil celé roky zabít. Proč se mě najednou snaží přetáhnout na svou stranu?”
Červíček se zasmál. “Na svou stranu? Harry, když řekneš, že jsi ‘na jeho straně’ je to to samé, jako kdybys byl jeho druh, jemu rovný. Nebudeš ‘na jeho straně,’ budeš jeho služebník. To je rozdíl.”
“Pořád jsi neřekl proč.”
Kývl na Draca Malfoye. “Mladý Malfoy nám řekl, že víš o Proroctví. Víš, proč se tě Temný Pán snažil zabít jako malé dítě a proč se tě snažil odstranit i po tom. ‘Drž se blízko svých přátel a ještě blíž svých nepřátel.’ Určitě jsi to už slyšel. Víš, že se tví rodiče rozhodli raději zemřít, než, aby tě nechali sloužit mému Mistrovi. Byl jsem to já, kdo ho přesvědčil, aby dal Jamesovi a Lily na vybranou. Nemuseli umřít. Stačilo, aby ho nechali na tebe použít jedno kouzlo, neviditelný druh Znamení zla. Potom by ses stal jeho oddaným služebníkem. Mohl jsi mít tolik výhod! Tady mladý Malfoy-má některé z nich. Řeknu ti to stručně; krátce před tím, než se tě Temný Pán pokusil zabít a málem zabil sám sebe, jsem ho požádal, aby Lily a Jamese nezabíjel. Opravdu jsem to udělal, Harry. Nelžu ti o tom. Ale oni nesouhlasili s tím, aby ses stal jeho služebníkem. Bez toho slibu tvých rodičů bylo kouzlo mého Mistra nepoužitelné. Stejně nepoužitelné, jako kdybys žádné rodiče neměl. Takže tvé krátkozraké rodiče zabil...”
“Hej!” ohradil se rozhořčeně Harry.
“Tebe se rozhodl zabít jen kvůli tomu, aby odvedl čistou práci. Naneštěstí neočekával, že se Lily kvůli tomu, aby tě ochránila obětuje. Takže žiješ. Taky se na tebe tím nepodařeným kouzlem přenesla určitá ochrana a schopnosti od mého Mistra. Některé ze schopností mého Mistra přece běžně používáš, ne? Slyšel jsem, že jsi Hadí jazyk, jako můj Mistr. Poděkoval jsi mu vůbec někdy za tuto schopnost? Měl bys. Až ho uvidíš, můžeš mu poděkovat osobně.”
“Poděkovat mu? Za to, že se mě pokusil zabít? Koneckonců s tímhle souhlasím jen kvůli tomu, abych ochránil některé lidi z mého okolí...” Podíval se po stranách na Rona a Hermionu.
“Nedělej to, Harry!” křičela.
“Harry, ne!” úpěnlivě prosil Ron.
“To je moje volba!” Zavrčel na ně a srdce mu bilo tak, jako kdyby uběhl míli pod minutu.
“Víš co jsme ti říkali, Harry...” připomněla mu Hermiona.
“Mysleli jsme to vážně,” řekl Ron; Harry si opravdu vzpomínal. Říkali, že by radši zemřeli, než aby ho nechali stát se Smrtijedem.
“Přece si nemyslíte, že když se vám dvěma stane to nejhorší, bude konec všemu?” řekl jim. “Je tady spousta jiných lidí, kterým by se mohlo něco stát. Kolik lidí bude muset ještě trpět, než to skončí? Vzpomínáte si na Westminsterskou stanici metra? Udělal to kvůli tomu, aby mě na sebe upozornil. Nevzpomínáte si na slovo POTTER na zdi?”
Lucius Malfoy se rozesmál. “Správně, jedním z důvodů, proč to Temný Pán udělal právě na téhle zastávce bylo získání tvé pozornosti...”
“Jaký byl ten další?”
Starší Malfoy se znovu usmál. “Neznáš význam té zastávky?”
“Je blízko Parlamentu.”
Stále se smál. “Skvěle, jsi malé nevědoucí štěně, že? Je to kvůli tomu, že tě ti mudlové nebyli schopni nic naučit? Ačkoli to vypadá, že ti ostatní dva taky nic nevědí. Zajímavé. Vím už dlouho, že se tahle škola řítí do záhuby. A Weasley je přitom syn zaměstnance Ministerstva...”
“O čem to mluvíte?” chtěl vědět Harry.
“Ne teď. Jindy bude čas...”

Harry na něj upřeně pohlédl. Šlo o význam téhle konkrétní zastávky? Nebo to mělo spojitost s mudlovskou vládou? "A co Tři Košťata. Stál jste za tím?"
"Teoreticky, ale samozřejmě jsem byl na ceildhu, kde mě mohly vidět tucty lidí..."
"Myslíš, že když se staneš Smrtijedem, tak tohle všechno přestane?" vyjela Hermiona na Harryho. "Co myslíš, že budeš muset jako Smrtijed dělat?"
Lucius Malfoy popošel ještě o kousek blíž k nim, jeho studené ocelově šedé oči si postupně prohlédly každého z nich.
"Ano, mladý Pottere. Co myslíš, že ti řeknu, abys udělal? Hm...Napadá mě mučení tvých přátel..."
"Ne!" vykřikl Harry. "Nechte je být. Já jsem ten, kterého chcete. Vynechejte je z toho. V pořádku. Přijímám to. Udělejte ze mě Smrtijeda. Ale nechte je být." Za očními víčky ho tlačily slzy. Draco Malfoy k němu plavně došel. Na obličeji měl zastřený výraz.
"Ó, není to sladké?" řekl zpěvavě. "Kromě toho, není pravda, že jsi jediný, o koho tady jde. Řekl jsem otci, že Weasley a Grangerová jsou také výbornými kandidáty. Ona je chytrá, on na to má dostatečně výbušnou povahu. To mohu potvrdit," řekl s křivým úsměškem a na chvíli se dotknul pohmožděniny na čelisti. Jeho otevřená zranění byla kouzlem vyléčena od doby, kdy ho Snape odtáhl z učebny lektvarů, ale bylo jednoduché poznat, že se nedávno s někým pral.
"Nemůžu tomu uvěřit. Začínal jsem si myslet, že už jsi v pohodě...Pomáhal jsi mi, když se zřítila ta hospoda, seděl jsi s Nevillem..." Ronova zranění byla pokrytá vrstvou zaschlé krve; měl velkou modřinu od konce čelisti až pod levé oko; možná měl i jiná zranění, ale vousy, které si nechal narůst, aby skryl jizvu na tváři je schovaly.
Draco Malfoy se usmál. "Díky, díky moc," řekl a uklonil se. "Měl bych začít hrát divadlo, to bych měl. Vzít West End útokem."
Hermiona temně zamumlala: "Kdyby ses objevil na West Endu, nebyla by od lidí moc velká nadsázka, kdyby řekli, že divadlo zemřelo."
Udělal ještě krok dopředu, takže u ní stál velice blízko. "Jenom se snažíš zranit mé pocity," zašeptal a obličej dal ještě blíž k jejímu. Otočila hlavu a zavřela oči.
"Jaké pocity?" zavrčel Ron. "Podívej se, co jsi udělal s mou sestrou!"
Draco Malfoy se rozesmál, odešel od Hermiony a podíval se na svého otce s Červíčkem, kteří se samolibě usmívali. "Co jsem udělal tvé sestře! Ještě sis to nedomyslel?"
Ron se na něj vražedně podíval. "Co jsem si nedomyslel?" řekl skrz pevně zatnuté zuby.
"Nic jsem tvé sestře neudělal. Celá ta scéna byla jen hra. Je skoro tak dobrá herečka, jako já. Kdybych si chtěl s tvou sestrou užít - obzvlášť, kdyby chtěla i ona - myslíš, že bych si vybral učebnu Lektvarů? Nejsem exhibicionista, Weasleyi. Ne, že by neexistovali lidé, kteří se mě snaží přesvědčit o opaku, ale nejsem." usmál se, užíval si to. "Nevěděli jsme přesně, kdo naše představení zhlédne, ale byli jsme si jisti, že aspoň jeden její bratr u toho bude; určitě se kolem bude motat a nenechá si ujít příležitost rozdrtit mi lebku. Naštěstí jsem si předtím vzal dost lektvaru proti bolesti. Moc to od tebe nebolelo. Stačila jedna nebo dvě dávky."
Ron vypadal, jako kdyby trochu trucoval. "Myslím, že jich bylo mnohem víc."
"Dobře, tři nebo čtyři. Navrhl bych, abyste zatleskali vynikajícímu hereckému talentu slečny Virginie Weasleyové, ale není tu-pokračuje ve svém představení na ošetřovně. Ostatně, chápu, že vy tři nejste v pozici, ve které můžete tleskat."
"Proč myslíš, že ti věřím?"
"Chceš, abych ti popsal každý detail svedení tvé sestry? Lepší bude-toho, jak mě svedla? Jak víš, má hodně černé svědomí. Všechny hezké dívky ho mají černé. Však víš, o čem mluvím, že Pottere?" Přestože mluvil k Harrymu, díval se znovu na Hermionu. Harry viděl její zavřené oči, viděl jak se chvěje. Nechtěla se setkat s Malfoyovým vědoucím pohledem. Malfoy pokračoval, "Část našeho vztahu je teď relativně nová. V celé věci jsem byl naprosto spořádaný; opravdu jsem čekal až jí bude patnáct. Doufám, že si Temný Pán nemyslí, že ze mě udělala nějakou citlivku, to by mně znemožnilo být Smrtijedem." Usmál se na svého otce, který se usmíval sám pro sebe. Červíček se tvářil nepříjemně.
"Potter nás viděl za Hagridovým srubem v den jejích narozenin. Nevíš , že jsem to tehdy jenom hrál, že Pottere? Musel ses dívat a přemýšlet, co mi na to řekneš. Můžeš být bez starosti. Ginny ten den ještě nebyla připravená. Tedy, byla, ale ne úplně."
Ron se zlobně podíval na Harryho. "Věděl jsi o nich ?"
Draco Malfoy pomalu přešel kolem nich a zastavil se před Ronem. "Ne jen to, Weasleyi," promluvil pomalu a protahoval každou samohlásku. "Ví o tom docela dlouho." Otočil se a odíval se na Harryho a Hermionu. "Kdy to bylo, v říjnu? Víš, tu noc na to tihle dva chtěli jít ve vaší společenské místnosti, ale já zrovna přišel, abych vyzvedl Ginny na malou půlnoční procházku po hradě..."
"V říjnu!" Ronův hlas vyskočil o oktávu výš. "Společenská místnost?" Jeho obličej byl teď stejně rudý, jako jeho vlasy.
"Nebylo to tak!" vyprskla Hermiona zoufale. "Jenom jsme Hedvice dávali dopis pro Dudleyho. Ginny sešla dolů a Harry si domyslel, že jde na schůzku s Malfoyem--"
"Hermiono!" řekl Harry náhle. "Buď zticha!" Když uslyšela tu tvrdost v jeho hlase, podívala se na něj se zraněným výrazem. Byl unaven lhaním.
Ron se podíval na Malfoye přivřenýma očima. "˘Vidím, že to děláš znovu. Už jsem ti to řekl předtím, Harry a Hermiona jsou kamarádi. Můžeš přestat s těmahle--"
"Kamarádi?" Malfoy se začal smát. "Jestli spolu většina kamarádů spí…."
"Přestaň!" zařval Ron. "Přestaň o tom mluvit!"
"Nedokážeš se postavit pravdě čelem, že Weasleyi?" Přesunul se od Rona k Hermioně a postavil se k ní velice blízko. Otočila hlavu, zavřela oči a po tvářích se jí rozléval rumělec, po jedné se dolů dokonce koulela slza.
Přesto, že se stále upřeně díval na ni, mluvil k Harrymu. "Jaká je, Pottere? Jaké vydává zvuky? Vsadím se, že křičí..."

“Malfoyi-” opakoval Ron a každou sekundou byl v obličeji víc rudý. Najednou Hermiona na Malfoye plivla. Otočil se a rozzuřeně si otíral tvář rukou. Sáhl pro hůlku, ale Červíček ho chytil za paži. “Existuje způsob, jak to zjistit,” řekl mírně šišlavě; najednou byl zase Prašivka. Prašivka s cizí stříbrnou tlapkou. Vyběhl Hermioně po hábitu, potom přeběhl chapadla rostliny, která jí poutala ke stromu. Strkal nos do záhybů jejího oblečení a Hermiona křečovitě zavřela oči a v obličeji zezelenala. Lezl pořád výš a výš až k obličeji. Když ji začal očichávat krk, zaklonila hlavu; celá se chvěla a třásla a po obličeji se jí stékaly slzy.
Bez varování po ní seběhl dolů, vylezl na Harryho a celou proceduru opakoval. Jak po něm krysa běhala, naskákala mu po celém těle husí kůže; hlodavec se stále přibližoval k jeho obličeji a Harry ucítil v krku podivnou hořkou pachuť. Zavřel oči, stejně jako to udělala Hermiona, a snažil se nemyslet na nic, dokud to neskončí.
Konečně krysa seskočila dolů a v okamžiku se Červíček přeměnil do své lidské podoby. Chlípně se usmál na Luciuse Malfoye a jeho syna.
“V minulých čtyřiadvaceti hodinách byli spolu. Pravděpodobně ne déle, než před patnácti hodinami.
Jeho pach je na ní, její na něm...taky cítím nějaké mýdlo. Pravděpodobně se snažili navzájem se umýt. Není to tak dlouho, stále je silně cítit parfém z mýdla. Nepochybně. Taky cítím určité-tělesné tekutiny-” Po obličeje Draca Malfoye se rozprostřel úsměv. “Jsem ten nejšťastnější člověk mezi námi. Právě tohle jsem o vás chtěl vědět.” Podíval se na Rona, který stále zlobně sledoval Harryho a Hermionu.
Nepromluvil ani slovo. Hermiona se dívala na zem; Harry pohledem probodával Draca Malfoye.
“Samozřejmě jsem to očekával, obzvlášť potom, co se objevila ta fotka... ale teď to víme všichni. Bez stínu pochybnosti. Nevím, co by to mohlo popřít.” Otočil se ke svému otci, rukou mávl k nim třem, přivázaným ke stromu, takže vypadal jako prodavač, který předvádí své zboží. “Udělal jsem to dobře, že otče? Vím, že jsem ti slíbil, že ti přivedu Harryho Pottera a jeho dva nejlepší kamarády, ale tohle je mnohem lepší. Harry Potter, jeho nejlepší kamarád a jeho přítelkyně.”
Jeho otec udělal několik kroků a zastavil se velice blízko Hermiony; podíval se na ni způsobem, který se Harrymu vůbec nelíbil. “Takže,” řekl jemným hedvábným hlasem. “Fungovalo to.” Pohladil ji hřbetem ruky po tváři. Škubla hlavou pryč. Plácl ji přes tvář, takže se jí na ní objevil červený obtisk jeho ruky. Harry chvíli doufal, že na něj taky plivne, ale nevypadala, že by se toho odvážila.
“Nechte ji být!” zavrčel na něj Ron a znovu začal bojovat s úponky, které ho poutaly ke stromu. Lucius Malfoy ho ignoroval. Pořád provrtával Hermionu očima a ruku jí opět položil na tvář. Nemohla se setkat s jeho pohledem. Jeho syn se zatím vysmíval Ronovi.
“Pořád ji ochraňuješ? I přesto, že ti lhala? Přesto, že chodí s Potterem? Přesto, že tě donutila dát to dohromady s Patilovou? Ne, že by Patilová nevypadla hezky a --poddajně. Ale nevybral by sis ji jako první...”
“Parvati z toho vynechej!” zavrčel Ron.
“Říkal jste, že to fungovalo,” řekl Harry náhle staršímu Malfoyovi. Hlas se mu třásl. “Co fungovalo?” Lucius Malfoy se neotočil od Hermiony. “Plánoval jsem to dopředu. Přemýšlel jsem, může patnáctiletý kluk udělat všechno, co je v jeho silách, aby ochránil své přátele? Když uvážím, že tím chlapcem je Harry Potter, zní odpověď--pravděpodobně. Potom jsem se ptal sám sebe, A co přítelkyně? A odpověď, kterou jsem si dal změnila se změnila na určitě. Mým dalším problémem bylo-jak zajistit, aby měl Harry Potter přítelkyni? Měl jsem několik návrhů.”
Harry si vzpomněl na to, co mu říkal Sirius. Jak se někdo může k mladému klukovi dostat lépe, než přes jeho děvče? Otočil se k Hermioně; otočila hlavou a setkala se s jeho pohledem, její pohled byl plný úzkosti. Zaklínadlo, pomyslel si. Točila se mu z toho hlava. Všechno bylo jen zaklínadlo! Hrdlo měl pevně stažené. Tak tak, že ze sebe dostal otázku: “Která?”
“Nejdřív jsme začali se dvěma dívkami z tvé vlastní koleje; dívkami, které taky vídáš během famfrpálových tréninků. Bylo jednoduché najít slečnu Bellovou, potom co o prázdninách bydlela u své pratety v Prasinkách; s vaší primuskou to bylo taky dost jednoduché, když jsou její rodiče mudlové. Draco o tom nevěděl. To byl důvod, proč jsem byl poněkud překvapený, když jsem ji na ceilidhu viděl s mým synem. Choval jsem se tak slušně, jako kdybych nevěděl, kdo jsou její rodiče. Bylo by podezřelé, kdybych toho o ní věděl moc. Myslel jsem, že by sis jí mohl vybrat, kdybyste spolu někde byli sami,” řekl jízlivě Harrymu, zatímco si prohlížel pramínek Hermioniných vlasů, jako kdyby zjišťoval, co jim chybí. “Nepronásledovala tě, Pottere?”
“Ano,” zašeptal Harry a vzpomněl si na svou slabou chvilku, kdy ho Alice políbila a on jí polibek opětoval
“A Bellová?”
Harry chvilku přemýšlel. “Ne tolik,” řekl tiše. “Myslím-že milovala jiného.” Vzpomněl si na Leeho Jordana, který byl poněkud znepokojený tím, že má Katie mononukleózu. “Jsou to všechny?”
Draco Malfoy se posměšně ušklíbl. “Věř tom, nebo ne, ale můj otec neočaroval každou holku ve škole. Můžeš si myslet, že to udělal. Neexistuje způsob, jak to vyzkoušet. Mohl sis ušetřit problémy, otče. Prakticky každá pitomá holka na hradě se před Potterem předváděla. Nenapadá mě proč...”
Jeho otec svého syna ignoroval, Harry je ignoroval oba dva. “A potom, samozřejmě, jedna, o které jsme si mysleli, že to bude fungovat nejlépe-havraspárská chytačka. Chvíli to vypadalo, že budu úspěšný, když jsem se byl podívat na famfrpálovém zápase, použil jsem na ní kletbu Imperius-ale potom můj syn,” otočil se na Draca a ušklíbl se na něj, “dokázal udělat obrovskou chybu.”
Harry svraštil čelo. “Cože?”
Draco se ušklíbl. “Učebna Formulí. Dostatečně jsem si to kouzlo v té knize, ve které jsem ho našel nezkontroloval. Přehlédl jsem tu část o čtyřicetidenním kouzelném spánku.”
“Ale--ale--” vyprskl Harry, “věděl jsi, že jsem se s Cho Changovou rozešel.”
“Přesně. To znamenalo, že mě nebudeš podezřívat. Jediné, o co jsem se v tomhle případě pokoušel bylo, aby tě

podmínečně, nebo hůř, definitivně vyloučili. Jakmile bys jednou odešel ze školy k těm mudlům, byl bys daleko zranitelnější. Samozřejmě, Brumbál tě nikdy pořádně nepodezříval, nebo věřil té historce, kterou jsi jim řekl na svou obranu."
"Ale, mluvil jsi o-školních sovách..."
"Oh, dobře. Školní sovy. Jenom jsem to tak naličil. Tím jsem tě přiměl podezřívat Daviese. Díky tomu mě napadlo doporučit ho mému otci k naverbování. Pravděpodobně bude vynikající Smrtijed. Jsi moc důvěřivý, Pottere. Moc důvěřivý na mé herecké schopnosti," odfrkl si a líně přešel před Harrym. "Kdybys měl oči v hlavě, kdybys to všechno bral s rezervou, musel bys vědět, že jsem nikdy nedostal žádnou školní sovu."
"Takže," řekl Harry třaslavě, otočil se k Malfoyovu otci a snažil se urovnat si v hlavě všechno, co se stalo. "Na ně tři jste použil kletbu Imperius, ale nefungovalo to dobře. Co jste udělal s Hermionou?" Malfoyů otec se zamračil. "Tu bylo těžší dostat, protože byla v Bulharsku. Nakonec se příležitost přece jen našla. Na tržnici. Naštěstí jsme už věděli, že Krum je pod kletbou Imperius ovladatelný stejně snadno jako loutka. Jeho asistence byla neocenitelná. Ty jsi," řekl a znovu se naklonil k Hermioně, "s kletbou bojovala, jakmile na tebe byla použita. Takže jsme museli použít o něco drastičtější opatření." Hermiona otevřela oči; konečně se mohla dozvědět, co se jí stalo, když byla unesena. "Co?" zašeptala. "Lektvar. Něco jako tekutá kletba Imperius. Ale dlouhotrvající, těžší k překonání. Pochopitelně, měl svést tebe a Pottera dohromady..."
"Jak dlouho působí?" zeptala se, ret se jí chvěl.
"Šest měsíců. Což znamená, že vám dala bohatě času, abyste se intimně seznámili."
Hermiona už nevypadala vyděšeně. Spíš vypadala, jako kdyby řešila problém z Věštění ze starodávných run. "Ale to znamená, že přestal působit v únoru!" řekla s náznakem triumfu v hlase. Draco Malfoy svraštil obočí. "No a? Ty a Potter jste se určitě už--"
"Ale ne!" řekla šťastným hlasem a v koutky úst je jí začínaly kroutit do úsměvu. Podívala se na Harryho. "Copak si nevzpomínáš? Přece jsem ti říkala, že už se necítím nijak zmanipulovaná. Lektvar v té době už přestal účinkovat. Celý ten čas jsem mu vzdorovala!"
Lucius Malfoy se na ni zamračil. "Co tím myslíš?"
Hermiona začala blábolit. "Tím myslím, prostě-políbili jsme se, ale ne--" začala mluvit o něčem jiném, ale zachytila Ronův pohled, zadívala se na zem a najednou byla zticha. Plameny ohně jí tváře zabarvovaly ještě červeněji, než je doopravdy měla.
Draco Malfoy přešel k Harrymu s nedůvěřivým výrazem na obličeji. "Tím chcete říct, že jste spolu celé vánoční prázdniny byli v Nebelvírské věži sami a nedělali jste to? Očekáváte, že tomu uvěříme?" "Je to pravda," řekl Harry skrz pevně zatnuté zuby.
"Takže máme věřit tomu, že poprvé to bylo včerejší noc?"
Harry stáhl rty do tenké čárky. Zachytil Ronův pohled, ale Ron se odvrátil. "Ne," řekl tiše. "O Velikonočních prázdninách. Uprostřed týdne. Těsně předtím, než jsem našel Nevilla."
Ronovi údivem spadla čelist. Harry ho viděl polknout. Snažil se přemluvit sám sebe, aby se na Rona podíval. Chtěl Ronovi aspoň pohledem naznačit, jak moc se mu omlouvá, ale Ronovi oči doslova plály a oheň, který se v nich odrážel to jenom umocňoval.
Malfoy se postavil zpět vedle svého otce a pošilhával po Hermioně. "Takže. Od té doby jste po sobě skákali jako králíci, že?"
Hermiona se na něj vzdorně podívala. "Ne, ty úchyle! Včera v noci to bylo jenom-jenom podruhé--" vyhrkla.
Malfoy mávl rukama a postavil se kousek od Rona. "Jenom podruhé, říká. Ale jak si to načasovala! V noci na den, kdy má její nejlepší kamarád narozeniny; nejlepší kamarád, kterému neustále lže o tom, že s Potterem nespí. To je dost netaktní, Grangerová. Copak zubaři neučí své děti slušnému chování?" Jeho otec se smál společně s ním. Harry si vzpomněl na Novoroční noc na Ronově posteli. To bylo taky netaktní. A Hermiona byla pořád pod vlivem lektvaru. Tehdy je zastavil ještě před tím, než dokončili, co začali. Dokázal se ovládnout předtím, než mu Sandy řekla, že Sírius přichází. Vzpomněl si, co mu Hermiona řekla v učebně Formulí: Chci to tolik. Celou dobu s tím bojovala, bojovala s tím, co chtěla ona a co chtěl lektvar; když si byli tak blízcí, muselo to pro ni být matoucí. Věděla, že se necítí dobře, ale nevěděla proč.
"Harry," řekla tiše a otočila se k němu. "Víš, že nejsem pod vlivem žádného lektvaru nebo kouzla. Víš to, že?" Její oči ho prosily. Přikývl, ale nemohl si pomoci, aby ho nenapadlo:Ale dlouhou dobu jsi byla. Co s tím budeme dělat?
Ron vypadal, že je ignoruje. "A co má sestra?" ptal se rozzlobeně. "Co jsi udělal mé sestře, abys donutil ji spolupracovat s tebou? Co jsi jí udělal!?"
Malfoy přecházel před Ronem a věnoval mu nesouměrný úsměv. "Jenom kouzlo Draca Malfoye. Když chci někoho dostat na svou stranu, umím být neodolatelný. Ačkoli, abych řekl pravdu, zabrala na mé kouzlo hned napoprvé. Sice nepatrně, ale mohu říct, že zabrala. Byla celá hotová s toho, že Potter chodí s Changovou…. Potom mě napadlo, že by se k nám mohla připojit..."
Jeho otec se konečně odlepil od Hermiony, postavil se vedle svého syna a zadíval se Ronovi do obličeje. "dcera Artura Weasleye," protáhl a usmál se. "Nebyl by to husarský kousek! A teď to vypadá, že Weasley bude jen sledovat, jak se dva jeho synové a jediná dcera stanou Smrtijedy. To pro toho ministerského úředníčka nebude jednoduché. Možná, že se nám podaří přesvědčit všechny. Ti tvoji bratři, ta dvojčata, nedávno dostali pořádně přes prsty, když si hráli s nějakým mudlou a vypadají, že jsou tvořiví. Potom je tu ten odeklínač; to je pro služebníka Temného Pána dobrá dovednost. Totéž platí pro toho s draky. Po tom všem ani nebudu muset tvého otce zabít. Až zjistí, že s k němu celá rodina otočila zády, a právě díky nám, skolí ho infarkt."
"Percy? Percy se stane Smrtijedem?" řekl Ron a oči měl na vrch hlavy.

“Ještě neodpověděl, ale jestli si váží životů svých blízkých, přidá se k nám.”
Červíček přešlápl a po delší době opět promluvil. “Takže kandidáty jsou všichni? Plánuješ to zpackat stejně jako s Clearwaterovými a Flintovými, Malfoyi?” promluvil ke staršímu muži. Lucius Malfoy se zatvářil zle. Otočil se k Červíčkovi.
“Er, díky, že Temnému Pánovi neřekneš o tomhle Weasleyově chlapci a o té Grangerové. Myslím, že v budoucnosti je před něj budu moci postavit jako hotovou věc...”
červíček se zle usmál. “Ano. Nevypadal jsi, že by sis svůj trest za tu záležitost užíval. Rádo se stalo.” Podíval se na Harryho. “Samozřejmě, dalším důvodem, proč se ti snažím pomoci, Harry, je, že jsi mi té noci v Chroptící chýši zachránil život. Snažil jsem se přesvědčit mého Mistra, aby při obnově svého těla nepoužíval tvou krev, ale tahle má prosba neměla žádný účinek. Naštěstí pro tebe se ti té noci podařilo utéct, takže ti pořád svůj dluh mohu splatit. Mohu tě vzít pod svá křídla a naučit tě vše o slastech sloužení Temnému Pánovi...”
Harry se znovu pokusil přemoci výhonky, které ho poutaly ke stromu. “Tak to udělej. Vezmi si mě. Nech je jít.”
Lucius Malfoy pobaveně potřásl hlavou. “Ale vy tři jste báječný tým. Neměli bychom ho přece roztrhnout, že? Ačkoli podle toho, jak se na vás Weasley dívá to vypadá, že by vás právě nejradši zabil.”
Harry otočil hlavou a podíval se na Rona, jehož pohled klouzal mezi ním a Hermionou a v obličeji měl ten nejhorší výraz, jaký Harry kdy viděl.
“Už vím!” řekl náhle Draco Malfoy stejně rozrušeně, jako to dělávají malé dětiý Harry kdy vidělv obličeji , že by vás právě nejradši zabilale tahle má prosba neměla žádný účinek. Začal se smát. “Je to prostě perfektní!” Postavil se vedle Rona a začal mu něco šeptat do ucha; Ron sebou trhnul a snažil se odtáhnout od něj pryč, ale výhonky mu v tom zabraňovaly. Jak Malfoy mluvil, Ronovy oči se rozšiřovaly. Otočil se a vyjeveně zíral na toho blonďatého chlapce. “Co ty na to?” řekl Malfoy už normálním hlasem. “Souhlasíš s tím?” Ron se dál nepřítomně díval před sebe, ale kývl-kývnutí bylo téměř neznatelné, ale kývl. Malfoy promluvil ke svému otci. “Otče-rozvažme Weasleye. Znamení zla bude muset samozřejmě počkat, dokud ho nepředstavíme Pánovi Zla, ale tohle bude jeho první úkol, který bude plnit jako Smrtijed - aby dokázal svou loajalitu...myslíš, že bude Temný Pán hodně zklamaný, jestli bude Harry Potter zabit? Svým nejlepším přítelem? Bude mu vadit, když jeho nejlepší přítel zabije přítelkyni Harryho Pottera?”
Lucius Malfoy svraštil obočí, ale vypadal, že ho to zaujalo. “Co tím myslíš, Draco?”
Podíval se na Rona s úsměvem na rtech. “dejme Weasleyovi na vybranou. Právě teď vypadá Weasley dostatečně rozzlobeně na to, aby dokázal provést kletbu Cruciatus. Necháme ho vybrat si. Použije kletbu buď na Pottera, nebo na Grangerovou. Ten, na kterého kletbu Cruciatus nepoužije bude zabit. Samozřejmě, že ten, který bude muset zemřít uvidí toho druhého v bolestivé agónii a taky si uvědomí, jaká hrozba nad ním visí.” Zeširoka se na Rona usmál. “Až to udělá-nebude pro něj cesty zpět.
Představ si obličej Artura Weasleye až to zjistí...Plus,” dodal. “Nevadí, jestli Grangerovou budeš mučit, nebo jestli ji zabiješ,” řekl Ronovi, “budeš si s ní moct dělat co chceš. Znovu říkám - co je proti tomu všemu malá nekrofilie mezi přáteli?” Harry si všiml, že Hermiona zezelenala úplně stejně, jako když po ní lezl Červíček. Z hrdla se jí ozval chrčivý zvuk a vydávila to, co zbylo z jejího oběda. Rozprsklo se jí to po botách a steklo na listí na zemi.
Malfoy se k ní otočil a tvářil se zhnuseně. “To je opravdu velice přitažlivé, Grangerová. Pokoušíš se to oddálit? Budeš se muset víc snažit..”
Hermiona se ze zvracení stále třásla; Harry cítil, jak mu žaludek dělá kotrmelce a polknul, aby nedopadl stejně jako ona. Když slyšel, jak o ní Malfoy mluví - tak hnusně a přezíravě, zlostí téměř neviděl. Proč nemohu ve chvílích jako je tahle udělat nějaké spontánní kouzlo? Ale to co chtěl teď doopravdy udělat mělo s kouzly pramálo společného; už rozuměl tomu, proč Ron v učebně Lektvarů zahodil hůlku; Harry nechtěl nic víc, než ovinout ruce Malfoyovi kolem krku a pořádně zmáčknout. Lucius Malfoy se na svého syna usmál a položil mu ruce na ramena. “Líbí se mi to. V pořádku, odvaž ho Červíčku!”
Pettigrew vypadal, že je z toho nervózní. Harry si vzpomněl, že reagoval úplně stejně, když Malfoy řekl, aby odvázal Karkarova, předtím, než na něj použil kletbu Hara Kiri. Nejistota z jeho obličeje nevymizela, ale vytáhl z hábitu hůlku, bezstarostně namířil na Rona a pronesl: „Finite Incantatem“. Ron byl volný. Trochu poodstoupil od stromu, protahoval si ruce a nohy, urovnal si hábit a zhluboka oddechoval; Harry si prvně uvědomil, že to jsou právě ta nezvyklá pouta, která mu brání nasát do plic tolik vzduchu, kolik by potřeboval. Červíček nechal svou hůlku ledabyle namířenou na Rona.
“Vytáhni svou hůlku,” řekl mu Malfoy. Ron se začal šátrat v hábitu. “Nemám ji. Musí být v Lektvarech.” Hlas se mu třásl. Nepodíval se do očí ani Harrymu, ani Hermioně.
“Ne, Rone! Nenech se přinutit to udělat!” vykřikla Hermiona. Ron se na ni zamračil.
“Pořád si myslíš, že se na tebe budu brát ohledy?” řekl s čirou nenávistí v obličeji. “Jsi pyšná na to, žes spala s Harrym ze své vlastní vůle? To je tedy opravdu něco na co můžeš být hrdá! A ten způsob, jakým jsi mi lhala o té fotce...”
“Dobře,” řekla mdle, “bylo na tom aspoň trochu pravdy. Opravdu se mi dvě fotografie slepily k sobě. To mě přivedlo k tomu nápadu. Kromě toho, že to byly kopie jedné a té samé fotky, té, kterou jsem poslala Harrymu. Myslela jsem-prostě jsem si myslela, že nebyla ta správná chvíle říct ti to...”
Postavil se naproti ní. “Kdy podle tebe měla být ta správná chvíle? Kdy?” jeho hlas přidával na síle, takže postupně zakláněla hlavu, kousala se do rtu a přivírala oči.
Zničehonic se začal tvářit vzdorně. “Možná jsme ti to měli říct, když ses vyspal s Parvati! To jsi udělal jenom kvůli tomu, že tě naštvalo, co o tobě ty havraspárské drbny vykládají!
Ozvalo se hlasité plesknutí! Harry sledoval Rona a Hermionu. Ron ji uhodil, podle červeného otisku ruky na její tváři daleko silněji než Lucius Malfoy. Zděšeně otevřela ústa.
“Parvati je moje přítelkyně a každý to ví! Nikde jsem se potají neschovávali. A ty jsi mi zatajil, že Ginny chodí s

Malfoyem!"
Malfoy se ušklíbl. "Říkáš to, jako kdyby na tom bylo něco špatného..."
Hermiona se kousla do rtu. Už se netvářila vzdorovitě. "Je mi to tak líto, Rone..." přidušeně ze sebe dostala, dokonce i přesto, že na obličeji měla otisk jeho ruky.
Smutně se na ni podíval a tiše řekl. "Jo. Mělo by být."
Harry ztěžka polkl. "Tohle nejsi ty, Rone! Nejsi vrah, nejsi někdo, kdo mučí ostatní..."
Postavil se před Harryho a zahleděl se mu do očí. "Že, nejsem? A ty jsi? Budu mnohokrát lepší Smrtijed, než ty. Mám ambice--" na chvíli se otočil k Hermioně "-ať si myslíš, co chceš, je to tak -" otočil se zpět k Harrymu. "Zabil bych Červíčka tu noc v Chroptící chýši, nebo bych Lupina a Siriuse Blacka nechal, aby to udělali. Ty na to nemáš žaludek, Harry. Já ano. Už mě unavuje stát pořád ve tvém stínu. Unavuje mě být chudý. Co dobrého přineslo mé rodině to, že žijeme v chudobě? Už nikdy nebudeme chudí. Nebo bezmocní. To všechno se změní."
Malfoy se sehnul a sebral ze země Harryho hůlku, která mu vypadla, když byl připoután ke stromu. "To je tvoje hůlka, Pottere?" Harry neodpověděl, ale Ron ji poznal.
"Jo, to je ona." Harry byl zticha a díval se někam do prázdna nad nimi dvěma. Nebyl ochotný říct jim, že má Ronovu hůlku v kapse. Najednou začal panikařit; udělá to opravdu Ron? Chtěl mít víc času, dát Ronovi šanci přehodnotit své rozhodnutí. "Malfoyi, chtěl bych vědět-jak jste se s Ronem dostali ven z cel, do kterých vás Snape zavřel?"
Malfoy nonšalantně pokrčil rameny. "Můj otec byl už dávno na hradě, čekal dole ve sklepení. Dostal nás ven. Velice jednoduše. Nejsi jediný, kdo zná tajné chodby ven z hradu..." Usmál se a podal Harryho hůlku Ronovi. Červíček svou hůlkou stále mířil na Rona.
"Tak, Weasleyi. Je to na tobě. Jeden z nich přežije, jeden zemře. Ten, který přežije, na toho použiješ kletbu Cruciatus. Ta přijde první. Rozmysli si to; vybírej opatrně. Nezáleží na tom, koho si vybereš. Myslím, že Temný Pán bude tak jako tak potěšen. není mnoho Smrtijedů, kteří by vstoupili do služby takhle úspěšně. Mezi černokněžníky budeš opravdová celebrita. Toužíš po tom, být slavný, ne? Loni jsem si všiml, jak se tváříš, kdykoli se Potterova fotka, nebo článek o něm objevili v Denním věštci. Teď je řada na tobě, abys byl ve středu zájmu. Tohle je tvoje šance, Weasleyi. Ale nezapomeň-Červíček, můj otec a já máme hůlky namířené na tebe. Mysli na to. Teď se rozhodni."
Ron od Harryho a Hermiony asi šest stop daleko a v ruce měl Harryho vlastní hůlku. Oba Malfoyové stáli od Rona asi stejně daleko, hůlky měli, stejně jako Červíček, namířeny na Rona. Ron se otočil a namířil hůlku na Harryho; ruka se mu třásla. Potom hůlkou zamířil na Hermionu. Harry si všmil, jak Rona očima prosí, aby to nedělal. Chtěl něco říct, ale nemohl. Co by měl říct? Měl se zeptat, jestli to bude on, kdo zemřey to nedělal? To by ale stejně znamenalo, že na Hermionu použije keltbu Cruciatus. Myšlenka, že by musela zažít něco tak bolestivého ho zraňovala. Nechtěl Rona žádat, aby použil kletbu Cruciatus na něj, protože by to znamenalo, že to bude Hermiona, kdo zemře. Rozhodl se, že Rona neosloví; ti tři na něj stále mířili hůlkami. Mohli ho pohodlně zabít a oni dva by jim stejně byli vydáni na milost.
Harry znovu ztěžka polkl. Zdálo se mu, že se nemůže pořádně nadechnout. Zadíval se Ronovi do obličeje; s vousy a zraněními od boje s Malfoyem vypadal úplně jinak. Ron byl také daleko vyšší. Od chlapce, kterého prvně potkal v Bradavickém expresu před pěti lety byl téměř k nepoznání. Teď byl muž, ne chlapec. Teď držel v rukou jejich životy. A svůj vlastní také.
Náhle Lucius Malfoy namířil hůlkou na Rona a vykřikl, "Crucio!"
Kletba trefila Rona zezadu. Upustil Harryho hůlku a padl na kolena. Jak bolest pokračovala, upadl na zem a křečovitě škubal rukama a nohama. Jeho křik se odrážel od stromů daleko za hranicemi ohněm ozářené mýtiny. Harry ho s hrůzou sledoval. Bylo to úplně něco jiného, než když ve snu viděl jak mučí Malfoye, nebo jeho vlastní zkušenosti s Voldemortem. Tohle byl jeho nejlepší přítel, který ležel šest stop od něj na zemi, škubal sebou, křičel v agónii a Malfoyův otec posílal další dávky bolesti do jeho těla a jeho mysli.
Po chvíli, která se zdála věčností Lucius Malfoy zvedl hůlku. Harry pootočil hlavou a viděl slzy, které tekly Hermioně po tvářích. Když ozvěny toho strašného křiku dozněly, uvědomil si Harry, že Hermiona křičela taky. Harry sledoval Rona ležícího na zemi, který se snažil popadnout dech. Harry se podíval na oblohu; vůbec si nevšiml, že potemněla. Hvězdy nezúčastněně svítily, příliš daleko na to, aby měly nějaký účinek na lidský život. Podíval se zpět na Rona, který se třásl, ale s pomocí Draca Malfoye se postavil na nohy a znovu uchopil Harryho hůlku .
"Skoro jsme na to zapomněl," řekl Lucius Malfoy stejně ležérně, jako kdyby někomu vysvětloval, že zapomněl doma klobouk, nebo rukavice. "Teď víš jaké to je, Weasleyi. Pocítil jsi to na vlastní kůži. Teď víš, co uděláš. Prostupuje ta bolest celým tvým tělem až do kostí, jako kdyby ti do něj někdo zapichoval tisíce do běla rozžhavených nožů? Mysli na to; mysli na to a rozhodni se."
Najednou to Harry uslyšel; slyšel syčení. Hermiona se na něj tázavě zadívala. Také to slyšela, ale nemohla vědět, co Sandy říkala. Rozhlédl se po ostatních; oba Malfoyové, Červíček i Ron byli příliš zaneprázdněni, aby si toho všimli.
Harry polkl, protože už věděl, jak se Ron rozhodne. Měl bych jí to říct?. Nebo pro ni bude lepší, když to nebude vědět...
Ron se pořád ztěžka opíral o Draca Malfoye. Na čele mu vyskočily krůpěje potu; pořád se motal. Harryho z toho bolela hlava. Dokonce i když věděl, co přijde. Rone, Rone, pomyslel si. Kéž bych tě teď odtud mohl dostat, kéž bych mohl obrátit čas a říct ti, jaké strašné věci se ti stanou, jestli se staneš mým kamarádem...
Ron už stál na svých nohou, měl je mírně rozkročené aby se mu lépe udržovala rovnováha. Obličej měl ve stínu, oheň hořící uprostřed mýtiny ho ozařoval zezadu, takže před Harrym teď stála vysoká nebezpečná osoba, která vypadal, že nikdy neměla nic společného s Harryho nejlepším přítelem. Ti ostatní tři stáli seřazeni za ním, hůlky na něj měli namířené. Ron se podíval na Harryho, potom na Hermionu. Pozvedl hůlku. Ruka se mu netřásla jako předtím. Harry se zhluboka nadechl; Sandy se o Ronově volbě určitě nemýlila. Harry sledoval konec hůlky, své vlastní hůlky. Vypadalo to, že se svět zmenšil právě jenom na toto místo. Ron také vypadal, že je koncem hůlky nanejvýš zaujatý. Otevřel ústa a silněji a daleko hrozněji, než když byl sám mučen vyřkl slovo, o kterém si Harry myslel, že ho nikdy neuslyší od svého

nejlepšího přítele. Zvuk si prorážel cestu lesem a protrhl klid noci.
“CRUCIO!”

Přeměna

Harry sledoval Ronova ústa a čekal až je otevře. Dokonce i sebenepatrněji. Sandy mu řekla, co má očekávat. Přesně tohle dělal v Soubojnickém klubu, aby se dostal o krůček napřed před svého protivníka. Ve chvíli, kdy uviděl onen mírný pohyb, začal s, teď už přirozeným, procesem odloučení mysli od těla. Cítil se, jako kdyby se vznášel a odlétal pryč, pryč od všech fyzických bolestí a starostí.
“CRUCIO!”
Křik se rozléhal lesem, ale k Harrymu se donesl zesláblý, jako kdyby měl v uších vatu. Cítil se, jako kdyby měl ucpaný i nos, pusu a každý palec kůže, svaly kosti naráz ztratily všechen cit. Zjistil, že se doopravdy vznáší nad svým vlastním tělem a pozoruje dole sebe, Rona, Hermionu, oba Malfoye i Pettigrewa. Viděl jantarově zbarvený paprsek světla, který spojoval hůlku v Ronově ruce s jeho tělem. Fascinovaně sledoval způsob jakým ten nazlátlý paprsek praskal a poskakoval. Ron měl pusu stále otevřenou, ale už byl u konce s vyslovením kletby. Harry mu všechno, co se dělo v tomhle vznášejícím se prostoru, připadalo cize zdlouhavé. Všiml si, že se na něj Hermiona dívá—nebo, že spíš na jeho tělo—s ústy hrůzou otevřenými dokořán. Možná, že dokonce křičela; to ale nemohl nijak zjistit. Možná, že se tak vyděšeně díval jenom kvůli tomu, že to byl Ron, jejich kamarád Ron, kterého měli rádi, a který ho teď mučil kletbou Cruciatus, nebo to možná bylo proto, že si Hermiona uvědomila, že to je právě ona, koho si Ron vybral, aby zemřela.
Potom, také nesnesitelně pomalu, se Draco Malfoy otočil a namířil hůlkou na svého otce. Jak se otočil, jeho vlasy se zastavily ve vzduch na daleko delší dobu, než normálně, takže to vypadalo, jako kdyby se pohyboval pod vodou. Z Malfoyovy hůlky vyskočil další třepetající se paprsek světla a po nekonečně dlouhé prodlevě zasáhl jeho otce. Harry viděl jak jen netečně pohnul ústy.
Lucius Malfoy upustil hůlku, která se snesla k zemi jako peříčko a začal nemožně pomalu padat na zem. Harry viděl Pettigrewa, který pomalu otočil hlavou, takže vypadal znuděně. Zamířil hůlkou na Draca Malfoye a Harry sledoval, že teď je to on, kdo pomalu otvírá pusu, aby vyřkl nějakou strašlivou kletbu.
CRU.... začal otvírat ústa. Ron upustil hůlku a zrušil tak spojení mezi jím a Harrym.
-CI.... Pettigrewova ústa vydala další slabiku. Malfoy stále sledoval jak jeho otec padá k zemi. Ron znovu namířil hůlkou na Harryho.
-O.... ústa vyslovila poslední hlásku potřebnou k dokončení kletby. Jak jantarový paprsek prosvěcoval palec po palci okolní vzduch, Harry si všiml, že Ron znovu otevřel pusu.
Fi--ni--te...
Kouzlo zasáhlo Malfoye zezadu, stejně jako to před chvílí udělal jeho otec Ronovi. Škubl hlavou dozadu a pomalu začal padat na zem, jako kdyby byl loutka, která je s péčí ukládána do krabice, kromě oné agónie, kterou Harry pozoroval v jeho obličeji. Jeho výraz se po kouscích měnil z normální na výraz mučeného a Harry si připadla, jako kdyby právě sledoval snímek po snímku film, ve kterém někoho vykuchali.
In--can--
Tělo Draca Malfoye konečně dopadlo na zem, ústa měl otevřená v tichém křiku—aspoň to tak připadalo Harrymu, který byl stále odpoutám od svého těla, uzavřený ve svém vlastním světě, ve kterém se nacházely jenom podivně malátné bytosti. --ta--tem....
Dokončil Ron a z Harryho hůlky vyletěl azurový paprsek k místu, kde byl Harry stál připoután. Úponky se pomalu svezly z jeho těla a Harry sledoval, jak se pomalu vrací dolů, do svého těla. Doslova se otřásl z toho, jak se mu náhle vrátil sluch; první, co uslyšel byl Hermionin stále pokračující řev a křik Draca Malfoye, které dohromady tvořily hrůzostrašný duet. Oba vypadali, že budou ještě nějakou chvíli pokračovat; ve skutečnost se ve chvíli stal tento řev pouze zvukem na pozadí.
Ron od něj stál velice blízko a díval se mu do obličeje. “Jsi zpátky?” zeptal se ho prostě jeho nejlepší přítel stále skloněn, aby ho Harry mohl slyšet. Harry dezorientovaně přikývl. Všechno teď vypadalo, jako kdyby se to pohybovalo rychlostí světla. V jednom všeobsahujícím okamžiku uviděl Lucius Malfoye ležet nehybného na koberci spadaného listí a Draca Malfoye v agónii křičícího na zemi, zatímco Pettigrew na něj mířil svou hůlkou.
Harry na to jen pomyslel a stalo se to; byla to jeho zatím nejrychlejší přeměna. Byla tak rychlá, že vůbec neměl čas myslet na bolest. Jeho tlapy se dotkly země, ale jenom na krátký okamžik, protože se rozeběhl k místu blízko ohně, kde stál Pettigrew. Otočil se a v obličeji se mu rozlil výraz naprostého zděšení. Přesně v tom samém okamžiku na něj Harry skočil a srazil ho k zemi, čímž přerušil kletbu, která hrozila, že trvale poškodí Dracův mozek, pokud bude ještě chvíli pokračovat.
Ale když Harry dopadl všemi čtyřma nohama na pevnou zem, neměl pod sebou tělo kouzelníka; stála pod ním malá hnědá třesoucí se krysa se stříbrnou tlapkou, která sledovala lva stojícího nad ní. Po chvíli vydala dlouhé táhlé písknutí a všechny čtyři tlapky se začaly pohybovat ve zběsilém běhu hluboko do lesa tak rychle, že téměř nebyly vidět.
Po chvilkovém zaváhání se v Harrym opět probudil zdravý rozum a začal pronásledovat krysu. Trénoval létání, udělal několik kroků předtím, než se vznesl do vzduchu, ale nikdy neběžel po čtyřech nohách. V lese nemohl letět; rozpětí jeho křídel bylo příliš velké a kdyby letěl nad stromy, nemohl by vidět toho malého hlodavce. Harry nechal svůj zvířecí instinkt, aby ho vedl. Jeho tlapy se pod ním jistě a rytmicky pohybovaly stejně, jako by plaval ve vodě. Cítil, jak se mu s každým úderem tlap o zem třese kůže a hříva poletuje kolem hlavy. Ze stromů se staly jenom rozmazané čmouhy. V

rychlosti ho napadlo, že běžet po čtyřech nohou je báječné, ale stejně rychle na to zase zapomněl; soustředěně sledoval krysu, která, kromě stříbrné packy, perfektně splývala se zemí v lese. Právě ta tlapka udávala Harrymu v běhu správný směr.
Harry nevěděl jak dlouho a kterým směrem běželi. Krysa mohla daleko lépe kličkovat, protože byla mnohem menší a často toho také využívala; nutilo ji k tomu to, že by její malinké nožičky Harry mohl velice rychle předběhnout, kdyby běželi moc dlouho v přímém směru. Krysa každou chvíli měnila směr a Harry za ní nemohl kličkovat tak rychle; trvalo mu daleko déle, než se přizpůsobil novému směru a navíc začínal pociťovat únavu. Harry nespouštěl oči ze země asi dvacet stop před sebou a sledoval záblesky stříbrné packy. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že vidí ve tmě; že může vidět ve tmě. Na chvíli ho napadlo, co by se stalo, kdyby potkali některého z nejhorších obyvatel lesa, ale potom tuhle myšlenku odhodil jako zbytečnou; ve své zvířecí podobě by porazil jakékoliv zvíře, které by se mu připletlo do cesty.
Jak pokračovali v běhu, Harry se začal radovat ze zvláštního pocitu, který mu projížděl snad každou žilkou v těle. Mám na to, pomyslel. Mám na to, abych chytil Pettigrewa a očistil Siriusovo jméno. Krysa znovu zatočil a vběhla na mýtinu. Harryho na zlomek sekundy zaštípalo v očích, jak vběhl do světla, které vydával obrovský oheň uprostřed. Nevšiml si toho; byl plně zaměstnán sledováním krysy, která teď běžela pod něčím hnědým, co vypadalo podivně cize a připomínalo klenbu ohromně velké nohy. Snažila se protáhnout mezerou, která byla od země asi stopu vysoká; Harry se nemohl do tak malého prostoru nikdy dostat. Snažil se tedy překážku oběhnout, aby Pettigrewa chytil na druhé straně, ale náhle se odnikud vynořila obrovská ruka, chytla Harryho za trup a zvedala ho ze země, zatímco ten se v sevření bezmocně kroutil a svíjel.
“Tady je,” řekl dunivý hlas kdesi nad ním. “Copak to tu máme? Lva? Kde se tady k čertu vzal?”
Ale Harry neměl času nazbyt; Pettigrew utíká a možná už se mu ho ani mezi stromy nepodaří najít. Harry otevřel tlamu, zařval na protest a potom zasekl ostré zuby do obrovy ruky mezi palec a ukazováček, do místa, které je citlivé dokonce i u obrů. Obr bolestivě vykřikl a odhodil Harryho. Ten letěl přes mýtinu, tvrdě narazil do urostlého stromu, hlava ho prudce rozbolela jak se po kmeni svezl na zem a okamžitě se proměnil do své lidské podoby – mladého chlapce s černými vlasy a zelenýma očima. Na chvíli se podíval na úžasný úplněk a potom jeho mysl obstoupila temnota.

* * * * *

Nejprve si byl vědom hlasů.Bylo nemožné nevšimnout si jich; dokonce i osoba, která by ztratila svůj sluch nebo ho nikdy neměla, by cítila že se pod ním chvěje zem. Při tom zvuku se mu rozbolela hlava, přál si, aby byl hluchý, nebo spíš mrtvý.Radši mrtvý, než aby selhal a nechal Petera Pettigrewa znovu uprchnout…Pomalu otevřel oči a uviděl moře hvězd na safírové obloze. Otočil hlavu a podíval se nalevo a spatřil obrovský oheň s provizorním rožněm vytvořeném z jakési dlouhé větve, spočívající na dvou mladých stromcích ve tvaru Y, které byly dvakrát vyšší než on sám. Nějaké veliké zvíře se peklo na rožni, tuk kapal do plamenů, ale Harry nemohl rozeznat, co to bylo, protože to nemělo hlavu a bylo to skryté. Jeho první myšlenka byla, že je to hnus, ale druhá, že ta pečeně voní nádherně a cítil, jak se v něm žaludek hýbe, jeho divoká potřeba. Otočil se tváří doprava a uviděl známý obličej. Když viděla, že je vzhůru, usmála se a položila mu prst na tvář. Byl velký jak Harryho noha. „Tady jsi, Harry. Už jsem si začala dělat starosti…“
„Fridwulfo!“zvolal další z obrů. Vkráčel do světla ohně a dřepl si vedle Harryho. „Co chceš udělat teď? Mělas ho nechat někde daleko od tábora. Lidi netuší, že jsme tady!“ Hlas zněl jak exploze. Harry si z toho hluku musel zacpat uši.
„Šššššš!“ okřikla obra Hagridova matka. Začala mluvit šeptem (pro ni) tak, aby ho neohlušila. Harry se pokusil vstát, ale dokázal se jen opřít o lokty tak, aby se mohl pořádně rozhlédnout po tábořišti. Okamžitě ucítil palčivou bolest na pravé straně žeber. Předpokládal, že je to z toho nárazu do stromu a následného pádu; pravděpodobně bylo zlomené více než jedno žebro. Zaskřípal zuby a rozhlédl se po mýtině.
Byla o mnoho větší než ta, na které byli s Ronem a Hermionou svázáni. Z ptačí perspektivy nebyl schopen odhadnout, jak velké to místo je. Oheň sám byl velký jako polovina Hagridova srubu. Zajímalo ho, jestli je to kouzelný oheň, nevyžadující žádné palivo, nebo to, že kdyby ho nechali příliš dlouho hořet, nemusel by pak zůstat žádný les, kde by se mohli schovat. Obr, který přišel za Hagridovou matkou se zdál větší než ona, možná o půl hlavy vyšší. Byl zdravě červený, s dlouhými, vzpurnými vlasy, spojeným obočím nad cibulovitým, bradavičným nosem a třpytivýma tmavýma očima. Zbytek jeho obličeje byl skrytý za spletí vousů a knírku, který mohl klidně zakrýt celé populace hmyzu – a možná je taky doopravdy zakryl. Harry musel vynaložit velké úsilí, aby z obrova pachu nepokrčil nos.
„Takže,“řekla mu v rozhořčeném šepotu, „kdybys dokázal mluvit tiše, byl by to dobrý začátek. Možná jsi něco zaslechl v Prasinkách! Je to jeden z Hagridových přátel a potřebuje pomoc!“ Hledíce na něj, vytáhla se do své plné výšky a Harry upřímně doufal, že si oba budou dávat pozor, kam pokládají své nohy, aby ho nerozdrtili. Ještě nebyl schopen vstát. Všude ho bolelo, ale nemyslel si, že by to bylo z přeměny ve zlatého griffina, jako spíš z mrštění proti stromu obrem – ten samý obr teď stál přímo před ním.
„Dobře, dobře,“ zabručel Fridwulfin společník tišeji než předtím; teď byl hlasitý asi jen jako hromobití. Ruku měl obalenou velkým, špinavým kusem látky, na kterém zářila skvrna od krve. Zamával s ní na Harryho.
„ Můžeš mi říct, co se stalo s tím zatraceným lvem co mě kousl do ruky? Podíval jsem se, kam se ztratil a místo toho jsi tam ležel ty, napůl mrtvý.“ Na sekundu se na Harryho podíval a potom řekl jakoby dodatečně. „ Jmenuju se Orst.“
Harry přikývl. „Harry,“ řekl slabě.
„Co?“
„Řekl jsem ‚Harry´!“ zařval Harry a okamžitě se z vydaného úsilí rozkašlal. Fridwulfa se ho už chystala poklepat na záda, ale on jí jen zamával na znamení, aby to nedělala. Dost špatné to bylo od Hagrida, natož pak od jeho matky. Zdálo se mu, že ho žebra tlačí přímo do plic. Přistrčila k němu tedy něco, co Harrymu připadalo jako káď vody - předpokládal, že je to něco jako šálek pro obry- a pomohla mu stoupnout takže se mohl naklonit přes okraj kádě a ponořit ruce do vody.

Nabíral vodu k ústům hrst po hrsti. Najednou si uvědomil, jak velkou má žízeň.
Mezitím co pil, Fridwulfa znovu napomínala Orsta obřím šepotem: “ Stále neslyšíš jako člověk, ty hlavo skopová! Nemůžeš po něm chtět, aby křičel! Já s tím problémy nemám, já ne!“
Orst se posadil k ohni, přičemž se otřásala Země jak pod sebe úsporně skládal nohy. Když byl usazený, Harry cítil, že už může znovu popadnout dech. Vzhlédl k Fridwulfě, stále ještě se opíral o okraj kádě s vodou.
„Jak dlouho jsem tady?“chtěl vědět.
Fridwulfa se podívala na hvězdy. Asi tak polovinu noci, řekla bych. Byl jsi ve špatném stavu.“
Harry ukázal na Orstovu ruku se zkrvavenou látkou. „Chcete abych vám to spravil?“ Cítil se za to jaksi zodpovědný.
Orst se na něj podezíravě podíval.
„ Ty jsi doktor nebo tak něco?“
„Ne. Kouzelník. Chodím do školy.“ Orst vypadal, že si to rozmýšlí, až nakonec nastavil ruku a položil ji na zem blízko Harrymu. Harry vytáhl z hábitu Ronovu hůlku, namířil ji na obrovu ruku a použil zaklínadlo na zastavení krvácení. Poté co to dokončil, řekl Orstovi: „Už to nebude krvácet. Ale musíte ránu udržovat v čistotě, dokud se nezahojí.“
„Díky“ zamumlal obr na Harryho. Harryho napadlo, jestli měla rada „udržovat v čistotě“ smysl .Rychle si projel rukou vlasy, ale jak to udělal, ucítil nad pravým uchem bouli, která ho nesmírně bolela.
„Myslím, že bych mohl mít otřes mozku.“ řekl Fridwulfě, „A myslím že mám nějaká zlomená žebra. Měl bych asi jít na ošetřovnu...“
„Žádný strach. Zatím ti můžu obvázat žebra. Do školy se vrátíš ráno. Vezmu tě k Rubeusovi a on už se o tebe postará..Dobře, teď ale potřebuješ odpočinek.“ Vzala pruh surové látky a Harry si přetáhl hábit přes hlavu. Na pravé straně hrudníku měl nachovou podlitinu.Hagridova matka několikrát obtočila látku kolem Harryho ho hrudi a utáhla tak, že Harry nemohl dýchat a tak mírně povolila. Jakmile mohl dýchat (ačkoli bolestně), oblékl si znovu triko a hábit.
Přes blízkost velkého ohně, Harry cítil chlad.
Podíval se na Fridwulfinu tvář, tak podobnou Hagridově. Byl to uklidňující obličej, zvláštně mateřský. Přemýšlel, jak příjemné je být kolem Ronovi maminky, pobíhající kolem kuchyně nebo sedící u krbu a předčítající manželovi Denní věštec, neustále napomínající dvojčata nebo vzdychající nad Billovými vlasy. Matky ostatních lidí, pomyslel si... Vůně pečícího se masa zavanula Harrymu do tváře tak, že si povzdechl. Na to se Fridwulfa okamžitě zvedla. „Máš hlad?“zeptala se jemně. Harry přikývl. „Bude za chvíli. Nicméně tohle už je dobré.“Vybrala kousek masa a podala ho Harrymu. Znovu si sedl a vzal si od ní. Pro něj bylo sousto velké jako kuře, ale vonělo chutně a teple a on ho držel v obou rukách ignorujíce, jak je to horké. Měl příliš velký hlad než aby se o to staral.
Už si nesl maso k ústům, když mu poklesly ruce-snažil se najít smysl všeho co se stalo. Malfoy řekl, že Ginny všechno jen hrála, že ji nechtěl doopravdy znásilnit a Ron se musel rozhodnout koho bude mučit a koho zabije. Ale Sandy Harrymu řekla on bude ten, koho bude mučit a tak se na to připravil, opustil své tělo a sledoval všechno ve zpomaleném záběru mimo něj. Jak se Malfoy obrací a proklíná svého otce...Útěk Červíčka a jak ho pronásledoval mezi stromy, dokud ho nechytil Orst a nemrštil s ním o strom.
Znovu zvedl maso k ústům, foukl na něj a kousl si. Bylo to lepivé, neurčité játrové chuti.Možná to bylo něco z jater.
Přestal na to myslet. Malfoy to udělal, uskutečnil to. Dostal svého otce. Uspěl. Zatímco on, Harry, sedí otlučený a možná s otřesem v obřím táboře, ví, že se Červíček dostal zpět k Voldemortovi a řekl mu, že Harry Potter byl zvěromágem...
Harry Potter byl zvěromágem...
Harry Potter je zvěromágem.
Nikdy předtím na to nemyslel. Ne takhle. Bylo to zvláštní. Pořád ještě tak nepřemýšlel. Já jsem zvěromág. A přesto, když viděl Červíčka mučit Malfoye, jeho první instinkt byl změnit se do zvířecí podoby a pronásledovat ho přes les. A teď to Voldemort bude vědět. Podíval se nahoru na Orsta, chtěl ho proklít, ale namísto toho se mu naplnily oči slzami; on ho nemohl znát. On jenom viděl lva, nic jiného, který se najednou odněkud vzal. Pravděpodobně ani neviděl krysu s bílou prackou, krysy si sotva všimne, natož aby ji jedl. Orst si asi ze zubů odstraňuje větší zvířata než krysy. Tedy pokud si vůbec někdy čistí zuby. Harry zamrkal a spustil z obra oči.
Další obr seděl s tváří na jejích rukou,a apaticky zíral na oheň. Nevypadají tady zrovna šťastní, pomyslel si Harry. Divil se, kde byli ostatní, ale podíval se na maso v jeho rukou a na tu mršinu,co se pekla na rožni, pravděpodobně byli venku na lovu. Tato skupina musí jíst docela hodně, pomyslel si. Snědl pouze polovinu z toho, co mu Fridwulfa dala, a pak se shýbl pro hrnek vody a nabral si trochu více do úst. Naposledy si vzal do hrsti vodu, odložil svoje brýle, opláchl si obličej vodou, osušil se hábitem a spravil si brýle. Podíval se na Hagridovu matku.
„Kde budu spát?“ „Tady mladíku,“ řekla s klidem v hlase. Zavedla ho ke zvířecí kožešině, kterou položila na zemi. Byla šedá s bílými pruhy po okrajích a hedvábně měkká. Když si lehl, přikryla ho jinou kůží stejné barvy kožešinou dolů, takže byl jako obalený v hedvábí. Podložil si hlavu rukou, zkoušeje nepřemýšlet o tom, jak Červíček znovu uprchl, nebo že Ron už věděl o něm a Hermioně. Zavřel oči a myslel na matku, pamatoval si svou vlastní matku z Myslánky, jak ho dává do jeho dětské postýlky a přitom mu zpívá velšskou ukolébavku. Teplo ohně a kožešin ho ukonejšilo do hlubokého spánku, kde na něj čekala jeho matka…

* * * * *

Harryho probudil divoký ptačí zpěv. Otevřel oči a vzhlédl, uviděl bílou,mraky zakrytou oblohu nad korunami stromů. Odhrnul kožešinu a posadil se, přitáhl kolena k bradě a ovinul paže kolem nohou.dnes ho žebra už tolik nebolela. Oheň stále hořel, ale teď se na roštu opékalo něco jiného. Vypadalo to jako řada zajíců napíchnutých jako špíz, od kterého šel pach, šířící se do tábora. Oni stále musí něco vařit, pomyslel si. Jediný obr, kterého mohl vidět, byla Fridwulfa,

obrovský kopec o deseti stopách od něho. Podíval se kolem dokola na mýtinu, všechno vypadalo v tom denním světle nějak jinak. Uvědomil si, že spal v přírodě pouze teď, když byl proměněný ve Zlatého Gryffina. Dursleyovi nikdy nevzali jeho a Dudleyho někam tábořit, kdyby s Dudleym chtěli někam jet, Harryho by určitě nechali u paní Figgové. Teta Petunie pevně věřila, že lidé se stali lidmi, když vynalezli ústřední topení, vnitřní instalaci, ledničky, mikrovlnné trouby, kávovary a vysoušeče vlasů, a jestliže někde na světě tyto věci nebyly, to byla podle ní Zapadákov a pekelná díra a nechtěla s tím mít nic společného. Myslela si, že luddisté byli beznadějně zpět, že cestovat do vesmíru je naprosto šílené a myslela si, že americká vláda si plánuje procházky po Měsíci. Dobrovolně spát v přírodě, vařit jídlo nad ohněm, které bylo právě uloveno a zabito a koupání v potoku, bylo podle ní jednoduše hrozné. Koupání v potoku…naráz Harry cítil, že by to mohlo být úžasné, ale nevěděl, kde tu je poblíž nějaký potok. Možná by měl ještě počkat než se vrátí do hradu a dá si sprchu. A taky musí zajít za madame Pomfreyovou, aby mu zahojila jeho žebra. Podíval se na hodinky, bylo teprve šest hodin ráno. Pomalu vstal a šel k Hagridově matce a přemýšlel, jak má vzbudit obra. Postavil se vedle jejího ucha, přemýšleje co má říct, když vtom Orst přišel na mýtinu, v ruce držel dva jeleny. Položil mršiny a vytasil dlouhý nůž a pravděpodobně je začal stahovat z kůže.
„Orste!“zavolal Harry, doufaje, že mu pomůže. Obr se otočil, a podíval se kolem sebe, jakoby si myslel, že se stromy naučily mluvit.
„Tady, Orste!“ zvolal znovu a hlasitěji. Obr se teď podíval správným směrem a pokývl na něj.
„Ah, Harry, spal jsi dobře?“
Přikývl. „Ne příliš špatně.Ale teď se opravdu potřebuju dostat do mé školy. Probudíš prosím tě Fridwulfu?“
Přikývl a kráčel napříč mýtinou, země pod Harryho nohama se zatřásla. Zatřásl Hagridovou matkou a přitom zamumlal: „Vstávej, lenochu!“ Pohla se a začala něco nesouvisle mumlat. Pak se posadila a energicky vstala. Když si protřela oči a podařilo se jí je otevřít, uviděla Harryho a usmála se.
„Dobrý den! Spal jsi dobře?“
Přikývl. „Kožešiny byly velmi měkké. Myslím, že bych se měl nejspíš dostat na hrad. Doufal jsem, že mi pomůžeš.“
„Ovšem,mladíku. Bude mi potěšením.“ Stoupla si v celé své výšce, předklonila se, a vážně se zeptala: „Mohu tě zvednout?“ Přikývl a sedl si na její prst, znovu seděl rozkročmo, jak na koštěti. Podíval se na obří tábor, zdál se být opuštěný, smutné místo k bydlení. A oni tady byly většinu zimy, vzpomněl si. Na druhé straně to snad bylo lepší než hory v Ukrajině nebo Georgii. Díval se, jak mu tábor mizí mezi stromy. Fridwulfa držela Harryho v pravé ruce, naproti jejímu žaludku a levou rukou odhrnovala větve stromů. Zdálo se, že lesem jdou velice dlouho, až Harry konečně uviděl mezi stromy Hagridovu boudu. Opatrně ho položila na zem. „Tak tedy jdi Harry.Já nemohu jít blíž. Zůstanu v lese. „ Řekni Rubeusovi, že se uvidíme později. „Usmál se na ni. „Řeknu. A děkuji za všechno.“
„Kdykoli,“ řekla pevně.Otočila se a chtěla odejít, když se najednou zastavila a obrátila svůj obličej znovu k Harrymu. „Harry? Můžu se tě na něco zeptat?““
„Na co?“
„Když se tě Orst ptal na toho lva, neodpověděl jsi. A není to tak dlouho, co jsem Rubeusovi říkala, že jsem viděla nad stromy létat Zlatého Gryffina, který vypadá jako lev s křídly. A potom, když se ten lev vrátil a kousl Orsta, ležel jsi tam napohled mrtvý, ošklivě zraněný. Myslím, že to tebe Orst hodil na ten strom, ne lva.“
Harry se na ni provinile podíval. Znal její tajemství. Bylo to férové, jestliže ona znala jeho tajemství. Plus, ona už ho podezřívala, jaký mělo smysl jí lhát? Ostýchavě se na ni usmál. „To jsem byl já. Svého času. Ten Gryffin, kterého jsi viděla létat a lev, který pokousal Orsta. Jsem zvěromág – Zlatý Gryffin, ale když nemám roztažená křídla, vypadám jako lev, protože mi ladí se srstí. Ale nikdo to nesmí vědět. Nesmíš to říct žádnému z obrů, včetně Orsta.“
Přikývla a usmála se. „Neřeknu, neboj mladíku. Snad se brzy uvidíme.“ Laskavě se na něj podívala, usmála se, otočila se a odhrnula větve stromů a znovu vešla do lesa. Harry se otočil směrem k Hagridově boudě a došel k okraji lesa. Došel k Hagridovým zadním dveřím a lehce zaklepal. Podíval se na hodinky,už bylo sedm hodin. Trvalo to skoro hodinu, než ho sem Fridwulfa dovedla, což, jak si uvědomil bylo hodně dlouho,a nato jak má velké kroky. Obří tábor musel být někde hluboko, hluboko v lese,napadlo ho. Nemohl to posoudit, když byl ve vzduchu; létání mu dávalo odlišnou perspektivu na vzdálenosti. Slyšel, jak Hagrid prochází srubem a otvírá domovní dveře. Hagrid otevřel ty špatné a tak znovu zaklepal na zadní dveře. Když Hagrid otevřel ty správné dveře, rozprostřel se mu na tváři šokovaný výraz.
„Harry! Co tu děláš? Si v pořádku?“
Harry přikývl, dobelhal se do místnosti a ztěžka dosedl do křesla. „Potřebuju se dostat na ošetřovnu. Jsou všichni ostatní v pořádku?“
„Nevim všecko, ale je to moc divný. Brumbál ti řekne víc než já. On a Moody se vrátili pozdě v noci. „
Harry přikývl. „Určitě se s ním uvidím. Můžeš – můžeš mi pomoct dostat se na ošetřovnu?“
Hagrid ho prakticky přinesl k madam Pomfreyové, která začala kvokat nad boulí nad jeho pravým uchem a chtěla vědět, jak k ní přišel.
„Um, jaksi vám to nemohu říct. Potřebuji vidět ředitele. A myslím, že mám zlomená nějaká žebra.“
Teď si odkašlala. „Konečně se vrátil z Londýna a ne předčasně...“
Harry svraštil čelo. Byla zvláštní. Pak si vzpomněl na předchozí odpoledne, kdy donesl Ginny na ošetřovnu podle všeho v šoku po Malfoyově napadení. Byla Ginny v tom všem? Tohle jistě nebylo verbování Harryho, ne po tom co viděl v lese. Tohle bylo dopadení Luciuse Malfoye. Harry se položil na postel a zajímalo ho, jak to doopravdy bylo. Pak si všimnul, že záclony jsou zatažené kolem tří dalších postelí na ošetřovně. Poté co mu madam Pomfreyová dala na žebra hojivou mast a čisté obvazy (odmítl jí také říct, kde vzal tu špinavou tvrdou látku, kterou měl žebra obvázaná), opustila místnost. Došel k první posteli a mírně odhrnul závěsy. Byl tam Ron, ležel na zádech a chrápal, v jeho v nemocniční košili a chodidla visela přes okraje postele. Vypadal mírumilovně, zdravě a bezpečně a Harry znovu zatáhl

závěs, vděčný, že Ron vypadá po tom, co na něj Lucius Malfoy použil Cruciatus, úplně v pořádku. Přešel k vedlejší posteli a znovu mírně pootevřel záclonu. Hermiona byla stočená na boku a jakmile pootevřel závěs pootevřela oči a na tváři se jí rozprostřel široký úsměv. Sedl si na kraj postele, díval se na ni a přemýšlel, co budou dělat dál, po tom včerejším nočním odhalení. Byla pod vlivem lektvaru po celých šest měsíců.
Sedla si a při tom se zavlnila do tak zajímavých úhlů, že přinutila Harryho zatajit dech. Zachytila jeho pohled a usmála se na něj dávajíce své ruce kolem jeho ramen, a položila si hlavu na jeho holé ramena. Zkusmo ji objal a políbil ji na temeno hlavy. Pak uslyšel, jak se závěs postele vedle Hermioniny otevírá a v něm s objevuje hlava Draca Malfoye, také v nemocniční košili, dívající se na ně se zvláštním hladem v očích. Třásl se, jako by myslel na něco úplně jiného a řekl na pozdrav: „Takže, Pottere. Vidím, že ses rozhodl připojit se k nám na ošetřovně. Vidím, že kvůli tomu běhu po lese jako lev. Zatraceně! Takže ty jsi nezákonným zvěromágem! Ty se dostaneš ze všeho!“
„Nejsem nezákonný a nejsem lev.“
„Cože? Naprosto jistě nemůžeš být registrovaný. A myslím, že vím, jak vypadá lev.“
„Mám povolení od Ministerstva. McGonagallová mě učila. A lev nemůže létat.“
„Létat? Jak to myslíš ‚létat´?“
„Jsem Zlatý Griffin.“
Malfoy otevřel ústa, ale hned je zase zavřel a potřásl hlavou. „Neuvěřitelné...“ zamumlal.
„A“ doplnil Harry, „ nesmíš o tom nikomu říkat. Chtěl jsem jen chytit Červíčka.“
Hermiona se od něj odtáhla a podívala se mu do tváře. „A podařilo se ti to?“
Smutně potřásl hlavou. „ Ne. Dostal se do ob...“ podíval se na Malfoye „Povím ti to později.“
Malfoy se podíval na Harryho, pak na Hermionu. „Co? Ale no tak! Můžete mi věřit!“ Ale dívali se na něj skepticky. „ Nedostal jsem svého otce? Neslíbil jsem to snad?“
Harry polknul. „ Neřekl jsi jak to uděláš. Je – je Ginny v pořádku?“ Téměř se bál se na to zeptat, když držel v náručí Hermionu..
„Ano. Přiznala se, že to jen hrála. Poté, co jsme se všichni čtyři dostali do lesa, zeptala se madam Pomfreyové, jestli by za ní nemohl zajít Snape. Řekla mu o celém plánu a omluvila se za její roli v něm. Snape a McGonagallová letěli do lesa a vzali nějaká košťata navíc pro nás na cestu zpátky. Snape vzal mého otce.“
„Takže Ginny tady není?“
„ Vrátila se do Nebelvírské věže. Weasleyovi tady zůstali. Oh, a jestli chceme, nemusíme jít na vyučování. Nicméně já půjdu, co vy? Já jsem tak ráda, že jsi zpátky! Měla jsem takový strach...“
Vzala jeho obličej do dlaní a Harry se ní přitiskl a ignoroval píchání v žebrech, vpíjel se do ní. Po několika momentech otevřel oči a uviděl Draca Malfoye, který na ně čekal a uculoval se.
„Um, zlobíš se Malfoyi?“
„Ano, zlobím se. Zlobím se proto, že ty jsi nás už s Ginny viděl a já vás dva nikdy...“
„Malfoyi, včerejší noc jsi řekl dost odporných věcí. Po pravdě, i když jsi toho zatraceného bastarda jenom hrál, hrál jsi ho příliš dobře. Takže teď k tobě nechci být nijak shovívavý.“
„Ty věci jsem řekl Grangerové. Byla to část mého výkonu. A omluvil jsem se jí včera v noci, hned jak jsme se vrátili, že Grangerová? Kromě jedné věci --- promiň, že jsem ti způsobil zvracení, Grangerová.“
„Nevadí“ řekla Hermiona sladce „ se svým obličejem už moc nenaděláš.“
„Ha, ha.“ byla Malfoyova odpověď.
„Takže,“ řekl Harry, který se snažil zapomenout co včera Malfoy říkal a také na to, co potom udělala Hermiona. „Je to doopravdy hotovo?“
„Pořád ještě ohromeně sedí dole ve vězení. Později si pro něj přijdou lidi z ministerstva. Bude obviněn za pokus o několikanásobné naverbování lidí, aby se stali temnými čaroději, spiknutí a spáchání vraždy na objednávku a použití kletby Cruciatus na Weasleyho.“
Nějaký zvuk za ním způsobil, že Harry nadskočil. Byl to Ron vstávající z postele. Nemotorně tam stál, ruce na matraci, díval se na Harryho a Hermionu. Jeho nemocniční košile mu byla poněkud krátká, ukazovala bledá, pihovatá, hrbolatá kolena. Harry se odtáhl od Hermiony, sedící na kraji postele. Nejraději by vstal a objal svého nejlepšího přítele, aby ukázal jak je šťastný, že je Ron v pořádku, ale podíval se mu do očí a viděl v nich bolest a zradu a uvědomil si, že teď pro to není ta pravá chvíle. Najednou zrozpačitěl, protože neměl od pasu nahoru nic kromě baziliščího amuletu, plátna kolem žeber a Sandy na levém rameni.
„Zatraceně, Víte jak je těžké spát tady mezi vám?“
Malfoy se rozesmál. „Nenapadlo mě, že by tě něco mohlo vzbudit. Ginny říkala, že spíš klidně celou noc i přes ten hluk co vám tropí ghúl v podkroví.“
Ron se zamračil. „Nejsem si jistý, jestli ti mám o ní cokoli věřit...“
„Přísahám, že jsem nikdy neudělal víc, než že jsem ji políbil.“ řekl Malfoy dívající se koutkem oka na Harryho. No, přemýšlel Harry, pamatoval si na Malfoyovo chování o Ginniných narozeninách; ne, že by se o nic nesnažil... „Chceš vidět jak se k ní přiblíží jednorožec? Chceš?“
„Dobře, dobře! V pořádku. Jen jste se včera pokoušeli způsobit mi zranění. Co kdybych se tě rozhodl zabít? Kde by jsi byl pak?“
„Tedy, já bych pak možná byl na ministerstvu a vysvětloval, proč jsem tě v sebeobraně zabil.“Mluvil pomalu, jasně nepostrádající sebedůvěru po včerejších událostech. Ron se mírně pohupoval a Malfoy vstal a zatlačil ho na svou postel.
„Hloupý frajere! Sedni si! Použít na tebe kletbu Cruciatus není zrovna směšná záležitost!“
Harry se snažil neusmívat. Malfoyova podobnost se Snapeem byla záhadná. Pamatoval si, jak mu Snape nařídil aby si

sedl poté co překonal kletbu Hara Kiri. Na to židle jsou, Pottere.
Všichni čtyři teď tiše seděli a dívali se opatrně jeden na druhého. Harrymu to zvláštně připomínalo včerejší večer, kdy byl Ron a Malfoy na jedné straně a on a Hermiona na druhé. Náhle Malfoy ticho přelomil.
„Akorát nemůžu uvěřit, že oba máte svůj sexuální život, a já ne.“
Ron se na něj usmál a navrhl, „Můžeš si najít nějakou novou přítelkyni...“
Malfoy na něj vrhl vyzývavý pohled. „To můžu. Můžu si například vzít tvou přítelkyni....nebo Potterovu.....“
V tom se Hermiona rozesmála a padla zády zpátky na postel ; začala v záchvatu smíchu bezmocně bušit do matrace. Když to udělala, její nemocniční košile se posunula trochu výš. Malfoy naklonil hlavu na stranu.
„Když tohle děláš, můžu vidět voje kalhotky...“
„Zmlkni!“ řekli naráz Harry a Ron, Hermiona se naráz přestala smát a posadila se, vzala ze židle před postelí své bradavické oblečení a přikryla si jím klín. Harry přemýšlel, že hrát bastarda nebylo pro Malfoye příliš obtížné. Zatímco se Hermioně vracela barva z předchozí hluboce červené zase do normálu, Harryho něco napadlo.
„Rone— co ti vlastně přesně Malfoy včera řekl, dříve než tě odvázal. Jak tě přesvědčil, abys takhle souhlasil s jeho plánem?“ Ron se zašklebil, na okamžik se podíval na Malfoye a pak zpět na Harryho a Hermionu. „Řekl mi, že nikdy – nespal s Ginny, že se jenom pokouší dostat svého otce. --- Už si to ale teď moc nepamatuji...“
Malfoy protočil oči. „ Já ti povím přesně, co je ti včera řekl. Cvičil jsem to dlouho dopředu a napsal si několik verzí. Musel jsem mít jistotu, že ti řeknu všechny potřebné detaily, jak nejrychleji to bylo možné. Má přesná slova byla tahle: ´Použij kletbu Cruciatus na Pottera. On ji dokáže přijmout a neucítí žádnou bolest. Mezitím, co to budeš dělat, já omráčím svého otce a Červíčka. Zrušíš kletbu a rozvážeš jeho i Grangerovou. Nikdy jsem se tvé sestry nedotkl. Pomáhala mi dostat mého otce do Azkabanu.“
Hermiona se podívala na Rona. „Ty jsi taky řekl některé věci…“ řekla jemně.
Ron vypadal nesvůj. „ Jenom jsem se pokoušel udělat dobrý dojem. Nechtěl jsem, aby měl Malfoyův otec nějaké podezření.“ Ale Harry si vzpomněl, jak k ní mluvil, na ostrost v jeho hlase. Bylo v tom zrnko pravdy. Některé věci se Ronovi nemohou v momentě vypařit z hlavy, budou ho tam hlodat.
„Ale“ řekla Hermiona a vypadala zmateně „Neomráčil jsi Červíčka.“
Malfoy se zašklebil. „Neobviňuj mě. Byl na mě zatraceně rychlý. Ale co bych chtěl vědět, Pottere, je proč dokážeš blokovat bolest, a já ne. A vypadá to, že to nedokáže ani Weasley.“
Harry neodpověděl na otázku. On sám nedostal od Snapea odpověď a Brumbála se netroufl zeptat. Ale na tom už nezáleželo, protože začal náhle mluvit Ron. „ Trochu jsem to dokázal“ řekl mu Ron „v Moodyho hodinách. Ale byla to jen kletba Pasus. A díky za to, žes mi řekl, co chce tvůj otec udělat. Velmi to oceňuji.“
„Nemusíš být sarkastický, Weasley. Nebyl jsem na tom líp než ty. Doufal jsem, že začneš s proklínáním Pottera dřív. Trvalo ti to zatraceně dlouho…“
„Poslouchej, jenom protože se ty dvakrát nerozmýšlíš, když posíláš svého otce do Azkabanu neznamená, že se nebudu dvakrát rozmýšlet o vyslání kletby jako je tahle na svého nejlepšího přítele, nebyl jsem si jistý jak ji dokáže přijmout!“
Malfoy se díval na Rona v tiché zuřivosti a Harry přemýšlel, jestli se znovu nezačnou válet po podlaze a sázet si rány.
„Byla to ta nejtěžší věc, co jsem kdy udělal.“řekl mírně Ronovi „Pokud si myslíš, že jsem to udělal bezmyšlenkovitě…“ Potřásl hlavou. „Nemusím se ti ospravedlňovat. Jestli chceš vědět, proč jsem to celé naplánoval, proč jsem to chtěl po léta udělat, zeptej se své sestry. Teď vypadni z té zatracené postele.“
„Malfoyi…“ začala Hermiona. „Ty víš, jaký je skutečný důvod. Proč jsi to teď udělal, proč jsi nakonec udělal to, na co jsi celé roky jenom myslel…“
Malfoy se na ni podíval; Harry byl překvapený, jaký měl najednou výraz bez jakékoli lsti. Nakonec se podíval zpátky na své ruce. „Ginny“ řekl prostě. Ron se na něj na sekundu podíval a zase se odvrátil.
„Řekl snad někdo mé jméno?“ Ginny přicházela kolem Hermioniny postele usmívající se na Rona a Malfoye. „Podívejme se na vás dva! Sedíte vedle sebe bez rvaček.“ Sedla si mezi ně a vzala si jejich ruce do svých. „No? Už se necháte na pokoji?“ Ron s Malfoyem se na sebe přes její hlavu podívali. Když se otočila na Rona, vyplázl Malfoy na Rona jazyk a udělal sprostý obličej. Ginny obrátila pohled na Malfoye a on okamžitě změnil výraz na blažený úsměv, zatímco Ron na Malfoye zdvihl prostředníček levé ruky.
Harry se snažil potlačit smích a náhle Ginny trhla hlavou a upustila Malfoyovy a Ronovy ruce. „Harry!“vykřikla překvapením. „Jsi zpátky!“ Vzala ho za ruku, a když tak stál a objímal ji, tvář v jejích vlasech, tak šťastný nebyl od té chvíle, kdy se dozvěděl, že nebyla napadena. Cítil její prsty přitisknuté na jeho kůži, ignoroval bolest na žebrech. Když zvedl hlavu, uviděl Malfoye a Rona dívající se na něj; Malfoyova tvář vypadala bouřlivě a Ron byl poněkud špatně naložený a najednou ho všechno zajímalo. Harry uvolnil sevření a ustoupil a sednul si zpátky vedle Hermiony. Rychle se na ni podíval; mračila se, ale natáhla se po jeho ruce a propletla si prsty s jeho, zamračený pohled jí zmizel z obličeje, jak si znovu položil hlavu na jeho rameno. Ginny se stále jenom šťastně usmívala a znovu sedla si mezi Malfoye a Rona. Harry si vzpomněl na své vražedné myšlenky, když byl přivázaný ke stromu a Malfoyův plán nebyl jasný. Jak Malfoy mluvil o tom, jak on sváděl ji a ona jeho. Věřil tomu; teď by ho zajímalo, jak to udělali. Zachytila jeho pohled a usmála se na něj nestrojeným, přátelským úsměvem. Ale něco v něm už chybělo; uvědomil si, že kdysi se na něj dívala více pokusně, s melancholickou nadějností v očích. Teď, když měla Malfoye, to bylo pryč. Namísto toho, když se dívala na Draca Malfoye , tam bylo klidné štěstí, žár, jakoby zapálený uvnitř; vrátil jí úsměv s jasným hladem v jeho upřeném pohledu a jistým zalíbením. Harry poprvé pochopil, jak to Malfoy myslel, když říkal, že by Ginny nikdy neublížil.
„Takže“ řekla k Harrymu a zářivě se usmívala „Draco mi řekl – že ses změnil ve lva a běžel za Červíčkem. Chytil jsi ho?“
Tak musel Harry znovu vysvětlovat, že je jako zvěromág Zlatý Griffin a Červíčka nechytil, ale ani teď se nezmínil o obrech. Všichni čtyři byli najednou plní otázek okolo obtížného nácviku v přeměnu na zvěromága a neslyšeli, jak se

dveře ošetřovny otevřely a zavřely, ani blížící se kroky.
„Ehm!“ ozval se známý hlas. Zněl pozoruhodně jako Arberforthův, ale Harryho nepřekvapilo, když se před nimi objevil ředitel. Náhle přestali mluvit uprostřed věty. Brumbál se tvářil zvláštně vážně.
„Harry! Nevěděl jsem, že ses vrátil. Všichni jsme už měli velké starosti. Strávil jsi noc v lese?“
„Ano, pane. Já – já vám všechno povím později, jestli vám to nevadí.“
„Ano, ano. Jsem si jistý, že to bude zajímavé. Teď mám ale nějakou zprávu pro dva studenty v podmínce.“ řekl přísně. Malfoy a Ron sebou trhli a vypadali poplašeně. „Mysleli jste si, že jsem na to zapomněl, že ano?“ Na jeho tváři se rozprostřel mírný úsměv. „Ty zpráva je, že nebudete vyloučeni. Minulou noc jsem byl informován o vašich rolích v plánu dopadnout Luciuse Malfoye. Ale porušili jste při tom množství školních pravidel a obávám se, že výsledně budou odečteny body z vašich kolejí...“ Jejich tváře se propadly. Harry cítil, že to od nich čtyř bylo vůči Nebelvíru nečestné. Jejich kolej utrpí nejvíce. Myslel na první ročník, kdy on a Hermiona byli zodpovědní za prohrávající Nebelvír značným množstvím odečtených bodů, když byli chyceni při odchodu z Astronomické věže poté, co pustili Norberta na svobodu. Vzpomínal si, jakým způsobem je v Nebelvírské věži přivítali, po tom co se roznesla zpráva o ztrátě bodů.
„Za prvé: Draco Malfoy. Sedmdesát pět bodů bude odečteno Zmijozelu za začarování dveří do učebny Formulí. Žerty jsou jedna věc; profesor Snape to cítí tak, že nechat nás bez učitele Formulí po čtyřicet dní a Havraspár bez ředitele koleje a chytače jejich famfrpálového týmu nemá omluvu. Mohlo to také ohrozit vaše skládání zkoušek N.K.Ú. z Formulí; mohli jste je dělat až příští rok. Nicméně profesor Kratiknot si o tom promluvil s profesorem Snapem a naléhal, že chce, abyste testy podstoupil letos, takže bral v ohled vaše štěstí. O dalších sedmdesát pět bodů přijde Zmijozel za to malé divadlo dole ve sklepení. O takovéhle šarádě už nechci nikdy slyšet.“
Jeho oči se zavrtaly do Malfoye, který polkl a vypadal jaksepatří pokáraný. Přikývl a řekl. „Ano, pane.“
Teď se otočil k Ginny. „Virginia Weasleyová: Padesát bodů ztratí Nebelvír za vaši úlohu ve hře v učebně lektvarů. Věřím, že vás profesorka McGonagallová docela poučila o včerejší noci, takže se teď o tom nebudu zmiňovat. Stačí, když řeknu, že jsem se ve vás zklamal.“ Ginny stáhla rty do tenké linky a přikývla. Harry ho by zajímalo, co jí McGonagallová řekla. Docela ji rozrušilo, když si myslela, že Malfoy Ginny napadl. Nedokázal si představit, že by nějak ocenila to, že to Ginny jen hrála. „Ronald Weasley.“ Podíval se na ředitele se zvláštně dospělým výrazem. Madame Pomfreyová vyléčila všechna jeho zranění, ale na lícních kostech a čelisti měl ještě modřiny, které ještě nevybledly.
„Padesát bodů z Nebelvíru za tu rvačku ve sklepení. Chápu, že jste skutečně věřil, že je vaše sestra v nebezpečí, ale existovaly lepší cesty jak si s tím poradit. Vyloučení je obvyklým postupem v případech jako je tento, ale vezmeme-li v úvahu včerejší události a důvod, který vás vyprovokoval k boji, myslím, že trest necháme na padesáti bodech.“
Ron pochmurně pokýval hlavou. „Děkuji, pane.“
„Hermiona Grangerová a Harry Potter.“ Harry překvapeně zvedl hlavu. Slyšel už o jejich vztahu? Budou vyřazeni z řad prefektů? „Dvacet pět bodů za každého se odečte Nebelvíru za let k Zapovězenému lesu --- Copak si nikdo nepamatuje jeho název? --- aniž byste to někomu oznámili nebo požádali o pomoc. Na co jste mysleli?“ Ale nečekal na odpověď. Naráz se přestal mračit a usmál se, jakoby jim před chvílí nestrhl sto padesát bodů. Harry se zašklebil; až se vrátí do Nebelvírské věže, budou jejich jména bláto. A Malfoy bude muset čelit Zmijozelským sám. Nezáviděl mu – z mnoha důvodů.
Harry se podíval na Brumbála, zmatený, proč se tváří tak vesele. Tleskl rukama a rozhlédl se po nich. „Tak. To nepříjemné máme za sebou. Teď to dobré.“ Znovu se podíval na Malfoye. „Draco Malfoy. Za vypracování opravdu zmijozelského plánu na chycení Smrtijeda, kým je zároveň váš vlastní otec, tři sta bodů pro vaši kolej.“ Malfoy udělal velmi nafoukaný úšklebek a samolibě se podíval na Harryho.
„Virginia Weasleyová, Ron Weasley a Hermiona Grangerová. Padesát bodů za každého pro Nebelvír za pomoc při dopadení Luciuse Malfoye. A Harry Potter: sto padesát bodů pro Nebelvír za excelentní překonání, ehm, bolestivých kleteb, výbornou práci při přeměně na zvěromága – o čemž nikdo tady nebude nikde mluvit, nebo budu muset použít paměťová kouzla--- a“ odmlčel se a znovu se podíval na Ginny, „za pomoc Ginny, když sis myslel, že to nejvíc potřebuje dříve, než bys začal bojovat.“ Brumbál se na všechny usmál. „A nakonec, rozhodl jsem se, že budete všichni potřebovat trochu více uznání do časů, které přijdou. Přišel jsem s tím včera večer a doufám, že se vám bude líbit. Sám jsem si to velmi oblíbil, ale – dobře, tady to je.“
Vytáhl malou, zlatě zbarvenou brož s písmeny FŘ uprostřed, lemovanou křídly s červeným smaltem na zlatém kovu a něčím, co vypadalo jako plameny vycházející z písmen, taky ze smaltu, ale neměli jen jednu barvu ; plameny vypadaly jako skutečné, měnily barvu každou sekundu , bílou, žlutou, červenou, oranžovou a někdy dokonce purpurově modrou. Všichni němě zírali na ředitele, nevědíce, co si o tom mají myslet. Ten si povzdechl, podal ji Ronovi, z kapsy vytáhl další a rozdal jim je. „ Tohle je Fénixův řád. Vím, že to není Merlinův řád, ale já vás na něj opravdu nemohl nominovat, protože jste porušili příliš mnoho pravidel.“ Zamrkal na ně. „ Tak jsem vyrobil můj Fénixův řád, abych ocenil práci lidí, kteří napomohli předvedení temných čarodějů před soud. Já vím, že pro mladé lidi je taková odměna zanedbatelná. Nejsou to stovky galeonů nebo možnost setkat se s vaším oblíbeným famfrpálovým hráčem, já vám dávám tohle. Ale je to můj způsob poděkování, protože si myslím, že bojujeme na stejné straně a věřím, že uděláte vždy správnou věc. Och, a ještě tu mám nějaké roztomilé pergameny od domácích skřítků, které mohou být zarámovány a dány na zeď. Odměna domácích skřítků“ řekl ostře a podíval se na Hermionu. Usmál se na ně, dokonce i na Malfoye, jak si Harry všiml, který měl po Brumbálově řeči v obličeji i nějakou barvu.
„ Jste první členové Fénixova řádu. Jsem na vás všechny opravdu pyšný. Vím, že to pro vás možná bude těžké, ale je tu jedna závažnější věc, kterou budete muset brzy podstoupit.“ Popořadě se na každého podíval. „ Bude to soud na Ministerstvu kouzel. Budete pravděpodobně předvoláni jako svědci. Já vás budu doprovázet. Pokusím se to zařídit tak, aby soud probíhal v jeden den, abyste nepřišli o mnoho vyučování, hlavně vy čtyři, protože N.K.Ú. se už blíží. Vy možná nebudete předvolán, ale jsem si jistý, že chcete, Draco. Bude to těžké svědčit u soudu proti svému vlastnímu

otci.“ Soucitně se podíval Na Malfoye, který teď vypadal vyloženě nesvůj. Možná, přemítal Harry, nad tímhle ještě nepřemýšlel. Svědčení proti svému otci. Pokusil si to představit, ale nedokázal to.
„A vy budete pravděpodobně také svědčit, Rone, protože na vás byla použita kletba Cruciatus, což může být základ k odsouzení na doživotí.“ Ron polknul a díval se přitom na svůj Fénixův řád. Brumbál zatleskal. „Výborně. Budu muset jít; ministr mi někoho posílá, aby vyzvedl pana Malfoye z vězení. Běžte si užít snídani!“ řekl vesele, jakoby právě nediskutoval o Malfoyově předvolání k soudu za použití kleteb, které se nepromíjejí. Když se dveře ošetřovny zavřely, všiml si Harry, že má Ron ve tváři panický výraz.
„Jsi v pořádku, Rone?“
Ron potřásl hlavou. „Harry, já jsem na tebe použil kletbu Cruciatus. A Brumbál o tom ví taky; řekli jsme mu to minulou noc. Jestli se ho zeptají, nebo kohokoli z nás tak --- strávím zbytek svého života v Azkabanu.“ Jeho hlas se ke konci změnil v šepot. Polknul a vyděšeně vzhlédl, náhle od nich oddělený, od nich, kteří měli sice hodně starostí, ale Azkabanu se nikdo z nich bát nemusel.
Náhle Malfoy strčil do Rona levou rukou, kterou pak ovinul kolem Ginninýho ramene. „Hej, Weasley. Jsi si jistý, že jsi na Pottera použil Cruciatus? Chci říct, osobně si nemyslím, že bys to dokázal. Pravděpodobně bys mu nezpůsobil ani krvácení z nosu. Cítil jsi nějako bolest Pottere? Když se tě Weasley pokusil zaklít?“
Harry svraštil čelo, zajímalo ho, kam tím míří. Pak pochopil a usmál se. „Bolest? Ne, vůbec žádnou! Ani trochu! Říkáš, že jsi na mě použil kletbu Cruciatus?“ Usmíval se na Rona, který se pak také přidal. „ Chci říct, poznal bych, kdyby ji někdo na mě použil. Už jsem to jednou zažil. Můžu o tom svědčit u soudu.“ Pak ho něco napadlo. Vytáhl z kapsy hábitu Ronovu hůlku, kde byla celou noc. „A není tohle tvoje hůlka Rone? Pokud by ministerstvo zajímalo, jestli jsi mě chtěl zaklít, mohou udělat jednoduchý test...“
„Moje hůlka!“ Vzal si ji od Harryho a teď už se široce usmíval na Harryho a vypadal, že se brzo začne smát. Pak se přece jenom rozesmál, zvrátil hlavu dozadu a vydechl úlevou. Když se Ron takhle smál, cítil se Harry šťastný. Ginny objala Malfoye kolem ramen a opřela si o něj hlavu. „Skoro tě zkrotila, že Malfoyi?“ řekla Hermiona dívající se na ně.
Malfoy se podíval na Ginny a řekl jemně „Mais, si tu m’apprivoises, nous aurons besoin l’un de l’autre.“ Vzhlédla, jakoby ji to velmi dojalo.
Ron se zezadu natáhl k Ginny a křikl na Malfoye: „Přestaň mluvit na mou sestru mluvit francouzsky!“
„Ale když mě zkrotíš, budeme potřebovat jeden druhého.“ Přeložila Hermiona tichým hlasem. „To je z Malého prince.“
„Nebyl on Hadí jazyk?“ zeptal se jí Malfoy, nespouštěl přitom oči z Ginny.
„Kdo?“
„Malý princ.“
„Och, správně. Mluvil k hadovi na poušti. Ale vypadal spíš jako ty, než jako Harry.“ Usmála se na Harryho. Pak uslyšel zasyčení vycházející směrem od jeho levé paže. „Co říká?“
„ Neví kdo je Malý princ?“ řekl Hermioně. Zasyčel něco zpátky k Sandy. „ Řekl jsem jí, že to nevadí.“
Hermiona se rozesmála. „Možná si na to časem zvyknu...Ale nevím, jestli jsem to přeložila správně Malfoyi. ´Apprivoiser´ může také znamenat ´ochočit´. Máš v úmyslu si ho ochočit Ginny?“ smála se. Ginny s úsměvem otočila hlavu, čímž přerušila pouto mezi jejíma a Malfoyovýma očima.
„Nechtěl by někdo nejdřív ochočit mě?“ podívala se znovu na Malfoye. Úsměv z její tváře se ztratil, když viděla, jak vážně se tvářil. Naklonil se znovu blízko k ní a jemně řekl :
“Tu seras pour moi unique au monde. Je serai pour toi unique au monde. ”
„Budeš pro mě jediná na celém světě. Budu pro tebe jediný na celém světě.“ šeptala Hermiona a dívala se na Harryho. Polkl a přál si, aby nikdo kolem nich nebyl.
Ron znovu udeřil Malfoye zezadu do hlavy. „Říkal jsem, ať přestaneš! A ty“ řekl Hermioně „přestaň pro něho překládat!“ Všichni vybuchli smíchem, až na Rona. Ginny políbila Malfoye na tvář a opustila ošetřovnu a Hermiona políbila na tvář Harryho předtím, než si zatáhla závěsy u postele, aby se mohla převléknout na snídani. Harry se zvedl a následoval Rona k jeho posteli a zastavil ho rukou na jeho paži. Ron se na něj v očekávání podíval, co ale čekal Harry nevěděl.
„Rone“ řekl jemně „My dva jsme v pohodě?“
Ron se na Harryho dlouze podíval. „Ne. A ano. Zatím ne. Ale – myslím, že časem ano.“ Pokusil se na Harryho usmát a ten mu to slabě oplatil. Nebylo to všechno, v co doufal, ale prozatím toho bylo dost.

°°°°

Po snídani se šli Ron, Ginny a dvojčata rozloučit s rodiči. Ačkoli paní Weasleyová neobjala Harryho, ani s ním nebo Hermionou nepromluvila. Cítil se zvláštně, jak tak opouštěla se svým manželem Velkou síň. Nenávidí ho teď? zajímalo ho. Pověděl jí Ron o něm a o Hermioně? Nevěděl, co si má myslet. Její rozrušení se zdálo stejné, jak Ronovo. Podíval se na Hermionu, sedící vedle něj. Ona si také všimla chování paní Weasleyové. Ani jeden ani druhý z toho neměli dobrý pocit. Vzpomněl si, jak Ronova maminka urazila Hermionu po článku Týdeníku čarodějek, kde ji obvinili z toho, že si zahrává s Harryho a Krumovými city. Bál se zjistit, co si teď o Hermioně myslí, jestliže jí Ron řekl o jejich vztahu. Na druhou stranu, přemítal, mohla být rozrušená kvůli Malfoyovi. Oba dobře znali. A on za Malfoye před všemi Weasleyovými ručil. Získání Ronovy důvěry bude těžké, to ví. Ale neměl by se zaměřit jenom na Rona, ale na všechny Weasleye, kteří na něj pohlíželi různě a on se kvůli tomu cítil hrozně. Vždycky když byl u nich doma, cítil se tam, jakoby ho adoptovali a teď, když si vzpomněl jak se na něj pan a paní Weasleyovi dívali, jakoby je smrtelně zranil, když jim neřekl o vztahu Ginny a Malfoye. Harry si vzal Rona a Ginny stranou dřív, než se rozešli do tříd a zeptal se jich, jestli někomu neřekli o něm a Hermioně. Nejdřív se podívali se svraštěným obočím na sebe a pak na Harryho.

„Chceš tím říct, že to ještě nechceš lidem povědět?“
„Tedy – řekli jsme to několika lidem. Ale – musí každý vědět o všech detailech?“
Ron se ulízl. „Tím myslíš jako – McGonagallovou?“
Harry rozšířil oči a uhodil se do hlavy. „McGonagallová.! Na tu jsem nemyslel. Neví o tom, že ne?“
Ron a Ginny se na sebe podívali. Harrymu pokleslo srdce. Ron se rozesmál. „Měl bys vidět svou tvář! Ne, McGonagallová jen ví, že jste pár. Ne že jste—„
Spojení, napadlo Harryho.
„ - - však víš.“dokončil Ron nejistě, uši měl zabarveny do ruda. Harry přikývl.
Vyšli ke třídám. Byl trochu zmatený a chtěl jít k Hagridovi, ale Hermiona ho dotáhla ke schodům do sklepení. Na chvíli zapomněl, co je za den. Harry před vstupem zaváhal; když tu naposledy byl, viděl Rona, Ginny a Draca Malfoye... Nějak se dostal přes třídu. Nebylo tam nic nového; Snape sarkasticky prošel materiál, který by měli znát na N.K.Ú. a široce naznačoval, že nikdo není schopen projít při zkouškách z lektvarů, protože jsou všichni beznadějně neschopní a hloupí. Kupodivu jediná osoba, které se očividně urážky netýkaly, byl Neville, který zase pracoval s Malfoyem. Snape ve skutečnosti odebral vlastní koleji body, protože Crabbe a Goyle opakovaně strkali zezadu do Malfoye, když si mysleli, že se Snape nedívá. Ostatní Zmijozelští k němu nebyli nějak vlídnější. Harry doufal, že je Malfoy prokleje, až bude mít příležitost. Zajímalo ho, jak bude teď schopný ve Zmijozelu žít.
Harry sebou škubnul, když na něj Snape na konci hodiny zavolal. „Pottere! Potřebuji s vámi prohodit pár slov. Záležitost Soubojnického klubu.“ Harry poslal Hermionu napřed. Ron, Parvati a ostatní už byli pryč. Vzal si tašku a následoval Snapea do jeho kanceláře; další třída měla dorazit za pár minut. Snape zavřel dveře a pokýval na křeslo blízko krbu. Harry se posadil a napjatě se na Snapea podíval. Nadskočil, když se v krbu objevila Siriusova hlava.
„Harry! Nechtěl jsem tě polekat! Severus mě kontaktoval minulou noc a řekl mi všechno co věděl. Teď nechci kompletní shrnutí – to může počkat. Jenom jsem tě chtěl vidět, abych se ujistil, že jsi v pořádku.“
Harry mu přikývl. „Tak dobře, jak se dá očekávat... Přinejmenším jsem neměl žádné potíže s přenocováním v lese. Ty víš – kdo je v lese, že?“
„Ano, Severus mi o tom řekl.“
„Tedy, byl jsem v obřím táboře. Hagridova máma se o mně postarala. A dnes ráno madame Pomfreyová usoudila, že tahle ohavná boule“ dotkl se citlivého místa nad uchem „zmizí a nemám žádný otřes mozku. A měl jsem pár zlomených žeber, ale o to už se postarala. Cítím se o mnoho lépe. Takže si myslím, že je všechno v pořádku. Až na --“
„Co?“
Harry zaváhal. Když nakonec promluvil, nedokázal zadržet slzy v jeho hlase. „Je mi to moc líto Siriusi. Snažil jsem se ho zadržet. Doopravdy snažil.Pořád jsem myslel na to, že když Červíčka chytím, budeš zproštěn viny...“
Sirius se smutně usmál. „Harry, nechci, abys kvůli tomu nespal. Udělal jsi co jsi mohl a Lucius Malfoy půjde do Azkabanu, jestliže proces půjde podle očekávání. Půjdeš tam, je to tak?“ Harry přikývl. „Tedy, troufám si říct, že to bude docela zážitek. Přál bych si jít s tebou, ale ze zřejmých důvodů...“
„Taky bych si to přál.“ Harry polkl. Napadlo ho, že jestli bude ještě dlouho s kmotrem mluvit, zmešká hodinu.
„Poslyš Siriusi, raději už půjdu. Brzy si znovu promluvíme.“
Sirius se teple usmál. „Nashle, Harry. Jsem na tebe velice pyšný. Nezapomeň na to.“
Jeho obličej se ztratil. Harry se obrátil ke Snapeovi. „Děkuji vám za to. Je hezké, že si s ním můžu promluvit...“zmlkl, když uviděl zvláštní výraz na Snapeově tváři. On vlastně vypadal, jakoby sám byl na Harryho pyšný a pro jednou to neskrýval. Možná pro něj Snapeovo schválení bylo něco po čem nevědomky toužil. Snape se teď podíval jinam, jakoby si uvědomil, že dost dobře neskryl svoje myšlenky.
„Pottere. Měl jsem v úmyslu promluvit si s vámi o Soubojnickém klubu. Uděláme na konci roku po zkouškách takovou malou předváděcí akci pro školu, zatímco budou studenti čekat na svoje známky. S přípravami začneme na nejbližším utkání v neděli. Rozuměl jste?“
Harry přikývl. Nepotřeboval, aby Snape říkal to co Brumbál a Sirius. Stačila některá malá gesta. Usmál se na učitele Lektvarů a znovu dal na rameno tašku.
„Rozuměl.“ Otočil se a odešel, jeho srdce bylo po nějakém čase lehčí. Nějak cítil, že všechno bude nakonec dobré.

°°°°

Poté co dojedl oběd, zvedl hlavu a uviděl vedle sebe Brumbála.
„Harry“ řekl krátce „Na slovíčko.“
Harry přikývl a vstal , následujíce ředitele z Velké síně a nahoru po schodech, nahoru a nahoru, až konečně dorazili ke spirálovitým schodům a Brumbál vyslovil heslo. („Pudinkové rohlíky“)
Harry si sedl do křesla naproti stolu a Brumbál si radši než naproti němu za stůl sedl vedle něho. Díval se zblízka na Harryho, jakoby zkoumal, jestli se nějak změnil od té doby, co ho viděl naposledy. Harry se pod takovým pečlivým prohlížením začal kroutit.
„Chceš mi říct, co se stalo včera v noci z tvého pohledu?“ Harry se na něj nejistě podíval. Kolik mu toho ostatní řekli? Ví o něm a Hermioně? Ale pak ho napadlo, kolik let už je Brumbál ředitelem a kolik let předtím ještě učil. Přece nemohl ignorovat veřejnou distribuci Preventivního lektvaru madam Pomfreyové? Harry zjistil, že je unavený upravováním skutečností. Cítil, že Brumbál je jediný člověk, kterému může všechno svěřit. a také to udělal.
Když skončil s vyprávěním, naklonil se ředitel zpět a znovu si Harryho prohlížel. Harry nevěděl, co si o něm myslí.
„Takže,“ řekl Brumbál najednou, „chceš vědět, proč dokážeš blokovat bolest.“
Harry se zamračil. To ano, ale nezeptal se na to. Pravděpodobně to teď zjistí...

„Harry, pamatuješ si, jak si vyčaroval Patrona, který zahnal stovky mozkomorů, když ti bylo teprve třináct?“
„Ano...“
„ A udělal jsi to, protože sis uvědomil, že jsi to už jednou dokázal?“
Harry přikývl. „ Ale co to má společného s tímhle?“
Usmál se. „Víš, že profesor Moody nikdy nedokázal blokovat bolest?“
Harrymu poklesla čelist. „Cože?“
„Ani já ne. Ty, více než většina kouzelníků, jsi velice snadno ovlivnitelný. Jakmile uvěříš, že něco nedokážeš udělat, tak to obvykle taky nedokážeš. Porazí tě tvůj postoj. Ale přesvědčíš-li se, že něco dokážeš udělat, kupodivu to obvykle dokážeš. Dokážeš naskočit na koště i když jsi to nikdy předtím nedělal a létat jako Charlie Weasley. Umíš vykouzlit patrona, kterého ani nejstarší kouzelníci neumí vytvořit. Můžeš na první pokus překonat kletbu Imperius. Dokážeš blokovat kletby jako Hara Kiri a Cruciatus. Navrhl jsem profesoru Moodymu, aby do učebního plánu zařadil blokování bolestivých kleteb. Zajímalo mě, jestli je někdo z vás tak snadno ovlivnitelný, že je překoná jen proto, že si nejdřív řekne, že může. A nebyl jsem ani trochu překvapený, když jsem zjistil, že jsi to zvládl.“
„ Takže nám Moody lhal když říkal, že bychom to měli zvládnout koncem semestru? On to nedokáže? Není to právě něco, co se učí Bystrozoři?“
Zavrtěl hlavou. „Ne, Harry. Kdyby ano, rodiče Nevilla Longbottoma by nebyli u Sv.Munga.“
Harry svraštil čelo. „ To je to, proč byl Neville tak dobrý v soubojích, když byl pod vlivem kurážného lektvaru?“
„Víš jaké má účinky?“
„Způsobuje, že se cítíte bezpečně a jistě, ať jste nebo ne.“
„Přesně. To je další významný případ mysli. Všude je strašně moc kouzel, Harry.Dokážeš velmi dobře řešit věci svou myslí, Harry, a vidím, že jsi v tom rok od roku lepší. Hermiona má zas lepší studijní návyky, to je nepopiratelné. A Evan Davies má mnohem lepší známky – jako několik dalších z pátého ročníku Havraspáru a Mrzimoru. Ale známky nejsou všechno; tvé skryté soustředění je více zřetelné než u jakéhokoli kouzelníka, co tu prošel za velmi dlouhou dobu. Například, tvůj největší nedostatek je také ve tvé mysli – když se nenecháš přesvědčit, že něco dokážeš. Tvoje největší síla je také tvoje největší slabost. Rozumíš, co ti chci tímhle říct?“
Harry přikývl, přemýšlel o svém souboji s Voldemortem, kdy dokázal obrátit k Voldemortovi směr kapky, která pak přinutila hůlku vydat všechna kouzla co učinila.
„A Voldemort?“
„Voldemort? Když tady studoval, byl ti velmi, velmi podobný. Měl ale lepší známky, myslím. A více kladl důraz na dodržování pravidel.“ Podíval se přes své brýle na Harryho. „Někdy s tím dokonce nemáš potíže, Harry.“
Harry cítil, jak mu ve tváři stoupá teplo. „Vzpomínám si, jak jsem se setkal s mladým Tomem Raddelem Taky mi řekl, že jsme si hodně podobní. Myslel jsem na to, když jsme byli v lese.... když jsem se nabídl, že se stanu Smrtijedem, jestli nechají Rona a Hermionu jít. A přemýšlel jsem, jestli se stanu takovým jako on.“
Teď se Brumbál usmál. „To je něco, čeho se nemusíš obávat, Harry. Žádný pořádný Smrtijed by to neudělal, aby chránil ty, o které má starost. Jestli do toho jdeš za účelem dělat dobro, nemyslíš si, že je to spíš urážka jejich záměru?“
Harry o tom nikdy předtím nepřemýšlel. „Ale proč hrozí těm, které chtějí naverbovat, tím, že ublíží jejich blízkým?“
„To jen dokud nejsou naverbováni. Pak musí někoho zranit – doopravdy zranit. To bys nikdy nedokázal udělat, Harry.“
Harry si vzpomněl, jak Draco Malfoy zaklínal Karkarova. Vzpomněl si na Rona, jak ho zaklínal. Ron doufal, že Harry dokáže potlačit bolest, ale stejně...
„Jsi příliš obětavý na to, abys byl Smrtijed. Vypadá to, že Červíček přesvědčil Voldemorta, aby tě naverboval, protože tak chtěl splatit svůj dluh vůči tobě a myslím si, že Voldemort s tím plánem souhlasil z jiného důvodu…“
„Co?“
Brumbál si povzdechl. „Dalo mu to roky snažení, než dosáhl takové úrovně moci, jakou měl, když se kletba, co ti způsobila tu jizvu, odrazila zpátky na něj. Věřím, že minulý rok se vrátil s vědomím toho, že mu bude trvat roky a roky, než znovu nabude zpět svou původní sílu. Ledaže by našel zkratku. Ledaže by našel velmi mocného kouzelníka, který by se stal jeho služebníkem a dovolil mu nasát jeho sílu…Máš v sobě velmi mnoho síly, kterou on ztratil, když se tě pokusil zaklít a troufám si říct, že jí máš teď víc. Uvědomuje si, že tě potřebuje živého, spoléhá se na tu sílu.“
Harry se díval na své ruce. „Já pořád nechci, aby se Ronovi nebo Hermioně něco stalo. Stále mohou být zneužiti proti mně. Raději bych mu dal všechnu svou kouzelnou moc, než abych je viděl zraněné – nebo kohokoli jiného.“
Brumbál se usmíval. „Ale je to přesně kvůli tomu, že mu nemůžeš dát svoji sílu, i kdybys chtěl. Hádám, že on sám tomu ještě nerozumí. Je mu to cizí. To je to, proč se tvá matka obětovala, aby tě zachránila. To je to, proč ti věřím.“
Harry se díval na Brumbála, a pokoušel se vědomě pochopit všechno, co řekl, ale vzdal to a řekl si, že bude nejlepší když na to přijde tak nějak sám od sebe. Snažil se v sobě umlčet hlasy, předhazující mu jeden nápad za druhým.Cítil v sobě a kolem sebe mír, a najednou porozumění osvětlilo jeho mozek v překvapujícím prozření. Vyrovnaně a velmi klidně vzhledl k Brumbálovi. „Rozumím.“
Brumbál se usmál a pokýval na něj. „Protože víš, že můžeš.“ Harry mu úsměv oplatil. Opouštěl pracovnu tak klidný, jak se necítil už velmi dlouho. Pro jednou se necítil tak, že odchází z Brumbálovy pracovny s více otázkami v hlavě, než tam vstoupil. Ale měl stále mnoho k přemýšlení.
Tvá největší síla je i tvá největší slabost…

***

Následující ráno se Harry znovu cítil připravený k běhu. Předchozí den nešel. Jakmile otevřel dveře od šatníku, aby si vzal běžecké boty a kraťasy, odhrnul Ron závěsy u své postele a ospale na něj zíral. „Jdeš běhat?“

„Jo," řekl Harry krátce, nerozhodnutý, jestli bylo šťastné, že se Ron objevil. Ron vstal a našel si své vlastní běžecké oblečení. Nakonec si Harry natáhl triko zatímco si Ron utahoval tkaničky. „Jdeme!" řekl stručně.
Když došli do společenské místnosti, byla prázdná. Harry zkontroloval svoje hodinky; bylo deset minut po sedmé. Počkali ještě dalších pět minut, než Harry rozhodl, že by měli jít. „ Pokud by šla, byla by už tady." Sundal si Sandy z levého ramene a položil ji na krbovou římsu.
Jakmile došli na famfrpálové hřiště, dali si v tichosti zahřívací cviky, pak se zvedli a začali běhat kolem hřiště. Potom, co udělaly uvolňovací cviky, se Ron náhle podíval na Harryho a zeptal se. „Kdy to začalo?"
Harry sebou škubnul. „Co?" řekl, ačkoliv pochopil, co tím Ron myslí.
„Ty a Hermiona."
Co se vrátili z lesa, dělali jakoby se nic nestalo, ačkoli byly chvíle, kdy Harry postřehl Ronův ostrý pohled na Hermioně. Položil si bradu na kolena, aby si rozmyslel odpověď.
„Tedy, poprvé jsme se políbili ještě u nás doma v Zobí ulici, ještě než jsme dojeli do doupěte. Ne, počkat, to byla chvíle kdy se opalovala na zahradě. Vlastně to možná začalo tím, jak mě před začátkem letních prázdnin na nádraží políbila na tvář."
Zamračil se; pak se vrátil k myšlenkám na naplnění jejich vztahu. „Ne" opravil se znovu „ Jistým způsobem to začalo, když jsem si na Vánočním plese uvědomil, jak je krásná. Jistě, byl jsem pořád posedlý Cho Changovou, ale přesto jsem si to uvědomil. A ty jsi k ní byl takový blbec; chtěl jsem tě nakopnout." řekl, ale usmál se. Ron přikývl.
„To je pravda. Totální blbec."
„A když se mnou chtěl Krum o ní mluvit, udivilo mě, že o mně přemýšlí jako o rivalovi. Říkal, že o mně pořád mluví. Řekl jsem mu, že je to proto, že jsme přátelé a u toho zůstal. Samozřejmě pak všechno kolem začalo bláznit, Barty Skrk a další, ale později v létě jsem vzpomínal, že o mně pořád mluvila.
Ron pokrčil rameny. „Jasně, jsi přece Harry Potter..."
„Jo, jo, přežil jsem smrtící kletbu. Po pravdě, když mi poslala tu fotku..."
„Správně. Fotka."
„...jsem teprve zjistil, že by mě mohla zajímat. To bylo před Bulharskem."
Ron to nemohl popřít. „Správně."řekl prostě.
Harry se mu podíval do tváře. „Rone, jsi stále můj nejlepší přítel, dobře?"
„Jasně." řekl Ron, i když na moment zaváhal.
„Nechci před tebou nic skrývat. Řeknu ti všechno."
Ronovi se rozšířily oči, ve kterých byla naděje i obavy. „Všechno?"
„Dobře...ne všechno..." Uvědomil si jak to muselo znít. „ Ale jsou tu některé věci, které nevíš a není žádný důvod je před tebou tajit."
„Jako třeba?"
„Po snu, který jsem měl o Vánoční noci jsem zakřičel, jako by mě vraždili. Hermiona to slyšela a -- přespala se mnou v mé posteli. A další noc. A po celé prázdniny. Jenom jsme spali. Stále mi to někdy chybí. Bylo to pohodlné mít ji jen vedle sebe, slyšet jak dýchá ve spánku, cítit její teplo vedle mě..." Dořekl Harry, cítil jak se mu horkost rozlévá od krku.
Ron zúžil oči. „Tohle jsem nikdy neudělal. Spát v jedné posteli s někým jiným..." Harry nedokázal říct, jestli to Ron řekl závistivě nebo jen konstatoval fakta.
Harry si povzdechl. „Samozřejmě, přišel čas, kdy jsem nemohl přestat přemýšlet o – jisté věci. Tak jsem e přesunul do jiné postele." Harry usoudil, že Ron nepotřebuje vědět, že to byla jeho postel. „Stejně to nedělalo žádné dobro, protože se Hermiona probudila a šla za mnou a chtěla vědět, co je špatně.A pak, to bylo předvečer Nového roku, mi popřála šťastný nový rok, políbila mě a--" Harry sklopil pohled. Nemohl dál.
„Nuže?" řekl Ron a vypadal naivně. Harry si uvědomil, že by ho nejradši nechal viset.
„Nuže," Harry zaváhal „Já, er, zastavila nás v tom, co jsme dělali Sandy, která řekla, že se blíží temný čaroděj. Připadal jsem si nemožně. Postavil jsem Hermionu do rohu pod neviditelným pláštěm a já se schoval pod Deanovou postelí a mířil hůlkou na dveře. Samozřejmě to byl Sirius."
Ronovi poklesla čelist, až se nakonec rozesmál, padl na záda a válel se po hřišti. Harry cítil, že se mu uvnitř taky hromadí smích a brzy se začal taky hlasitě smát. Po chvíli se Ron posadil a utíral si oči.
„Oh, Harry." řekl slabě „Díky. Tohle jsem potřeboval."
Harry pokrčil rameny. „Jsem rád, že jsem tě pobavil tím, jaký jsem byl zatracený idiot."
Ron potřásl hlavou a vstal. Pomohl vstát taky Harrymu a pak položil paže na jeho ramena. „To není tím. Dobře, trošku. Myslím, že jsem se domníval...Domníval jsem se, že toho bude široká paleta. Muselo to být hrozné scházet se na tmavých nepohodlných místech a vymýšlet si výmluvy a pravděpodobné alibi na donašeče, protože já jsem byl strašně žárlivý... Zážitky s tvojí první přítelkyní... Cho samozřejmě nepočítám..."
„Samozřejmě..."zamumlal Harry. Cítil se trochu uražený. „Jak jsi myslel to ‚první´přítelkyně?"
Ron se na sekundu zastavil a pak se znovu dal do pohybu tak, aby Harry neviděl jeho tvář. „Oh. Nic. Vůbec nic. Jdeme..."

°°°°

Harry Ronovi cestou řekl o Snapeovi, že stranou od ostatních je k němu velice slušný a dokonce mu poskytuje svůj krb, aby si mohl popovídat se Siriusem, a že se si on a Sirius říkají křestním jménem. Harry a Hermiona řekli Ronovi, co viděli ve Snapeově myslánce; jeho ústa byla prakticky po celou dobu otevřená. Jeho první reakce na vzpomínku, kdy Snape políbil Lily stejná jako u Harryho.

„Eeeee...“
Jeho druhá reakce na vyprávění o tom, co viděli v Myslánce byla taková, že se na ně zvláštně podíval a řekl jemně.
„Um, uvědomujete si, že vy dva realizujete každou větu?“
Harry se překvapeně podíval Hermionu, která se usmála, propletla své prsty s jeho a položila si hlavu na jeho rameno.
Harry se podíval na Rona, který na se na ně upřeně díval s nevyzpytatelným výrazem, než se podíval jinam.
Po pár dnech se zbytek Nebelvírských začal k Harrymu, Ronovi, Hermioně a Ginny chovat normálně. Ze začátku chodili kolem nich jako po skořápkách, teď už se tady ale hrály šachy a Řachavého Petra. Dvojčata vyprávěla vtipy a lidé kolem se jim smáli. Většina Nebelvírských prostě přijali novinku, že Harry Hermiona jsou pár s klidem, jakoby měli názor, že to bylo jasné už dlouho, takže to nezpůsobilo nějaký významný rozruch. Rozsah jejich vztahu nebyl všeobecně znám; věděli to jen Ginny a Ron. Ginnin a Dracův vztah byl nějak stále mimo povědomí velké části školy. Dvojčata to věděla, samozřejmě, a nebyla z toho nijak nadšená, ale neměli se ještě tak daleko, aby mu setnuli hlavu. Pokusili se mu dát bonbóny Jazyk jako jelito, ale Ginny ho předem varovala, takže odmítl a vypadal, napadlo Harryho, jako by ho velmi zajímalo co by to do sebe dostal.
Středem pozornosti se v Nebelvírské věži stal opět Neville. Bylo ještě mnoho lidí, kteří se po jeho uzdravení kolem něj pohybovali opatrně. Neville se někdy stáhl do ústraní a četl si na posteli, aby dohnal zameškané úkoly a už si k němu přisedli Dean se Seamusem. Začínal vypadat, že je tím mírně znepokojený. Jednou Harry ležel na posteli a učil se na N.K.Ú. a Neville dělal to samé, co on. Pak najednou vzhlédl k Harrymu.
„Nemusíš mě už hlídat Harry. Nezačnu potají znovu užívat Kurážný lektvar.“
Harry překvapeně vzhlédl. „Já tě nehlídám, Neville. Byl jsem tu před tebou a učím se na Binnsovu hodinu. Zjistil jsem, že mě to nutí ke spánku, a tak jsem se rozhodl, že bude pro všechny případy lepší když se budu učit na posteli.“
Neville se omluvně usmál. „Promiň Harry. Já jen, cítím se jakoby – všichni kolem mě čekali, až po někom nich skočím. Ale víš, že se říká, že pokud se učíš něco uspávajícího, máš si sednout na nějaké velmi nepohodlné místo.“
„Ty předpokládáš, že nechci usnout, Neville.“ zasmál se Harry a Neville se přidal. Pak vypadal trochu překvapeně.
„To je zvláštní, Harry. Já – já si nepamatuji, že bych se zasmál od – od chvíle, kdy jsem se vrátil. Vypadá to, jakoby se lidé kolem mě báli říkat zábavné věci.“
„Ani Fred a George?“
„Ani oni.“
„No tak pojď dolů, Neville. Pokud nebudou příliš zaměstnáni přípravou na O.V.C.E., možná nás dobře pobaví.“
Nechali své knihy na postelích a šli dolů do společenské místnosti. Dříve než došli dolů, potkali Rona, který právě stoupal po schodech nahoru a vypadal udýchaně.
„Oh,“ řekl úzkostně, „Harry a Neville! Jsou Dean se Seamusem nahoře v pokoji?“
„Ne“ odpověděl Neville, „Byli jsme tam sami.“
„No, um… Potřebujete se tam brzy nutně vrátit? Rád bych trochu…soukromí…“
Harry se podíval dolů a uviděl Parvati, která se objevila u schodů. Nedívala se ani na Harryho ani na Nevilla. Harry rozuměl a trochu se zamyslel; on a Hermiona byli také opatrní, aby se příliš nevědělo o jejich vztahu. Nebyli teď spolu o samotě od té doby, co se vrátili z lesa.
Neville přikývl a usmíval se na Rona. „ Žádný problém.“
„Použiju na dveře zamykací kouzlo. Jen abyste to věděli.“
„Jasně, jasně.“řekl Harry a pokusil se aby to neznělo podrážděně, jako Parvati, vyhnul se jejím očím a sešel kolem něho ze schodů.
Neville se smál a Harry byl rád, že ho zase vidí veselého. Nesmál se od té doby, co se vrátil z ošetřovny.
Jak přemýšlel na Rona a Parvati nahoře v jejich pokoji, začal být zvědavý, kde je Hermiona. Pravděpodobně v knihovně, přemítal, kvůli přibližujícím se N.K.Ú. Možná kdyby šli do Chloupkovy místnosti….
Ale nešel ji hledat. On a Neville začali hrát s dvojčaty Řachavého Petra. Pak se Harry omluvil, že musí jít na záchod. Dvojčata z velké části naznačila, že jde špehovat Rona s Parvati a Harry se smíchem předstíral, že s tím souhlasí. Vyšel po schodech, neslyšíce z ložnice žádné zvuky, dokud neotevřel dveře od záchodků. Když si umýval ruce, slyšel, že jsou dveře do ložnice otevřené. Hlasitě je zavřel a potom zase potichu otevřel.
„Parvati!“slyšel prosícího Rona. Harry si usušil ruce do ručníku, stopnul si blízko zavřeným dveřím a přitiskl na ně ucho. Slyšel její kroky vracející se od schodů a pak neklamný zvuk facky.
„Ty hajzle!“ slyšel Parvatin přiškrcený hlas, zdálo se, že přemáhá pláč. Harry polknul. Byl v pasti. Ačkoli možná, jestli otevře dveře a objeví se na scéně s nimi, může zneškodnit výbušnou situaci .
„Parvati“ prosil Ron znovu „No tak! To se může stát každému…“
Teď byl Harry zděšený; nic už o tom nechtěl slyšet; za milion let ne! Přemýšlel, jak hrozné by teď bylo být v Ronově kůži. Teď už s jistotou věděl, že nemůže vyjít ze záchodů. Ron by zemřel, kdyby věděl, že je Harry slyšel.
„Bylo to jen přeřeknutí…“ Pokračoval Ron, pokoušejíce se ji uklidnit. Co? Zřejmě to nebylo to, co si myslel. Ron řekl něco, co ji naštvalo.
„Přeřeknutí? Přeřeknutí? Neříkej mi, že si stále nenamlouváš, že jsem ona. Nejsem žádná zatracená náhrada! Já—já jsem někdy měla podezření, ale jakmile jsi mě oslovil jejím jménem uprostřed – uprostřed toho, začíná to být nápadně jasné! Už s tebou nikdy nepromluvím, Rone Weasleyi!“
Harry si v hrůze zakryl ústa. Bylo to mnohem horší, než si původně představoval. Slyšel Parvati běh dolů po schodech, její kroky prudce klepaly o kamennou podlahu, zeslabující se. Co když Ron přijde sem? Stoupl si na záchodové prkýnko a doufal, že ho Ron nenajde. Ale pak uslyšel znovu bouchnout dveře od ložnice a oddychl si. Otevřel dveře a stoupl si na odpočívadlo ve chvíli, kdy Ron otevřel dveře od ložnice. Zůstal přimražené stát, když uviděl Harryho. Když otevíral dveře měl ve tváři rozzuřený výraz, ale jakmile uviděl Harryho, změnil se v zahanbený.

„Harry," řekl nervózně „ jak dlouho jsi tam byl?"
„Proč?" řekl Harry, který se rozhodl, že nejlepší bude hrát hloupého a hluchého.
„Neslyšel jsi naši – naši hádku, že ne? Mě a Parvati?"
Harry polknul. „Ty a Parvati jste se pohádali?" řekl, a jeho hlas byl vyšší, než by chtěl.
Ron se zdál nepřesvědčený, ale na druhou stranu by raději políbil Snapea, než aby přiznal, o čem se hádali.
„Jo, fajn, vždyť víš. Ženy."
Harry se slabě usmál. „Ženy." Opakoval tiše.
Nebo, přemýšlel, především jedna žena.
Hermiona.

## Soud

Jemně se pohupující vlak si razil cestu napříč svěžím venkovem. Byl nádherný den pozdního května s zimolezově modrým nebem bez mraků a všechno kolem bylo zelené a květoucí. ‚To je ostuda,' pomyslel si Harry, ‚Promrhat den jako tenhle na cestu do špinavého Londýna. Raději bych se povaloval přes oběd na trávě někde u jezera, možná by vyšlo i slunce a lenivě bych sledoval vlnky co dělá ta veliká sépie.' To byla jeho představa o tom, jak strávit nádherný jarní den. Harry se opřel zpátky do sedadla sledujíc uhánějící krajinu. Hermiona spala s hlavou na jeho stehně a on si jen tak hrál s jejími vlasy, které teď byly delší a hrozilo, že se zase rozcuchají. Potom, co Harrymu vlasy ostříhala Parvati, se od ní Hermiona taky nechala stříhat - když už to bylo nezbytné. Před nějakým časem s tím ale Parvati přestala a nechtěla Hermioně říct proč. Styl krátkych kudrn se zdál být jedinou cestou pro boj s její rozcuchaností bez impregnace za pomocí lepkavého gelu, který měla na červencovém plesu. Harry nechal klouzat její prodlužující se kudrny mezi prsty. Popravdě se nikdy nezamýšlel nad jejími věčně rozcuchanými vlasy. Líbilo se mu, že obyčejně nevěnovala příliš mnoho pozornosti tomu jak vůbec vypadala a přesto dokázala vypadat báječně. Jedinou skutečnou malichernost kterou objevil bylo to, když nechala madam Pomfreyovou, aby ji zmenšila zuby potom, co je Malfoy trefil kletbou místo Harryho a ona se začala podobat mroži nadopovanému steroidy. Na druhou stranu věděl, že je to celkem nepohodlné a bolestivé mít takové zuby, takže možná to skutečně nebyla malichernost. Nepartně se posunula a něco zamumlala ze spaní. Harry se na ni usmál. Už málem zapoměl jak příjemné je pozorovat ji v spánku. Taky byl spokojen s pohodlím, konečně si mohli mezi sebou dovolit tělesný kontakt, teď, když už ostatní o nich věděli. Směl sedět s její hlavou na své noze, jednou rukou si hrát s jejími vlasy a druhou ji masírovat záda. ‚Můžem sedět ve společenské místnosti, Hermiona v křesle, zpaměti recitujíc přísady do lektvaru nebo různe využití bylin v herbologii, zatímco já budu kontrolovat, jestli má všechno v pořádku, sedět u jejího křesla a masírovat jí nohy,' přemýšlel Harry. ‚Prima.'
Nebylo mu jasné jestli ostatní ví o skutečném rozsahu jejich vztahu (byli spolu viděni jenom dvakrát). Jednou myslel, že viděl George a Angelinu se na ně dívat významným pohledem. ‚Vědí o nás,' uvažoval, ‚pravděpodobně poznali příznaky.'
Vlak projížděl tunelem. Harry pohlédl vzhůru a setkal se s Ronovýma očima. Ten seděl naproti blízko okna. Draco Malfoy byl nejblíže ke dveřím do kupé a Ginny mezi nimi. Když Ron nastupoval, pokoušel se dostat mezi ní a Malfoye, ale nebyl dost rychlý. Ginny taky spala, byla opřená o Dracovou hruď, její hlava spočívala na jeho rameni a jednu ruku měl obtočenou kolem ní. Vstávali brzy ve dvě hodiny ráno, aby se dostali na stanici King's Cross na nástupiště dvě a třičtvrtě. Expres jel jenom prvního října, poslední den letního kvartálu, když studenti cestovali domů a pak zpátky do školy na Vánoce a Velikonoce. Každý v kouzelnickém světě, kdo se potřeboval dostat do Londýna (nebo do mezistanic) ráno, ale nemohl s přemisťovat nebo cestoval s někým, kdo se nemohl přemisťovat, například malé děti, musel jít na tenhle brzký vlak. Měl několik zastávek, takže cesta do Londýna trvala sedm hodin namísto šesti, tolik to trvalo Expresu. Pro některé lidi byla jízda dokonce ještě delší, když nastoupili ještě před Bradavicemi, někde blízko severního pobřeží. Harry zjistil, že existuje dokonce kouzelný trajekt od konce vlakové trati do Orney.
Ze začátku se Harry cítil unavený, zaklonil se na sedadle a zavřel oči, protože Hermiona se stáhla zpátky na svou sedačku, ale pak cítil, že je víceméně dostatečně odpočinutý. Úzkostlivě sledoval širokou škálu čarodějnic a kouzelníků, kteří nastupovali a vystupovali z vlaku. Měl příležitost vidět více z kouzelnického světa než na ceilidhu před rokem, nebo na světovém poháru ve famfrpálu… mnohem víc. Rodiny cestující společně, čarodějky a čaroděje, kteří šli navštívit své příbuzné. A zanedlouho dorazí do Londýna a půjdou na samotné Ministerstvo kouzel. Harry nevěděl jak Ministerstvo vypadá.
"Rone," řekl tiše, aby nevzbudil Ginny nebo Hermionu. Ron mu neodpověděl, i když se zdálo, že se díva přímo na Harryho. "Rone!" ozval se znovu. Když Ron náhle pohnul očima vzhůru k Harrymu, poznal, že Ron pozoroval spící Hermionu. "Oh, Harry. Co je?" "Vzal tě někdy tvůj táta do práce?" Ron potřásl hlavou. "Né. Za normálních okolností se přemisťuje, takže jsem s ním takhle nemohl jít. A táta říkal, že krby na Ministerstvu nejsou zařazeny do Letaxové sítě z bezpečnostních důvodů, tím padla i tato možnost. Používají je ke komunikaci – ne na transport." "Tedy, je to v Londýně, správně?" "Jó, jasně." "Proč tedy nemůžeš jednoduše jít Letaxem do Příčné ulice a odtud na Ministerstvo?" Ron vypadal zamyšleně. "Asi proto, že bydlíme v opačné části Londýna.....Myslím, že nechtěl vzít nikoho z nás...." "Jak jinak, kdo by taky chtěl balík Weasleyových pobýhajících v blízkosti Ministerstva?" pousmál se Malfoy. "Mimo Ginny, samozřejmě." "Jen tak dál Malfoyi, tohle je ta pravá cesta jak být přijatý do mé rodiny. Jen pokračuj v urážkach. Skutečně inteligentní."
Harry přemýšlel nad tím, proč pan Weasley nechtěl své děti nechat potloukat kolem Ministerstva, ale nemohl na nic přijít.Všechny otázky kolem kouzelnickeho světa, které byly pro něho zapovězené, měly s tím místem mnoho společného. "Byls tam někdy?" zeptal se Harry Malfoye, který vypadal překvapeně, že se ptá zrovna on. Němě potřásl

hlavou. "Ne, Pottere. Můj otec.....dobře, dá se říct, že mohl mít někdy na Mministerstvu nějaké záležitosti, ale určite mě u toho nechtěl. Věděl mnoho o vysoce postavených lidech, ale....."
Harry se zamračil. Pamatoval si, že se Malfoy vychloubal tím, že jeho otec zná spoustu pracovníků a vysoce postavených lidí na Ministerstvu. Budou se pokoušet ho z toho dostat? Nebo teď možná strachy ani nedutají, doufajíc, že s ním nebudou v žádném směru spojováni a nepadnou do podezření. "Myslíš, že zná lidi, kteří pracují pro Ministerstvo a jsou přitom Smrtijedi?" Malfoy pokrčil rameny. "Kdo ví? Možná, že jen někomu vyhrožoval nebo poslal anonym, aby ho donutil udělat něco, co potřeboval. Slyšel jsem doma nějaké věci, když jsem byl mladší, ale to byla obyčejně náhoda. Nikdy mě skutečně nepustil k ničemu velkému, pokud mě nevzal.....však víš." Znamení zla. Harry přikývnul.
Ron se na něho podíval. "Viděla.....viděla to Ginny?" Zeptal se potichu. Malfoy potřásl hlavou. "Jestli jsem viděla co?" Ginny zamumlala ospale, zatímco se protahovala. "Hmm, nic." Řekl Harry rychle. Malfoy stáhl rty do tenké čárky, vypadal, že Harryho pomoc nechtěl. "Už jsme tam?" zeptala se zívající Ginny. Ron se podíval z okna. "Ani nápad. Jak dlouho ještě Harry?" Harry zkontroloval hodinky. "Je devět. Brumbál říkal sedm hodin ve vlaku, takže ještě půl hodiny."
Brumbál a Moody byli ve vedlejším kupé. Ředitel školy dal bývalému bystrozorovi povolení zrušit na jeden den vyučování. Harry byl stejně zvědavý, kolik let už Moody po Luciusovi Malfoyovi jde. Zcela určitě by si nenechal ujít vlak, v němž se veze Malfoyův vlastní syn, který bude vypovídat proti němu.
Seděli tiše po celý zbytek cesty, Hermiona pořád spala Harrymu v klíně. Ginny se lačně natáhla po Ronově ruce, vzala ji do své pravé a Malfoyovou ruku do své levé a pevně je držela - jasně se pokoušela přenést na ně něco ze své síly. Tenhle den bude nejtěžší pro ně dva. Harry si nebyl jistý na co se ho budou ptát, ale určitě to pro něho nebude tak zlé.
Když dorazili na stanici King's Cross, Harry něžně probudil Hermionu. Opile se posadila, přesně jak předtím Ginny. Usmála se na Harryho a políbila ho na tvář. Pokusil se usmát zpátky, ale všechno co dokázal, byla jen ustaraná grimasa. Ve dveřích jejich kupé se objevil Brumbál, Moody šel hned za ním.
Se slepou poslušností následovali oba profesory, nikdo z nich neměl ani nejmenší představu o tom, co mají očekávat, kromě Harryho, který viděl proces v Brumbálově Myslánce.
Prošli bariérou do mudlovské části stanice, Moody jako poslední. Moody a Brumbál se neobtěžovali s mudlovským oblečením, ale měli cestovní pláště, takže moc pozornosti neupoutávali. Harry, Ron a Draco měli černé kalhoty a košile, Harry byl v černé, Ron v kaštanovo hnědé a Malfoyova měla barvu zralého lnu. Děvčata měla jednoduché šaty, které si oblékly už na ceilidh, Hermiona flaškově zelené a Ginny černé. Všichni měli tašky se svými černými bradavickými hábity, aby měli náležitý úbor pro kouzelnický soud.
Pokračovali londýnskym metrem do stanice St. Pancras. Harry byl překvapený, že nepřitahovali příliš mnoho pozornosti. Očekával, že budou nápadní, že všichni poznají čaroděje i v mudlovských šatech, ale mudlové je přehlíželi, upřeně hledíc před sebe na svůj cíl. Prostě, jako by je neviděli. Brumbál dal každému nějaké mudlovské peníze na cestu. Ron a Draco na ně zírali, ale Ginny ani okem nemrkla a Harry si vzpomněl, že jako volitelný předmět měla studium mudlů.
Mlčky čekali na nástupišti, ranní dělníci se valili kolem nich. Když přijel vlak s označením BRIXTON, nastoupili. Stanice se střídaly a Harry zíral apaticky z okna. Euston. Warren Street. Oxford Circus. Green Park....
Najednou ho Hermiona popadla za rameno a táhla ho k otevřeným dveřím. "Pojď, Harry. Neslyšel jsi, Brumbál říkal, že tady přestoupíme. Musíme jít z Victoria Line na Jubilee Line."
Táhnul se nejistě za ní, jen tak tak ho minuli zavírající se dveře. Než vlak konečně přijel, procházeli se po Jubilee Line. Ve vlaku bylo hodně lidí, několik tuctů amerických studentů, kolem třinácti až šestnácti let, nacpaných do jejich vozu. Jedna z učitelek jim přednášela nepřetržitě a hlasitě o historii města. Měla kolem třicítky a vzhled nepatrně zoufalé osamělé ženy, která byla zvědavá na život a teď v něm vězela až po uši. Její světle hnědé vlasy ji vykukovaly z lajdácky zapleteného francouzského copu, který ztěžka držela na místě veliká plastiková spona. Za každou větou dělala pauzu, aby si mohla nakapat do očí oční kapky (povětšině ji stékaly dolů po tváři, takže vypadala jako by plakala), její šaty se zdály být pečlivě vybrány, aby ji pomohly splynout se studenty, kteří byli všichni ovlivněni módou ‚grunge' s plandavými tričky barvy bláta, která visela na jejich anorektických nebo obézních kostrách.
Jenom její poučující hlas ji identifikoval jako učitelku. Harry si rychle zařadil její přízvuk ke státům na jihu Ameriky, viděl už několik filmů, zatímco hlasy studentů zněli monotónně, nosově a někdy trochu zpěvavě.
"Myslím, že jsou z Minesoty nebo Wisconsinu," zašeptala Hermiona. Harry přikývnul. "Ale ne učitelka, řekl bych," zašeptal zpátky, "že ona je z jihu." Hermiona souhlasila, ale nenapadl ji žádný konkrétní název jižanského státu. Harry zpozoroval, že Ron, Ginny a Malfoy hledí se zájmem na americké studenty. Nejen proto, že to byli mudlové, ale pocházeli i z jiné země. Tahle trojka vypadala, jako by v metru potkali mimozemšťany.
"Takže všichni zůstaňte pohromadě, až vystoupíme z vlaku." Říkala ospale svým studentům. Její tichý hlas zněl naposlech celkem dobře, ale Harry zpozoroval, že většina studentů ji kompletně ignorovala a živě konverzovala mezi sebou o hudebních skupinách, kdo má rád koho, jako normální teenegeři.
‚Normální,? přemýšlel Harry. ‚Co je normálni?' "My," pohla se, "budeme vystupovat." Někteří studenti a Draco se chichotali, "Na stanici Westminster, je tam sídlo Parlamentu. Parlament se sestává ze dvou sněmoven. Jaké jsou to sněmovny? Kdo to ví? Nikdo? Nikdo?" Harrymu srdce přeskočilo až do krku. Nezpozoroval, že druhý spoj je dovezl až do Westminsteru. Studenti pokračovali v ignoraci své učitelky. "Sněmovna,...." napovídala jim, "lidu," dopověděla, vykreslujíc hlásky, jako by byla ochotna dát nějakou peněžní odměnu za odpověď, i když už naznačila počáteční souhlásku slova. "A Sněmovna….nikdo? Nikdo?" Podívala se kolem na zapomětlivé, třesoucí se hormonální bomby. "Sněmovna Lordů," řekla nahlas, pokoušejíc se přehlušit dvaadvacet různých konverzací. "Představa o většině a menšině v naší vládě pochází z Britského parlamentu. Může mi někdo říct, která strana je právě teď ve většině a která v

menšině?" Znovu se po nich rozhlédla. Jejich zapomětlivost se netýkala jenom britské vlády. Harry vzpomínal na dny ve škole před tím, než šel do Bradavic. Podle jeho názoru, britské děti nedávaly vůbec pozor. "Nikdo? Nikdo? Ví někdo, kdo je premiérem? Nikdo? Nikdo?" Začínala být patetická a Harry se cítil nepříjemně, když se na to díval. Najednou vlak začal zpomalovat pak trhnutím zastavil a učitelka se rychle změnila ve vřeštícího vlčáka, ženoucího studenty pryč z vlaku, přesvědčujíc se, že tam nikdo nezůstal. Když se tucty těl vyvlékli ven ze dveří, Brumbál kývnul na těch pět a jednoduše řekl: "Jdeme."

Harry polknul. Oni taky vystupují ve Westminsteru. Přes dveře prošli na nástupiště. Američtí studenti s učitelkou šli přes turnikety ke schodům. Vřískala na ně pokyny a přednášela jim o Britské vládě. Když hluk její velké skupiny ustoupil (mohli slyšet opakující se "Nikdo? Nikdo?" znějíc stále tišeji a tišeji), Harry se rozhlédl kolem.

Byl tam štít hlásající WESTMINSTER, přesně jako v jeho snu. Byly tam dlaždice, které vypadaly jako nové, na stropě a na zdech a tam….

"Oh, Harry," vzdychla Hermiona. Přikývl a postavil se přímo před to. Natáhl ruku, aby se dotknul nových dlaždic na zdi, pak ji stáhnul zpět. Namáhavě polkl, vzpomínajíc na lidi, kteří tady zemřeli. Ostatní si to taky denně připomínali, to místo se změnilo na malou svatyni. Byly tam květy, starší i čerstvé, fotografie lidí, kteří byli zabiti, spousta z nich byly děti. To, co mu ale zlomilo srdce, byl plyšový králík, kterého tam někdo položil. Hermiona ho zvedla, dívala se na něj se slzami v očích, a pak ho položila zpátky.

Harry se opřel o zeď a uviděl na dlaždicích nános barvy, který při určitém úhlu pohledu odhaloval nápis POTTER.

"Malba je nová." zamrmlal Moody. "Dlaždice taky. Vyzkoušeli už všechno, aby tu zeď udrželi pohromadě, a aby se nápis znovu neukázal. Všechno……i kouzla." ‚Voldemortovi určitě velice záleželo na tom, aby se zelený POTTER vždycky znovu objevil,' přemýšlel Harry, ‚a nezáleží na tom jak.' "Nebudeme tu čekat," řekl Brumbál jemně. "Tak," prohlásil, dívajíc se po nástupišti. Nebylo tam mnoho lidí.

"Rone a Ginny, vy půjdete první. Jednoduše jděte proti zdi normálním krokem. Nespomalujte a nebuďte nervózní. Budeme vás krýt. Jděte."

Tak to udělali. Harry se na ně díval, jak šli naproti slovu POTTER na zdi, jako by se blížili ke vstupním dveřím. Pak – zmizeli. Draco šel jako další. Potom Harry a Hermiona. Díval se na to s úžasem. POTTER. Kráčel úmyslně přímo, děsivá, odporně zelená magická substance rostla víc a víc. Pak – už ji víc neviděl. Rozhlédl se po neobvyklé chodbě, kde už stáli Ron, Ginny a Draco. V dalším momentě prošli zdí i Brumbál s Moodym a zůstali stát vedle nich.

Strop nad jejich hlavami a obě zdi byli z terrakotových cihel. Podlahu pokrývaly veliké červeno-oražové dlaždice. Bylo to, jako by byli ve velikém odpadním kanálu s plochým dnem. Brumbál s Moodym zahnuli doleva a oni je následovali. Zdálo se, že kráčejí dlouho od místa vstupu do chodby, který jak si Harry pomyslel, nebyl z téhle strany nijak zvlášť zřetelný.

‚Takže tohle je pravý důvod proč Voldemort napadl Westminsterskou stanici metra. Nenapadl mudlovskou vládu, ale Ministerstvo kouzel, jehož vchod je teď označen nápisem POTTER.' "37" řekl náhle Brumbál a Harry pochopil, že jeho odhad, proč Brumbál při chůzi pozoruje svoje nohy byl správný. Počítal kroky. Brumbál zvedl hůlku a zakroužil s ní. Najednou se objevil klenutý vstupní portál a všichni následovali Brumbála a Moodyho dovnitř.

Ředitel se otočil k Harrymu. "Bylo to už dost dávno, co jsem šel touhle cestou, jsem rád, že jsem si to zapamatoval. Teď je deset dvacet. Na místě by jsme měli být v deset čtyřicet pět a projednávání začíná v jedenáct. Nejvyšší čas obléct si vaše hábity."

Všichni otevřeli své tašky, vytáhli bradavické hábity a natáhli si je, dokonale pozapínali a upravili. Harry, Hermiona a Malfoy si připli své stříbrné prefektské odznaky. Moody a Brumbál odstranili své cestovní pláště. Brumbál na ně mávnul a vedl je dolů chodbou, která byla stejná jako ta první.

Po několika minutách chůze se před nimi otevřela veliká kruhová místnost s průměrem asi osm metrů, s mnoha dveřmi po obvodu. Harrymu chvíli trvalo, než si uvědomil, že lidé na druhé straně dveří vypadají jinak. ‚Vypadají jako na televizní obrazovce.' Sledoval čarodějku v tmavě zeleném hábitu, jak před sebou ve vzduchu za pomocí své hůlky posouvá hromadu papírů. Posunovala je zprava do leva přes práh dveří s označením OPNPM. Když zmizela za nimi, tak Harry čekal, že se objeví ve dveřích napravo, které byly jen deset centimetrů od dveří do kterých vešla. Veliký, impozantní čaroděj s pískovými vlasy a výraznými rohy v tmavě safírovém hábitu jen tak tak vybíral zátačku a hnal se přímo na čarodějku s kupou papírů. Harry předpokládal, že se srazí. Jeho dveře byly označeny písmeny KPEK. Zmizel a už se neobjevil ve dveřích OPNPM i když šel tím směrem.

"To," zamumlal Moody, kývajíc směrem ke dveřím, kde měla být čarodějka, "byla Mafalda Hopkirková. Oddělení pro nedovolené použití magie. Ten rohatý týpek byl Gilbert Wimple. Komise pro experimentání kouzla."

Harry zjistil, že se točí na místě dokolečka hledíc na dveře s nápisy jako OPMHS, OPMČS, OPRKMT, OČT. Brumbál a Moody pokračovali ve vysvětlováni skratek: OPMHS – Oddělení pro magické hry a sporty (Harrymu se zdálo, že viděl Luda Pytlouna mihnout se krátce kolem dveří), OPMKS – Oddělení pro mezinárodní kouzelnickou spolupráci, OPRKMT – Oddělení pro regulaci a kontrolu magických tvorů (uviděl otce Cedrika Diggoryho a tajemného MacNaira, který málem popravil Klovana, jak šli kolem) a Brumbál vesele zavolal, "Nazdar Basile!" na zničeně se tvářícího čaroděje z Oddělení kouzelného transportu – OKT, kterého si Harry pamatoval ze Světového poháru ve famfrpálu. Pořád vypadal stejně zničeně, spěchal dveřmi ven, nesouc krabici plnou odpadků.

Ještě viděli dveře do kanceláře pro styk se skřítky a kancelář pro nápravu a proti neúmyslnému zneužitý mudlovských artefaktů, kde pracují pan Weasley a Percy. Harry byl bezradný z objevujících se průchodů. Lidé jimi procházeli, najednou se objevovali a pak zase mizeli tak náhle, jako lidé v televizi nebo v kině, miznoucí z jedné strany, aby se vzápětí objevili na druhé.

Brumbál postřehl jeho zmatený výraz. "Och, oni tady ve skutečnosti nejsou, Harry." Teď už byl Harry skutečně popletený. "Co?" Brumbál se usmál. "Tohle jsou portály – brány. Přejdeš přes něj a automaticky se přeneseš do

aktuálního umístění oddělení na druhé straně. Brány jsou všechny skutečně tady, ale kanceláře jsou roztroušené po celém Londýnskem podzemním systému." "V podzemí?" "Staré stanice metra," zabručel Moody, "mudlovské Ministersvo války je využívalo jako válečné kanceláře za druhé světové války. Mnohé z nich už se přestaly používat. Měly dobré protiletecké kryty. Tady sídlila vláda. Po válce jsme udělali dohodu s mudlovským Ministerským předsedou, ohledně podzemních kanceláří. Nejsou přístupné mudlům kdykoliv, můžou přijít jenom na pozvání nebo pokud víš jak - tak jako ze stanice Westminster. Výjimkou je snad jen ta zatracená Aldwychská stanice….." Brumbál vzdychl. "Ano. Aldwych. Ten jsme používali na uložení registrů. Zvěromágové, vlkodlaci, upíři, a jim podobní. Ale v poslední době se tam pořád množili filmové týmy, takže jsme registry odtud přesunuli pryč. Filmoví producenti mají tuhle stanici obvzlášť rádi pro točení dramatických scén. Je pěkně zakonzervovaná, vypadá jako z roku 1910. Se skřítky problémy nebyly, ale byl pár incidentů s vlkodlaky a upíry, kteří obtěžovali filmové štáby pokoušejíc se o vstup do Aldwychské stanice. Mnoho z nich původně nebyli čarodějové a tak se nemohli přemisťovat a my jsme nepovažovali za nutné říct jim o Westminsteru a o těchto branách." "Takže," řekla Hermiona, kývajíc směrem k branám, "mohou nás vidět?" "Och, ano," odpověděl jí Brumbál, "ale předpokládám, že se naučili filtrovat to co vidí přes bránu. To je velice výhodné, moct sem a tam, jak říká Oddělení pro kouzelnický transport, obvzlášť, když tu osobu už znáte. V tomhle čase je přemístění neuskutečnitelné. OKT a OPNPM směřují k tomu, aby se začali navzájem překrývat, každého kdo se přemisťuje bez licence, a obvykle absence licence jde spolu s činy jako je přemisťování přímo před mudly, obvinění vychází přímo z OPNPM. Společně pak často volají do Oddělení pro nápravu neúmyslných magických příhod, aby mudlové zapomněli, že nějaký čaroděj nebo čarodějka se přemístil na jejich kuchyňský stůl nebo co to mají."
Harry si vzpomněl na to, jak dostal list z OPNPM to léto, než začal druhý ročník. Když čarodějka prošla znova kolem dveří, instinktivně se přikrčil za Rona, aby ho neviděla. S tou jeho jizvou na čele by si ho mohla všimnout, když by se rozhodla přestat ignorovat lidi stojíci v středu mezi všemi branami. Ron se podíval přes rameno dolů a usmál se na něj. "Co to děláš, Harry?" Harry nahlížel spoza Rona, aby zjistil, co čarodějka udělala. Mdle se na Rona usmál, když cítil jak se červená. Ginny, Malfoy a Hermiona si ho prohlíželi taky nějak podivně. Dvě z bran nebyly stejné jako ty ostatní. Jedna z nich neukazovala kancelář s lidmi spěchajícími kolem, byl to jenom černý obdélník bez označení. A ta druhá vůbec nevypadala jako portál, byla to jenom další chodba s klenutým stropem, obložená cihlami, jako průchod kterým sem vstoupili. Moody zachytil Harryho pohled do tmavých dveří.
„Nepopsatelné. Oddělení záhad. Oni můžou jít ven, ale nikdo nemůže dovnitř. Mimoto, nikoho jsem ve skutečnosti neviděl odtamtud odcházet…..“ Brumbál je vedl dolů do chodby, která vypadala jako potrubí, nepatrnně se svažovala směrem dolů a potom se točila dokola několik minut, takže když se Harry otočil už za nimi kruhovou místnost s portály neviděl. Byl zvědavý, ale Brumbál nic nevysvětloval a on se na nic neptal, jenom pokračovali v cestě. Po několika minutách chodba končila. Stáli před obrovskými bronzovými dveřmi, které měly na vystouplých zdobených propletených znacích napsáno MoM. Brumbál něco řekl, Harry nezachytil co a dveře se rozkývaly proti nim. Vstoupili do další chodby, která byla spíše přímočará než zaoblená a velice se podobala chodbám v podzemí Bradavic.
Všichni následovali Brumbála. Když zahnuli za roh, narazili na veliký dav lidí. Čarodějky a kouzelníci, které Harry nikdy předtím neviděl, je najednou všech sedm obklopili a většina vypadala, že by chtěli mluvit s ním a Malfoyem. Zachytil otázky týkající se projednávání s Luciusem Malfoyem, o Tom-kdo-nesmí-být-jmenován (na některé by uměl odpovědět úžasně rychle). Mnozí měli přízvuk, který nezněl britsky. Harry nikdy nepovažoval za možné, že by tady byli kouzelníci ze zahraničí – novináři, ale evidentně tu několik zástupců bylo. Taky nikdy neviděl nikoho z cizí kouzelnické školy nebo jiných společenství (tedy mimo Poháru Tří kouzelníků a Světového poháru ve famfrpálu).
Brumbál mávnutím ruky donutil masu reportérů, kteří se na ně chystali, ustoupit zpátky. Harry si uvědomil, jak rychle a jednoduše byl Brumbál schopný dělat stejné věci jako Voldemort – například magii bez hůlky – pokud chtěl. Brumbál vypadal přísně a nepřístupně, když kráčel vedle Harryho dolů chodbou.
‚Ti reportéři ho museli pořádně naštvat, když tohle udělal,' přemýšlel Harry. ‚Obvykle se podobných názorných ukázkek snaží vyvarovat.'
Zahnuli za další roh a přišli k dalším bronzovým dveřím, které hlídal troll. Nebyl to horský troll, Harry si nebyl jistý, jaký to byl přesně druh, ale měl Hagridovu výšku, dlouhé trollí ruce a prázdný pohled. Vypadal velice, velice silný. Musel být trénovaný, protože když na něho Brumbál kývnul tak otevřel bronzové dveře, které vypadali obvzlášť těžké. Konečně vešli.
Harrymu to vyrazilo dech. Byli v místnosti, kterou viděl v Myslánce. Stáli úplně na vrcholu a těsné řady lavic se ztrácely dolů pod ně. Harrymu připomínaly čtvercový trychtýř vedoucí do roviny, ve středu byl otevřený prostor, na kterém stálo domácké křeslo s řetězy, na němž bude sedět Lucius Malfoy při výslechu.
Dívajíc se na křeslo, těžce polknul. Neočekával, že ještě někdy uvidí Luciuse Malfoye. Neočekával, že ještě někdy uvidí ty kruté oči, ve kterých se neodrážela vůbec žádná emoce. Neočekával, že bude mít příležitost znovu slyšet ten hlas „Málem jsem zapoměl“ po tom, co poslal kletbu Cruciatus na jeho nejlepšího přítele.
Najednou Harry pocítil téměř zdrcující nutkání se otočit a běžet pryč, utéct před celým kouzelnickým světem. Vzpomněl si na americké studenty ve vlaku. ‚Tohle měl Brumbál udělat' přemýšlel, ‚měl mě nechat na schodech před domem v Americe se zprávou, že mé jméno je John Smith. Mohl jsem vyrůstat daleko odtud, žít jako mudla a Voldemort by neměl ani zdání, kde by mě našel a já bych neměl ani ponětí, jaké to je cítit se zodpovědný za trpící a umírající lidi….'
Obyčejný život. ‚Opravdu žádám tolik?' Podíval se na Draca, který se viditelně třásl, když se díval na křeslo uprostřed. Neměl ve svém životě možnost volby o nic větší než Harry. Zdálo se, že zhluboka dýchá. Otočil pohled na Moodyho, který se jako jediný na něj jemně usmíval a pokýval hlavou, což ho mělo uklidnit. Harry si nemohl pomoci a taky se slabě usmál. Věděl, že Moody svým kouzelným okem může vidět všechno a taky věděl, že si přes Dracův hábit všimnul jeho Znamení zla, ale přesto nemohl znát celý příběh. Samozřejmě, Moody připustil, že se v Dracovi zmýlil.
Harry se otočil k Brumbálovi. „Kde to jsme? Myslím, ve vztahu k mudlovskému Londýnu?“ Brumbál zaostřil dolů na

křeslo ve středu místnosti. „Přesně nad tím křeslem, asi 30 metrů, je křeslo ministerského předsedy při zasedání parlamentu.“
Harrymu šokovaně poklesla brada. Brumbál se usmál. „Ve skutečnosti je to možná jenom pár metrů. Ale hlavní je Harry, že tahle komnata tu byla dávno předtím - když tohle město bylo jen římskou usedlostí s názvem Londinium. A to bylo před mnoha, mnoha lety. Pojď.“
Sestupovali dolů, až dokud nebyly lavice jen ve dvou řadách nad plochým středem místnosti. Když Brumbál zjistil, kde si mají sednout, tak se všichni posadili do jedné řady s ředitelem po levé straně a s Moodym po pravé. Harry seděl hned vedle Brumbála s Hermionou po pravé ruce. Vedle ní byl Ron zírající doprava na Ginny, která seděla vedle, držíc Draca pevně za ruku. Moody se opřel a promluvil k Dracovi.
„Měl bych ti říct jednu věc, než to tady začne, Malfoyi,“ pronesl chraptivě. „Moje kolej. Je to mnoho let, ještě jsem chodil do školy – ukončil jsem ji v roce 1915 – ale myslím, že bych ti měl říct, v jaké koleji jsem byl. Byl jsem chycený ve spirále temných čarodějů a řekl bych, že proto myslím jako oni. Netvrdím, že se chovám stejně. Ale rozumím jejich myšlenkám, takže jsem schopný být o krok před nimi. Rozumíš tomu co jsem říkal?“
Malfoy přikývnul. „Byl jste ve Zmijozelu.“ Moody přikývl. „Ano. A byl jsem nejrafinovanějším, nejtajuplnějším a nejtvrdším v chytáni těch bastardů. To je důvod, proč jsem se stal bystrozorem. Vždycky jsem měl rád ve škole výzvy, a když víc temných čarodějů přišlo do Zmijozelu, věděl jsem, že se nikdy nebudu nudit. Samozřejmě, většina si o mě myslí, že jsem zrádce.“
Draco stáhnul rty do tenké linky. „Ale ty jsi silný. Můžeš je porazit. Když jsi přišel s plánem na chycení tvého otce, tak můžeš zničit skoro cokoliv, přepokládam.“ Malfoy znova přikývnul, pořád vypadal vystrašeně, ale teď taky nějak zvláštně potěšený. Harry si vzpomněl na Marcuse Flinta, kterého zabil jeho vlastní otec, protože se odmítl stát Smrtijedem, vzpomněl si na dívku se skotským přízvukem, která měla tu odvahu ho pozvat na ceilidh. Nakonec přemýšlel o Snapeovi. Kdysi si myslel, že všichni co byli ve Zmijozelu byli naprosto nenapravitelní a velice se mu ulevilo, že byl zařazen do Nebelvíru, potom co ho Moudry klobouk chtěl dát do Zmijozelu.
Teď zjistil, že změnil své myšlení, měl otevřenější názor na vlastnosti jako inteligence a ambice. Popravdě, v těchto dnech přestával mít rád Havraspárské, díky Rogeru Daviesovi, Niamh Quirkeové a jejímu klevetícímu kroužku. Nehledě na to, že Barty Skrk jr. byl taky v Havraspáru. Viděl v tom jistou aroganci, přemítat o vrozené nadřazenosti. Až na Cho – ona byla v pořádku. Možná, eventuelně – by mohli být přátelé. Ještě pořád měl zvláštní pocit, že ji dal dohromady s Viktorem Krumem.
Moody se posunul dopředu a řekl Brumbálovi: „Kdo je žalobce?“ „To je Beanova práce.“ Moody přikývl a znovu si sedl. Harry se zamračil. „Kdo?“ zeptal se Brumbála. „Eustace Bean,“ vysvětlil mu to Brumbál.
Dveře za nimi se znovu otevřely a další čarodějové a čarodějky začali plnit místnost. Harry pozoroval přicházející diváky. Viděl vcházet Remuse Lupina a sednout si hned nahoře vlevo. Kývnul na Harryho a slabě se usmál, pak schoval svou tvář za Denního věštce. Harry věděl, že moc respektu nemá. Ale držel nad ním ochrannou ruku. Pak se podíval přímo do modrých očí Arthura Weasleyho. Stáli přímo tváří v tvář. Vedle něho byl Percy a za nimi paní Molly Weasleyová, Bill a Charlie. „Ahoj Harry. Mnoho štěstí.“ Řekl mu pan Weasley. Harry nemohl promluvit. Těch pár slov bylo pro něho příliš dojemných. Položil levou ruku na Harryho ramena, pak k němu natáhl pravou a Harry ji mlčky vzal s vděčností v očích, že ho pan Weasley chápe. Harry cítil, že mu možná odpustil i jeho část viny na vztahu Ginny a Draca. Percy mu potřásl rukou a pak se oba obrátili k Ronovi a Ginny, potom se přivítali s Hermionou. Bill a Charlie taky ždímali Harryho ruku, povzbudivě se usmívajíc, předtím než se pohli dál směrem k ostatním. Teď se díval do tmavě hnědých očí paní Weasleyové, které se třpitily slzami. Pokývala hlavou, pak jej objala ve své náručí, plačíc, a zakončila to polibkem na tvář. Pohla se k Hermioně, udělala to samé a Harry jasně viděl, jak moc to pro ni znamená.
Harry se otočil na Draca a viděl pana Weasleyho jak mu přísně třese rukou, bez úsměvu. To bylo něco, od někoho, kdo by kdysi pravděpodobně dal přednost žhavému drátu v oku, než pozorovat Malfoye, jak se dotýká jeho jedinné dcery. Harry sledoval Percyho, Billa a Charlieho, taky se neusmívali a rychle podávali Malfoyovi své ruce. Konečně, paní Weasleyová uvolnila Ginny z těsného objetí a líbajíc ji na tváře se otočila k Malfoyovi. Nejistě se na něho podívala, pak mu dala náhle letmý polibek na tvář, rychle se otočila a připojila se k manželovi a synům.
Draco se rychle dotkl své tváře, pak ruku spustil a v obličeji měl výraz viny, když se jeho oči setkaly s matčinými. Seděla o několik lavic níž než Remus Lupin a vražedně se na něj dívala. Harry viděl, že Draco polknul, složil ruce do klína a upřeně je pozoroval. Harry se zachvěl, když Narcissa Malfoyová zachytila jeho pohled. Vzpomínal si, jak se na Světovém poháru jemná víla měnila z překrásné ženy na děsivou harpii, stroj na zabíjení. Zvláštní, že si na to vzpomněl právě při pohledu do očí paní Malfoyové. Odvrátil od ní svůj zrak. Napadlo ho, jak vylekaně vypadala jeho vlastní matka v průběhu některé z epizod ve Snapeově Myslánce. ‚Proč se mi to zrovna teď honí hlavou?’ divil se. Pohlédl na Hermionu. Byla velice bledá. Věděl, že i ona si dělá starosti z té samé věci jako on, odhalí svědectví ostatních jejich vzájemný vztah? Budou oni sami schopní odhalit toto tajemství? A bude jejich svědectví stačit na to, dostat Luciuse Malfoye do Azkabanu?
Dveře v rohu se otevřely a dvanáct čarodějek a čarodějů vešlo dovnitř a zaujalo svá místa po pravé straně místnosti, o několik řad níže než seděli Weasleyovi. Konečně, bzučení a debatování v místnosti ustalo a zdálo se, že všichni zadrželi dech, když se v rohu znovu otevřely dveře a dva mozkomorové vedli dovnitř Luciuse Malfoye.
Vypadal vyčerpaně, ale pořád vzdorovitě. Nepodíval se na svého syna. Harry se v přítomnosti mozkomorů bytostně roztřásl, ale snažil se si to nepřipouštět. Lucius Malfoy byl usazen do křesla s řetězy, které se začaly otáčet a plazit nahoru po stranách křesla, omotávajíc se kolem jeho ramen. Pak mozkomoři odešli a Harry si ulehčeně oddechl.
V místnosti vládlo ticho. Harry viděl, že Narcissa Malfoyová se nedívá ani na svého syna ani na manžela. Náhle Harry zaslechnul, že někdo kráčí dolů přímo do středu podzemní místnosti bez oken. Otočil hlavu a uviděl velikého, tmavovlasého muže středního věku se sudovitým hrudníkem a pronikavě světle modrýma očima pod hrubým obočím.

Na sobě měl ten nejčernější hábit jaký Hary kdy viděl a kouzelnický klobouk, který se ani nezakýval, když vykročil přímo proti vězni.
Vězeň.
Vzpomněl si jak viděl Karkaroffa ve stejném křesle, vyjednávajícího o svou svobodu a pak na Doverských útesech, žabrajícího o svůj život. Nezdálo se mu to být spravedlivé. Uvědomil si, že Lucius Malfoy nemá advokáta, který by za něho mluvil. Vzpomněl si, že i Ludo Pytloun mluvil sám za sebe a jeho popularita mu zabezpečila svobodu. Samozřejmě, představa spravedlivého soudu v kouzelnickém světě byla stále pošpiněna tisícem let starou tradicí, která vycházela z předpokladu viny obžalovaného. Možná proto Sirius neměl soud. Teď tomu byl rád, protože to by mohlo znamenat, že Lucius Malfoy půjde do Azkabanu, i když upřímně doufal, že on sám nikdy nebude dole v křesle bez toho, aby někdo vypovídal v jeho prospěch…..

„Luciusi Malfoyi!“ zazněl pichlavý hlas Eustace Beana. Zněl podivně, jako hlas barmana z východního konce Londýna. Harry uviděl Corneliuse Popletala sedět přímo za Narcissou Malfoyovou. Znovu si vzpomněl na Světový pohár, na to, jak mluvil o štědrosti Malfoye staršího pro nemocnici sv. Munga. Ministr vypadal nervózně a nešťastně. Může snad změnit Beanovo rozhodnutí? To Harry nevěděl.
„Byl jste předveden před tenhle soud, aby jste se zodpovídal z mnohonásobné obžaloby,“ pokračoval Bean.
„Za prvé: nezákonná výuka vašeho syna - neplnoletého čaroděje – v přemisťování.
Za druhé: vzal jste svého syna na shromáždění temných čarodějů za účelem zasvěcení mezi ně.
Za třetí: na shromáždění temných čarodějů jste dovolil, aby byla na vašeho syna použita kletba Cruciatus.
Za čtvrté: na těchto shromážděních byl beztrestně zavražděn Igor Karkaroff, bez toho, aby jste to oznámil na příslušných místech.
Za páté až deváté: pokus o přinucení jiných mladých lidí stát se temnými čaroději, jmenovitě – Penelopy Clearwaterové, (Harry uviděl Percyho jak si nešťastně zakrývá ústa) Marcuse Flinta, Percyho Weasleyho – pracovníka ministerstva, jak víte, Rogera Daviese – současného primuse Havraspáru a Harryho Pottera.“
Davem zašumělo prudké vydechnutí a Harry na sobě ucítil tucty očí. Bean udělal efektní pauzu a zdál se být spokojen s reakcí, kterou to vyvolalo. ‚Rozený šoumen’ pomyslel si Harry. Podíval se bokem na Brumbála, který skoro nepostřehnutelně pokýval hlavou a pak se rozhlížel dokola po místnosti. Hluk se rozplynul.
„Za desáté až patnácté: Komplot za účelem vraždy. Nařídil jste zavraždění rodičů Penelopy Clearwaterové, Beryl a Reginalda Clearwaterových, jejího dědečka Wilmera Clearwatera a jejího – teprve desetiletého bratra Jeremyho Clearwatera.“
Rozdílné reakce davu Bean ignoroval. „Taky jste nařídil vraždy Aurélie Flintové a Letitie Carpenterové.“ Harry předpokládal, že Aurélie Flintová byla Marcusová matka a ta druhá žena musela být hostem v jejich domě.
„Za šestnácté až devatenácté: Použil jste na tři mladé dívky , studentky Bradavic kletbu Imperius, jmenovitě Katryn Bellovou a Cho Changovou – obě prefektky a Alicii Spinnetovou – současnou primusku. Dále jste použil nebezpečný lektvar podobný kletbě Imperius na bradavickou prefektku Hermionu Grangerovou.“
„Za dvacáté až dvaadvacáté: únos a držení Ronalda Weasleyho, Hermiony Grangerové a Harryho Pottera proti jejich vůli.
A nakonec obvinění číslo dvacet tři: použití kletby Cruciatus na Ronalda Weasleyho – syna zaměstnance ministerstva, Arthura Weasleyho.“
Bean přišel blíž k Malfoyovi a pohlédl krátce do jeho tváře, předtím, než se znovu narovnal. „Luciusi Malfoyi! Slyšel jste dvacet tři obvinění proti vám. Co k tomu řeknete?“
Harry se díval na Malfoye a překvapilo ho, že také vyhledal jeho pohled. „Říkam, vím něco co vy nevíte,“ prohlásil jemně. „Co je to?“ zeptal se Bean nahlas. Malfoy se na něho podíval. „Vím něco, co vy ne. Jenom pár věcí.“
Znovu se podíval na Harryho a jeho rty se začaly formovat do podlého úšklebku. Harry polknul. Začínal z toho mít skutečně špatný pocit.
Bean viděl, co se Malfoy pokouší udělat, jak se jím snaží otřást. Pronikavě se na Malfoye zadíval a řekl: „Jsem přesvědčen, že chcete příležitost říct nám mnoho věcí k jednotlivým bodům obžaloby: První čtyři body zahrnují svědectví vašeho syna, proto se ho zeptám na vysvětlení. Můžete reagovat, pokud by jste cítil, že se jedná o jakoukoliv nepřesnost.“
Otočil se k lavicím, kde seděli. „Draco Malfoyi! Prosím vstaňte.“ Vstal, ztežka polknul a Harry si vzpomněl jak pokojně působil většinu času, když stál v kruhu u Doveru. ‚Správně, jen tak stůj, jako bys měl v žilach místo krve ledovou vodu. Nedovol tomu bastardovi, který si říká otec, aby měl nad tebou…..’
„Draco Malfoyi!“ řekl znovu Bean. „První obvinění proti vašemu otci je, že vás učil přemisťovat se. Kdy to začalo?“
Zvedl bradu a podíval se na žalobce. „Hned v červenci, po mém návratu ze školy.“ „Jste jsi vědom toho, že váš otec porušil zákon, když to udělal?“ Na moment zůstal zticha, než vyrovnaně řekl „Ano.“ „Tak proč jste souhlasil?“ Draco se podíval dolů, pak na Ginny vedle něj, která slabě přikývla. Znovu se zadíval na Beana. „Souhlasil jsem, protože jsem musel. Vždycky jsem udělal, cokoliv řekl.“ Bean přikývl a pomalu vykročil směrem ke křeslu. „Ano, ano, byl jste poslušný syn….“ „Ne. To nebyl.“ Bean se na něho podíval. „Ne? Právě jste řekl, že uděláte cokoliv co váš otec žádá, takže nejste dobrý a poslušný syn? Podřízený ve vlastním zájmu?“ Potřásl hlavou. „Byli tu důsledky, se kterými jsem musel počítat, kdybych mu vzdoroval.“ Bean pohlédl na něho se zúženýma očima. „Důsledky říkate. Jaký druh trestu? Ztráta privilegií? Jít do postele bez čaje?“ řekl Bean nenuceně.
„Mučení.“
Sálem přeběhlo tiché zahučení a Lucius Malfoy zůstal na svého syna civět, přesně jako jeho matka. V publiku se rozběhla tvrdá diskuse. „Mučení, říkate. Jaký druh?“ „Používal na mě kletbu Passus.“ „Kletbu Passus? To je všechno?

Je to bolestivé, samozřejmě, ale jenom krátkodobě. Tímto vás mučil, aby vás donutil dělat věci, které jsou nezákonné?“
„Je to krátkodobé, když se kletba použije jednou. Když se opakuje…..dobře, ještě pořád mám stopy….“ Bean se tvářil poněkud nesouhlasně. „Tedy, kde máte ty – stopy?“ „Na ramenou.“ Bean vypadal zaraženě. „A mohl by jste porotě ukázat ty…ty…stopy?“
Chvíli bylo ticho a pak se Draco pohnul. Uvolnil si hábit a sundal ho. Pak si rozepnul do pasu košili a stáhl ji z ramen, odhalujíc bledou hruď a horní část jeho rukou. Jeho ramena a horní části paží byly poseté mnohočetnými modřinami. Většina podlitin byla zbarvená do nachovo-zelené, ale některé, ty čerstvější, byli tmavě fialové až do černa.
Potom co měla porota možnost to vidět, si znovu natáhl košili, zapnul ji, pak si oblékl hábit a pořádně ho pozapínal. Hlavu držel zpříma a Harryho napadlo, že to nebylo až tak zlé. Luciusi Malfoyovi určitě neprospěje, že mučil svého syna, aby ho donutil dělat nezákonné věci. Draco nebyl plnoletý – určitě za to neponese zodpovědnost. Bean chtěl pokračovat. „Druhé obvinění…..“
„To není všechno.“ Přerušil ho Draco, který pořád ještě stál. Bean se díval překvapeně, pak nenávistně. Harry si udělal v mysli poznámku, že ho nemá přerušovat, když bude mluvit. Pak si vzpomněl, že Draco přerušil i Voldemorta během jeho přijímaní. ‚Ten má nervy’ pomyslel si.
„To není všechno,“ zopakoval Draco bez zájmu. „Když nebyl spokojen používal na mě kletbu Hara Kiri. „Nejsem obeznámen s touto kletbou. Co je to?“ Draco vzdychl.
„Svého času můj otec hodně cestoval. Pochází to z Japonska. V té zemi je to rituální sebevražda, která se dřív než se stala nezákonnou vykonávala, když se osoba ocitla v hanbě. Jediná ctihodná věc – sebevražda, a to velice specifická. Používal se speciální nůž, který se vyráběl pro tento účel. Tato osoba použije tento nůž na rituální rozpáraní svého břicha. Když se na někoho použije kletba Hara Kiri, ten má představu o své vlastní rituální sebevraždě a cítí všechnu tu bolest a vidí všechnu krev, jako by to skutečně udělal. V Japonsku je to neodpustitelná kletba. Můžete být popraveni za použití této kletby na člověka. Oni nepoužívají mozkomory. Platí tam jiné zákony než tady.“
Vypuklo hlučné mumlání, když diváci zhodnotili, co za otce by použil takovou kletbu na svého vlastního syna. Bean měl v očích podivný lesk a jeden koutek jeho úst se zkroutil vzhůru. „Takže jste měl mnoho důvodů přistoupit na přání vašeho otce, který chtěl, aby jste patřil do skupiny temných čarodějů. Druhé obvinění. A třetí obvinění: byl komplicem, když byla na vás použita kletba Cruciatus. A dosvědčujíc vraždu Igora Karkaroffa - kterou jste doteď nevyzradil,“ řekl Bean Dracovi, „ale my jsme slyšeli a viděli důkazy, proč jste to neudělal.“
Draco stál rovně a hrdě, jeho platinové vlasy se barvou téměř mísily s jeho bledou pokožkou a řekl: „To nebyla jenom nějaká skupina temných čarodějů, pane.“ Bean se na něho zamračil. „Jak to myslíte?“ Draco se otočil k Harrymu, který přísně přikývl. Otočil se zpátky k Beanovi: „Byli to Smrtijedi, které svolal – Voldemort.“
Hluk který nastal v síni, se úplně vymknul kontrole a Harry byl ohromený. Ještě nikdy neslyšel Draca říct to jméno, vždy ho nazýval jenom Temný pán. Bean se na něho nejistě podíval, protože Popletal vstal a snažil se utišit dav, ale ten ho naprosto ignoroval a hluk pokračoval. Nakonec vstal Brumbál a z jeho hůlky vylétly do vzduchu stříbrné jiskry a za použití velitelského hlasu, který Harry slyšel před nějakou dobou řekl: „Ticho! Chcete slyšet pravdu, nebo ne?“ Místnost se utišila. Brumbál zůstal stát, stejně jako Popletal, který na něho zíral.
„Jsme tu kvůli pravdě, ano!“ řekl tento čaroděj v tvrdém klobouku. „Ne kvůli skřítkovským povídkam o tom, že se Vy – víte – kdo vrátil!“ Eustace Bean přikývnul. „Ano, ministře, plně souhlasím. Pane Malfoyi, prosím zapamatujte si….“
„Říkal pravdu!“
Harry nebyl schopen sám sebe zastavit. Byl teď na nohách, pokoušejíc se chytit dech. Všechny oči se dívaly na něho a Bean byl ohromen. „A vy to víte protože…..?“ Bean se otočil k Harrymu. „Byl jsem tam, když téměř před rokem Voldemort znovu povstal do svého těla. Použil na to mou krev.“
Peklo v místnosti bylo ohlušující. Bean se ho pokoušel překřičet, „vyprázdněte místnost!“, ale nemělo to žádný efekt. Harry se díval vzdorovitě na Popletala, který byl od zuřivosti celý nachový. Odporoval mu Harry Potter. Nebylo pochyb komu se v kouzelnickém světě věřilo víc. Nakonec si Popletal sedl tak jako Brumbál. Když hluk konečně zanikl, Lucius Malfoy vzhlédl k Eustaci Beanovi a řekl: „Říkal jsem vám, že jsou věci které nevíte.“ Na tváři měl nechutný úšklebek a díval se na Harryho, který si pomalu sedal vedle Brumbála. Najednou jediní lidé kteří stáli, byli Draco a žalobce.
„Vraťme se ke druhému obvinění, a doufejme, že ostatní obvinění se nebudou vysvětlovat tak dlouho. Říkal jste, že tohle zvláštní společenstvo temných čarodějů bylo seskupeno Temným pánem?“ „Ano“ „Kdy to bylo?“ „Minulé Vánoce. Můj otec a já jsme se přemístili na Doverské útesy, kde už byli všichni Smrtijedi shromážděni. Byl tam Voldemort se svým hadem a Červíčkem.“ „Kdo je Červíček?“ Draco se podíval na Harryho. „Myslím, že o něm by vám měl říct Potter. Já o něm moc nevím, s výjimkou toho, že on je ten Smrtijed, který se staral o Voldemorta než se vrátil do svého těla.“ „Pokračujte.“
A on řekl ztichlému shromáždění o vystoupení Karkaroffa, o tom, na co se ho Voldemort ptal. Znova hrozilo, že vypukne nepokoj při zmínce, že Voldemort má dědice, ale tentokrát Beanův rozlobený pohled stačil na uklidnění hluku a Draco pokračoval ve svém vyprávění. Mluvil o tom, jak na něho použili kletbu Cruciatus, o přijetí temného znamení, které chtěl Bean, aby ukázal porotě. Vyhrnul si rukáv hábitu, pak si rozepnul manžetu na košili a ukázal ho všem.
Harry se díval do tváří porotců, někteří se tvářili nedůtklivě, jiní vypadali jako by viděli zjevení. Někteří byli otevřeně zděšeni, zakrývajíc si ústa. Pak se Harry podíval na Weasleyovi. Paní Weasleyová si přes ústa držela kapesník a její oči vlhce svítily, když se otočila ke svému manželovi, který se tvářil velice přísně. Teď věděli, co to znamená být synem Luciuse Malfoye.
Draco si zakryl ruku a pokračoval ve vysvětlování, o tom jak nechtěl porušit zákon použitím kletby Cruciatus proti Karkaroffovi a proto sám navrhl kletbu Hara Kiri, i když věděl jak je bolestivá. Pak popsal Snapeův příchod – Harry byl rád, že jim neřekl, že to byl Snape, že ho neodhalil – a pak pokus o útěk, který skončil tím, že Červíček upozornil

Voldemorta a ten zabil Karkaroffa.
Bean mu poděkoval a nařídil ať si sedne. Zatím se dostali jenom k prvním čtyřem obviněním. Otočil se k vězni a zeptal se ho, jestli něco co říkal jeho syn nebyla pravda. Ten se podíval do synových očí a řekl: „Ne. Každé slovo bylo pravdivé.“ Bean vypadal otřeseně, jakoby se divil, co to Malfoy hraje za hru. „Přejete si něco vyvrátit?“ Malfoy se podíval na žalobce. „Nechci.“ Bean si odkašlal. „Tak dobře. Můžeme přejít k dalšímu obvinění. Pokus o přinucení některých čarodějů a čarodějek připojit se k Smrtijedům. Penelope Clearwaterová. Pokusil jste se ji naverbovat?“ Usmál se na Beana.“Máte její list na rozloučenou. Není to tam?“ Bean vypadal nesouhlasně. „Ne. Není to tam. Ve skutečnosti…..“ otočil se a zachytil Percyho pohled a Harry zpozoroval, že Percy je červený skoro jako jeho vlasy. „Bylo to adresováno Percymu Weasleyovi.“ Bean kývnul hlavou na Percyho. „Prosím vstaňte. Jste Percy Weasley?“ Percyho barva se vrátila znovu do normálu. Držel se vzpřímá. „Ano, pane.“ „A dostal jste tenhle dopis potom, co bylo objeveno tělo slečny Clearwaterové?“ Percyho oči za brýlemi byli vlhké. „Ano“ odpověděl a hlas se mu zadrhával. „Co tam bylo napsané?“ Percy se rozhlédl kolem sebe, jeho barva se znovu změnila na červenou. „Bylo tam několik velice osobních věcí…..“ Bean se mírně usmál. „Kolik je vám let, pane Weasley?“ „Dvacet“ „Tolik co slečně Clearwaterové, rozumím. Myslím, že si některé osobní věci – dokážeme představit. Můžete je vynechat. Bylo tam něco – něco co nebylo osobní?“ Percy přikývnul. „Říkala, že nikdy neudělá co po ní chtějí. Říkala, že ví, že ji chtějí jenom proto, aby se dostali ke mě a přinutili mě stát se Smrtijedem. Říkala, že nemůže udělat nic jiného, než se sama zabít, aby alespoň ochránila svou rodinu, když už ne mě. Ale… ale to nebylo nic platné…..“ Percy teď otevřeně plakal, slzy notně proudily po jeho tváři a Harry viděl, že se ráno neholil, měl slabé oranžové strniště na svých tvářích, které teď byly vlhké od slz. Harry se otočil k Hermioně, její oči se taky leskly. Povzbudivě položil svou ruku kolem jejích ramen a pevně ji držel.
„Jestli smím,“ řekl náhle Lucius Malfoy Beanovi lhostejným tónem, který Harrymu připoměl jeho poznámku, když zaklel Rona, „nevěděl jsem, že slečna Clearwaterová spáchala sebevraždu, jenom vím, že neoznámila své rozhodnutí. A v takovém případě, byla v plánu samozřejmě likvidace její rodiny.“
Hluk v místnosti znovu narostl, potom jak hrubě mluvil o Clearwaterových. Bean zjednal ticho v davu mávnutím ruky. „Takže připouštíte, že jste nařídil vraždy Beryl, Reginalda, Wilmera a Jeremyho Clearwaterových?“ Usmál se.
„Samozřejmě. Nemohli jsme dopustit, aby si jiní, kteří byli verbováni, mysleli, že sebevražda byla cesta ven, no ne? Měli vědět, že i když budou mrtví, my se pomstíme na jejich rodině.“ Bean vypadal rozlobeně z toho jak byl Malfoy spokojen se svou situací. „Kdo ve skutečnosti prováděl vraždy?“ „Tedy, přemýšlel jsem nad tím, že vám to neřeknu, ale oni byli tak nemožní v tom baru v Prasinkách, takže myslím, že nebudou pro Temného pána velkou ztrátou. Avery a Nott.“
Bean svraštil obočí. „Bylo jim pozastaveno slučování trestů a byli pokutováni za explozi u Tří košťat, musí zaplatit hostinské odškodné.“ „Ano a pak jsem jim dal práci, ve které by se neukazovali příliš blízko tomu bývalému bystrozorovi s magickým okem,“ zavrčel, dívajíc se na Moodyho, který ho upřeně pozoroval. „Ukázali se být o mnoho schopnější. Nemohl jsem předvídat problém s Flintovými, bohužel. Titus Flint už byl Smrtijed, samozřejmě, předpokládal jsem tedy, že i jeho syn se začlení bez problémů. Jenomže, on byl natolik posedlý famfrpálem, nechtěl být Smrtijedem….Pochopil jsem správně, že tam bylo svědectví o tom, že ho zabil jeho vlastní otec? Možná, ale samozřejmě, nemohl jsem říct Titusovi aby to udělal.“
„A co Aurélie Flintová a jejich host Letitia Carpenterová?“ „Znovu Avery a Nott. Nevěděli která je která, která byla matka a která host, tak je zabili obě. Pro jistotu.“ Bean se znovu na Malfoye podezřívavě podíval. Harry byl vývojem věcí překvapený. Proč vydal Notta a Averyho? Proč přijal tak lehce svou účast? Proč nic nepopírá? Bean se ho ptal na odeslání verbovacích dopisů pro Percyho, Rogera a on to otevřeně připustil, říkajíc, že Temný pán má menší slabost pro prefekty. Má rád jejich dravost a ambice. Percy se zdál být z toho v rozpacích – myslel si, že tohle byly dobré vlastnosti, a tady zjistil, že si ho kvůli nim vybral Voldemort. Taky si potvrdil, že oni už nejsou potenciálními kandidáty, příliž mnoho publicity. Pak se Bean zmínil o verbováni Harryho. „Ano, dobře, tohle bylo přece očividné, ne?“ Řekl Malfoy. „Očividné?“ zeptal se Bean, jako by nic takového nechápal. „Zajisté. Vítězství Temného pána majíc Harryho Pottera jako svého služebníka…..co by ho mohlo ještě víc uspokojit?“
Harry si nemohl vzpomenout, co Brumbál řekl, proč Voldemort potřeboval Harryho živého, aby získal jeho sílu. Tohle ale rozhodně byla motivace. „Takže,“ řekl Bean pevným hlasem, „vy nepopírate žádné z těchto dvou obvinění?“ Malfoy se znovu usmál. „Ne, ani jedno.“ „Pojďme dále!“ vykřikl Bean. „Obvinění číslo deset až patnáct: komplot za účelem spáchání vraždy. Dejme tomu, že jste nařídil vraždy Clearwaterových, paní Flintové a paní Carpenterové. Očekáváte shovívavost za oznámení jmen vrahů? Protože, musím vám připomenout, že jste ještě obviněn z mnoha jiných činů, například použití kletby, která se nepromíjí na lidskou bytost.“ „Jestli chcete,“ to bylo všechno, co Malfoy na to řekl. Harry byl skutečně bezradný. Proč byl tak veselý a lhostejný k tomu, že může zbytek svého života strávit v Azkabanu? Zachytil pohled jeho syna a zamračil se na něho v tiché otázce. Draco sedíc mezi Ginny a Moodym, vytáhl své obočí a pokrčil rameny. Byl stejně bezradný jako Harry. Oba dva obrátili svou pozornost na Beana. „Obvinění šestnáct až devatenáct,“ pokračoval Bean. „Použití kletby Imperius na tři dívky a použití lektvaru, který má účinek jako Imperius na další dívku. Všechny tyto dívky byly na čas ve vaší moci, co jste jim nařídil aby udělaly?“ „Romanticky pronásledovat Harryho Pottera.“ Další mumlání a Harry cítil, že rudne. „Když mě můj syn o všem informoval – a myslím si, že nelhal – že jsem to nepotřeboval, Potter se zdál být výhercem titulu bradavický Pan Populární i bez mého přičinění. Ale zmýlil jste se. I když jsem to nařídil, osobně jsem nezaklel tyto dívky a ani jsem neaplikoval lektvar na slečnu Grangerovou. Avery a Nott udělali tyhle věci. Já jsem jenom zesílil Imperius na slečnu Changovou na zápase ve famfrpálu v Bradavicích. Takže skromně žádam, aby obvinění proti mé osobě za použití kletby Imperius byla zredukována na jeden případ.“
Bean kývl na čaroděje, kterého si Harry doteď nevšiml, sedícího ve spodní řadě, jež rychle psal poznámky. Čaroděj

kývnul zpátky na Beana a znovu začal zapisovat. Harry cítil, že se v nejbližší době pravděpodobně nepřestane podobat červené řepě. „Co," Bean pokračoval, „bylo důvodem nařídit dívkam tohle dělat?" „Záruka, že bude mít přítelkyni. Neměl na to přijít ani on, ani jeho mudlovská rodina. Potřebovali jsme na to někoho, o koho by měl skutečně starost, kdyby se to stalo potřebným – přesvědčit ho o účelnosti být sluhou Temného pána. Měl nejlepší přátele, to je pravda, ale jeden z nich je teď – trochu víc než jen přítel…."
Hermiona se třásla, tápajíc slepě rukama, aby se něčeho zachytila; Ron vzal jednu a Harry druhou ruku, stláčejíc je tak, aby mohla nasávat jejich sílu. Zírala z jednoho na druhého, vděčná, i když Harry si byl vědom šrábajících brků reportérů v místnosti. Neměl představu o tom, čeho byli schopni, téměř se přistihl, že postrádá Ritiny předvídatelné, urážlivé články.
Stát se mohlo cokoliv. Přál si, aby mohl zahlédnout Hermioninu tvář, když se dívala na Rona; přes její hlavu nemohl vidět ani Ronův výraz, když zíral na ni. Vypadal přesně jako tehdy, když mu skočila kolem krku potom, co ho Harry a Malfoy vytáhli ze sutin u Tří košťat. Pak se jejich oči setkaly a Harry si vzpomněl na rozhovor, který měli s Ronem o Hermioně bez toho, aby řekli její jméno. Ron řekl, že nebyl připraven riskovat své přátelství s ní. Byl připraven teď? Komunikace. On a Parvati měli tuhle cestu zahrazenou……
„Jestli to fungovalo, nesouvisí s tímhle vyšetřováním, pane Malfoyi," informoval ho Bean, uzavírajíc všechny průzkumy, za což mu byl Harry nesmírně vděčný. „A jestli jste kletbu Imperius použil jednou, dvakrát nebo dvacetkrát je taky irelevantní. Prostě jste ji použil……" „Obvinění číslo dvacet až dvacet dva," pokračoval Bean. „Únos a držení tří lidí proti jejich vůli. A obvinění dvacet tři, použití kletby Cruciatus na Rona Weasleyho. Máte nějakou odpověď na tahle obvinění?" Malfoy se tvářil zamyšleně. „Když tak teď nad tím přemýšlím, možná by jste tam měli přidat dvě věci. Zamýšleli jsme, když jsem je tam už měl, za daných okolností naverbovat pana Weasleyho a slečnu Grangerovou. Byl bych povrchní, kdybych se o tom nezmínil." Harry začínal mít z Malfoyova chování velice špatný pocit. Dobrovolné navýšení svých obvinění? Který normální vězeň by někdy udělal takovou věc? K tomu, už na Averyho a Notta hodil šest vražd a použití Imperius a taky odhalil, že Titus Flint nebyl jenom vrah na útěku, ale i Smrtijed, který se snažil přinutit svého syna, aby se připojil – tak jak to udělal Lucius Malfoy se svým synem. Harry začínal litovat, že nechal Sandy v Bradavicích. Myslel si, že by nebylo dobré, kdyby někdo slyšel její syčení pod hábitem a on ji nemohl odpovědět, ale teď si přál, aby měl možnost nahlédnout do budoucnosti - aby mohl říct co Lucius Malfoy chystá.
„Takže," řekl Bean, „když jste řekl – zamýšleli jsme – myslel jste tím vás a vašeho syna." „A Červíčka." „Aha . Znova to jméno." Malfoy se podíval na Harryho. „Zeptejte se Harryho Pottera." Bean znovu zvedl zrak k Harrymu, Draco toho řekl až moc. Pak se Lucius Malfoy rozhlédl po místnosti a jeho rozsvícené oči se zastavili na Lupinovi. ‚Ó, né.' Pomyslel si Harry. „Můžete se zeptat taky jeho. Vlkodlak učil naše děti v Bradavicích před dvěma lety." Lupin stáhnul rty do tenké linky a zachytil Harryho pohled. ‚Sorry', naznačil mu Harry tiše. Pokud byli v kouzelnickém světě lidi, kteří doteď neměli ponětí, že Remus Lupin je vlkodlak, tak teď už to věděli. Bean se na něj podíval, zvažujíc možnosti.
„Můžu to udělat. Ale právě teď mě víc zajímá poslední obvinění. Luciusi Malfoyi, použil jste kletbu Cruciatus na Ronalda Weasleyho? Tím se sečte použití neodpustitelních kleteb na dvě. Máte k tomu co říct? Popírate, že jste na něj použil tuhle kletbu? Malfoy se znuděně usmál. „Proč se nezeptáte jeho? Nebo ještě líp – proč se ho nezeptáte, jestli on použil kletbu Cruciatus na svého nejlepšího přítele Harryho Pottera?" Hukot v sále se znova zvedl. ‚Tak tohle byla Malfoyova hra,' přemýšlel Harry. Ron se napjal. Věděl, že uvízl, měli toho na něho příliš mnoho, takže se pokusil stáhnout se sebou i Rona a možná i Harryho a Lupina, kdyby vyšlo najevo, že ukrývají Siriuse. A Brumbála a Snapea to uvádělo do nebezpečí. Pak, když vzpomeneme, že Weasleyovi taky věděli o Siriusovi společně s Hermionou. A nakonec všechny ty Brumbálovy krycí operace se mohli zničit. Věděl Lucius Malfoy o Siriusovi?
Harry se pokoušel vzpomenout si, jestli byl Malfoy v davu v Prasinkách, když madam Rosmerta spozorovala Siriuse, u kterého přestal účinkovat mnoholičný lektvar. V nejhorším viděl utíkajíciho černého psa a spojil si to se Siriusem. Věděl, že Sirius je neregistrovaný zvěromág? A jak mohou Harry, Ron a ostatní zabránit odhalení pravdy bez lhaní žalobci? Ron se nejistě podíval na Harryho a na Hermionu a pak dolů na Beana. „Tak dobře," řekl Bean, „Ronalde Weasley! Prosím vstaňte!" Ron se pomalu zvednul a Bean se na okamžik zarazil nad tím, jak byl vysoký. Měl elegantně seříznutou bradku, ale pořád vypadal příliš mladě a vylekaně, navzdory jeho výšce a porostu tváře. „Jste Ronald Weasley, syn zaměstnance Ministerstva Arthura Weasleyho?" „Ano, pane." „Prosím, řekněte nám co se stalo během té doby, kdy na vás Lucius Malfoy použil kletbu Cruciatus." Ron se třásl. „Tedy," začal s chvěním v hlase. „Byl jsem uvázaný ke stromu, ale Draco Malfoy přesvědčil svého otce, aby mě rozvázal. Předtím předstíral, že mi řekl, abych použil kletbu Cruciatus na Harryho a já jsem předstíral, že to udělám ze zábavy a tak on mohl omráčit svého otce."
Lucius Malfoy najednou přestal být apatický. Zesinal, svraštil svou tvář a zaječel na Rona. „Nemůžeš podvádět, Weasley!" „Nemohls, ne potom co jsem tě zaklel a slyšel jsi to od nich," řekl a ukázal na Harryho a Hermionu hlavou. „Použil jsi kletbu Cruciatus na Harryho Pottera!!!" Ron dýchal přerývaně, jeho hruď se zvedala, jako by právě běžel s Harrym a Hermionou, jako kdysi poprvé ráno. Harry viděl jak je nervózni. „Ronalde Weasley!" zakřičel žalobce, dívajíc se najednou výhružně. Weasleyovic vypadali vyděšeně, nevěděli o tom. „Použil jste, nebo nepoužil kletbu Cruciatus na Harryho Pottera?" Ron si kousal rty, když promluvil, jeho hlas se třásl. „Já – já chtěl jsem, aby si to pan Malfoy myslel……" Čistě technicky – odpověděl pravdivě, i když ne typicky ano – ne. Harry se rychle zvedl. „Pane," řekl nejzdvořileji jak jen dovedl, přemýšlejíc, jak se nejlépe vymluvit. „Můžu?" Bean ho několik momentů přehlížel, ale pak přikývl. „Slyšel jsem ho říct kletbu a mířil na mě hůlkou, ale – necítil jsem bolest. Vůbec žádnou bolest. Necítil jsem nic." Také řekl pravdu, technicky. Lucius Malfoy vypadal hystericky, zápasil se svými pouty, jako by čekal, že se bude moct rozběhnout mezi sedadly a osobně Harryho zaškrtit. „Říkam vám, že to udělal!" zopakoval. Bean ho oblažil téměř lítostivým pohledem, ale ne tak docela. „Stačí! Jestli budou nějaká obvinění vznesena proti Ronaldu Weasleymu, o tom se rozhodne jindy. Kromě toho, zdá se, že se bude muset pátrat po zmíněném Červíčkovi, ale to taky až jindy. Máte nějaké další odpovědi na obvinění proti vám?" Malfoy zíral na Harryho. „Ne, nemám." Řekl s očima plnými nenávisti.

„Dobře tedy. Zeptám se poroty," oznámil Bean, „zvedněte ruce pro rozsudek - doživotí v Azkabanu." Všichni se dívali v očekávaní na porotce. Nezvedla se ani jedna ruka. Bean začal nabývat nachovou barvu. „Každý kdo hlasuje za osvobození, zvedněte ruku." Znovu žádný pohyb mezi porotci. Bean kráčel k nim. „Smím vám připomenout, že jste tady pro splnění úkolu ve věci spravedlnosti?! Co na to říkate?!!!" „A co spravedlnost pro nás?" zeptal se mladý čaroděj z poroty, pak zrudnul a zadíval se dolů. Jedna čarodějka se na něj utrhla. „Jestli je Vy – víte – kdo zpátky, myslíte si, že byste našli někoho mezi námi, kdo by byl v porotě? Nevěděli jsme o tom, když jsme s tím souhlasili!" Postavila se starší čarodějka a řekla. „Se vším respektem, pane Beane, bylo by možné pro nás porotce prodiskutovat rozsudek v soukromí a hlasovat anonymně?" dívala se nejistě na své spoluporotce, protože se jich na to nezeptala. Někteří přikyvovali, někteří se tvářili velice nejistě. Harry si vzpomněl, že v Brumbálově Myslánce byl rozsudek vynesen okamžitě po důkazním řízení, hlasování veřejné, ne anonymní. Ale všechna projednávaní byla po pádu Voldemorta. Bean čarodějce neochotně přikývl, pak šel ke dveřím v rohu a dvakrát na ně zaklepal. Mozkomoři, kteří eskortovali Malfoye vešli do místnosti. Když přistoupili ke křeslu, řetězy se uvolnily, postavili Malfoye a odvedli ho pryč. Harry to celé sledoval se zúženýma očima. Nějak podvědomě cítil, dívajíc se na mozkomory, že jejich přítomnost nemá na něj žádný účinek. Když odešli, zvedli se i členové poroty a odkráčeli za nimi.

V místnosti vypukl zmatek, všichni čekali, že rozsudek bude vynesen neprodleně. Tohle byl neočekávaný vývoj. Zbytek davu se dal do pohybu a Harry uviděl Brumbála, jak se zlostně podíval na několik reportérů, kteří se k nim začali přibližovat. Harry se otočil a uviděl přibližujíciho se Eustace Beana. „Albusi. Můžu s tebou soukromně mluvit? Možná by Alastor mohl odvést tvé studenty do jídelny na šálek čaje." Brumbál přikývl. „Samozřejmě. Doufal jsem, že si budu moct s tebou promluvit." Bean přikývl a Brumbál naznačil Lupinovi, aby sestoupil k nim dolů. Když už stál vedle nich, Brumbál řekl. „Pane Beane, můžu vám představit Remuse Lupina? Remus bude od řína našim profesorem Obrany proti černé magii. Obávam se, že nemůžeme Alastora už více zatěžovat." Harry cítil, že tohle byla dnes první dobrá zpráva. Zakřenil se na Lupina: „Vážně? Příjdeš zpátky?" Lupin se na něho usmál. „V každém případě. Státní komise mě přímo prosila." Harry se otočil k Ronovi a Hermioně, kteří vypadali stejně vzrušeně jako on. Ginny jim nevěnovala pozornost, s účastí hleděla na Draca, který civěl na křeslo ve kterém seděl jeho otec. Lupin se pohnul směrem k němu. „Ještě jednou tě zdravím, Draco," řekl mu Lupin. ‚Proč dělají jako by se neznali?' přihlouple přemýšlel Harry. ‚On nás přece všechny učil před dvěma lety, samozřejmě, že zná Draca Malfoye.' „Dobrý den, profesore," řekl automaticky. Lupin se usmál. „Toho profesora si nech. Až v říjnu." Řekl. Pak se na něho rozvážně podíval. „Dnes jsi předvedl obrovskou odvahu, Draco." Draco zvednul hlavu a zadíval se na Lupina, a Harry zjistil, že i on je vyšší než Lupin, který byl jen střední postavy. „Děkuju." Řekl jemně. Lupin na něj kývl. Nezdál se být zástancem dlouhých rozhovorů. Brumbál s Lupinem odkráčeli spolu s Beanem a Moody poklepal rukou na Malfoyova ramena. „Jdeme. Jdeme zjistit, jestli tady v jídelně podávají něco jedlého. Dnešní den si všichni můžete v kalendáři označit a pak ho oslavovat v příštich letech jako svátek.." Usmál se svým nepřirozeným způsobem a najednou se všichni smáli včetně Malfoye a kráčeli zpátky podél směstnaných lavic ke dveřím, kterými vešli. Harry se podíval na hodinky. Bylo půl druhé. Soud trval dvě a půl hodiny, nevěděl jestli to bylo málo nebo mnoho. Pravděpodobně to byl krátky soud, vždyť Malfoy pořádně neargumentoval proti žádnému obvinění, jenom proti Imperius, když přiznal, že kletbu použil na Cho Changovou a sám si přidal navíc verbování Rona a Hermiony ke Smrtijedům.

Na druhou stranu, se nezdálo, že by to mělo trvat déle, všechno co bylo třeba bylo řečeno. Pak si vzpomněl na všechny ty případy, kdy v místnosti propukl rámus, jako tehdy, když Draco vyčerpaně odhalil své podlitiny a pak znamení zla. Naštěstí Ginny a Hermiona nebyly tázany. I tak byl hodně vylekaný, kdykoliv mohla přijít otázka na Červíčka nebo Siriuse. Možná Brumbál přesvědčí Beana, aby to vynechal. Když se vynořili na chodbě, bylo tam mnoho reportérů, dávali jim otázky, dělali fotky. Moody se na ně podíval svým kouzelným okem, a tak je raději nechali na pokoji, odrazeni jeho zevnějškem. Vedl jich všech pět k bronzovým dveřím, když najednou stanuli tváří v tvář Narcisse Malfoyové. Zírala na svého syna s očima plnýma nenávisti a najednou ho prudce uhodila přes tvář. „To je za potupení rodiny," řekla ledově. „To je za překroucení všeho co tvůj otec a já jsme pro tebe kdy udělali. Teď vím, jak jsme byli hloupí, když jsme zachránili tvůj život, tehdy když jsi měl být jako malé dítě zabit." Překvapeně se na ni díval. Pak se vzpamatoval a rozhněvaně vychrlil na matku: „Zachránili můj život? Překroutit můj život, to je až dost! Přinejmenším Potterovi rodiče vypadali na to, že ho milují, oni se rozhodli raději zemřít, než sloužit té špíně, kterou ty a otec nazývate pánem! Milovali ho natolik, že pro něj obětovali svůj život!"

Harry nikdy předtím přesně nevěděl co mu Draco tak moc záviděl – až do dneška.

„Ne, nikdy bych pro tebe neumřela! Žila jsem pro tebe! A tvůj otec taky! Vážil sis toho? Byl jsi nevděčný malý fracek, který dostal všechno co chtěl!" A najednou mu plivla do tváře, šokujíc tím všechny, nejvíce Draca. Položil si ruku na tvář s nevírou v očích. Bezhlesně na ni zíral. „Měla bych ti říct, že bez ohledu na rozsudek a důsledky," řekla ledově „raději si promluv s ředitelem školy o tom, kde budeš trávit své letní prázdniny, budoucí Vánoce a Velikonoce, protože rozhodně ne na Malfoy Manor. Ty už nikdy nepřekročíš naše schody. Nejsi déle náš syn. Pro nás jsi mrtvý. Takže si zařiď všechny záležitosti ohledně placení školného a školních pomůcek. Už nikdy od nás neuvidíš ani svrček. Úplně jsi potupil jméno Malfoy. Ty už nejsi více Malfoy!"

Když mluvila, vlasy jí poletovaly volně kolem hlavy z pečlivě nahoru vyčesaného účesu a její tvář byla rudá. Harry si znovu vzpomněl na víly. „A co se týče kletby Hara Kiri – lituji, že nejsme v Japonsku. Tam bys mohl udělat jedinou správnou věc, když jsi takhle pošpinil jméno své rodiny a okamžitě spáchat sebevraždu!" Draco otevřel ústa, chtěl něco říct, ale neměl slov. Sledoval matku, jak se otočila a odcházela dolů chodbou, pryč od něho. Pak se otočil k Ginny, která neslyšeně plakala a obtočila své ruce kolem něho; položil svou tvář do jejích ohnivých vlasů, ve tváři se zářícima očima měl šokovaný výraz.

Všichni stáli nejistě v chodbě, nevědouc co mají po hrozném výstupu paní Malfoyové dělat, ale když Moody stopnul nějaké reportéry, kteří se hnali jejich směrem, pohnuli se znovu k bronzovým dveřím a odtud do kruhové místosti s

portály. Moody je nasměroval ke dveřím, kterých si Harry všimnul, protože tam bylo mnoho stolů s lavicemi, podobných jako ve Velké síni v Bradavicích, ale menších, jenom tak pro deset lidí.
Když prošli portálem, vybrali si stůl. Ostatní stoly byli obsazené zaměstnanci Ministerstva, kteří právě dojídali své obědy a chystali se k návratu do kanceláři. Harry se rozhlédl, ale nikde neviděl nic, co by určovalo, jak se dostat k jídlu. Byly tam jenom stoly a lavice. Nejistě se podíval na Moodyho, který chmatl talíř z kupy na stole. Dívajíc se na něj, zamumlal: „Hovězí a zelí, vařené brambory a černé pivo.“ Žádané jídlo se objevilo na jeho talíři a pinta piva hned vedle. Ron si vzal taky talíř. „Bublaninu s ovocem a dýňový džus.“ Ostatní studenti je následovali a řekli své objednávky. Harry se rozhodoval na co má chuť. Kupodivu, první věc, na kterou si vzpoměl bylo to, co měl vždycky u paní Figgové. Celý její dům byl cítit kapustou a kočkami, ale jídlo které mu nabídla bylo dobré, a určitě ho bylo víc než u Dursleyových. „Moussaku“ řekl jasně, doufajíc, že domáci skřítci, nebo kdo vybavuje objednávky, ví co to je. „A chléb a limonádu.“
Za malou chvilku se objevilo jídlo, vypadajíc přesně tak, jak si ho Harry pamatoval z poslední návštěvy u paní Figgové před rokem. Ginny měla mořský kokteil, který voněl po česneku (naštěstí tu nebyl Snape) a Hermiona si zvolila paellu. Jenom Draco před sebou neměl jídlo a ani na žádné nečekal. Ginny se ho společně s Ronem snažila přesvědčit, aby si vzal něco od ní, ale on jenom němě potřásl hlavou s prázdným pohledem v očích. ‚Myslím, že je duchem mimo,’ říkal si Harry. Tohle byla cena, kterou musel neočekávaně zaplatit. Najednou byl zavržený, nenáviděný, chudý a sám. Pro někoho, kdo vedl takový druh privilegovaného života jako Draco, to bylo úplné zhroucení všeho co do té doby znal. Harry byl přesvědčený, že Brumbál pro něj najde nějaké řešení - například, že se nebude muset starat o školné, i když ve skutečnosti nebyl sirotek. Po většinu svého života si Harry nedokázal představit, jaké by to bylo, kdyby nějakou měl a pak mu ji někdo vzal, protože udělal správnou věc.

Když dojedli, bylo půl třetí. Ještě nevstávali. Brumbál a Lupin prošli portálem a přisedli si k jejich stolu, hned jak Dracovi poklepali na ramena. Harry si vzpomněl, že to samé udělal s mladým Snapem, když mu Sirius dal pohár krve. Draco stál na nesprávné straně a nemohl vklouznout zpátky do toho co bylo jednoduché a důvěrně známé.
„S Beanem jsme mluvili o Červíčkovi. Ví, že je to temný čaroděj a taky neregistrovaný zvěromág, měníci se na krysu. Ví, že on pomohl Voldemortovi znovu získat své tělo a použil na Draca kletbu Cruciatus.“ Pak znovua poplácal Draca po ramenou. „A neví nic o ….Čmuchalovi. A pro teď to tak zůstane.“ Harry zpozoroval, že Draco má ve tváři zmatený výraz. ‚Kolik mu toho řekli?’ divil se. ‚Jak je ve skutečnosti spolehlivý?’
„Ještě ví, že Červíček má zvláštní stříbrnou ruku, a v krysí formě packu. Oddělení pro prosazování kouzelného práva si na něho chce posvítit. To je to nejlepší co můžeme teď udělat……..“
„Profesore?“ řekl Harry najednou. „Ano Harry?“ „Ta stříbrná ruka – zdá se, že ho změnila. Je jiný. Víc sebejistý.“ Brumbál přikývl. „Velice silná kouzelná věc, kterou mu Voldemort věnoval a je částí jeho těla. A je to stříbro……“ otočil se a podíval se na Lupina a Harry pochopil. Lupin dával vždycky pečlivě pozor, když se potkal se svým starým přítelem Pettigrewem. Stříbro bylo pro vlkodlaky smrtelné. A podle všeho Brumbál měl tenhle předmět důkladně prozkoumaný.
„Porota se ještě nevrátila,“ řekl všem Brumbál, „potřebujeme přijít na něco, jak se zaměstnat, dokud čekáme.“
Weasleyovi přišli do jídelny hned po nich jak začali jíst a pan Weasley nyní vstal a přibližoval se k jejich stolu. „Tedy,“ řekl, pokoušejíc se o veselý tón, „můžu vám zajistit dlouhou – okružní cestu po mé kanceláři.“ Ginny to velice rozrušilo, víc než Hermionu a Rona, ale Ginny ho zatahala za ruku, připomínajíc mu, jak dlouho museli čekat, aby se mohli podívat tam, kde jejich otec pracuje. Zkoušela taky položit ruku kolem Dracových ramen, ale on potřásl hlavou, dívajíc se zamračeně do země. Harry by se taky nejraději šel podívat na tu kancelář, ale nechtěl tam nechat Draca samotného. Myslel na Penelopu Clarwaterovou, která si myslela, že není jiného úniku než sebevražda.
Nikdy si o Dracovi nemyslel, že by byl schopen sebevraždy (zabíjení ano), ale teď byl přesvědčený, že je tady jisté nebezpečí, které ho znervózňovalo.
Za prvé: byla tu Ginny a Harry nenáviděl pomyšlení na to, jak by reagovala na Malfoyovou sebevraždu.
‚Myslí si, že nemá důvod k životu…’ Harry se rozhodl, že mu Ginny připomene.
Ostatní odešli směrem k oddělení proti zneužití mudlovských artefaktů, jenom Malfoy a Harry zůstali v jídelně. Najednou Draco vstal, sundal si hábit, rychle ho nacpal do své tašky, vzal svou hůlku a vsunul ji do speciálního pouzdra, které bylo z vnější strany podél jeho pravého stehna. Harry se díval jak odchází, pak se zvedl a šel za ním. Vynořil se v kruhové místnosti, ale tam po Malfoyovi nebylo ani stopy. Harry se zaposlouchal; uslyšel ozvěnu kroků ztrácejících se za zakřivením chodby o které předpokládal, že jí přišli sem ze stanice.
‚Ó né’ pomyslel si Harry. ‚Šel na stanici!’
Běžel dolů chodbou a najednou slyšel, že kroky před ním běží a ne kráčejí. Spěchal a nakonec našel Malfoye zírajíciho na silnou zeď, ve které Brumbál otevřel svou hůlkou klenutý průchod. Dělal co mohl, přesto nevypadal, že by věděl, jak to má otevřít.
Opakovaně klepal svou hůlkou na cihly ve zdi, hledajíc to místo, které by mu umožnilo únik. Podíval se přes rameno a uviděl Harryho, ale rozhodnul se ignorovat ho a dál pokračoval v mlácení hůlkou o zeď, až si Harry myslel, že se zlomí. Nakonec ji skutečně zlomil. Harry přišel až k němu, vzal ho za zápěstí a jemně mu vzal hůlku z ruky. Draco na něho civěl, jako by ho vůbec neznal a Harry ho ještě pořád držel za zápěstí a skryl jeho hůlku do hábitu. „Víš přece, že bys to neudělal.“ „Neudělal co?“ Harry se na něho soustředěně díval, váhajíc s odpovědí. „Skočit pod jedoucí vlak.“ Draco vypadal vylekaně, jako by mu Harry přečetl myšlenky. „Jak sis mohl…..“ „Protože, to by byla první věc, na kterou bych myslel, kdybych byl na tvém místě. Neuvažoval bych o důležitějších věcech.“
„Jaké důležitější věci? Je nějaký lepší způsob jak se zabít? Co tím získáš, když to pro mě uděláš?“ „Ne. Měl jsem na mysli důvod proč bys neměl.“ „Jaký?“

„Ginny“
V momentě, jak řekl to jméno, Malfoyova tvář se stáhla, přikývl, pak se naklonil proti nepoddajné zdi a klesl dolů, ukrývajíc v rukou svůj obličej. Jestli plakal, tak velice tiše. Harry uvažoval nad tím, že musel být ještě malý, když se to naučil, plakat tak potichu, aby ho neslyšel jeho otec, aby ani netušil, že něco takového dělá. Vzpomněl si na ta léta v přístěnku pod schody……
Harry se taky opřel o zeď, pomalu se posouval dolů do sedu. Zíral do prázdna, nohy natáhl před sebe a čekal.
Po dlouhé době, Draco zvedl tvář. Sedl si na podlahu jako Harry, natáhl nohy a vzdychl. Znělo to velice unaveně. Takhle seděli nějakou dobu, nemluvili. Nakonec se ozval Malfoy. „Pottere“ „Ano Malfoyi?“ Ticho. „Tedy, Malfoyi?“ „Nemůžeš mi takhle říkat.“ „Cože? Tak ti přece oslovuju pořád?“ „Já vím, ale teď už to jméno nesmím používat. Už nejsem Malfoy, nepamatuješ?“ „Teď budeš žít pod jedním jménem jako třeba Sting?“ „Kdo?“ „To nic. Předpokládám, že teď ti mám říkat Draco?“ „Ano“ „Myslím, že ne. Ty mi pořád říkej Pottere.“ „V pořádku.“ Hluboce se nadechl a přinutil se říct: „Harry. Tak, řekl jsem to.“ Harry udělal obličej. „Nedělej to. Je to zbytečná práce. Ačkoliv se snažím, pořád jsi Malfoy.“ Dokonce se kapku usmál. „Předpokládám, že bude přece jenom lepší ti říkat Pottere.“ „Takže se dokonce na něčem shodnem.“ „Zázrak.“
Oba se usmívali. Znova na chvíli zmlkli, ale to už bylo spíš přátelské mlčení. Pak Malfoy znova promluvil. „Takže Pottere. Cos dělal všechny ty roky u těch mudlů?“ „Minulé léto jsem upravoval zahradu za pět liber na den.“ „Ó, jistě. Manuální práce.“ „Bylo to dobré cvičení. A taky jsem měl peníze na výdaje.“ Malfoy znovu na chvíli zmlkl než pokračoval. „Kolik je pět liber na den v galeonech?“ „Nevím.Pravděpodobně moc ne. Není to nic moc ani v mudlovských penězích. Vím to proto, že má teta souhlasila, že mi bude platit. Je to málo, je to směšné – ale lepší než nic.“ „Jak jsi tedy platil své bradavické věci?“ „Mám účet v bance u Gringotových. Moji rodiče mi nechali nějaké peníze.“ Harry se cítil trapně, diskutovat s ním o tom, teď, když nic neměl. Bylo to ještě horší než u Rona.
„Dobře. Můžeš několik galeonů vyměnit za mudlovské peníze. Skřetům to nevadí. Ve skutečnosti to mají rádi. Je to hlavní způsob, jak získávají peníze. Nastaví výměnný kurz tak, aby byl pro ně vždy příznivý, pak ještě stanoví poplatky za všechny transakce – percentuálně, samozřejmě, přesněji řečeno, paušální poplatky. Od té doby, co spousta kouzelníků a čarodějek potřebuje nakupovat věci v mudlovském světě, přestali. A jejich úvěrová politika byla ještě horší. Osobně ti můžu říct o několika čistokrevných rodinách, které nemyslí na nic jiného, než na převedení obrovských obnosů ve zlatě na mudlovské peníze, jenom, aby je mohli mít v mudlovské bance jako ručení, aby mohli čerpat největší mudlovské úvěry. Skřeti by vraždili, kdyby věděli kolik obchodů ztratili kvůli mudlům, ale jejich politika byla směšná. Znovu rozběhli obchodování s čarodějnými úvěry.“
Harry poslouchal, i když ho ve skutečnosti nezajímalo, co Malfoy říka, ale to jak dokázal najít něco o čem mluvil, něco co nemělo přímý vztah ke krizi v níž se právě nacházel jeho život. Mohl žvatlat o mudlech versus úvěrová politika skřetů a Harry seděl vedle něho, předstírajíc, že poslouchá kolik je potřeba na otevření protiúčtu u skřetů bez směnárenských poplatků a věděl, že přinejmenším zabránil likvidaci Malfoye pod vlakem.
Harry už začínal usínat, když zaslechl kroky a jakmile zvedl hlavu, uviděl přicházet Brumbála. Oba vstali, Malfoy si znovu oblékl hábit a Harry mu vrátil jeho hůlku, kterou mu předtím sebral. Když se Brumbál dostal až k nim, jednoduše řekl:
„Jsou zpátky.“
Oba přikývli a následovali ho dolů chodbou do kruhové místnosti, kde na ně čekali ostatní. Harry věděl, že by nemělo cenu ptát se Brumbála, jak je našel. Jako ve snách, kráčel Harry hned za Hermionou, přešli zase přes veliké bronzové dveře, minuli dlouhou řadu reportérů, až dovnitř starobylé komnaty, kde se zkoumalo dodržování práva, v dobrém nebo ve zlém, už tisíc let předtím, než vůbec byli založeny Bradavice.

Sedli si na stejná sedadla jako předtím a čekali. Harry uviděl Popletala sedět za Narcissou Malfoyovou. Neměl možnost zabránit zahraničním reportérům napsat o tom, že Voldemort se vrátil, i když to mohl ututlat v Denním věštci. ‚Co teď bude dělat?’ Harry byl zvědavý.
Porota se konečně vrátila do komnaty. Pak se vrátili i mozkomoři s Luciusem Malfoyem, kterého připoutali ke křeslu. A nakonec, vešel dovnitř Eustace Bean, kráčel dolů podél lavic a zůstal stát vedle křesla. Lucius Malfoy měl zaťaté zuby. Zíral dokola po místnosti. Jeho oči se na moment setkali s Harryho očima, uviděl ho pohlédnout na svého syna, na Beana, na Weasleyovi a na členy poroty, kteří vypadali velice nervózně.
‚Prosím,’ pomyslel si Harry zoufale, ‚Prosím, aby měli dost odvahy pro správnou věc, aby se nebáli Voldemorta a jeho Smrtijedů……’
„Luciusi Malfoyi!“ Eustace Bean to řekl záměrně hodně nahlas. „Slyšel jste a odpověděl na obvinění proti vám. Chcete ještě něco říct na vaši obhajobu?“
Zíral do prázdna, nepovažoval za nutné odpovědět. Bean přikývl, jako by to očekával. Otočil se k porotě a pokynul. Stejná čarodějka, která žádala soukromí pro jejich usnesení, se znovu zvedla, v ruce měla svazek pergamenů, který ji zjevně znervózňoval. Bean se na ni soustředěně podíval. Pak jeho hlas zazvonil v komnatě s kamennými zdmi:
„Dospěli jste k rozsudku?“

Odkaz

„Dospěli jste k rozsudku?“

Hlas Eustace Beana zazvonil v kamenné komnatě. Čarodějka jenom stála a držela svazek pergamenů, pak polkla, a

podívala se na Luciuse Malfoye, který se otočil a upřeně se na ni zadíval s takovou nevolí v očích, že zůstala úplně popelavá a třásla se ještě víc, ačkoliv se snažila stát vzpřímeně. ‹br› „Ano, dospěli."

V místnosti se začal šířit tichý hřmot, který sílil a pak odumřel až zůstalo ticho jako v kostele. Čarodějka si odkašlala a začala:
„Obvinění číslo jedna: nelegální tréning nezletilého čaroděje v přemísťování. Obviněný se shledáva vinným a odsuzuje se zaplatit pokutu pro oddělení pro nepatřičné použití kouzel ve výšce tisíc galeonů. Obvinění číslo dvě: spolupráce při přijímaní Draca Malfoye mezi smrtijedy. Obviněný byl shledán vinným a odsuzuje se ke třem letům v Azkabanu."
„Obvinění číslo tři: spolupráce při použití kletby Cruciatus na Draca Malfoye. Obviněný byl shledán vinným a odsuzuje se ke třem letům v Azkabanu. Obvinění číslo čtyři: spolupráce při zastíraní vraždy Igora Karkarova. Obviněný byl shledán vinným a odsuzuje se ke třem letům v Azkabanu."
„Obvinění číslo pět až devět a obvinění číslo dvacet čtyři až dvacet pět: přidané na žádost obviněného. Verbováni Penelopy Clearwaterové, Marcuse Flinta, Percyho Weasleyho, Rogera Daviese, Harryho Pottera, Ronalda Weasleyho a Hermiony Grangerové mezi smrtijedy. Obviněný byl shledán vinným a odsuzuje se ke čtrnácti letům v Azkabanu."
„Obvinění číslo deset až patnáct: napomáhaní k vraždě Beryl Clearwaterové, Reginalda Clearwatera, Wilmera Clearwatera, Jeremyho Clearwatera, Aurelie Flintové a Letitie Carpenterové. Obviněný byl shledán vinným a odsuzuje se k osmnácti letům v Azkabanu a všechen jeho majetek bude zabaven a rozdělen mezi pozůstalými."
„Obvinění číslo šestnáct: použití kletby Imperius na Cho Changovou. Obviněný byl shledán vinným a odsuzuje se na doživotí v Azkabanu. Obvinění číslo sedmnáct a osmnáct: použití kletby Imperius na Katii Bellovou a Alicii Spinetovou. Obvinění číslo devatenáct: podáni lektvaru s účinky podobnými kletbě Imperius Hermioně Grangerové. Porota doporučila, aby tyto tři obvinění byli pozastavené a znovu posouzené v pozdějším čase během dopadení a soudního přelíčení s Matthiasem Averym a Gunterem Nottem."
„Obvinění dvacet až dvacet dva: únos a zadržováni Ronalda Weasleyho, Hermiony Grangerové a Harryho Pottera. Obviněný byl shledán vinným a odsuzuje se ke devíti letům v Azkabanu a zavazuje se zaplatit pokutu panu Weasleymu, slečně Grangerové a panu Potterovi tisíc galeonů na osobu. Obvinění číslo dvacet tři: použití kletby Cruciatus na Ronalda Weasleyho. Obviněný byl shledán vinným a odsuzuje se k doživotí v Azkabanu."

Po komnatě se začalo šířit tiché mumláni, jak shromáždění začalo přemýšlet nad důsledky pro Luciuse Malfoye. Hermiona v hlavě rychle počítala.
„To je padesát let plus dvě doživotí, pokuty a propadnutí všeho majetku," zašeptala Ronovi a Harrymu. „Nebyli k němu tolerantní." Usmála se, podívala se na čarodějku, která přednesla rozsudky. Harry se díval na porotu, chtěl si zapamatovat všechny tváře, vtlačit si je navěky do paměti. ‚Musíme volit mezi tím co je správne a co je jednoduché.' Podíval se na Luciuse Malfoye, který zíral na Eustace Beana, vypadajíc nešťastně. ‚Chá, chá,' pomyslel si Harry, ‚tvoje ministerské kontakty ti nepomohly. Ani Kornelius Popletal ti nemůže pomoct Malfoyi.' Zaslechl nářek a pak Narcissa Malfoyová vyběhla z komnaty, držíc si na tváři kapesník. Lucius Malfoy se na ni nepodíval. Harry se naklonil dopředu a se zdviženým obočím se zadíval na Draca, který zíral před sebe a šeptal: ‚Zabavení veškerého majetku.'
Usmíval se. „Nebylo nutné, že mě vyhodila z Malfoy Manor. Ani ona se tam nemůže vrátit – při nejmenším na dlouhou dobu." Harry přikývnul. Bude chudá, bez peněz, bez bydlení. Harry nebyl přesvědčený o tom, že by se měl Draco z toho radovat, ale před chvíli se ho jeho matka zřekla a odporučila mu spáchat sebevraždu…. Když se hluk zase utišil, zvednul se ministr Popletal.
„Jakožto ministr magie," řekl, „zbavuji pana Malfoye doživotních trestů, protože nám řekl jména Mattiase Averyho a Guntera Notta, kteří budou zatčeni a souzeni za vraždu. Pokuty zůstavají. Dále ostatní rozsudky zmirňuji na polovinu."

Eustace Bean zíral na Popletala a Harry hodil bokem očko na Brumbála, který se vůbec nezdál být překvapený. Odpustil Malfoyovi pětadvacet let v Azkabanu. Bude mít 67 let když ho pustí. ‚Vzhledem na to, jak dlouho čarodějové žijí,' přemýšlel Harry dívajíc se na Brumbála, ‚bude mít ještě polovinu života před sebou. Krása doživotního trestu pro čaroděje,' přemýšlel Harry ‚byla v tom, že jejich život byl velice, velice dlouhy.' ‚Udělal to Popletal právě proto?'
V komnatě už teď nebyl jenom hluk, hrozilo povstáni. Evidentně právě o tohle šlo Popletalovi. Harry měl za to, že naštěstí neodpustil Malfoyovi úplně. Možná to bylo gesto, které mělo ukázat, že je férový a nestranný. Harry byl přesvědčený, že by měl Popletal podat demisi na svůj post. Tohle byla parodie spravedlnosti. Odpuštění doživotních trestů!
Otočil se k Ronově tváři. Zváštní, on zářil! „Co se s tebou stalo?" zašeptal Harry, nevědíc jestli ho v tom hluku slyšel.
„Tisíc galeonů," řekl Ron jednoduše. „A to jsem ani nemusel vyhrát Turnaj tří kouzelnických škol," smál se. „jenom jsem se měl sám unést."
Harry se taky začal smát. Snažil se na to hledět z Ronova pohledu. Tedy, konečně mude mít trochu peněz. To bylo dobré. Harry se o peníze nemusel starat. Staral se o to, proč Popletal zkrátil Malfoyovi roky ve vězení na bezvýznamných dvadcetpět. Zajímala ho Popletalova motivace. Popletal se podíval na Harryho a ten jeho pohled chladně opětoval. ‚Nechci se na něho více dívat,' říkal si, ‚tenhle malý zbabělý čaroděj mi nezabráni říct, že se Voldemort vrátil, ať už se to bude snažit sebevíc popřít.'
Popletal znovu vzhlédl. Dveře v koutě se znovu otevřeli a vešly mozkomorové, aby odvedly Luciuse Malfoye do Azkabanu. Pořád vypadal víceméně vesele a Bean to postřehl.
„Smím vám připomenout, že teď budete odveden do Azkabanu?" zamrmlal na nej.
Malfoy se na nej arogantně usmál. „Myslíte, že mě můžete držet v Azkabanu, který je hlídan přirozenými spojenci Temného pána? Myslím, že tam budu jenom chvíli…." Pořád se usmíval, když ho odváděli pryč. Harryho srdce

bolestivě tlouklo v jeho hrudi. Otočil se k Brumbálovi, který přikývnul.
„Tohle," řekl Harrymu, „je to, proč nemám rád tu představu o jejich spravováni Azkabanu. Nikdy se mi to nelíbilo. Bojím se, že toho brzy budeme litovat."

Pravidla slušného chováni v soudní síni se velice rychle vypařila, když porota odešla a reportéři se tlačili jeden přes druhého, aby se co nejdřív dostali až k nim. Najednou se tvář jednoho z reportéru ocitla jenom několik centimetrů od Harryho, ptajíc se ho na něco, ale řekla to tak rychle že ji nerozuměl. Brumbál se na ni podíval a řekl pevně „Bez komentáře."
On a Moody řídili odchod jejich pětky pryč z místnosti a dolů chodbou. Harry se podíval přes rameno; Weasleyovi šli hned za nimi. Když se všichni dostali opět do kruhové místnosti s branami, Brumbál je odvedl do jedné z nich, byla označená jako OZMV, tedy Oddělení proti zneužití mudlovských výtvorů. Kancelář pana Weasleyho a taky Percyho, který teď pracoval pro svého otce. Pan Weasley je odvedl do své rozházené kanceláře, která byla velice prostorná, s dveřmi z neprůhledného skla, které měli jednoduchou jmenovku: „A. Weasley"
Paní Weasleyová objala Rona a Ginny hned jak vstoupili do kanceláře, pak i Harryho a Hermionu a nakonec, váhajíc na moment i Draca Malfoye, kterému tahle událost vehnala do tváře nějakou barvu, i když hned zmizela. Pak ji manžel odvedl ke křeslu za stolem, kam si unaveně sedla, svou ruku nechal na jejích ramenou. Harry se rozhlédl kolem, vypadalo to tam velice jednoduše, jako v kanceláři jednoho z ředitelů bývalé školy než šel do Bradavic.
Byl tam veliký stůl, za ním otočné křeslo, několik tvrdých dřevěných stoliček pro návštěvníky a řada vitrín po obou stranách místnosti. Možná proto, že tolik miloval mudlovské věci, pan Weasley se úmyslně snažil napodobnit typickou mudlovskou kancelář (i když nějakou tak před čtyřiceti lety).
Harry byl naneštěstí posílan k řediteli do pracovny vícekrát kvůli věcem, kterým nerozuměl a které se děli pod střechou školy, bylo to podobné jako tehdy, kdy ho honila Dudleyho banda. Neměl kontrolu nad těmihle věcmi když se staly a ani přijatelné vysvětlení, proto zůstaval sedět ve velkém tvrdém křesle před ředitelovým stolem a díval se na něho, oči široce rozevřené a nevinné, ale přesto působil jako nenapravitelný malý narušitel pořádku,dívajíc se na přísného muže před sebou.
Harry si byl vědom toho, že mu tyhle dny nechyběly. Jakkoliv to bylo pro něho nebezpečné, někdy zavřel oči a věděl, hluboko uvnitř, že byl stále mnohem šťastnější, že je čaroděj, nežli obyčejný chlapec, který nevěděl, že je čaroděj a byl utlačován od své rodiny, učitelů a od ředitele a zoufale dennodenně postrádal své rodiče, když ještě žil v komoře pod schody. Znovu otevřel oči a pokračoval v prohlídce kanceláře pana Weasleyho. Bylo tam ve zdi za stolem okno, ale pak Harry zjistil, že je to výhled do Doupěte.

„Jenom další brána – portál," vysvětlil pan Weasley, když viděl Harryho na to zírat. „Mimoto, je to jenom výhled. Můžu skutečně přejít přes něj do zahrady u domu. Můžu si zvolit výhled jaký se mi líbí, zvolil jsem tenhle."
„Proč jsi nás nikdy nevzal do práce, tati?" zeptal se Ron. Jeho otec najednou vypadal divně. „Ale bezpochyby jsem tě vzal do práce. Samozřejmě…." „Né, nevzal." Souhlasila Ginny s Ronem. „A dvojčata taky né," přidal si Ron.
„Tedy, mě vzal," řekl Charlie, „a Billa. Mě bylo deset a Billovi dvanáct. Potkal jsem vás." Řekl směrem k Moodymu, polykajíc. Moody se na něho lišácky podíval. „To je pravda, potkali jsme se. Byl jsi ještě kluk. A ještě jsem viděl vaše…."

„Ah!" zakřičela najednou pani Weasleyová. Všichni se na ni podívali. Poskakovala z nohy na nohu a tvářila se vyděšeně. „Myslím, myslím….." zajíkla se a pak se otočila k výhledu do Doupěte. „Podívejte na ten plevel na zahradě! A ti skřítci tam poběhují, jako by jim to tam patřilo!" Pak se otočila k Ronovi a Ginny. „Bude pro vás a pro dvojčata spousta práce, až vám skončí škola."
Harry se podíval na výhled do Doupěte, myslíc si, že její reakce na zahradu byla velice podivná. Nikde neviděl žádného skřítka. A taky ho napadlo,že je to pro pana Weaslwyho velice pěkný pohled z jeho kanceláře, nikde ani kousíček plevele.
Paní Weasleyová se znovu upokojila. Rozhlídla se po kanceláři, po všech čarodějných fotografiích Weasleyovic rodiny na zdech, děti v rozdínych stádiích svého života. Usmála se na fotku Rona s Ginny hrajíci si s Georgem a Fredem v zahradě. Ginny nebylo více než čtyři, Ronovi asi pět a dvojčatům mohlo být asi sedm. Všichni se smáli a mávali, vítr nepatrnně rozvlával jejích červené vlasy. Najednou vedle sebe Harry ucítil přítomnost někoho jiného, otočil se a uviděl Draca dívajíciho se na stejnou fotku. Ginny Ron a Hermiona tu už byli dříve a všechno už viděli,dokonce to stihli i rozčileně prodiskutovat se staršími Weasleyovic bratry a s panem Weasleym, co kdo o tom mínil.

„Přál bych si," řekl Harry měkce, „abych s nimi mohl vyrůstat. Weasleyovi. Přál bych si, aby Ron nebyl můj nejlepší přítel jenom od jedenácti."
Malfoy přikývnul. „Nikdy jsem neměl skutečného přítele." Taky mluvil potichu. Ostatní dělali pěkný hluk, ignorovali je. „Cože? Jsou tady přece Crabbe a Goyle."
Malfoy udělal grimasu. „To byli jenom děti přítelů mého otce. Všechny nás házeli do jednoho pytle. Neměl jsem příliš velký výběr. Bylo jednoduché jim šéfovat, nejsou příliž chytří. Ve skutečnost jsme spolu nemluvili. Já jenom, že ……..hm……..co chci říct je, s Ginny….." „Mluvíte spolu. Jste prostě přátelé a to je dobře."
„Cítím, že jí můžu říct téměř všechno." „Téměř?"
„Tedy jsou tady jisté věci, které nemusí o mě vědět…." „Jako když tvé hormony byli úplně mimo kontrolu? Jasně, i když ona by dokázala zahrát snad i všechno, …stojíc přímo před tebou, jednou rukou by tě vedla, v druhé ruce bič…"
Malfoy se naklonil dopředu, usmál se a upřel na něho zasněný pohled. „Ginny s bičem……to je představa….." Harry

se zlehka usmál a potřásl hlavou. „U tebe bych předpokládal všechno, ale ty mě vždycky překvapíš, Malfoyi…."
„Děkuju."

Právě tehdy k nim přišla Ginny a položila svou ruku na Dracovou a hlavu si opřela o jeho rameno. Ukázala na obrázek kde byla s Ronem a dvojčaty. „To byli Ronovy páte narozeniny. Máma vždycky dělala párty na zahradě. Bavili jsme se přehazovaním trpaslíku přes plot a tak. Bylo to jiné tehdy v jiné škole. Oslavy narozenin pokaždé až do odchodu do Bradavic. A nejosamělejší rok mého života byl, když Ron odešel do školy a já zůstala doma samotná."
Harry na to nikdy nemyslel. Jenom Ginny, její máma a táta. Už to jenom znělo osaměle. Harry si vzdychl. „Přál bych si, aby mé narozeniny byly ve školním roce. Trávit narozeniny s Dursleyovými je jedna z nejdepresivnějších věcí na světě."
Malfoy nemluvil. Ginny ho lehounce políbila na tvář. „Za chvíli budeš mít narozeniny, Draco. Jak to obvykle probíha?"
Suše polknul, dívajíc se na ni. „Většinou jsem dostal všechno co jsem chtěl…."
Harry si uvědomil, že Ginny byla neúmyslně netaktní, když se ho na to ptala, teď když on už nemá ani domov ani rodinu. Zakryla si rukou pusu. „Ó, Draco, to bylo ode mě hloupé…"
Potřásl hlavou. „Né. Musím si zvyknout. Časem. Je tu mnoho věcí, které dělám automaticky a pak zjistím, že už je dělat nemůžu. Chvíli to bude trvat….." Znova položila svou hlavu na jeho rameno a Harry se na ni zadíval, porovnávajíc ji s jejím mladším já. Usmál se.
„Vlastně jsi se ani moc nezměnila od čtyř let, víš to?" Vypadala mírně naštvaně. „Doufám, že mám…." „Myslím tvoji tvář. Je nemožné nevědět, že jsi to ty." Kývnul směrem k fotce. Ještě pořád měla stejný dětský ohrnutý nosík pokrytý pihami, stejné veliké hnědé oči, stejnou hubenou, bledou tvář pod hřívou ohnivých vlasů. U Harryho loktu se najednou objevila Hermiona a položila svou ruku přes jeho, jako předtím Ginny přehodila svou ruku přes Malfoyovou.
„O čem ste mluvili?" „Jestli jsme se od té doby změnili," řekla Ginny, ukazujíc na fotku. Hermiona se zahleděla. „Jasně. Už jsme to viděli dříve. Nebyli všichni moc roztomilí? Ale kluci se hodně změnili, nemyslíte?"
Harry se na ni chvíli díval, pak na mávajíciho Rona, Freda a George. V tom věku si ti tři kluci byli o mnoho více podobní jako teď. Všichni tři měli jasně červené vlasy, pihy. Ronův nos nebyl tak dlouhý, jako když ho Harry poznal, tehdy se více podobal na Ginnin. Fred a George se smáli, oběma chyběli nějaké zuby, ale každému jiné. Harry na to poukázal.

„Tohle je Fred nebo George? A kdo jsou ti ostatní?" Ginny najednou vypadala velice neklidně a polkla. „Tedy to jsou Bill a Charlie. Pravděpodobně dva roky před Percyho narozením. 1974. Asi před dvaceti lety."
Harry se zamračil, co na něho hrála? Nikdy si neuvědomil ten veliký věkový rozdíl mezi Charliem a Percym. Charlie byl desetiletý a Billovi bylo dvanáct, když se Percy narodil. To znamená…..Harryho poprvé napadlo….
„Ginny,…..Bill a Charlie – když byli ve škole, nemohli znát mojí mámu a otce?" Ginny přikývla. Nevypadala na to, že by se chystala promluvit.. Harry rychle přemýšlel. Jestli šel Bill poprvé do Bradavic v 1975, jeho máma a táta museli být v pátem ročníku. Prefekti. A rok předtím viděl mámu a Snapea spolu na lektvarech…..i když možná to byl konec jejich páteho roku…..A když byli v sedmém, Bill byl ve třetím a Charlie v prvním.
Otočil se a zadíval se na Billa a Charlieho, udivilo ho, že mu předtím nikdy nic neřekli. Ale pak přemýšlel, kolik vzájemných kontaktů má on se studenty o čtyři roky mladšími jako je on. Možná se víc stýka S Willem Flitwickem než s ostatními, protože Will je teď jeho přítel od té doby, co ho zastavil na cestě do Velké síně. Jenom se mu zdalo zvláštní pobývat v blízkosti lidí, kteří chodili do školy s jeho rodiči, nebral je jako…..no, dospělé. Ačkoliv věděl, že technicky vzato dospělí byli. Billovi bylo 32 a Charliemu 30. Jenomže oni mu nepřipadali zdaleka jako jiní dospělí. Ale tenkrát, vyrůstali v průběhu Voldemortovi první vlády teroru. Možná, že cítili, že jim bylo něco vzato z jejich dětství a oni nebyli dosud připraveni usadit se. A najednou se dostal k obrázku dvou malých rusovlasých dívek, které byly mimořádně podobné Ginny, kromě toho, že obě měly modré oči. Seděy kolem vánočního stromečku s Bilem a Charliem. Všichni se smáli a právě chtěli otvírat dárky. Bill s Charliem se zdáli být trošku starší jako na fotce z pláže, možná tak čtrnáct a dvanáct let, zatímco dívkam mohlo být tak šest a osm let. Harry na ně ukázal.
„Kdo je to?" „Sestřenice," řekla mu Hermiona. „Ron mi to řekl už dříve. Byly u nich na prázdninách. Bylo to v roce, kdy se narodila dvojčata, předtím než přišli Ron s Ginny." Harry přikývnul.
„Tedy můžeš říct, tohle jsou Weasleyové. Jak se jmenují?" Ginny se znovu zatvářila, že je jí to nepříjemné a otočila se k profesoru Brumbálovi.

„Pane profesore….myslíte, že už je to teď bezpečné? Jít kolem těch reportérů? Neměli bychom jít zpátky na vlak?"
Brumbál se vlídně podíval dolů na Ginny.
„Naprosto správně Ginny. Vás pět by si nepochybně potřebovalo ve vlaku pospat. Bude tam taky jídelní vůz, takže ještě předtím se můžete prima navečeřet."
Harry se divil, proč se Ginny cítila trapně kvůli otázkam na sestřenice. Nebyly o moc mladší než Bill a Charlie, takže teď už musely být dospělé. Byly na zlé straně? Byly ostudou rodiny? Podíval se na Malfoye, který se tvářil stejně zaraženě jako Ginny.
Hmm……přemýšlel Harry. Kdokoliv to byl, bylo jasné, že Ginny o nich Malfoyovi vyprávěla. Konečně vypadal nezaujatě.

Rozloučili se s rodinou Weasleyových a následovali Brumbála přes zeď, kterou nedokázal Malfoy proniknout. Potom kráčeli přes stanici a zeď s nápisem POTTER zůstala za nimi. Lucius Malfoy si myslí, že ho v Azkabanu nic neudrží, když odtuď utíkají mozkomoři pryč, a Voldemort označil vchod na Ministerstvo kouzel nesmazatelným druhem grafiti. Harry by se měl cítit, jakoby bylo mnoho věcí již rozhodnuto, ale on se tak necítil. Červíček byl pořád na útěku a pokud

ho nechytí, Sirius musel taky utíkat. Smrtijedi zatím pořád nevěděli o Snapeovi a Draco Malfoy tam teď taky už nepatřil. Mnoho problémů se vyřešilo a ještě mnoho jich zůstalo…..Když se vlak pohnul, Harry se díval na nápis POTTER na zdi stanice, pokud mu nezmizel z dohledu.
V průběhu následujícího týdne se Harry cítil, jako by mu měla explodovat hlava ze současně probíhající přípravy na dvě důležité věci, zkoušky z N.K.Ú. a na finále tohoto roku o Famfrpálový pohár. Zápas byl v sobotu a on měl pořád ještě další týden na to, aby všechno napěchoval do svého mozku předtím než budou skoušky N.K.Ú. Propadal zoufalství, jestli to všechno přežije. Najednou, chycení smrtijeda se zdálo být tou nejjednodušší věcí, kterou přes rok dělal. A po zkouškách, zůstanou jenom ukázky ze Soubojnického klubu…. Cítil se tak blbě, že by se nejraději někde stočil do klubíčka a uložil se k zimnímu spánku…..

Potom, co strávil celý týden na koštěti, alespoň se mu to tak zdálo (a byl velice vděčný za jeho dokonalé odpružení), se v den zápasu probouzel do krásného, slunečního počasí. Všichni se cítili skvěle i Ginny seděla nahoře na tribuně a sledovala hru. Harry krátce uvažoval o tom, že bude předstírat, že je nemocný, aby mohla hrát ona, tak nějak cítil, že by bylo samozřejmě o mnoho lepší, kdyby chytala ona. Taky si ještě nebyl jistý, nakolik bezohledně bude moct hrát proti Cho Changové; to proto, že spala čtyřicet dní v kouzelném spánku (vážně dobré Malfoyi, samozřejmě, ale bylo to nepřímo kvůli tobě). Pokoušel se dostat přes tuhle myšlenku a připomenul si, že Havraspárským kapitánem je Roger Davies, a namlácení Rogerovi bylo něco, přes co se mohl přenést. Roger možná očekával, že jeho poslední zápas na postu kapitána bude zapsán do knihy rekordů. Harry věděl, že je velice rozhodný primus.

Zápas Zmijozel/Havraspár byl jeden z nejprudších, v kombinaci Liama Quirkeho a Evana Daviese jako odrážeče a zmijozelští střelci (kteří dokázali mnohokrát skórovat), kteří dělali boží dopuštění na celém hřišti. Havraspárska střelecká trojka skládajíci se z Mandy Brocklehurstové, Padmy Patilové a Niamh Quirkové nahrála 350 bodů proti zmijozelským 240, předtím než Malfoy chytil Zlatonku a tím zvednul zmijozelské skóre na konečných 390.
I když vyhráli jenom dva ze tří zápasů, Zmijozel byl v čele tabulky o Famfrpálovej pohár se 700 body a Havraspár byl druhý se 560 body. Takže všichni z Havraspáru doufali, že chytnou Zlatonku a budou mít o deset bodů víc než Zmijozel a tím pádem vyhrají Famfrpálovej pohár. Nebelvír potřeboval 190 bodů na výhru poháru.

Nebelvírsky team vstal brzy ráno a všichni společně šli běhat, jak to Harry dělával předtím. Hermiona přišla taky, ale Ginny ne. Potom, když vešli do Velké síně v hábitech v barvách svého teamu, ostatní Nebelvírští a Mrzimorští na nich pokřikovali a aplaudovali jim, zatímco Zmijozelští si rezervovali svou podporu pro Havraspár.
‚Zajímavé,' přemýšlel Harry, ‚udělali by cokoliv jiného, jenom nepodpořit Nebelvír, že jó?' Samozřejmě, Mrzimor byl již mimo hru, ale i tak….
Po snídani veškeré obyvytelstvo školy zaplavilo famfrpálové hřiště. Byli tam i někteří rodinní příslušníci, kteří si udělali speciálni výlet, aby viděli zápas. Weasleyovi byli viditelní hodně z daleka, mávali dvojčatům a Ronovi, stejně jako Harrymu. Zamával jim zpátky, usmívajíc se, byl rád, že jsou si znovu přátelský nakloněni, doufal, že se neztrapní před Charliem, který tam seděl taky.

Viděl Draca, který seděl vedle Snapea na druhé straně tribuny a nikdo jiný tam zatím nebyl a někde uvnitř něho se mu pohnul kámen. Pak se něco změnilo, skotská dívka, která Harryho zvala na ceilidh přišla k Dracovi blíž a kývla na volné místo vedle Malfoye. Ten povytáhl své obočí, ale přikývnul a nechal ji si sednout k němu. Skutečně nevypadala špatně. Měla husté černé vlasy a tmavé oči, byla poměrně bledá, ale taky lehce pihovatá a ponekud hubená. Malfoy se zdál být překvapený.
Harry se téměř začal divit, zdali Moudrý klobouk neudělal u ní a u Malfoye chybu.

Harry a Roger Davies přišli do středu hřiště i se svými teamy a madam Hoochovou. Potřásli si rukama, Harry se díval Rogerovi do očí a snažil se zjistit co si myslí. Roger se na něho nenávistně podíval a Harry se mimovolně zachvěl.
‚V pořádku,' pomyslel jsi, ‚tak takhle to je. Bez milosti!'
Madam Hoochová zapískala na píšťalku a patnáct košťat vylétlo do vzduchu. Kouzelně zesílený hlas Leeho Jordana oznamoval:
„A právě začal poslední famfrpálový zápas roku! Tento zápas rozhodne, kdo získa Famfrpálový pohár…." záměrně se odmlčel, „….Nebelvír……" skandoval dav, „….Havraspár…." řekl posměšně, jakoby to bylo něco směšného, „anebo taky Zmijozel….." vědomě se posmíval.
„Jordan!" napomínala ho profesorka McGonagallová. Lee se napřímil a pokračoval ve svém komentováni, sledujíc profesorku koutkem oka.
„A Nebelvírsky kapitán Harry Potter je dnes ve skvělé formě na svém Kulovém blesku, zatímco většina ostatních z teamu líta na excelentním Nimbusu 2001. Vidím Havraspárského stíhače, který se ještě pořád prohrabáva dopředu na svém…hm….a Nebelvírska střelkyně Katie Bellová přeletěla kolem Johnsonové, Johnsonová se uhnula a odpálila potlouk na Havraspárského rváče Evana Daviese….."
„Jordane!"
„Měl jsem na mysli Havraspárského odrážeče Evana Daviese……zatímco střelkyně Alice Spinnetová získala camrál a ….ANO! Nebelvír deset, Havraspár nula!Primuska to natřela primusovi!"

Roger Davies zlostně hleděl na Alici potom, co mrštila přehazovačku přes vzdálenou pravou branku; začal se hýbat tím směrem, když si všimnul, že zamířila na vzdálenější levou branku, ale byl příliš pomalý. Alicia mu poslala půvabný

úsměv a odletěla pryč s Katie, zatímco Angelina znovu získala camrál, kterou stratila Niamh Quirkeová.
„Oh! A střelkyně Quirková z Havraspáru zastavila přihrávku střelkyně Johnsonové pro Katie Bellovou! Pěkná ukázka podfuku….“
„Jordane….“
„A…..tamhle! Ofsajd! Havraspárské střelkyně jsou v ofsajdu! Penalta pro Nebelvír!“ Lee měl pravdu, Niamh a Mandy byly obě v trestném území přímo před Nebelvírskými brankami ve stejném čase, což neznamenalo, že Ron by nedokázal zabránit gólu do centrální branky. Madam Hoochová zapískala na píšťalce a převzala od Rona camrál. Harry rozhodl, že penaltu bude střílet Angelina, ona z nich uměla nejlépe blafovat, když šlo o penalty, vůbec nejlépe dokázala napálit Rogera Daviese. Dostatečne zřetelně dokázala naznačit směr…...,aby ho poslala k nesprávné brance.
„Nebelvír dvacet, Havraspár nula!“ volal Jordan rozdováděně. „To byla penalta!“ Profesorka McGonagallová se mírné samolibě podívala stranou na profesora Flitwicka, bez toho, aby Leeho držela na uzdě.
Harry vzlétl mírně nahoru nad ostatní hráče a prohledával hrací pole, hledal Zlatonku, a současně jedním okem sledoval odrážeče Liama a Evana, kteří se tloukli. Uviděl, že Cho Changová ho zpozorovala, byla to její běžná strategie, slabě se na ni usmál, než zaostřil zamračený pohled znovu na hřiště pod ním. Fred a George dělali všechno co jen mohli, a trochu to začínalo vypadat, že někdo asi skončí v nemocničním křídle.

Netušil jak blízko je pravdě, bohužel, až když Liam Quirke neodpálil potlouk, právě když Alice, Katie a Angelina byly zrovna přímo nad hledištěm poblíž Havraspárských branek společně s camrálem, posílajíc potlouk za nimi, přímo proti části tribuny, kde seděli Nebelvírští fanoušci. Ozýval se odtuď křik a pláč, když se diváci přes sebe drápali pryč. Will Flitwick jen tak-tak, že unikl před úderem, kousky dřeva lítali kolem, když těžký míč dopadl přímo na sedadlo, kde Will ještě před momentem seděl a madam Hoochová hystericky pískala na svou píšťalku, zatímco Jordan vřískal na Liama nádavky, za které by za normálních okolností dostal od McGonagallové nejen napomenutí, ale i trest, jenomže ona teď právě úplně překvapivě taky vřeštěla na Liama a zjišťovala u mladého Willa, zda neutrpěl nějakou újmu na těle. Dokonce i profesor Flitwick byl na nohou a řval na Liama.

„To je můj pra-synovec, ty pitomej usmrkanče!“ křičel na něho, co bylo od toho malého čarodějě vskutku silné kafe.
„Správně!“ pokračoval Jordan v komentováni, jako by se vůbec nic nestalo. „A protože odrážeč Quirke zasadil špinavou ránu, která…..no já bych to nazval podváděním…..…další penalta pro Nebelvír! Bylo to dost na to, aby zastavil celou hru!“
Když madam Hoochová odpískala penaltu, Nebelvírske střelkyně rychle zastavily svůj postup proti Havraspárským brankám. Potom Angelina opět sebrala camrál, jenomže teď byl Roger Davies připravený a zastavil ji ještě předtím, než přeletěla přes centrální branku. Vztáhl spět svou ruku a přeletěl kolem Niamh Quirkové, která spěchala k Ronovi, který na ni zlostně zíral, a vznášel se před brankami.Hodila míč letíc přímo na pravou branku a Ron se zručně zvedl ve vzduchu, jeho dlouha ruka po míči nenuceně sáhla. Nemohl minout, pohnul se zpátky a předal míč Katie, která se s Angelinou a Alicí zformovaly do nádherné šipky a letěly přes celé hřiše jako trestní komando přímo proti Havraspárským brankám.

„A Nebelvírské střelkyně se pohybují v klasické šípové útočné formaci, rozptylujíc Havraspárské hráče. Starostlivě, aby zabránili ofsajdu…teď, teď, TEĎ!!! ANO!!! Katie Bellová skóruje! Nebelvír třicet, Havraspár pořád nula! To je má holka!“
Tehdy Lee sklonil svou hlavu, když se k němu McGonagallová překvapeně otočila, neschopná slova, po jeho posledním prohlášení. Harry se usmál, zatímco ze své pozice prohledával hrací pole. Podezříval Leeho už od té první hry, kdy Ginny zaskakovala za Katie….
Támhle. Najednou ji uviděl. Zlatonka byla v půlcestě k Nebelvírské levé brance. Nepřítomně se díval, doufajíc, že Cho Changová ji neviděla. Asi ne, pohybovala se směrem do centra hřiště, doufajíc, že ji najde. Kdyby ji chytila, Havraspár by vyhrál pohár, kdyby ji chytil on, vyhráli by zápas, ale né pohár. Přinejmenším, né technicky. Dělili by se o Fafrpálový pohár se Zmijozelem, obě koleje by měli 700 bodů.

Budou se dělit o pohár se Zmijozelem.

Vytlačil ze své hlavy hroznou vzpomínku na důsledek, když řekl Cedrikovi: ‚Vezmeme si ten pohár společně!’ Najednou Harry věděl, co musí udělat. Pohlédl na Cho Changovou, aby se ujistil, že bude věřit jeho lsti a vzdaloval se pryč od Nebelvírských branek, pak udělal nenadály obrat a spěchal ke Zlatonce, která tam pořád ještě visela ve vzduchu. Na zlomek vteřiny otočil hlavu a podíval se na Malfoye. Ten se díval přímo na něho a ústa měl otevřené v nevíře. Harry se znovu otočil přímo ke Zlatonce, doufajíc, že jeho něžné střelkyně znova nebudou skórovat a pořád se blížil a blížil…..
„Nebelvírské střelkyně se znova přibližují ke své kořisti….ale co se to děje? Stíhač a kapitán Harry Potter se přibližuje ke Zlatonce! Pohněte se holky, skórujte ještě dřív, než se ji dotkne! Ó né! Né, né, né! On ji chytil! Potter chytil Zlatonku! Nebelvír vyhráva zápas……a Nebelvír a Zmijozel se dělí o Famfrpálový pohár!“

Harry obletěl hřiště, Zlatonka se třepotala v jeho ruce. Mnozí z Nebelvírských se zdáli být zkoprnělí a zklamaní. Jedině Hermiona a Ginny stály a tleskaly na své tribuně. Na opačné straně ve Zmijozelu bylo rovným dílem překvapení, ale Malfoy a Snape a skotská holka taky stáli a tleskali. Snape se otočil a pohlédl na ostatní Zmijozelské a ti se pomalu všichni zvedali a tleskali, ze začátku lhostejně, ale postupně s rostoucim entuziasmem, když zjistili, že tohle byla jediná

možnost, deset bodů navíc pro Nebelvír a to by bylo čisté vítězství a když by vyhrál Havraspár, tak Zmijozel by z toho nic neměl.
McGonagallová se podívala na Snapea a Malfoye, ve tváři měla výraz pochopení, usmála se na Harryho a taky vstala a tleskala. Její pohled na ostatní Nebelvírské je zvednul na nohy. Harry zaletěl dolů do středu hřiště, smějíc se na Ginny a Hermionu, které jasně věděly, proč to udělal a když přistál, setkal se na okamžik s Brumbálovým pohledem.
‚Teď už se nemůže stát nic zlého,' pomyslel si. „Jenom pokuď ten zatracenej pohár není zas přenášedlo…..!' Ale nakonec to skutečně nebylo přenášedlo. Harry stál tváři v tvář Rogerovi a jejich teamy stáli za nimi a třásli si rukama. Roger vypadal naštvaně, ale sevřel Harryho ruku, zvedl bradu, primus každým coulem.
Pak Brumbál svolal Draca a Zmijozelský team na hřiště a Harry a Draco společně uchopili každý z jedné strany Famfrpálový pohár a zvedli ho do výše a studenti na obou stranách hřiště teď řvali na slávu. Malfoy se zašklebil, vlastně né, usmál se na Harryho, byl to první úpřímný úsměv od Malfoye na Harryho adresu. Úsměv mu vrátil a ještě více se rozšířil, když dali ruce dolů a vrátili pohár zpátky do Brumbálovy péče (aby mohl pomocí kouzel do něho vyleptat jména obou kolejí). Teď se k nim přes dav tlačila Hermiona, její oči se vpíjely do Harryho očí a on věděl ještě předtím, než se k nim dostala, co bude následovat, a vůbec se o to nestaral.

Objala ho kolem krku a on ji k sobě přitáhl, aby ji mohl dát hluboký polibek. Nový souhlasný řev následoval, když to viděl dav kolem nich a Hermionina tvář a hrdlo dostalo barvu ohně, ale každopádne se šťastně usmívala. Ale pak celý dav zůstal úplně v šoku, když Ginny obtočila své ramena kolem Draca a udělala to samé. Najednou Harry pod sebou přestal cítit zem, to proto, že ho dav zvedl nad hlavy. Podíval se na bok a viděl, že i Malfoy je ve vzduchu. Zmijozelští se zdáli být mimo, starali se jen o to, co se tu teď dělo---- byli spoluvítezmi poháru!

Když se vrátili do hradu na společnou oslavu ve Velké síni – obě vítězné kojele oslavovali společně – Harry viděl Viktora stojícího mezi sedadly, ruku měl položenou Cho na ramenou. Oba se na něho usmívali a zvedli ruce na pozdrav, připomínajíc Harrymu, že se bude muset s Hermionou přes prázdniny rozloučit. Taky zvedl ruku, usmál se, když ho dav odnášel pryč z hřiště po trávníku.
‚Byl to vlastně dobrý rok' přemýšlel. Dostal sice několik úderů po cestě (když se dá úderem nazvat to, že se ho snažili naverbovat k Smrtijedům) a ještě musí udělat N.K.Ú. Ale některé věci, které se staly, byly skutečně dobré. Viktor a Cho. Lucius Malfoy v Azkabanu. On byl s Hermionou, byl rád, že Ron je pořád jeho přítel. Ginny a Draco byli spolu šťastní. A teď udělal něco, o čem by si nikdy nemyslel, že to udělá, podělil se ze Zmijozelem o Famfrpálový pohár….

Otočil se a znovu se zašklebil na Malfoye, pořád se klouzajíc nad davem. ‚Možná Malfoyi' přemýšlel ‚možná přeci jenom máš přítele!' Oslava trvala skoro celý den a když se Harry vlekl mramorovým schodištěm, bylo už pozdní odpoledne, ruku měl pohodlně položenou na Hermioniných ramenou, cítil, že by mohl spát, až do pondělka do rána. Ale měl ještě něco na práci a proto kontroloval, kde se nacházejí ostatní členové Nebelvírskeho teamu.
‚Dobře, Fred a Alice jsou hned za námi, George a Angelina už jsou nahoře a Katie a Lee šli před nimi.' Uvažoval v duchu. Ginny šla za Fredem, ona a Malfoy šli s rukama navzájem kolem pasu. Fred se na ně každou chvíli díval přes rameno, ale ne nepřátelsky, spíše jako starší bratr. Když přišli k portrétu Buclaté dámy, byl už otevřený jak vešel George s Angelinou, kteří je pro ně drželi, všichni vlezli dovnitř, jenom Ginny a Malfoy ne. Dal ji velice jemnoulinkou pusu na tvář, jasně si vědom těsné blízkosti jejích bratrů. Harry na něho zavolal:
„Pojď dovnitř Malfoyi. O něčem bys měl vědět." Ten zvedl udiveně hlavu, ale neřekl nic a následoval Ginny do společenské místnosti. Harry si vzpoměl, jak onehdy (to věděl jen on) byl Malfoy v jejich společence, když ho chytnul, jak se pokoušel setkat s Ginny o půlnoci. Zdálo se to být už tak dávno.
Ron seděl v křesle u ohně, naprosto vyčerpaně, jeho malá kočička Argent byla spokojeně stočená na jeho klíně, spal, oči měl zavřené. Byl první, kdo vyšel nahoru po schodech. Celý team ho tiše obklopil, Angelina a Katie vypadali, jako by jen s těží přemáhali hihňáni. Harry sprintoval nahoru do pokoje, vyndal z kufru balíček a běžel zpátky dolů do společenky. Postavil ho přímo před Rona, který pořád ještě nevěděl o malém davu kolem.
„Rone," řekl Harry, budíc ho. Spal dále. „Rone!" zkusil to znovu. Šklebíci se Ginny se natáhla dopředu zatřásla ním.
„Rone!" řekla, „už je ráno! Fleur Delacourová je tady, aby si s tebou domluvila rande!" smála se stejně jako ostatní.
Ronovy oči se překvapeně otevřely, a ještě víc, když uviděl, že se všichni dívají na něho.
„Co….?" „Šťastné narozeniny, Rone!" řekl Harry, podávajíc Ronovi balíček ze svého kufru. Argent přelezla po jeho ruce na křeslo, otírajíc svojí hlavu něžně o Ronovo rameno. „Šlo to všechno moc rychle za sebou, ještě jsem neměl šanci ti to dát. Teď se zdá, že je na to konečně příhodný čas."
Ron se na ne( všechny podíval, a pak dolů na balíček. Roztrhnul papír a pokrčil ho. Byla to ta stejná kniha, kterou dal Harrymu na Vánoce: „Velcí kapitáni famfrpálových mužstev v Bradavicích" od Rodericka Plumptona III. Zamračil se a podíval se vzhůru na Harryho.

„Dáváš mi tu knihu zpátky?" „Ne, ty....je to jiná kopie. Objednal jsem ji soví poštou. Je to jenom část z ní. Překontroluj stranu 428." Sledoval Rona, který se otočil ke stolu a listoval ve Velikých famfrpálových kapitánech v Bradavicích za poslední století (podle autorovho skromného míne(ní), uvide(l ho pečlive( prohlížet sloupec nadol, minul Charlieho jméno, pak uvide(l výraz v Ronove( tváři a ve(de(l, že se dostal až na místo, kde Harry rukou napsal „Ronald Weasley, Nebelvír".
„No nazdar!" zlehka vydechl. Ron polknul a vzhlédl na ne(ho a pak na všechny kolem. „Kapitán?" zašeptal, „ale Harry...."
„Ale nic. Všichni jsme to odsouhlasili. Tys byl jediný, kdo ve skutečnosti plánoval tréninky a celou strategii, kterou

jsem já samozřejme( potopil, když jsem chytil Zlatonku....!“ smál se dívajíc se na Malfoye. „Ale já jsem mizerný kapitán. Me(l bys to být ty, Rone. Víš, že mám pravdu. Víš, že my všichni máme pravdu.“
Ronova pusa zůstala viset otevřená, když se znovu podíval do knihy a pak nahoru na Harryho. „Nevím co mám na to říct....“ „Jenom řekni, že to bereš, Weasley, jinak se odtuď nikdy nedostanu.....“ Všichni se smáli, včetne( Rona a pak kývnul na Harryho i když vypadal ješte( trochu šokovane(. Zavřel knihu, položil si ji zpátky do klína, sebral svou kočičku a přitulil si ji, hladil ji usmívajíc se, protože mnoho ruk se natahovalo, aby ho poplácalo po zádech a říkali ve(ci jako: „je to dobrej chlapík.....přijdeme se podívat na tebe jak vyhraješ pohár.....teď, když jsme už pryč ze školy, můžeš dávat tréninky ješte( před rozedne(ním...“

Pozde(ji, Harry ve(de(l, že by me(l studovat na N.K.Ú., ale on zatáhl Hermionu do rohu společenské místnosti, sednul si dolů na pohovku, kterou me(li ve zvyku používat George s Angelinou, když se muchlovali v rohu, vytvoříc si útulný úkryt. Sednul si a ji si stáhnul na klín. Podvolila se, položíc své ruce kolem jeho ramen a své rty přiložila na jeho. Cítil příval šte(stí, ta vlna se přehnala přes ne(ho a jejich polibek se prohluboval a prohluboval,a on se zdál být spokojený, po tom všem, to byl polibek zasloužený. Posouval svou ruku vzhůru po její noze, pod hábit, teď už byl červen, me(la na sobe( jenom kraťasy a tričko a nechal svou ruku spočinout pohodlne( na jejím stehnu, cític jak z její kůže emanuje teplo, cítil se nejlépe na celém sve(te(. Odtáhla své rty jemne( z jeho, ale jenom proto, aby je posunula na jeho šíji. Harry otevřel oči, usmál se a pak koutkem oka zpozoroval ne(co červeného.
„Rone?“ Odpove(de(lo mu ticho, pak Ron přišel v rozpacích do rohu, kde sede(li. „Já, hm.....nechte(l jsem vás rušit.....“ Jeho uši byli zcela růžové. Harry si byl ve(dom toho, že ačkoliv celá škola vide(la polibek na famfrpálovém hřišti, Ron je ješte( nikdy nevide(l sede(t společne( jako teď, důve(rne( se líbajíc a dotýkajíc se navzájem. Harry me(l na jazyku otázku, že jak dlouho se na ně díval.
„Nevyrušil jsi nás. Co se de(je?“ „Jen jsem si říkal.....chte(l sem ti jaksepatří pode(kovat. Však víš. Tá kapitánská ve(c.“ Harry se na ne(ho usmál. „Rádo se stalo. Skutečne(. Naprosto. Doháne(lo me( to k šílenství.“ Ron se mu pokusil úsme(v oplatit, ale vypadalo to strašne( a Harry doufal, že Ron chápe, že jsi tu kapitánskou židli zasloužil, to nebylo ze soucitu. Ron byl ne(kdy velice nedůtklivý. Harry byl překvapený, že se mu ho podařilo přesve(dčit, aby tu pozici vzal. Pamatoval si co Ron řekl před zrcadlem z Erisedu, že byl primusem a kapitánem famfrpálového mužstva.....
„Budu de(lat tvojí práci, víš,“ usmál se na Harryho. „Jsi jediný, kdo tady má práci. Máš nahradit dva střelce a dva odrážeče.“ „Oprava. Jednoho střelce a dva odrážeče. Já nechci de(lat brankáře. Na brankáře by me(la začít trénovat Ginny. Koneckonců, není to daleko od chytače. A Ginny říkala, že Zoey Roussellová je taky velice dobrá střelkyne(. Me(li bychom se ji zeptat a nakonec já bych konečne( chte(l být taky střelcem, jó to bych chte(l být.“ Harry si vzpome(l na jejích první zápas v roku – Ron byl báječným střelcem. Vzpomínal jak vide(l hrát svého tátu.....
„Takže už zůstavají jenom odrážeči. Co takhle Dean a Seamus?“ „Né Dean je beznade(jný. Jeho zajíma jenom fotbal. Seamus ho zatáhl na Sve(tový pohár. A Seamus chce Leeho džob.“ Harry se usmál. „Uvidíš ty lichotky, které bude vrhat kolem.“ „No práve(! Je tu jeden čtvrťák, myslím, že by mohl být dobrý odrážeč.....trochu jsem ho vide(l létat. Ginny řekla, že se jmenuje Anthony Perugia :“
„Tony? Ano, je dobrý letec. A co ostatní?“ „Tedy.....co si myslíš o Nevillovi? Myslíš, že bude souhlasit?“ Harry se pousmál. „Ano. Skutečne( myslím, že bude chtít.“ „Doufám. Zaregistroval jsi jak moc vyrostl? Pořádnej pořízek, nemyslíš?“ Harry souhlasil. Ron najednou znovu vypadal, že je v rozpacích.
„Tedy už vás dva nechám samotné.....“ „Ale né, Rone!“ řekla Hermiona vstávajíc. „Poďte. Budeme ne(co de(lat všichni tři společne(!“ Harry a Ron se na sebe nejiste( podívali. „Ó, vy.....“ vyprskla, „myslela jsem.....pojďme dolů za Hagridem! Jdeme!“ Šla první k portrétu a oni ji následovali. Harry ve(de(l, že nechte(la vyloučit Rona, ale taky zjistil, že to bylo na vyrovnáni rovnováhy, aby strávili s Ronem víc času než doteď. ‚Pomůže to i me(’ pomyslel si optimisticky. Zdálo se to být novou možností, jak na to. Všechno bude v pořádku.
Harry se přesunul do pokoje a zuřive( se hodil na postel, ale i přesto pociťoval úlevu. „Au!“ řekla najednou Sandy. „Promiň Sandy. Jenom jsem rád, že už je to za mnou.“ „Co?“ „Zkoušky.“ „Bylo to špatné?“ „Potřebuješ ošetřit?“ „Ve(tšinu času jsem přespala.“ „Přál bych si, abych mohl říct to samé. Počkej.....vlastne( jsem zaspal na historii a astronomii....“ „Harry Pottere?“ „Co?“ „Jaké byli zkoušky?“ „Velice, velice nepříjemné testy z naších kouzelných ve(domostí a schopností. Pe(tiletá zásluha, výjma ze péče o kouzelné tvory a Ve(šte(ní, které jsme me(li jenom tři roky.“ „Je to důležité?“ „Poměrně důležité. Ale myslím, že jsem při tom dělal mnoho jiných věcí.“
Harry, Ron a Hermiona málem nespali v průběhu týdne po Famfrpálovém poháru. Nemuseli chodit do tříd. Čas trávili přípravou na testy a Hermiona byla vůdcem jejich skupiny a věděla zaručeně, že je udělají, když budou vstávat časně ráno (co bylo daleko méně hodin, než v kolik by měli být vzhůru, podle Harryho mínění). Většinu noci se přesouvali nahoru po schodech a o druhé nebo třetí nad ránem je jejich svaly odnavigovaly do pokoje jako autopilot. Jednou v noci zůstali jednoduše tam, kde byli, Hermiona seděla za jedním stolem, líce měla položené na jedné stránce Věštění z čísel, jemně chrápajíc, zatímco Harry seděl vedle ní skloněný na jejích ramenou (byl vcelku vyděšen, když po probuzení zjistil, že ji poslintal hábit) a Ron byl natažený na předložce před krbem, tvář měl na knize z bylinkářství, aby byl text co nejblíže k jeho mozku, snad by mu část z něj naskákala přímo dovnitř.

No a pak, nasledujíci pondělí ráno to všechno začalo: Kráčeli do podzemí na Lektvary a Snape to odstartoval. Celý den strávili vařením lektvarů, psaním esejí a děláním testů o přísadách do lektvarů a o protilátkach a protijedech. Lektvary trvali déle než všechny ostatní testy, protože bylo třeba čekat než všechno dobublá a dovaří se. Na konci prvního dne cítil Harry obrovskou úlevu, že už to měl za sebou, ale připomínal si, že ho ještě čeká mnoho jiných testů, aby prošel. V úterý měli Přeměňováni a formule. Harry proměnil McGonagallové psací stůl na prase, tak jak to jednou viděl u ní, změnil neživý předmět na živý a pak živý v neživý. Měnil věci, které už předtím změnil, vzal botu a tu měnil na pět jiních

věcí, od ježka, přes klobouk, pak na Yorkshirského teriéra dále na panenku až na králika a zakončil to držákem na nože (s výraznými králičími ušima a bavlněnou zadní části, které se loupala kůra).
Pak profesorka vyprázdnila třídu a předtím než šli dolů na oběd za ostatními, jí předvedl, formálně a do záznamu, svou schopnost proměny v Animáguse. Pořád dokola chtěla aby se měnil, znovu a znovu, změnil se na Zlatého Griffina a zpátky, Griffin a zpátky, Griffin a zpátky až pokuď se nezřítil na podlahu od bolesti a psychické námahy. Usmála se na něho a přikývla. Vyplazil se ze třídy a na chodbě potkal Rona a Hermionu a ti ho prakticky dotáhli dolů do velké síně.
Formule proběhly v pohodě, Harry to věděl, přesto, že profesor Kratiknot měl tvář hráče pokru. Nebyl předpoklad, že by někteří ze studentů u něho neudělali zkoušky, i když museli počkat až do obdržení výsledků, aby věděli jak dopadli. Harry se dostal přes elementárni úroveň, pak přes středně pokročilou úroveň, nakonec se profesor zeptal všech studentů, kdo chce zůstat ve skupině na získaní kreditů z pokročilých formulí. Ron, Harry a Hermiona byli jediní z Nebelvíru kdo zůstali. Test byl souboj s profesorem, který byl v mládí šampiónem. Ron odpadl velice rychle, Hermiona se ještě nějaký čas držela, než ji úplně odzbrojil.I když souboj profesora s Harrym probíhal už více než půl hodiny, oba pořád stáli. Harryho hábit byl zmuchlaný a úplně propocený, zatímco malý čaroděj byl pořád svěží jako magnólie a pobrukoval si sám pro sebe předtím než nonšalantně namířil svou hůlku na Harryho a zamumlal kouzlo.
Po více než hodině profesor ještě pořád stál proti vyčerpanému Harrymu a sklonil svou hůlku. „Smekám před tebou, Harry," řekl mu laskavě. „Souboj je skončený. Je to remíza." Harry skrouženě sklonil svou hůlku a najednou uslyšel „Expeliarmus!" a cítil, jak mu jeho hůlka uniká ze sevření, cítil jak ho to mrštilo dozadu, napnul své tělo předtím než tvrdě dopadl na zeď za ním a svíjejíc se sklouznul dolů do sedíci pozice. Profesor se usmál, přešel ponad něho, podávajíc mu jeho hůlku.
„Věru, Harry. Měl bys to vědět líp." smál se na něho. Harry se díval nahoru na profesora, nemohl zaostřit pohled. „Teď už vím." Profesor mu pomohl vstát a poklepal ho po zádech. Ale Harry měl pocit, že ve skutečnosti nepřepadl z pokročilých formulí.
Když si myslel, že učení na zkoušky je vyčerpávajíci, tak to ještě nebylo nic s porovnánim toho, co je ještě čekalo. Ve středu začínali s bylinky a celé ráno měli v wrestling s rostlinami ve skleníku, pak dělali vyčerpávajíci testy o kouzelných rostlinách a houbách, ze všeho, co se naučili za celých pět let.
Po obědě měli Dějiny magie. Tři hodiny seděli v zatuchlé Binnsově třídě a psali o rebéliích skřítků. Harry dokonce usnul a když se vzbudil, Hermiona ním třásla a ukazovala rukou na jeho pergamen. Podíval se dolů. Napsal jednu větu o někom, kdo se jmenoval Oscar Offbeat, i když Harry si nebyl jist, jestli vůbec existoval. Povzdechnul si, tuhle zkoušku neudělá. Podíval se na Rona, který vězel mezi sedmi pergameny, které měl hustě popsané. Dokonce i Ron měl co napsat z Dějin magie. Když se Hermiona chvíli nedívala, zmuchlal pergamen a nacpal ho do batohu. Prostě, nemůže mít všechno. ‚Lepší než ponížení' pomyslel si. Byl z dějin dutý.
Poslední zkouška toho dne byla o půlnoci, měli Astronomii. Harry měl pocit, jako by za chůze spal a profesorka Sinistrová s ním udělala krátky proces. ‚Další přepadák,' pomyslel si Harry. Ron byl taky jako chodíci mrtvola. Ani jeden nepředpokládal, že by z Astronomie přešli. Nasledující ráno měli dovoleno déle spát, protože test z Astronomie trval dlouho do noci a po obědě měli péči o kouzelné tvory s Hagridem.
Hagrid jim připravil skutečnou ZOO, přes kterou šli a test měl pokaždé několik možných odpovědí. Harryho napadlo, že test byl pro ně nepochybně velice lehký, a divil se, že to Brumbál povolil. Předpokládal, že to byl jejích nejlehší test. Potom si ulehčeně oddechl. Zůstali jim už jenom dvě zkoušky: Věštění a Obrana proti černé magii.

V pátek ráno, on, Ron a ostatní z Nebelvíru , kromě Hermiony se hlásili u věže profesorky Trelawneyové, zatímco Hermiona šla za profesorkou Vectorovou na test z věštění z čísel. Četli z čajových lístků, hádali z ruky, odhalovali znamení, četli z hvězdných map (jako by nestačila těžká Astronomie), Z křišťalových koulí, z Tarotových karet…..prostě všechny formy věštění, které se učili od prvního dne ve škole až doteď. Profesorka na něho čas od času zírala, byl příšerný ve všem. Dokonce i Ron občas řekl něco , co bylo trochu blíž pravdě. ‚Mám hada který má vidění a nevzal jsem si ho na zkoušku z věštění.' Cítil, že něco není v pořádku, ale taky věděl, že by neměl podvádět, proto nechal Sandy u ohně v společenské místnosti.
Po obědě šli za Moodym. Psali test o vlkodlacích, upírech a jiných temných tvorech, které ve skutečnosti nemohli přivést do třídy, takže je znali jenom z učebnic i když s některými byli konfrontováni, když měli Lupina. Po pidimužících, skřítcích a světlonoších otevřel zásuvku a vypustil bubáka. Bubák na sebe vzal podobu toho,čeho se bál ten, před kým přízrak stál, to bylo ve třetím ročníku.
Nebylo překvapením, že Hermionin vypadal jako profesorka McGonagallová, která ji říkala, že propadla ve všech testech. Nevillův byl jako flaška pařícího lektvaru. Parvatin se změnil na …..Hermionu. Harry to viděl poprvé, přízrak se k ní otočil a něco ji říkal, ale Parvati se o to nestarala a vedle ni postával Seamus. Konečně Harry stál tváři v tvář přízraku, vzpomínajíc na mozkomory, kteří přivedli Luciuse Malfoye do soudní síně, zajisté okamžitě se změnil na mozkomora. Harry se zlověstně podíval, své soustředění zaměřil na šťastnou myšlenku (týkala se Hermiony, bylo to jednoduché) a vykřikl „Expecto Patronum!" Z jeho hůlky se vynořil stříbrno-šedý jelen a cvalem se řítil k přízraku – dementorovi. Harry se na to díval, pak vykřikl „Riddikulus!" a přízrak s tichým ‚puf" zmizel. Moody na něho zíral s pochybnostmi.
„Pottere," řekl zřetelně s respektem, který Harrym poněkud otřásl. „Neřekl jste mi, že dokážete vykouzlit Patrona. A jakého Patrona…." Harry polknul. „Omlouvám se. Ve třetím ročníku jsme byli konfrontováni s přízrakem, ten můj se měnil na dementora, tak mě Lupin naučil vykouzlit Patrona…." „Omlouváš se?" řekl Moody nevěřícně. „Udělal jsi něco, co mnoho vyspělých dospělých čarodějů nedokáže, a ty se omlouváš?" potřásl hlavou. „To je ta nejpodivnější věc, jakou jsem kdy viděl, Pottere….."
Pak skoušeli různé kletby a protikletby, potom Moody všechny propustil, kromě těch, kteří chtěli pokračovat v

pokročilé Obraně. „Právě jsem viděl, jak dokážeš vykouzlit svého Patrona, máš za to hodně bodů, Pottere. Teď uvidíme, jak si se dostal daleko v blokováni bolesti…“ A bez jakéhokoliv varováni Moody namířil svou hůlku na Harryho a vykřikl „Hara Kiri!“
Harryho oči se přetočily v sloup, cítil sám sebe, jak se vznášel a díval se dolů, fascinovaně sledoval svoje tělo, viděl Moodyho, jak se pomalu pohnul, sledoval Hermionu, jak v pomalém pohybu dáva úzkostlivě svou ruku před ústa a druhou ruku kladla na Ronovo rameno a Ron na něho zíral s otevřenými ústy…..Když Harry uviděl, že Moody pozvednul svou hůlku, začal se pomalu klouzat zpátky do svého těla. Zhroutil se na podlahu, dýchal zrychleně, zkoušel se postavit. Moody přikývnul. „Dobrá práce, Pottere.“ To bylo všechno, co řekl. Harry polknul a kývnul mu zpátky. A to bylo všechno. Stalo se to. Všechno co teď měli dělat, bylo jenom čekat na výsledky.

Harry si lehnul do postele a zavřel oči, cítil se, jako by mohl spát celý týden. Po celoročním strachu ze zkoušek (a teď už věděl, že byl opodstatněný) to teď všechno skončilo. Ve skutečnosti spal až do dalšího rána. Vzbudil se se sluncem, rychle se oblékl pro běháni, cític, jak z něho odpadla obrovská zátěž. Ron ještě spal, rozpláclý napříč svou postelí (jedině tak se cítil dobře). Když Harry přišel do společenské místnosti, Hermiona tam nebyla, ale on se nezatěžoval čekáním. , Jestli má zdravý rozum, tak spí,’ pomyslel si. ‚Kdybych já měl zdravý rozum, já bych spal.’ Ale cítil se rozrušeně po více než 14 hodinovém spánku, potřeboval aktivitu, něco dělat.
Famfrpálové hřiště bylo opuštěné, pokryté rosou, vypadalo starodávně. Harry běžel po písečné dráze, až pokuď necítil, že zahnal něco pryč ze své duše, neklidného démona, kterým byl posedlý, který ho zraňoval, když popadal dech. Teď, i když jeho plíce pracovaly na maximum, cítil pokoj. Všechno bylo, jak má být. Pak dělal nějaké sklapovačky a trochu stretching a nakonec se běžíc vrátil do hradu.
V koupelně prefektů potkal Malfoye, ale ani ten nedokázal zničit jeho perfektní den. Jenom se loudal, usmíval se na něho, když se máčel v bazénku, říkajíc radostně „Dobré ráno, Malfoyi! Překrásny den, že?“ Draco měl zavřené oči, teď je otevřel. Byl opřený o kratší část bazénku a ruce měl roztažené po okraji, každou na jinou stranu. Už se více neobtěžoval skrývat své temné znamení. Nebylo potřeba ho skrývat. „Jsi zatraceně veselý na tenhle ranní čas, Pottere. Skoč si do jezera, dobře?“ „Popravdě, přemýšlel jsem, že si dám sprchu.“ Uviděl Malfoye potřást hlavou. „Ty, Pottere, máš nárok být spokojen…..“ „Jó, máme po zkouškách!“ Harry zvýsknul, stojíc pod duníci vodou, která dělala hlučnou ozvěnu na dlaždicích a mramorovém obkladu místnosti. Otočil se a uviděl Malfoye, jak položil svou hlavu do rohu bazénku.
„Mám pro tebe jen dvě slova, Pottere. Přestaň dělat ten sakramentskej kravál!!!“ „To je pět slov.“ „Ale mohli být jen dvě, kdybys měl nenutil nadávat!“ „To by nebyla zábava,“ smál se Harry a nechal vodu tryskat na svou hlavu. Pak ní trhnul dozadu a vodu zastavil, šklebíc se na Malfoye. „Už jsi spokojený?“ Když si Harry ovinul ručník kolem pásu, Malfoy přikývnul, konečně připouštějíc…..“Nemůžu důvěřovat Moodymu…..nebo McGonagallové, nebo Kratiknotovi, nebo Prýtové…..“
Vnořil své ruce do kapes tmavě zeleného županu, který měl na sobě. Harry se zamračil. ‚Co se mu stalo? Ano byl odmítnut…..ale tohle se zdálo, že má za příčinu něco jiného.’ „Cítíš se dobře Malfoyi?“ Ten škubnul hlavou směrem vzhůru. „Zatraceně dobře, děkuji velice pěkně. Skutečně očekávam, že budu mít více než deset bodů ze zkoušek. Jasně, vsadil bych se, že budu mít více bodů než ty.“ Harry přemýšlel nad těmi kredity navíc, které dostal na Přeměňováni, Obraně a na Formulích. „Nemůžem se vsadit,“ smál se, „ale když budeš mít víc než deset – to by bylo skutečně působivé. Myslím….Myslel jsem, že budeš šťastný. Co máš za problém? Proč neoslavuješ, že je po zkouškách?“ Malfoy šel zpátky k bazénku a začal ho vypouštět a sbíral své oblečení. „A s kým jako bych měl oslavovat? Jediný Zmijozelský, který chce mít něco se mnou dočinění je Snape a ta ze čtvrťáku, jak že se jmenuje…A začínam si myslet, že je do mě zamilovaná, takže se nechci kolem ní příliš moc potloukat, abych nevzbudil mylný dojem.…“ „Nebo taky můžeš všechen svůj volný čas trávit s ní. Pak tě možná přestane milovat velice rychle.“ Harry se smál, když po něm Malfoy hodil vlhký ručník a zachytil ho ještě ve vzduchu. „Jenom se směj, Pottere. I kdybys dostal jenom dva body ze zkoušek, máš lidi, kteří by tě litovali…..“ Harry si povzdechl, měl by to udělat, měl. Už se ho chudáka natrápil dost.

„Malfoyi,“ řekl nakonec, když si vzal rudý župan ze své skříně. „Brumbál říkal, že všichni od třetího ročníku výše, můžou jít příští sobotu do Prasinek. Výsledky zkoušek dostaneme v pátek. Bez ohledu na výsledek – proč nepůjdeš oslavovat s námi? Ginny půjde v každém případě, takže s ní můžeš chvíli být. Všichni chceme jít dolů do vesnice po snídani.“ Malfoy se na něho díval, pak polknul. Nepotvrdil to, o čem Harry přemýšlel při dělení se o Famfrpálový pohár, ale Harry věděl, že se nad tím zamýšlel. Začínal chápat, proč se Ginny tak usilovala na začátku jejích vztahu, aby Malfoy neničil sám sebe. „Když myslíš,“ řekl Draco bezvýrazně. Harry přikývnul. „Tak to bychom měli,“ řekl pevně. Když Malfoy odešel, Harry sebral Sandy a zeptal se ji: „Proč je pro některé lidi tak těžké nechat jiné lidi, aby na ně byli laskaví?“ Teď nemyslel jenom na Malfoye. Ron byl taky takový. Oni měli daleko více společného, než by kterýkoliv z nich byl kdy připustil. „Moc dobře lidem nerozumím, Harry Pottere,“ odpověděla, „ale možná se cíti, že si to nezaslouží?“ „Byla to jenom řečnícka otázka, Sandy. Tím myslím, že se na ni neočekáva odpověď. Ale myslím, že rozumíš lidem lépe než si myslíš.“ Obtočil si ji kolem ruky a odešel.
Nasledujíci týden nemuseli chodit do tříd, jenom kdyby chtěli. Harry, Ron, Hermiona a Malfoy šli za Snapem, ale ne proto, že v každém případě chtěli mít lektvary, ale místo vaření lektvarů se připravovali na exhibici Soubojnického klubu. Harry měl předvést, co by dělal proti třem útočníkum a Snape zuřivě přikyvoval, když odkláněl na něho mířené kletby Rona, Hermiony a Malfoye. Nebyl to skutečný souboj s neznámym výsledkem, měl přísnou choreografii, byl navržený tak, aby poskytl dobrou podívanou. Části exhibice pozůstávali za skutečných soubojů s neznámym výsledkem, ale většina byla starostlivě nacvičená a naplánovaná. Po souboji, který Harry prohraje s Nevillem (to bude dobrá zábava, pomyslel si Harry), pak vyhraje souboj proti třem před celou školou. Ron měl proti němu nastoupit v

souboji, který nebyl předurčený dopředu a pak Roger Davies. Tahali si lístečky, kdo bude s kým v páru. Malfoy se utká s Niamh Quirkovou a Fredem Weasleym a Hermiona s Alicii a taky s Georgem.
Večer šli dolů k Hagridovi, aby se dívali na sedmý ročník Nebelvíru, jak sedlají slunečné býky. Potom co Angelina pro George připravila postroj a pluh, seli do země dračí zuby, pak oba bojovali proti těm z podsvětí, kteří vyskákali ze země, ale George a Angelina nebyli příliš dobří v Soubojnickem klubu a tak to Moody zastavil a oni mohli jít do nemocničního křídla. Byla to kombinovaná zkouška z péče o kouzelné tvory, Lektvary, Formule a Obrany proti černé magii. Moody se postaral, aby ti z podsvětí zmizeli a mávnul hůlkou, Kratiknot opravil zorané pole do původního stavu. Na zkoušku přišli Fred s partnerkou Yarrow Swartzovou, dívka s dobrou reputací ve vaření lektvarů. Po vypití lektvaru, Yarrow udělala před ním a před sebou ochranný štít, Fred zapřáhl býky a začal orat, stejně jako předtím George. Když tvorové z podsvětí povyskakovaly ze země z dračích zubů, Fred a Yarrow je zatloukali zpátky, až dokud země nebyla pokrytá jejích bílými kostmi. To bylo všechno, z čeho byli ti z podsvětí: bojující kostry. Harry se poprvé leknul, když vyskákali ze země na boj s Georgem a Angelinou, podruhé už věděl co má očekávat a byl spokojený, když viděl, že je přemohli. Byl velice, velice rád, že O.V.C.E. má až za dva roky….
Lee Jordan a Alicia Spinnet byli lepší než George s Angelinou, ale ne tak dobří jako Fred s Yarrow. Harry si nacpal pěst do pusy, když se zdálo, že jeden z býků jde Leemu po krku…ale Alicia ho začarovala předtím, než mu přeťal kůži. Harry uvažoval nad skutečností, že dvojčata si počínají tak odlišně na tom testu. Zdálo se, jako by vyrostli odděleně, nebo přinejmenším přeukazovali rozličné schopnosti a talent. Fred byl o moc lepší v soubojích, například, zatímco George byl ten, kdo měl přítelkyni Fred a Suzanne Bonesová se dohodli, že budou „jenom přátelé“.
Jak se přibližoval pátek, Harry byl napnutější a napnutější. Zkoušky do Soubojnického klubu to trošku zmírnili, to co chtěl ve skutečnosti dělat bylo skrýt se s Hermionou do Chlupáčkova starého brlohu, ale začínal ji podezírat, že je pověrčivá s ohledem na jejích fyzický vztah.

Když spolu byli poprvé, pak našli Nevilla, podruhé byli zraněni a uvázaní v lese o stromy, nevědíc jestli přežijí příštích pět minut. Předpokládal, že si myslí, že jim to přináší neštěstí, kdyby byli spolu před oznámením výsledků z testů. Zdálo se to být pro ni vůbec ne charakteristické a přece….ona se skutečně vyhýbala tomu, být s ním někde osamotě. Dělala všechno možné, aby byl Ron neustále s nimi. Zdržela se jakýchkoliv dotyků i polibků a nikdy nenavrhla, aby byli někde osamotě ani se o to nepokusila jako v minulosti. Harry z toho byl velice, velice frustrovaný.
Nakonec, v pátek ráno po snídani, přiletělo okny omnoho více sov než obyčejně, Většinou to byli školské sovy. Všichni studenti pátých ročníků obdrželi velikou krémovou obálku s Bradavickou pečetí. Seamus a Dean strhli své obálky ze sov ještě předtím, než měli šance přistát na jejích ramenou a Ron seděl držíc svou, na čele měl vystouplé krůpěje potu, jak se zdráhal ji otevřít.
Harry nakonec roztrhnul obálku ve svých rukou. Harry Potter, Nebelvír, bylo jednoduše napsané velkým řetízkovým písmem. Harry ji začal otvírat, když vedle něho Hermiona zaječela a vylekala ho, když obtočila svou ruku kolem jeho krku. Harry zalapal po dechu a jemně sundal její ruku ze své průdušnice a pak se na ni usmál. „Hádam, že jsi velice šťastná ze svých výsledků?“ Přikývla a němě mu podala svůj list. Získala dva body z Lektvarů, za základy i středně pokročilé, pak dva body ze základů a středně pokročilé z Proměňování, Obrany proti černé magii, věštění z čísel a Dějin magie. Dostala jeden bod z bylinek, Astronomie a z péče o Kouzelné tvory a tři body ze základů, středně pokročilé a pokročilé Formule.
„Hermiono,“ vydechl. „Tys získala…..“ „Já vím!“ „Šestnáct bodů!!!“ „Já vím!“ Znovu zíral na její dopis. Udělala školní rekord, ani Percy Weasley neměl tolik bodů. Měl obavy teď otevřít svůj dopis. Přemýšlel nad svým neexistujícím testu z dějin magie. V krku se mu usadila boule a nechtěla se pohnout dále. Po Hermioniném výkřiku nastal zmatek, všichni běhali od stolu ke stolu a ukazovali si navzájem své výsledky, až se z toho chvěla celá Velká síň.
Najednou byl atakován Ronem. „Aaaah!“ křičel, konečně otevřel svůj list. „Jedenáct! Mám jedenáct! Jenom jeden bod za Percym a Billem!“ Harry nevěřícně čuměl do Rronova listu, který měl strčený přímo pod nosem. Snape mu skutečně dal jeden bod za základy z lektvarů, pak Mel dva za základy a středně pokročilé z Proměňováni, Formule a Obranu a jeden bod za Péči o kouzelné tvory, Věštění, Dějiny magie a bylinky. Neudělal jenom Astronomii, která byla tvrdá a on ji téměř celou prospal. Harry se na něho nejistě usmál. „To je perfektní, Rone.“ Pokoušel se vypadat šťastně a pak se znovu zahleděl na obálku se svým jménem. Ron se na něho zamračil. „Tys to ještě neotevřel?“ Harry mu ji strčil. „Já nemůžu. Řekni mi to jemně.“ Harry sevřel čelisti a udělal grimasu, když Ron otevřel obálku a vyndal dopis.
„Tedy,“ začal „neudělal jsi Dějiny magie.“ „To asi proto, že jsem počas testu spal a nic jsem neodovzdal.“ „A taky jsi neudělal Astronomii. A Věštění.“ „Trelawneyová me usekla, protože jsem neodhalil své ‚Vnitřní oko’. Jak zlý je ten zbytek?“ „Tedy, nesnáším, že ti to musím říct, ale máš – třinácť!“ Harrymu padla sánka. „Cože? Třinácť? Jak můžu mít třinácť?“ Ron se usmál a podal mu dopis. „Tedy myslím, že pomohlo, že máš tři body ze tří předmětů, tedy základy, středně pokročilé a pokročilé z Proměňováni, Formulí a z Obrany proti černé magii. To je devět. A pak Hagrid ti dal jeden a Prýtová taky a Snape ti dal dva , ze základů i středně pokročilé lektvary. Začínaš být jeho miláčkem, nemyslíš? Kdo by to byl řekl před pěti lety?“
Harry se bouchl pěstí do dlaně. Né nejsem. Tvrdě jsem pracoval.“ Hermiona mu sebrala jeho dopis a skontrolovala ho. „Vidím dobře? Ano je platný.“ Usmívala se na něho i na dopis, pyšně se na něho dívala, ale byla ještě pořad rozžhavená, velice, velice potěšená ze sebe. Harry ji ještě neviděl tak šťastnou. „Jak jsi dopadnul, Neve?“ zeptal se teď Ron Nevilla, který se smál hledíc do svého listu. „Devět“ řekl šťastně. „Neudělal jsem Proměňováni a Formule. Ale zato všechno ostatní, dokonce i Sinitrovou a Snapea a dva body mi dal profesor Moody a profesorka Prýtová.“ Znovu se podíval dolů do svého listu, „Bábina tomu nebude chtít věřit....“
Najednou někdo vyškubnul Harrymu jeho list z rukou a uslišel důverně známy hlas: „V pořádku , Pottere, ukaž jak jsi dopadnul....“ Harry čekal až Malfoy dočte a pokoušel se potlačit úsměv, který mu cukal v koutcích úst a rychle se

podíval na Hermionu. Harry si přál, aby měl kameru, když Malfoy dočetl. „A jak jsi dopadnul ty, Malfoyi?“ zeptal se, snažíc se, aby jeho hlas nezněl příliž samolibě. Malfoy se zašklebil, neřekl nic a hodil svůj list Harrymu na kontrolu. Získal základy a středně pokročilé od Snapea, McGonagallové, Moodyho a Vectorové a základy od Kratiknota, který mu bezpochyby sebral body za zaklетí dveři do jeho učebny, Binnse, Prýtové a Sinistrové. Jediný učitel, který ho nenechal projít byl Hagrid a vzhledem k Malfoyovmu postoji ve třídě, taky k jeho výkonu, byl to zázrak, že Hagrid našel cestu, jak mu dát dokonce negativní známku ze zkoušky.
„Škoda, Malfoyi,“ řekl Harry lhostejně. „Dostals jenom dvanáct bodů, myslím, že jsi říkal, že budeš mít více bodů než já.....“ Malfoy se znovu nevěřícně podíval do Harryho dopisu. „A měl bych. Co to je - pokročilý z Přeměňování, pokročilý z Formulí, pokročilý z Obrany proti černé magii?“ „Však přece víš o mém přeměňování.....“ řekl Harry mezi dvěma dechy. Malfoy přikývnul. „No jasně. Ale to ostatní.... vypadá to, jako bys byl učitelský miláček.....“ „To taky znamená, že dokázal vzdorovat v souboji s profesorem Kratiknotem více než hodinu a vyčaroval Patrona a úplně zablokoval bolest při kletbě Hara Kiri,“ informovala ho Hermiona šibalsky, usmívajíc se na Harryho. Malfoy se ještě pořád šklebil, hbitě vytrhnul Hermioně její list. Jeho údiv byl ještě větší, než když uviděl Harryho list, ale pak náhle našel způsob, jak to všechno otočit ve svůj prospěch.
„Tak Pottere. Nedokázals překonat svou přítelkyni?“ Harry se usmál a položil ji ruku kolem ramen. „Když už mluvíme o výkonu, Malfoyi...“ „Už jsem pryč....“ zamumlal a hodil list zpátky Hermioně, která ho smějíc se chytila ještě ve vzduchu. ‚Do Prasinek jdeme zítra, přemýšlel Harry ‚taky s Malfoyem a dnešek strávime povalováním se u jezera a drbáním kolem testů., Teď, když už měli potom, rozpitvávaní všeho kolem zkoušek se zdálo být Hermioninou nejoblíbenější zábavou. Harry ji už vícekrát umlčoval polibkem. Už to dělal po třetí, relaxovali u jezera s Ronem, Ginny, s Malfoyem a s dvojčaty a s Angelinou, kteří taky už měli za sebou své O.V.C.E. Hermiona mu držela pevně hlavu a Harry měl dojem, že bude chtít zkusit mu zabránit, aby ji znovu umlčel... „Jděte do pokoje!“ zavřeštěl Malfoy popuzeně a hodil po nich hrst listí a sedl si vedle Ginny, vypadajíc víc než jen trochu nabručeně. Netroufal se dotknout rty Ginny v přítomnosti jejích bratrů. Harry se smějíc zvednul a díval se na Hermionu vyzývavě. „Pro mě to zní dobře. Co myslíš?“ zeptal se ji rozpustile. Zvedla se a okamžitě vykročila směrem k hradu. Harry to považoval za souhlas. Když se otáčel k odchodu, zachytil na moment Ronův pohled a málem si rozmyslel ji následovat. Ale pak se otočil a díval se za ní, jak jde k hradu, nikdo z nich neměl hábit v horkém letním dnu. Měla na sobě bíle šortky a velice přiléhavou modrou blúzu bez rukávu. Vyschlo mu v puse jak se na ni díval a v momente zapoměl na všechno kolem Rona, rozběhl se, aby ji chytnul. George a Angelina za nimi posílali veselé pískaní.
Když už byli skoro u vchodu do hradu, šli ruka v ruce a šklebili se na sebe, přiletela Hedvika a sedla si mu na rameno, na noze ji visel pergamen s Dudlyho rukopisem. Poděkoval ji , vysvětlil ji, že bohužel nemá u sebe žádný soví pamlsek a ona odletěla do sovince. Poskládal Dudleyho list do kapsy, může si ho přečíst později. Zapadli do Chlupkova úkrytu, očarovali dveře mnohými kouzly, začarovali podlahu polštářovým kouzlem a vrhli se na sebe nedočkavě, s velkou touhou. Tíha posledních pěti týdnu z nich konečně opadala. Později si Hermiona položila hlavu na Harryho hruď a pozorovala jeho tvář v mihotavém svetlě svíček, které si vyčarovali a které byly roztroušené po celé místnosti jako moře kouzelných světýlek.
„Harry?“ zašeptala. Otevřel oči a zjistil, že se na něho díva. Byla tak nádherná. „Ano?“ usmál se. „Brumbál mi řekl dobré správy o mých rodičích.“ „Jaké?“ „Už se nemusejí skrývat. Přes léto se znovu nastěhujeme do našeho domu. Bude očarován ochraňujícími kouzly, tak jako je i tvůj dům – však víš, dům Dursleyových. Jenomže nebudem moct cestovat tak jako doteď. Můžeme opustit dům, myslím, a taky jít do Londýna na jeden den, nebo.....“ usmála se na něho, „můžu tě přijít navštívit do Kvikálkova. Jenom nemůžeme opustit Anglii.“ „To je mi líto, Hermiono....“ „Né, Harry. Nepokoušej se vinit ze všeho jenom sebe. Budu mít velkou radost, že znovu uvidím mámu a tátu. Víš, že už je to skoro rok? Když jsi byl malý, byl jsi si s rodiči velice blízky.....“ zarazila se. „Omlouvám se , Harry. Někdy je ta moje velká pusa jako nemoc...“ Usmál se a políbil ji na čelo. „Hermiono. Nesmíš přestat se zmiňovat o nich, nebo si nepřipustit, že ti chybí jenom proto, že já jsem sirotek. Abych řekl pravdu, nevzpomínam si na nějaký jiný spůsob života, vážně. Nikdy jsem mé rodiče skutečně neznal. Viděl jsem mámu a tátu v Myslánce....bylo to zajímavé, ale nepřipadají mi o nic víc skuteční než předtím, než jsem je viděl. Je to jako bych se díval na herce na jevišti. Ty miluješ své rodiče, jste si blízci a chybějí ti. Neměj prosím strach říct mi týhle věci, Hermiono.“ Usmála se a znovu se k němu přitulila. „Cítim se s tebou velice šťastně, víš to Harry?“ Pohladil ji po vlasech. „Nechtěla by ses znovu cítit ještě šťastněji?“ Zvedla k němu usmívajíci se tvář a zrušila mezeru, která delila jejich rty, jeho ruce hladili její záda a pak se pohybovala směrem dolů.....
V sobotu šli hned po snídani do Prasinek. Bylo to poprvé od ceilidhu. Když přišli do vesnice, překvapilo je, že je u nove( postavených Tří košťat vítají pan a paní Weasleyoví, Bill, Charlie a Percy. Rona, Ginny a dvojčata paní Weasleyová objímala a líbala (i když dvojčata vypadal, že hledají šanci na úte(k) a začali prodiskutovávat výsledky N.K.Ú. a spekulovalo se jaké budou výsledky O.V.C.E. (budou známe až za pe(t dní).
Harry nepředpokládal, že v Prasinkách potkají Weasleyovi a Ron vypadal hodne( zmatene(, když se najednou jen tak objevili, stejne( jako Draco Malfoy. Zdálo se, že se mu asi nikdy nepodaří být s Ginny osamote(, vždycky byl nablízku ne(jaký Weasley. Pani Weasleyová byla velice silne( rozrušena, Harry ji ješte( nikdy takovou nevide(l, ale Bill dokázal vysve(tlit co se stalo o trochu víc souvisle.
„Přišli jsme sem kvůli oslave(. Pamatujete se jak porota řekla, že Malfoyových majetek má být zabaven a pak rozde(len mezi pozůstalé te(ch šesti lidí, které nařídil zabít? Samozřejme(, nejdřív za všeho třeba zaplatit dane(. To znamená, dve( třetiny z toho co zůstane půjde pozůstalým po Clearwaterových. Penelopa a její malý bratr Jeremy neme(li záve(ť, samozřejme(. A byli univerzálními de(dici v záve(ti svých rodičů. Ale v případe(, že by Penelopa a Jerermy nepřežili své rodiče, minulej rok, pan a paní Clearwaterovi, přidali dodatek do své záve(ti a jmenovali náhradního de(dice.“ Ron se zamračil. „Proč nám to všechno říkaš?“
Bill kývnul na Percyho. „Ten de(dic je Percy. A podle všeho, Penelopiny rodiče byli velice spokojeni s tím, že se ti dva

v nejbližších letech chte(li vzít. Samozřejme(, že si nemysleli, že se jim , nebo jejich de(tem ne(co stane, ale přidali tam Percyho jméno, když už se dalo jasne( předpokládat, že se v blízké dobe( obe( rodiny spojí. Takže, dve( třetiny ze zisku z likvidace půjdou Percymu. Bude zatracene( bohatej.“ Nicméne(, Harry si nemohl pomoct, ale Percy vůbec nevypadal na to, že by chte(l ne(co oslavovat. Všechno zlato sve(ta mu nemohlo vrátit zpátky dívku se kterou se chte(l oženit. Harry zachytil jeho pohled. Harry se pokusil usmát, ale on vypadal jako by mu chybe(la půlka srdce. Pak se podíval na Malfoye, který vypadal naprosto nešťastne(. Harry na ne(ho kývnul, oči me(l dokořán, když se podíval zpátky na Percyho.

„Dobře Bille, ve skutečnosti, já nepotřebuju být bohatý.“ Ron zatřásl svým máslovým ležákem, neve(řícne( zírajíc na svého bratra. „Ne(co samozřejme( odložím do budoucna....ale myslím,že nejlepší použití pro ty peníze bude založit nadaci pro studenty Bradavic, kteří můžou mít problémy s placením svých školních poplatků a s nákupem školních pomůcek, protože jejich rodiny byly zavražde(ny nebo zrane(ny Smrtijedy....nebo jednoduše.....“
Malfoy zíral na Percyho, kterého a Harry to ve(de(l, nikdy neme(l rád, hlavne(, když byl primusem. Percy se na ne(ho vlídne( podíval, ale Malfoyův pohled byl nečitelný. ‚Nechat si od ne(koho pomoct, v tomhle bude ješte( te(žší oříšek než Ron,’ pomyslel jsi Harry.
„Navíc,“ pokračoval Bill, „vašich tisíc galeónu bylo poukázaných na vás do Gringott banky, Harry a vy dva,“ řekl, kývajíc na Rona A Hermionu, „teď máte v bance své účty otevřené s vašimi vlastními tisíci galeony. Neutrať te je hned!“ řekl s úšklebkem. „A“ pokračoval „protože dnes slavíme Percyho bohatství, dnes všechno platí on.“ George a Fred přijali návrh velice nadšene(, zatímco Ron se zaklonil dozadu a zunknul svůj máslový ležák.Pohled na jeho tvář mu prozradil, že už v duchu přemýšli, co ude(lá se svými tisíci galeony... Celý den se společně bavili ve vesnici, navštívili různé obchody a pak šli zpátky do hospody na obe(d a pak se pomalu vraceli zpátky do hradu. Bylo už pozdní odpoledne, ale slunce bylo ješte( pořád vysoko na obloze a vypadalo to, jako by tam me(lo být napořád.. Den před středem léta a Harry si vzpome(l, že to je výročí svatby jeho rodičů. Byl zve(davý, jestli by snad ne(jak mohl donutit Snapea dát ne(co do Myslánky ze svadby jeho rodičů – on tam byl, mezi hosty. Harry ho konec-konců vide(l na fotkách. Pak jsi ale vzpome(l na to, jak se jeho pohled na otce, Siriuse a Remuse zme(nil, když v Myslánce vide(l, co mu provedli a upustil od toho. Mohl se dívat do alba co dostal od Hagrida, a představoval si jak tančí po dřeve(ne podlaze pódia, které ude(lali na trávníku, kousek od vesnice jménem Vrbinky....nepotřeboval padnout do Myslánky. Me(l Velice živou představivost, Koneckonců než spolu s Hermionou spali, nesčíselne( mnohokrát si to představoval....
Usmál se na ni když přicházeli k hradu, vzpome(l si na předcházející odpoledne. Lucius Malfoy je ve ve(zení, Percy me(l šte(stí, i když jsi myslel, že by me(l rade(ji Penelopu, Ron me(l bankovní účet na začátek a Draco Malfoy se nemusel starat o peníze díky Percyho nadaci, kterou chte(l založit. Na zkouškách z N.K.Ú. dopadli dobře. Ješte( kdyby tak nemusel zpátky k Dursleyovým....Možná by se mohl spojit s Dickem, když se vráti domů a zeptat se ho na ne(jakou práci, řádne( zaplacenou, na léto. Byl by spokojený a mohl by mít sebou Sandy a mluvit s ní kdyby chte(l. Nehledne( na to, že tam ne(kde venku byl pořád Voldemort a taky Červíček, Harry se ješte( nikdy necítil tak optimisticky, že se všechno v dobré obráti. Jak se blížili k hradu, z té malé vzdálenosti mohl vide(t Brumbála, jak stojí na vstupním schodišti s velkým černým psem. Když to Harry uvide(l, najednou z toho me(l velice špatný pocit a sundal svou ruku z Hermioniných ramen a začal sprintovat k řediteli, jeho dobře vytrénované nohy se teď pod ním hladce hýbaly. Sváde(lo ho to, aby se prome(nil na Zlatého Griffina a dolete(l k nim, ale zdržel se. Když k nim dobe(hl, prudce zastavil, te(že dýchajíc.
„Co se de(je?“ lapal po dechu, připravujíc se na nejhorší. Ale bylo to ne(co, co by nikdy neočekával. „Harry,“ řekl Brumbál jemne(. „Mám pro tebe špatné správy. Prosím, pojď se mnou do kanceláře.“ Harry ne(me( přikývnul, pohladil Síria po hlave(. Klusal hned za Harrym, opírajíc se o ne(ho. Harry se přes rameno podíval na ostatní, byli daleko od nich. Zdálo se, že Hermiona se chce rozbe(hnout, ale Ron ji chytil za ruku a zakroutil hlavou. Díval se na Harryho. Vypadal, jako by vyšetřoval co se stalo. Harry brzy zjistil, že se všichni mýlili.

Ani si nepamatoval jak se dostal do Brumbálové kanceláře. Když už sede(l v křesle před jeho stolem, Sírius se zme(nil do lidské podoby. Pak Harry uvide(l na podlaze brouka, a najednou před ním stála: Rita Holoubková, nevide(l ji už rok. Brumbál na ni kývnul a ona se posadila. „Harry,.....Rita nám pomáhala udržovat přehled o tom, co de(lají teta, strýc a tvůj bratranec, tím, že přinášela zprávy.“ Harry si vzpome(l na vzorky, které shán e(li na určení Krumova původu. „Nanešte(stí zapomne(l jsem jí říct ne(co důležitého, a ona si to zjišťovala u tvé tety a strýce...“ „Me(la jsem ve(de(t, že byl taky neregistrovaným Animágusem....“ řekla Brumbálovi tahavým, řinčivým hlasem. „me(li jste mi to říct...“
Harry se podíval na Síriuse. „Neve(de(la, že ty jsi neregistrovaný Animágus? Co to s tím má společného?“ Sírius se n Harryho zamračil. „Né já, Harry. Červíček. Vrátil se do Smeltings. Jeden z učitelů ho me(l jako mazlíčka, nebo ne(co takového, až se dostal k Dudleymu....“ Harry me(l srdce až v krku. „Co se stalo?“ Brumbál se na ne(ho vyrovnane( podíval. „Skočil ze střechy své studentské koleje. Dnes ráno. Vypadá to jako sebevražda. Myslím si, že byl pod Imperiusem. Červíček mohl být jediný, kdo na ne(ho použil kletbu. Je mrtvý, Harry.“

Pod víčky ho začali pálit slzy. „Cože? Ale,.....ale, práve( se z nás stali přátelé! On byl v pořádku, zme(nil se....pravidelne( jsme jsi psali....“ „a nikdy nechoval potkana se stříbrnou packou?“ chte(l ve(de(t Brumbál. Harry potřásl hlavou. „Choval krysy, ano. Ale říkal, že jsou to bíle krysy, které používají na biologii. Ne(co o chování, bludište( se sýrem a tak....“ Pak si Harry najednou vzpome(l na dopis, který dostal od Dudleyho včera, dopis, který nečetl.
Bez toho, aby řekl komukoliv jediné slovo, vybe(hl z kanceláře, dolů po točitých schodech, nahoru do Nebelvírske ve(že. Spřeházel své ve(ci, svůj kufr, každý kousek svého oblečení. ‚Co se stalo s tím listem?’ Našel kalhoty, které me(l

oblečené včera, když šli s Hermionou do Chloupkový nory. Kapsy byli prázdné, jenom zbytky jídla z večeře předtím. Skřítci mu je ješte( nevyprali. Harry vtrhnul zpátky do společenské místnosti a utíkal nahoru do Chloupkovy nory. Se škubnutím otevřel dveře, zapálil svou hůlku a cive(l do šeré komnaty, pak se podíval dolů a uvide(l ho, srolovaný pergamen s otiskem jeho boty, jak na ne(ho šlápnul, když odcházel a nevšimnul si.... Zvedl ho, slzy mu už tekly dolů po tváři, a rozvinul ho.

Drahý Harry

De(kuju Bohu, že půlrok je téme(ř u konce! Můžeme spolu znovu be(hat, přes letní prázdniny, jó? Od září jsem shodil12 kilo! Vůbec me( nepoznáš. Julie me( přijde přes prázdniny navštívit, seznámím vás. Nikdy jsem si nemyslel, že budu mít holku a teď ji mám. Nikdy jsem nemyslel, že to řeknu! Možná se mi podaří donutit mamku a taťku, aby se k tobe( chovali více méne( slušne( a ne(co více méne( ude(lali na tvé narozeniny. Už pro tebe mám dárek.Doufám, že se ti bude líbit! Když se mi podaří donutit mamku, aby přestala být na tebe tak protivná, ale i tak předpokládám, že mi nedovolí mít doma potkana jako mazlíčka. Zní to nepravde(podobne(, že jó? Pamatuješ, jak jsem říkal, že má krysa me(la ne(co s krysou mého spolubydlíciho? Mají ne(kolik rozkošných malých bílých mláďatek.Já vím, zatracene(, asi mi to nedovolí. Pan Frankel, náš učitel biologie si z jedné ude(lal mazlíčka, ta krysa má stříbrnou packu. Má to ne(co předpovídat.....

‚Protetika,' přemýšlel Harry, vzpomne(l si jak Hermiona použila tenhle výraz ve vztahu k Moodyho noze. Utřel si oči a pokračoval ve čtení.

....., ale není mi jasné co tím myslel. Říkal, že ješte( nikdy nevide(l zvíře žijíci volne( s ne(čím takovým. Dokonce ho nedal do klece, ale nosí ho v kapse svého laboratorního pláště(. Frankel říka, že možná není divokej jako ti ostatní, možná, že je to ne(koho mazlíček, pro dlouhou chvíli. Ješte( pořád nemůže přijít na to, jak tam má tu stříbrnou packu připevněnou. Možná přinutím mámu a tátu, aby nás vzali do Brightonu na mé narozeniny, když už přehlížejí tvé. Budu trvat na tom, abys šel taky! Nemůžou mi to odmítnout, budou muset říct ano! Doufám, že tvé testy dopadly dobře. Brzy se uvidíme.

Dudley

A pak se Harry úplne( rozplakal, opřený o dveře si pomyslel ‚Kdybych to četl včera!' Kdyby to ude(lal, mohl upozornit Brumbála nebo Síriuse na nebezpečí, ve kterém Dudley byl. Sírius se mohl zjevit v Dudleyho škole, najít Červíčka, a zabránit mu, aby použil Impérius na Dudleyho... Kdyby neme(l tak naponáhlo být s Hermionou..... Kdyby si to přečetl načas.....
Stočil se na studené, kamenné podlaze, cític se jako vrah, plakal, až pokuď už víc plakat nemohl.
Harry nešel na večeři.Do společenské místnosti přišel později, s prázdnotou v srdci. Skroušene( říkal Buclaté dámě různe heslá, ta ho ale nechte(la pustit dovnitř, protože ani jedno nebylo správné. Nakonec se rozhodl zaklepat, otevřel mu Nevill, který vypadal překvapene(. Harry neřekl ani slovo, vyšel po schodech do pokoje, ve skutečnosti, nic ani nikoho nevide(l.Jenom tak ne(jak nejasne( jsi uve(domoval, že na ne(ho všichni civí jako na cizího, ale nestaral se o to. Nedokázal zabránit zavraždění Clearwaterových nebo Marcuse Flinta a jeho matky, nebo jejich hosta. Ale mohl zabránit tomuhle. Jako kdyby zabil Dudleyho vlastnoručně, svými rukama, Dudleyho, který začal být jako jeho bratr….
Najednou se zastavil, vzpoměl si na to, co mu řekla Trelawneyová na první hodině…Jiný bratr…..a pro něho, rukou zrádce…..Přízrak smrti. Řekla tehdy Trelawnwyová další správne proroctví? Harry se nad ní začínal divit, jestli to nebude tak, že ona chce, aby si o ní všichni mysleli, že jen předstíra většinu času. Vzpoměl si, že Snape řekl jeho matce, že věštkyně řekla proroctví…Mohla to být Trelawneyová? Nasucho polknul. …..rukou zrádce…..Červíčkova stříbrná ruka…
„HARRY!" vřeštěl Ron, jak Harry zjistil už počtvrté nebo popáté. Kráčel po schodech, jako by měl nohy z kamene, nevšímavě, stracený ve svých vlastních myšlenkách. Otočil se k Ronovi, cítil se, jako by se svět pohyboval pomalu, jako tehdy, když opustil své tělo, když na něho Ron použil kletbu Cruciatus.
„Co?" „Tohle přišlo pro tebe. Přinesla to neznáma sova." Podal Harrymu malý balíček s nápisem H. Potter. Otevřel ho a našel tam magnetofónovou pásku. Zamračil se. Na malém štítku na kazetě bylo napsané ‚Pro chlapce, který přežil".
Najednou, jako by ho vymrštil elektrický úder k akci. Vyběhl do pokoje, trhnutím otevřel svůj kufr, hledajíc přehrávač, který mu dal Dudley. Zkontroloval baterky, byly v pořádku, ve správné pozici. Vyndal pásku, která byla uvnitř a dal tam pásku, kterou právě dostal. Dal si na uši sluchátka a stlačil PLAY, ale slyšel jenom syčení, praskáni, tak jako předtím, když zkoušel použít přehrávač v pokoji. Zlostně stlačil stopku, pak zběhl po schodech dolů, jeho hábit za ním jenom vlál.
Když kráčel přes společenskou místnost, byl si vědom, že slyší více hlasů, jak na něho volají: Hermionin, Ronův, Nevillův… Ignoroval je, pádíc přes chodby do Astronomické věže. Věděl co musí udělat. Podíval se dolů na zem, tak vzdálenou….chtěl vědět, jestli Dudley cítil strach, když byl pod kletbou, která ho přinutila skočit do smrti. Stál na střeše, dívaje se dolů, třásl se strachem, jdu své smrti naproti? Co cítil, žal, lítost, obavy, když padal vstříc zemi?
Harry polknul a namísto dolů se radši podíval na oblohu. Přehrávač a sluchátka si dal do kapsy hábitu a věděl, že tam budou, když se znovu změní do své lidské podoby. Pak zavřel oči a cítil okamžitě jak se mění, rychle jak myšlenka a když oči otevřel, viděl svět jasně, i když barvy byli trochu tlmené jeho zvířecím pohledem. Roztáhnul své křídla a udělal několik mohutných skoků ve vzduchu, podíval se dolů a nebyl překvapen, že vidí lidi dívajíci se nahoru jak ho spozorovali a překvapeně vykřikli. Možná měl použít své koště, napadlo ho, ale chtěl cítit ten pocit z letu, skutečného

letu, za pomoci své vlastní síly, mávnul křídly a přistál kousek za vesnicí v malém lesíku z olší, utíkajíc se ukrýt pod stromy, kousek dál než se otočil a díval se zpátky do vesnice, doufajíc, že nikdo nepůjde hledat toho nezvyklého Zlatého Griffina, který tady přistál.

Sednul si a opřel se o strom, vyndal z kapsy přehrávač a nasadil si sluchátka. Lezlo mu na nervy, mít je na uších společně s brýlemi. Stlačil PLAY a díval se na kolečka, která odvíjela pásku a najednou uslyšel důvěrně známe syčení….a nakonec důvěrně známy hlas. Hlas, který neslyšel od Ronových narozenin.

„Ahoj Harry. Jsem rád, že jsi našel způsob jak si tohle poslechnout. Vím jak tyhle věci pracují, protože moje matka byla mudla. Věděls to? Pravděpodobně ne. Můj pán, doufám taky ne. On je taky půl na půl, ale přinejmenším má jen málo mudlovské krve. Ale, odbočil jsem. Myslím, že je tady pár věcí, které bys měl vědět, teď když už jsi slyšel o smrti svého bratrance. Ano, zabil jsem ho. To samozřejmě víš. To jsi každopádně dokážeš představit. Nejsi hloupý. Lilyin a Jamesův syn nemůže být hloupý. Jsi ale dost chytrý, abys vyhrál nade mnou? Celý život mě lidi jenom podceňovali, Harry. Na rovinu, bylo to únavné. Měl jsem pochopení pro Temného pána. Mám větší moc než ministr magie, i když on má moc dělat věci, jako pozastavit rozsudek, nebo zkrátit léta ve vězení na půl….hlavně, když má černé znamení. Ale znovu odbočuji…. Žil jsem ve škole tvého bratrance. Bylo to velice výhodné místo, abych se vyhnul dopadení ministerstvem. Té noci si mě překvapil, když ses změnil na lva a honil jsi mě přes les. Samozřejmě, jdeš v otcových stopách a stal si se nezákonným Animágusem. Neřekl jsem to svému pánovi….Myslím, že je to něco, co bych si měl nechat pro správný okamžik. Neměj strach – bude potěšen. Na takého mladého čaroděje, dosáhnout činy takového významu za tak malý čas, jenom pánovi znovu ukazuješ, jak velkou moc máš, a jak mocný může být on, když budeš s ním spojený jako jeho služebník.
Té noci, když jsme byli v lese, ti nikdo neřekl jednu část informací. Pan Malfoy naznačil, že měli jeho podřízení použít kletbu Imperius na ta děvčata, doufajíc, že se jedna z nich stane tvojí přítelkyní… Co jsme ti ale neřekli bylo, že příbuzné kouzlo bylo použito i na tvého bratrance, aby se z něho stala o něco více příjemnější osoba. Chápu, že se z vás dvou stali dobří přátelé, psali jste si dopisy tam a zpátky, běhali jste spolu, když jsi byl ještě doma. Jaká hanba, teď je mrtvý….Musíš pochopit, že TOTO SE MĚLO STÁT. Stane se z tebe služebník Temného pána a není tady nic, čím bys to mohl zastavit. Už s tím déle nebojuj, Harry. Jsem si jistý, že nechceš, aby někdo jiný, tobě blízky zemřel. Je mi líto, ale nikdy nebyl tvůj skutečný přítel…jenom sis to myslel….“

Zdálo se, že na té kazetě toho bude ještě víc, ale Harry se o to nestaral. Strhnul si sluchátka, hodil je na zemi s přehrávačem, zamířil na ně a pak ze své hůlky seslal ohnivou kletbu a rozdrtil všechno na kousky. Už nechtěl víc slyšet. Bylo to poskvrněno. Poskvrněno, jako jeho přátelství s Dudleym… „Je mi líto, ale nikdy nebyl tvůj skutečný přítel’ Polknul, zírajíc na zbytky kovu a plastu rozházené na zemi. Byl manipulován, kompletně manipulován. Cítil, že nebude moct věřit nikomu a ničemu. Bylo to skutečné? Byl jeho vztah s Hermionou skutečný? S Ronem? Dokonce s Malfoyem? Skutečně dostal třináct bodů z N.K.Ú., nebo si to jen představoval? Byl skutečně prefektem, kapitánem Soubojnícekho klubu? Nic se nezdálo být skutečné, už se víc necítil stabilně ve svém životě.
Přes vesnici se vracel pěšky a do hradu dorazil hodně po setmění. Předvčerejšek byl nejdelší den roku, takže slunce zapadá od teď večer později. Pokoušel se vyšplhat po mramorovém schodišti, ale namísto toho se našel, jak prochází Velkou síni přímo k tajnému průchodu do Snapeovho kabinetu. Táhnul nohy po schodišti ve vlhkém průchodu, ramenem zatlačil proti zdi, až ucítil, že se otáčí. Snape zvednul hlavu z místa kde seděl za svým stolem, hromadu odstupňovaných pergamenů odsunul stranou. Vypadal absolutně nepřekvapeně. Z nějakého důvodu, Harry věděl, že Snape věděl o Dudleym. Harry zatlačil zeď nazpátek na své místo a zůstal stát, zírajíc na flašku Ogdenové ohnivé whiskey, která byla na stole. Byla tam sklenka s malým množstvem jantarové tekutiny hned vedle flašky. Snape mohl zapomenout na to, že svou práci dnes večer dokončí.
Podíval se na Harryho a otevřel barovou skříňku a vyndal další stejnou sklenku. Zvednul láhev a lil, pokuď sklenka nebyla dopůli plná. Svým spůsobem s ním soucítil. Snape postrčil sklenku směrem k Harrymu. Ten přikývnul a zvednul ji, pak si sednul na opěrku křesla vedle vyhaslého krbu. Minutku zíral na skleničku a pak začal usrkávat. Spálilo mu to hrdlo, ale on přivítal tu bolest. Zasloužil si ji. Dal si další doušek, znova cítil pálení a pak znecitlivění, které se začalo zakrádat do jeho mozku. Nebyl si jistý, jak dlouho zvedal sklenku k ústum než ji dopil, ale když byla prázdna, cítil se úplně na mol. Nepotřeboval mnoho, měl velice nízkou toleranci alkoholu. Za měsíc bude mít šestnáct a Snape by mu z ní možná dal, ale teď už bylo tak pozdě…..Snad bude mít učitel Lektvarů nějaký recept na vyprošťovák z ranní kocoviny….
Harry zavřel oči, přepadnul přes opěrku do křesla, cítil jak na něho leze spánek a blažené zapomění, i když to bude jenom čistě dočasné. Jen nejasně si byl vědom toho, že Snape vstal a odešel, ale ještě předtím sebral sklenku z jeho ochablé ruky a položil ji na stůl se zvučným ‚tong’. Slyšel, že jeho profesor opustil místnost, tiše zavřel dveře, když on sám klesal do křesla, nořic se do hlubokého bezesného spánku…..…

Se svěšenými křídly

Harry uslyšel nějaký hluk a otevřel oči. Okamžitě je ale zase zavřel, krk ho bolel jako čert ze spaní v ušáku v Snapeově kabinetu po celou noc. V ústech měl příšernou pachuť po whiskey, ale hlavu měl kupodivu čistou. Pokusil se znovu otevřít oči a rozhlédnout se po kabinetu; bylo tam tlumené světlo, přicházející odněkud seshora, pohlédl nahoru a poprvé uviděl úzká podstropní okna až na samém vrchu zdi za Snapeovým stolem, částečně zakryté objekty, ležícími

před okny na vrchu knižnic, které lemovaly zeď. Zvonové džbány, nakládací hrnec s dračíma očima v láku a jiné části těl různých kreatur. Tu tajuplnou barvu světla zčásti vytvářely ranní paprsky filtrované přes obsah těchto kontejnerů. ‚Jak srdečné' pomyslel jsi Harry, žádny div, že Snape je pořád v takové sluneční náladě….'

Ušklíbnul se. Snape. Snape byl právě tou osobou, která by mu vyhovovala v jeho rozpoložení. Cítil, že teď by pravděpodobně odstřelil z cesty každého, dokonce i někoho trochu víc srdečnějšího než byl Snape. Teď už chápal Malfoyovou podrážděnost na hluk, který dělal to ráno v prefektské koupelně. ‚Utrpení má rádo společnost,' pomyslel si.
Dveře do kabinetu se najednou otevřely a Snape v nich stál jak zarámovaný, hledě na Harryho se záhadným výrazem. Kývnul hlavou v tichém pozdravu a pokynul mu, aby ho následoval do třídy. Harry vstal a plazil se za ním, nohy jak z olova. Snape stál v rohu místnosti vedle starobylého granitového umývadla. Otočil kohoutkem studené vody a pak podal Harrymu číši. Harry se do ní podíval; obsah byl tmavě hnědý a Harry si ani netroufl říct, co by to vlastně mělo být. Zvedl oči k Snapeovi, ten přikývnul a tak se Harry zhluboka nadechnul a hodil ten nechutný obsah do sebe, uvědomuje si železitou příchuť, připadal si, jako když Lupin pil děsivě doutnající lektvar, který mu přinesl Snape…..
Harry se cítil hrozně; okamžitě vyplivnul co měl v ústech do umývadla, kde to spolu s tekoucí vodou se zavířením zmizelo v odpadu. Otevřel kohoutek, nabral si vodu do rukou a rychle si ji dal do pusy, a pak znovu a znovu, jako by chtěl vypít všechnu vodu. Utřel si pusu do rukávu a podíval se na Snapea.
„Co to bylo?" Snape mu věnoval něco, co mělo být úsměvem. „Doma vyrobená ústní voda. Měl bys mít teď v puse lepší chuť." A k jeho velkému překvapení, Harry zjistil, že má pravdu. V puse mu zbyla příchuť zázvoru a máty.
„Myslel jsem, že to bude něco na kocovinu…." „Proč? Cítíš se, jako bys měl kocovinu?" Harrymu se na čele udělali vrásky. „Ne. Co je zvláštní, protože jsem cítil jak mě ta whisky odrovnala a já nejsem zvyklý pít…." „Bezpochyby jste ospalý z toho věčného stresu. Mel bych svou whisky ještě zředit, aby byla k pití. Pro mě to není dobré, ale alespoň bude k pití. V poměru, v jakém jste ji pil vy měla jenom 20 procent vody. Dokonce i pro někoho s lepší tolerancí je to nepoživatelné."
Harry přikývnul. „Pravděpodobně to byl stres…Ale stejně děkuju za to, že jste mě nechal tady dole….." Snape přikývnul. „Řekl jsem řediteli a profesorce McGonagallové kde jste, aby neměli obavy. Kde jste byl předtím?" Harry mu vysvětlil, že musel jít dostatečně daleko od Bradavic, aby si mohl poslechnout tu pásku s odkazem od Červíčka. „Teď jsi vzpomínám; Hermiona říkala, že ti čarodějové, kteří ji unesli v Bulharsku, mluvili o tom, co provedli s tím mudlovským chlapcem, když ještě byl v červnu ve škole….. Oni plánovali jeho vraždu už rok dopředu!"

. „Obávam se, že na Smrtijedech je velice málo věcí, které by mě šokovali, Pottere. Váš kmotr se šel podívat na vaši tetu a strýce; byli voláni do školy, protože….kvůli té tragédii. Měl by se vrátit brzy." Harry pomalu přikývnul, ještě pořád se cítil strnule. Téměř si přál, aby se skutečně opil. ‚Ne,' přemýšlel, ‚co si skutečně přeji, je abych přečetl Dudleyho dopis včas …kdyby….kdyby…..'
„Měl byste jít nahoru. Ještě je příliš brzy na snídani. Běžte říct svým spolubydlícim, že jste v pořádku. Profesorka McGonagallová jim sice řekla, aby o vás neměli obavy, ale jsem si jistý, že vás rádi uvidí ." Harrymu se stáhlo hrdlo. Snape se nikdy nezdál být tak….milý. Najednou jsi přál, aby s tím přestal, raději aby na něho řval a sebral jeho koleji body…..
„A Pottere," dodal Snape, mírně strnule. „Jste prefekt. Znáte pravidla." Harry svraštil obočí, nevěda, co tím chce profesor říct. „Neopouštět pozemky školy bez dovolení. A jsem si celkem jistý, že jste neměl dovolit, aby někdo viděl letět Zlatého Griffina nad vesnicí. Myslím, že je fér, když řeknu…. Dvacet pět bodů dolů pro Nebelvír. Bezpochyby, profesorka McGonagallová by se mnou nesouhlasila."
, Tedy,' pomyslel jsi Harry, ‚co jsem chtěl, to mám.' I když možná poprvé, souhlasil, že si odebráni bodů zasloužil.
„Dále," řekl Snape přísně. „Spaní v mém kabinetu celou noc a pití alkoholu to bude padesát bodů dolů pro Nebelvír."
Harry jen stěží zadržel smích. „Ano, pane."

Harry zkontroloval, kolik je hodin, a začal se plazit nahoru po schodech. Bylo brzy ráno, ale na běháni už pozdě. V tuhle dobu se obvykle sprchoval po běhu. Sprcha; to slovo mu připomnělo něco, co právě potřeboval. Zahnul cestou ke koupelně prefektů a téměř přehlédnul Hermionu, která tam stála a čekala na něho.
„Harry! Bože, Harry! Měla jsem takový strach, i Ron měl strach a Neville a Ginny a taky Draco Malfoy…." Pohnula se, aby ho sevřela ve svém náručí ale on couvnul a na tváři se mu usadil výraz, jako by pro něho byla hodně odpudivá.
„Nedotýkej se mě!" řekl přiškrceným hlasem, dávaje si pozor, aby se vyvaroval jakéhokoliv kontaktu s ní. Znova ustoupil, až k protilehlé zdi v rozlehlé chodbě, aby měl od ní co největší odstup. „Nikdy," řekl, a nevšímal jsi jejího zraněného výrazu, „nikdy víc se mě nedotýkej!"
Utekl od ní směrem k Nebelvírské věži. Slyšel za sebou její pláč, volala jeho jméno s pláčem v hlase, ale on si toho nevšímal a ještě přidal do kroku, vpřed a nahoru. Když přišel k portrétu Tlusté paní, řekl jí heslo a vešel dovnitř, přešel křížem přes společenskou místnost a kráčel nahoru po schodech do pokoje. Stál vedle své postele, setřásával ze sebe šaty a oblékl jsi župan. Ron a ostatní ještě spali. Šel se osprchovat, jako vždycky, ale né ne do prefektské koupelny -tou dobou by nikdo neměl být ani v té studentské. Poté co strčil brýle do kapsy županu a ten zavěsil na hák, vstoupil pod padající vodu, opíraje se rukama o zeď, nechal na svá záda a hlavu padat proud vody jako z hasičské hadice…kapky do něj bušily a voda stékala po ztuhnutých svalech, které se rýsovaly na jeho zádech, dolů po vypracovaných hýždích a stehnech…..slzy se mu lily z očí, mísily se s vodou ze sprchové hlavice a krouživým pohybem kolem jeho nohou odtékaly do odpadu. Po nějaké době přestal plakat a rukou si sáhnul na baziliščí amulet. Zíral na dlaždice na protější zdi, držíc baziliška, až konečně ucítil jak ním prostupuje úleva, a proto zavřel vodu, cítil, že

jeho hlava je konečně čistá. Věděl, co musí udělat.

Osušil se a znovu si oblékl župan. Když se vrátil do pokoje, na okraji jeho postele seděl Ron a vedle něho seděla Hermiona a plakala mu na hrudi. Harry se podíval na ostatní postele, ostatní tři chlapci šli dolů na snídani. Ron oběma rukama objímal Hermionu, její ruce byli zkřížené na Ronových prsou, tulila se k němu jako dítě, její slzy mu smáčely tričko, které měl oblečené spolu s kalhotami od pyžama. Ron vypadal nevýslovně smutně, když se díval dolů na ni, a pak vzhlédl k Harrymu.
Harry tiše přešel až k oknu. Cítil, jak ním prochází vlna nepřátelství, jak se na ně díval. „Co tady dělá?“ řekl tak nenávistně, jak jenom dovedl. Nebylo to lehké, ale musel to udělat…. Ron se sklonil dolů a něco jí zašeptal, Hermiona přikývla a Ron ji políbil na tvář. Vstala a odešla, bez toho, aniž by na Harryho pohlédla. Harry se nedíval na Rona, přešel ke skříni, aby si vybral nějaké oblečení. „Vsadím se, že jsi šťastný…“
Ron zkřivil tvář v naprostém zmatení. „Co?“ „Nejde o Dudleyho. O mě a Hermionu. Už jsi se nemohl dočkat, co?“ Harry nedokázal skrýt hořkost ve svém hlase. , Možná, že tohle je to, co musím udělat,’ přemýšlel, ‚odcizit se všem. Když nebudu mít žádné přátelé možná, že Voldemort nebude mít nade mou vůbec žádnou moc….’
Najednou se Ron vymrštil, chytil Harryho za ramena a prudce ho přirazil ke zdi. Harry zalapal po dechu, který mu vyrazil náraz o zeď a škubnul sebou od bolesti, která ním projela, když hlavou praštil do zdi. Najednou pocítil závistivý respekt před Malfoyem, který ani nezakňučel, když s ním Ron udělal totéž, co teď s Harrym. Ron promluvil s tváři velice blízko té Harryho.
„Vůbec nic nevíš, Harry! Co myslíš, že jsme dělali tady nahoře? Řeknu ti co: ona plakala, protože jsi jí řekl, aby se tě nikdy víc nedotýkala! Tohle! Co se s tebou proboha stalo? Jak ji můžeš obviňovat z toho co se stalo? Není to její chyba, Harry. Myslíš, že jsi ho mohl zachránit před Červíčkem, ale když oni něco skutečně chtějí udělat…..jak můžou být mudlové v bezpečí? Snad jenom kdyby tvá teta a strýc dovolili Brumbálovi, aby ho vzal sem? Jako kdyby to bylo vůbec možné! Nesvaluj to na ni! Potřebuješ ji právě teď, nemůžeš si dovolit odstrčit ji pryč! Chce tady pro tebe být. Myslíš, že ona se necítí hrozně? Potřebuje tě, abys jí řekl, že je všechno v pořádku, že neudělala nic špatného, stejně tak jako ty potřebuješ ji. Nebuď k ní takovej zatracenej bastard, Harry. Ona nezabila Dudleyho. Stejně tak jako ty ne.“

Harry zíral na Rona s úžasem. Pak suše polknul; byl velice napjatý, ale teď se sesypal a když ho Ron pustil, svezl se na kolena podél zdi. Kývnul na Rona. „Máš úplnou pravdu, samozřejmě. Zatraceně…..nenávidím, když máš pravdu…..“
Zvednul hlavu a uviděl, že Ron se usmívá. „Na rovinu. Proto taky využívám, že ji mám. Je to úplně nadpřirozený pocit…“
Harry se taky pokusil slabě usmát. „Někdy vidíš až příliš mnoho, když chceš, víš to? Potom co jsi napsal tu esej pro Moodyho…. Možná bys měl jít studovat na mudlovskou univerzitu, jít na Oxford, stát se profesorem, učit literaturu…..“ Ron se na něho podíval, celý nesvůj. „No to jistě. Nemůžu se dočkat, až ukončím školu. Mudlové jsou nenasytní po trestu, celá ta léta zavřený v knihovnách…..Chci si najít práci hned, jak naposled vylezu z tohohle hradu….“
Harry seděl několik minut úplně tiše. Ron si znovu sedl na jeho postel. Ticho už začínalo být trapné, snad mimo faktu, že to bylo velice družné ticho…„Zvláštní’ Harrymu to připomnělo, jak tiše seděl se Snapem v jeho kabinetu. Najednou se Ron rozhoupal k tomu, aby promluvil. „Harry, přinejmenším….přinejmenším ty a Dudley, stali se z vás přátelé, předtím….však víš…“
Harry potřásl hlavou. „Vůbec ne…“ a vysvětlil Ronovi vše o příbuzném kouzlu. Ron se to celé pokoušel nějak vysvětlit: možná, že Červíček lhal, jenom aby nadělal zmatek, možná… Ale Harry mu řekl o Hermionině vzpomínce na její únos, a pak přestal mluvit neschopen smířit se s tímto faktem. „Chtěli abych měl o něho starost, Rone, jenom proto mi ho vzali. Jak může někdo…..jak může být lidská bytost tak krutá……..“
Ron si povzdechnul. „Nejsem jsi jistý, jestli je někdo ze Smrtijedů lidskou bytostí, Harry. Ale tohle je jenom ukázka toho, že ty ve skutečnosti neneseš zodpovědnost za Dudleyho. Oni to celé plánovali víc než rok. Rok, Harry. Když jsi neudělal, co Ty-víš-kdo očekával, rozhodl se to udělat, jakýmikoliv možnostmi. Kdybys tehdy chytil Červíčka, poslal by někoho jiného, aby to udělal.“ „Ale přinejmenším, kdybych chytil Červíčka, Síriusovo jméno by bylo očištěno…“
„Je to část celku. Červíček by mohl znova uniknout. Přestaň tím být posedlý, Harry. Sírius na to pravděpodobně nemyslí tolik jako ty. Taky jsem se tvrdě pokoušel zapomenout, že ta krysa se mnou spala ve stejné posteli. Co myslíš, jak se teď cítím, když vím, co udělal? Nikdy jsem si nevšimnul, že je to čaroděj, a ne pitomá neduživá krysa. Žil u nás dvanáct let. Ví o mé rodině víc, než je nám všem příjemné, že to temný čaroděj ví. A Percy….chtěl být pořád s ním, pamatuješ? Percy a já jsme spolu mluvili o Červíčkovi minulé léto, o některých věcech, kterých jsme si na něm všimli, ale které jsem nevnímal, dokud jsem nevěděl, že je Animágus. Percy se taky cítí vinný za to, že jsi toho nikdy nevšimnul. Ale věci se mají tak, že někteří lidé nevnímají jisté věci a tak nějak, všichni bychom rádi o tom věděli a zastavili je, než někoho zraní…. Takže, skutečně jsem měl co dělat, abych se neobviňoval potom, co se ti stalo po turnaji.“
Harry polknul. „Nikdy jsem tě neobviňoval za to, co Červíček udělal.“ „Přesně. A teď neobviňuj sebe nebo Hermionu za Dudleyho.“ Ron mu dolů podal ruku, Harry ji chytil a vytáhnul se nahoru. Ron však Harryho ruku hned nepustil. Dívali se na sebe, a Harry věděl, že je neskutečně šťastný, že Ron je jeho přítel. Nechtěl se mu odcizit….nechtěl, i když se zdálo, že by mohl, když mu říkal tak ohavné věci. Pak se oblékli a šli dolů do společenské místnosti. Tam na ně čekala Hermiona. Zvedla se ze svého křesla u ohně, a když Harry šel přímo k ní, rty se jí třásly. Kráčel úmyslně přímo k ní, pak ji vzal do náruče, držel ji pevně ve svých rukou a šeptal jí do vlasů „Je mi to líto, je mi to tak líto,“ pořád dokola a dokola, až se o něj opřela a řekla, „Ano, ano, je to v pořádku…“
Nakonec ji políbil na čelo a odtáhnul se od ní, dívaje se na Rona. „Měla bys poděkovat Ronovi, že mi promluvil do

duše," řekl jí, když se díval na svého nejlepšího přítele. Usmála se a přešla k Ronovi, objala ho a Harrymu se zdálo, že on to přijímal s radostí – zavřel oči a na několik sekund ji pevně sevřel ve svém náručí, než ji nechal jít s neochotným výrazem ve tváři. Ron možná nebyl úplně upřímný v tom, co tvrdil, že cítí k Hermioně, pomyslel jsi Harry, ale byl příliš dobrý na to, aby…..Ron ji nasměroval zpátky směrem k Harrymu a ponuře se na něho usmál.
„Nechám vás, kdybyste chtěli. Jestli máte ještě jiné věci na vyříkání…" Harry se podíval na Hermionu. Cítil, že si řekli všechno - všechno, co bylo pro teď nezbytné. Přijala jeho ospravedlnění a odpustila mu. „Ne. Měli bychom jít dolů na snídani." Ron se zamračil. „Jste si jistí?" Najednou byl Harry zmatený. Co ještě Ron očekával, že řekne? „Ano. Jsem si jistý. Co je s tebou? Jdeme." Hermiona otevřela portrét, aby přelezli, ale Harry viděl, že Ron je pořád z něčeho rozrušený, zatímco kráčeli dolů po schodech do Velké síně opět společně a Harry držel jednu Hermioninu ruku a Ron druhou.

Po snídani Brumbál požádal Harryho, Hermionu, Rona a Ginny, aby přišli do jeho pracovny. Když vstoupili do kruhové místnosti s portréty dřímajících dřívějších ředitelů a ředitelek Harry byl rád, že vidí Síriuse. Jeho kmotr ho sevřel v drtivém objetí a pak odstoupil, aby si ho prohlédnul. Naposled ho viděl v den, kdy byl Ceilidh, ale to se zdálo být už celé věky.
„Vyrostl jsi za poslední rok Harry, nemyslíš?" řekl naoko vážně. Harry se podíval směrem k Hermioně a ucítil v tváři horko. Sírius se smál. „Nemyslel jsem tohle….i když, je to část toho, předpokládám. Mít přítelkyni." Harry se podíval na Brumbála, bylo mu trapně. Vždy byl velice rád, že to byl Aberforth a ne jeho bratr, kdo ho viděl s Hermionou líbat se vedle ošetřovny, když se Cho a Kratiknot probrali. Harry věděl, co tím Sírius myslel; viděl sám sebe, když se díval do svých vlastních očí v zrcadle. Ještě pořád věděl, kdo byl, když zavřel oči, cítil bytost, kterou byl Harry, jeho důvěrné, v zásadě nejisté, ale přátelské já; ale hledě do těch očí teď, byl trochu znepokojen – viděl trochu jiného Harryho, vážnějšího... Taky jsi byl vědom, že se mu z tváře ztratila většina dětského tuku, která ji zakulacovala, jeho lícní kosti se zvýraznily a rysy se stali ostřejšími (o čem si myslel, že se tvarem obličeje začíná více podobat své matce než otci). Už nevypadal stejně jako před rokem a taky se tak necítil.
„Sírius mluvil s tvou tetou a strýcem o pohřbu. Bude to v St. Bede, v Kostele na louce v Malých Lamenticích, ve středu. Pohřben bude na místním hřbitove(, kousek dolů po ceste(." „Vyjádřil jsem jim svou soustrast," řekl Sírius Harrymu. „Byli velice rozrušeni..." Harryho hlas se zaseknul. „Ve(dí jak ve skutečnosti zemřel?" Harry se teď jenom nerad zmiňoval o Příbuzném kouzlu.
„Ne. Myslí si, že to byla sebevražda. Obviňují sami sebe...Je to skutečne( smutné. Nikdy jsem si nemyslel, že k nim budu cítit lítost, ale všechno se to stalo prakticky když jsem byl tam a po celý čas, co jsem tam byl se stále obviňovali, že ne(co, co řekli, nebo ude(lali, ne(co co ho k tomu dohnalo…"
Harry polknul. Mohl jim říct o své chybě a oni by ho pak mohli ještě více nenávidět, nebo je mohl nechat si myslet, že spáchal sebevraždu, a že oni udělali něco, co ho k ní dohnalo. Ve skutečnosti se mu nezamlouvala ani jedna ze zmíněných alternativ.
„Ach, ještě něco, Harry. Chtěli vědět, jestli plánuješ přijít na pohřeb. Říkali, že potřebují někoho, kdo by nesl rakev. Tedy....ve skutečnosti řekli, že jestli chceš přijít, tak máš projednou udělat něco užitečného a máš přivést s sebou několik nosičů, protože oni mají jenom tři…. Vy tedy máte být taky tři…, i s tebou, když tedy přijdeš." Harry se podíval na Rona a ten přikývnul. Pak svůj pohled otočil k Síriusovi. „Co takhle…." Ten ale potřásl hlavou. „Promiň, Harry. Nemůžu ukazovat svou tvář. Příliš riskantní."
„Draco!" řekla najednou Ginny prudce. Harry se k ní otočil. „Co?" „Draco by mohl jít. Kdybych se ho zeptala. Pokud by nevadilo, kdyby šel," řekla nejistě, dívajíc se na Brumbála. Ten se na ni usmál. „Když bude Harry souhlasit s tím, aby šel, Draco může jít. Vlastně, měli byste jít všichni. Harry vás všechny bude kolem sebe potřebovat. Jste jeho přátelé. Sírius říkal, že Remus Lupin souhlasil s tím, že vás doprovodí. Kočáry s testraly vás dovezou do Prasinek ve čtvrtek a odtuď můžete jít na Příčnou ulici z Medových tlapek, kde mají krb připojený na Letaxovou síť. Tím získáte celý den na nakupování vhodného mudlovského oblečení. Pak přespíte v Děravém Kotli a ve středu ráno půjdete na pohřeb."

Harry se zamračil. „Letax? Proč nemůžeme jít tou cestou, kterou jsme šli na Ministerstvo kouzel?" Brumbál se zatvářil lhostejně. „V podstatě byste mohli. Ale...i když si to nemyslíš, my všichni potřebujeme někdy jistý časový odstup od věcí… Někdy, Harry, čarodějové i mudlové dělají podobné věci pokud jde o pohyb z místa na místo. Někdy se pohybujou rychle, aby zapomněli, že se na to těší, nebo i taky ne, někdy upřednostní pomalou jízdu vlakem, aby měli dost času na přemýšlení. Někdy je to dobře, že máš čas, vyrovnat se s přesunem z jednoho místa na druhé. Proto taky využíváme cestu vlakem pro příjezd studentů do Bradavic. Takže tak, a navíc bylo by to hodně chaotické pro většinu mladých čarodějek a čarodějů, aby se svými zavazadly nepřetržitě proudili přes krby v Prasinkách celé první září." V jeho očích se mihnul záblesk a usmál se na ně.
„Ve středu, objednal jsem auta z Ministerstva a odvezou vás z Děravého kotle přímo do kostela na mši. Ty to tam znáš, Harry?" „V St. Bede? Trochu, jezdili jsme tam o Vánocích a Velikonocích, když jsem byl menší. Farář byl fajn, i když měl trochu zastaralé názory. Ještě pořád používal Knížku všeobecných motliteb z roku 1928…" To co jim ale neřekl bylo, že Dudley zpíval v chlapeckém zboru, dokonce i sopránová sóla, když byl malý, předtím, než se mu změnil hlas. Teta Petunie byla na něho tak pyšná…..nemohl o tom mluvit.
„Tak tedy dobrá. Sírius si půjde po svém a ty se zeptáš Draca jestli půjde s vámi do Londýna a na pohřeb." Kývnul jim, a to bylo všechno; věděli, že mají jít. Opustili kancelář (Sírius ve své psí podobě) a kráčeli dolů do vstupní haly. Všichni čtyři láskyplně pohladili velikého černého psa předtím, než se rozběhl cestou do Prasinek. Najednou vešel do haly Draco Malfoy, nesa přes rameno své koště. Vypadal, jako by si chtěl jít dát ranní kolečko nad hřiště hned po snídani. Ginny se s ním přivítala polibkem na tvář. Usmál se na ni a chtěl jí dát na rty mířenou pusu, ale zachytil Ronův

pohled a radši se svého úmyslu vzdal.
„Draco! Musím se tě zeptat…." Začala. „Ahoj," přerušil ji zamračeně, dívaje se ven ze dveří. „Nebyl to ten stejný pes, kterého jsme viděli v Prasinkách? Tehdy, v den Ceilidhu?" Najednou zůstali všichni čtyři tiše stát, jazyky svázané, dívajíce se jeden na druhého a pak zase zpátky. Malfoy se podíval na každého z nich a zeptal se. „V čem je problém? Je to heslo, jak na vašich čtyřech tvářích vykouzlit nejblbější ksichty na světě? Oops----promiň Ginny, samozřejmě myslel jsem na třech…"

Ginny se vzpamatovala a zasmála se. „Ne, ne….. myslím, že to mohl být ten samý pes. Myslím, že se zatoulal a domácí skřítkové mu dali najíst. A víte, jak to je, nakrmíte ho jednou a on přijde znova." Draco přikývnul – evidentně jí na to skočil. Ginny na chviličku zadržela dech a pak řekla rychle. „Draco, pohřeb Harryho bratrance je ve středu, takže, mohl bys jít s námi a dělat nosiče rakve?" Šokovaně se na ni podíval. „Co?" Harry mu vysvětlil, že by potřeboval jeho pomoc, že musejí být tři, ale že nejdřív by šli do Londýna nakupovat vhodné oblečení na pohřeb a příští den by šli do Surrey.
Potřásl hlavou, i když to bylo hodně zdráhavé. „Promiň, Pottere. Nemůžu." „Ale no tak , Malfoyi, udělej pro jednou správnou věc…" začal Ron, ale Malfoy mu skočil do řeči. „Tobě se to lehce řekne, Weasley. Teď máš peníze. Já teď nemám žádnou možnost zaplatit za nové šaty, děkuju pěkně." Harry pokrčil rameny. „Malfoyi, já stejně nenechám nikoho zaplatit své nové šaty, všechno jde na mě. Všechno platím já. Pokoje v Děravém Kotli taky." A otočil se k Ronovi, aby ho zarazil, protože ten už otevíral pusu. „A nemíním o tom s nikým z vás diskutovat. Nikdy bych po vás nechtěl, aby jste se mnou šli na bratrancův pohřeb a ještě za sebe platili."
Ron znova zavřel pusu. Malfoy se na něho podíval, pak na Harryho, nakonec na Ginnynu prosebnou tvář, a to se zdálo být rozhodující. „Tedy, zdá se, že se naskytla příležitost, strávit noc v hospodě, kde bude spát i Ginny…." Jemně položil svou ruku kolem jejích ramen a naklonil se k ní, aby ji znovu políbil. Ron ho rychle vyvedl z omylu a začal mu vysvětlovat, jakou má on představu o tom co bude.
„Na to zapomeň, Malfoyi. Ty a já budeme mít společný pokoj a já už si tě pohlídam. Nebo tě jednoduše svážu vázacím kouzlem, abys nemohl celou noc opustit místnost. Takže si moc nefandi." Harry měl co dělat, aby nevybuchl smíchy; prostě si neuměl představit, že by Ron a Malfoy spolu spali ve stejném pokoji. Ovšem s Ginny ve vedlejším pokoji, ve stejné hospodě – to bylo něco jiného. Ron mu očividně nechtěl dát vůbec žádnou šanci. Malfoy si povzdechnul, ale na rtech měl pořád ten příjemný úsměv. „Je to tak jednoduché, zranit tě, víš to Weasley? Nestává se to často, ale každý může udělat chybný krok…"
„Tedy, ve skutečnosti, bude nás doprovázet Remus Lupin." sdělil mu Harry. Malfoy se na chvíli zamyslel, pak pokrčil rameny. „Dobrá, Lupin vlastně nebyl zas tak špatný. Jako učitel byl dobrý, skutečně se nedal porovnat s Lockhartem. Nebo Quirrellem. Ale…..kdy je nejbližší úplněk?" „Poslední byl před týdnem, Malfoyi. Myslela jsem, že jsi získal jeden bod z Astronomie?" Řekla Hermiona mírně uštipačně. Udělal na ni ksicht; ještě pořád se nepřenesl přes to, že měl z N.K.Ú. míň bodů než ona nebo Harry, i když měl několik příležitostí získat víc a měl o bod víc než Ron.

Úterý přišlo rychle. Po snídani všichni odnesli své malé kufříky do vstupní haly; Hermiona jim ukázala užitečné kouzlo na proměnu jejich batohů na kufříky. „Někdo prostě asi nikdy nebude mít to správné zavazadlo, i když má hůlku…"
„Zmlkni, Grangerová," varoval ji Malfoy, přestože byl navýsost spokojený, když kouzlo změnilo jeho plátěný batoh na jednoduchý, černý kožený kufřík, zdobený jeho iniciálkami: DIM. Ron a Harry se začali okamžitě mlátit smíchy, když to zahlédli. (pozn. překladatelky: slovo DIM v angličtině znamená tmavý, temný, odpudivý)
„Perfektní iniciálky, Malfoyi. Co znamená to I uprostřed?" chechtal se Ron. „To tě nemusí zajímat, Weasley…" „Ty to víš?" Pokoušel se Ron zjistit pravdu u Ginny. Ta jenom němě potřásla hlavou, ale Harry jsi nebyl docela jist její pravdomluvností.
Pak už všichni potichu kráčeli do vesnice, do Medových tlapek, kde se setkali s Lupinem. Po jednom vstoupili do krbu, oznámili adresu, kam se chtěli dostat - do Děravého Kotle. Harry nesnášel cestu Letaxem; vždy si vzpomněl na závrať, na točení a víření a taky na možnost, že se vynoří někde úplně jinde, než chtěl. Teď ale jenom potichu zaklel, vešel do krbu a po chvíli zběsilého točení se - právě když začínal mít pocit, že vyzvrací všechno, co ráno snědl - vypadnul ve hlavní místnosti v hospodě a po hlavě přeletěl přes svůj kufr, zvedl hlavu a díval se přímo do laskavé tváře hostinského Toma.
„Ahoj Harry," pozdravil ho Tom tiše. Harry se zvednul a oprášil si saze z džínů. Hermiona a Ginny právě přistály i se svými zavazadly dole pod schody. Ron a Malfoy je následovali. Nakonec se objevil Lupin. Tom jim všem rozdal klíče od jejich pokojů a oni se vydali nahoru po schodech.

„Jak to, že máš pokoj jenom pro sebe, Pottere?" Chtěl vědět Malfoy, když došli nahoru. Hermiona a Ginny měli společný pokoj, stejně jako Malfoy s Ronem. Lupin měl jako Harry samostatný pokoj.
„Protože to všechno platím. Ještě jiné pitomé otázky?" „Kluci…." začal Lupin. „Promiň," řekl mu Harry, „nechtěl jsem z tebe dělat rozhodčího." Lupin se na něho usmál. „Je to jako za starých časů. Dokonce jsme ani nepotřebovali Snapea, abychom jsme se navzájem popichovali. Něco jsem řekl Síriusovi, ten zas něco Jamesovi…."
Malfoy se zastavil a zůstal na něho zírat. „Sírius? Sírius Black?" Všichni zůstali jak zamrzlí. Lupin vypadal příšerně; Harry by řekl, že byl jak kdyby ho trefila mrtvice, protože zapomněl dávat pozor na to, co říká o Síriusovi. „Tedy," řekl Harry a snažil se, aby se mu hlas tolik netřásl, „bezpochyby víš, že byl přítelem mého otce, byl pořád kolem něho. Všichni to vědí."
Malfoy přikývnul, ale Harry se obával, že by si mohl vzpomenout na to, jak se Sírius najednou objevil u Tří košťat v den slavnosti Ceilidh. Všimnul jsi, že byl oblečený stejně jako Ian Lucas? Kladl otázky kolem černého psa – toho si

taky všimnul? Harry přemýšlel nad tím, jestli bude někdy Malfoyovi důvěřovat natolik, aby mu řekl pravdu o Síriusovi. Jistě by jim to všem ulehčilo život. A samozřejmě, pomohlo by, kdyby bylo Síriusovo jméno očištěno….
Rozešli se do svých pokojů, aby si odnesli svá zavazadla; když přišli Letaxem do Kotle, už měli oblečené mudlovské věci, takže se všichni za chvíli setkali dole v baru a vyrazili do Příčné uličky. Zatímco Harry šel do Gringottovy banky, aby vyměnil galeony za libry, Lupin a ostatní se usadili v cukrárně Floreana Fortescua a dali si zmrzlinový pohár.
Harrymu během jízdy dolů k jeho trezoru cvakaly zuby, pak musel čekat a snažil se uklidnit své nohy, aby pořád nervózně nepřešlapoval, zatímco skřítek v okénku nad schody rozhodne, jaký poplatek musí zaplatit za převod peněz. Když se konečně vynořil z banky, tak držel pořádný balík dvacetilibrovek a taky dost galeonů, aby zaplatil výdaje u Toma v hospodě. Vrátili se zpátky do Kotle, ale jenom proto, aby vyšli ven hlavním vchodem, který vedl do mudlovského Londýna. Najednou si Harry všiml, že Lupin má na sobě ještě hábit. Počkali, dokud si ho nezanesl nahoru do pokoje. Když se vrátil, měl na sobě hodně otrhané hnědé kalhoty a hnědou košili.
„To je mé maskování," zamumlal v rozpacích. Harry nevěděl, co na to říct. Přemýšlel, jak je to trestuhodné, v jakém stavu se Lupin nachází. Vynořili se do jasného, slunečného londýnského dne a Harry jsi pomyslel, že vypadají, jakoby strávili předcházející rok někde v temném žaláři. Což vlastně, vzhledem k tomu, kolik času jich všichni strávili prací na lektvarech, nebylo ani tak daleko od pravdy. Harry zaváhal, nebyl si jistý, co teď dál. Malfoy si okamžitě rýpnul.

„Co se děje, Pottere? Nikdy předtím jsi nebyl ve velkém městě?" „Ale ano, už jsem byl v Londýně, Malfoyi. Jenom si nejsem úplně jistý, kudy máme jít…." Hermiona si to vzala na starost. „Doprava," řekla, a okamžitě chytila taxík. Před nimi zastavilo veliké černé auto. Když nastoupili, Hermiona řekla jasně řidiči, „MacTavish's, prosím."
„Jistě, slečno." Odpověděl postarší řidič, a zařadil se do silnice ve které se bez auta nedalo hnout. Za patnáct minut zastavil před branou veliké budovy, jejíž vrátný byl oblečen jako horal - jeho oblečení bylo ještě dokonaleji propracované než Malfoyovo na Ceilidhu.
„Tedy, Hermiono," řekl Ron nervózně, „nepředpokládáš doufám, že půjdeme na pohřeb v kiltech, že ne? Protože, já mám základní filosofický problém mám-li jít někam oblečený v sukni…." Šťouchla do něho loktem. „Přestaň dělat paniku, Rone. Oni jsou tady jenom proto, že název je skotský. Tady prodávají všechny druhy mudlovského oblečení a jejich krejčí, kteří upravují obleky jsou velice rychlí. Můj otec si tady kupuje obleky. A mají tady nádherné hedvábné kravaty…."
Harry zaplatil taxikáři a pak vešli do obchodu. Necítil se tu ve své kůži, ale nechtěl to ukázat před Malfoyem, který nikdy nebyl v podobném zařízení, s nóbl oblečením a bezchybně oblečenými mladými lidmi, kteří vypadali jako by vystoupili z prvních stránek módních magazínu a nabízeli jim každé tři vteřiny jiný druh kolínské, nebo se ptali, zda nepotřebujou s něčím pomoct…..postřehl, že Lupin by taky nejraději zmizel….
Hermiona je odvedla k výtahům a stlačila tlačítko se šipkou směrem nahoru. Když se otevřely dveře, ona, Harry a Lupin nastoupili; Ron, Ginny a Malfoy zůstali stát, dívajíce se dovnitř malé kabiny se zrcadly a tartanovými tapety. Výraz na jejich tvářích nebyl jen nerozhodný, ale přímo vyděšený. Dokonce i Malfoy se nestyděl projevit, co cítí. Hermiona podrážděně vzdychla.

„Pojďte dovnitř, vy tři! Je to jenom výtah. Něco co mudlové vynalezli před více než sto lety. Tak honem! Jinak budeme muset jít pěšky pět poschodí." Ginny experimentátorsky vstrčila jednu nohu dovnitř, pak vtáhla i druhou, zkusmo opatrně našlapujíc. Hermiona jenom nemohoucně zavřela oči; Harry přímo cítil její pocit marnosti jak z ní stoupal, stejně jako ve škole, když ví správnou odpověď a snaží se zabránit sama sobě ji vykřiknout na celou třídu. Najednou se dveře výtahu začaly zavírat a byly by skříply Rona, kdyby Harry nestlačil rychle tlačítko na otvírání dveří. Ron zavřeštěl a uskočil dozadu; už chtěl nastoupit, ale když se dveře začaly zavírat…..…
„Tak pohněte sebou, vy dva!" zasyčela na ně Hermiona. „To se stane, když jsou dveře otevřené příliš dlouho. Kdybyste konečně nastoupili…." Pak Ron a Malfoy předvedli něco jako skok kamikadze, skočili dovnitř oba naráz, čímž celý výtah mírně rozhoupali a ti, kteří už byli vevnitř, narazili do zadní stěny. Oba začali naráz křičet, Harry znervózněl, protože ani on ještě nejel v takovém výtahu. Hermiona převrátila oči, stlačila tlačítko pátého poschodí a dveře výtahu se hladce zavřely. Když se výtah pohnul směrem nahoru, Malfoy chytnul Harryho za rameno; ten se na něho pobaveně podíval a Draco rychle odtáhl svou ruku. Harry si všimnul, že se mu na čele perlí kapičky potu, jak se díval nad dveře na světelné číslice označující poschodí.
Pak se výtah mírně zatřásl a zastavil, dveře se klouzavě otevřely, Ron a Malfoy se prodrali přes ostatní ven, jako by závodili, kdo bude první venku. Ginny se rozesmála při pohledu na ty dva, a když prošla ven spolu s Hermionou, najednou z ní byl starý výtahový mazák.
„Líbilo se mi to!" prohlásila. „Něco takového bychom měli mít ve škole. Už jsem unavená z toho věčného tahání se do schodů, tolik schodů…Myslíte, že by bylo těžké vymyslet kouzlo na…." „Šššššššš!" řekla rychle Hermiona, dávajíc svou ruku Ginny přes ústa. „Nevzpomínej tady kouzla ani nic podobného!" zasyčela. Ginny zírala na Hermionu, která odtáhla svou ruku z jejích úst. „Promiň, ale tady nemůžeš říkat věci jako…"
Lupin přikývnul. „Jsem tady, abych vám pomohl z problému jakéhokoliv druhu. Ale, odhalení, nebo rotržku kvůli vašim….hm….schopnostem….teď vážně nepotřebujeme." Ginny na to přikývla, váhavě připouštějíc, že má pravdu. Harry zjistil, že ona, Ron a Malfoy mají skutečně velice, ale vážně velice málo zkušeností s mudlovským světem; nebyli nuceni nikdy ukrývat svou přirozenost za něco jiné. Harry a Hermiona naopak vůbec nevěděli, že existují kouzla a čarodějové, dokud jim nepřišel dopis z Bradavic (ačkoliv, oba dva, samozřejmě zažili nevysvětlitelné zážitky a nehody ve svém dětství). Jenže pro ostatní byl mudlovský svět úplně nový.

Zbytek nakupováni proběhl docela v klidu. Obě dívky se od nich odpojily, aby si vybraly vhodné oblečení pro sebe na

pohřeb, zatímco Lupin a kluci čekali až jim přizpůsobí obleky a vybírali košile a vázanky. Ron a Lupin ještě potřebovali černé polobotky. Malfoy zahlédl nějaké drahé hedvábné kravaty, ale Harry ho informoval, že všichni budou mít klasické černé kravaty k černým oblekům.
Když se Malfoy postavil před trojité zrcadlo v novém obleku, nakrucoval se ze strany na stranu a zíral do zrcadla. ‚Až příliš dlouho,' pomyslel jsi Harry. Nakonec, přistoupil těsně k zrcadlu a poklepal po něm prsty. „Tedy?" zeptal se, očekávaje odpověď. „Co je to s tebou?"
Harry přešel k němu a postavil se velice těsně za něho. „Přestaň, Malfoyi! Co to děláš?" Malfoy pořád zíral se zmateným výrazem do zrcadla. „Ta blbá věc je pokažená…..neřekla ani slovo, jak vypadám…." „Malfoyi," řekl Harry, a jeho hlas zněl velice hebce, „mudlovská zrcadla nemluví." „Nemluví?" Draco pořád zíral na sebe do zrcadla a jeho oči se zúžily. „Ne." Konečně to vzal na vědomí, i když si očividně myslel, že jím zrcadlo pohrdá, a proto jeho vzhled nekomentovalo. „I když, musím říct," pokračoval hebkým hlasem Harry, „vypadáš…..hm…úžasně." Malfoy se otočil a odešel, aniž by se na Harryho podíval. ‚Asi má doma zrcadla, které denně masírujou jeho ego,' přemýšlel Harry.
Ginny a Hermiona už měly šaty hotové, ale na pánské obleky se muselo čekat až do odpoledne. (Malfoy chtěl vědět, proč si úpravy nemůžou udělat sami v Děravém Kotli za pomocí hůlky, ale Harry zavrhl tenhle nápad.) Vyvezli se na nejvyšší poschodí (Ron a Malfoy už cestu výtahem přežili lépe) a posadili se do čajovny na šálek čaje, zatímco čekali. Vybrali si stůl na střešní terase s výhledem na sousední budovy. Dole v ulicích se zelené stromy chvěly v teplém větříku; děti si hrály v parku s dlouhými meči, zatímco pěstounky seděly spořádaně na lavičkách, kočárky zaparkované hned vedle, četly si, nebo se bavily mezi sebou. Na jiných lavičkách seděli úředníci pojídající sendviče a vychutnávali sluneční paprsky.

Harry poslouchal rozhovor kolem sebe jenom na půl ucha; všichni si užívali vycházku, všechny ty neznámé věci, a on byl rád, že to pro ně mohl udělat. Sám si ale nemohl pomoct; byl jsi moc dobře vědom, z jakého důvodu tu jsou. Zítra ráno vstanou, vezmou si na sebe nově koupené tmavé věci a půjdou do kostela na Dudleyho pohřeb….
Lupin zachytil jeho pohled a přikývnul; rozuměl. Bylo to pro Harryho cizí, vidět Lupina oblečeného v elegantním obleku - vždycky ho viděl jenom v otrhaných hábitech a dnes v hodně otrhaných mudlovských šatech. Teď vypadal úplně jinak. Více autoritativně, ale Harry se k němu nikdy nechoval bez respektu, když byl jeho učitel ve třetím ročníku. Ačkoli...., nepřísahal by na to.
Když dopili čaj, vrátili se dolů po schodech vyzdvihnout si své upravené šaty. Ginny a Hermiona si své věci vyzvedly v jiném oddělení, kde si ji předtím nechaly uschovat. Harry cítil, že má mudlovského světa na nějakou dobu až až; přemýšlel nad zítřkem, a pak nad celým zbytkem léta…
Nedovedl jsi představit léto. Pokusit se žít v jednom domě s tetou Petunii a strýcem Vernonem, kteří oplakávají Dudleyho, a vědět, že to byla všechno jeho chyba... Obával se setkání na pohřbu. Možná trochu pomůže, že chtěli aby obstaral pomocníky a on to udělal. Harry si sice nemyslel, že s ním budou chtít mluvit, ale upřímně v to doufal. Neměl zdání, jak to všechno přežije…
Poté co si zanesli nákupy do pokojů, sešli se před večeří znovu v baru v Děravém Kotli. Ron vyzval Malfoye na partičku kouzelnického šachu a Ginny s Remusem je pozorovali. Harry seděl vedle Hermiony, ruku měl položenou na jejích ramenou. Vypadala unaveně a položila si svou hlavu na jeho rameno, pak najednou mohutně zívla.

„No tak, Hermiono, tohle nedělej, já…." Začal, ale konec věty zanikl v zívnutí. Zasmála se a pak ho políbila na tvář. „Myslím, že si půjdu před večeří zdřímnout." Zvedla se a šla ke schodům, ale Harry rychle zachytil její ruku, dívaje se na ni s nadějí. „Můžu ti dělat společnost?"
Podívala se přes místnost na Lupina, jejich garde, a řekla Harrymu. „Vážně si chci pospat…" „Já taky. Ale jak jsi kdysi řekla, je to nádherné spát spolu v jedné posteli…." Přikývla. „V pořádku…" odpověděla, a společně odcházeli ke schodům. Harry se podíval přes rameno; setkal se s Lupinovým pohledem, ale ten jen přikývnul. Harry pocítil nával emocí, když si uvědomil, jakou důvěru mu starý přítel jeho otce projevuje. Spolu s Hermionou vešli do pokoje, o který se dělila s Ginny, následoval ji do postele. Lehla si jen tak oblečená na bok, Harry položil brýle na stůl a stočil se vedle ní a jejich těla do sebe zapadla jako dvě části skládačky. O malou chvíli později už Hermiona oddechovala pomalu a pravidelně, spala s dlaní pod tváří, jak malé dítě. Přitáhnul si ji k sobě, jednu ruku jí dal kolem pasu, zavřel oči a pak i on sklouznul do hlubin spánku…..
Harry cítil, že ho někdo pozoruje. Nebyl si jistý proč, nebo jak to ví, prostě to věděl. Prudce otevřel oči a uviděl Rona sedícího na Ginnyně posteli, jak je pozoruje. Nedíval se však do Harryho tváře, takže si nevšiml, že jeho oči jsou otevřené. Harry jsi najednou vzpomněl, jak se Ron díval na Hermionu, když spala ve vlaku.
„Rone," řekl jemně, aniž by se pohnul. „Aaah!" Ron vyskočil, byl překvapen, jako by na něho promluvila socha. ‚Nějak moc překvapen,' pomyslel jsi Harry, oba přece věděli, že brnění, obrazy a zrcadla v Bradavicích mluví. Harry se usmál, když jsi vzpomněl na Malfoye, pokoušejícího se donutit mluvit mudlovské zrcadlo. „Harry,…..tohle mi nedělej!"
„Promiň, Rone; nemyslel jsem, že budeš vyskakovat z kůže….."
Překulil se na záda a protáhnul se, zatímco Hermiona zamumlala něco ze spaní, přetočila se a přehodila svou nohu a ruku přes Harryho. Harry pohlédl na Rona, pak dolů na Hermionu; na Ronově tváři mu bylo až příliš dobře patrné, na co myslí. Harry zavřel oči. Není to tak dávno, co na něho Ron ječel, aby se omluvil Hermioně. Až teď jsi uvědomil, kolik to Rona stálo sebezapření.
„Už nespi, Harry. Je čas na večeři. Lupin pro nás nechal prostřít v malém salónku pod schody. Už všichni na vás čekají." Vzbudil Hermionu a všichni tři šli dolů na večeři. Harry se bavil s ostatními, pokecal s Lupinem, řekl mu něco o N.K.Ú., což dalo staršímu muži šanci na vzpomínání na jeho pátý ročník a jeho testy, pak si v baru zahráli čarodějnicky šach, Řachavého Petra a čarodějné šipky. Čarodějné šipky byli pro Harryho hodně frustrující, protože je ještě nikdy

nehrál. Terč se mu ze začátku zdál být stejný jako v normální hospodě, ale ve chvíli, kdy hodil šipku (která mimochodem mluvila), terč se začal měnit a pohybovat se, takže vypadal úplně jinak, když k němu ten malý projektil dorazil a zapíchnul se do korku. Lupin Harryho nelítostně porazil, ale Ron zase připravil o prachy Lupina, zatímco Harry raději hrál s Ginny kouzelnické šachy a Hermiona s Malfoyem se smáli nad Řachavým Petrem.
Ginny nakonec vyhrála; jeho figurky se dali na rychlý ústup před útokem z její strany. Po chvíli se ozvalo „šach-mat“ a to Harrymu zbýval jenom jezdec a střelec, kteří výrazně kritizovali jeho styl hry. „Říkali jsme ti, choď pěšákem dopředu na ochranu věže, která chránila krále, ale poslechl jsi nás? Ne, řekl jsi, že víš co máš dělat…..“
Ginny se na něho plaše usmála, když spolu čistili šachovnici od zbytků figurek. Když skončili, Malfoy právě začínal hrát šipky s Lupinem, Ron s Hermionou se na ně dívali a dobře se při tom bavili. Harry přinesl nějaké máslové ležáky od baru pro ně a Ginny. Seděli, pomalu usrkávali a sledovali zápas v šipkách. Najednou na něj Ginny jemně promluvila.

„Harry. Vím, že ti pravděpodobně nic neřekl, ale…..Famfrpálový pohár. Bylo to od tebe úžasné, že ses s ním rozdělil. V poslední době to bylo pro něho těžké. Nemáš představu, způsob, jak s ním jednají ostatní Zmijozelští od té doby, co byl soud a pak samozřejmě….jeho matka….Bylo to od tebe prostě úžasné, co jsi udělal. Je pro něho těžké tyhle věci říkat, ale ve skutečnosti to velice ocenil.“
Harry se na ni usmál. „To mě tehdy jen tak najednou napadlo. Najednou se objevila Zlatonka…..pokoušel jsem se předstírat, že ji nevidím a snažil jsem se odtáhnout od ní pryč Cho, aby Havraspár nevyhrál, a doufal jsem, že když se znovu objeví, tak se k ní dostanu první. V tom momentě mě napadlo – Hej, když ji chytnu teď, budeme se Zmijozelem nerozhodně v boji o pohár – a pak mě napadlo – A to by nebylo špatné, co? – A než jsem nad tím začal vůbec pořadně uvažovat, už jsem ji vlastně držel…..“
„Stejně bylo do tebe velice hezké, žes to udělal. Možná z vás, tebe a Draca jednou budou skuteční přátelé.“ Harry se na něho podíval, jak hraje šipky, směje se a žertuje s ostatními, a usrkává máslový ležák mezi jednotlivými hody. Harry ho ještě nikdy takového neviděl, takhle šťastného, ve společnosti jiných. „Zdá se, že se tady stal veliký zázrak. Draco Malfoy a Ron Weasley jsou spolu. Skutečně neuvěřitelná událost.“
Ginny si povzdechla. „No a teď už jenom přesvědčit mých ostatních pět bratrů, mámu a tátu…..“ Pak se ale na Harryho usmála a v jeho hrudi se náhle zrodil nový neznámý pocit; najednou se mu její úsměv zdál být velice důležitý a nádherný. Otřáslo to jím, podíval se na Hermionu, která se smála tím hrdelním smíchem, který zbožňoval, tím, který ji dělal ještě atraktivnější než kdy jindy…..
Harry s Ginny se připojili k zápasu v šipkách. Nakonec, všichni vyšli nahoru po schodech, později než měli, se smíchem znovu probírali své výsledky v pokusech hrát šipky poprvé (kromě Lupina). Harry jemně políbil Hermionu na rty a díval se, jak zavírá za sebou dveře do pokoje. Pak řekl dobrou noc Ronovi, Malfoyovi a Lupinovi a zalezl do svého pokoje. Svléknul se a lehl si jenom tak ve spodkách, přemýšleje, jak by vykouzlil stropní vějíř na rozehnání dusného horka, které bylo v pokoji. Nakonec ani neměl šanci sundat si brýle a usnul od vyčerpání a od vlhkého horka, které tam vládlo.

Najednou se probudil leknutím. Klepal někdo? Byl zmatený z toho, že svět kolem sebe vidí zřetelně, jako doteď ještě nikdy po probuzení, a pak si vzpomněl, že usnul s brýlemi na očích. Ale nevadilo mu, že se probudil, stejně měl hrozné noční můry. Oblékl si župan, uvázal opasek a vytáhl hůlku z kapsy, kam ji dal večer, když uzamknul dveře kouzlem. Opatrně se přiblížil ke dveřím, odstranil uzamykací kouzlo, pomalu stlačil kliku a pootevřel dveře. Zíral do chodby, pokoušeje se zjistit, odkud pocházel ten hluk.
Zůstal stát a díval se přímo někomu do očí. Ale on ty oči přece znal. Otevřel dveře tak, aby mohla vejít a Hermiona se vplížila do jeho pokoje. Zavřel a ona se otočila k němu. „Vzbudila jsem tě, Harry?, zašeptala. „jenom jsem si myslela, že to bylo hezké, odpoledne….Jestli chceš, můžu…..vždyť víš….spát dnes tady…..“
Harry se opřel zády o dveře, zatímco ona přistoupila k němu. Potřásl hlavou, vzpomínaje na sny, které ještě před chvílí měl; snažil se ty prokleté věci vyklepat ze své hlavy…. „Ne? No dobrá, jak chceš. Jestli chceš být sám, tak buď sám….“
Harry polknul a podíval se na ni. „Ne. To jsem tím nemyslel. Myslel jsem….zůstaň. Ale já nechci jenom spát.“
Vzhlédla k němu, jak pochopila co řekl a její ruce mu vklouzly kolem krku. Zaklonila hlavu, on se nad ní sklonil a jazykem obkreslil její spodní ret. Chvěla se, když pootevřela své rty a Harry cítil, že se jejich jazyky setkaly a její ruce se vpletly do jeho vlasů a jeho ruce klouzaly po jejím těle dolů k opasku uvázanému přes župan.
Z nějakého důvodu, pociťoval zoufalství, zdálo se mu, jakoby neměli moc času, zdálo se mu, že nesmí zahálet. Nezdržoval se tím, aby ji svlékal, nebo sebe, jeho ruce se pohnuly tak rychle, že Hermiona překvapeně vykřikla, když ji prudce zvednul do náručí a nesl k posteli. Když sklouzla na postel, rychle se vrátil ke stolu a položil na něho své brýle a amulet. Zdálo se mu, že musí čekat celý rok, než překonal těch několik kroků zpět k posteli. Ale ona tam byla a jeho znovu přepadla ta zničující potřeba mít všechno hned a znovu, vzpamatoval se, až když Hermiona uvěznila jeho hlavu ve svých rukou a přinutila ho podívat se na ni. „Harry,“ zašeptala. Zvuk jejího šepotu, jakoby ho vrátil zpět do reality. Díval se na ni dolů a zjistil, že během těch několika málo vteřin z ní stihnul strhnout skoro všechno, co měla oblečené. Pomalu se sehnul a začal pokrývat polibky každičký odkrytý centimetr její bílé pokožky, aby ani jediný kousek nezůstal nedotčený od jeho rukou a rtů. Když putoval jazykem přes její ploché břicho směrem k vnitřní straně levého stehna, uslyšel zalapání po dechu a její tělo se prohnulo do oblouku. Harry ucítil na ramenou její ruce jak zaryla nehty do jeho snědé kůže. Natáhl se dopředu, podložil své ruce Hermioně pod záda, zvednul ji, posadil si ji na klín a ucítil záplavu elektrických impulsů v každém nervovém zakončení. Rozplýval se uvnitř Hermionina těla, slyšel ji říkat jeho jméno znovu a znovu v plačlivém šepotu a za očními víčky mu vybuchovaly ohňostroje elektrických hvězdiček. Najednou měl pocit, že se všechna slast z doteku Hermionina těla mění…. Za zavřenými očními víčky znova uviděl své dotěrné sny…..A znovu cítil Hermioniny doteky, cítil její rty na své hrudi, cítil vlhkou cestičku, kterou zanechal její jazyk po

cestě směrem dolů…., ale taky pochopil, že tohle není řešení na jeho problém. Nikdy předtím s ní necítil to, co cítil teď, měl pocit, že porazil samotnou smrt. Ale sny nebyly zažehnané, dožadovaly se jeho pozornosti….

Stál na ploché střeše nějaké blíže nepopsané lesklé budovy, Dudley vedle něho, smál se a mluvil, ale slova, která říkal, Harrymu nedávala vůbec žádný smysl. Díval se, jak se Dudleyho ústa pohybují a taky slyšel slova, ale zároveň se mu ty dvě věci nedokázaly spojit do jediného, smysluplného celku.

Harry se rozhlížel kolem sebe; byla tam mlha, která zatemňovala výhled na okolí budovy. Neviděl ani ostatní budovy kolem, ani to, co bylo dole pod domem, na kterém stál. Díval se směrem dolů po straně; lesklá zeď se ztrácela v mlze, ale Harry neměl dojem, že by se jednalo o vysoký dům. Zdálo se, že nemá víc, než čtyři poschodí.
Znovu se podíval na Dudleyho, který vedle něho pořád ještě bezstarostně tlachal. Harry se ho chtěl zeptat ‚Proč jsme na střeše? Pojď, půjdeme dolů; nelíbí se mi to tady…..'

Ale když se Harry rozhlédnul kolem, neobjevil žádné dveře, nic, co by naznačovalo, jak s dostali na střechu. Najednou Harry uviděl houf bílých krys, utíkající po římse, která na nejvyšším poschodí kolem celé budovy. Byly jich stovky, bílé kožíšky a růžová očička, míhající se ocásky, až bylo těžké říct, kde jedno zvířatko začíná a kde končí a za ním se tiskne další. A pak to uviděl; stříbrná a hnědá v záplavě bílé a růžové. Předklonil se, aby na ně dosáhl a chytnul ji (nepředpokládal, že se mu to podaří, ale nějak se to podařilo), vytáhnul ji z pohybující se masy bílých hlodavců a teď ho měl; svíjel se v jeho ruce, stříbrná packa se tam tak nějak nehodila, jak vycházela přímo z malého hnědého kožešinkového ramínka, holý růžový ocásek se svíjel do takových úhlů, jako by chtěl omotat všechno kolem sebe, stejně jako chytavý ocas u opic.
Zvedl hlavu a podíval se na Dudleyho; zdálo se, jako kdyby Dudley neviděl, co Harry udělal, pořád jenom mluvil, úplně mimo synchrón, jako v špatně nadabovaném japonském filmu.

Harry v zlosti zkusil hodit krysu dolů ze střechy, ale jak opustila sevření jeho ruky, všechno se začalo pohybovat neuvěřitelně pomalu a Harry přihlížel její změně. Nejdříve se metamorfovala do velikého hada, její čtyři končetiny zmizely, její tělo se prodlužovalo a měnilo barvu do zelena, zřídelničky očí se změnily do tvaru vertikály, jako u koček. Pak had plovoucí ve vzduchu vedle budovy (zatímco Dudley pokračoval ve svém nesrozumitelném proslovu), začal růst. Znovu měl ruce, ještě pořád zelené, jeho hlava změnila tvar, narostla mu křídla a s jejich pomocí odletěl pryč, nad Harryho a Dudleyho hlavy. Harry sledoval draka se znepokojením. Najednou drak začal otvírat ústa, ale narozdíl od Dudleyho slov, Harry přesně rozumněl, co mu říká.

‚Můžeš mi věřit' řekl pomalu.

Harry na něho strnule zíral a myslel si: ‚Ne, nemůžu'.

‚Důvěřuj mi,' řekl teď Dudleymu. Neustále pohybuje rty, Dudley přikývnul a udělal krok dopředu až na okraj římsy, která se vinula kolem celé budovy. Harry se ho pokusil zastavit, ale i když se zdálo, že je od něho vzdálený jenom několik centimetrů, jeho pohyby se zdály být pomalejší a pomalejší; vidět sám sebe se hýbat bylo jako sledovat pohyby kolem sebe, když blokoval bolest z kletby Cruciatus tehdy v lese. Mohl cítit, že se jeho nohy pohnuly, jeho svaly na stehnech se naply, mohl vidět své ruce, jak se natahují k Dudleymu, ale taky mohl vidět, jak Dudley klidně zamával na draka a skočil z římsy. Harry se rozháněl rukama jako větrný mlýn, pokoušeje se ho zachytit. Ale když se dostal až na místo, z kterého Dudley skočil, jeho bratranec se už nořil do mlhy. Harry, bezmocně zíral dolů do bílého šera, které halilo budovu a v němž Dudley zmizel a už ho více neviděl…

Sen byl pokaždé stejný. Harry stočil pohled dolů na Hermionu. Zdálo se, že pro teď se čas vrátil do normálu. Dívala se na něj, ruce ovinuté kolem jeho ramen, její nohy měl pořád obtočené kolem pasu, jejich spojení bylo stále stejně intenzivní jako před chvíli, lehký třpyt kapek potu pokrýval její horní ret, tváře, hrdlo a hruď. Dívala se ustaraně, a on se ji pokoušel utěšit, ale nevěděl, kdo utěší jeho. Sehnul se dolů a začal polibky pokrývat její hrdlo, posouval svoje ústa níž a níž, až vyklenula záda a usmála se na něj. Chtěl být vzhůru, vzrušovat ji, milovat ji, dělat cokoliv, jenom neusnout… Když spím, mám sny…

Nemusím snít.

Nikdy víc žádne sny.

Nikdy.

Po chvíli si vyčerpaně lehnul vedle ní, oči upřené na strop, kde se odrážela pouliční světla. Stulila se mu do náručí, nemajíc ani ponětí o hrůze, kterou před chvíli viděl, cítil její dech na svém krku, její kůži, jak se tiskla na tu jeho a přislíbil sám sobě, že už nikdy víc nebude spát. Za necelých deset minut už svůj slib porušil, několikrát zamrkal, jeho oči se neprodyšně zavřely a už se neotevřeli…..

Vzbudil se uprostřed noci, rozzlobený sám na sebe, že porušil svůj nový slib více nespat. Podíval se dolů na Hermionu.

Ležela vedle něho, její tělo se třpytilo a slibovalo, přiblížil své rty k jejím a chlácholil sám sebe, že když ji vzbudí, pomůže mu zůstat vzhůru. Pomalu posouval své rty po jejím krku dolů, zanechávaje za sebou vlhkou cestičku, která na jejím rozpáleném těle rychle usychala. Dolů až na bílá ňadra, která zářila ve tmě; hladil její tělo a posouval své ruce stále níž a níž, až už nedokázala odolávat jeho dotekům a její oči se najednou otevřely a hned zase zavřely, když prudce oddechujíc vzdychla „Harry…“.
‚Jsou i horší způsoby, jak se udržet a neusnout,' pomyslel jsi, když se mu v náručí probrala k životu. Když zašeptala, že je celá lepkavá a zpocená, navrhnul jí, aby se šli společně osprchovat. Doufal, že ho to osvěží, aby zase neusnul a nesnil. Usmála se na něho a přitiskla své rty na jeho, naznačujíc, že s jeho návrhem souhlasí.

V malé sprše, která sousedila s jeho pokojem, se navzájem mydlili a znovu a znovu poznávali svá těla. Najednou Harry zase začal pociťovat onu zoufalost; cítil, jako by bylo hrozně důležité, aby ty sny, aby pokračovaly… Kapky vody dopadaly na jeho tělo, stékaly dolů v záhybech svalů, omývaly však pouze jeho pokožku, jeho duši zanechávaly potaženou pořád stejným tenkým filmem, který nejde odstranit.
Odnesl ji do postele, její nohy kolem svého pasu a v jejím náručí se znovu pokoušel dosáhnout úplného zapomnění…

Když potom znaveně ležel na zádech vedle ní, cítil její ruku na své hrudi jak krouživými pohyby roztírá kapky potu, zíral do stropu, bojoval, aby udržel oči otevřené, ale když pohyby jejích prstů ustaly, její dlaň se zastavila na jeho pravé bradavce a on slyšel, jak hluboce oddechuje, vzdal ten boj a zavřel oči. Ale vize, které se mu objevily pod zavřenými víčky, byly tentokrát jiné…..

Stál spolu s Hermionou v zahradě v Godrickově dolu. Podíval se dolů sám na sebe a na Hermionu; byli nazí, ale z nějakého důvodu se svojí nahotu vůbec nepokoušeli skrýt. Jeho matka stála ve dveřích domu, držela černovlasé a zelenooké dítě, prosila Voldemorta, klečela na kolenou, žebrala. Harry si nemyslel, že by ho mohla vidět, ale pak se otočila k němu a řekla, ‚Omlouvám se Harry. Chtěla jsem tady být pro tebe. Skutečně chtěla. Nikdy jsme nechtěli, abys rostl bez nás….'

Díval se na ni přes slzy. ‚Tak,' řekl, ‚něco pro to udělej!'

Najednou se za ní objevil Snape, který jí něžně domlouval. ‚Jenom to řekni. Udělej co musíš. Zachraň sebe a Harryho….' Zdálo se, že ho neslyšela, ale zvedla hlavu a podívala se na hrozivou postavu před ní v temnotě, plášť s kapucí, otevřela ústa a vykřikla. ‚Ano, ano!' křičela přes slzy. ‚Dám ti ho! Vychovám z něho tvého služebníka! Prosím, neubližuj mu……'

Najednou, temná postava zmizela, jeho matka a Snape zmizeli, zmizelo i dítě. Harry se otočil k Hermioně, která pořád stála vedle něho, stejně nedostatečně oblečená jako on.

Ale ta dívka nebyla Hermiona.

‚Ginny….' vzdychnul, když sevřel její tělo v náručí, a ona položila své ruce kolem něho a vpíjel se svými ústy do jejích, najednou ho stáhla dolů na zem a přetočila se přes něho.

‚Všechno bude v pořádku…..jizva zmizela….' mumlala mezi jednotlivými polibky, její rty cítil na své hrudi, na svých ramenech, na krku, na tvářích, a nakonec na čele, kde cítil, že jeho pokožka je hladká a nezjizvená, a ona ovinula své nohy kolem jeho boků a otočila se na záda……..

Najednou zamrkal, a když znovu otevřel oči, už to nebyli oni dva a Harry ležel čelem na lidské kostře. Kosti začaly pod jeho tíhou praskat, jeho tvář se ocitla blízko lebky, a on s křikem vyskočil. Otočil se zpátky k domu, ale ten už tam nebyl; místo něho uviděl ruiny, ruiny Bradavického zámku. Neměl vůbec žádné pochybnosti, že to byly Bradavice. To místo vypadalo, jako by bylo opuštěné již tisíce let... Otevřel ústa a v hrůze začal křičet:

‚Mami! Mami!Mamíííí!'

Otevřel oči. Na chvíli usnul, ten sen se mu znovu a znovu vracel, ale jenom teď křičel. Do pokoje začaly pronikat první paprsky rozbřesku nového rána. Cítil, jak srdce prudce tluče v jeho hrudi. Hermiona spala vedle něho, a neměla ani tušení, jaká psychická muka prožíval. Někdy v noci musela přes ně přehodit přikrývku; oba byli pořád nazí.
Najednou Harry uslyšel, jak nějaký hlas zakřičel „Alohomora!“ a pak se ozvala rána, jak byly dveře odmrštěny do zdi. Harry zjistil, že když se vrátili ze sprchy, zapomněl zajistit dveře uzamykacím kouzlem, aby byly nepropustné pro kouzlo Alohomora. Museli ho slyšet křičet, nebo Ginny zjistila, že Hermionina postel je prázdná a dělala si starosti.

Uviděl otřesené tváře Rona, Draca a Ginny jak na něho zírají. Harry nevěděl, co má říct; ležel v posteli s Hermionou, ani jeden z nich nebyl oblečený, a před chvíli křičel. Co to vlastně křičel? Nemohl jsi vzpomenout. Díval se na Ginny a pokoušel se vzpomenout jsi. Ona tam byla, ale taky neměla nic oblečené…
Pokoušel se vypudit tu myšlenku ze svého mozku, polknul a znovu se podíval na jejích šokované tváře. Nemohl mluvit. Evidentně ani nikdo z nich.

Hermiona ležící vedle něho se protáhla a najednou se posadila. Harry uviděl, jak se Ronovi a Malfoyovi do široka rozevřeli oči, prudce se otočil a uviděl, že ji už deka skoro vůbec nezakrývá. Zatlačil ji rukou zpátky dolů, a rychle vytáhnul přikrývku. Otevřela oči, dívajíc se na něho ospale.
„Hej, Harry, co tě to napadlo….?“ Pak uviděla ostaní, jak stojí na okraji postele a okamžitě zaječela. Malfoy se ušklíbl.
„Přeji ti dobré ráno, Grangerová. Děkujeme za představení…“
Hermiona si přetáhla přikrývku přes hlavu, aby se nemusela dívat ani na jednoho z nich. Harryho potěšil pohled na Ginny: byla rozzuřená a ukázala na dveře. „Ven!“ zavelela, a Draco Malfoy poslechl bez jakýchkoliv protestů, jakmile zpozoroval hrozivý výraz v její tváři.‚Tak, teď mě vidí v tom pravém světle,’ pomyslel jsi Harry. Podíval se na Rona, který na ně pořád ještě zíral s rozšířenýma očima.

„Rone? Mohl bys nás – nechat?“ Němě přikývnul, a Harry jsi nebyl jistý, jestli posledních pět minut vůbec mrkal. ‚Možná si myslí, že by něco zmeškal,’ pomyslel jsi Harry. Ron se otočil k odchodu, nespouštěje pohled z linie Hermionina těla pod přikrývkou až příliž dlouho na Harryho vkus. Harry se otočil k Hermioně, když si všimnul, že Ginny tam zůstala. Otočil se zpátky k ní; přikrývku měl kolem pasu, ale najednou se cítil víc odhalený než kdykoliv jindy, když chodil po školních pozemcích bez trička. Ginny si evidentně neuvědomovala, jakým hladovým způsobem se na Harryho dívá.
„Ginny?“ vylekal ji. Vytřeštila na něho oči, vyběhla ven z pokoje a práskla za sebou dveřmi. Teď, když byly dveře znovu zavřené, podíval se dolů na Hermionu. Překulila se na břicho a on viděl, že je ve tváři úplně rudá. „Panebože,“ řekla do polštáře. „Malfoy mě na tohle nikdy nenechá zapomenout, že jo? Teď mě tím bude týrat celé dva příští roky…..“
Její slova vytrhla Harryho z jeho omámení. Začal se smát a sklonil se, aby ji políbil na rameno. Zamračila se na něho.
„Velice směšné, že ano, jenom jsem tady dělala představení pro Malfoye, Ginny a …“ polkla „a Rona.“ dořekla jemně.
‚Tedy,’ napadlo Harryho, ‚Ron skutečně vypadal, jako by měl sto chutí na… Ale neměl odvahu to říct.’ Hermiona se oblékla a opustila pokoj, Harry odešel do sprchy a pod tekoucí vodou se pokoušel zapomenout na své noční můry.
‚Pro dnešek bylo těch nočních můr dost,’ napadlo ho. Opíral se rukama o protější zeď, zatímco voda v kruzích odtékala. Doufal, že noc s Hermionou mu pomůže se rozptýlit, ale nefungovalo to. Jeho mozek jednoduše odmítl spolupracovat. Jenom doufal, že ostatní to neřeknou Lupinovi. Byl zvědavý, jestli Lupin bude něco vědět. Možná, že ne.

Oblékl si nový oblek a šel dolů do baru. Tom ukázal na soukromý salónek pod schody, kde večeřeli minulou noc. Všichni ostatní už tu byli a v tichosti snídali. Hermiona si stáhla své polodlouhé kadeře do těsného, nekompromisního francouzského copu. Její tvář vypadala velice strhaně a naze, bez každodenního zmatku z neposlušných kadeří splývajících podél tváří. Dívala se do svého talíře, nemajíc odvahu podívat se komukoli do očí, ani Harrymu. Harry si všimnul, že Ginny se na ni dívá se zřetelným nepřátelstvím. ‚No úžasně,’ pomyslel si, ‚skutečně perfekní začátek dnešního dne….’
Malfoy, a je mu nutno to přičíst k dobru, zíral toužebně na Ginny, jako kdyby Hermiona vůbec neexistovala. ‚Má teď jistě jiné zájmy,’ přemýšlel Harry. Ale Ron….Ron nemohl od Hermiony odtrhnout oči. To bylo zvláštní, protože její volba oblečení na pohřeb nebyla zrovna nejlepší. Její bouřkově šedý kostým měl zapínaní až ke krku a sukně jí sahala až do půli lýtek. ‚Tahle barva jí nesluší,’ napadlo Harryho; její přirozeně lehce opálený tón pokožky v ní působil sinale a pod očima měla tmavé kruhy (ovšem od toho, jak v noci budil, to věděl).

Ginny si zapletla několik pramenů do věnečku kolem tváře a ostatní jí v mohutných kaskádach padaly na ramena. Její bledá tvář působila průsvitně; Harry si všimnul několik bledě modrých žilek na okraji vlasové linie. Bylo pro něho těžké, nedívat se na ni. Měla na sobě jednoduché šaty ve stejné barvě jako Hermiona, ale pro ni to byla mnohem lepší volba barvy. Najednou si uvědomil, že i ona pozoruje jeho, zamračená, a raději se zadíval zpět do svého talíře.
‚Katastrofa,’ pomyslel si. Zdálo se téměř nemožné mluvit s některým z nich znovu…..
Když Lupin promluvil, bylo to jako když zahřmí. „Za chvíli tu budou auta z ministerstva. Musíme se připravit.“ Jeho nový oblek, se perfektně vyjímal na jeho štíhlé postavě. Harrymu připomínal účetního, sedícího tiše v kanceláři nad stloupci čísel; až na to, že byl vlasatější, než by většina lidí očekávala od účetního.

Do auta z ministerstva se jich všech šest v pohodě vešlo; bylo vevnitř větší, než se zdálo zvenku. Řidič znal cestu a jejich vůz se hladce klouzal mezi nákladáky a ostatními auty přes skulinky, kudy by stěží prošel bicykl a někdy by měla problém se tudy protáhnout i hubená pouliční kočka. Harry se přestal dívat z okna; cítil závrať a dělalo se mu zle. Stočil pohled na Hermionu; pokusila se na něho usmát, ale koutky jejích úst se nevytočily dostatečně nahoru, aby se to dalo nazvat úsměvem. Potom přistihl sám sebe, jak civí na Malfoye a uvědomil si, že ten se na něho taky dívá a v jeho pohledu se zračí neočekávaná sympatie, bez všech těch jeho postranních úšklebků, na které byl u něj zvyklý.
Když dorazili, jediný přítomný v kostele byl vikář. Podle všeho, na církev dolehly těžké časy, když v tom kostele nemohli mít už faráře. K Harryho překvapení, to byl celkem mladý muž, který se nezdál být o moc starší než Percy. Vypadal zvláštně v pozici autority. Nejvíce připomínal Harrymu Stana Silničku, průvodčího v Záchranném autobusu. Taky měl pískové vlasy a oříškové oči a na tváři nějaké pubertální vyrážky. Harry najednou zalitoval, že ssebou nevzal Sandy a namísto toho ji nechal v Nevillově péči. Aspoň by si měl s kým promluvit. Nemohl ani Hermioně říct o svých snech, natož pak ještě Ginny, Ronovi, Malfoyovi nebo Lupinovi…
Nejistě zůstali stát, v nepravidelném hloučku v uličce, čekali na pohřební vůz a na Dursleyovi. Vikář se jmenoval pan Babcock, a pokoušel se začít s Harrym malý rozhovor.

„Tedy," začal po chvíli, „Dudley byl tvůj bratranec." „Ano." Nastala dlouhá pauza. ‚Bože, to je hrůza,' přemýšlel Harry. „Myslím, že jsem tě ještě nikdy neviděl na bohoslužbách." „Posledních pět let jsem na internátní škole." „Aha." Zase pauza. Přešlapování. Pohledy do nebe. „Rád chodíš do té školy?" „Ano." „Hmmm……sportuješ?" „Jsem kapitánem Soubojnického klubu." „Aha, šermování. Ano. Mám vcelku rád ‚Tři Mušketýry'. Viděl jsem mnoho Shakespearových her, které propadly právě kvůli ubohému šermu. Ano…"
Harry věděl co tím myslel, normální šerm; ale on ho samozřejmě nemohl opravit. Alespoň tím poskytl mladému nervóznímu muži něco, o čem mohl brblat. Ale ten pravděpodobně už vyčerpal vše, co o šermu věděl, protože znovu nastalo trapné ticho.
Nakonec byli zachráněni příjezdem pohřebního vozu, který se blížil cestou od vesnice, následovaný dvěma dlouhými tmavými vozy. Když pohřebák zaparkoval, Harry, Ron a Malfoy se postavili k zadní části auta a čekali na další instrukce. První vůz za pohřebákem zastavil, ale dveře se otevřely na druhém autě a vystoupili Dudleyho staří kamarádi, kluci s kterými Dudley honil Harryho ve škole, když byli mladí. Moc se nezměnili; přestože je Harry neviděl pět let. Věděl, že před ním teď mají respekt a zaregistroval překvapení v jejich tvářích nad tím, nakolik se změnil on. Navzájem na sebe kývli hlavou. Dnes spolu budou tvořit tým.

Až příliš příjemně vyhlížející mladá žena v černém sukňovém kostýmku, vystoupila ze dveří spolujezdce na pohřebním voze a zamířila dozadu, aby dala pokyny nosičům. Teď ponesou rakev do kostela a budou ji držet za rukověti na bocích, ale později si ji zvednou na ramena a půjdou cestičkou dolů na hřbitov, který je od kostela vzdálen necelou míli. „Myslíte, že to zvládnete?" ptala se jich. Všech šest se obezřetně dívali jeden na druhého, čarodějové a mudlové (i když mudlové nevěděli, že oni jsou čarodějové) a přikývli, nikdo z nich nechtěl ukázat znepokojení nad tím, že by měl jít vpředu.
Ron se naklonil k Harrymu, „Majitelka pohřebního ústavu?" zašeptal. Harry jenom pokrčil rameny. „Předpokládam. Ale, nevím jestli by ji k tomuhle volali. Může to být i obstaravatelka pohřbů. Nebo má pohřby na starosti v kostele. Nebo je to projektantka posmrtného života, co já vím, dnes se dělají i nemožné věci."
Ron se zašklebil. „Vykašli se na to, Harry. Nakonec, neměl si z toho špatné spaní, že ne?" Harry se zahleděl přes Rona do dálky. Ron si myslel, že uplynulá noc byla pro Harryho plná potěšení; neměl ani představu o hrůzách, které se Harry pokoušel vypudit ze své mysli…..
Všech šest chytlo rakev za madla po bocích, opatrně ji zanesli dovnitř vydlážděnou cestou za dveře kostela a položili ji na specialní otář, který byl zahalený do černé látky a stál vepředu, těsně před lavicemi pro hosty. Postarší žena, Harry předpokládal, že tady udržuje pořádek, zalévá kytky venku před kostelem a zároveň se stará o naaranžované květiny, které jsou uvnitř kostela a fary – kterou teď údajně nazývají vikariátem. Tahle žena postříkala květy kolem zavřené rakve. Všech šest chlapců si sedlo a čekali na zbytek shromáždění. Ron seděl po Harryho pravé ruce a Draco Malfoy po Ronově pravé ruce. Hermiona přišla do kostela a sedla jsi po Harryho levé ruce a Ginny po její levici. Harry zvedl hlavu, díval se na tmavé trámy a šedivé kameny a na barevné sklo a vzpomínal na tohle místo, vzpomínal na to, jak moc se těšil na Vánoce a Velikonoce každý rok, protože tady se nejvíce cítil jako obyčejný člověk.
Když byl dítě a přijeli sem na prázdniny, všechny děti se zůčastnili lovu na velikonoční vajíčka a každý z nich dostal na Vánoce dárek, i když to byl jenom malý balíček sladkostí. Tady nebyla diskriminace, nikdo ho neodstrkoval. Dudley vždycky vymáhal od Harryho jeho balíček, jakoby mu patřil, ale Harry si vždycky schoval kousek předtím, než mu ho dal.

Vzpomínka na to, jak utíkal středovou chrámouvou lodí kostela, schovával se do kostelních lavic, pokoušel se zastavit kývající se dveře (byly taky hodně vysoké, měřily přes čtyři metry), aby Dudley nevěděl, kde se mu schoval…dopředu se posouval po kolenou po lavicích pokrytých množstvím malých polštářků, které chránily před ostrými hroty, a které byly ušity armádou malých starých dam, které patřily k farníkům; právě díky tomu mohl svoje malé kostnaté tělo vtěsnat pod lavici a čekat, až Dudley projde kolem. Nikdy nepřišel na to, jak to dělá, ale někdy se stávalo, že ho našel. A v zápase o cukroví prohrál.
Při těchto vzpomínkach se mu stáhlo hrdlo. ‚Ano,' říkal si. ‚Jenom vzpomínej na všechny týhle věci, na časy dětství, když jsem chtěl jenom utíkat a utíkat a pořád jenom utíkat před ním, neustále nucen…jenom nemysli na poslední léto, na listy, které jsme si navzájem psali, na to, že se z nás stávali přátelé…vzpomínej na špatné časy…'
I když se to zdálo být zvláštní, v té době, kdy Dudley mlátil Harryho kvůli sladkostem z vánočních a velikonočních balíčků, nezdálo se, že by Harry používal, i když nevědomky a neúmyslně, magii. Možná proto, že Dudley byl sice skoupý, ale ve skutečnosti mu vlastně nechtěl ublížit, jenom chtěl ty sladkosti. Dokonce si vzpoměl na časy, kdy spolu hráli něco jako hru kočky s myší, a zajímavé bylo, kolik směšných pozic dokázal Harry vystřídat, když Dudleyho lákal na místo, kde by se mu ani nesnilo, že schoval sladké... Dokonce vlezl i mezi veliké hranaté dřevěné píšťaly od varhan. Když ho pak Dudley našel, uvíznul mezi píšťalami, zatímco Harry polehoučku vyklouznul, šel k hrací konzole, sešlápl vzdálenější levý pedál, až z obrovských, více než čtyřmetrových píšťal, mezi kterými byl zapasovaný Dudley, vyrazil hluk jako z mlžných sirén. Dudley vřískal jakési dueto s organem a jeho křik přilákal celou správu farnosti, která byla shromážděná před kostelem. Harry si tímhle pořádně zavařil, všichni od faráře přes organistu a strýcem a tetou konče, všichni byli neuvěřitelně rozlobeni a navíc Dudleyho velikonoční oblek byl totálně zničený.

Nemohl zastavit slzy ani uprostřed toho, co by nazval zlými vzpomínkami, vzpomínkami, které ho nutily myslet si ‚takhle to bude pro něj lepší, pro mě lepší , pro všechny lepší'. Ale namísto toho zjistil, že přemýšlí raději o tom, jaká to byla zábava, když poprvé uviděl Dudleyho ve školní uniformě, pohled na Dudleyho prasečí chvost, naběhlý jazyk,

když snědl bonbón od dvojčat.
‚Zasloužil si některé věci, které se mu staly předtím, než se dostal pod ovládací kouzlo' přemýšlel Harry, ‚ale smrt, to ne...' Najednou mu někdo podal kapesník; podíval se na Hermionu, která ho vyndala z kabelky a podávala mu ho. Přikývnul, sundal jsi brýle a utřel si oči a zjistil, že kapesník je celý mokrý. Nacpal si ho do kapsy, chytil její ruku a lehce ji stisknul. Nějak se přes to dostane.
Přišel organista a začal hrát něco pomalého a truchlivého; kostel se pomalu plnil a když Harry uslyšel známý hlas, otočil se a uviděl strýce a tetu. Vypadali velice bledě a unaveně, jakoby nespali od té doby, co se dověděli o Dudleyho domnělé sebevraždě. Harry se chtěl zvednout a chtěl jim jít říct, že neudělali žádnou chybu, že ho nedohnali k tomu, aby se sám zabil, ale nějak nemohl. Jeho nohy se nechtěly pohnout. Vzpomněl si, jak v myslánce viděl tetu Petunii rozkřikovat se na jeho mámu, vzpomněl si, že ona nenáviděla jeho matku proto, že nepoužila magii, aby zachránila jejich matku... Prostě to nemohl udělat. Znovu se otočil dopředu aniž by se setkal s jejíma očima, obával se, že by poznala jeho vinu, jeho zodpovědnost….

Přišlo i několik Dudleyho spolužáků; do kostela se valilo moře studentů, ale mnoho z nich byly sentimentální dívky. Znovu musel bojovat o zachování klidu, když viděl v jejich tvářích slzy. Bylo těžké se k tomu přinutit. Byl zvědavý, jestli Dudleyho popularita stoupla ještě před kouzlem, které na něho uvalil Červíček, nebo až potom. Nepředpokládal, že by to bylo předtím, to množství lidí, kteří byli v malém kamenném kostele, to množství životů, kterých se to dotklo. Harry by chtěl vědět, jestli Dudleyho někdo z nich našel, jestli se někteří ze studentů podívali vzhůru a viděli ho padat, míjet jejich okna; chtěl vědět, jaké myšlenky se jim honí hlavou…
Bohoslužba začala a utišila morbidní myšlenky, které se míhaly Harrymu v hlavě. Varhany umlkly, vikář se postavil v ruce s modlitební knížkou a pronesl známá slova.

„Já jsem vzkříšení a život…."

Harry jsi vzpoměl na knihu, kterou četl v knihovně, o prvním Lordu Voldemortovi, který se pokusil vzkřísit svého syna, a neuspěl. Vzpoměl si, že Brumbál řekl, že neexistuje žádné kouzlo, které by vrátilo mrtvým život.

„Nepřinášíme si nic na tento svět, a taky je psáno, že si z něj nic nemůžeme odnést…."

Pokoušel se najít pokračováni v motlitební knižce a zjistil, že vikář používá Řád pro pohřbívání ve smrti a ne Pohřbívaní dítěte . Zajímalo ho, jestli si teta a strýc všimli té chyby.

„…... nech mě poznat můj konec a množství mých dní; pak můžu být přezkoušen, jak dlouho budu žít…."

‚Jak dlouho budu žít….to tam nemělo být,' přemýšlel Harry. Dudleymu bylo jenom patnáct, skoro šestnáct. Ještě pořád byl dítě. ‚Jsem taky jenom dítě?' přemýšlel. Vzpoměl si na ten cizí pocit, který měl, když byl na poradě s dospělými v pracovně Madam Pomfreyové, kde uvažovali, co bude pro Nevilla nejlepší….

….nech mě poznat můj konec….

Vikář ukončil žalm, pak se zvednul chlapec s olivovou pletí, šel dopředu a něco četl, a pak plavovlasá dívka přečetla dvaatřicátý žalm… Jejich hlasy se třásly, jak zadržovali pláč a Harry skoro nemohl dýchat, jak se úporně snažil neplakat.

„….Zajisté, i když kráčím údolím stínu vstříc smrti, nebojím se zla; tvá víra ve mě; tvá paže a tvá berle posílí mě….Ty připravíš stůl pro mě v družině těch, kteří se pro mě trápí……."

V údolí stínu je smrt.

Nebojím se zla.

Sevřel čelisti, přemýšleje nad časem, kdy se přiblíží smrti. Měl Dudley strach? Bude ho mít on? Samozřejmě, jeho nemůže nikdo ovládat Imperiusem, ví, jak proti němu bojovat. Skutečně spáchal Dudley sebevraždu? Nebo byl jenom jednoduše odstraněn jako prekážka?
Plačící plavovláska si sedla. Organista znovu začal hrát a vikář oznámil číslo žalmu. Shromáždění se postavilo, nadělalo hodně hluku, a roztřeseně začalo zpívat úplně mimo tóninu jakousi verzi Ochraňuj nás pán . Z Harryho hrdla nevyšla ani hláska; vzpomněl si na jméno té melodie: Motlidba za zemřelé . Jeho těžká povinnost.

„……v pokoji…"

Odpočívej v pokoji.

Hermiona ho škubla za sako, aby si sednul; jeho mysl putovala a on nevnímal. Jenom matně vnímal, že vikář čte dlouhou pasáž z „Já Korintský". Najednou trhnul hlavou směrem vzhůru; vikář si získal jeho pozornost.

„Ne všechna těla jsou stejná; jsou těla lidského druhu, jiná jsou těla zvířecí, jiná těla mají ryby a jiná ptáci. Ještě je tělo boží a tělo pozemské, ale sláva těla božího je věčná, a sláva těla pozemského je pomíjivá. Je sláva slunce a jiná je sláva měsíce, jiná hvězd, každá z hvězd má svou vlastní slávu. Se smrtí je to jinak. Je to počaté ve zkaženosti, vyzdvižené do mravní čistoty; je počata v hanbě, pozdvižena do slávy; počata v slabosti, zdvižena v sílu; počata v pozemském těle, pozdvižena do těla duchovního…..“

Počata ve zkaženosti, vyzdvižena do mravní čistoty…..možná proto se prvnímu Lordu Voldemortovi nepodařilo vzkřísit svého syna…..byl počat v zkaženosti a vyzdvižen do zkaženosti…

„… máme říkat co je psáno, Smrt je pozřena vítězstvím. Ó, smrti, kde je tvá síla? Ó, temný hrobe, kde je tvé vítězství? Sílou smrti je hřích; a k zatracení hříchu je zákon.“

‚Zákon. Jaký zákon?’ přemýšlel Harry. ‚Zákon, který povoluje Popletalovi prakticky zprostit viny Luciuse Malfoye? Kouzelnický zákon, který pravděpodobně nikdy neztrestá nikoho z Dudleyho vrahů?’

„…přijmi svého služebníka Dudleyho Dursleyho, Ó pane, přijmi ho laskavě mezi své služebníky a propůjč mu pane, rostoucí přátelství a lásku v Tebe, aby se směl stát silnějším a silnějším, v naprosté poslušnosti k tobě…“

Harry se zahleděl na dřevěný vyřezávaný paraván, který ukrýval organovou konzolu a přál si, aby se za ním objevil smějící se Dudley s tváří umazanou od čokolády. ‚Je to jako noční můra,’ říkal si, ‚je to přece nemožné...’

„…Pán tě žehná a zastane se tě. Pán rozzáří tvou tvář a je k tobě milostivý. Pán povznáší tvou přízeň k němu, a a dá ti mír, právě teď i navěky. Amen.“

Organ znovu začal hrát. Harry zavřel oči, když řekl ‚Amen’ a teď je znovu otevřel, poslouchaje hudbu. Podíval se na Hermionu. Přikývla.
„Suogon,“ zašeptal. Stiskla mu ruku. Malý chlapec, mohl mít kolem deseti, stál sám na galerii. Jeho růžová tvář byla čerstvě umytá, jeho světle hnědé kudrny se mu točily kolem tváře, oči měl modré jako chrpy. Jeho flétnový hlásek se nesl nad organový doprovod, zvuk se odrážel od trámů, kamenů a maleb, a slova staré welšské ukolébavky proplouvala napříč Harryho mozkem s utěšitelnou důvěrností…

Huna blentyn yn fy mynwes Clyd a chynnes ydyw hon Breichiau mam sy’a dyn am danat, Cariad mamsy dan fy mron Ni cha dim amharu’th gyntun Ni wna undyn â thi gam Huna’a dawel, anwyl blentyn Huna’a fwyn ar fron dy fam.

Huna’a dawel, heno, huna, Huna’a fwyn, y tlws ei lun Pam yr wyt yn awr yn gwenu, Gwenu’a dirion yn dy hun? Ai angylion fry sy’a gwenu Arnat ti yn gwenu’a llon Tithau’a gwenu’a ol dan huno Huno’a dawel ar fy mron?

Mladá žena z pohřebního ústavu jim dala signál, všech šest chlapců se postavilo a úhledně napochodovali k rakvi. Zvedli ji na ramena; Harry šel vpravo jako první, Malfoy byl za ním a za Malfoyem šel Ron. Dudleyho přátelé byli na druhé straně. Harry pomalu kráčel ven z kostela, těžká truhla se mu zařezávala do ramena, tváře přítomných vyjadřovaly to samé, na co myslel i on a chlapec na galerii pokračoval ve zpívání ukolébavky…

Paid ag ofni, dim ond deilen Gura, gura ar y ddor Paid ag ofni, ton fach unig Sua, sua ar lan y mor Huna blentyn, nid aes yma Ddim i roddi iti fraw Gwena’a dawel yn fy mynwes Ar yr engylgwynion draw.

Huna’a dawel, heno, huna, Huna’a fwyn, y tlws ei lun CAM yr wyt yn awr yn gwenu, Gwenu’a dirion yn dy hun? Ai angylion fry sy’a gwenu Arnat ti yn gwenu’a llon Tithau’a gwenu’a ol dan huno Huno’a dawel ar fy mron?

Ulička v malém kostele se zdála být míli dlouhá. Harry cítil texturu kamenů přes tenkou podrážku svých bot; snažil se dělat co nejméně hluku, takže jasně slyšel anglická slova, která chlapec zpíval teď…

Spi, mé děťátko, na mé hrudi, teplo a útulno, to tě halí, kolem jsou ramena tvé matky, v jejím srdci mateřská láska. Nikdo ti tam neublíží, nic nezničí tvůj spánek, spi mé drahé dítě, v tichosti, spi na matčiných něžných prsou.

Spi klidně, dítě, dřímej, roztomilé dítě, něžně spi, řekni mi, proč se směješ, usmívaje se sladce ze svého spánku? Usmívají se andělé v nebi, když vidí tvůj šťastný úsměv? Učiníš z nich kruh smějících se, na mé hrudi spokojeně.

Harry slyšel, jak varhany pokračují ve hraní, zatímco oni šli dál po cestičce směrem dolů, všech šest společně se svým břemenem na ramenou. Shromáždění je následovalo, vedl je vikář s tetou a strýcem, věděl to, i když se nemohl otočit, aby se podíval. Byla to perfektní omluva, aby se na ně nemusel dívat. Byl za to vděčný.
Cestička se zaplnila pohřebním průvodem a oni pomalu přicházeli k hrobu, nikdy by nemyslel, že najde tu osudnou jámu, poslední místo určení…

U hrobu sundali rakev ze svých ramen a umístili ji na desky, které byly položené křížem přes otevřený hrob. Vikář se

postavil k hlavě zemřelého, zatímco Harry a ostatních pět chlapců odstoupilo. Harry si stoupnul vedle Hermiony; natáhla se a vzala jeho ruku do své. Viděl, že plakala, její oči byli červené.

„Člověk je zrozený z muže a ženy," řekl pan Babcock, „má určený krátký čas pro život, a tento čas je plný utrpení. Jako kometa se vznesl a byl srazen dolů, jak květ; je prchavý jako stín, a nikdy nezůstane stát…Uprostřed života nacházíme smrt, kterou bychom měli nazývat vysvobozením…"
‚Skutečně?' přemýšlel Harry, vzpomínaje na poslední noc s Hermionou. Chtěl od ní příliš mnoho, teď to zjišťoval. Nemohl očekávat, že z něho sejme všechnu vinu a všechno sebeobviňování, kterým trpěl. Nebyl tady žádný zázračný lektvar na to, aby to změnil, žádné kouzlo, žádné mávnutí proutkem…

Pod rakví ležely popruhy z pevné tkaniny, které teď uchopilo několik černě oděných mužů z pohřebního ústavu. Když je držely, mladá žena kývla na Rona, Harryho a Malfoye, aby odebrali dřevěné desky, které podpíraly rakev a Dudley byl spuštěn do země, protože vikář ukončil svou řeč. Pak žena odvedla Harryho k tetě a k strýcovi. Pokoušel se nedívat do jejich zoufalých tváří; Vernon si stoupnl k hromadě zeminy, kterou vykopali hrobníci, vzal plnou hrst hlíny a hodil ji, celý shrbený, na rakev. Teta Petunie udělala to samé, slzy se ji kutálely dolů po tváři. Pak Harry mechanicky nabral trochu země a pokropil s ní tmavou rakev. Díval se, jak opouští jeho dlaň a nějaké kousíčky zůstaly nalepené mezi prsty...

„… Všemohoucímu Bohu poroučíme duši našeho bratra Dudleyho, zesnulého….."

Našeho bratra, dumal Harry.

„…a odevzdáváme jeho tělo zemi; země k zemi, popel k popelu, prach k prachu….."

Vikář zamumlal něco, co přimělo shromážděné mu odpovědět, ale Harry to nepostřehl, jeho mysl se toulala. A pak uslyšel slova, nejdřív vikář, pak ostatní….nakonec všichni společně odříkali Otčenáš, známá modlitba mu nepřešla přes rty dlouhých pět let, chvílemi mu dělalo potíže si vzpomenout…..

„A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme naším viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás všeho zlého…."

Neuveď nás v pokušení.

Zbav nás všeho zlého.

Zlo. Co vědí lidé o zlu? Na to by byl Harry zvědavý. On viděl zlo. Bojoval s ním….

„…..Vzdáváme ti srdečný dík za dobrý příklad pro všechny tvé služebníky, kteří ukončili svou pouť ve víře, dej jim odpočinek za jejich námahu, pane….."

Harry byl mrzutý. ‚To je přesně to, co potřebuju,' přemýšlel, ‚být mrzutý.' ‚Je dost možné, že Dudley si kázaní nějak moc nikdy nevšímal. A z jaké námahy má Dudley odpočívat? Nežil ještě tak dlouho, aby se s něčím namáhal…' Harry poslouchal své myšlenky ještě nějakou chvíli, využívaje tuhle novou taktiku na přežití na to, aby se celkem nezhroutil, aby nepadnul na kolena před tetou a strýcem a jejich mudlovskými hosty a aby jim neřekl, že Dudley zemřel proto, že byl pod kletbou Imperius, a že se to celé stalo proto, že ho chtěl jeden temný čaroděj použít proti němu…..

„Amen."

Poslední slovo nakonec. Vikář tiše přešel kolem hrobu, veda Dursleyovi a Harryho, Hermiona a ostatní je následovali a za nimi celý pohřební průvod pomalu odcházel od hrobu, když hrobníci, kteří se tu zjevili jakoby odnikud, začali zasypávat dlouhou obdélníkovou jámu. Harry slyšel hroudy dopadající na dřevěný povrch, tump!, tump! Nemohl odolat a otočil se. Zůstal stát, ostatní ho míjeli, zatímco on tiše stál u brány hřbitova, díval se na pracující hrobníky, kteří dělali svou práci, na nic nedbajíce. Pak koutkem oka uviděl velkého černého psa, který stál poblíž drobného pomníku na malé vyvýšenině. Šel směrem k němu, byl rád, že ho vidí.
Pes se nezměnil na člověka, když k němu přišel, ale Harry ho stejně poznal. Pohladil ho po hlavě a sednul si na trávu, ignoroval přitom skvrny, které se mu vytvořily na novém obleku. Až tehdy si všimnul náhrobního kamene.

‹b› JAMES GODRIC POTTER

1960 - 1981

LILY EVANS POTTER

1960 – 1981

Milovaní rodiče a přátelé

RIP ‹/b›

Harry nedokázal vydat ani hlásek. Otočil se, a najednou vedle něho seděl Sirius, rukama objímal své kolena stejně jako Harry.
„Oni jsou tady?“ zeptal se. „Byli tady pořád, celou dobu co jsem rostl a já jsem to nevěděl?“

Sirius přikývnul. „Tvá teta se o to postarala. Ve skutečnosti, ale neměli zádušní mši. Remus mi o tom vyprávěl minulý rok. Nikdy jsem tady nebyl. Myslím, že víš proč. Remus neví, kdo zaplatil náhrobní kámen. Ať to byl kdokoli, nemyslím, že to byla tvoje teta. Podívej na to gravírování; tohle nebylo dělané rydlem. Příliš čisté. Tohle bylo uděláno proutkem, kouzlem.“
Harry si vzpoměl na Snapea v zahradě před domem v Godrickově dolu, s tělem jeho matky v náručí. Mohl to být taky Brumbál, domníval se Harry, ale byl by raději, kdyby to byl Snape. O to víc, že nikomu nic neřekl.

„Ta představa,“ řekl zadrhávaně, „že jsem tudy běhal každé ráno do školy, kolem hřbitova, a pak nazpátek, když mě honil Dudley s kamarády. Byli pověrčiví, takže sem nechodili, a proto jsem věděl, že jsem tady v bezpečí. Vždycky jsem se tady cítil bezpečně...“
Sirius položil svou ruku Harrymu na ramena. „Možná proto, že jsi cítil, že jsou tady, Harry. Lituji, že tohle je to jediné, co jsem mohl doposavad pro tebe udělat, ukázat ti, kde leží. Je mi to tak moc líto. Přál bych si, abychom mohli tehdy udělat něco, co by tomu zabránilo…“
Harry si znovu vzpomněl na nepřečtený list a potřásl hlavou. „Ne, Siriusi. Nebyla to tvoje chyba.“
Jeho kmotr na něj vyrovnaně hleděl. „Ale ani tvoje, Harry. Nezapomeň na to.“ Harry se na něho podíval a přikývnul, neschopen lhát mu slovy. Bude to namáhavá bitva, ale věděl, že se o to musí pokusit v zájmu svého duševního zdraví. Červíček se ho pokoušel paralizovat, to věděl, v každém případě si tím byl jist. Spolupracoval při odsouzení Luciuse Malfoye a ten má velice dlouhou ruku…

„Musím ti ještě něco říct, Harry.“ Harry se na něho odevzdaně díval. „Avery a Nott byli nalezeni – mrtví. Vznášelo se nad nimi temné znamení. Zdá se, že Malfoy neměl žádný problém vynést nad nimi rozsudky smrti. Koneckonců, nebyli jim přisouzené vraždy o kterých řekl, že je spáchali a navíc byli zabiti za babráctví při atentátu u Tří košťat.“
‚Jasně,’ pomyslel si Harry. ‚Moody a já jsme je chytili. A teď jsou mrtví. I když byli smrtijedi, ve skutečnosti nikoho nezabili….’
„Lidé protestovali, chtěli, aby Popletal znovu vrátil Malfoyovi odebrané rozsudky, ale on to neudělal,“ pokračoval Sirius. „Takže, kdokoli zabil Clearwaterovi, paní Flintovou a její přítelkyni, je pořád tady. A ještě…“
„Co ještě?“
Sirius si těžce vzdychnul. „Obávám se, že soudní porota je ve vážném nebezpečí. Jenomže oni to berou na lehkou váhu. Udělali správnou věc, ale dva z nich už za to zaplatili. Jeden je mrtvý. Jeden je u sv. Munga, na oddělení popálenin. To ty nevíš. A dva další dostali vyhrůžky. Nevypadá to dobře, Harry. Nikdo nechce jít do poroty proti smrtijedům za takových okolností. A Denní Věštec pořád kryje jejích aktivity. Když nic víc, jejich drzost stoupla, protože se Popletal snaží všechno ututlat. Zdá se, že se pokouší vyvolat davové šílenství. Tedy, já jsem ten poslední, kdo by mohl říct, že Popletal ví, co dělá, ale možná je to tak správně. Čarodějný svět teď zná nebezpečí, ale smrtijedi jsou schopní to zvrátit. Stali se tak hrozné věci… Nechci tě tím obtěžovat, Harry, ale – věci se budou jenom zhoršovat, ne zlepšovat. Remus, Mundungus Fletcher a já budeme mít mnoho práce tohle léto, myslím, a Severus ještě víc.“

Harry se na něho otřeseně podíval. „Léto! Jak se mám celé léto dívat na tetu Petunii a strýce Vernona…“ Sirius potřásl hlavou. „Obávám se, že budeš muset, Harry. Je to jediné bezpečné místo pro tebe. A dnes ještě víc. Vlastně, měl bys jít už teď domů. Pro jistotu. Už se budou divit, kde jsi. Můžu jít s tebou, jestli chceš.“
Harry přikývnul a Sirius se změnil na psa. Kráčeli dolů k hřbitovní bráně a pak pokračovali dál, vraceje se na Zobí ulici. Harrymu se to líbilo, jít jen tak, osamotě, se Siriem v jeho psí podobě; nebylo tu napětí kvůli konverzaci, jenom oni dva dělajíce si navzájem společnost, malé jednoduché společenství. Ale Harry na všechno zapomněl, a když vešel přes práh domu na Zobí ulici, přímo do vstupní haly, Sirius byl pořád s ním. Uslyšel všechny, jak oplakávají Dudleyho, byl jich plný obývák i jídelna. Hermiona přišla k němu, aby se s ním uvítala, objala ho a podala mu šálek něčeho, co připomínalo ovocný punč. Lupin, Ron a Ginny se na ně mlčky dívali, ale Draco Malfoy…

„Znovu je tady ten pes!“ řekl překvapeně. Harry se podíval dolů na Siriuse.
„Hmmm….“ Marně se pokoušel něco rychle vymyslet. Ostatní čtyři se podívali nervózně jeden na druhého. Malfoy se díval z jedné tváře do druhé, čekaje na nějaké objasnění. Jeho tvář byla pořád zlostnější a zlostnější, když viděl, že mu nikdo žádné vysvětlení nedá.
„No jasně!“ řekl posměvačně. „Tak já zachraňuju vaše zatracené zadky,“ ukázal na Rona, Harryho a Hermionu, „nechám zavřít svého vlastního otce do vězení, jsem tady na pohřbu tvého bratrance, abych ti pomohl s rakví, ale ty si pořád myslíš, že mi nemůžeš věřit. Dobře! A to si lidé myslí, že Zmijozelští jsou odporní…“ Pohnul se směrem ke dveřím. Ginny se natáhla po jeho ruce, aby ho zastavila.
„Není to, že…“ začal říkat Harry, když tu Sirius – pes zatarasil vchod na schody. „Hej!“ vykřikl a sprintoval nahoru po

schodech za psem. Slyšel, že ostatní ho následovali.

Veliký černý pes vešel do jeho pokoje a skočil na postel, pohodlně se uložil, jako kdyby tam bydlel a podíval se vyzívavě na Harryho. ‚Řekni mu to,' zdálo se, že je to napsané v těch výrazných černých očích. Harry si sednul k němu na postel, unaveně si vzdychnul a začal psa hladit. Ron a Hermiona nejistě postávali u stolu, Ginny a Malfoy stáli u dveří, Malfoy se od ní nechal vytáhnout po schodech nahoru.
„Jsme tu všichni," řekl Harry, „zavřete dveře." Když se tak stalo, Harry kývnul směrem ke stolu a řekl. „Posaď se, Malfoyi. Je to trošičku delší příběh…."
A pak mu všechno za pomocí ostatních řekl. O Fideliově kouzlu, o zrádci Petrovi a pravdu o smrti mudlů v ulici; že Petr je Červíček, Sirius, jeho otec a Peter se stali Animágusi, aby mohli doprovázet Remuse Lupina v jeho vlčí formě, co se stalo v Chroptící chýši ve třetím ročníku, a taky jak on a Hermiona pomohli Siriusovi uprchnout z Kratiknotova kabinetu…
Malfoy se díval z jednoho na druhého, podle toho, který z nich právě mluvil, doplňuje kousky příběhu (Hermiona byla velice hrdá na Křivonožkovo chování, z jejího vyprávění to bylo cítit). Když skončili, Harry by rád zvěčnil výraz naprostého úžasu v Malfoyově tváři mudlovskou kamerou, i když by to byl nehybný obrázek, bez pohybů, moment mrazivého šoku.

Najednou se Sirius změnil a Malfoy vstal, židle na které seděl vlítla pod Harryho stůl. Byl ještě bledší než obvykle, skutečně neexistoval žádný rozdíl mezi barvou jeho kůže a bělobou košile, kterou měl oblečenou k černému obleku. Sirius vstal a šel směrem k Malfoyovi s nataženou rukou. Harry se postavil a usmíval se, měl z toho potěšení vidět Malfoyovou reakci.
„Draco Malfoy," řekl, „seznam se se Siriusem Blackem."
Sirius vykouzlil svůj nejšarmantnější úsměv a potřásl Malfoyovi rukou. „Konečně tě oficiálně rád poznávam, Draco."
Malfoy němě přikývnul; právě slyšel celou ságu, a věděl, že pes na posteli byl Sirius Black, nelegální Animágus a bývalý obyvatel Azkabanu, ale ještě pořád tomu nemohl uvěřit. Málem si sednul do prázdna, ale Sirius ho držel za ruku, zatímco Ginny zvedla židli, kterou předtím shodil, pak ho nechal si sednout.

„Takže ty říkáš," ozval se Draco přiškrceně, když znovu našel sílu k mluvení, „že Červíček byl ve skutečnosti tvá blbá krysa," ukazujíc na Rona, „a, že on zabil ty mudly na ulici a zradil Potterovi rodiče…."
„Sledoval jsi vůbec, Malfoyi?" chtěl vědět Ron, převraceje oči v sloup. „Jasně, Weasley, ale kdybys ty slyšel příběh, který zní jako skřítkovská povídka, taky by ti nebylo všechno hned jasné..."
„A co není?" usmála se Ginny. Malfoy polknul a znovu se zadíval na Siriuse. „Nooo..." začal jemně. Harry se musel smát. ‚Díky, Malfoyi. Nemyslel jsem si, že se dnes budu smát. Nebo, že se ještě někdy vůbec budu smát…', ale nahlas řekl. „Přál bych si, abys mohl vidět svou tvář, Malfoyi."
Draco se zašklebil. „Nejsem tady pro tvou zábavu, Pottere. Jsem tady jenom proto, že mě o to požádala Ginny... I když to bylo samozřejmě poučné."

Najednou někdo zaklepal na Harryho dveře. Všichni vyskočili a Sirius se okamžitě změnil na psa. Vydechli si úlevou, když uslyšeli hlas, následující po zaklepání.
„Harry? Jsi tam?" Ginny otevřela a vpustila dovnitř Remuse Lupina. Zavřel za sebou dveře a byl celkem překvapený nad pěti osobami naskládanými v malém pokoji. A najednou uviděl na posteli velkého černého psa. Sirius se změnil do lidské podoby a Lupin zakřičel „Co to proboha děláš! Vždyť je tady on!" a ukázal na Draca.
„Už o všem ví, Remusi." Řekl mu Sirius. Lupin si oddechl úlevou a podíval se na Malfoye. „Předpokládam, že takhle je to lepší… Je dobré, že to víš. Chtěl jsem ti taky něco říct, ale doteď jsem neměl šanci. O tom, kde budeš tohle léto."
Malfoy škubnul hlavou vzhůru. Harry zapomněl na jeho problém. Jasně, zajisté by mohl zůstat se Siriusem, Lupinem, nebo taky se Snapem, pokuď ti nebudou mít právě práci se smrtijedy. Možná by ho Brumbál mohl nechat jednoduše ve škole.
„Ředitel už kontaktoval tvou starou pěstounku, a ona byla šťastná, že s ní budeš přes léto." „Moje pěstounka? Neviděl jsem ji od svých čtyř let." „Nevadí. Brumbál říkal, že slyšela o tom, co jsi udělal a je na tebe hrdá a je ráda, že budeš u ní. Vyhovuje ti to?" Malfoy přikývnul, úplně překvapený. Lupin se otočil k Harrymu. „A teď k tobě, Harry… K vlaku si tě přijde vyzvednout tvůj strýc, a zůstaneš tady pár dní, ale potom…chtějí někam cestovat. Do Portugalska, nebo tam někam. Něchtějí tady zůstat celé léto a přemýšlet nad Dudleym. Rozumíš?"

Harry přikývnul. „A musím s nimi do Portugalska?" Lupin zavrtěl hlavou. „Samozřejmě, že ne, Harry. Víš, co by to bylo za noční můru, dávat na tebe pozor?" „Takže zůstanu tady sám?" „Ne. Tvá teta a strýc už udělali opatření, abys mohl zůstat se svou dřívější opatrovatelkou, paní Figgovou. A taky říkali, že se tu zastavil někdo jménem Dick, jestli bys neměl zájem o letní brigádu, když tady budeš…"
Harry byl rozpolcen mezi naříkáním nad společností paní Figgové a mezi radostí nad Dickem. Tedy, jestli bude pracovat celé dni, s paní Figgovou bude jenom po večerech…to nebude tak zlé. „V pořádku, myslím," řekl. „Doufám, že budu moct pracovat pro Dicka. Zavolám mu hned jak se vrátím ze školy."
Lupin tlesknul. „V pořádku. Tak to bylo probrané. Vidíte? Nebude to tak tvrdé. Měli bychom už jít všichni dolů. Asi za hodinu přijede pro nás auto z Ministerstva, odveze nás do Děravého Kotle, abychom si vzali své věci a Letaxem se vrátili do Prasinek. Ach, Harry dole na tebe čeká pěkná blondýna. Říkala, že se jmenuje Julie..."
Harry polknul. Dudleyho dívka. {br} Stěží přežil následující hodinu, sledoval tetu a strýce a jejich hosty, kteří s nimi

nahlas soucítili, poslouchal Julii, která mu říkala, že jenom den před jeho smrtí ona a Dudley plánovali, co budou dělat v létě….

Byl hrozně rád, když dorazilo auto z Ministerstva. Nemohl se dočkat, až bude zpátky v Bradavicích, i když jenom na pár dní. Z letního semestru už moc nezbývalo; jenom exhibice Soubojnického klubu a závěrečná slavnost. A pak dlouhá cesta vlakem do Londýna…
Predtím než vyšel ze dveří domu číslo čtyři v Zobí ulici, zastavil ho Malfoy a tiše mu řekl, „Díky, žes mi to nakonec řekl, Pottere. To o – jaké jiné jméno používáte? Čmuchal? A – taky za Famfrpálový pohár," dořekl rychle, otočil se a kráčel k autu. Harry zůstal stát ve dveřích, beze slov. ‚Ty jo, zázrak nad zázraky,' přemýšlel. Dvě poděkování od Draca Malfoye.

Skutečně to byl rok plný zázraků.

Kruh se uzavírá

V poslední den pololetí se Harry, Hermiona a Ron vraceli k zámku po jejich ranním běhu. Po snídani je čekala exhibice Soubojnického klubu, pak hostina na rozloučenou a nakonec dlouhá cesta vlakem zpátky na King's Cross. Harry mohl téměř věřit, že jeho pátý ročník skončil, taky mu bylo skoro šestnáct. Přemýšlel nad těmi věcmi, které se přihodily v průběhu tohoto roku – a potřásl za chůze udiveně hlavou.
Nechali Hermionu před dívčí koupelnou prefektek a Ron chtěl nechat Harryho u jeho prefektské koupelny a jít nahoru do Nebelvírské věže, ale Harry řekl: „No tak Rone, jenom projednou. Je brzy; nikdo se to nedozví."

Ron se nejistě rozhlédl po chodbě a potom, co Harry řekl heslo, ho následoval. Říct, že Ron byl v rozpacích z nádherné místnosti, ve které se ocitl, je celkem mírně řečeno. Harry si vzpomněl na jednoduché úžitkové bílé dlaždice a obyčejné svícny, které lemovaly nebelvírskou koupelnu. Okamžitě zjistil, že to byla chyba, další ukázka jeho netaktnosti. Zase otíral Ronovi o nos, co nemohl mít – v tomhle případě, pravidelný přístup do mramorem vykládané římské koupele.
A následně zjistil i podruhé, proč to byla chyba, když Ron užasle zíral na obrovskou vanu a na osobu, která v ní se zavřenýma očima polehávala. Temné znamení bylo jasně viditelné na jeho levém předloktí a jeho ramena byla pořád ještě dekorována fialovo-zelenými modřinami.

„Oj! Malfoy!" Draco otevřel oči a zařval, „Weasley! Pottere, co ten tady zatraceně dělá? Není prefekt!" „No tak, sklapni Malfoyi. Koho zajímá jakou koupelnu používa? Starej se o svoje věci."
„Tohle JE má věc. Tahle koupelna je moje osobní svatyně a stačí, že je pravidelně přepadávána tebou. Když sem teď bude chodit i Weasley, tak to radši odtáhnu…" Ronem to vůbec neotřáslo; jenom se na Malfoye uculil. „Kde je problém? Bojíš se, že řeknu své sestře o tvých případných fyzických nedostatcích, jestli nějaké máš?"
Malfoy se na něho nepříjemně podíval a rozvlnil rukama bublinky ve vodě. „Bezva. Protože chodím s tvojí sestrou, tak se mi zdá, že tě napadlo, že mě zajímáš i ty. Dokonce se nemůžu ani jednoduše vykoupat, aby se kolem nepotuloval nějaký Weasley. Nebo jsi tady, abys pozoroval Pottera? Je tady něco co bych měl říct Grangerové?"
Harry šel ke sprchám, mumlaje: „Jenom, kdybys jí chtěl taky říct o svých fyzických nedostatcích." „Já nemám fy….." začal Malfoy, než mu došlo, že si z něho střílejí. Jakmile si oba dva pustili sprchy, vylezl z vany a Harry s Ronem slyšeli pleskání nohou směrem k šatně. Za chvíli se objevil v zmijozelské zelené a pokukoval na ně spoza rohu.
„Jestli budu chtít, můžu říct všem holkám ve škole o vaších fyzických nedo…." Teď měl na ty dva ve sprše skutečně dobrý výhled a zůstal němě stát. Když se mu znovu podařilo najít řeč, vyšlo z něho jenom tiché: „Doprdele."

Harry s Ronem zaklonili hlavy a začali se smát. Když se dosprchovali, ovinuli kolem sebe ručníky. Malfoy šel ke dveřím a ještě naposled si rýpnul. „Stejně vám na exhibici nakopu zadky," posmíval se, než odešel. Zabouchl dveře a oni si nemohli pomoct a zase se rozesmáli. ‚Dobře', pomyslel si Harry, když vytahoval tmavě rudý župan a druhý podával Ronovi; ‚Malfoy nestratil svoji ostrost. To je osvěžující, v porovnání se Snapem, který jenom strhává body'.
Když kráčeli zpátky do nebelvírské věže, Ron se náhle zastavil. „Harry, co myslíš, co tím Malfoy myslel? Nepředpokládam, že by šel proti nám. Ty budeš bojovat se mnou a s Rogerem Daviesem a on s Niamh a Fredem. On, Hermiona a já máme být proti tobě samotnému, ale to je jen jeden z nacvičených kousků."
Harry pokrčil rameny. „Myslím, že chtěl jenom říct, že bude lepší v individuálních soubojích. Porazí Niamh. Ale Fred je dobrý; bude mít co dělat, aby ho porazil. On a Yarrow byli velice působiví se slunečními býky a kostlivci." Ron se zatřásl. „Ty věci byly…." Nemohl pokračovat a dál se třásl. „Jsem rád, že se o to ještě dva roky nemusíme starat."
Harry souhlasně přikývnul. Kostlivci mu připoměli kostru z jeho snu.... a taky to, že viděl Bradavice v ruinách. Tyhle představy se mu vybavovaly každý den těsně před vzbuzením a nepřidávaly mu na spánku. A skutečně neměl Ronovi připomínat souboje s kostlivci.

Na snídani si oblékli svoje slavnostní hábity, protože exhibice následovala hned po ní. Původně měla být už ve středu, ale Snape to přeplánoval kvůli Dudleyho pohřbu. Harryho žaludek se začal zvedat při představě, že by do něj měl přijít toast nebo džus. Díval se na Rona jak pojídá misku ovesné kaše, dva kusy toastů se spoustou másla a marmelády, pět párků a nějakého uzeného.
„To jsi tak hladový?" zeptal se ho. Cítil, že se mu dělá špatně jenom když se dívá, jak Ron jí. „Mmmm?" zamrmlal Ron s plnou pusou. Zdálo se, že ho stojí hodně námahy soustředit se na něco jiného kromě jídla před ním. „Hemněj péci," řekl

s pusou plnou párků. Harry přikývnul, zašklebil se a opřel se zpátky na židli, aby ho Ron nepoplival jídlem. ‚Jako by se chystal na třiceti kilometrový pochod a ne na ukázku souboje.'

Po snídani se veškeré obyvatelstvo školy přesunulo na famfrpálové hřiště. Diváci stáli kolem dokola, aby viděli bojující na zemi ve středu hřiště, protože sedadla byla navržena tak, aby z nich bylo vidět, co se děje ve vzduchu. Ostatní duelanti mohli stát mezi diváky a taky se dívat, nebo mohli čekat ve famfrpálové šatně a procvičovat kouzla.
Harry vešel do šatny a sednul si na lavičku, pokoušeje se ustálit svůj dech. ‚Proč jsem tak nervózní?', pomyslel si. ‚Dopadne to dobře. Jsem kapitán. Od Kratiknota jsem dostal tři body za N.K.Ú. Není se čeho obávat.'
Přesto měl pocit, že bude zvracet. Hermiona se posadila vedle něho a objala ho kolem ramen. „Harry?" řekla nejistě, hledíc mu do tváře. Zdálo se, že ji nevnímá, ale pak zvedl oči k její tváři a pokusil se o slabý úsměv. „Dobře. Dobře mi je. Chtěl jsem říct, že mi je dobře." Usmála se. „Jasně. Je dobře, že nás čeká souboj a ne recitace Shakespearových monologů."
Ušklíbnul se na ni. „To by nebyl žádný problém. – Ó, a tady, to pevné tělo, bude se tavit, rozpouštět a rozkládat samo na rosu, neboť Všemohoucí nestanovil Svá přikázani proti sebezničení….."
Zamračila se. „Proč sis vybral něco o sebevraždě?" Harryho oči se doširoka otevřeli. „Ó ne. To mě jenom tak napadlo. Nepřemýšlel jsem… Ale nezapomeň, že Dudley ve skutečnosti nespáchal sebevraždu." „Já vím. Já jenom…." Přestala mluvit a stáhla rty do tenké linky. „No nic. Za chvíli jsme na řadě. Připraven?"
Harry přikývnul. Roger a Evan Daviesovi stáli kousek od nich a Draco Malfoy s Ginny společně vedle dveří. Něžně se objímali. Ron, který seděl blízko Harryho a Hermiony, starostlivě poočku pokukoval na svou sestru a Malfoye.
„Jsme na řadě," řekl Harrymu aniž by spustil pohled z objímající se dvojice u dveří, když Ginny něžně políbila Malfoye na tvář. Harry otočil hlavu ve směru Ronova pohledu. „….miluji tě," spíš viděl než slyšel Ginny říkat Malfoyovi, tak tichounce mluvila. Malfoy polknul a odhrnul jí vlasy z tváře. „Taky tě moc miluju," slyšel ho Harry říkat a pak viděl, jak ji rychle a lehce políbil na rty. Potom se otočil, setkal se s Harryho pohledem a zamračil se.

„Připravený, Pottere?" Harry polknul a otočil se k Hermioně, která se na něho podivně dívala. Pak se obrátil k Malfoyovi a přikývnul. Tohle byla předem nacvičená exhibice, Harry proti nim třem. Ron se nedůvěřivě díval na Malfoye. „Jsi si jistý, že víš co máš dělat, Malfoyi?" zeptal se ho. Draco Malfoy vykouzlil okouzlující úsměv a na půl úst prohlásil. „Já přesně vím, co mám dělat."
‚Tahle odpověď se mi vůbec nelíbí,' pomyslel si Harry, když všichni čtyři opouštěli šatnu. Ginny je následovala a postavila se na kraj hřiště mezi ostatní diváky.
Snape zamířil do středu hřiště. Diváci ještě tleskali předešlým duelantům a on si namířil hůlku na hrdlo, aby oznámil následující souboj.

„Sonorus. A teď," jeho kouzelně zesílený hlas se odrážel od tribun, „Harry Potter bude čelit Ronaldu Weasleymu, Hermioně Grangerové a Dracu Malfoyovi v souboji tří proti jednomu." Snape znovu zamířil hůlku na svoje hrdlo, „Quietus," řekl, a odešel do kruhu přihlížejících.
Harry se postavil nedaleko místa, kde před chvíli stál Snape. Ron, Hermiona a Malfoy se seskupili za ním. Najednou si vzpomněl na Rona tehdy v lese, jak se na něho chystal poslat kletbu a Lucius Malfoy, jeho syn a Červíček stáli za Ronem, tak jako teď oni tři. Byl to skličující pocit. Pokoušel se ho zahnat pryč. Věděl co se má stát. Měli to nacvičené. Najednou Sandy něco zasyčela.

‚Ou, ou,' pomyslel si Harry. Neměl ve zvyku brávat sebou Sandy na souboje, ale dnes ji zapomněl nechat u krbu ve společenské místnosti předtím, než šel na snídani; oheň stejně nebyl zapálený, byl přece pozdní červen. Harry začal přemýšlet co udělá. Musel přemýšlet velice rychle; s trochou štěstí ti z davu, kteří nejsou v Soubojnickém klubu možná ani nepostřehnou, že něco není jak má být.
Harry zpevnil tělo; on nezačínal. Malfoy, Ron a Hermiona na něho měli rychle jeden po druhém zezadu poslat tři kletby Passus a teoreticky mu tak způsobit bolest na třech místech těla.

„Gastro suo…." slyšel začít Hermionu, a začal s procesem oddělování mysli a těla…

„Tracheo suo…." řekl Ron zlomek sekundy po ní.

„Capo suo…." vyřknul Draco Malfoy téměř zároveň s Ronem.

„Passus est. Passus est. Passus est." Všichni tři dořekli své kletby, ale Harry necítil nic. Vznášel se nad svým tělem, díval se na ně, na jejich hůlky spojené s jeho tělem jiskřivými praménky světla. A pak to uviděl, viděl jak se Malfoy otočil a přerušil spojení mezi svou hůlkou a Harryho tělem, když se obrátil a namířil svou hůlku na Rona, který překvapeně pomalu otočil hlavu a Harry viděl jak se Malfoyovy rty hýbou v neslyšitelné kletbě a jak paprsek světla opsal oblouk v krátké vzdálenosti k Ronovu tělu. Ronova hůlka přerušila spojení s Harrym, když ho zasáhla Malfoyova kletba.

Taky Hermiona ihned zrušila spojení s Harrym, otáčejíc se k Malfoyovi. Harryho mysl vklouzla zpět do jeho těla, ale ještě než Hermiona stihla vyslovit kletbu, Malfoy zrušil spojení své hůlky s Ronem a namířil na ni a Harry ho v té sekundě, kdy se jeho mysl a tělo sjednotili, slyšel zakřičet, „Impedimenta!"

Teď se zdálo, že se Hermiona hýbe stejně pomalu jako on ve stavu oddělené mysli; tak pomalu, že jakýkoli pohyb byl nepozorovatelný. Harry přemýšlel, co dělat. Původně to mělo být štítové kouzlo, které ho mělo chránit, ale přitom mu dovolilo pokračovat ve vrhání kleteb.

Namísto toho udělal něco, co si pamatoval z knihy, kterou mu dal Sirius k narozeninám. Namířil svou hůlku na bok a řekl, „Serpensortia!“ načež se z ní začal soukat had, který se každou sekundu zvětšoval, až dokonce i diváci začali nervózně ustupovat dozadu.
„Zůstaň stát!“ zasyčel na něho a obrovský plaz otočil hlavu a zvědavě se na něho podíval. „Budeš mě poslouchat,“ řekl mu Harry. „Ano,“ zasyčel had. „Zatoč se do kruhu kolem těchto tří lidí,“ syčel Harry a ukázal na Rona, Malfoye a Hermionu, „a pak se zakousni do svého ocasu.“

Had se začal plazit, aby splnil příkaz. Když Malfoy poslal kletbu Impedimenta na Hermionu, Ron měl chvilku času, aby popadnul dech. Chytil se za krk (Malfoy na něho použil kletbu Tracheo suo Passus est) a pak otočil svou hůlku na Malfoye a řekl, „Stupefy!“ zrovna když je had obtočil a kousnul se do ocasu. Malfoy sebou okamžitě hodil dolů na zem a tak Ron mohl vidět, že je obtočilo obrovské hadí tělo.
Podíval se znepokojeně na Harryho; věděl, že Harry byl nucen improvizovat díky tomu, že Malfoy porušil dohodnutý scénář, ale najednou si byl ještě méně jistý tím, co dělá Harry, než co tím, co dělal předtím Malfoy. Harry namířil hůlku na hada a vykřikl, „Aegis!“

Z hadího těla vyrazilo modré světlo, zářící stloup vyrostl vysoko nad Ronovou hlavou a zmizel v oblacích. Štítové kouzlo je teď uvěznilo, takže Harry mohl vrhat kletby za modrý stloup světla, ale Ron nemohl nic poslat ven, ale ani odtud vyjít, i když, kdyby vedle sebe našel kámen a hodil by ho, byl by prošel (nebo taky cokoliv jiného neživého) přes modré světlo ven. Ron udeřil do modrého štítu, ale jeho tělo se zastavilo, jako by narazilo na skleněnou zeď.
Malfoy ležel na zemi vedle Rona zatímco Hermiona stála vedle, taky v modrém světle, pořád se hýbajíc nepostřehnutelnou pomalostí. Harry se usmál na Rona a pak namířil hůlku proti vězňům uvnitř hadova těla.
„Accio!“ vykřikl, a všechny tři hůlky přeletěly přes štít a přistály v Harryho natažené ruce. Otočil se k nejbližším divákům a usmál se, svou hůlku v natažené pravé ruce, ostatní tři hůlky v levé.
Hluboce se poklonil a hřištěm se začal nést bouřlivý aplaus. Když narovnal záda, zachytil Snapeův pohled. On netleskal, jen velice málo přikývnul. Harry mu odkýval zpátky. Otočil se, zamířil hůlku a řekl: „Finite Incantatem!"

Modrý oblak světla a had zmizeli. Přešel k Hermioně, zrušil kletbu Impedimenta a pak namířil na Malfoye a řekl: „Enervate!“ Malfoy zvednul hlavu, zamrkal a zmateně se rozhlížel. Uviděl Harryho, jak stojí nad ním s křivým úsměvem a vzdychnul. Harry mu pomohl vstát a pak jim rozdal hůlky. Všichni čtyři se uklonili a aplause ještě vzrostl, a když se znovu ukáněli, řekl mu Malfoy na půl úst, „Bylo to takhle více zajímavé, Pottere, no nemám pravdu?“
„A to je všechno o co ses pokusil?“ zeptal se ho Harry ledabyle. „Samozřejmě.“ Malfoyův vzteklý výraz byl prostě neuvěřitelný. Harry se znovu podivil, proč vlastně Malfoyovi důvěřuje. On prostě nedokáže předvést ani obyčejný souboj. Zničil tímhle hodiny a hodiny nacvičování. A teď ví všechno o Síriusovi. Dobře, Sírius to odsouhlasil. S tím Harry nemohl nic udělat…

Když dozněl potlesk, všichni opustili střed hřiště, kromě Malfoye, který se měl zúčastnit skutečného souboje s Niamh Quirkovou. Harry, Ron a Hermiona se postavili k Ginny, která měla sepjaté ruce na úrovni svého žaludku. A klouby na nich měla úplně bílé.
Harry se díval na souboj, aniž by ho vnímal. Naštěstí mu Sandy řekla, co se Malfoy chystá udělat ještě předtím, než stihnul zaútočit na Rona. Harry věděl, že to, že měl ssebou Sandy, která předpovídala, nebylo možná zrovna sportovní, ale teď byl rád, že ji ráno nesundal před snídaní z ruky. Malfoy se vlastně taky nechoval moc sportovně.
Po výměně několika triků a kleteb Malfoy poslal na Niamh odzbrojující kouzlo, ona odletěla pozpátku do davu diváků a její hůlka přistála v Malfoyově ruce. Lidé, mezi něž Niamh spadla, jí pomohli na nohy a hřištěm se rozezněl potlesk. Niamh a Malfoy se zařadili mezi diváky, Niamh mezi svého bratra a sestru a Malfoy k Ginny, která stála mezi Ronem a Hermionou.

Teď byl čas na souboj Harryho s Ronem. Hermiona se otočila k Harrymu a políbila ho na tvář. „Mnoho štěstí.“ Pak natáhla ruku a zastavila Rona, který už odcházel do středu hřiště, postavila se na špičky a taky ho políbila. „Mnoho štěstí.“, řekla znovu a něžněji. Ron se na ni zadíval, pak na Harryho. Přikývnul. V jeho očích se najednou objevil neznámý jas.
Oba vykročili do středu hřiště. Hned po úklonu Ron namířil svou hůlku na Harryho a zakřičel: „Apiarium!“ Harryho okamžitě prostoupil pocit, že má po celém těle včely, cítil mravenčení na každém čtverečním centimetru, jednou víc, jednou míň. Vyskočil; tohle bylo nové. Ron tohle ještě nikdy nepoužil a Harry o tomhle kouzlu ještě nikdy neslyšel.

A pak pocítil bodání.

Harry zavyl. Zaťal zuby. Mohl bolest odblokovat, ale rozhodnl se namísto toho pokračovat, i když to bolelo, ale takhle mohl hned na Rona vrhnout svou kletbu. A neviditelné včely ho začaly bodat na velice citlivých místech….
Svou hůlku namířil na Rona, a svíjeje se vykřiknul, „Otoexodus!“ Sledoval Ronův zmatel, když k němu přiletěl proud světla. Ron se rozhlédl po pokřikujícím davu, který, a Harry to věděl, mu teď připadal, jako televize u níž někdo vypnul

zvuk. Lidé otvírali ústa, ječeli a pokřikovali, ale Ron vůbec nic neslyšel. Nebyl schopen ani slyšet vlastní hlas, nebo kletby, které po něm Harry vrhal. Harry ho udělal úplně hluchým.
Harry a Ron kroužili kolem sebe. V Ronových očích plál oheň, který Harryho znervózňoval. Připomínalo mu to způsob, kterým se díval tehdy v lese, když tak nenávistně mluvil k němu a k Hermioně. ‚Tohle,' přemýšlel Harry, ‚tohle není jenom o souboji.' Bylo v tom mnohem víc, a Ron mohl dělat cokoliv, bez důvodu. Harry bojoval s pokušením Rona tvrdě vyřadit a zachránit tak svou reputaci jako kapitána Soubojnického klubu. Harry si přál, aby Sandy něco řekla, ale věděl, že její vidění se nedá vynutit, že je zbytečné se jí na cokoli ptát. Kdyby mu chtěla něco říct, udělala by to.

Harry sebou škubal pořád víc, jak cítil neviditelné bodající včely, které ho pokrývaly. Zamrkal, pot mu tekl dolů do očí. Jeho brýle byly teď mírně zamlžené; zdálo se mu, že Ron k němu skrz mlhu přistupuje. Uhnul Ronově kletbě a ten zas uhnul z cesty té jeho. Nastala mezi nimi malá výměna kleteb, které se navzájem odrážely a Harry si vzpomněl, že se Ron díval na jeho souboj s Kratiknotem. ‚Dělal sis poznámky, Rone?' přemýšlel. Odrazil další kletbu a poslal Ronovým směrem Passus kletbu směrem ke kotníku.
Ron padnul na kolena, jeho tvář se zkřivila bolestí, sklonil hlavu. Harry se usmál. Bude to v pořádku. Ron cítil velkou bolest, a teď může jenom….

„Expelliarmus!"

Najednou Ron zvedl hlavu a zamířil svou hůlkou na Harryho. Harry si myslel, že ho zmohla bolest, ale teď viděl, že byl blázen. Letěl pozpátku a jeho hůlka opustila jeho dlaň směrem k Ronovi, přitahována jako magnetem. Harry dopadnul na trávník, zmírňuje pád tím, že napřáhl ruce za sebe. Vzpomněl si, jak mu Kratiknot řekl, že souboj je loterie a pak ho odzbrojil. Nejistě zůstal na moment stát, vytřásaje trávu ze svého hábitu (pořád se kroutil od bodajících včel). Šel zpět k Ronovi, který na něho poslal proti včelí kouzlo a Harry odstranil jeho hluchotu. Pak si potřásli rukama a otočili se k tleskajícímu davu, ale Harry si nemohl pomoct, podíval se bokem a viděl, kam směřuje Ronův pohled.
Hermiona se na ně dívala a smála se. Harry k ní otočil pohled a pokusil se o úsměv. Nebylo to jenom, že Ron byl více agresivní, než jak ho Harry kdy viděl; bylo to podobné jako to, co předvedl, když slyšel, jak ho pomlouvají havraspárské klepny a pak vytáhnul nahoru po schodech k nim do pokoje Parvati…. A teď může říct, že porazil Harryho Pottera, kapitána Soubojnického klubu. Zajisté, někteří lidé si budou myslet, že to byl nacvičený souboj, nebo, že ho nechal nadechnout, nebo, že ho nechal vyhrát. Harry se znovu bokem podíval na Rona, který se usmíval na Hermionu. Sevřel se mu žaludek a znovu si vzpomněl, jak se na ně Ron díval tehdy v lese. Najednou měl víc obav týkajících se Rona než Malfoye a to se mu nelíbilo.
Pomalu odcházeli k okraji hřiště, aby se spolu s Hermionou podívali na další duel. Za malou chvíli měl Harry nastoupit proti Rogeru Daviesovi. ‚Ještě lepší,' napadlo ho. Primus se bude chtít předvést. Skutečně si vytáhnul perfektní soupeře….
Hermiona stála mezi nimi. Byla dost malá na to, aby Harry přes její hlavu viděl Ronovi do tváře. Ten se otočil a setkal se s Harryho pohledem. A najednou se na něho díval velice nepřátelsky. Pak sklopil oči dolů na Hermionu a jeho pohled zněžněl; Ronovy oči se usmívaly....
Harry se otočil a začal sledovat probíhajíci souboj. Věděl, že jeho nejtěžší souboj je už za ním, a že to nebyl souboj s Rogerem, ale s jeho nejlepším přítelem....

Na cestě spátky do hradu, Colin a Dennis Creeveyovi živě rozebírali Harryho výkon proti Rogerovi (Harry vyhrál) a proti třem útočníkům.
„A když se ten had vynořil z tvé hůlky…."
„A když jsi na neho zasyčel…."
Harry se zašklebil a podíval se bokem na Willa Kratiknota, který šel nedaleko. Colin a Dennis byli o rok a o dva roky mladší než on a založili fanklub Velikého Harryho Pottera, zatím co Will Kratiknot, o čtyři roky mladší, ho považoval za úplně normálního člověka.

„Strýček Filius říkal, že sis počínal znamenitě na svých N.K.Ú. z Formulí, v souboji s ním."
Harry se zamračil. „Kdo? Jasně, profesor Kratiknot. No, byl hodně nepříjemný." „Hádam, že jsi chtěl dát Ronovi šanci vyhrát, že jo?" Harry na moment zaváhal. „Něco takového, ano."

Když se vrátili z hřiště, už na ně čekala hostina na rozloučenou. Všichni byli hladoví ze stání při pozorování soubojů, nebo přímo z účasti na nich. Hrnuli se do Velké síně a kráčeli ke svým stolům, úzkostlivě očekávajíce vyhlášení letošního vítěze Mezifakultního poháru. Loni ho nezískal nikdo; dekorace byly na Cedrickovou počest černé.
‚Přinejmenším,' přemýšlel Harry, ‚letos nikdo ze studentů nezemřel. Nikdo ze studentů téhle školy.' Myslel na Dudleyho.
Na stolech se objevilo jídlo a všichni si vrchovatě naplnili talíře svým nejoblíbenějším jídlem. Ron začal velikým pečeným krůtím stehnem, jako by před souboji neměl vydatnou snídani. Harry se usmál na Hermionu a oba potřásli nad Ronem hlavami. Už se zdál být úplně normální a Harry se pokoušel vytlačit z mysli toho Rona, se kterým před chvílí bojoval.
Předtím, než se Draco Malfoy vydal ke svému stolu, dramaticky políbil Ginny ruku a ta se teď za ním dívala se strnulým výrazem. Ron jí před očima lusknul prsty. „Co? Oh, Rone…" řekla opile. Pak zpozorovala jeho talíř. „Proboha! Bojíš se, že máma s tátou pro nás nebudou mít žádné jídlo, až přijedeme domů? Protože, pak se můžeš například zeptat skřítků,

jestli ti nenabalí piknikový košík do vlaku….“ Ron se na ni podíval, žvýkaje. „Felise smežné.“
Ginny se smála a sedla si vedle něho. Potom, když dožvýkal a polknul, zadíval se na ni velice vážně. „Gin….jenom bych to chtěl vědět. Malfoy. On….chová se k tobě slušně?“ Položila svou ruku na jeho a poplácala ho. „Ano, Rone. Zachází se mnou jako s princeznou.“ Usmála se na něj a políbila ho na tvář. Okamžitě mírně ucuknul. „Za co to bylo?“ „Rone, je ti šestnáct. Už by ses měl konečně probrat, i když jsi tak sladký. Nebuď napjatý. Promiň, že jsem tě znepokojila….“

Znovu začal jíst, ale Harry si všimnul, že se tajně dívá na něho a Hermionu. Vzpomněl si na intenzitu souboje mezi nimi. Na tu sílu, co tam byla. Byla zaměřená o mnoho více na Rona, než na něho. Ron byl úplně mimo svou kontrolu.
Nakonec, po pudingu, Brumbál vstal a všichni se na něj otočili v očekávaní; že konečně zjistí, kdo vyhrál pohár. Díval se na všechny v sále, jeho modré oči jiskřily spoza půlměsíčkových brýlí, na tváři měl jemný úsměv. Držel si před očima pergamen a nakukoval do něho.

„Tedy. Jsem potěšen, že vám můžu oznámit, že letos Mezifakultní pohár získává….“
„Promiňte, pane řediteli,“ řekl najednou Snape, zvedaje se na loktech. „Chci vám oznámit, že ještě musím odečíst nějaké body. Jeden Nebelvírský student opustil pozemky školy bez povolení. Zapoměl jsem vám to říct, takže to dělám teď.“ A podal Brumbálovi kousek pergamenu.
Ron, Ginny a Hermiona se dívali na Harryho, který by nejraději zmizel pod kopou krůtích kostí na Ronově talíři.
Brumbál otevřel složený kousek pergamenu a četl. „Patnáct bodů dolů pro Nebelvír. Dobře, podívejme se, co se tím mění....“
Harry se zamračil, dívaje se drze na Snapea. Ten opětoval Harryho pohled bez jakéhokoli výrazu. ‚Mohl mi vzít dvacet pět bodů, ne jenom patnáct. Proč to udělal?’
„Ve skutečnosti se nás to nijak nedotýká, jsme pořád tam, kde jsme byli. Nebelvír vedl před Zmijozelem o pětadvacet bodů, teď vedou jenom o deset. Nebelvír vyhrává letošní Mezifakultní pohár! A teď, změna dekorací….“

Tlesknul a rudě-zlaté drapérie s divokým lvem se spustili dolů po zdech v celé síni, oživujíce tím šedý kámen. ‚Mohl nás nechat podělit se o Mezifakultní pohár, tak jak jsem to udělal s Famfrpálovým.’ dumal Harry. ‚Ale on ne. Mohl mi taky vzít mnohem více bodů a nechat vyhrát Zmijozel, ale on ne….’
Harrymu se stáhlo hrdlo. Podíval se na Snapea. Snapeův výraz pořád postrádal jakékoliv emoce. Zmijozelští nevypadali dvakrát nadšeně, zato Nebelvírský stůl propukl v jásot, všichni se navzájem poplácavali po zádech a líbali se na tváře (snad až moc oduševněle, podle názoru profesorky McGonagallové, která od sebe oddělila Leeho a Katie několika dobře mířenými jiskrami).
Harry se zašklebil na Hermionu, Rona a Ginny, kteří vypadali poněkud zaskočeně. Brumbál pokojně vyčkal, až se zase všichni utiší. „Gratuluji Nebelvíru. Dělení se se Zmijozelem o Famfrpálový pohár vás hodně přiblížilo, ale pokuď jsem rozumněl, profesor Moody….“ a otočil se na starého bystrozora, který seděl vedle něj, „….ocenil několik velice dobrých esejí z pátého ročníku, které zaručily fakultě hodně bodů. Měli byste být na sebe hrdí.“
Ron výrazně zrudnul a Neville taky. Jenom oni dva dostali od Moodyho body za své eseje a to Ron dostával body častěji než Neville. Brumbál se však nezmínil o 300 bodech, které dostali za tu věc s Luciusem Malfoyem. To byla vlastně remíza se Zmijozelem, protože Draco Malfoy dostal stejný počet bodů.

„A teď mám i nějaké smutné správy. Na konci minulého roku jsme oplakávali smrt Cedricka Diggoryho. Naštěstí se taková tragedie letos nepřihodila žádnému z Bradavických studentů. Ale neznamená to, že tady v Bradavicích jsme zůstali nedotčeni návratem Voldemorta, který je zodpovědný za Cedrickovou smrt. Jak jsme se dověděli, několik mladých lidí bylo nedávno verbováno k Smrtijedům. Mnoho z vás znalo Penelopu Clearwaterovou a Marcuse Flinta, kteří ukončili školu loni. Marcus byl vynikajícím hráčem famfrpálu. Byla v něm taky síla říct ‚ne’ když jeho vlastní otec si přál, aby se stal Smrtijedem. On i jeho matka jsou teď mrtví. Penelopa byla tady v Bradavicích havraspárskou prefektkou a pracovala v týdeníku Čarodějka; mnohým nám bude chybět. Byla taky vyvražděna její rodina, včetně jejího bratra Jeremyho, který měl příští rok nastoupit do prvního ročníku.“
„Cedrick byl jednou z prvních obětí téhle války, protože my jsme ve válce, je mi líto, že to tak říkam a bojím se, že Clearwaterovi a Flintovi nebudou poslední oběti, které opláčeme. Někteří z vás – specielně ti, kteří končí sedmý ročník – mohou být osloveni, aby sloužili Voldemortovi. Penelopa a Marcus by vám měli sloužit jako příklad, co se stane, když odmítnete. Nemůžu vám říkat, co máte dělat; myslím, že všichni víte, jak by znělo moje doporučení, kdyby se někdo nacházel v takové situaci. Jenom nezapomeňte, co jste se tady naučili a přemýšlejte, co je pro vás důležité. Předtím jsem mluvil o volbě mezi správnou věcí a mezi věcí lehkou. Nejsem tady, abych vám kázal. Jenom doufám, že jsme vás něco naučili, a že se správně rozhodnete a zvážíte důsledky svých činů a dokážete přinést oběti, jestli to bude nevyhnutelné.“

„A teď bych prosil, aby jste povstali a uctili památku vašich bývalých spolužáku Penelopy Clearwaterové a Marcuse Flinta.“
Studenti do jednoho povstali a pozvedli své číše. Dokonce i všichni Zmijozelští stáli, k Flintově úctě. Jména se odrážela od stěn síně, někteří z Havraspáru, kteří doteď neslyšeli o Penelopě a její rodině tiše plakali, zatímco skotská dívka u Zmijozelského stolu položila svou ruku Malfoyovi na ramena, oči měla vlhké. Harry se podíval na Ginny. Neviděla to.
‚To je dobře,’ pomyslel jsi Harry. O té dívce všichni věděli, že má dost odvahy. Možná ji vůbec netrápi, že Draco má přítelkyni. ‚On o ni stejně nemá zájem,’ zadoufal Harry. Znovu se podíval na Ginny. Jestli jí Malfoy ublíží, tak….

„Harry!“

Zmateně se podíval kolem sebe. Hermiona ho tahala za hábit, aby si sednul. Všichni ostatní už znovu seděli. Přestal se zabývat Malfoyem a skotskou dívkou a napil se dýňové šťávy. Seděli u svých stolů všichni společně o něco déle než po jiné roky; za půl hodiny je kočáry bez koní odvezou k vlaku. Najednou Harry pocítil na svém rameni ruku a když zvednul oči, díval se do pokřivené tváře Moodyho.

„Pottere“ řekl nevrle, „můžeš na slovíčko, než odejdeš!?“
Harry přikývnul, vstal a následoval Moodyho do vstupní haly, kde domácí skřítkové pořád ještě nakládali studentské kufry do kočárů.
„Pottere,“ řekl znovu. „Ještě jsem neměl kdy ti vyjádřit soustrast za bratrancovu smrt.“

Tohle Harry neočekával. „Hmmm. Děkuju.“ Věděl, že působí nemotorně až stupidně, ale nebyl na to vůbec připravený. Zdálo se, že Moody si toho vůbec nevšímá. „Je to tvrdé. Ztratit přítele ve svém věku. Myslím, že už jsem vzpomínal, že jsem končil školu v roce 1915?“ „Ano.“
„Tedy, tehdy byla válka a já měl na nějaký čas celé magie plné zuby – alespoň jsem si to myslel – takže namísto toho, abych si hledal místo v čarodějnickem světe, zapsal jsem se do mudlovské armády. Šel tam můj nejlepší přítel, který byl mudla. Já jsem půl na půl. Od té doby, co jsem dostal první dopis z Bradavic, věděl, že jsem čaroděj. Já to taky předtím nevěděl; jenom to, že se občas stávali podivné věci, tím jsem si byl úplně jistý, ale pravdu jsem se dověděl až z toho listu. Nikdy nepřestal být mým přítelem. Když řekl, že se nechal naverbovat do armády, nejdřív jsme mysleli, že budeme bojovat proti Irsku. Paráda, muži, s nimiž bojujeme mluví stejnou řečí, tedy anglicky. To nebude tak zlé. Nic velkýho, ale jdeme do toho. Když pak byla vyhlášená válka, myslel, že…“
Moody se zadíval na vstupní dveře. „Jenomže odvelili ho do Dardanelles. Gallipoli, v Turecku. Chtěl jsem tam jít taky, abych ho mohl chránit. Oběma nám bylo devatenáct. Vím, že to nebylo zrovna legální, samozřejmě, plánovat pomoc mudlovi magií a tím zasahovat do mudlovské války. Ministerstvo by mi zlomilo hůlku, kdyby o tom věděli. Jenomže já jsem neplánoval vyhrát válku pro Anglii; jenom jsem chtěl ochránit svého přítele před nebezpečím. Nakonec to stejně nebylo k ničemu. Nebyl jsem připraven na zákopovou válku, na yperit, na ječící oficíry, kteří posílali obyčejné chlapce proti kulometům jenom s bajonety…“

Vzdychnul, jeho magické oko se otočilo a zastavilo se na Harrym, zatímco jeho normální oko se pořád dívalo na cestu do Prasinek. „Nemohl jsem pro něho vůbec nic udělat. Donesl jsem jeho tělo zpátky do zákopu, aby ho jeho rodiče mohli řádně pochovat. Nenáviděl jsem tu myšlenku, že bych ho měl nechat na bitevním poli, nad kterým se vznášeli supy…..“
Moody se zachvěl. Harry polknul v zamyšlením nad tím, co všechno musel Moody prožít. „A Anzacsové byli ještě mnohem, mnohem horší, než jsme byli my.“ Všimnul si Harryho rozpaků a vysvětlil. „Austrálské a Novozélandské jednotky. Hrozně, hrozně moc mrtvých…“
„Když jsem se vrátil zpátky do Anglie, přinesl jsem jeho matce a otci listy, které psal, ale nikdy je neodeslal. Taky jsem z toho nevyšel nepotrestaný. Měsíc po jeho smrti mi v polní nemocnici amputovali nohu. Byl sem tak otřesený jeho smrtí, že jsem na sebe nedával příliš moc pozor. Poranil jsem si lýtko o rezavý ostnatý drát, dal jsem si na to kouzlo proti bolesti a neošetřil jsem si ránu. Teď s odstupem času myslím, že to byl ten nejhloupejší čin, jaký jsem kdy udělal. Kdybych cítil bolest, věděl bych, že v té ráně mám infekci. Gangréna. Bez možnosti. Amputoval mi ji šestadvacetiletý mudlovský doktor, který mou nohu polil čistým alkoholem. Bez anestézie. Takže jsem svou nohu neztratil přičiněním temných čarodějů, jak jsi mohl předpokládat, ale ztratil jsem ji díky jinému zlu. Gallipoli bylo něco, na co nikdy nezapomenu.“ Harry si vzpomněl, jak o tom mluvil ve třídě. Byli úplně zdecimováni, řekl tehdy. Veděl to, byl tam.

Harry znova nasucho polknul, dívaje se, jak poslední kufr plachtí přímo do kočáru bez koní. „Jsem rád,“ řekl ochraptile, „že jste znovu začal učit. Jsem rád, že jste se přenesl přes to - přes to, co se stalo loni.“
Moody přikývnul. Jeho magické oko se otáčelo dokola, aby uviděl na cestu přede dveřmi. „Ano, chtěl jsem ti jenom říct, že jsem zažil zlo. Obrovské zlo. A obávám se, Pottere,“ znovu položil svou ruku Harrymu na rameno, „že z toho ještě zdaleka nejsi venku.“
Harry se zašklebil. „Já vím. Právě když se zdálo, že se všechno zlepšuje – Dudley.“
„No, teď máš prázdniny. Tak si je užij.“ Harry se zamračil. „Jak to myslíte? Strávím je se svou bývalou pěstounkou.“

Obě Moodyho oči se zaměřily na Harryho. „Ty to nevíš?“ Podíval se doVelké síně, pak zpátky na Harryho. „Tedy, myslím, že nevidím nebezpečí v tom, abych ti to řekl. Ředitel poprosil svého bratra, aby na tebe dohlédl. Rozumí světu mudlů víc, než kterýkoliv jiný čaroděj. Dokáže se velice dobře zamíchat mezi lidi.“ Drsně se na Harryho usmál. „Všichni říkají o řediteli, že je milovníkem mudlů, ale jeho bratr, ten žije ve světě mudlů celý svůj život. Nerad používa kouzla, s výjímkou nezbytných situací. Nebo když přišel sem, aby zastupoval Kratiknota. To je ten pravý důvod jeho špatné pověsti. Pro něho je to filosofický problém. Používat nebo nepoužívat magii, v tom to je. Myslí si, že je to naše neférová výhoda proti mudlům.“
„Ale – když nás učil, nikdy nic takového neříkal. A čarovat uměl velice dobře.“
„To není tím, že by neuměl čarovat. To on umí perfektně. Jenom nechtěl přihrávat dalším pomluvám. Je to dobrý člověk, tenhle Aberforth Brumbál. Působí jako negramotný, ale je to přetvářka na zakrytí pravé podstaty. Bere to všechno s humorem. Ale stejně se najde dost lidí, kteří si myslí, že to, co dělá je skandální.“ Harry si vzpomněl na Kratiknotovu

reakci, když zjistil, že Aberforth učí místo něho; a že taky McGonagallová a Sproutová nebyly zrovna jeho přívrženkyně.

„Takže takhle to je? Nechce používat magii, a to proto, že je…."
„Nežádoucí osoba. Jo. Je tady více věcí o čem by měl čarodějný svět popřemýšlet, jako například svatby s mudlama, nebo narození mezi mudlama. Je tady hodně takových, kteří se nedokážou smířit s myšlenkou, že by si měli obléct mudlovské šaty, nebo jít nakoupit do mudlovského obchodu….ale prakticky nikdo z čarodějného světa nedokáže strávit představu, že by kouzelník nechtěl používat svou magii z principu. Je to pro ně překážka na správné cestě."
Harry se na něho pronikavě zadíval. „Nezdá se, že by vás to trápilo."
„Ne. Netrápí. Díváš se na někoho, kdo se v devatenácti rozhodl jít bojovat do Turecka, bez toho, aby něco věděl o válce, jenom proto, že jeho nejlepší přítel tam šel a proto, že byl mudla. Nemám proti Aberforthu Brumbálovi vůbec nic. Mám rád lidi, kteří se drží svých zásad, i když uvíznutí v nich jim dělá život o mnoho těžším, než by mohl být. On je jeden z toho mála lidí, které skutečně obdivuji, Pottere. A neřeknu ti, kdo jsou ti další. Kdybych tě chtěl vidět, jak se červenáš, políbil bych tě na tváře, jak to dělává tvoje dívka."

Znovu se usmál a Harry cítil, jak stejně rudne. Ostatní studenti začali přicházet do vstupní haly z Velké síně a Harry napřáhl svou ruku k starému bystrozoru, který ji přijal.
„Děkuji vám, pane. Je to pro mě čest."
Moody přikývnul. „Potěšení je na mé straně, Pottere. Skutečně." Otočil se a vystoupal vzhůru po mramorovém schodišti, krok za krokem, zatímco moře studentů obklopilo Harryho. Rychle seběhl dolů po schodech do kočáru s Ronem a Hermionou, Ginny s Malfoyem ho následovali. Pokusil se podívat stranou, aby viděl Brumbála, ale nemohl. Přemýšlel nad Aberforthem a nad jeho dobrovolným vyhnanstvím z čarodějného světa.

Musíme volit mezi tím, co je správné a co je jednoduché.

Aberforth Brumbál, tak jako jeho bratr, si vybral a přijal důsledky z toho plynoucí. Harry cítil, že stejně jako Moody, i on obdivuje čaroděje-vyvrhele celým svým srdcem. A najednou pochopil, co tím Aberforth myslel, když říkal, že se spolu brzy uvidí. Usmál se v očekávaní. Možná, že tohle bude nejlepší léto za všech.

*

Ron vymohl kupé pro nich pět. Sedli si tak, jak seděli, když cestovali do Londýna na soud; Harry a Hermiona na jednu stranu, Ron, Ginny a Malfoy na druhou. Snažili se cestou nic nedělat. Hráli karty a taky si hráli s jejích třemi kočkami (Křivonožkou, Mackenzie a Stříbřenkou). Popichovali jeden druhého (specielně Ron a Malfoy – Ron přísahal, že mu to vrátí, to, že na něj použil Passus kletbu v průběhu exhibice). Snědli obrovské množství čokoládových žabek a dýňových taštiček. A byli mrzutí jeden na druhého, protože věděli, že se budou muset za chvíli rozloučit a všichni se snažili skrýt před ostatními svou vlastní hrůzu z hrozícího rozdělení, která se stupňovala s tím, jak se blížili ke stanici King's Cross. Ron a Ginny se vrátí do Brlohu; Harry se vrátí do Surrey; Malfoye by si měla vyzvednout jeho bývalá pěstounka; a Hermiona bude moci jít domů a konečně vidět své rodiče. Ale nemůžou být spolu.

Když se blížili k Londýnu, Ginny použila svou hůlku, aby ošetřila škrábance, které uštědřila Malfoyovi Mackenzie. Harry měl položenou tuhle černou kočku na stehnech a škrábal ji pod bradou, zatímco ona předla jako nové auto. Křivonožka spal na Hermionině klíně a Stříbřenka zas na Ronově. Harry se pokoušel Malfoye varovat před Mackenzie; ne protože by Ginnina kočka byla na něho zlomyslná, ale proto, že to řekla Sandy. „Kočka poškrábe draka." Pravděpodobně poslední skrytá předpověď, kterou Harrymu dala. Řekl Malfoyovi, aby si dával pozor, jinak ho poškrábe, a jak jinak, stalo se. Nakonec se Harry na Malfoye podíval pohledem vždyť-jsem-ti-to-přeci-říkal, a ten se jenom zašklebil.
Ginny pořád ještě hojila jeho ruku, když se rozhlédl po nich čtyřech. „Tedy," řekl, „měli byste mi poděkovat, Nebelvířané." Všichni se na něho zamračili, včetně Ginny, která právě ukončila hojici kouzlo na kočičí škrábance. Ve skutečnosti to nebylo jenom Sandinou předpovědí o poškrábání. On jednoduše nebyl milovník koček.
„A za co, Malfoyi?" chtěl vědět Ron.
„Byla to moje zásluha, že jste vyhráli Mezifakultní pohár."

Harrymu zůstala viset brada u otevřených úst; řekl snad Malfoy Snapeovi, aby udělal to, co udělal? Hermiona se zaksichtila. „A cos jako udělal, vloupal jsi se do McGonagallové kabinetu a ona ti za to sebrala sto bodů?"
„Ne, ale skoro. Sebral jsem body své vlastní fakultě. Privilegium prefekta." Teď spadla brada všem čtyřem. „Cože?" zeptal se Ron. „Ne, tohle bys neudělal." Přidala se Hermiona.
„Copak Grangerová, nikdy jsi nikomu z tvé fakulty nesebrala body? A co ty, Pottere?"
Oba dva zavrtěli hlavou. Draco taky zavrtěl hlavou, ale z jiného důvodu. „Vy dva byste měli být přísnější. Určitě jste viděli někoho dělat něco, co by se mělo nahlásit. Já určitě – příležitostí bylo dost." Vzdychnul si. „Po soudu s otcem, většina Zmijozelských začala být hodně pichlavá – s výjimkou několika lidí. Očekával jsem něco takového. Ale po nějakém čase už začínali být triky, které proti mně používali, unavující. Změnit mou matračku na postel z hřebíků, polít mé oblečení, které skřítkové vyprali svrbivým lektvarem, krádeže mých domácích úkolů, proměňování mých textů v jedovaté žáby – je toho dost. Byl jsem už z toho příšerně unavený. A tak každé sebemenší porušení pravidel, ať jsem

přichytil kohokoliv, každému jsem sebral body. Řekl jsem jim, že jestli chtějí ztratit Mezifakultní pohár, mě je to jedno. Bral bych nám body i kdybychom byli v mínuse, kdybych mohl. Chvíli to ještě trvalo, ale pak to obtěžování přestalo. Přišli na to, že jsem to myslel vážně. A Snape mě podržel. A Millicent Bulstrodeová taky. Ona taky sebrala nějaké body lidem, co to na mě zkoušeli. Myslím, že Snape věděl, proč ji udělal prefektkou. Ale jsou tady pořád ještě věci, které se staly a u kterých jsem nikoho nechytnul....“

Ron najednou vypadal velice zúčastněně. „Co budeš dělat příští rok? Nemáš jinou možnost, než se vrátit do Zmijozelu.“
„Mám v plánu rozposlat sovy některým Zmijozelským, o kterých si myslím, že tam chodí jenom proto, že musí. Pokusím se zjistit, kdo je se mnou. To co potřebuju, je blok spojenců v Zmijozelu. Vážně si myslím, že někteří nejsou z rodin temných čarodějů. Vím, že Bustrodeová není. A například Mariah….“
Ginny se zamračila. „Mariah? Mariah Kirknerová?“ „Ano. Je ve tvém ročníku. Máte spolu Lektvary a Péči o kouzelné tvory, že? Je taková štíhlá a bledá, s vlnitými černými vlasy.“
„Ano, ona vypadá jako….“ Začala Ginny říkat nepřítomně, dívaje se na něho.
„Ano, ona je v pořádku. Starší bratr pracuje na Ministerstvu. Její otec je u Sweetbriardova nakladatelství a máma pracuje u sv. Munga. Pomůže mi kontaktovat lidi přes sovy. Pokusím se zjistit, kdo by se mnou šel do spolku.“
Harry přikývnul. Tak tohle bylo její jméno. Teď, když ho znal, si byl jistý, že už ho slyšel předtím.

„Je čistokrevná, ale její rodiče se za to stydí, nebo tak nějak. Její matka byla v Zmijozelu, ale její otec byl v Havraspáru a bratr taky tak. Mariah říká, že podle její mámy ženy v jejich rodině byly vždycky pochybné a ctižádostivé.“ Odmlčel se, hledě do jejich apatických tváří. „To byl vtip.“
Chabě se na něho usmáli. Ginnin úsměv byl nejméně pravděpodobný ze všech. Harry si vzpomněl, jak ji rozrušila pozornost, kterou Malfoy věnoval Hermioně; teď se zdála být stejně rozrušená kvůli Mariah Kirknerové.
„Dobrá,“ řekl Harry Malfoyovi, „ příští rok neházej body Zmijozelské koleje přes palubu. My znovu vyhrajeme, jenomže bez tvé pomoci.“
„Vážně? Jak těsné to bylo letos?“
„Deset bodů.“
„A to si myslíš, že jsem sebral své koleji jenom deset bodů? Bylo toho zatraceně více než deset. Jak jsem řekl, měli byste mi poděkovat.“
Podívali se jeden na druhého, a pak sborově řekli, „DĚKUJEME!“ a následně všichni vybuchli v hurónský smích.

Zbytek cesty do Londýna se jen nezávazně bavili, pokoušejíce se nemyslet na rozloučení. Když vlak zastavoval v stanici King’s Cross, dívali se toužebně jeden na druhého. Byli spolu tak moc svázáni v průběhu školního roku, využívali každou příležitost být spolu a pěstovali své vzájemné vztahy. Kdyby to bylo možné, zůstali by tak sedět věčně. Harry si vzpomněl na moudrost, která říkala, že nad všechno pominutelné jsou přátelé…. a pak ho napadlo, jaké to je nemít je. Vzpoměl si na mladého Toma Riddla a jeho diář. To ho přimělo strachovat se o Percyho, byl taky primusem a teď dokonalým Ministerským úředníkem…. ale, i když neměl moc přátel, měl svou rodinu, které byl oddaný. Měl taky lásku Penelopy Clearwaterové, i jejích rodičů, kteří ho s radostí přijali do své rodiny. Měl o Percyho starost, ne proto, že by si myslel, že se z něho stane temný čaroděj. Ne, to ne. Měl strach z Percyho spirálovitého klesání do hlubin zoufalství, teď, když Penelopa odešla. Pořád připomínal Ronovi a Ginny, že na něho musejí být přes léto milí a nesmějí mu dovolit, aby se od nich oddělil a spadnul do bahna žalu a zoufalství. Ano, on potřeboval truchlit, ale nesměl se uzavřít před svou rodinou. Potřeboval je.
A samozřejmě, Harry zjistil, že i on potřebuje svoje přátele. Jistě, bylo lákavé říct, že bez něho by nebyli v ohrožení života a proto by bylo dobré, aby se od sebe oddělili, ale věděl, že to nikdy nedokážou udělat. Dokonce ani Draco Malfoy. ‚Draco Malfoy, přítel,’ pomyslel si v úžase. Zdálo se, že je to tak. Vzpomněl si na malého jedenáctiletého kluka, který se s ním bavil v obchodě madam Malkinové, aniž by věděl, že on je ten slavný Harry Potter. Vzpomněl si na to, jak spolu mluvili ve vlaku v prvním ročníku, jak se ho pokoušel varovat, aby se nespolčoval s „pochybnou společenskou vrstvou lidí“. Harry se sám pro sebe usmál; a podíval se na Ronovu sestru. Možná, že chtěl už tehdy být jeho přítelem, jenom nevěděl, jak na to. Vzpomněl si, jak ho slyšel říct v kanceláři pana Weasleyho, že nikdy nebude mít skutečného přítele. Přesně jako Tom Riddle. Nebo jako Severus Snape, domnělý upír.
Přemýšlel nad jejich věčným vzájemným špičkováním a zachvěl se. Z Malfoye se stal velice mocný čaroděj, který se už umí přemísťovat (i když nepředpokládal, že by to dělal dříve než příští rok, kdy už na to bude mít právoplatnou licenci). Byl rád, že na něj má Ginny tak dobrý vplyv. Přemýšlel nad nimi dvěma, tehdy za Hagridovou chatrčí, znovu si promítal, co se tehdy stalo, způsob, jakým ona reagovala na jeho doteky…. Potřásl hlavou, aby si ji vyčistil. Doufal, že na ni Malfoy příliš moc nenaléhá, že ona bude dál odolávat jeho přání…..ne, ne. Znovu se pokusil vyčistit si hlavu. Nebylo jeho věcí starat se o ni. On měl Hermionu a nebyl Ginniným bratrem, ne skutečným. Ona má mnoho bratrů….

Vlak zastavil úplně. A najednou byli všichni na nástupišti a sbírali své kufry. Jenom tak stáli a dívali se jeden na druhého, zatímco vír lidí se točil kolem nich. Říct nashledanou bylo tak těžké. Nakonec, Hermiona ovinula svoje paže kolem krku Ronovi, který ji objal, a políbila ho rychle na tváře.
„Přeji ti příjemné prázdniny,“ řekla s vlhkýma očima. Odstoupil od ní a němě přikývl.
Pak se Ron otočil k Harrymu a polknul. „Měj se, Harry. Já – chtěl jsem….“
Harry přikývnul. „Já vím.“ Vykročil dopředu, a poprvé v životě objal svého nejlepšího přítele. Udělal to rychle a když od něj odstoupil, mohl vidět emoce v Ronově tváři. Ron byl nejlepší přítel, jakého kdy měl a Harry strávil většinu

letošního školního roku tím, že mu lhal….už to nikdy nechtěl dělat. Věděl, že technicky vzato, mu Ron odpustil, ale vzpomínka na jeho podvod tu bude navždy. A pak tu byli ještě vzpomínky na to, co bylo řečeno a uděláno v Zakázaném lese, a pohled na Ronovu tvář v průběhu souboje dnes ráno…. Zapomenutí...možná nebyla ta správná alternativa.

„Měj se, Malfoyi," řekl Ron nenuceně. „Pokus se neztratit moc kuráže pro příští rok."
Malfoy se ušklíbl. „Jasně. Ty jsi pro mě dobrým příkladem a to je mi zatraceně nepříjemné."
Ron se rozesmál, otočil se a posouval svůj kufr před sebou jak šel k bariéře. Stříbřenka seděla na jeho rameni, drápky hluboce zaťaté, ale on se o to nestaral. Jenom potřásl hlavou a pořád se smál. ‚Zázraky nikdy nepřestanou?' přemýšlel Harry. Malfoy ho slovně napadl a on se směje. ‚Žádný div, že mi odpustil; jestli dokáže odpustit Malfoyovi, tak se může přenést skutečně přes cokoliv,' pomyslel si" Harry.

Dav kolem nich řídl. Harry natáhl ruku k Malfoyovi a ten ji bez váhání přijal. Vzpomněl si na to, jak si třásli rukama před famfrpálovým zápasem. Zdálo se to být jak před sto lety. Zatáhnout ho do léčky tím, že použil Ginny jako chytače, a pak ho obránit před hněvem jeho otce…. Nemuseli si říct ani slovo. Malfoy mu kývnul a Harry přikývnul zpátky. ‚Když mluvíme, jenom se slovně napádáme,' přemýšlel, ‚takhle je to lepší.'

Zatímco si oni potřásali rukama, Ginny s Hermionou se objaly a teď se každý z chlapců otočil ke své dívce. Harry nasucho polknul a díval se dolů do její tváře, odhrnul jí z obočí neposlušné vlasy. Před rokem by si to vůbec nedovedl představit, všechny ty věci, které se mezi nimi staly. Založila své ruce kolem jeho krku a on si ji přitáhl blíž, na chvíli zaváhal, dívaje se přes její rameno na těch pár lidí, kteří tam ještě byli, než sklonil hlavu a přiložil svá ústa na její. Vpil se do ní, držel ji pevně a pokoušel se vtlačit si její obraz do své paměti na dva měsíce.... Nemohl uvěřit, že se musí rozdělit na tak dlouho! Dosud mu to nikdy nevadilo, přes jiné prázdniny. Teď jim bude muset stačit jenom soví pošta....
Zatímco ji líbal, pootevřel oči…. cítil něčí pohled. Přes její rameno viděl, že Malfoy taky uvěznil Ginny ve svém objetí. Držela ho za nadloktí a on měl ruce kolem jejího pasu; nemusel se tolik shýbat, jako on k Hermioně. Harry si uvědomil, že se na něho Ginny dívá přes Malfoyovo rameno, okamžitě zavřel prudce oči, ukončil polibek s Hermionou a drobnými polibky začal zasypávat její tváře a čelo. Ginny se na něho dívala tak hladově, měl dojem, že by se na něho nejraději vrhla jako divé zvíře a strhala z něho všechno oblečení přímo tady na nástupišti, před lidmi. Zatajil dech; to bylo ono, to bylo to, co tehdy v Děravém Kotlu nedokázal pojmenovat.... Ten pohled v jejích očích mu bude chybět….

Uslyšel, jak Sandy něco zasyčela. Harry byl překvapen. Slyšel dobře? Podíval se na Ginny a Malfoye. Nevěděl, co si má myslet o tom, co řekla. Pak sklopil oči k Hermioně.
„Takže, Harry? Ptala jsem se, co říkala."
„No, řekla jenom – přátelé si řeknou nashledanou." Usmála se a přikývla, políbila ho na rty a pak se i se svým kufrem a Křivonožkovým košíkem otočila a kráčela k bariéře. Malfoy taky zvedl svůj kufr a vykročil; u bariéry se setkali a Harry viděl, jak se Malfoyovy rty pohybují, pak Hermioniny a její tvář se sarkasticky skroutila. ‚Znovu se škádlí,' pomyslel si a usmívaje se potřásl hlavou. Ale Hermiona uměla narážky velice dobře oplácet, to věděl.
Rozhlédl se po nástupišti. Všichni byli pryč. Jenom on a Ginny, jediní co zůstali. Podívali se na sebe a on si znovu uvědomil, že už to není ta samá malá holka, která ho pozorovala škvírou ve dveřích, když jí bylo jedenáct. Teď tady stála nádherná mladá žena, mocná čarodějka a dobrá přítelkyně. Znovu se začal třást, když si vzpoměl, jak ji našli v učebně lektvarů, kde ji očividně napadl Malfoy; a pak se ukázalo, že to byl jenom výmysl. Nic nemůže změnit to, co cítil, když to viděl.

Přišel až k ní a ona se usmála a dala svoje ruce kolem jeho krku a Harry ty své položil na její záda. Drželi se navzájem pevně, víc aby si potvrdili, že tady jeden pro druhého jsou, než aby se objímali. Stáhlo se mu hrdlo, když zabořil hořící tvář do jejích vlasů.
„Gin, jenom jsem ti chtěl říct, jak moc jsi mě vylekala…. když jsme tě našli v učebně lektvarů…."
Mírně se od něho odtáhla, červenajíc se. „Já vím, Harry. Bylo to hloupé. Jenom, jenom jsme si mysleli, že by to Rona mohlo vyvést z míry." Zarazila se, dívajíc se na něho. „Nebo tebe."
Harry na ni zíral, neschopen vytlačit vidinu snu s Ginny ze své mysli, své ruce na její hedvábné pokožce…. Těžce polknul a zašeptal, „Byl jsem hrozně rád, že jsi v pořádku."
Opřela se o něho a on cítil, jak se její žhavé rty dotýkají těch jeho. „Děkuju ti, Harry." Řekla měkce. Harry na ni zůstal zírat. Když před chvíli Sandy řekla, „beran políbí lva", měl dojem, že jí špatně rozuměl. Ale teď si vzpomněl na něco…..Lev bude ležet s jehňátkem a malé dítě se jim narodí… Ano, takhle to musí být. Jehně je mladý beran. A Ginny má narozeniny v dubnu…. je ve znamení berana. Jenom nejasně se mu vybavil fragment z Velikonoc, když byl malý. To, že byl v kostele v St. Bede na pohřbu mu asi oživilo paměť.

Rozhlédl se po nástupišti. Bylo prázdné. Všichni už přešli přes bariéru. Pak se znovu podíval na ni. Právě přecházela přes zeď, zpátky na mudlovskou stanici. Díval se jak mizí; ona se neotočila. Zdálo se mu, že tam stojí sám už dlouho, jak se tak díval na prázný prostor, kde se ještě před chvílí tlačilo tolik těl. Byl čas jít; byl čas podívat se strýci a tetě do očí. Čas znovu se začít zabývat životem. Pravou rukou zvedl svůj kufr, levou klec s Hedvikou, a vykročil k bariéře.

*

„Petunie!“ burácel hlas strýce Vernona z koupelny. „Kde jsou náhradní role toaletního papíru?“
Harry se usmál; některé věci se nikdy nezmění. Vernon Dursley se znovu pořezal při holení a rychle si začal přikládat na drobné ranky kousíčky toaletního papíru. Harry věděl, že bude mít drobné zářezy po celé tváři. Bylo to tak pokaždé.
Harry se právě osprchoval a oholil v koupelně, která byla mezi jeho pokojem a pokojem pro hosty. Odložil elektrický holicí strojek, který si koupil u MacTavish’s, když tam byli nakupovat; věděl, že aby se vyhnul problémům se zákony, nesmí používat svou hůlku, ani pokračovat ve svém výcviku na Animága. Ve škole se holil za pomocí hůlky a pořád se nepřestal divit, proč jeho strýc nepoužívá elektrický holicí strojek, ale taky věděl, že některé návyky se jen těžko opouštějí.

Když se vrátil do pokoje, s ručníkem ovinutým kolem pasu, pořádně si utřel tvář. Nebyla tak hladká, jako když používal magii, ale zato nebyla ani rozřezaná na kousky. Když se oblékl, obtočil si Sandy kolem paže a sešel dolů po schodech, broukaje si. Plánoval, že po snídani zavolá Dickovi a zeptá se ho, jestli by pro něho neměl práci. Byl to pěkný pocit, cítit, že je skutečně užitečný a taky vydělat si nějaké peníze. Poté co zjistil, že kouzelnická zaměstnání se vyhýbají otevřeným prostranstvím, rozhodnul se, že jestli to bude možné, on nechce pracovat v nějakém stlačeném, uzavřeném prostoru. Hráč Famfrpálu, to by se mu líbilo asi nejvíce. ‚To by bylo něco,’ přemýšlel. ‚No, budu mít dost času o tom pouvažovat.’
Sednul si ke stolu, na svoje staré místo. Bylo prostřeno pro tři; Dudleyho část stolu byla prázdna. Vypadalo to, jako by se všichni snažili vyvarovat tam cokoli položit, byť i jen noviny, nebo toastovač či konvici na čaj. Země nikoho.
Harry si nalil pomerančový džus z karafy na stole a vzal si několik toastů a marmeládu. Skoro vyskočil z kůže, když na něho promluvila teta. Stála mu za zády při sporáku a dělala strýci vajíčka.

„Volal Dick,“ řekla ostře. „Jestli chceš, máš zítra přijít k Mognóliovému oblouku číslo sedm, v osm hodin. Říkal, že má pro tebe práci. Na co ty mu jen můžeš být užitečný, to si jen těžko představím….“ přidala, když sypala vydatnou porci soli do strýcových vajíček. ‚Takže to bychom měli, už mu nemusím volat,’ pomyslel si dívaje se jí na záda. ‚Taky se vůbec nezměnila,’ napadlo ho. Byl rád, že si ho nevybrala za Dudleyho náhradu; to by nesnesl. To už bylo přijatelnější, že ho pořád za něco hubovala. To bylo skutečně o mnoho lepší.
„Dneska bys mohl dát do pořádku mojí zahradu. Podívej se, kolik je tam už zase plevele. A ten divoký břečtan za chvíli udusí popínavou růži.“ Udělala zvuk, něco jako, „Hmmph!“ A pak pokračovala, „Jenom, jestli se ti chce. Pokud si ale myslíš, že by tě troška skutečné práce mohla zabít….“ Přestala mluvit a zděšeně se na Harryho podívala. Harry jako by zmrznul. Nikdy se nějak moc nezamýšlel nad tím, co jak říká a slovo smrt se vždycky někde vynořilo v běžné řeči.
Spolknul kousek toastu, který předtím žvýkal, napadlo ho, na co asi teta teď myslí. ‚Škoda, že jsi nezemřel místo mého Dudleyho ty, například. To by bylo logické. Já bych si to taky myslel. Kdo by ne? ’
Přikývnul. „Právě jsem byl běhat. Hned se do toho dám. Je zadní branka odemknutá?“ Teta němě ukázala na klíč na háčku vedle dveří, tváře pobledlé, ale už se zase začínala vzpamatovávat. Harry cítil, že by měl říct nebo udělat něco soucitného, poklepat ji po ruce, nebo tak nějak, ale namísto toho se zvednul a šel ke dveřím, které vedly do zahrady, vzal si klíč a nechal ji tam stát, a teta nadále spalovala Vernonova vajíčka.

A najednou se znovu probrala k životu, když dovnitř vešel někdo, kdo nahradil Dudleyho. Usmála se, zastavila přívod plynu pod vajíčky. Nabrala z pánve trochu uzeniny, talířek postavila na stůl a rychle přisunula židli.
Malý yorkshirský teriér vyskočil na židli, kde sedával Dudley, položil své přední tlapky na stůl a začal do teplé uzeniny strkat nosem. Po několika pokusech se mu podařilo sebrat jednu do tlamy a spokojeně ji žvýkal. Teta Petunie mu pohrozila prstem a pohladila ho po hlavě. „A tady je můj malý Dunkirk! Můj malý Dunky-Wunky! Dobrý kluk….“ Teta Marge přinesla Dunkirka hned nasledující den po pohřbu. Myslela si, že Petunie potřebuje společnost. Teta Petunie jí ho sebrala přímo z náruče a už ho z ní ten den nepustila. ‚Teta Marge není až tak zlá,’ pomyslel si Harry, ‚pokuď právě nenapadá rodiče některých lidí.’
Teta se vrátila ke sporáku a dokončila přípravu vajíček pro svého manžela. Harry slyšel, jak strýc estupuje dolů po schodech. Bude taky obsloužený svou ženou, ale Dunkirk byl první; o tom nebylo pochyb. Harry měl najednou pocit, že něco nového objevil. Nikdy skutečně neviděl vzájemnou náklonnost tety a strýce (jedinou společnou věcí pro ně byl Dudley). Uzenina pro psa byla starostlivě přihřátá, aby nebyla moc horká ani moc studená. Vernon, na druhou stranu, mohl mít připálená vajíčka.

Dunkirk zaštěkal, když Vernon přišel do kuchyně a sednul si ke stolu na své místo oproti němu. Znovu zaštěkal. Vernon se chabě na něho usmál, vypadal trochu nervózně. Harry se pokoušel nezasmát. Dunkirk ho jako otce nedokázal ocenit, to bylo jasné.
Harry se usmál na malého rozkošného pejska a natáhl ruku, aby ho pohladil po hlavě, tak jak to udělala teta Petunie. Pes zvednul hlavu a z hrdla mu vyšlo tiché zavrčení, když spozoroval Harryho blížící se ruku. Ten rychle trhnul rukou pryč; zdálo se mu, že pes je v dobré náladě, ale teď měl najednou dojem, jako by byl ovládaný Dudleyho duchem, nebo co. ‚Všechno je možné,’ pomyslel si, ‚nebo snad – s vyjímkou Siriuse – jsem člověk, který má rád kočky.’ Sledoval, jak se pes dívá na Vernona, skoro jako podezřívavě. Jasně, Dunkirk byl miláček tety Petunie. Harry otevřel zadní dvířka.
Zahrada byla napůl utopená v ranním šeru. Ve stínu domu byla zima a vlhko z ranní rosy, která ještě pořád ulpívala na trávě a na listech květin, které hustě vyrůstaly z vlhké země. Když si z boudy přinesl vědro a přesázečku, šel nejdříve pracovat na místo, kde už svítilo slunce a bylo teplo, kde se ranní rosa už vypařila. Kleknul si na jemnou, svěží trávu a pokoušel se vytrhat všechen plevel. Uspokojení z obnovení pořádku v květinovém záhonu mu přinášelo určitý vnitřní pokoj.

„Harry Pottere," zasyčela na něho najednou Sandy. Na malý okamžik strnul. Od té doby, co se vrátil do Zobí ulice, byla velice tichá. „Ano, Sandy?" zasyčel jemně nazpátek.
„Prosím, polož mě na trávník." Harry udělal, co po něm chtěla a vrátil se do práce. Viděl ji, jak se klouže kolem kořenů růžového keře, pak se pohla směrem k břečtanu, rychle mizejíc mezi tmavě zelenými lesklými listy, které se táhly od země až na zeď domu. Harryho najednou něco napadlo.
„Sandy?"
„Ano, Harry Pottere?"
„Chceš být svobodná?"
Nastalo ticho. „A nebyla jsem?"
Harry se zamračil. „Takhle jsem to nemyslel…."
„Měl jsi mě jako vězně?"
„Ne…."
„Byla jsem s tebou ze své vlastní vůle, Harry Pottere. Ale teď, myslím….myslím, že chci zase žít jako předtím."
Harry polknul, dívaje se na místa, kde ji viděl naposled. Listy pod kterými zmizela se ještě pořád chvěly. Sandy odešla. Chtěl jí dát šanci odejít, ale stejně doufal, že to neudělá. Věděl, že její předpovědi navěky změnily jeho život; ale byl si jistý, že pro něj bylo důležité i jenom tak si s ní promluvit. Jistě, měl vědět, že s ním nezůstane navěky….
„Samozřejmě, Sandy. Rozumím."
„Všichni máme místo, kam patříme. Tohle je moje místo."
Přikývnul, i když ona to nemohla vidět. Přál si, aby věděl, kam patří on. „Rozumím, Sandy," řekl znovu se staženým hrdlem.
„Vím, že mi rozumíš, Harry," odpověděla mu. Usmál se i přes to, že se mu do očí tlačily slzy. Řekla mu jenom křestním jménem. Věděl, že mu bude velice chybět.
„Uvidím tě tady na zahradě?"
„Možná. A v jiných zahradách, možná. Bezpochyby najdeš i jiné zahradní hady. Řeknu o tobě všem zahradním hadům, které znám. Když tě některý z nich potká, bude vědět, že jsi mladý čaroděj, který mluví hadí řečí, který se umí proměnit na zlatého griffina, ale není náš nepřítel."
Harry znovu přikývnul. „Doufám, že tě brzy znovu uvidím."
Čekal na její odpověď. Čekal a čekal.
„Sandy?" Znělo mu to jako angličtina.
Odešla.
Harry se pokoušel neplakat, ale bylo to těžké. Potkám ji znovu, říkal si. Určitě. Znovu přemýšlel nad tím, co od ní slyšel naposled.

Všichni máme místo, kam patříme. Tohle je moje místo.

‚Možná, někdy,' pomyslel si Harry, ‚možná tohle jednou taky řeknu, až o tom budu přesvědčený, tak, jako ona.' Ale teď, teď měl černou vlhkou hlínu mezi prsty, slunce v zádech a vůni zahrady v nose….

A to mu stačilo.

~~~ THE END ~~~

http://harrypotter.fanfiction.cz
~~~